

CAO
TIA
CHI

TRU
TAM
BAT

CHI
TUONG

TRUYENFULL.UN

Mục lục

- [Chương 1: Bí Mật Của Diệp Chân](#)
- [Chương 2: Hạt Giống Tuyển Chọn](#)
- [Chương 3: Con Chuột Lớn](#)
- [Chương 4: Bình An Châu Biến Đổi Khác Thường](#)
- [Chương 5: Thận Long Châu](#)
- [Chương 6: Ngự Long Đạo](#)
- [Chương 7: Vui Vẻ](#)
- [Chương 8: Đại Điển Tông Môn](#)
- [Chương 9: Người Cũng Xứng?](#)
- [Chương 10: Không Phục Trở Lại](#)
- [Chương 11: Đêm Khuya Phục Kích](#)
- [Chương 12: Niềm Vui Của Triệu Quán Sự](#)
- [Chương 13: Có Càn Khôn Khác?](#)
- [Chương 14: Treo Giải Thưởng Ở Trước Mặt Mọi Người](#)
- [Chương 15: Danh Hiệu Đứng Đầu](#)
- [Chương 16: Luận Vận Khí](#)
- [Chương 17: Quả Tốt Của Triệu Quán Sự](#)
- [Chương 18: Nếu Muốn Hỏi Trước Tiên Phải Đúc Mật](#)
- [Chương 19: Tiên Thiên Tịnh Thể](#)
- [Chương 20: Liên Tiếp Đột Phá](#)
- [Chương 21: Ngự Long Cứu Biến](#)
- [Chương 22: Ưu Thế Của Diệp Chân](#)
- [Chương 23: Kim Nguyên Bảo Hồi Hận](#)
- [Chương 24: Chọn Bí Tịch Phong Ba](#)
- [Chương 25: Nhiệm Vụ Tông Môn](#)
- [Chương 26: Hồng Báo Xui Xẻo](#)
- [Chương 27: Nguyên Nhân Hoa Ly Bệnh](#)
- [Chương 28: Huyền Ảnh Xà Vương](#)
- [Chương 29: Dị Biến](#)

Chương 30: Tông Môn Cấm Địa
Chương 31: Lời Hứa Vạn Kim
Chương 32: Hai Tên Hèn Nhát
Chương 33: Bí Mật
Chương 34: Mã Hồn Tức Giận
Chương 35: Hành Động Kinh Người Của Diệp Chân
Chương 36: Người Có Dám Hay Không?
Chương 37: Liều Mạng?
Chương 38: Thu Hoạch Lớn Nhất
Chương 39: Ban Thường Đặc Thù
Chương 40: Bản Chép Tay Của Chân Truyền
Chương 41: Lần Nữa Đột Phá
Chương 42: Nhất Khí Hồn Nguyên Công
Chương 43: Tử Muốn Dưỡng Mà Thân Không Đợi
Chương 44: Âm Hương
Chương 45: Bí Động Hủy?
Chương 46: Chủ Phong Chấn Động
Chương 47: Quá Sơn Phong
Chương 48: Tài Phú Của Quá Sơn Phong
Chương 49: Ly Thủy Tông
Chương 50: Chân Nguyên Kiếm Chi
Chương 51: Gấp Mười Gấp Trăm Lần Trả Lại!
Chương 52: Để Phụ Thân Làm Địa Chủ
Chương 53: Hà Bán Thành Cầu Hôn
Chương 54: Tiên Linh Thiếu Nữ
Chương 55: Tộc Hội
Chương 56: Cùng Lên Đi
Chương 57: Chấn Kinh Tứ Tọa
Chương 58: Nghĩa Dũng Chi Sĩ
Chương 59: Song Song Đột Phá
Chương 60: Anh Linh Quy Hề
Chương 61: Có Thể Lưu Lại Bản Sự?

Chương 62: Bí Mật Của Mông Xuyên
Chương 63: Liệt Hỏa Quỷ Thối
Chương 64: Truyền Thừa Linh Quang Của Mông Xuyên
Chương 65: Đường Máu Ra Khỏi Thành
Chương 66: Một Nửa Chúa Sơn Lâm
Chương 67: Phát Hiện Mới Của Thận Long Châu
Chương 68: Ta Cũng Muốn Cho Người Một Sự Thống Khoái
Chương 69: Chuẩn Chân Truyền Vãn Lạc
Chương 70: Ngân Tuyển Ma Điều Vương
Chương 71: Bảo Khí Bạo Linh
Chương 72: Ngự Ông Đắc Lợi
Chương 73: Người Ly Thủy Tông Tới
Chương 74: Vu Oan Hãm Hại, Ai Không Biết!
Chương 75: Đánh Chính Là Người
Chương 76: Liêu Phi Bạch Thần Bí
Chương 77: Nhiệm Vụ Giết Người
Chương 78: Đứng Thẳng Cho Ta!
Chương 79: Bảo Khí Hạ Phẩm
Chương 80: Diệp Sư Huynh Uy Vũ!
Chương 81: Tiểu Ly Thủy Long Xà Trận
Chương 82: Chương Môn Phấn Nộ
Chương 83: Tam Hoàng Tử Mời Chào
Chương 84: Thế Quân Lực Địch Ngoan Giả Thắng
Chương 85: Càn Khôn Thạch Lâm
Chương 86: Phúc Lợi Của Đệ Tử Nội Môn
Chương 87: Chỗ Tốt Của Càn Khôn Thạch Lâm
Chương 88: Càn Khôn Ngô Đạo
Chương 89: Truy Tinh Bộ
Chương 90: Mục Tiêu... Giết Vào Thiên Bảng
Chương 91: Bắt Đầu Vượt Ải
Chương 92: Toàn Tông Khiếp Sợ
Chương 93: Trường Lão Tranh Đồ

Chương 94: Sát Nhập Top 10 Của Thiên Bảng, Chỗ Tốt To Lớn!

Chương 95: Bí Mật Của Thái Y

Chương 96: Thanh Âm Đến Từ Cấm Địa Tông Môn

Chương 97: Cấm Địa Đoạt Bảo

Chương 98: Khống Linh Quyết

Chương 99: Có Qua Có Lại

Chương 100: Người Muốn Chiến, Vậy Chiến!

Chương 101: Không Biết Sống Chết

Chương 102: Ta Điên Với Người

Chương 103: Chiến Dẫn Linh Cảnh

Chương 104: San Bằng Mười Trượng

Chương 105: Tuyệt Kỹ Trấn Tông

Chương 106: Quách Kỳ Kinh Thịnh Cầu

Chương 107: Thời Điểm Nên Hoành, ĐẾN Hoành!

Chương 108: Giao Phong

Chương 109: Trục Giác Của Diệp Chân

Chương 110: Lời Vàng Ngọc

Chương 111: Quặng Mỏ Có Bảo?

Chương 112: Phản Âm Tạ Thiệu

Chương 113: Phong Quyển Tàn Vân

Chương 114: Thiên Bảng Thứ Nhất

Chương 115: Tới Được, Ra Không Được!

Chương 116: Phù Trận

Chương 117: Chân Nguyên Ngũ Trọng

Chương 118: Chiến Nam Man Linh Sư

Chương 119: Bách Thú Thông Linh Thuật

Chương 120: Truyền Thừa Bắt Đầu

Chương 121: Tiên Thiên Chú Mạch

Chương 122: Giết Đổ Tiên Tu

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bí Mật Của Diệp Chân

Dưới cái nóng mùa hè tháng sáu, Hắc Thủy quốc, Tề Vân tông.

Tề Vân tông là một trong những tông môn tu hành có lịch sử lâu đời nhất ở Hắc Thủy quốc. Ở trước sơn môn có một quảng trường cực kỳ khổng lồ, rộng hơn ngàn thước.

Lúc này trước quảng trường tông môn Tề Vân tông lại đông nghịt người.

Người chen chúc ở chỗ này, không có một người nào không nhìn về phía con đường nhỏ bên trong sơn môn Tề Vân tông. Mỗi khi bên trong sơn môn có người trẻ tuổi mặc trang phục đệ tử tạp dịch màu xám chạy ra, lại có một hai người trung niên vui mừng bất ngờ chạy tới, ôm nhau.

Tề Vân tông quản lý đệ tử tạp dịch trong môn cực nghiêm. Hễ là đệ tử tạp dịch của Tề Vân tông, không đến lượt mình làm chuyện lớn, không được phép rời khỏi núi.

Chỉ có điều, đệ tử tạp dịch Tề Vân tông không được rời khỏi núi, nhưng người thân của các đệ tử tạp dịch hàng năm lại có thể đến đây thăm hỏi một lần.

Tháng sáu, chính là tháng duy nhất trong năm Tề Vân tông cho phép người thân thăm hỏi đệ tử tạp dịch trong môn. Vì vậy, bắt đầu từ đầu tháng sáu, quảng trường sơn môn Tề Vân tông liền đông nghịt những người thân đến đây thăm hỏi nữ nhi, nhi tử.

Cho dù hiện tại đã là cuối tháng sáu, nhưng những người thân đến đây thăm hỏi đệ tử tạp dịch của Tề Vân tông vẫn nối liền không dứt.

Phu thê Diệp Thiên Thành cũng có mặt trong đám người.

Lúc sáng sớm, khi sơn môn vừa mở, bọn họ đã đưa thư. Hiện tại đã sắp tới buổi trưa, lại vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của nhi tử Diệp Chân.

Diệp Thiên Thành còn tạm được. Nhưng Mễ Giang Tuyết mẫu thân Diệp Chân ở bên cạnh hẳn, trên người đeo trường kiếm, trong vẻ hòa nhã lộ ra vài phần anh khí đã gấp đến mức đầu đầy mồ hôi.

Nếu không phải Tề Vân tông có quy định cực nghiêm, Mễ Giang Tuyết chắc hẳn đã kích động nhảy vào trong Tề Vân Tông tìm Diệp Chân nhi tử của mình.

Đột nhiên, Mễ Giang Tuyết nắm lấy cánh tay Diệp Thiên Thành chột căng thẳng. Ánh mắt Diệp Thiên Thành cũng đột nhiên trở nên kinh ngạc vui mừng.

- Chân nhi, Chân nhi!

Bên trong sơn môn Tề Vân tông, một thiếu niên mặc áo bào màu xám, dáng người cao lớn, anh khí mào kiếm hơi xé lên, đầu đầy mồ hôi đang chạy nhanh đến.

Trong Tề Vân Tông đỉnh núi mọc lên như rừng, địa vực rộng lớn. Từ sau khi nhận được quản sự truyền âm, Diệp Chân lại di chuyển không ngừng nghỉ, chạy rất nhanh. Nhưng hẳn vẫn phải chạy hai canh giờ, mới chạy tới trước sơn môn.

- Phụ thân! Nương!

Từ thật xa, Diệp Chân liền nhìn thấy phụ mẫu sốt ruột đứng chờ ở nơi đó, gọi một tiếng vui mừng kèm theo tiếng khóc nức nở. Diệp Chân lại lao tới.

Khi Diệp Chân còn do dự, Mễ Giang Tuyết đã một tay kéo nhi tử vào trong lòng mình.

Mười lăm tuổi rời nhà tiến vào Tề Vân tông trở thành đệ tử tạp dịch, chính là do bản thân Diệp Chân kiên trì.

Nhưng gần một năm xa cách, vẫn khiến cho Diệp Chân cực kỳ mong nhớ hai người. Vừa gặp mặt hẳn lại thấy mũi đau xót.

- Chân nhi, người gầy rồi, cũng đen nữa.

Cả nhà đi đến đình nghỉ mát bên đường, nói hết nhớ mong khi xa cách. Nhất là Mễ Giang Tuyết, hết sờ trái lại nhìn phải. Bất kể chỗ nào, nàng cũng thấy nhi tử gầy, chịu khổ.

Còn về phần một năm qua, trên cánh tay Diệp Chân đã nổi cơ bắp, ngực trở nên rắn chắc, nàng lại hoàn toàn xem như không nhìn thấy.

- Chân nhi vào tông đã một năm. Một năm qua con tu luyện thế nào?

Sau một hồi nói việc nhà, phụ thân Diệp Thiên Thành mở miệng hỏi thăm.

Vừa nghe đến điều này, sắc mặt Diệp Chân liền buồn bã.

Một năm qua, Diệp Chân tự tin cố gắng hẳn bỏ ra không ít hơn người khác, nhưng tu vi tiến triển lại vô cùng chậm.

- Phụ thân, vừa đột phá đến Luyện Huyết nhất trọng, Luyện Lực hậu kỳ. Lực lượng di động ở trên dưới một nghìn cân, khó có thể huyết khí tràn mạch.

Giọng nói của Diệp Chân có hơi yếu.

Diệp Thiên Thành cùng Mễ Giang Tuyết đồng thời nhú chân mày lại,

Chân mày Diệp Thiên Thành còn nhăn lại thành chữ xuyên.

- Không phải chứ? Ngay cả thiên phú huyết mạch của con chỉ có tam mạch trung phẩm, nhưng mười một tháng, dù thế nào cũng có thể khiến huyết khí như sóng, đạt được Luyện Huyết nhất trọng đỉnh phong, lực lượng khoảng gần hai nghìn cân mới đúng chứ?

Diệp Chân không nói gì.

- Năm đó, khi ta ở Tề Vân tông, thiên phú huyết mạch còn thấp hơn con nửa phẩm, chỉ có tam mạch hạ phẩm. Nhưng trong một năm, tu vi cũng đã đạt tới Luyện Huyết nhất trọng đỉnh phong, thông qua sát hạch năm thứ nhất của tông môn. Hiện tại thời kỳ sát hạch năm thứ nhất sắp đến. Có phải con lười biếng hay không...

Diệp Thiên Thành đang nghiêm mặt, Mễ Giang Tuyết chột thức khuỷu tay vào người Diệp Thiên Thành, trợn mắt nói:

- Nói cái gì đấy?

- Thiên phú của nhi tử ta bình thường, ta nhận. Nhưng thiên phú huyết mạch này do phụ thân và nương sinh ra, không trách được hẳn. Nhưng ai dám nói nhi tử của ta tu luyện không cố gắng, không tận tâm, lão nương liều mạng với hẳn.

Bị Mễ Giang Tuyết trừng mắt, Diệp Thiên Thành liền nở nụ cười gượng.

- Tề Vân tông một năm sát hạch một lần. Đệ tử tạp dịch vào tông một năm, tu vi nếu không đạt đến Luyện Huyết nhất trọng đỉnh phong, lại sẽ bị

trực tiếp trục xuất ra khỏi tông. Ta không phải là sốt ruột sao...

Đệ tử tạp dịch của Tề Vân tông mười lăm tuổi nhập môn, một năm sát hạch một lần, ba năm một lần tiến vào.

Nếu như lúc mười tám tuổi, tu vi đột phá Luyện Huyết tam trọng đỉnh phong, có thể tiến thân trở thành đệ tử ngoại môn, tiền đồ rộng lớn.

Đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông, đây chính là quan quân Diêu Lam của Hắc Thủy quốc.

Chỉ cần có thể trở thành đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông, cho dù sau này tu vi không tiến thêm nữa, thì một thiên phu trưởng chức vụ thấp nhất trong quân Hắc Thủy quốc là trốn không thoát.

Thiên phu trưởng đây coi như là một chức vụ trong quân, ở quân đội Hắc Thủy quốc miễn cưỡng đạt đến trung tầng.

Đối với phần lớn mọi người mà nói, chức vụ thiên phu trưởng này đã là một bước lên mây, phát triển thêm một ít, có thể truyền gia lập tộc.

Nhưng ngược lại, nếu như mười tám tuổi tu vi không có đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng, ngay cả đệ tử tạp dịch cũng không có tư cách làm. Càng không nói đến thu được Tề Vân tông đề cử, đến quân đội Hắc Thủy quốc đảm nhiệm chức vụ trong quân.

Càng đòi mạng hơn là Tề Vân tông một năm sát hạch một lần, nếu như tu vi đệ tử tạp dịch vào tông một năm không đạt được Luyện Huyết nhất trọng đỉnh phong, lại sẽ bị trực tiếp đuổi ra khỏi tông môn.

Mà hiện tại, qua một tháng nữa Diệp Chân lại nghênh đón kỳ sát hạch mỗi năm một lần của Tề Vân tông đối với đệ tử tạp dịch.

Diệp Thiên Thành lo lắng cũng là vì vậy.

Nhìn phụ thân lo lắng cho mình, lại nhìn mẫu thân cố gắng hết sức bảo vệ mình, vẻ mặt Diệp Chân cay đắng.

Nghi ngờ của phụ thân, chính hắn cũng không giải thích được.

Vào tông mười một tháng tới nay, không thể nói Diệp Chân tu luyện không khắc khổ, nhưng tu vi tăng trưởng không hiểu sao lại chậm đến vậy.

Đồng môn đồng thời vào tông với hắn, thậm chí thiên phú huyết mạch chỉ có nhị mạch, từ hai ba tháng trước cũng đã đột phá đến Luyện Huyết nhất trọng hậu kỳ, nói ít cũng phải có lực lượng một nghìn bốn, một nghìn năm trăm cân.

Đồng môn có thiên phú huyết mạch không khác hắn, tu vi sớm đã đạt đến Luyện Huyết nhất trọng đỉnh phong.

Loại tình huống này khiến cho Diệp Chân đặc biệt không giải thích được.

Đôi khi Diệp Chân thậm chí hơi nghi ngờ, thiên phú huyết mạch của mình có phải bị kiểm tra sai hay không.

Nhưng khi thử kiểm tra đo thiên phú huyết mạch, trước ngực hiện lên ba hình ảnh nửa huyết mạch di động, hắn lại tận mắt nhìn thấy.

Vừa nói tới chuyện này, trong lúc nhất thời bầu không khí lại trở nên nặng nề.

Bỗng nhiên, Diệp Thiên Thành hít một hơi dài:

- Chân nhi, hay là về nhà với phụ thân đi. Ở lại Tề Vân tông cũng không có làm được gì, uống công chịu tội mấy năm. Về nhà với phụ thân, ta ăn mặc không lo, tội gì tới đây nhận tội?

- Đúng vậy, Chân nhi, chúng ta tuy rằng không được tốt lắm, nhưng dựa vào sức lực này, chỉ cần chịu khổ, cô nương trên trấn, nương cưới cho con năm sáu người cũng không thành vấn đề.

Mẽ Giang Tuyết vỗ ngực nói.

- Cưới cho nhi tử năm sáu người?

Diệp Thiên Thành ngấn ra, hình như kinh sợ trước lời nói này của Mẽ Giang Tuyết.

Mẽ Giang Tuyết liếc mắt nhìn Diệp Thiên Thành.

- Thế nào, chàng cũng muốn sao?

Trên gương mặt nàng đã hiện ra vẻ hung dữ. Không thể nghi ngờ, nàng chỉ chờ lời Diệp Thiên Thành đáp ứng.

Diệp Thiên Thành vội vàng lắc đầu, rất sợ mình phủ nhận chậm một chút, như vậy sẽ phải chịu tội khủng khiếp hơn.

Diệp Chân nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không nhịn được cười rộ lên.

Cả nhà đều cười. Thần sắc Mẽ Giang Tuyết trở nên trịnh trọng.

- Chân nhi, nương là đang nói thật. Chi bằng hãy về nhà cùng nương. Ở đây chịu tội làm gì? Nương chỉ mong con cả đời này bình an là tốt rồi.

Thần sắc Diệp Chân ngấn ra. Hắn hơi ngửa đầu, nhìn về phía bầu trời xanh thẳm.

Cảnh tượng thoáng nhìn thấy một thiếu nữ giống như tiên tử bay vụt qua đỉnh đầu trước kia, lại hiện lên ở trước mắt hắn.

Cảnh tượng kia khiến cho Diệp Chân phát sinh kích động cực kỳ mãnh liệt... Hắn cũng muốn ngang dọc ở trong bầu trời xanh thẳm này. Như vậy sẽ tiêu sái tới mức nào?

Thiếu niên nhất thời kích động, liền trở thành mơ ước và kiên trì theo đuổi của cả đời Diệp Chân hoặc nói là trước mắt.

Nhìn thần sắc nhi tử, Diệp Thiên Thành mặc dù có phần không đành lòng, nhưng vẫn lên tiếng:

- Nhi tử, cho dù lúc này không đi, một tháng sau chính là thời kỳ Tề Vân tông mỗi năm một lần sát hạch đệ tử tạp dịch. Khi đó...

Ý của Diệp Thiên Thành lại quá rõ ràng. Lúc này không đi, một tháng sau sẽ bị đuổi ra khỏi tông môn.

Diệp Chân thấy rõ ràng, khi phụ thân Diệp Thiên Thành nói những lời này, trong mắt đã đầy thất vọng.

Năm đó phụ thân Diệp Thiên Thành cũng từng tiến vào Tề Vân tông, nhưng vào thời kỳ ba thứ năm tu vi không có đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng, bị Tề Vân tông trục xuất ra khỏi tông. Ngay cả sau này khổ luyện khiến tu vi đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng cũng uổng công.

Nhưng chuyện này vẫn là chuyện cũ Diệp Thiên Thành thường nhắc tới.

Ban đầu Diệp Thiên Thành gửi gắm tâm nguyện này ở trên người của nhi tử Diệp Chân. Nhưng hôm nay Diệp Chân...

Sắc mặt Diệp Chân đột nhiên trở nên kiên nghị trịnh trọng:

- Phụ thân, nương, con không quay về. Con thề, con nhất định sẽ trở thành đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông.

- Còn thề?

Phụ thân Diệp Thiên Thành lập tức trừng mắt lên.

- Không nói trong vòng ba năm con có thể đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng hay không. Chỉ nói trước mắt, một tháng sau đã tới kỳ sát hạch của tông môn, con làm sao vượt qua được?

Làm phụ thân, Diệp Thiên Thành không đành lòng nói nặng hơn nữa.

- Phụ thân, nương, tin tưởng con. Con nhất định có thể!

Khi nói ra lời thề son sắt này, Diệp Chân không khỏi nhớ tới bí mật nhỏ mình phát hiện ra mấy ngày trước. Ánh mắt hần đột nhiên trở nên vô cùng kiên định.

Bất kể là vì mộng tưởng của phụ thân lúc đó, hay là vì nguyện vọng của chính mình, hần đều phải kiên trì!

Khi Diệp Thiên Thành còn muốn nói điều gì, thì bị Mễ Giang Tuyết thúc khuỷu tay một cái. Bầu không khí lại trở nên nặng nề.

- Được, con muốn ở lại vậy cứ tiếp tục ở lại đi.

Hừ lạnh một tiếng, phụ thân Diệp Thiên Thành liền trầm mặt không nói thêm gì nữa.

Mẫu thân Mễ Giang Tuyết lại kéo Diệp Chân sang một bên, đưa qua mấy cái túi nói:

- Phụ thân con biết bên trong môn đạo Tề Vân tông có rất nhiều thứ đều cần dùng tới tiền. Trong này là một trăm lượng bạc, phụ thân con cực khổ kiếm được trong một năm qua. Con cất đi, thiếu gì, lại mua cái đó....

- Trong túi này là mấy đôi giày mẫu thân tự tay làm cho con. Còn có mấy bộ trang phục mới. Còn có thứ con thích ăn: gà nướng, thịt khô....

Nghe mẫu thân Mễ Giang Tuyết nói, hai mắt Diệp Chân thoáng cái trở nên mơ hồ.

Hoàn cảnh gia đình mình thế nào, hẳn biết rõ ràng. Tuy có vài mẫu ruộng, nhưng ăn no thì dễ, giàu có lại khó, còn phải tiếp nhận sự bóc lột của dòng họ. Nếu không phải phụ thân có tu vi Luyện Huyết tứ trọng, có thể làm ít việc khổ cực tổn sức, kiếm chút bạc bù vào, hẳn làm gì có được ngày tháng như hiện nay.

Một năm không gặp, tóc mái của phụ thân đã có thêm vài sợi bạc, hiển nhiên là chịu khổ quá mức.

Trong chớp nhoáng này, Diệp Chân gần như có một kích động muốn cùng phụ mẫu trở về nhà.

- Đây, cầm lấy đi.

Nhìn trong mắt nhi tử tràn ngập hơi nước, mẫu thân Mễ Giang Tuyết cứng rắn nhét mấy cái túi vào trong tay Diệp Chân.

- Chờ đã!

Khi Mễ Giang Tuyết nhét túi vào trong tay Diệp Chân, Diệp Thiên Thành đột nhiên đi nhanh qua, nhận lấy cái túi.

Sau đó, ở dưới ánh mắt có phần kinh ngạc của Mễ Giang Tuyết và Diệp Chân, hắn lấy từ trong người ra hai ngân nguyên bảo thật lớn, nhét vào trong.

Nhìn động tác của Diệp Thiên Thành, Mễ Giang Tuyết ngậy người ra một lúc.

- Thiên Thành, sao chàng lại nhét vào.....

Mới nói phân nửa, Mễ Giang Tuyết kịp phản ứng lại chột che miệng lại.

Phụ thân Diệp Thiên Thành lại không để ý gì, dúm cái túi vào trong tay Diệp Chân.

- Chân nhi, phụ thân nhớ ở trong Tề Vân Tông, một viên Huyết Nguyên Đan có giá hai trăm lượng bạc? Phụ thân cho con hai trăm lượng bạc, trở lại nhớ mua một viên. Có viên Huyết Nguyên đan này nâng cao tu vi, đủ để cho con chống đỡ qua kỳ sát hạch một năm một lần của Tề Vân tông.

Nói xong, như thường ngày, Diệp Thiên Thành vỗ mạnh một cái vào trên vai Diệp Chân.

- Tiểu tử tốt, cũng đừng làm cho phụ thân con phải thất vọng!

Cảm nhận lực cái vỗ kia đã giảm hơn trước đây, nhìn lại sắc mặt phụ thân Diệp Thiên Thành hiện tại đã giảm sút, thần sắc Diệp Chân nghi hoặc, đưa tay ấn lên mạch cổ tay của phụ thân, chột hoảng hốt la lên.

- Phụ thân, tu vi của phụ thân?

Trước đây, trong cơ thể phụ thân có khí huyết sôi trào mãnh liệt dâng lên. Mạch cổ tay nháy lên có thể khiến ngón tay Diệp Chân bắn lên, mơ hồ thấy đau. Đây là trò chơi khi Diệp Chân còn bé cùng phụ thân thân thiết rất thích chơi. Hắn luôn cảm thấy chơi thật vui.

Nhưng hiện tại, độ mạnh nhịp mạch cổ tay....

- Ngạc nhiên sao? Tu vi của phụ thân con vừa rồi không có đột phá đến Tinh Nguyên cảnh, người chột già đi, khí huyết suy giảm. Bởi vậy tu vi

tất nhiên phải giảm xuống....

Diệp Thiên Thành có phần cương quyết rút tay mình từ trong tay nhi tử về, cố gắng hết sức che dấu vẻ cay đắng trên mặt.

- Nhi tử, chúng ta đi đây. Phụ thân coi trọng con!

Dùng sức phất phất tay, phụ thân Diệp Thiên Thành kéo Mễ Giang Tuyết còn muốn nói gì đó, đi về phía dưới chân núi, chỉ để lại Diệp Chân ngẩn ngơ ở tại chỗ. Nước mắt đã khiến hai mắt hấn mờ hồ.

Phụ thân năm nay còn chưa tới bốn mươi tuổi, chính là trung niên cường tráng.

Chỉ cần tầm bố thoả đáng, khí huyết làm sao có thể suy giảm?

Đây rõ ràng là vì phụ thân muốn tích góp bạc, toàn làm những việc tốn sức, lại luyến tiếc không ăn uống tốt....

Nhìn theo bóng lưng phụ mẫu biến mất ở trong dãy núi, Diệp Chân không vẫy tay nữa. Hấn cầm theo cái túi càng nặng hơn trong tay, bước đi về phía bên trong sơn môn.

Đi ở trên sơn đạo, Diệp Chân đã lau khô nước mắt, thần sắc đã trở nên kiên định vô cùng.

- Ta nhất định phải trở thành đệ tử ngoại môn. Chỉ có trở thành đệ tử ngoại môn, mới có khả năng giảm bớt gánh vác cho phụ mẫu, hoàn thành nguyện vọng của phụ thân.

Diệp Chân biết kiên trì của mình quá mức quật cường.

Nhưng Diệp Chân không phải loại người suy nghĩ cứng nhắc, đến chết còn rúc vào sừng trâu.

Diệp Chân biết rất rõ ràng, lấy tốc độ tu luyện của mình bây giờ, đừng nói là tu vi đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng trở thành đệ tử ngoại môn, chính là thuận lợi thông qua kỳ sát sạch mỗi năm một lần của Tề Vân tông, cũng rất có vấn đề.

Về điểm này, Diệp Chân biết rất rõ ràng.

Sở dĩ Diệp Chân vẫn kiên trì như vậy, đó là bởi vì Diệp Chân có một bí mật nhỏ không có ai biết được.

Một bí mật nhỏ khiến cho Diệp Chân tràn ngập mong đợi.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hạt Giống Tuyển Chọn

Trên đường quay trở lại chỗ ở của mình ở Bách Tùng, Diệp Chân cầm theo cái túi chạy vội ở trên đường núi, thở hổn hển như trâu.

Thường xuyên có một vài đệ tử tạp dịch mặc áo xám cũng đi gặp người thân trở về, từ phía sau Diệp Chân vượt lên trước, bước đi như bay, nhưng mặt không đổi sắc, không đỏ, không thở mạnh, khiến Diệp Chân hâm mộ một hồi, trong lòng nóng như lửa.

Những đệ tử tạp dịch này bước đi như bay ở trên đường núi, khí tức dài, tốc độ lại còn nhanh hơn Diệp Chân chạy nhanh trên đường. Tu vi kia, kém nhất cũng là đệ tử Luyện Huyết nhị trọng, Nạp Tức cảnh.

Truyền thừa võ đạo ở Chân Huyền đại lục cho rằng huyết mạch chính là căn bản của con người.

Người không có xương có thể sống, không có thịt không có gân không có da có thể sống, nhưng không có máu lại không thể sống.

Huyết mạch chính là tất cả căn bản để con người tồn tại. Khởi điểm của võ đạo cũng là bắt nguồn từ luyện huyết.

Võ giả Luyện Huyết chia ra làm năm tầng. Tầng thứ nhất, luyện lực tăng cường máu. Tầng thứ hai nạp khí dài hơi. Tầng thứ ba huyết khí ngưng tụ thành giọt. Tầng thứ tư huyết tinh ngâm thể. Tầng thứ năm ngưng tinh tụ nguyên.

Hiện tại, tu vi của Diệp Chân đang ở trong cảnh giới luyện lực tăng cường máu.

Nếu như có thể đột phá đến tầng thứ hai nạp khí dài hơi, lại có khí tức dài, khí huyết kéo dài không dứt, có thể chạy nhanh như bay khắp các ngọn núi trong Tề Vân tông, mặt không đổi sắc.

Nói vậy, Diệp Chân từ chỗ ở của mình tại Bách Tùng phong đến sơn môn, cũng không cần phải chạy như điên hơn hai canh giờ.

Nhìn mỗi một đồng môn từ phía sau mình vượt lên trước, Diệp Chân càng hâm mộ hơn, trong lòng âm thầm lại có mấy phần mong đợi.

Nếu như bí mật nhỏ kia của hắn cứ tiếp tục duy trì, nói không chừng hắn đột phá đến Luyện Huyết nhị trọng là chuyện ở trong tầm tay.

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Chân kiên trì ở lại Tề Vân tông.

Nghĩ tới bí mật nhỏ của mình, bước chân Diệp Chân không khỏi tăng nhanh thêm vài phần. Bí mật nhỏ này của hắn đã duy trì một thời gian. Nói không chừng mấy ngày tới sẽ đến lúc thu hoạch.

Diệp Chân một đường chạy như điên, vượt qua mười một đỉnh núi. Khi thấy một ngọn núi có bóng đen chập chùng, khắp nơi là những cây tùng già cao tới hơn mười thước thậm chí là gần trăm thước, Diệp Chân mới thở phào nhẹ nhõm. Đến rồi. Đó chính là Bách Tùng phong.

Bách Tùng phong có tên này là vì vậy. Đồng thời, bản thân Diệp Chân là đệ tử tạp dịch, mỗi ngày làm tạp dịch, chính là chặt cây Thiết Chi Tùng già trên Bách Tùng phong này.

Khi bước lên Bách Tùng phong, Diệp Chân lại không theo đường núi quay lại chỗ ở, trái lại từ con đường nhỏ bên cạnh tiến thẳng vào trong rừng tùng.

Hắn tìm một nơi bí mật ít thấy dấu vết của con người, tìm mấy gốc tùng non, gạt lớp lá tùng dày, đào một hố sâu, cho hai trăm lượng bạc phụ mẫu cho mình vào, rồi lấp lại lần nữa.

Sau khi thu dọn xong xuôi, lại đánh dấu xong, Diệp Chân rời khỏi nơi này, một lần nữa bước lên đường núi. Hắn cầm theo cái túi chỉ chứa quần áo, đồ dùng hàng ngày và thức ăn mẫu thân mang đến, bước về phía chỗ ở giữa sườn núi.

Lúc Diệp Chân trở lại chỗ ở giữa sườn núi, trời đã tối đen. Lúc này, ba trăm đệ tử tạp dịch trên Bách Tùng phong đều đã rảnh rỗi, tùm năm tùm ba tập trung ở trong đại viện nói chuyện phiếm.

Ở chính giữa sân, một người thanh niên lưng hùm vai gấu đang ung dung tự tại nằm ở trên ghế xích đu đu qua đu lại. Diệp Chân nhận ra được đệ tử tạp dịch này chính là Mã Nguyên Vũ đại sư huynh của Bách Tùng phong.

Lúc này bên cạnh Mã Nguyên Vũ có năm sáu đệ tử tạp dịch vây quanh. Hai đệ tử tạp dịch dáng người hơi gầy gò, đang nửa quỳ ở một bên, dấm vai bóp chân cho Mã Nguyên Vũ.

Trên thực tế, đừng nói là ở trong đệ tử tạp dịch Tề Vân tông, cho dù là ở trong đệ tử ngoại môn, cũng không phân chia lớn nhỏ, căn bản không có đại sư huynh gì cả.

Cái này gọi là người mạnh đứng đầu.

Trong một ngọn núi đệ tử tạp dịch, người có tu vi mạnh nhất sẽ được các đệ tử tạp dịch ở trong cùng một ngọn núi gọi là đại sư huynh.

Chỉ có điều, đệ tử tạp dịch mạnh nhất trong một ngọn núi ngoài mặt lại có một chức gọi là... hạt giống tuyển chọn!

Trong mấy trăm ngọn núi tạp dịch của Tề Vân tông, người có khả năng tiến giai trở thành đệ tử ngoại môn nhất ở mỗi một ngọn núi đệ tử tạp dịch được gọi là hạt giống tuyển chọn.

Nói thông tục một chút, đệ tử hạt giống ở mỗi một ngọn núi đều là bá chủ của mỗi ngọn núi. Ngay cả quản sự của các ngọn núi tạp dịch cũng phải kiêng kỵ vài phần.

- Diệp Chân đi gặp người thân đã trở về!

Cũng không biết có ai hô một tiếng. Ánh mắt của gần ba trăm đệ tử tạp dịch trong Bách Tùng phong đồng loạt tập trung đến trên người Diệp Chân vừa bước vào cửa viện.

Nói cho đúng, chắc là tập trung đến cái túi Diệp Chân cầm trong tay.

Nhất là mấy đệ tử tạp dịch bên cạnh Mã Nguyên Vũ, càng giống như sói đói nhìn chăm chăm vào cái túi trong tay Diệp Chân.

- Ôi, cái túi quần áo thật lớn. Phụ mẫu của người tới thăm người, khẳng định mang cho người không ít thứ tốt đi? Ô Kiến, lấy tới cho ta xem một chút.

Mã Nguyên Vũ nằm ở trên ghế xích đu ung dung tự tại, híp mắt khẽ quát lên một tiếng.

- Vâng, đại sư huynh!

Ô Kiến đứng sau lưng Mã Nguyên Vũ mừng rỡ đáp một tiếng, lập tức đi nhanh tới, xông về phía Diệp Chân quát lạnh:

- Cầm tới đây!

Diệp Chân lập tức cắn chặt khớp hàm vào nhau, hai tay nắm thật chặt cái túi trong tay.

Ngay cả lúc trở về núi, Diệp Chân đã sớm đoán được cảnh tượng như vậy, nên mới giấu tất cả bạc có giá trị lớn nhất trong đó ở trên núi. Nhưng khi thật sự gặp phải cảnh tượng này, một loại cảm giác bị sỉ nhục và áp bức khó có thể hình dung chợt dâng lên.

- Cầm tới đây. Trợn mắt cái gì? Một phế vật sắp bị đuổi ra khỏi tông môn, còn dám trừng mắt với lão tử? Lại trừng mắt nữa, lão tử móc mắt của người ra!

Ô Kiến chờ có chút nóng nảy, trong miệng hùng hùng hổ hổ quát, tay đoạt lấy túi quần áo Diệp Chân đang nắm chặt, hung hăng đẩy một cái vào Diệp Chân đang tức giận trợn trừng mắt, sau đó nghênh ngang rời đi.

- Đại sư huynh, túi quần áo của Diệp Chân!

Ô Kiến ở trước mặt Diệp Chân đủ kiêu ngạo. Nhưng khi đến trước mặt Mã Nguyên Vũ, hạt giống tuyển chọn của Bách Tùng phong, phong thái kiêu ngạo trong nháy mắt đã thu đi.

- Sao?

Mã Nguyên Vũ xoay người ngồi dậy, cầm túi quần áo của Diệp Chân, có hơi nóng vội mở ra lục tìm.

Tháng sáu hàng năm cũng tức là khi người thân của rất nhiều đệ tử tạp dịch đến đây thăm hỏi, chính là ngày tháng thoải mái nhất của những hạt giống tuyển chọn ở các ngọn núi tạp dịch.

Lúc người thân của mỗi đệ tử tạp dịch tới thăm hỏi mang đồ đến, bất luận giá cả thế nào, đều phải qua trên tay của bọn họ một lượt. Thứ tốt đều sẽ thuộc về bọn họ.

Về phần dựa vào cái gì?

Thực lực!

Bọn họ có thực lực cường đại.

Không phục?

Vậy tới so năm đấm một chút!

Về phần Tề Vân tông sẽ không quản tới chuyện thối nát của đám đệ tử tạp dịch này.

Tề Vân tông được gọi là mười vạn tạp dịch. Mỗi ngày đệ tử tạp dịch đánh nhau gãy tay gãy chân nhiều tới mức đếm không xuể. Bọn họ làm gì có tinh lực đi quản như vậy.

Trong lòng Mã Nguyên Vũ vốn đầy vui mừng lật xem túi quần áo của Diệp Chân, sắc mặt dần dần trở nên khó chịu.

Lần tìm một lượt, hăn liền tìm được mấy bộ quần áo và thức ăn. Nhưng nửa lượng bạc cũng không tìm được.

Mắt híp lại một cái, đôi mắt tam giác giống như rắn độc của Mã Nguyên Vũ nhìn chăm chăm về phía Diệp Chân.

- Ta nói này Diệp Chân, hoàn cảnh nhà ngươi cũng không quá kém, phụ mẫu của ngươi một năm gặp ngươi một lần, lại mang cho ngươi mấy y phục rách rưới, mấy miếng thịt thối này thối sao? Bạc đâu?

Y phục rách rưới?

Thịt thối?

Mấy tiếng này vừa lọt vào tai, hai tay Diệp Chân lại lập tức nắm chặt. Trên nắm tay từng sợi gân xanh nổi lên.

Truyện đ.ược dịch trực tiếp .tại iREAD..Nếu không phải Diệp Chân còn giữ vài phần lý trí, tình cảnh bi thảm của mấy vị đồng môn cách đó không xa mặt mũi bầm dập, gãy tay gãy chân đang không ngừng nhắc nhở Diệp Chân, Diệp Chân gần như lại muốn xông lên liều mạng.

Mấy thứ kia đều là do nương khâu từng mũi kim, tích từng đồng mới có.

- Mất hứng!

Đồ nhà phế vật đưa tới, cũng là phế vật!

Không có tìm được thứ có thể giúp đỡ tu luyện, vẻ mặt Mã Nguyên Vũ khó chịu. Giống như trả thù, hắn ném từng món đồ trong túi quần áo của Diệp Chân về phía các đệ tử tạp dịch xung quanh hắn.

- Những y phục rách rưới này lại chia cho các người.

Ô Kiến và mấy vị đệ tử tạp dịch bên cạnh Mã Nguyên Vũ lập tức phát ra một tiếng hoan hô.

Trong khi nói chuyện, Mã Nguyên Vũ hung hăng cắn một miếng thịt sấy do mẫu thân Diệp Chân tự tay làm.

- Ủ, mùi miếng thịt thối này cũng không tệ lắm. Được, các người cũng tới nếm thử đi.

Trong khoảnh khắc, gà nướng và thịt sấy trong túi quần áo của Diệp Chân đã bị Mã Nguyên Vũ chia ra sạch sẽ.

Bịch!

Một cái chân gà nướng đã xé mấy miếng bị Mã Nguyên Vũ ném lên trời cao, nện ở trên ngực của Diệp Chân.

- Ừ, nhà người đưa tới, người cũng tới ném thử một miếng. Tránh lại nói Mã Nguyên Vũ ta chiếm hết đồ của người.

Nhìn cái chân gà nướng dính đầy bùn dưới chân, phía xa là trang phục không thích hợp bị bọn họ xé rách, gân trên trán Diệp Chân bắt đầu nổi cao, trong ngực phập phồng lên xuống giống như kéo ống bễ.

Một cảm giác phần nộ khó có thể khống chế, khó có thể suy nghĩ rõ ràng, xông thẳng lên đầu Diệp Chân.

Nhiệt huyết dâng lên, trong nháy mắt Diệp Chân rất muốn xông lên liều mạng cùng Mã Nguyên Vũ!

Cũng ở thời khắc Diệp Chân sắp bạo phát, Sa Phi ở cách đó không xa chọt lao tới, ôm lấy Diệp Chân kéo vào trong phòng.

- Diệp Chân, người còn chưa có ăn cơm đi? Cơm tối và canh Huyết Nguyên của người tối nay, ta đều đã nhận cho người.

Đệ tử tạp dịch của Tề Vân tông hai người một phòng. Sa Phi là bạn cùng phòng của Diệp Chân, cũng là bằng hữu có chút hòa hợp với Diệp Chân trong đám đệ tử tạp dịch.

Sa Phi nhập môn sớm hơn Diệp Chân một năm, có phần chiếu cố Diệp Chân. Cũng nhờ có Sa Phi chỉ điểm, khiến cho Diệp Chân giảm bớt nhiều lần chịu thiệt.

- Hừ! Coi như các người thông minh!

Nhìn Diệp Chân bị Sa Phi nài ép lôi kéo tiến vào phòng, Mã Nguyên Vũ xem thường phun ra một cái xương gà.

- Phế vật!

- Diệp Chân, đừng tranh chấp với bọn họ, tạm thời chịu đựng đi. Nếu như người xung đột với bọn họ, bị bọn họ đánh gãy chân, vậy thì người xong rồi! Người quên nửa năm trước A Cầu bị bọn họ đánh cho thành tàn phế sao?

Sa Phi kéo Diệp Chân vào nhà, đóng cửa lại, sau đó ra sức khuyên can Diệp Chân.

Một lúc lâu, ngực Diệp Chân đập phồng kịch liệt mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhìn về phía Sa Phi nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc:

- Cám ơn người, đáng tiếc, không thể mang cho người cái gì.

- Chúng ta là huynh đệ, cảm ơn cái rắm!

- Đừng nóng giận, cố gắng tu luyện. Tương lai tu luyện thành công, đánh cho tên tôn tử Mã Nguyên Vũ này phải kêu cha gọi mẹ, một hơi tìm lại tất cả uất nghẹn trong mấy năm nay về.

Sa Phi có phần nghi một đằng nói một nẻo khuyên Diệp Chân. Bởi vì hẳn hiểu rõ, dựa theo tình huống của hẳn và Diệp Chân, sau này sợ là vĩnh viễn cũng không có cơ hội này.

Không cần đến một năm, có thể nửa năm sau, có lẽ Mã Nguyên Vũ đã tiến giai làm đệ tử ngoại môn. Đệ tử ngoại môn có càng nhiều tài nguyên tu luyện, tốc độ tu luyện càng nhanh hơn. Sợ rằng Mã Nguyên Vũ vĩnh viễn sẽ ép bọn họ một đầu.

Nghe thấy Sa Phi nói vậy, trong nháy mắt Diệp Chân lại phát ra tinh khí thần, lửa giận tràn ngập đều được ép xuống, chuyển hóa thành động lực tu luyện.

- Được rồi, khổ luyện. Cơ giận ngày hôm nay, tương lai nhất định phải tìm về từ trên người tôn tử Mã Nguyên Vũ này!

Diệp Chân dứt khoát nói.

Khi trăng sáng mọc lên ở phía đông, Bách Tùng phong lúc trước còn âm ỉ, lại lập tức trở nên yên tĩnh khác thường.

Tất cả mọi người bao gồm cả Diệp Chân đều tự giác trở về gian phòng của mình, khoanh chân ngồi ở trên giường. Thời gian học buổi tối đã đến.

Chỉ vài hớp uống sạch một ống canh Huyết Nguyên do tông môn phát ra, vận chuyển Huyết Khí quyết do Tề Vân tông truyền cho bọn họ, cực kỳ bình thường trong Tề Vân tông, nhưng lại khá trân quý trong thế tục, làm bài buổi tối mỗi ngày.

Đệ tử tạp dịch của Tề Vân tông tu luyện chia ra làm hai bài buổi sáng và buổi tối. Bài buổi sáng luyện quyền luyện lực. Bài buổi tối tu luyện Huyết khí quyết mở rộng luyện lực khí huyết.

Canh Huyết Nguyên vào bụng lại hóa thành hơi nóng cuộn cuộn, ở trong Huyết Khí quyết vận chuyển, nhiệt lực ẩn chứa trong canh Huyết Nguyên này lại tản ra về phía hai tay, hai chân bách hài của Diệp Chân, theo huyết khí vận chuyển.

Mỗi khi hơi nóng biến mất một phần, huyết khí của Diệp Chân lại lớn mạnh một phần, tràn đầy thêm một phần.

Một khắc đồng hồ sau, luyện hóa xong tất cả dược lực của canh Huyết Nguyên, Diệp Chân thất vọng mở mắt ra.

Một phần canh Huyết Nguyên này, bất luận là số lượng hay chất lượng đều quá ít. Mỗi đêm hai canh giờ bài buổi tối, dược lực chỉ có thể duy trì liên tục trong một khắc đồng hồ.

Nếu như số lượng canh Huyền Nguyên đủ nhiều, được lực có thể duy trì liên tục hai canh giờ, Diệp Chân chắc hẳn tu vi của hẳn sợ rằng đã sớm đột phá đến Nạp Tức cảnh, đạt được Luyện Huyền nhị trọng.

Trong tông môn có một loại đan dược tên là Huyền Nguyên đan, chính là loại đan dược phụ thân Diệp Thiên Thành bảo hẳn mua. Có người nói một phần dược lực của nó bằng mấy chục phần canh Huyền Nguyên có thừa, chuyên môn cung cấp cho những đệ tử ngoại môn có thiên phú huyết mạch tốt nhất sử dụng.

Đáng tiếc, những đệ tử tạp dịch Diệp Chân bọn họ chỉ có thể dùng canh Huyền Nguyên, một góc nguyên liệu chế luyện Huyền Nguyên đan.

Một lần nữa nhắm mắt lại, Diệp Chân rất có nghị lực duy trì liên tục vận chuyển Huyền Khí quyết.

Vận chuyển Huyền Khí quyết dưới tình huống không có canh Huyền Nguyên ủng hộ, tốc độ huyết khí lớn mạnh lại biến thành tốc độ của rùa.

Diệp Chân chắc hẳn hiệu quả khổ luyện hai canh giờ như vậy còn không bằng hiệu quả tu luyện sau khi dùng canh Huyền Nguyên một khắc đồng hồ.

Chỉ có điều, một đường võ đạo quý ở kiên trì. Về điểm này, Diệp Chân cực kỳ rõ ràng!

Sau hai canh giờ rưỡi, khi Diệp Chân cảm giác huyết khí trong cơ thể có phần không ổn định, mới dừng tu luyện lại. Đây cũng là nguyên nhân vì sao tông môn quy định bài muện là hai canh giờ.

Mở mắt ra, Diệp Chân nhìn thấy được Sa Phi cùng phòng với hẳn đã tu luyện xong ngủ rất say.

Những đệ tử tạp dịch bọn họ, ban ngày lao động rất nặng, buổi tối gần như là ngã đầu xuống gối liền có thể ngủ thật say, sét đánh cũng không tỉnh lại.

Diệp Chân lại không lập tức đi ngủ, trái lại rón rén mặc quần áo xong, khê mở cửa phòng, lách mình ra khỏi phòng. Ở trong tiếng ngáy liên tiếp vang lên, Diệp Chân cúi người chạy về phía một đỉnh núi nhỏ của Bách Tùng phong.

Tối gần nửa canh giờ, Diệp Chân chạy gấp đến đỉnh núi nhỏ nơi mỗi đêm hẳn đều đến trong suốt gần nửa tháng qua.

Lúc đặt chân lên ngọn núi nhỏ này, Diệp Chân lập tức điều hòa hơi thở, vểnh lỗ tai lên, nghiêng tai lắng nghe âm thanh trên khắp ngọn núi này.

Lúc đầu, truyền vào lỗ tai Diệp Chân chỉ là tiếng thông reo, tiếng muỗi kêu khắp núi. Nhưng sau khi Diệp Chân hoàn toàn tĩnh tâm, tiếng con thú nhỏ chít chít kêu lập tức truyền vào trong tai Diệp Chân.

- Chít chít chít...

Tiếng một con chuột kêu truyền vào lỗ tai Diệp Chân. Nhưng khi truyền vào tai Diệp Chân lại là khoảng trời riêng.

Trong tai người khác là tiếng chuột kêu chít chít không có quy luật nào, Diệp Chân lại có thể nghe ra ý tứ cực kỳ rõ ràng.

- Thập thất ca, nhanh đi. Sắp tới giờ rồi, chúng ta đi nhanh.

Đây... chính là bí mật của Diệp Chân.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Con Chuột Lớn

Bí mật bản thân có thể nghe hiểu tiếng thú này, Diệp Chân mới phát hiện ra từ mấy tháng trước.

Bản thân Diệp Chân cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Dù sao cũng là một ngày nào đó của mấy tháng trước.

Chính là một ngày nào đó trước hoặc sau khi tu vi của Diệp Chân từ Luyện Lực sơ kỳ đột phá đến Luyện Lực trung kỳ, sau khi làm xong bài buổi tối, cảm thấy tu vi tiến triển quá chậm, sốt ruột ngủ không được, liền chạy tới đỉnh núi gần đó hít thở không khí.

Đang trầm tư, đột nhiên hần lại nghe rõ tiếng thú nhỏ chít chít ở giữa núi rừng. Ban đầu, hần còn bị giật mình, cho rằng lỗ tai của mình xuất hiện vấn đề gì.

Sau khi cẩn thận nghiên cứu suy nghĩ vài ngày, Diệp Chân mới xác định chuyện... hần có thể nghe hiểu được tiếng thú.

Bất luận là tiếng chuột lớn chít chít hay lợn rừng éc éc, thậm chí là con hổ rít gào, chỉ cần Diệp Chân tập trung tinh thần lắng nghe, đều có thể hiểu được ý của bọn chúng.

Lúc đầu, khi Diệp Chân phát hiện bí mật nhỏ mình có thể nghe, hiểu được tiếng thú này, hần chẳng qua cảm thấy chơi thật vui.

Mỗi khi Diệp Chân buồn phiền nóng nảy vì chuyện tu vi nâng cao thông thả, hần sẽ tĩnh tâm tới nghe tiếng của đám chuột, mèo rừng, hồ ly,

thậm chí là rắn ở gần đây.

Bọn chúng biểu đạt ra những ý tứ mang theo vài phần ngốc nghếch, nghe có hơi buồn cười, luôn có thể khiến cho tâm tình Diệp Chân trở nên thoải mái hơn.

Nhưng vào nửa tháng trước, buổi tối Diệp Chân phiến muộn, trong lúc vô ý đi tới đỉnh núi trước mắt này, nghe được ở phía dưới núi đá có một đôi huynh đệ chuột nói chuyện, lại cho Diệp Chân một phần dẫn dắt, khiến cho Diệp Chân đột nhiên ý thức được, bí mật nhỏ hiếu thú này của hắn có lẽ thật sự có thể mang đến cho hắn vài điều gì đó.

Mỗi đêm vào lúc này, Diệp Chân đến đỉnh núi này, luôn có thể nghe được hai huynh đệ chuột đang thương lượng cùng đi tới một nơi ăn thức ăn ngon.

Đối với Diệp Chân mà nói, thức ăn ngon của chuột tất nhiên không có bất kỳ lực hấp dẫn gì. Nhưng vào một buổi tối ngày nào đó, Diệp Chân thò đầu vào nhìn thấy được hình thể của hai huynh đệ chuột ra khỏi hang đi ăn thức ăn ngon, hắn lại bị khiếp sợ tới mức ngây người.

Con chuột lớn!

Con chuột cực lớn!

Con chuột lớn dài đến một thước, còn lớn hơn con mèo rừng một chút. Cái đuôi chuột thật dài, to như cánh tay người. Hai cái răng cửa giống như là binh khí, ở dưới ánh trăng lóe ra hàn quang rợn người.

Điều càng làm cho Diệp Chân kinh ngạc đến ngây người, chính là bởi vì hắn đạp phải cửa hang chuột, hai con chuột không ngờ phát động công kích về phía Diệp Chân. Diệp Chân tiện tay nhặt một khúc Thiết Chi Tùng lớn bằng cánh tay lên, lại bị hai con chuột kia mở miệng cắn đứt.

Răng chuột sắc như dao!

Diệp Chân hoàn toàn chấn động kinh ngạc.

Lấy kiến thức của hẳn, đặc điểm hình dáng bên ngoài của hai con chuột này tuyệt đối là chuột lớn màu xám rất bình thường, tùy ý có thể thấy được. Hình thể bình thường của chúng chỉ lớn chừng bàn tay đã rất tốt rồi.

Nhưng hiện tại, chúng lại dài gần một thước, nhìn qua đặc biệt khủng khiếp, yêu dị.

Cổ quái, tuyệt đối là cổ quái.

Sau khi lắng lắng nghe hai con huynh đệ chuột nói chuyện với nhau mấy ngày, Diệp Chân phát hiện ra chỗ quý dị của đôi huynh đệ chuột này. Đó chính là vào giờ tý của mỗi đêm bọn chúng nhất định sẽ kiên trì đi vào ăn một loại gọi là thức ăn ngon.

Diệp Chân mơ hồ cảm thấy, hình thể của hai con chuột lớn lên không lồ như vậy, có khả năng liên quan tới thức ăn ngon bọn chúng đi tới tranh đoạt vào giờ tý mỗi ngày.

Có lẽ loại thức ăn ngon này có khả năng chính là thiên tài địa bảo nào đó.

Cũng chỉ có thiên tài địa bảo trong truyền thuyết, mới có thể làm cho hai con chuột màu xám có huyết mạch cực kỳ bình thường lớn lên không lồ, trở thành mãnh thú như vậy.

Vừa nghĩ tới điều này, tim Diệp Chân không khỏi đập thành thịch.

Từ nhỏ hẳn đã từng nghe nói tới rất nhiều tiểu tử nghèo trong lúc vô ý nhặt được thiên tài địa bảo, một đêm trở nên cực kỳ giàu có hoặc là chết vì

tiền tài, lại hoặc trong một đêm biến thành đại cao thủ trong truyền thuyết. Diệp Chân tất nhiên hiểu rõ giá trị của thiên tài địa bảo này.

Cho dù ở trong Tề Vân tông, thiên tài địa bảo cũng là thứ rất quý báu, không giống như dược thảo sử dụng chế biến canh Huyết Nguyên, đều được các đệ tử tạp dịch trồng ra.

Diệp Chân không ngốc, tất nhiên muốn đi theo hai con chuột này tìm đến loại thiên tài địa bảo này.

Đồng thời, sự phát hiện này cũng khiến cho Diệp Chân đột nhiên ý thức được, hẳn có thể nghe hiểu tiếng thú, bí mật nhỏ này có lẽ thật sự có thể mang đến cho hắn thu hoạch không tầm thường.

Cũng chính vì có sự phát hiện này, mới có chuyện ngày hôm nay lúc Diệp Chân đối mặt cha mẹ lại kiên trì như vậy.

Một là vì kiên trì với mộng tưởng ngang dọc bầu trời của mình lúc đó, vì nguyện vọng của phụ thân. Còn có bí mật nhỏ người khác chưa từng có này, hẳn cũng không thể lãng phí để đó không dùng chứ?

Ở Tề Vân tông tu luyện một năm khiến cho Diệp Chân hiểu rõ ràng, tốc độ tu luyện ngoại trừ bị thiên phú huyết mạch ảnh hưởng ra, còn có thể có quan hệ rất lớn tới việc có ôm được số lượng lớn tài nguyên tu luyện hay không.

Mà hiện tại, vì bí mật nhỏ này của hắn, Diệp Chân có lẽ có thể thu được tài nguyên tu luyện người khác chưa từng có.

Sau khi phát hiện ra bí mật của hai huynh đệ chuột này, mỗi đêm giờ tý Diệp Chân sẽ đi tới núi đá bên trên chỗ hang chuột này, yên lặng nghe tiếng của hai huynh đệ chuột, sau đó tất nhiên bám theo bọn chúng.

Nhưng tốc độ cùng sự linh hoạt của loài thú đi ngang qua núi rừng, Diệp Chân chỉ là một võ giả Luyện Huyết nhất trọng làm sao có thể so sánh được.

Mỗi khi theo dõi hai con chuột, bao giờ Diệp Chân cũng kết thúc bởi mất dấu.

Chỉ có điều, Diệp Chân cũng không ngu.

Truyện .được biên tập tại iread.vn.Liên tiếp theo dõi chừng mười ngày, Diệp Chân đã sơ bộ đoán được phạm vi hoạt động của hai huynh đệ, chính là ở trong phạm vi mười dặm của ngọn núi đá này.

Hơn nữa, trải qua nhiều ngày theo dõi như vậy, bản thân Diệp Chân lục soát, đã loại bỏ rất nhiều nơi. Hiện tại chỉ còn lại hai ba phương hướng.

Diệp Chân chắc hẳn cho dù lại bị bỏ rơi, hẳn vẫn có thể sử dụng phương pháp loại bỏ, trong vòng vài ngày sẽ tìm được mục đích mỗi đêm của hai huynh đệ chuột.

Chít! (đi)!

Một tiếng chuột kêu vang lên. Hai con chuột, lông chuột trên lưng giống như kim thép dựng thẳng lên, xuất hiện ở phía dưới núi đá, vèo một tiếng biến mất ở trong rừng Thiết Chi Tùng.

Thân hình chớp động, Diệp Chân cúi người bước nhanh theo.

Một đoạn đường đầu Diệp Chân đã thuộc lòng, cũng không lo lắng sẽ mất dấu. Đi khoảng chừng hơn một trăm hơi thở, tiếng móng chuột cực lớn bước lên lá thông đột nhiên biến mất.

Bước nhanh đi tới khu rừng trũng, Diệp Chân biến sắc. Lại mất dấu.

Bốn phía của khu rừng trũng này thông suốt, có thể thông với bốn phương tám hướng. Mỗi lần, Diệp Chân đều bị mất dấu ở chỗ này.

Chỉ có điều Diệp Chân cũng không hoảng hốt. Bởi vì mấy ngày nay, Diệp Chân đã tìm kiếm rất nhiều phương hướng con chuột lớn có khả năng bỏ chạy. Hiện tại, chỉ còn lại có ba phương hướng còn chưa có kiểm tra.

Ba phương hướng, một chỗ là vách núi cao mười thước sát khu rừng trũng. Một chỗ là dòng suối phía trái của rừng trũng. Còn có một phương hướng, chính là cây đại thụ che trời bên trong rừng trũng.

Ba phương hướng này, dòng suối nhỏ đã bị nước sông loại trừ. Bởi vì từ trước tới nay hẳn chưa từng phát hiện có giọt nước ở trên thân của con chuột lớn.

Vậy chỉ còn lại có vách núi cùng với hơn mười gốc cây cổ thụ che trời ở bên trong khu rừng trũng

Đầu tiên Diệp Chân nhìn về phía hơn mười gốc cây che trời lớn trong rừng trũng, sau đó lắc đầu. Không có khả năng là nơi đó. Độ khó tìm kiếm cũng quá lớn.

Ngược lại là vách núi cao mười thước này đặc biệt có khả năng ẩn chứa thiên tài địa bảo. Chỉ có điều cả vách núi này, còn có vách đá phía dưới, Diệp Chân đều đã từng tìm kiếm qua một lần, chính là không có tìm được bất kỳ tung tích nào.

Ngẫm nghĩ một chút, Diệp Chân lại tìm kiếm địa điểm thích hợp, chậm rãi leo về phía vách núi. Ngày hôm nay, hẳn đã có sự chuẩn bị trước khi đến.

Diệp Chân giống như con nhện lớn, tay chân bám chặt lấy trên vách đá, từ từ di chuyển, con ngươi lóe tinh quang, lại dựa vào ánh trăng, không ngừng treo người ở trên vách đá tìm kiếm.

Cũng may nhờ có một năm khổ luyện ở Tề Vân tông, khiến cho Diệp Chân có thể rất tùy ý leo lên vách núi này. Bằng không, cho dù Diệp Chân biết nơi này có thiên tài địa bảo, cũng chỉ có thể nhìn vách núi than thở.

Diệp Chân đang tìm kiếm, trong mắt nhất thời sáng lên. Ở trên vách đá có một tảng đá nhô ra. Hắn thấy được một dấu chân màu xám đen của con chuột lớn.

Thần sắc Diệp Chân chợt vui mừng bất ngờ.

- Tìm được rồi!

Vì truy tìm tung tích của hai con chuột lớn này, Diệp Chân cũng bỏ ra không ít công sức.

Hắn đặc biệt đốt một loại phân tro không dễ lau sạch, từ mấy ngày trước lại rắc vào phạm vi mấy thước trước cửa hang chuột.

Cứ như vậy, chỉ cần con chuột lớn này ra khỏi hang đạp lên bùn đất, đi qua nơi nào, sẽ lưu lại một dấu chân chuột màu xám đen.

Diệp Chân quan sát, con chuột lớn này nhảy một cái, khoảng cách chính là ba bốn thước. Sau khi nhìn thấy được dấu chân này của con chuột, Diệp Chân lập tức tìm kiếm ở phạm vi bốn năm thước xung quanh nó.

Không tới mấy hơi thở, Diệp Chân lại tìm được một dấu chân mờ trên lớp rêu. Những dấu chân biến mất ở một khối đá nhô ra ở giữa.

Tìm một lát, Diệp Chân mới mở to hai mắt nhìn, phát hiện ra một khe nứt bị rêu mọc che lấp.

Dưới bóng đêm, rêu hiện lên màu xám đen, khe núi đá này cũng hiện lên màu đen. Nếu không phải một tay nắm vào khoảng không, Diệp Chân sẽ không phát hiện được ra cái khe nứt này.

Khe nứt không lớn, nhưng có thể đủ cho Diệp Chân đi qua.

Chiều cao của con chuột lớn này hoàn toàn không khác gì độ rộng thân thể của Diệp Chân, cho nên có thể đi qua hay không, Diệp Chân cũng không cần quá lo lắng.

Thận trọng đi ngang qua bên trong khe nứt hơn mười thước, trong mũi hắt chợt ngửi thấy một mùi tanh tươi. Một sơn động tự nhiên cho phép một người đi qua đột nhiên xuất hiện.

Trong nháy mắt, cảnh tượng trước mắt khiến Diệp Chân ngây người.

Một cột đá trong suốt lấp lánh giống như măng nhọn, nửa buông xuống ở cuối sơn động, tản ra ánh sáng mờ lung, lấp lánh giống như bảo vật.

Bên trên măng đá này có ánh nước tầng tầng lớp lớp, hình như bất cứ lúc nào cũng có thể thấm thấu ra.

Phía dưới đầu măng đá có một hố nhỏ do nước nhỏ xuống tạo thành, có kích thước bằng quả trứng gà, lại trống trơn.

Nham thạch bốn phía xung quanh lại chất đầy những xương trắng của các loại thú hoang.

Có cái đã hoàn toàn phong hóa thành xương trắng, có cái vẫn trong trạng thái nửa mục nát. Còn có một xác con rắn, thi thể của một con hồ ly, nhìn qua đều tương đối mới, hình như chết chưa được mấy ngày.

Chỉ có điều tất cả đều không ngoại lệ, trên xác con rắn cùng thi thể của con hồ ly kia đều đầy vết răng chuột cắn xé.

Lúc này, hai con chuột lớn bị Diệp Chân đuổi theo lúc này đang đưa cái đầu lưỡi ngắn nhỏ, tanh đỏ, chờ đợi hết sức chăm chú vào ánh nước

trong măng đá trong suốt lấp lánh thâm thấu ra.

Tiếng Diệp Chân đập vỡ xương của thú hoang, nháy mắt đã kinh động tới hai con chuột đang chờ nước trên măng đá nhỏ xuống.

Trong nháy mắt hai con chuột lớn xoay người, đuôi chuột giống như cái roi quất mạnh, răng cửa lóe ra hàn quang chọt nhe ra, đồng tử đỏ như máu nhìn chăm chăm về phía Diệp Chân.

Chít!

Trong tiếng chuột kêu chói tai khác thường, hai con chuột lớn chọt nhảy mạnh lên không trung, nhe chiếc răng cửa ớn lạnh, một trái một phải lao tới tấn công Diệp Chân.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bình An Châu Biến Đổi Khác Thường

Phụt!

Đao quang hiện lên. Con chuột lớn lao tới trước mặt bị Diệp Chân một đao chém thành hai nửa. Mùi máu chuột tanh hôi bắn tới. Trong chớp mắt, Diệp Chân lập tức lặn qua một bên, trong tay cầm đao chẻ củi vung lên, cực kỳ chính xác mổ bụng một con chuột lớn khác từ phía mặt bên nhào tới.

Một chém một vung này, lưu loát giống như mây bay nước chảy, hoàn toàn không có chút chậm trễ nào.

Thanh đao trong tay Diệp Chân là đao chẻ củi. Tề Vân tông chia cho đệ tử tạp dịch đao đồn củi dày nặng, mỗi ngày Diệp Chân đều mài, nên vô cùng sắc bén.

Từ sau lần đầu tiên biết hai con chuột lớn này, mỗi lần Diệp Chân tới đây, đều đeo con đao đồn củi của mình.

Đao pháp là đao pháp đồn củi.

Mỗi ngày Diệp Chân ở Tề Vân tông làm tạp dịch, chặt chém Thiết Chi Tùng một năm, luyện được đao pháp chặt tùng, sắc bén trực tiếp, hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, tuy rằng mãnh thú, yêu thú trong phạm vi tông môn Tề Vân tông đã sớm bị chém giết sạch sẽ, nhưng dã thú bình thường vẫn phải có.

Một năm qua, chỉ riêng một loại mãnh thú lợn rừng chết ở dưới đao chặt củi của Diệp Chân cũng không dưới mười con. Chém giết hai con chuột lớn biến dị này, thật đúng là dễ như trở bàn tay.

Chỉ có điều, nếu như lại qua một hai năm nữa, chờ hai con chuột lớn này lớn lên thành mãnh thú, vậy kết quả cuộc chiến tối nay có lẽ sẽ thay đổi.

Mùi máu tươi kích thích, khiến cho thần kinh Diệp Chân cũng trở nên run rẩy hưng phấn. Loại máu tươi sau khi chém giết mục tiêu này đủ để cho mỗi một nam nhân hưng phấn.

Hít sâu một hơi, Diệp Chân tùy ý từ trên vách núi đá xé một chiếc lá của dây leo, lại đưa chiếc lá này đến phía dưới măng đá trong suốt lấp lánh, hứng từng giọt nước lúc này đã tập trung ở trên đỉnh nhọn của măng đá.

Không bao lâu, cột măng đá trong suốt lấp lánh này liên tiếp nhỏ xuống hai giọt thạch tủy màu xanh. Ánh nước bên trên măng đá lại dần dần trở nên âm đạm.

Nhìn hai giọt linh dịch thạch tủy màu xanh trên chiếc lá tản ra mùi thơm kỳ lạ, tâm tình Diệp Chân có phần kích động. Thiên tài địa bảo đấy.

Diệp Chân cũng xem qua dược thư thảo kinh của Tề Vân tông, chỉ có điều phần lớn ghi chép bên trong đều là nhận biết số năm của thảo dược hoặc linh dược, ít có ghi chép về thiên tài địa bảo.

Chỉ có điều trong lúc cùng đồng môn bình thường nói chuyện, Diệp Chân có thể xác định một việc, chỉ cần là thứ cùng loại linh dịch thạch tủy, bất kể là thạch tủy linh dịch loại hình nào, đều bảo bối cực tốt.

Hiện tại điều duy nhất khiến Diệp Chân lo lắng, chính là sợ thạch tủy linh dịch trước mắt này có phẩm cấp quá cao, bên trong chứa lực lượng quá mức cường đại, sau khi dùng, trực tiếp bị no quá phát nổ.

Có sư huynh tạp dịch đã nói qua, thiên tài địa bảo là đồ tốt, nhưng có vài thiên tài địa bảo phẩm cấp cực cao, bên trong ẩn chứa năng lượng quá mức khủng khiếp. Nếu như tu vi lúc dùng quá thấp, người dùng có thể sẽ bị trực tiếp no quá phát nổ.

Chỉ có điều, nếu hai con chuột bình thường cũng có thể ăn được thạch tủy linh dịch màu xanh này lớn lên thành con chuột lớn, Diệp Chân hẳn một loài người hình thể lớn hơn so với con chuột không biết gấp bao nhiêu lần, dùng thạch tủy linh dịch màu xanh này, cũng sẽ không bạo thể.

Không chút do dự, Diệp Chân nuốt hai giọt thạch tủy linh dịch này vào. Ngay cả chiếc lá hứng thạch tủy linh dịch, hẳn cũng trực tiếp nuốt vào.

Trong miệng đầy mùi thơm lạ lùng. Thạch tủy linh dịch lập tức hóa thành nhiệt lực vô cùng phát tán về phía hai tay, hai chân của Diệp Chân.

Diệp Chân theo bản năng, ngồi xuống khoanh chân, vận chuyển Huyết Khí quyết do Tề Vân tông truyền xuống, bắt đầu vận chuyển khí huyết, luyện hóa hấp thu được lực cường đại của thạch tủy linh dịch này.

Dược lực cường đại ẩn chứa trong thạch tủy linh dịch này có thể cho Diệp Chân cảm ứng cực kỳ rõ ràng tuyến đường huyết khí vận hành ở bên trong thân thể.

Nhưng ngay khi Huyết Khí quyết mới vừa bắt đầu vận chuyển tới ngực, trong chớp mắt, chân mày Diệp Chân cũng hơi nhíu lại.

Khi Huyết Khí quyết kéo theo dược lực do thạch tủy linh dịch biến thành chạy đến ngực, một lực hút không rõ đột nhiên truyền đến, không ngờ hút đi một phần nhỏ huyết khí trong hành kinh nơi đây.

Sự phát hiện này khiến cho Diệp Chân kinh hãi, vội vàng tập trung tinh thần cẩn thận tra xét.

Sau một hồi cẩn thận quan sát, lại làm cho Diệp Chân có phát hiện càng kinh người hơn.

Diệp Chân phát hiện, Huyết Khí quyết phát động khí huyết hành kinh ngực trong cơ thể, huyết khí này sôi trào mãnh liệt, không ngờ sẽ bị lực hút không rõ hút đi một phần.

Phần huyết khí bị hút đi này, không ngờ cao tới hai phần.

Sau khi cẩn thận cảm ứng, Diệp Chân kinh ngạc phát hiện, nguồn gốc lực hút lúc đó hút đi hai phần huyết khí của hắn không ngờ đến từ chính hạt châu có kích thước bằng trứng chim bồ câu treo ở ngực hắn.

Hai phần huyết khí bị hút đi, cũng hoàn toàn bị hạt châu ở ngực hắn cắn nuốt.

Loại biến hóa kỳ kỳ này khiến cho Diệp Chân nhớ tới lai lịch của hạt châu trên ngực.

Hạt châu trên ngực này có chất liệu đặc biệt, Diệp Chân gọi nó là Bình An Châu, chính là do gia gia của Diệp Chân trước khi lâm chung truyền lại cho Diệp Chân. Nghe nói là bảo bối do tổ tiên Diệp gia truyền xuống, đã truyền qua vài thế hệ.

Bạn đa-ng đ-ọc truyện -tại -iREAD.vnTruyền tới trong tay Diệp Chân cũng đã bảy tám năm. Về phần bảo bối là cái gì lại không thấy nói tới. Diệp Chân vẫn xem nó là một vật cũ gia truyền, đối xử như vật gia truyền.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện loại chuyện lạ thu nạp huyết khí này, khiến cho Diệp Chân kinh ngạc không thôi.

Diệp Chân theo bản năng muốn lấy viên Bình An Châu thu nạp khí huyết của mình xuống.

Khi để tay lên trên viên Bình An Châu mát lạnh, Diệp Chân đột nhiên ngẩn người ra. Trong nháy mắt, trong đầu hẳn có một loạt liên tưởng.

Mấy tháng trước, ngực Diệp Chân bị thương một lần, rất nhiều máu tươi chảy ra nhuộm đỏ lên Bình An Châu.

Nhưng sau khi máu tươi dính vào Bình An Châu, lại giống như xông vào đất cát, trực tiếp thấm thấu vào Bình An Châu, một vết máu cũng không để lại.

Lúc đó, Diệp Chân cũng không lưu tâm, chỉ cho rằng chất liệu của đồ gia truyền này có phần đặc biệt mà thôi.

Hiện tại cẩn thận nghĩ lại, hình như tất cả biến hóa trên người Diệp Chân đều có biến hóa cùng lúc với lần bị thương, Bình An Châu hút máu này.

Cũng chính là sau một lần Bình An Châu hút máu kia, tiến độ tu luyện của Diệp Chân mới trở nên chậm lại.

Trước đó, tốc độ tu luyện của Diệp Chân ở trong những đệ tử tạp dịch mới nhập môn tại Bách Tùng phong, vẫn tính là mấy người đứng đầu.

Đồng thời trong một trăm đệ tử tạp dịch gia nhập Bách Tùng phong, tốc độ tu luyện của Diệp Chân có thể xếp hàng trước năm.

Nhưng từ sau khi Bình An Châu hút máu, tốc độ tu luyện của Diệp Chân lại đột nhiên chậm lại. Bất kể Diệp Chân cố gắng như thế nào, tu vi nâng cao vẫn vô cùng chậm.

Bây giờ nghĩ lại, chắc bởi vì Bình An Châu hút đi huyết khí, mới đưa đến tu vi nâng cao của Diệp Chân thật chậm.

Mỗi lần vào lúc Diệp Chân tu luyện, Bình An Châu đều sẽ hút đi hai phần huyết khí. Chỉ có điều bởi vì huyết khí của Diệp Chân khá yếu, Diệp Chân không có cách nào phát giác ra chút huyết khí bị hút đi này.

Lần này Diệp Chân dùng thiên tài địa bảo như thạch tủy linh dịch, khiến cho huyết khí trong thân thể hẫng tăng vọt, Bình An Châu hút đi hai phần huyết khí đột nhiên biến thành rất lớn, mới khiến cho Diệp Chân phát hiện ra bí mật như vậy.

Không chỉ có như vậy, Diệp Chân còn nghĩ đến một chuyện khác... Cái bí mật nhỏ này của hắn, chuyện lạ hắn có thể nghe hiểu được tiếng thú này, cũng ngẫu nhiên phát hiện ra sau khi Bình An Châu hút máu.

- Lẽ nào, Bình An Châu tổ truyền này thật đúng là một bảo bối sao?

Trong lòng Diệp Chân chợt dâng lên một ý nghĩ khiến cho tim hắn đập thình thịch.

Ý niệm này vừa dâng lên, lại kích thích lòng hiếu kỳ không gì sánh được của Diệp Chân.

Bàn tay trái đang đặt lên trên Bình An Châu, lại không tự chủ được buông ra.

Diệp Chân muốn xem thử, nếu như Bình An Châu này thu nạp được đầy đủ lực huyết khí, sẽ có thay đổi gì?

Dù sao hiện tại Diệp Chân đã ăn thạch tủy linh dịch, lực khí huyết trong cơ thể tăng vọt đến mức gần như không có cách nào dung nạp. Để cho nó hút đi một phần cũng không sao.

Dưới sự thúc ép của Diệp Chân, Huyết Khí quyết không ngừng vận chuyển. Mỗi khi vận chuyển một lần, Diệp Chân cũng cảm giác huyết khí của mình lại cường đại thêm một phần.

Huyết khí cường đại chảy qua toàn thân, xoa dịu mỗi một khối xương cốt, mỗi một khối máu thịt của Diệp Chân. Thậm chí ngay cả tạng phủ cũng bắt đầu mơ hồ lớn mạnh.

Lực hút trở nên càng lúc càng lớn. Bình An Châu vốn lạnh lẽo cũng bắt đầu nóng lên. Ban đầu Bình An Châu hiện lên màu hồng nhạt, giờ lại đỏ như máu, tản ra từng gợn sóng huyết quang màu đỏ.

Trong nháy mắt khi Bình An Châu tản ra huyết quang màu đỏ tới chói mắt, huyết quang màu đỏ chói mắt chợt bạo phát ra. Diệp Chân chỉ cảm thấy ngực mình giống như bị sét đánh, một đợt khí nóng như lửa, chui vào ngực Diệp Chân.

Loại đau khổ này khiến cho hai mắt Diệp Chân trực tiếp trợn trắng, ngay cả kêu đau cũng không thể phát ra được, lại hôn mê bất tỉnh.

...

Diệp Chân bị một mùi thối xông tới làm cho tỉnh lại.

Nơi mùi thối phát ra là bản thân Diệp Chân. Toàn thân nhớp nhúa, trên dưới rỉ ra một tầng chất bẩn màu đen, tản ra một mùi thối khó ngửi.

- Không thấy nữa?

Trong nháy mắt khi tỉnh lại, Diệp Chân lại theo bản năng nhìn về phía ngực.

Trước khi hôn mê, Bình An Châu ở ngực hẳn xuất hiện khác thường. Cho nên Diệp Chân lại muốn xem thử Bình An Châu rốt cuộc phát sinh biến hóa gì.

Nhưng lúc này chỗ ngực của Diệp Chân chỉ để lại một sợi dây da trống rỗng, lại không nhìn thấy bóng dáng Bình An Châu treo ở trên ngực

đâu. Nhưng ở chỗ ngược lại có thêm một ấn ký, vết tích gần như giống hệt với Bình An Châu ban đầu.

Ánh mắt Diệp Chân rơi vào đó, trong chớp mắt, một lực hút khiến cho Diệp Chân thấy trời đất quay cuồng lại từ chỗ vết tích này truyền đến. Một vài cảnh tượng màu sắc sặc sỡ bắt đầu hiện ra ở trước mặt Diệp Chân.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thận Long Châu

- Lục Ly, Thận Long Châu quá mức nghịch thiên, giao ra để cho chúng ta hủy diệt. Chỉ cần người giao ra Thận Long Châu, chúng ta có thể tha cho người khỏi chết!

Trong hư không, một lão nhân năm chòm râu dài, đỉnh đầu đội ngọc quan cất cao giọng nói.

- Lục Ly, nhanh giao ra Thận Long Châu. Nếu bảo vật này tồn tại trong thế gian, sẽ khiến cho bọn ta khổ luyện vạn năm đều hóa thành hư không.

- Lục Ly, Thận Long Châu thiên địa không cho phép. Giao ra, tha cho người khỏi chết!

Trong hư không, ba tồn tại khủng khiếp bao vây xung quanh Lục Ly. Toàn thân hằn đầy vết máu phần lộ liên tục găm lên.

Bị bao vây ở giữa, ngọc quan bị vỡ nát, đạo bào rách rưới, mặt đầy máu me, Lục Ly lại bị thương cười ha hả.

- Cái gì mà thiên địa không cho phép? Vậy là các người sợ rồi sao? Sợ ta nắm giữ bảo vật này, dao động tới vị trí của ba lão tặc các người sao? Giao ra? Tha cho ta không chết? Ta giao ra bảo vật này, chết hay không có gì khác biệt? Lục Ly ta suốt đời ngang dọc, làm sao có thể mặc cho các người bày bố. Ha ha ha ha....

Trong tiếng cười điên cuồng, toàn thân Lục Ly đột nhiên phát ra ánh sáng vô cùng chói mắt.

- Không xong rồi, hắn đang tự thiêu đốt chân thân. Hắn muốn chạy trốn. Các vị đạo huynh, nhanh trợ giúp ta một tay, theo ta niệm phong hắc lại.

Lão nhân râu dài đội ngọc quan đột nhiên điểm ra một chỉ. Trong nháy mắt, trong hư không có ánh sáng màu vàng dâng cao vạn trượng.

Đồng thời, hai tồn tại khủng khiếp khác bao vây Lục Ly, từng người cũng điểm ra một chỉ. Ba đường ánh sáng màu vàng hội tụ vào một chỗ, ngưng tụ biến hóa ra từng thần văn huyền ảo khác thường, trấn áp về phía toàn thân Lục Ly.

- Trốn sao? Lục Ly ta chưa bao giờ trốn tránh như chó! Các người không phải e ngại Thận Long Châu này ảnh hưởng tới địa vị của các người sao? Ta phải cắm một cái gai vào trong lòng các người, một cái gai vĩnh viễn khó có thể loại bỏ được!

Trong tiếng cười điên cuồng, một hạt châu từ phía sau đầu Lục Ly bay ra. Toàn thân Lục Ly bạo phát ra ánh sáng màu vàng, trong nháy mắt lại tập trung một chỗ, bao quanh hạt châu này.

- Vạn Pháp Loạn Không, Thận Long Châu, phá!

Hư không đột nhiên chấn động mãnh liệt. Thận Long Châu được lực lượng toàn thân Lục Ly bao quanh, chợt đột phá ánh sáng màu vàng trấn áp, phá vỡ một tầng lại một tầng hư không, bỏ chạy.

- Lưu lại cho ta! Phong!

Lão nhân râu dài đội ngọc quan nổi giận, ngón trỏ không rạch tự vỡ ra. Trong chớp mắt có máu màu vàng phun ra, một chỉ điểm ra. Ánh sáng rực

rỡ màu vàng vô tận đột nhiên hóa thành một con rồng dài thân vằn biến thành ánh sáng rực rỡ, bắn về phía Thận Long Châu.

Tốc độ của con rồng dài Thần Văn cực nhanh, trong thời gian ngắn lại bao phủ lên Thận Long Châu.

Nhưng con rồng dài thân vằn này rơi xuống chưa đến một phần, trong chớp mắt không gian của Chư Thiên Vạn giới chợt hỗn loạn. Thận Long Châu lại chui vào mảnh hư không không thấy nữa.

Đợi tới lúc lão nhân râu dài đội ngọc quan tìm tới, không gian hỗn loạn trong nháy mắt đã khôi phục trở lại bình thường, lại không tìm được bất kỳ tung tích nào của Thận Long Châu.

- Ha ha ha ha, Chư Thiên Vạn giới có số lượng thế giới lớn nhỏ đếm không hết. Huyền Hoàng, ta thật sự muốn xem thử các người làm thế nào hủy diệt được Thận Long Châu...

Trong tiếng cười điên cuồng, thân thể Lục Ly dần dần hóa thành vô số điểm sáng tiêu tan. Chỉ còn lại ba vị Huyền Hoàng này sắc mặt khó coi đứng sững ở trong hư không, thật lâu không nói gì...

...

Lần này tình cảnh biến mất. Hình ảnh trước mặt Diệp Chân lại thay đổi. Ở thế giới nào đó, đã thấy một vị tồn tại cường đại trong lúc vô ý phát hiện Thận Long Châu bị bụi che phủ, cho là dị bảo, cả ngày lẫn đêm nghiên cứu vô số phương pháp, cho đến cuối cùng chết đi.

Hình ảnh lại biến đổi. Thận Long Châu nhiều lần đổi chủ, còn dâng lên vô số trận tinh phong huyết vũ, vô số người chết vì nó.

Còn có thiên tài tuyệt thế sau khi thu được Thận Long Châu, dần dần biến mất ở trong đám người.

Với những lần Thận Long Châu nhiều lần đổi chủ, số lượng thần văn không nhiều niêm phong trên Thận Long Châu lại dần dần tán loạn. Thận Long Châu lặng lẽ không một tiếng động hút vào huyết khí, chân nguyên, thậm chí lực lượng ở cấp bậc cao hơn trong thân thể chủ nhân nắm giữ nó.

Trong mấy hình ảnh cuối cùng, Diệp Chân thậm chí thấy được một chi tổ tiên Diệp gia bọn họ nhận được Thận Long Châu này, sau đó xem như là đồ gia truyền, truyền từ thế hệ tới thế hệ khác.

Mà một con cháu của Diệp gia bọn họ, bởi vì bị Thận Long Châu thu nạp lực lượng, tu vi dần dần chậm lại, cũng lại suy tàn.

Một cảnh tượng cuối cùng là hình ảnh Diệp Chân trong lúc vô ý bị thương chảy máu, Bình An Châu ở trước ngực quý dị hấp thu máu của hắn.

Hình ảnh với ánh sáng nhiều màu vừa thu lại, một hạt châu chia làm chín tầng không gian, nhưng chỉ có một tầng tản ra ánh sáng rực rỡ lấp lánh. Tám tầng khác hiện lên màu xám hỗn độn, xuất hiện ở trước mắt Diệp Chân.

Diệp Chân lại chìm vào trong trầm tư.

Lượng tin tức trong những hình ảnh nhiều ánh sáng rực rỡ này quá lớn. Nhất là cục diện chiến đấu của mấy người Lục Ly, Huyền Hoàng, Diệp Chân nhìn thấy, lại chấn động kinh ngạc không hiểu nổi.

Hóa ra võ giả có thể cường đại đến trình độ khủng bố như vậy. Diệp Chân cần phải cố gắng tiêu hóa một chút.

Truyện được dịch tại iR.E..AD.vn Thận Long Châu này chắc là một bảo bối khó lường. Nhìn ba người Huyền Hoàng kiên quyết muốn hủy diệt Thận Long Châu này là có thể biết được.

Chỉ có điều, sau khi Lục Ly liều mạng vận dụng bí thuật thời không hỗn loạn, Thận Long Châu xem như đã trốn thoát khỏi độc thủ của ba người Huyền Hoàng. Chỉ có điều lúc đang lẩn trốn cách, lại có một phần nhỏ thần văn niêm phong của Huyền Hoàng hạ xuống.

Tiếp theo chính là quá trình giải phong ấn dài đằng dặc.

Năm tháng trôi qua khiến cho thần văn niêm phong tầng thứ nhất trên Thận Long Châu bắt đầu buông lỏng. Thận Long Châu khôi phục lại một ít tác dụng có thể không đáng kể.

Nó bắt đầu âm thầm thu nạp lực lượng của chủ nhân năm giữ nó. Từng thế hệ một tích lũy xuống, đến thế hệ Diệp Chân này, mới hoàn toàn phá được thần văn niêm phong tầng thứ nhất, giải phong ấn không gian tầng thứ nhất của Thận Long Châu.

Diệp Chân tính toán một chút. Ở trước hắn, Thận Long Châu này cùng tất cả chín mươi hai đời chủ nhân, trong quá trình phá vỡ niêm phong tầng thứ nhất, không biết đã duy trì suốt mấy nghìn năm.

Chân chân chính chính là công phu nước chảy đá mòn.

- Nếu Thận Long Châu này có thể dẫn tới tồn tại tuyệt thế như ba vị Huyền Hoàng liên thủ hủy diệt, vậy nó rốt cuộc có chỗ nào nghịch thiên?

Từ đầu đến cuối, đây là một nghi vấn luôn xoay quanh ở trong đầu Diệp Chân.

Đáng tiếc chính là Thận Long Châu nghịch thiên như thế nào, hình ảnh đầy màu sắc kia lại hoàn toàn không đề cập tới.

Diệp Chân phát hiện, Thận Long Châu chắc đã hoàn toàn dung nhập vào chỗ huyệt thiên trung ở ngực hắn.

Chỉ cần ánh mắt hắt rơi vào ấn ký Thận Long Châu trên ngực, hoặc là tập trung tinh thần vào ấn ký Thận Long Châu trên ngực, Thận Long Châu lóe ra ánh sáng rực rỡ mông lung sẽ xuất hiện ở trong ý thức của Diệp Chân.

Nhưng bất kể Diệp Chân thử như thế nào, phát động thế nào, Thận Long Châu ở ngực đều hoàn toàn không có động tĩnh nào, chứ đừng nói là thể hiện ra chỗ nào nghịch thiên.

Sau khi thử không có kết quả, Diệp Chân đành tạm thời không để tâm nữa.

- Có lẽ, ta còn chưa có phát hiện ra chỗ thần bí của Thận Long Châu? Lại hoặc bí mật nhỏ ta có thể nghe hiểu tiếng thú này chính là năng lực Thận Long Châu giao cho ta, chỉ có thể chậm rãi khám phá.

Diệp Chân an ủi mình như vậy.

Chỉnh đốn lại tâm tình, Diệp Chân cũng không kịp rửa sạch toàn thân dơ bẩn, một lần nữa ngồi xuống khoanh chân, phát động Huyết Khí quyết, tập trung tinh thần cẩn thận tra xét.

Tác dụng nghịch thiên của Thận Long Châu cách Diệp Chân quá xa vời. Nhưng có thể dùng hai giọt thạch tủy linh dịch, lại là lợi ích có thể thấy được sờ được.

Đáng tiếc thời khắc mấu chốt có thể đột phá tu vi, Diệp Chân lại hôn mê.

Hiện tại, Diệp Chân nóng lòng muốn biết tu vi của mình được thạch tủy linh dịch tăng lên tới trình độ nào. Hắn muốn dùng cái này để suy tính một chút về giá trị của thạch tủy linh dịch.

Trong chớp mắt khi phát động Huyết Khí quyết quan sát bên trong, Diệp Chân lại khiếp sợ tới mức ngây người.

Huyết khí tu vi vận chuyển bên trong kinh mạch khiến cho hắn khiếp sợ tới mức ngây người.

Quả thật, Diệp Chân đã bị huyết khí tu vi trong cơ thể mình biến hóa làm cho khiếp sợ tới mức ngây người.

Nhưng loại biến hóa này cũng không phải chỉ là tu vi tăng trên diện rộng.

Mà là bởi vì tu vi của Diệp Chân không tăng ngược lại còn giảm. Hơn nữa biên độ giảm còn không nhỏ.

Trước khi dùng hai giọt thạch tủy linh dịch, huyết khí bên trong kinh mạch Diệp Chân đã đạt được trình độ huyết khí tràn mạch.

Theo Diệp Chân suy đoán, có hai giọt thạch tủy linh dịch giúp đỡ, dù thế nào huyết khí bên trong kinh mạch hắn cũng có thể đạt được huyết khí như sóng, hoặc gần đạt được Luyện Huyết nhất trọng đỉnh phong.

Nhưng sự thực là huyết khí tu vi bên trong kinh mạch Diệp Chân không biết thế nào, rơi xuống đến kích thước bằng chiếc đũa, huyết khí giống như đũa.

Đối mặt với loại kết quả ngoài dự đoán này, Diệp Chân phiền muộn đến mức muốn nôn ra máu.

Lần sát hạch hàng năm sắp đến. Tu vi của hắn vốn đã kém xa, không nghĩ tới lúc này lại còn kém xa hơn.

Trong ngực nghẹn một hơi khó có thể phát tiết ra, Diệp Chân chợt nhảy lên, một quyền hung hăng đánh về phía vách sơn động, muốn phát tiết

một chút.

Vù!

Một quyền nhanh như tia chớp đánh ra. Tiếng năm đấm xé rách không khí chọt vang lên.

Ầm!

Năm đấm đánh cho vách đá, vụn đá văng ra khắp nơi. Lúc này Diệp Chân lại ngây người.

Ra quyền xé gió, đây chính là chuyện lực lượng đột phá đến ngoài hai nghìn cân, sau khi tu vi đạt được Luyện Huyết nhất trọng đỉnh phong, mới có khả năng làm được.

Diệp Chân ngẩn người ra. Gương mặt hấn chọt hiện ra vẻ mừng rỡ như điên. Hấn giống như một trận gió lốc phóng về phía bên ngoài sơn động.

Vừa chạy đến cửa sơn động, Diệp Chân lại xoay mình dừng bước, giấu đi thi thể con chuột lớn, thi thể mục nát của tất cả con thú khác, để tránh có dã thú ngửi được mùi máu tươi ở đây tản ra.

Sau đó, Diệp Chân mới vội vàng chạy ra, vẻ mặt vui mừng bất ngờ chạy như điên về phía sân luyện võ của Bách Tùng phong.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ngư Long Đạo

Khóa đá một ngàn năm trăm cân, Diệp Chân ném dễ dàng như chơi.

Mà khóa đá một ngàn tám trăm cân, ngay cả nâng lên hạ xuống hơn mười cái, Diệp Chân mặt không đỏ, không thở mạnh.

Khóa đá hai nghìn cân, mới khiến cho Diệp Chân hơi thở dốc.

Khoá đá hai nghìn ba trăm cân, còn chưa có đạt được cực hạn của Diệp Chân.

Trong một đêm, lực lượng của Diệp Chân điên cuồng tăng tới hai nghìn bốn trăm cân.

Ánh trăng chiếu xuống, trong sân luyện võ của Bách Tùng phong, Diệp Chân nhìn xuống hai tay của mình, vui mừng không thôi.

Ở Tề Vân tông, đệ tử tạp dịch đột phá tu vi đến Luyện Huyết nhị trọng, có hai tiêu chí.

Một là Huyết Khí quyết đột phá đến tầng thứ hai, toàn thân có huyết khí cuộn cuộn, có thể chạy thẳng tới tạng phủ. Hai là lực lượng đột phá hai nghìn cân.

Nói cách khác, nếu như chỉ đơn thuần luận về lực lượng, tu vi của Diệp Chân đã đột phá đến Luyện Huyết nhị trọng.

Nhưng quý dị chính là điểm này. Luận từ lực lượng, tu vi của Diệp Chân đã đột phá đến Luyện Huyết nhị trọng. Nhưng nếu như luận từ Huyết

Khí quyết, tu vi của Diệp Chân không chỉ không có đột phá đến Luyện Huyết nhị trọng, còn lùi về phía sau, đến Luyện Huyết nhất trọng trung kỳ.

Tu vi Luyện Huyết nhất trọng trung kỳ, lực lượng lại là Luyện Huyết nhị trọng, loại tình huống quý dị này khiến cho Diệp Chân có phần choáng váng mơ hồ.

Ở Tề Vân tông gần một năm, nghe nói qua không ít chuyện quý dị, nhưng loại tình huống như mình, Diệp Chân lại mới nghe lần đầu.

- Hoặc nói, loại tình huống quái dị này là chỗ nghịch thiên của Thận Long Châu?

Suy nghĩ tới tình trạng dị thường khi Thận Long Châu cùng mình dung hợp, bao gồm toàn thân mình tiết ra lớp chất bản tử ra mùi hôi thối này, Diệp Chân càng khẳng định điểm này.

Chỉ là không biết cụ thể có tác dụng gì?

Tuy nhiên Diệp Chân tin tưởng, năm rộng tháng dài, dưới tích lũy của tháng ngày, cuối cùng sẽ có một ngày hãn đào ra được bí mật của Thận Long Châu.

Chỉ có điều khiến cho Diệp Chân bất ngờ chính là hãn căn bản không cần phải chờ tích lũy tháng ngày. Sau năm sáu ngày, Diệp Chân trên cơ bản đã lục lọi ra tác dụng của Thận Long Châu này.

Diệp Chân lưu tâm phát hiện, mấy ngày qua mỗi khi hãn tu luyện Huyết Khí quyết, Huyết Khí quyết phát động huyết khí đi ngang qua yếu huyết thiên trung, chung quy sẽ xuyên qua hạt châu, giống như Thận Long Châu cùng yếu huyết thiên trung của hãn đã hợp lại làm một.

Chuyện quý dị phát sinh, tu luyện tự sinh ra huyết khí dồi dào xuyên qua hạt châu sẽ co lại một phần ba, thậm chí nhiều hơn.

Nhưng Diệp Chân cẩn thận cảm ứng được, sau khi huyết khí từ Thận Long Châu đi ra co lại, trở nên đặc biệt ngưng luyện. Ngay cả màu sắc huyết khí cũng biến thành đỏ thẫm.

Không chỉ có như vậy, Diệp Chân còn phát hiện, sau khi huyết khí co lại, tốc độ huyết khí vận chuyển ở trong kinh mạch lại trở nên càng nhanh hơn, càng có lực hơn.

Loại biến hóa này thể hiện vô cùng trực tiếp ở chỗ biến hóa trên tổ chất thân thể của Diệp Chân.

Gần như tu luyện một đêm, lực lượng cùng tốc độ của Diệp Chân lại có tăng trưởng cực kỳ rõ ràng.

Ở dưới tình huống dùng thạch tủy linh dịch, một đêm lực lượng của Diệp Chân có thể tăng thêm năm sáu chục cân. Bốn năm ngày qua đi, khi tu vi của Diệp Chân một lần nữa khôi phục đến tình trạng huyết khí tràn mạch, lực lượng của Diệp Chân không ngờ đạt tới hai nghìn sáu trăm cân.

Phải biết rằng, mặc dù là Sa Phi cùng phòng với hắn, tu vi đã đạt được Luyện Huyết nhị trọng đỉnh phong, lực lượng chẳng qua cũng chỉ là hai nghìn bảy trăm cân mà thôi.

Nói cách khác, Luyện Huyết nhất trọng huyết khí của Diệp Chân lại nắm giữ bản lĩnh của Luyện Huyết nhị trọng.

Không chỉ có như vậy, Diệp Chân liên tục nghiên cứu mấy ngày còn phát hiện,

Hiện tại hiệu quả hắn dùng canh Huyết Nguyên với hiệu quả trước khi nắm giữ Thận Long Châu là giống nhau như đúc. Nhưng lượng huyết khí tăng thêm lại giảm đi một phần ba.

Các loại kết quả nghiên cứu quan sát như thế, khiến cho Diệp Chân cuối cùng xác định được một việc... Xác định cái gọi là tác dụng nghịch thiên của Thận Long Châu.

Đó chính là rèn luyện!

Trong lúc hãn tu luyện, tự động giúp hãn rèn luyện huyết khí tu vi, khiến cho huyết khí tu vi của hãn càng ngưng tụ hơn.

Nói trắng ra một chút, dưới tình huống bình thường phát động Huyết Khí quyết tu luyện ra được huyết khí là sắt, như vậy Thận Long Châu lại rèn luyện huyết khí của hãn thành thép.

Dưới tu vi ngang nhau, khiến cho huyết khí tu vi của hãn cường hóa thân thể hãn lớn hơn nữa.

Hiện tại hãn là tu vi Luyện Huyết nhất trọng lại nắm giữ lực lượng Luyện Huyết nhị trọng. Đó chính là bằng chứng tốt nhất.

Đáng tiếc chính là, tuy rằng Diệp Chân xác định tác dụng nghịch thiên của Thận Long Châu chính là rèn luyện, nhưng sau khi giải phóng tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu, Diệp Chân thử nghiên cứu rất lâu, lại không có phát hiện ra một chút manh mối nào.

Điều này khiến trong lòng Diệp Chân luôn tồn tại một phần nghi ngờ cùng chờ mong đối với Thận Long Châu.

.....

Trong chớp mắt, hơn hai mươi ngày thoáng một cái đã trôi qua. Còn cách kỳ sát hạch mỗi năm một lần của Tề Vân tông có ba ngày.

Trong hơn hai mươi ngày này, mỗi ngày sau khi Diệp Chân làm hết công việc của mình, thời gian khác gần như đều dùng để tu luyện.

Bởi vì tu vi tăng lên, trước đây mỗi ngày cần năm canh giờ mới hoàn thành công việc tạp dịch, hiện tại hẳn chỉ cần bốn canh giờ là có thể hoàn thành.

Tiết kiệm được thời gian, Diệp Chân lại ở nơi bí ẩn trong rừng tùng tập luyện một môn quyền pháp duy nhất được Tề Vân tông truyền cho đệ tử tạp dịch... Hùng Vương Đam Sơn Quyền.

Một bộ quyền cấp nhập môn dùng để cho đệ tử tạp dịch rèn luyện sức lực, rèn luyện gân cốt.

Nhắc tới cũng lạ, trước đây Diệp Chân tập luyện ba chiêu chính thức của Hùng Vương Đam Sơn Quyền, tuy rằng có thể thuận lợi đánh xong, nhưng mỗi một chiêu mỗi một thức trong đó bao giờ cũng rất không tự nhiên.

Nhưng sau đêm đó, cũng chính là sau khi toàn thân Diệp Chân tiết ra một tầng chất bản tanh hôi, tu vi của Hùng Vương Đam Sơn Quyền này lại tiến nhanh, đánh cho quyền phong vu vù, lưu loát như mây bay nước chảy, lại không một phần vướng mắc.

Nhất là sau khi trải qua hơn hai mươi ngày khổ luyện này, Hùng Vương Đam Sơn Quyền của Diệp Chân thậm chí còn đánh tốt hơn Sa Phi nhập môn hai năm.

Bạn đang đọc truy-ện tại iR-EAD.vn-Trừ điều đó ra, buổi tối vào giờ tý mỗi ngày Diệp Chân đều sẽ đi một chuyến tới bí động trên vách núi.

Giờ tý mỗi ngày, từ măng đá trong bí động trên vách núi kia sẽ nhỏ xuống hai giọt thạch túy linh dịch.

Hai giọt thạch túy linh dịch này không hổ danh là thiên tài địa bảo có thể khiến cho chuột bình thường phát sinh dị biến, tác dụng lớn vô cùng.

Mỗi lần dùng đều có thể khiến cho tu vi của Diệp Chân tăng lên một mảng lớn.

Trong hơn hai mươi ngày gần ngủi, lại có thêm Thận Long Châu rèn luyện, cũng khiến cho tu vi Diệp Chân đột phá đến Luyện Huyết nhị trọng không nói, còn đạt tới Luyện Huyết nhị trọng hậu kỳ.

Mà cũng bởi vậy, lực lượng của Diệp Chân đạt tới trình độ khủng khiếp bốn nghìn cân.

Chỉ có điều Diệp Chân rất sợ có người phát hiện ra bí động trên vách núi, cho nên vẫn che giấu thoả đáng. Chuyện tu vi hần tăng lên, tạm thời còn chưa có ai phát hiện ra.

- Diệp Chân, còn ba ngày nữa sẽ lại tiến hành sát hạch hằng năm. Nhanh rời giường tiến hành bài buổi sáng.

Sáng sớm, khi trời mới vừa tờ mờ sáng, Sa Phi tỉnh lại sớm hơn, đẩy Diệp Chân một cái.

Khó nhọc rời giường, dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt một hồi, Diệp Chân cùng Sa Phi tìm một nơi trống trải ở sát ngoài cửa sân luyện võ, làm bài tập buổi sáng.

Đệ tử tạp dịch của Tề Vân tông làm bài tập buổi sáng chính là tập luyện Hùng Vương Đam Sơn Quyền, rèn luyện sức lực, gân cốt.

Đứng giơ tay lên tạo thế, Diệp Chân khẽ quát một tiếng, thắt lưng chột duỗi thẳng, ra quyền. Tiếng xương kêu rắc rắc đột nhiên vang vọng một mảnh.

Lại Hùng Vương Vai!

Hùng Vương Xuất Động!

Vút!

Một chưởng của Diệp Chân cắt ra khoảng không, lại giống như cái roi mạnh mẽ đánh vào trong không khí, khiến cho không khí phát ra từng tiếng vù vù nổ vang.

Ở từng chiêu từng thức, Diệp Chân mang theo quyền phong càng lúc càng mãnh liệt. Khi luyện đến một chiêu cuối cùng Hùng Vương Gánh Núi, hai tay không ngờ mơ hồ mang theo kim phong.

Hai tay Diệp Chân lúc ẩn lúc hiện mang theo kim phong, lại khiến cho Sa Phi đang luyện quyền bên cạnh hẳn phải kinh sợ.

- Lợi hại. Diệp Chân, quyền dẫn theo kim phong, ta luyện lâu như vậy còn làm không được, người làm như thế nào?

Vẻ mặt Sa Phi kinh ngạc.

- Đây không phải là bị ép sao? Đã sắp tới kỳ sát hạch mỗi năm một lần của tông môn. Nếu như không đạt tiêu chuẩn, sẽ bị đuổi ra khỏi tông môn. Nếu như ta bị Tề Vân tông đuổi ra ngoài, phụ mẫu ta nhất định rất thất vọng rất thương tâm. Không chỉ có như vậy, còn nhận những lời chế giễu cùng nói móc vô tận từ bên trong dòng họ. Như vậy đời này, trên cơ bản ta đã xong rồi. Cho nên, phải liều mạng!

Mặt Diệp Chân không đỏ không thở mạnh thu quyền đứng lại. Sau khi tu vi bước vào Luyện Huyết nhị trọng, huyết khí dồi dào như sóng có thể thâm nhập tẩm bổ ngũ tạng lục phủ, khiến cho tạng phủ ở trong huyết khí tẩm bổ trở nên cường đại có lực, khí tức trở nên càng dài hơn.

Nếu như đổi lại là trước đây, ở giờ học buổi sáng Diệp Chân chỉ cần đánh xong một lần Hùng Vương Đam Sơn Quyền sẽ thở hổn hển như trâu, mồ hôi rơi xuống như mưa. Nhưng hiện tại, cho dù là đánh liền ba lần, khí tức hoàn toàn không hỗn loạn.

Đây là lợi ích thực sự khi tạt phủ cường đại, khí tức dài ra.

Sa Phi lại chột gật đầu.

- Đúng vậy, vì không bị đuổi ra khỏi tông môn, phải liều mạng! Ta dừng lại ở Luyện Huyết nhị trọng đỉnh phong gần một tháng còn chưa có đột phá. Chỉ cần ta liều mạng, lại có thể đột phá đến Luyện Huyết tam trọng, nạp khí ngưng châu!

Nói xong, Sa Phi không tiếp tục nhìn Diệp Chân nữa, một lòng một ý tập trung luyện Hùng Vương Đam Sơn Quyền, quyền phong vù vù.

- Coong!

Một tiếng chiêng đồng vang lên, đại biểu cho buổi tập sáng mỗi ngày kết thúc.

- Tất cả đều qua đây, ta có chuyện muốn nói.

Giọng nói của Triệu quân sự tạp dịch tại Bách Tùng phong vang lên. Một đám đệ tử tạp dịch đang tu luyện lập tức ngừng động tác trong tay. Tất cả tập trung đến trước mặt Triệu quân sự đang cầm chiêng trong tay.

- Ba ngày, còn có ba ngày nữa, chính là thời kỳ tông môn sát hạch mỗi năm một lần. Ta muốn nói, sợ rằng trong số các người sẽ có một nhóm người ba ngày sau phải bị đuổi ra khỏi sơn môn. Nhưng công việc tạp dịch trong ba ngày nay, hoàn toàn không thể bớt đi.

Ánh mắt Triệu quân sự lơ đãng nhìn lướt qua đám người Diệp Chân, rất có ý cảnh cáo.

Rõ ràng, ở trong ấn tượng của Triệu quân sự, Diệp Chân thuộc về người năm nay nhất định sẽ bị đuổi đi.

Ánh mắt Diệp Chân lại không bị ép cúi đầu giống như mọi ngày, trái lại ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Triệu quân sự, hoàn toàn không có ý nhượng bộ.

Tu vi tăng vọt, đã khiến cho Diệp Chân có đầy đủ sức lực.

Triệu quân sự bất mãn hừ lạnh một tiếng, lại nói:

- Ta muốn nói chuyện thứ hai, chính là vấn đề hạt giống tuyển chọn của ngọn núi này.

Triệu quân sự nhìn về phía Tề Vân phong cao nhất của Tề Vân tông, chấp tay nói:

- Nhận pháp chỉ của tông môn, sau kỳ sát hạch tông môn, Ngự Long Đạo sẽ mở ra một lần. Đệ tử tạp dịch có thể xông qua Ngự Long Đạo, bất luận tu vi thế nào, có thể trực tiếp tiến thân làm đệ tử ngoại môn.

Triệu quân sự dừng một chút, lại nói:

- Chỉ có điều, Tề Vân tông ta có hơn mười vạn đệ tử tạp dịch. Đến lúc đó, chỉ có hạt giống tuyển chọn của các ngọn núi tạp dịch mới có tư cách xông vào Ngự Long Đạo.

Nói đến đây, Triệu quân sự nhìn lướt qua đám người Mã Nguyên Vũ.

- Hạt giống tuyển chọn của ngọn núi chúng ta năm nay chính là Mã Nguyên Vũ. Trong các người nếu như có ai không phục, có thể ở thời điểm bài tập sáng mỗi ngày, hoặc ba ngày sau, sau khi thượng sứ chủ trì kỳ sát hạch cho các người tới, các người lại khiêu chiến về phía Mã Nguyên Vũ. Người thắng, người có thể không bị người khác đánh bại, có thể làm hạt giống tuyển chọn của ngọn núi chúng ta.

Nói xong, Triệu quân sự tay cầm chiêng đồng, nghênh ngang rời đi.

- Ai muốn khiêu chiến lão tử, cứ việc phóng ngựa qua! Xem lão tử có đánh hẳn tới răng rơi đầy đất hay không.

Trong đám người, Mã Nguyên Vũ chính là người mạnh nhất Bách Tùng phong năm ngoái đã vén tay áo, vỗ ngực, nghiêng răng nghiêng lợi, lần lượt đưa mắt nhìn về phía mọi người, đầy vẻ cảnh cáo!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Vui Vẻ

Mỗi ngày, đệ tử tạp dịch của Tề Vân tông phải hoàn thành công việc tạp dịch không phải là nặng bình thường. Mỗi ngày đều sẽ tốn rất nhiều thời gian của đệ tử tạp dịch, chiếm cả thời gian tu luyện của bọn họ.

Bách Tùng phong chỗ Diệp Chân ở, công việc của các đệ tử tạp dịch chính là mỗi ngày chặt khoảng năm mươi cây Thiết Chi Tùng có kích thước bằng miệng chén, còn phải vận chuyển đến dưới chân núi.

Thiết Chi Tùng phẩm chất đặc biệt cứng rắn, đao chặt củi chặt xuống một đao, có lúc cũng sẽ bắn ra tia lửa.

Giống như lúc Diệp Chân mới tới, hoàn thành công việc một ngày thậm chí cần tốn bảy canh giờ.

Cho dù là người mạnh nhất Bách Tùng phong hiện tại, hạt giống tuyển chọn Mã Nguyên Vũ, muốn làm xong công việc, nhanh nhất cũng phải hơn ba canh giờ.

Các đệ tử tạp dịch bình thường làm xong bài tập buổi sáng, còn phải nghỉ ngơi một hồi mới lên núi chặt cây. Nhưng ngày hôm nay, sau khi ăn điểm tâm xong, mỗi người đều vội vàng lên núi.

Mỗi người đều chờ mong ở dưới áp lực này có thể có đột phá, tranh thủ sớm ngày trở thành đệ tử ngoại môn.

Địa vị của đệ tử ngoại môn và địa vị của đệ tử tạp dịch quả thực chính một người trên trời một người dưới đất.

Diệp Chân cũng không ngoại lệ. Ăn xong điểm tâm, hắn lại cầm theo đao chặt củi lên núi thật sớm.

Đọc đường đi, Diệp Chân đều suy nghĩ về vấn đề Ngự Long Đạo và hạt giống tuyển chọn.

Đó là đường tắt trong Tề Vân Tông để sớm ngày tiến thân làm đệ tử ngoại môn. Một khi trở thành đệ tử ngoại môn, tài nguyên tu luyện gấp mấy lần đệ tử tạp dịch, thậm chí có thể lựa chọn võ kỹ, tâm pháp tu luyện.

Nhưng nếu muốn đấu võ Ngự Long Đạo, trước hết phải trở thành hạt giống tuyển chọn của một ngọn núi. Nói cách khác, Diệp Chân muốn tham gia Ngự Long Đạo, lại phải chiến thắng Mã Nguyên Vũ hạt giống tuyển chọn của Bách Tùng phong trước.

Diệp Chân nằm mơ cũng muốn đánh cho Mã Nguyên Vũ đầu rách máu chảy. Ngày ấy Mã Nguyên Vũ đạp hồng tất cả đồ do mẫu thân Diệp Chân đưa tới. Diệp Chân vừa nghĩ tới tình cảnh này đã hận không thể giết chết Mã Nguyên Vũ.

Nhưng thực lực, tất cả đều cần tới thực lực.

Có người nói không lâu trước đó thực lực của Mã Nguyên Vũ đã đạt đến Luyện Huyết tam trọng đỉnh phong, chỉ kém một bước qua cửa là có thể đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng trở thành đệ tử ngoại môn.

Chỉ có điều, một bước qua cửa này cũng không phải dễ đột phá như vậy. Hao tổn thời gian một tháng hai tháng thậm chí nửa năm cũng không chừng.

Hiện tại Diệp Chân có tu vi Luyện Huyết nhị trọng hậu kỳ, nhưng bởi vì huyết khí cực kỳ ngưng tụ, lại có lực lớn bốn nghìn cân, phần lực lượng này có thể sánh ngang với võ giả Luyện Huyết tam trọng hậu kỳ.

Nhưng so với Mã Nguyên Vũ Luyện Huyết tam trọng đỉnh phong, còn chênh lệch một đoạn.

- Đột phá. Trong vòng ba ngày này, ta nhất định phải khổ luyện để đột phá!

Chỉ có đột phá, mới có cơ hội chiến thắng Mã Nguyên Vũ, cũng có thể rửa sạch nỗi nhục trước đó. Diệp Chân âm thầm hạ quyết tâm.

Sát sát sát!

Vận đủ sức lực, Diệp Chân liên tiếp chém xuống hơn mười đao. Một cây Thiết Chi Tùng có kích thước bằng miệng chén từ từ đổ xuống đất.

Đao chặt củi tùy ý chém xuống những cành cây thừa. Diệp Chân lại vung đao chặt củi về phía một cây Thiết Chi Tùng khác.

Đến giữa trưa, Diệp Chân đổ mồ hôi như mưa, không dám chậm trễ, để sớm hoàn thành công việc lao dịch, thêm ít thời gian tu luyện.

Khi Diệp Chân đã hoàn thành hơn phân nửa công việc lao dịch, phía sau Diệp Chân đột nhiên truyền đến tiếng giẫm gãy lá thông.

-Ồ, Diệp sư đệ, hơn ba mươi cây, tốc độ không tồi đâu. Xem ra lực tu vi của ngươi lại lớn rồi.

Phía sau Diệp Chân, một giọng nói khiến cho người ta đáng ghét vang lên.

- Ô Kiến?

Khi Diệp Chân xoay người nhìn thấy rõ ràng người đi tới, trong mắt không khỏi hiện lên một sự căm hận.

Tu vi bản thân Ô Kiến này cũng xếp hàng đầu của Bách Tùng phong. Hơn nữa hẳn dựa vào thế của Mã Nguyên Vũ, không ít lần khi dễ bọn họ, ép đám người Diệp Chân làm các loại chuyện giặt quần áo, giặt tất thối, bưng nước rửa chân, thật sự rất nhiều.

- Người tới làm gì?

Diệp Chân lau mồ hôi, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Ô Kiến hỏi.

- Cũng không có chuyện gì lớn. Chỉ là sáng sớm, ta cùng Mã đại sư huynh luận bàn quá lâu, rất sợ công việc lao dịch ngày hôm nay làm không tốt, đặc biệt tới mượn Diệp sư đệ mấy cây Thiết Chi Tùng dùng tạm.

Ô Kiến vừa nói, vừa cười hì hì đi về phía đồng Thiết Chi Tùng được Diệp Chân chặt xong, xếp chỉnh tề ở một bên.

- Hắc, Diệp sư đệ, ta không cần nhiều. Ba mươi cây Thiết Chi Tùng này, ta sẽ nhận.

Vừa nói, Ô Kiến lại vừa cúi người ôm Thiết Chi Tùng được Diệp Chân chặt xuống. Về phần ý kiến của Diệp Chân, xin lỗi hẳn từ trước đến nay chưa từng để ý tới.

Truyện được biên ..tập tại iread..vn.Vù!

Diệp Chân ném đao chặt củi từ phía xa tới, bay lướt qua chóp mũi của Ô Kiến. Ô Kiến sợ đến mức kêu lên một tiếng, bất chợt đứng phắt dậy.

- Ô Kiến, muốn mượn Thiết Chi Tùng, dù thế nào cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không chứ?

Diệp Chân đi về phía Ô Kiến, vẻ mặt tức giận:

- Hơn nữa, cho dù muốn mượn, người cũng phải đưa trước hai trăm lẻ bảy cây Thiết Chi Tùng đã mượn của ta trước đây?

Ô Kiến dựa vào thực lực, bình thường không ít lần khi dễ Diệp Chân. Nếu như ngày nào đó hăn lên cơn lười biếng, không muốn làm việc lao dịch, là trực tiếp tới cướp thành quả của Diệp Chân.

Nghe Diệp Chân nói, trên mặt Ô Kiến đột nhiên tuôn ra biểu tình quá mức hoang đường:

- Diệp Chân, ta không có nghe nhầm chứ? Ta cần Thiết Chi Tùng của phế vật nhà ngươi, đã bao giờ cần ngươi đồng ý? Xem ra, ngươi là sẹ lạnh quên đau, lại ngứa da rồi!

Trong khi nói chuyện, Ô Kiến mài quyền lau chường, sải bước lao về phía Diệp Chân.

Mười bước.

Năm bước.

Trong chớp mắt tới gần, Ô Kiến đột nhiên quát một tiếng chói tai. Một đòan Hùng Vương Xuất Động kèm theo tiếng gió thổi vù vù, đập về phía Diệp Chân.

- Diệp Chân, hôm nay ta sẽ khiến cho phế vật nhà ngươi nhớ lâu hơn!

Không đề cập tới chuyện trước đây còn tốt, vừa nhắc tới trước đây, nhớ tới những khi dễ đã nhận lấy trước đây, Diệp Chân lập tức đỏ mắt.

Diệp Chân nổi giận gầm lên một tiếng, tiếng xương kêu rắc rắc vang lên. Trong chớp mắt, hăn cũng chém ra một quyền.

Hùng Vương Xuất Động!

Lấy cứng chọi cứng, ăn miếng trả miếng!

Nhìn thấy được Diệp Chân cũng đánh ra một chiêu Hùng Vương Xuất Động về phía mình, khoe miệng Ô Kiến lộ ra một nụ cười chế nhạo:

- Đâm đầu vào chỗ chết!

Thiết quyền chọt tăng nhanh.

Ầm!

Hai thiết quyền mạnh va chạm vào nhau. Nụ cười chế nhạo trên miệng Ô Kiến lập tức dừng lại, trong nháy mắt vụn vụn biến thành một sự kinh hãi thống khổ.

Răng rắc!

Cánh tay Ô Kiến vụn vụn qua một góc độ không bình thường, gãy!

- A, tay của ta!

Ô Kiến kinh hãi gần chết!

Khi Ô Kiến phát ra tiếng gào thảm thiết, Diệp Chân không có thu tay lại, sải bước đi qua, lại một quyền đánh về phía Ô Kiến.

Ầm ầm ầm!

Dưới một quyền gãy tay, Ô Kiến hoảng hốt lo sợ lại giống như bao cát hình người, không ngừng bị Diệp Chân đánh tới.

Lại Hùng Vương Vai!

Hùng Vương Xuất Động!

Lão Hùng Xé Thỏ!

Ba chiêu chín cách thức của Hùng Vương Đam Sơn Quyền, mỗi thức mỗi thức không ngừng diễn biến ở trên người Ô Kiến. Những sỉ nhục, bực tức nhận được từ trên người Ô Kiến trong một năm qua, vào giờ phút này đều trả lại.

Tiếng xương gãy răng rắc rắc rắc thỉnh thoảng vang lên. Ô Kiến chỉ có thể bị động né tránh chỗ yếu hại. Dưới sự kinh hãi run sợ, hắn không có bất kỳ lực đánh trả nào.

- Hùng Vương Gánh Núi!

Diệp Chân nổi giận gầm lên một tiếng, Một thức Hùng Vương Đam Sơn Quyền sau cùng mang theo kim phong phá không, đánh về phía ngực của Ô Kiến.

Nhìn một chiêu này, lá gan Ô Kiến cũng nứt ra. Nếu như bị một quyền này đập trúng ngực hắn, hắn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

- Tha mạng!

Ô Kiến bắt đầu thét lên một tiếng thê lương chói tai.

Tiếng thét chói tai này đánh thức Diệp Chân đang đánh tới vui vẻ nhẹ nhại. Nhìn thần sắc Ô Kiến sợ hãi vô cùng, Diệp Chân cũng đột nhiên hiểu rõ điều gì.

Quyền phong chợt biến đổi. Thiết quyền mạnh mẽ vô cùng chợt chuyển hướng, hung hăng đập vào trên đùi phải của Ô Kiến.

Đã từng giết qua con gà, giết qua con sói giết qua rất nhiều dã thú, nhưng loại chuyện giết người như vậy, Diệp Chân đúng là chưa từng làm. Hơn nữa Diệp Chân chỉ muốn báo thù. Trong ý định ban đầu của hắn cũng không nghĩ sẽ giết chết Ô Kiến.

Hơn nữa, ở Tề Vân tông, giữa các đệ tử tạp dịch luận bàn đả thương người còn ở trong phạm vi cho phép. Nhưng giết người, đó chính là chuyện lớn.

Răng rắc!

Xương đùi của Ô Kiến trực tiếp bị Diệp Chân một quyền đập gãy. Xương trắng trực tiếp từ bắp đùi xuyên ra ngoài.

Ô Kiến nhìn thấy vết thương nặng nề này, ngay cả chấn động kinh ngạc nóng vội cũng chưa có, đã kêu thảm một tiếng, chớp mắt hôn mê bất tỉnh.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra, trước đây Diệp Chân mặc hắn khi dễ, từ lúc nào lại bất ngờ trở nên lợi hại như vậy.

- Vui vẻ!

Nhìn Ô Kiến đau tới ngất đi, Diệp Chân vô cùng vui vẻ. Trong một năm qua, hắn ở trong tay Ô Kiến bị vô số lần bắt nạt. Vào giờ phút này, tất cả được phát tiết ra ngoài.

Không chỉ có như vậy, Diệp Chân còn cảm giác, trải qua thực chiến này, Hùng Vương Đam Sơn Quyền của hắn lại có tiến bước. Trước đây có mấy biến hóa không hiểu rõ lắm, nháy mắt lại hiểu ra.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đại Diễn Tông Môn

- Triệu quản sự, đây là công việc lao dịch của hôm nay ta. Người kiểm tra xem!

Sân chứa gỗ của Bách Tùng phong, vừa qua buổi trưa, Diệp Chân lại liên tục chạy sáu bảy chuyến, chuyến năm mươi cây Thiết Chi Tùng có kích thước bằng miệng chén nhỏ đến trước mắt Triệu quản sự tạp dịch.

- Ủ, nhanh như vậy sao? Diệp Chân?

Đang híp mắt ngủ gật Triệu quản sự chợt giật mình tỉnh giấc. Đợi nhìn thấy rõ ràng người đến là Diệp Chân, hẳn vẫn không nhận được dụi dụi con mắt.

Thông thường, đệ tử tới sân chứa gỗ giao công việc lao dịch càng sớm, tu vi càng cường đại, cũng càng có tiền đồ.

Thường ngày, Diệp Chân bình thường phải chờ đến lúc mặt trời ngả về phía tây mới có khả năng tới giao công việc lao dịch. Nhưng ngày hôm nay, hẳn lại chỉ tốn chưa đến hai canh giờ, đã tới giao công việc lao dịch.

Tốc độ này còn nhanh hơn tốc độ của Mã Nguyên Vũ, hạt giống tuyển chọn của Bách Tùng phong tới hơn một canh giờ, khiến Triệu quản sự tạp dịch không thể không ngạc nhiên khó hiểu.

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, Triệu quản sự vẫn kiểm tra công tác lao dịch cho Diệp Chân, ghi vào sổ.

Giao xong công việc lao dịch, tâm tình Diệp Chân sáng khoái vô cùng. Hắn lại không trở về chỗ ở tại Bách Tùng phong nghỉ ngơi, mà giấu thu hoạch ngoài ý muốn của ngày hôm nay vào trong ngực, trong ánh mắt kinh ngạc của Triệu quản sự trực tiếp chạy về phía nơi mình chôn bạc do phụ mẫu đưa tới ít ngày trước.

Nói tới thu hoạch ngày hôm nay, cho đến lúc này Diệp Chân vẫn còn vui mừng không kìm chế được.

Sau khi đánh cho Ô Kiến hôn mê, Diệp Chân thử lục tìm ở trong ngực của Ô Kiến, không nghĩ tới lại bất ngờ lục ra được một tờ ngân phiếu năm trăm lượng.

Lục soát lấy được cái này, Diệp Chân tất nhiên không chút khách khí nhét vào trong ngực của mình. Ô Kiến cùng Mã Nguyên Vũ cấu kết với nhau làm việc xấu, cướp đi đồ do người thân đồng môn đưa tới, không phải là số ít.

Ngày đó Diệp Thiên Thành đưa tới cho Diệp Chân chính là bạc có được từ mồ hôi và máu. Nếu không phải Diệp Chân cẩn thận, nhiều ý tưởng, chỉ sợ cũng đã bị Ô Kiến và Mã Nguyên Vũ cướp đi.

Chỉ có điều, thu hoạch ngân phiếu năm trăm lượng này cũng không phải là tất cả thu hoạch của Diệp Chân ngày hôm nay.

Tùy ý tìm một chút, Diệp Chân lại phát hiện ra ở cách đó không xa có hai mươi cây Thiết Chi Tùng do Ô Kiến chặt được trước đó.

Trước đây Ô Kiến cứng rắn cướp đi của Diệp Chân cũng không dưới trăm cây Thiết Chi Tùng. Hơn hai mươi cây Thiết Chi Tùng này, Diệp Chân cũng lại không chút khách khí thu nhận.

Trước sau gộp lại, công việc lao dịch của Diệp Chân ngày hôm nay đúng lúc hoàn thành sớm.

Nơi Diệp Chân chôn bạc hơi bí ẩn. Ngoại trừ đệ tử tạp dịch Bách Tùng phong ra, nơi đây cũng ít có dấu vết của con người. Sau khi thuận lợi lấy ra hai trăm lượng bạc này, Diệp Chân cất bảy trăm lượng bạc này vào trong người, lao thẳng đến đại điện tông môn của Tề Vân tông.

Đại điện tông môn của Tề Vân tông chủ yếu quản lý đệ tử nhập tịch, tiến giai, đổi điểm cống hiến trong tông môn, có liên quan đến rất nhiều tạp vụ như các loại ăn, mặc, ở, đi lại đối vật linh tinh, giao nhận nhiệm vụ tông môn của đệ tử.

Ngày hôm nay Diệp Chân đi vào đại điện tông môn, cũng bởi vì trên người có số tiền lớn bảy trăm lượng bạc này. Hắn chuẩn bị đi vào đổi đan dược tăng trưởng tu vi.

Đại điện tông môn Tề Vân tông sản xuất đan dược, vũ khí, không có cách nào trực tiếp sử dụng bạc mua về, chỉ có thể sử dụng điểm cống hiến tông môn tới đổi.

Điểm cống hiến tông môn bình thường chỉ có thể thông qua hoàn thành nhiệm vụ tông môn do đại điện tông môn ban bố để thu hoạch. Chỉ có điều, đệ tử tạp dịch không có tư cách hoàn thành nhiệm vụ tông môn, tới thu hoạch điểm cống hiến tông môn.

Nhưng điểm cống hiến Tề Vân tông lại có thể thông qua cống hiến bạc đổi lấy điểm cống hiến. Đây cũng là phương thức duy nhất để đệ tử tạp dịch của Tề Vân tông thu hoạch điểm cống hiến tông môn.

Cống hiến mười lượng bạc có thể thu hoạch một điểm cống hiến tông môn, tỷ lệ mười đổi một.

Như Huyết Nguyên đan trong Tề Vân Tông chuyên môn cung cấp cho đệ tử ngoại môn dùng, hai mươi điểm cống hiến tông môn đổi một viên. Nói cách khác, hai trăm lượng bạc đổi một viên.

Giá tiền này đã coi như là rẻ.

Huyết Nguyên đan của Tề Vân tông, nếu như cầm đưa ra ngoài, có thể dễ dàng bán ra với giá vượt quá hai trăm lượng bạc một viên.

Coi như Diệp Chân có vận khí không tệ. Chỗ ở Bách Tùng phong của hắn cách đại điện tông môn Tề Vân tông không quá xa. Đường núi năm sáu chục dặm, sau khi tu vi tăng lên, Diệp Chân chạy như điên chỉ mất một canh giờ

Theo Diệp Chân dần dần tới gần đại điện tông môn Tề Vân tông, trên bầu trời thỉnh thoảng có từng bóng người hối hả bay qua. Diệp Chân nhìn thấy, lại kích động không thôi.

Theo Diệp Chân biết, tu vi võ đạo Luyện Huyết ngũ trọng, Tinh Nguyên ngũ trọng là võ đạo tu luyện tới đỉnh phong. Một khi đột phá, chính là Hóa Linh.

Diệp Chân khó nhọc mới đạt tới tu vi Luyện Huyết nhất trọng trước mắt, so với tu sĩ Hóa Linh cảnh trong truyền thuyết có thể bay lượn ngang dọc trên trời, lại không biết cách xa bao nhiêu vạn dặm.

Chỉ có điều, Diệp Chân không hề nản lòng. Chuyện người khác có thể làm được, hắn nhất định cũng có thể làm được.

Hiện tại, mục tiêu đầu tiên của Diệp Chân chính là trở thành đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông trước đã.

Chỉ có trở thành đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông, mới có thể thu được càng nhiều tài nguyên tu luyện, công pháp tu luyện tốt hơn, càng nhiều thời gian tu luyện hơn.

Bước từng bước một, mộng tưởng chung quy sẽ được thực hiện!

Diện tích của đại diện tông môn Tề Vân tông rất lớn. Chỉ có điều đệ tử lui tới cũng không phải quá nhiều. Chỉ có mấy lão chấp sự trong tông môn tuổi tác đã cao, tu vi lại không có hy vọng đột phá mới có thể trấn giữ.

Tuy rằng đệ tử đi qua đi lại không nhiều lắm, nhưng Diệp Chân vị đệ tử tạp dịch thân mặc áo xám đứng ở chỗ này, vẫn cực kỳ chói mắt.

Phóng tầm mắt nhìn lại, đệ tử đi lại ở đại diện tông môn không phải là đệ tử ngoại môn toàn thân áo đen, chính là đệ tử nội môn toàn thân áo trắng. Diệp Chân đệ tử tạp dịch áo xám này xuất hiện ở nơi đây, ngày hôm nay vẫn là người duy nhất.

Bạn đang đọc truyện-- t-ại iREAD.vn-Không người nào sẽ để ý tới Diệp Chân. Các đệ tử Tề Vân tông đi tới đi lui khách khí chào hỏi nhau, nhưng khi nhìn thấy toàn thân Diệp Chân áo xám, người tốt hơn nhắm mắt làm ngơ. Có vài người quá đáng, trong mắt lộ vẻ chán ghét, tránh Diệp Chân.

Thậm chí, một đệ tử nhìn thấy được Diệp Chân mặc áo xám, không tránh không nhường không nói, trái lại tốc độ nhanh hơn, xông loạn về phía Diệp Chân. Diệp Chân sợ đến mức vội vàng vọt sang một bên.

Nếu như đệ tử tạp dịch bị đệ tử ngoại môn đánh chết, trên căn bản là chết vô ích.

Cho dù có trừng phạt đối với đệ tử ngoại môn, cũng chỉ là trừng phạt quay mặt vào tường các loại, không đến nơi đến chốn. May mà, những đệ tử ngoại môn này luôn luôn tự cho mình là cao hơn. Tính toán cùng một đệ tử tạp dịch, không phải là mất mặt sao?

Chỉ có điều, những đệ tử ngoại môn áo đen này đối mặt với Diệp Chân, mũi ngửa lên còn cao hơn trời, nhưng đối mặt với những đệ tử nội môn áo trắng, thần thái lập tức trở nên cung kính.

Các tử nội môn áo trắng đến, đệ tử áo đen không ai không tránh né.

Đột nhiên, tiếng kinh phong xé rách không khí chọt vang lên. Các đệ tử nội, ngoại môn đi lại ở bên trong đại điện tông môn đều nhìn về bầu trời, khiến cho đại điện tông môn lập tức trở nên náo nhiệt.

- Y phục rực rỡ. Mau nhìn, là Thái Y sư tỷ tới.

Tiếng ồn ào vang lên, một ánh sáng màu với tốc độ cực nhanh lao qua phía trên bầu trời hướng về phía đại điện tông môn. Đợi đến khi ánh sáng màu này trở nên chậm lại, Diệp Chân mới nhìn rõ, ánh sáng màu kia không ngờ là một nữ tử mặc y phục rực rỡ bởi vì tốc độ di chuyển quá nhanh biến hóa ra.

Khi thấy rõ diện mạo của nữ tử y phục rực rỡ kia, Diệp Chân chột ngẩn ra.

Xuất trần!

Vị nữ tử y phục rực rỡ này tuy rằng trang điểm sơ qua, mày ngài vẽ mờ, nhưng mái tóc theo gió tung bay, y phục rực rỡ phát phơ, lại có một loại khí tức xuất trần dường như tiên tử.

Diệp Chân vừa liếc mắt nhìn, lại có một loại cảm giác tự ti mặc cảm.

Nữ tử y phục rực rỡ hạ xuống, khiến cho các chấp sự ngồi ở trong đại điện tông môn giống như lão thần khấp nới, trong nháy mắt lại lên tinh thần.

Mấy vị chấp sự tông môn chỉnh sửa lại trang phục, đồng thời đi về phía cửa đại điện nghênh đón.

- Ta còn nói là vị chân truyền nào xuống đây. Hóa ra là Thái Y tiên tử. Không biết Thái Y tiên tử quang lâm đại điện tông môn có gì chỉ giáo?

Mấy vị tông môn chấp sự tiến lên nghênh đón, thần sắc trở nên cung kính vô cùng.

Ngay cả đệ tử nội môn áo trắng lúc trước đầy kiêu ngạo, lúc này cũng vô cùng ngoan ngoãn đứng thành một hàng, cùng cung kính nghênh đón.

- Ngô lão chấp sự có ở đây không? Ngô lão chấp sự có sở trường về thú bệnh có ở đây không?

Đối với chào hỏi của những đệ tử nội môn kia, Thái Y tiên tử lại đều lười để ý tới, nắm lấy Hà lão chấp sự chủ quản công việc đan dược vừa qua nghênh đón, vội vàng hỏi.

Lúc này, Diệp Chân mới nhìn rõ, trong lòng Thái Y tiên tử này ôm một con báo hoa với hai màu trắng và xám đan xen.

Con báo hoa này nhìn qua đặc biệt đáng yêu. Quái dị chính là, lúc này con báo hoa hình như có hơi nóng nảy bất an, sợi lông trên lưng dựng đứng. Nếu không phải Thái Y tiên tử cố gắng an ủi, chỉ sợ nó cũng sẽ trở nên hung bạo đả thương người.

Hà lão chấp sự vừa nghe hỏi tới, sắc mặt buồn bã.

- Thái Y tiên tử, từ năm ngoái bởi vì thọ nguyên khô cạn Ngô lão chấp sự đã từ giã cõi đời.

- A...

Nghe thấy thế, vẻ mặt Thái Y tiên tử thất vọng. Cùng với tiếng kêu của con báo hoa trong lòng càng lúc càng nóng nảy, thần sắc nàng càng thêm sốt ruột.

- Xin hỏi Thái Y tiên tử, tiên tử tìm Ngô lão chấp sự sở trường về thú bệnh, có phải vì con báo hoa trong lòng hay không?

Hà lão chấp sự giật mình, hỏi.

- Chính là chuyện này!

Thải Y tiên tử không ngừng sử dụng tay ngọc thon dài an ủi con báo hoa, vừa nói.

- Ba ngày trước, không biết tại sao, trong lúc bất chợt nó trở nên nóng nảy khác thường, sau đó càng ngày càng tệ hơn. Đến hôm nay, ngay cả ăn cũng không chịu ăn, thậm chí thiếu chút nữa ngay cả ta cũng cắn. Ta không biết tại sao, đặc biệt tìm đến Ngô lão chấp sự nhờ chữa. Chỉ là không ngờ...

Hà lão chấp sự nhíu chặt chân mày.

- Thải Y tiên tử, đối với loài thú, tiên tử tu luyện ra linh lực tốt, chính là linh dược trị liệu bách bệnh cho bọn chúng. Đưa vào một tia, lại có thể...

- Ta đã thử qua, nhưng vô dụng. Hà lão chấp sự, các người kiến thức rộng rãi, lại có phương pháp gì chữa trị hay không? Nó làm bạn với ta mấy chục năm, đối với ta đặc biệt quan trọng!

Trong khi nói chuyện, giọng Thải Y tiên tử ằng ặc chực khóc.

- Cái này... Lão phu cũng không biết phải tại sao. Chỉ có điều, trong tông môn có thú linh đan trị bệnh sợ hãi cho linh thú trấn thủ sơn môn. Thải Y tiên tử có thể thử một lần. Nhưng có thể có hiệu quả hay không, lão phu cũng không dám bảo đảm.

Hà lão chấp sự nói.

- Mau lấy tới đây!

Sau khi lấy đi mấy viên thú linh đan, Thải Y tiên tử ôm con báo hoa trong lòng, phóng lên cao, biến mất ở cuối chân trời.

Nhìn Thái Y tiên tử rời đi, Diệp Chân lại lắc đầu. Diệp Chân dám khẳng định viên thú linh đan kia không có bất kỳ hiệu quả nào với con báo hoa. Hơn nữa bất kỳ linh đan diệu dược gì đối với con báo hoa này đều không có hiệu quả.

Diệp Chân đã từ trong tiếng kêu của con báo hoa, nghe được một ít manh mối.

Sau khi Thái Y tiên tử rời đi, đại diện tông môn vừa trở nên yên tĩnh khác thường, lại ồn ào náo động.

Các đệ tử nội môn áo trắng thu lại thần sắc cung kính vừa rồi, lại trở nên kiêu căng.

Các lão chấp sự tông môn mới vừa có tinh thần phấn chấn, mỗi người đã trở về đến chỗ ngồi của mình, lại giống như lão thần khắp nơi, câu được câu không xử lý công việc.

- Thực đúng là đẳng cấp nghiêm ngặt!

Khẽ thở dài một tiếng, Diệp Chân đi vào đại diện tông môn, tìm đến một lão chấp sự, móc ngân phiếu ra nói.

- Chấp sự đại nhân, ta muốn đổi điểm cống hiến tông môn.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Người Cũng Xứng?

Trên đường quay lại Bách Tùng phong, Diệp Chân cầm chặt hai bình đan dược giống như bảo bối trân quý trong tay, rất sợ bởi vì mình hưng phấn chạy nhanh sẽ rơi mất.

Bảy trăm lượng bạc đủ cho một nhà ba người sống sung túc trong bảy tám năm, lại đổi được bảy mươi điểm cống hiến.

Cuối cùng tới tay hẳn là ba viên Huyết Nguyên đan đại bổ huyết khí và hai viên Thông Mạch Đan sử dụng để chữa thương.

Không thể không nói, luyện võ thật sự là một chuyện cực kỳ xa xỉ. Bốn chữ văn nghèo võ giàu này mỗi chữ giống như vàng.

Diệp Chân có phần hiểu rõ vì sao Tề Vân tông vạch ra quy định trở thành đệ tử ngoại môn nghiêm ngặt như vậy.

Tài nguyên tu luyện có hạn. Vì không để lãng phí tài nguyên tu luyện, vì để cho tài nguyên tu luyện có tác dụng trong giới hạn lớn nhất, cho nên chỉ có thể thông qua từng tầng sàng lọc, tuyển chọn ra tồn tại có tiềm lực nhất để hưởng thụ chất lượng tài nguyên tu luyện tốt.

Thật ra Diệp Chân ngược lại muốn dùng điểm cống hiến đổi lấy một môn công pháp tu luyện hoặc là võ kỹ cao minh hơn. Nhưng chấp sự tông môn trả lời cho Diệp Chân lại bốn chữ... không có tư cách!

Trong Tề Vân tông, đệ tử tạp dịch chỉ có thể sử dụng điểm cống hiến đổi lấy đan dược cấp thấp và tạp vật. Thậm chí ngay cả lệnh bài thân phận

cũng không có. Cho nên dùng bạc đổi lấy điểm cống hiến, cần sử dụng duy nhất một lần.

Quay lại đến Bách Tùng phong, trời vẫn còn sớm. Phần lớn đệ tử còn ở trên núi. Chỉ có số ít mấy người đệ tử tạp dịch giống như Mã Nguyên Vũ, tu vi có thứ hạng sát đầu vừa trở về.

Mấy người kia nhìn thấy được được bóng dáng Diệp Chân, thần sắc có hơi ngạc nhiên.

Diệp Chân lại không nói thừa với bọn họ, trực tiếp quay lại trong phòng, tận dụng thời gian tu luyện. Diệp Chân muốn xem thử, Huyết Nguyên đan chuyên cung cấp cho đệ tử ngoại môn, rốt cuộc cường đại tới mức nào.

Một viên Huyết Nguyên đan tản ra mùi tanh thoang thoang tiến vào bụng. Diệp Chân lập tức phát động Huyết Khí quyết, nhắm mắt bắt đầu tu luyện thể ngộ.

Sau hơn nửa canh giờ, Diệp Chân chậm rãi mở mắt ra. Trong ánh mắt hẳn có mấy phần thán phục.

Tài nguyên tu luyện của đệ tử ngoại môn, cứ năm ngày một viên Huyết Nguyên đan, khiến Diệp Chân cực kỳ hâm mộ.

Ít nhất gấp mười lần!

Hiệu quả của Huyết Nguyên đan lớn hơn hiệu quả của canh Huyết Nguyên không chỉ gấp mười lần.

Hơn nữa lực lượng ẩn chứa trong đó càng tinh thuần hơn, hấp thu luyện hóa càng dễ dàng hơn.

Không chỉ có như vậy, Diệp Chân còn phát hiện ra Huyết Nguyên đan này lại có hiệu quả không khác gì thạch tủy linh dịch mình đã dùng. Hiệu quả của một giọt thạch tủy linh dịch tương đương với hiệu quả của một viên Huyết Nguyên đan, nhưng còn có điểm khác nhau.

Huyết Nguyên đan thuần túy hơn, ẩn chứa được lực huyết khí nồng đậm, trực tiếp tăng cường huyết khí của Diệp Chân, nâng cao tu vi của Diệp Chân.

Nhưng hiệu quả của thạch tủy linh dịch lại toàn diện hơn, giống như thập toàn đại bổ hoàn, tăng cường huyết khí của Diệp Chân, đồng thời toàn thân Diệp Chân từ trên xuống dưới, tai mắt mũi miệng, ngũ tạng lục phủ đều có thể được bổ dưỡng.

Diệp Chân liên tục dùng thạch tủy linh dịch hơn hai mươi ngày, hiệu quả rất rõ ràng. Không chỉ có thị lực, Nhĩ lực tiến nhanh, hơn nữa thần chí tinh táo. Rất nhiều điều trước đây hẳn không nghĩ ra, hiện tại lại sáng tỏ thông suốt.

Hiệu quả rõ rệt nhất chính là Hùng Vương Đam Sơn Quyền tiến bước thần tốc. Trong khi ra quyền mơ hồ có hình dáng con gấu bị thương rít gào, uy lực không tầm thường.

Diệp Chân không chút do dự, lại nuốt viên Huyết Nguyên đan thứ hai, tiếp tục bắt đầu tăng cường huyết khí.

- Diệp Chân, Diệp Chân, tin tức tốt, tin tức tốt!

Sa Phi chợt xuất hiện, gương mặt mừng rỡ, tiếng hoan hô cắt ngang quá trình Diệp Chân tu luyện. Khi Diệp Chân mở mắt ra, chỉ thấy Sa Phi giống như trận gió xoáy vọt vào trong phòng, vẻ mặt vui mừng.

- Diệp Chân, người biết không, tên khốn Ô Kiến kia bị người ta đánh! Bị đánh đến thể thảm. Bộ dáng kia, người nhất định phải đi xem thử.

Xương cốt toàn thân không biết bị gãy bao nhiêu cái. Nhất là chân phải, có thể nhìn thấy được xương trắng!

-Truyện được di-ch trực tiếp tại iRE-ADVừa hoan hô, Sa Phi vừa giống như trút giận, vung nắm đấm vào trong khoảng không.

- Người không nhìn thấy lúc đó, bốn người đưa hân xuống núi. Dọc đường đi tiếng kêu thảm kia giống như tiếng lợn bị chọc tiết vậy. Hả giận, hả giận. Đáng tiếc, còn không biết là ai làm. Nếu biết là ai làm, ta nhất định phải mời người đó uống rượu...

- Cần thận!

Sa Phi khoa chân múa tay còn chưa nói hết, thần sắc Diệp Chân đột nhiên biến đổi, kéo mạnh Sa Phi lui về phía sau.

Ầm!

Trong phút chốc, cửa phòng nơi ở của Diệp Chân và Sa Phi vỡ thành vô số mảnh. Một cái khóa đá nặng đủ nghìn cân, đập về phía trong phòng.

Diệp Chân kéo Sa Phi ra phía sau, đồng thời nhảy mạnh lên, một cước đạp ra, lại đá chiếc khóa đá nặng nghìn cân kia bay ra.

- Diệp Chân, đồ khốn kiếp nhà người lăn ra đây cho lão tử.

Cùng thời khắc đó, tiếng mắng chửi Mã Nguyên Vũ lại vang vọng toàn bộ Bách Tùng phong.

- Mã Nguyên Vũ?

Sa Phi chưa hoàn hồn ngăn người ra, không hiểu nổi nhìn về phía Diệp Chân.

Sắc mặt Diệp Chân chợt trầm xuống, lại đi nhanh về phía ngoài cánh cửa.

Tình huống bên ngoài cửa không ngoài dự đoán của Diệp Chân. Ô Kiến gãy tay gãy chân, xương cốt toàn thân không biết gãy bao nhiêu cái, đang ở nơi đó khóc lóc kể lể với Mã Nguyên Vũ. Khi nhìn thấy Diệp Chân đi ra, tiếng khóc lóc kể lể lập tức thảm hơn ba phần.

- Chính là hãn. Đại sư huynh, chính là tên Diệp Chân này...

Ô Kiến vừa muốn mắng Diệp Chân, trông thấy mắt Diệp Chân chợt trợn trừng, lại khiến Ô Kiến bị dọa, nuốt lời định nói sau đó xuống.

- Chính là Diệp Chân tập kích bất ngờ ta, đánh ta trọng thương thành như vậy không nói, còn đoạt đi ngân phiếu năm trăm lượng trong người ta. Đại sư huynh, sư huynh nhất định phải làm chủ cho ta!

Ô Kiến lại khóc lóc kể lể.

Nghe tiếng Ô Kiến khóc lóc kể lể, Sa Phi vừa đi ra thần sắc ngậy ra, tròn mắt chợt lờ ra, nhìn vẻ mặt Diệp Chân nghiêm nghị không khiếp sợ, lại nhìn Ô Kiến đang trọng thương, bộ dạng giống như đang nằm mộng.

Những đệ tử tạp dịch đứng ngoài xem càng ngạc nhiên không hiểu nổi.

Ô Kiến ở Bách Tùng phong lại là tồn tại có thứ hạng trước năm. Hiện tại hãn lại bị Diệp Chân luôn luôn có danh hiệu phế vật đánh thành trọng thương.

Nghe được mấy chữ ngân phiếu năm trăm lượng, mắt Mã Nguyên Vũ nhất thời sáng lên.

- Diệp Chân, đều là sư huynh đệ đồng môn, người sao có thể hạ thủ đối với Ô Kiến ngoan độc như vậy...

- Sư huynh đệ đồng môn? Ta nhớ vào!

Không đợi Mã Nguyên Vũ nói cho hết lời, Diệp Chân lại nói một câu.

- Mã Nguyên Vũ, người cũng có mặt mũi nói ra mấy chữ sư huynh đệ đồng môn này sao? Người cũng xứng sao?

Bị Diệp Chân ngắt lời, ở trước mặt nhiều người vạch ra khuyết điểm như vậy, khiến cho da mặt Mã Nguyên Vũ thoáng cái nóng lên!

- Hừ, bất luận thế nào, chuyện ngày hôm nay, bản thân ta là đại sư huynh của Bách Tùng phong, nhất định phải quản! Diệp Chân, không cho người thấy chút lợi hại, người vẫn thật sự không biết đại sư huynh Bách Tùng phong là ai đi? Xem chiêu!

Trong tiếng quát chói tai, quyền phong vang lên, Mã Nguyên Vũ lại đánh ra Hùng Vương Xuất Động, đập về phía mặt của Diệp Chân.

Một quyền đập xuống, khí huyết toàn thân Mã Nguyên Vũ phát ra tiếng động vù vù, trong nháy mắt ngưng kết thành một giọt máu cực lớn, giống như con mẫn xà đang không ngừng chuyển động ở dưới lớp da của Mã Nguyên Vũ, khiến cho một quyền Mã Nguyên Vũ đập ra, năm đấm chọt tăng lên, quyền phong tăng mạnh.

Huyết khí ngưng châu, đây là dấu hiệu đặc biệt của tu vi Luyện Huyết tam trọng. Giọt máu lớn bằng nắm tay lại đại biểu cho Mã Nguyên Vũ tập trung tất cả tu vi Luyện Huyết tam trọng đỉnh phong đến một chỗ.

- Cẩn thận!

Sa Phi kinh ngạc kêu lên.

Thần sắc Diệp Chân cũng đột nhiên trở nên nghiêm trọng vô cùng. Thân hình hắn hơi dừng lại. Tiếng xương kêu rắc rắc không ngừng vang lên, đồng thời lại nghênh đón từng đòn Lại Hùng Vươn Vai đánh tới.

Gào!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Không Phục Trở Lại

Ầm!

Quyền cước giao tranh, phát ra tiếng động ầm ầm. Thân hình Mã Nguyên Vũ hơi lắc lư, chỉ lui lại nửa bước. Thân hình Diệp Chân lại chấn động, liên tục lùi lại ba bước mới đứng vững.

Chênh lệch, chênh lệch trên phương diện lực lượng, chênh lệch trên phương diện tu vi, vừa giao đấu lại nhìn ra được.

Thấy Diệp Chân chỉ bị đẩy lui ba bước, Mã Nguyên Vũ đột nhiên ngẩn người, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Trước đây, ngay cả một đầu ngón tay của hãn Diệp Chân cũng không đỡ nổi. Hiện tại người này lại có bản lĩnh gần như cân sức ngang tài với hãn.

Trong lúc kinh ngạc, Mã Nguyên Vũ dừ tợn cười một tiếng:

- Diệp Chân, người không phải là đối thủ của ta. Ngoan ngoãn giao ra ngân phiếu, để tránh bị khổ.

Ngoài miệng hãn nói vậy, thuộc hạ của Mã Nguyên Vũ lại không chậm trễ, gầm lên một tiếng, xông về phía Diệp Chân.

Diệp Chân hừ lạnh một tiếng, sử dụng hành động trả lời Mã Nguyên Vũ. Quyền phong chợt tiến tới nghênh đón.

Lần trước, trước mặt Diệp Chân, Mã Nguyên Vũ đã tự tay đập hỏng trang phục do mẫu thân Diệp Chân Mễ Giang Tuyết tự tay may, đồ ăn do tự nàng sấy không còn một mảnh. Cơn giận này đến nay vẫn nghẹn ở trong ngực của Diệp Chân.

Hiện tại Diệp Chân có thực lực đánh với Mã Nguyên Vũ một trận, nếu như còn bị Mã Nguyên Vũ dọa sợ, vậy Diệp Chân làm nam nhi cũng uổng phí.

Ầm ầm ầm!

Tiếng quyền cước giao tranh vang lên không ngừng. Quyền phong nóng hừng hực làm cho rất nhiều đệ tử tạp dịch đang quan sát cuộc chiến không ngừng lui về phía sau.

Quyền pháp các đệ tử tạp dịch có thể tu luyện chỉ có Hùng Vương Đàm Sơn Quyền.

Bất luận là Diệp Chân hay Mã Nguyên Vũ chỉ cần xuất quyền, lại lập tức hiểu rõ ràng hậu chiêu của đối phương. Tuy rằng Hùng Vương Đàm Sơn Quyền của Diệp Chân nhìn tinh diệu hơn, nhưng lúc này ở thời điểm mấu chốt của thắng bại, còn được quyết định bởi tu vi.

Trong lúc Mã Nguyên Vũ ra quyền, huyết khí ngưng châu, giống như măng xà xuất động. Mỗi lần đều có thể làm cho lực quyền tăng lên rất nhiều. Các quyền số trong đó lại làm cho Diệp Chân phải từng bước lui về phía sau, khiến cho thần sắc Diệp Chân càng thêm nghiêm trọng, sốt ruột.

Quyền cước giao tranh, vẻ chấn động kinh ngạc trong mắt Mã Nguyên Vũ lại càng lúc càng lộ rõ.

Trước kia Diệp Chân là dạng thế nào? Đó là phế vật ngay cả nửa chiêu trong tay hắn cũng không chống đỡ nổi. Hắn lại biết rõ ràng điều này.

Nhưng hiện tại, Diệp Chân lại có thể đánh với hẳn thế lực ngang nhau. Tuy rằng ở vào tình thế không thuận lợi, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể đối đầu cùng hẳn. Nếu như mặc cho hẳn trưởng thành tiếp, vậy chẳng phải là?

“Lần này, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho tên phế vật này được!”

Mã Nguyên Vũ hạ quyết tâm, quyền phong càng thêm ép người!

Diệp Chân hiểu rất rõ ràng. Nếu như tiếp tục kéo dài như vậy nữa, hẳn chắc chắn sẽ thất bại.

Mã Nguyên Vũ lòng dạ ác độc ra tay ngoan độc. Nếu như mình thất bại, Mã Nguyên Vũ muốn tạo ra quyền uy của hẳn ở Bách Tùng, sợ rằng kết quả của Diệp Chân sẽ còn thảm hơn Ô Kiến.

Mã Nguyên Vũ còn mạnh hơn trong tưởng tượng của Diệp Chân.

Mắt thấy Diệp Chân bị Mã Nguyên Vũ dồn đến chỗ chết, một chiêu Lão Hùng Vô Cây liền đánh về phía vị trí yếu hại trước bụng của Diệp Chân.

Hai cánh tay Diệp Chân đã bị chấn động tới mức đau đớn tê dại không thôi, muốn tránh cũng không thể tránh được. Hẳn không thể lui lại được nữa, đành cứng rắn chống đỡ một cái. Hai cánh tay còn chưa có khôi phục lại, một khi cứng rắn chống đỡ, Diệp Chân chắc chắn sẽ thất bại.

Trong lúc sốt ruột, Diệp Chân đưa ngang hai tay, không để ý tới vị trí yếu hại ở bụng, cắt về phía cổ họng của Mã Nguyên Vũ.

Nếu như thực hiện được điều này, Mã Nguyên Vũ không chết cũng phải trọng thương.

Mã Nguyên Vũ giật mình trước đấu pháp liều mạng của Diệp Chân, vội lui bước thu quyền, chật vật né tránh.

Liều mạng với Diệp Chân, hăn ngu như vậy sao?

Nếu như ở giai đoạn then chốt này cùng Diệp Chân liều mạng bị thương, đó mới là thật ngốc.

Nhìn thấy được Mã Nguyên Vũ chật vật né tránh, mắt Diệp Chân nhất thời sáng lên.

Đúng vậy, liều mạng!

Ngoan độc sợ kẻ ngốc, kẻ ngốc sợ kẻ không muốn sống.

Hiện tại bản thân Mã Nguyên Vũ là hạt giống tuyển chọn của Bách Tùng phong, ba ngày sau lại phải xông vào Ngự Long Đạo, để tiến thân trở thành đệ tử ngoại môn. Lấy tu vi Luyện Huyết tam trọng đỉnh phong của Mã Nguyên Vũ, hăn rất có khả năng xông qua Ngự Long Đạo, sớm tiến thân làm đệ tử ngoại môn.

Cho nên, trước khi xông vào Ngự Long Đạo, Mã Nguyên Vũ tuyệt đối không muốn bị thương, chứ đừng nói là liều mạng với Diệp Chân.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Diệp Chân đang từng bước lui lại, quyền phong chợt biến đổi. Toàn thân hăn giống như phát điên, lao về phía Mã Nguyên Vũ công kích.

Người công kích đầu ta, ta lại không tránh không nhường, cho người công kích, sau đó toàn lực đánh gãy chân người.

Người cắt cổ họng ta, ta lại đâm mắt người.

Người đánh gãy chân ta, ta khiến người nôn ra máu.

Nói chung, Diệp Chân là một tư thế liều mạng, liều mạng trọng thương nôn ra máu, cũng phải hạ thủ ngoan độc với Mã Nguyên Vũ.

Loại đấu pháp lấy tổn thương đổi tổn thương này trong nháy mắt khiến cho Mã Nguyên Vũ luống cuống tay chân.

Lực lượng của Diệp Chân cũng không phải nhỏ. Lực lượng bốn nghìn cân nếu như đập xuống thật, tuyệt đối có thể làm cho Mã Nguyên Vũ gãy xương nôn ra máu.

Tình hình như thế, Mã Nguyên Vũ tuyệt đối phải cố gắng hết sức tránh né.

Trong lúc nhất thời, ưu thế ban đầu ngược lại bị vứt sạch, biến thành Diệp Chân đuổi theo Mã Nguyên Vũ đánh.

Mã Nguyên Vũ tức giận đến mức muốn nôn ra máu. Nhưng hẳn lại không có dũng khí cùng Diệp Chân liều mạng.

Hắn thấy, vì giáo huấn Diệp Chân liên lụy tới cơ hội sớm tiến thân làm đệ tử ngoại môn, không đáng.

Bịch!

Vừa không để ý, lui về phòng thủ hơi chậm một chút, Mã Nguyên Vũ đã bị Diệp Chân đạp cho ngã bốn năm bước.

- Hừ, đừng đánh nữa. Người làm vậy là giở trò xấu!

Mã Nguyên Vũ tức giận muốn nôn ra máu, nhân lúc này lại mở miệng, nhảy ra khỏi vòng chiến. Mã Nguyên Vũ cũng không ngu. Hắn xem như đã hiểu rõ, Diệp Chân làm vậy là uy hiếp hắn.

Nếu còn đánh tiếp như vậy, nói không chừng hẳn co chân rút tay, thật sự sẽ bị Diệp Chân đánh bại.

Diệp Chân thu quyền đứng lại, nhưng đột nhiên giống như hiểu ra điều gì!

Lúc trước hãn nghênh chiến với Mã Nguyên Vũ, trong lòng biết Mã Nguyên Vũ lợi hại, cẩn thận từng li từng tí, hết sức thận trọng, lại bị Mã Nguyên Vũ đánh ép. Đợi đến khi hãn buông tay ra chân liễu mạng xông lên, Mã Nguyên Vũ trái lại bị đánh ép.

Truyện được biên tập tại iread.vn Thắng bại trong cuộc chiến đấu này lại không hoàn toàn bị thực lực chi phối. Hình như còn liên quan đến một chữ “dũng”.

Diệp Chân mơ hồ cảm thấy một trận chiến này khiến hãn nắm được cái gì đó, nhưng lại không nói rõ ra được.

- Không phục, vậy trở lại?

Diệp Chân ngoắc tay. Mã Nguyên Vũ tức giận muốn phát cuồng!

- Đánh thắng lại khi dễ người. Đánh không lại, nói ta dở trò xấu. Mã Nguyên Vũ, đây là bản lĩnh của người sao?

Diệp Chân ngạo nghễ đứng. Một hơi ghen trong ngực kia lại thông thuận hơn nhiều.

Chỉ có điều, cơn giận này sớm muộn cũng phải trả lại.

- Thắng? Được lắm!

Sa Phi tỉnh táo lại, hét lên với Diệp Chân.

Chỉ cần Diệp Chân có thể đối đầu với Mã Nguyên Vũ, vậy sau này hãn lại không bị đám người Mã Nguyên Vũ khi dễ nữa.

Lúc này, một đám đệ tử tạp dịch mới giống như từ trong mộng tỉnh lại, nhìn Diệp Chân vừa mừng vừa sợ. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Diệp Chân đã thay đổi lật trời.

Mã Nguyên Vũ bị đánh bại lại phiền muộn rất muốn nôn ra máu. Nhưng hết lần này tới lần khác hẳn không phát tiết ra được. Cảm giác này khiến cho Mã Nguyên Vũ muốn phát cuồng.

- Đi, đưa Ô Kiến trở về phòng!

Mã Nguyên Vũ tức giận quát một tiếng, nhưng không có mấy người đệ tử tạp dịch nhúc nhích. Điều này khiến cho Mã Nguyên Vũ càng căm tức hơn. Nếu như là thường ngày, hẳn nói một tiếng rửa chân, sẽ có không ít kẻ tranh nhau bưng nước rửa chân cho hắn. Ngày hôm nay đánh một trận, không ngờ lời hắn nói lại không có ai nghe.

- Diệp Chân, người chờ đấy. Chờ ba ngày sau thành công xông qua Ngự Long Đạo tiến thân làm đệ tử ngoại môn, ta cho dù liều mạng phải quay mặt vào tường, cũng sẽ lấy mạng của người!

Sau khi đe dọa vài câu, Mã Nguyên Vũ vội vàng cùng mấy đệ tử tạp dịch đưa Ô Kiến trở lại.

Mã Nguyên Vũ vừa đi, đám đệ tử tạp dịch ở đó lập tức tỏ ra thân thiện vô cùng, gọi thành Diệp sư huynh. Một ít đệ tử tạp dịch đã từng khi dễ Diệp Chân, mỗi người hận không thể bắt đầu moi tìm ra cho Diệp Chân thấy, nói mình trước kia là bị Mã Nguyên Vũ cùng Ô Kiến chỉ điểm.

Tùy ý ứng phó vài câu, Diệp Chân lắc đầu đi vào nhà. Những người này đều không phải là bằng hữu tốt.

Cùng Mã Nguyên Vũ đánh một trận ác chiến, mấy lần trải qua nguy hiểm, khiến cho hắn được lợi rất nhiều. Diệp Chân muốn yên tĩnh thể ngộ.

Căn nhà phía đông của Bách Tùng phong. Đây là căn nhà tốt nhất trên cả Bách Tùng phong, ánh sáng thông gió tốt nhất cũng là nơi yên tĩnh nhất. Đây cũng là chỗ ở của Mã Nguyên Vũ cùng đám người Ô Kiến.

- Đại sư huynh, vừa rồi ta nhìn thấy rõ ràng đại sư huynh sắp thắng, thế nào trong nháy mắt lại bị phế vật kia ép lui?

Trong phòng Ô Kiến, một đệ tử tạp dịch không hiểu hỏi.

Vừa nhắc tới điều này, gương mặt Mã Nguyên Vũ cũng có hơi dữ tợn.

- Chính là tiểu tử kia quá mức giao hoạt, tính đúng ba ngày sau ta phải xông vào Ngự Long Đạo, theo ta chơi đấu pháp lấy vết thương đổi vết thương, lấy mạng đổi mạng. Bằng không, hừ!

Năm đấm của Mã Nguyên Vũ nặng nề đập lên trên bàn gỗ. Trong tiếng nổ lớn, bàn gỗ bị một quyền này của Mã Nguyên Vũ đập đến chia năm xẻ bảy.

- Đại sư huynh, ngày hôm nay Diệp Chân phế vật này gây khó dễ với sư huynh như vậy, lẽ nào lại dễ dàng buông tha cho hắn sao?

- Đại sư huynh, sư huynh nhất định phải báo thù cho ta! Nếu như sư huynh không thu thập Diệp Chân, Diệp Chân phế vật này sau này không phải sẽ giẫm lên trên đầu sư huynh sao?

Nằm ở trên giường, Ô Kiến vừa khóc vừa nói.

- Hừ, hắn dám!

Mã Nguyên Vũ gầm lên.

- Chờ ba ngày nữa, qua ba ngày nữa, chờ ta xông qua Ngự Long Đạo, đến lúc đó tiến thân trở thành đệ tử ngoại môn, ta sẽ trực tiếp chơi với đám bọn họ.

Mã Nguyên Vũ cả giận nói.

- Đại sư huynh, Diệp Chân phế vật này vẫn rất vô dụng. Ta nhớ một tháng trước, ngay cả tu vi Luyện Huyết nhất trọng đỉnh phong còn không có đạt được. Thế nào tháng này không thấy mặt, đã đột phá đến Luyện Huyết nhị trọng đỉnh phong? Hơn nữa chiến lực còn sắp đuổi kịp đại sư huynh?

Một đệ tử tạp dịch có phần nghi ngờ hỏi.

- Đúng vậy!

Về mặt Ô Kiến cũng úy khuất.

- Hơn hai mươi ngày trước hãn gặp người thân trở về, lúc ta cướp bọc quần áo của hãn, hãn ngay cả cái rắm cũng không dám thả. Nhưng bây giờ...

- Gặp người thân?

Trong lòng Mã Nguyên Vũ thoáng động.

- Đúng rồi, nhất định là lần gặp người thân hơn hai mươi ngày trước. Người nhà của phế vật kia đến thăm hãn, khẳng định mang tới cho hãn thứ tốt.

Mã Nguyên Vũ chột nói.

- Rất nhiều bạc hoặc đan dược. Tệ nhất cũng là Huyết Nguyên đan, thậm chí là Ích Khí đan có hiệu quả bổ tinh tốt hơn Huyết Nguyên đan!

Ô Kiến đột nhiên hét to một tiếng.

- Đúng rồi, nhất định là như vậy! Đại sư huynh, phế vật này quá mức giáo hoạt. Ngày đó hãn đi gặp người thân trở về, nhất định là giấu đi bảo

bối người nhà cho hấn trước, mấy ngày sau lại len lén lấy ra dùng, tu vi mới đột nhiên tăng mạnh!

Vừa nghe Ô Kiến nói vậy, thần sắc Mã Nguyên Vũ cũng trở nên dữ tợn.

- Không trách được ngày đó lục soát túi quần áo của hấn, chỉ có một ít y phục rách rưới thệt vụn. Hóa ra hấn đã sớm giấu đi thứ tốt. Tên khốn kiếp này, thực sự đáng giận!

Mã Nguyên Vũ tức giận bỏ ra một chưởng, giống như roi đánh vào trong không khí vang lên những tiếng vù vù.

Ô Kiến đang nằm ở trên giường nghiêng răng nghiêng lợi, đồng tử đột nhiên quay tròn.

- Đại sư huynh, ở chỗ Diệp Chân này khẳng định còn có bảo bối tốt. Nếu không, tu vi của hấn còn không bằng sư huynh, không phải nên lo lắng khi đối đầu cùng đại sư huynh sao?

- Thì tính sao?

Mã Nguyên Vũ trầm giọng nói.

- Đại sư huynh, tu vi của sư huynh dừng lại ở Luyện Huyết tam trọng đỉnh phong rất lâu rồi. Nếu như có thể nhận được đan dược Diệp Chân sử dụng tu luyện, trùng kích lên, nói không chừng có thể một lần hành động đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng, trực tiếp tiến thân trở thành đệ tử ngoại môn?

Ô Kiến nói.

Thần sắc Mã Nguyên Vũ đột nhiên thoáng động.

- Hơn nữa, năm nay đại sư huynh xông vào Ngự Long Đạp, tuy rằng khả năng thành công rất lớn, nhưng dù sao cũng không có mười phần nắm chắc đúng không?

Ô Kiến lại lặng lẽ không một tiếng động đốt một cây đuốc.

Thần sắc Mã Nguyên Vũ trở nên nghiêm túc.

- Không sai. Người nói xem, làm sao bây giờ?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đêm Khuya Phục Kích

Đêm khuya, bên trong bí động trên vách núi.

Diệp Chân ngồi khoanh chân trên mặt đất chợt đứng phắt dậy. Hai tròng mắt đang khép chợt mở ra, không ngờ cho người ta một cảm giác kinh diễm như tinh quang chợt bắn ra. Hai tay hăn nắm lại. Huyết khí đi qua nơi nào, giống như mãng xà đang trườn bên dưới, lên lên xuống xuống.

Bỗng nhiên hăn phát lực, đánh ra một quyền. Khi huyết khí trong thân thể nhanh chóng dâng lên, trong nháy mắt ngưng kết thành một giọt máu. Nhìn thoáng qua, lại giống như một quả trứng gà đang chạy ở dưới lớp da của Diệp Chân, theo năm đấm của Diệp Chân đánh ra, tản ra ngoài.

Huyết khí ngưng châu!

Dưới sự trợ giúp của thạch tủy linh dịch trong mấy ngày cùng với ba viên Huyết Nguyên đan Diệp Chân đổi được ở đại điện tông môn ngày hôm nay, tối nay tu vi của Diệp Chân một lần hành động bước vào Luyện Huyết tam trọng, cảnh giới huyết khí ngưng châu.

Dưới sự hưng phấn, Diệp Chân lập tức luyện Hùng Vương Đam Sơn Quyền. Loại cảm giác thoải mái khi mỗi một quyền đều tràn ngập lực lượng bùng nổ, khiến cho Diệp Chân hưng phấn thật muốn kêu lớn, hét lớn.

- Gào!

Hai tay vừa thu lại, thân hình Diệp Chân nhảy mạnh lên, dậm về phía mặt đất. Một thức sau cùng của Hùng Vương Đam Sơn Quyền - Lão Hùng

Chúy Địa!

Ầm!

Trong hai tay Diệp Chân ẩn chứa lực lượng khủng khiếp, làm cho cả bí động trên vách núi đều mơ hồ lắc lư. Trên vách động có một ít khối đá đã nứt ra, bị chấn động tới mức đều rơi xuống.

Diệp Chân nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt lộ vẻ vui mừng.

Gần tháng nay, Diệp Chân ở bí động trên vách núi này tập luyện Hùng Vương Đam Sơn Quyền vô số lần. Một chiêu Lão Hùng Chúy Địa này hẳn đã thi triển qua vô số lần, nhưng từ trước đến nay chưa từng có uy lực như hiện tại.

Lực lượng mang đến tự tin, khiến Diệp Chân hận trời không thể lập tức sáng, sau đó đi đánh bại Mã Nguyên Vũ, từ từ trút hết cơn giận!

Răng rắc!

Một tiếng động nhỏ vang lên. Vẻ mặt Diệp Chân đang vui mừng chợt có nghịch chuyển lớn kinh thiên, đổi lại thành thần sắc kinh hãi gần chết.

Măng đá trong bí động trên vách núi cũng chính là cây măng đá mỗi ngày giờ tí đúng giờ nhỏ xuống hai giọt thạch túy linh dịch, phần gốc đột nhiên bị gãy, rơi xuống.

Lực quyền chấn động, không ngờ đánh gãy măng đá này!

Nhìn nửa đoạn măng đá trong tay vẫn mang theo vài phần hơi ẩm, nhìn chỗ gốc măng đá bị gãy ở trên vách bí động, chân mày Diệp Chân nhíu lại.

Diệp Chân không biết điều này có tính là vui quá hóa buồn hay không. Nhưng có một việc lại khiến Diệp Chân rất sốt ruột, cũng rất lo lắng...

Mãng đá bị gãy, giờ tý ngày mai, ở đây còn có thể nhỏ xuống thạch túy linh dịch hay không?

Xét hiện nay mà nói, thạch túy linh dịch này có tác dụng cực lớn với Diệp Chân.

Không chỉ có hiện tại, chính là một khoảng thời gian rất dài trong tương lai, thạch túy linh dịch này cũng có tác dụng cực lớn đối với Diệp Chân. Bởi vì cho dù sau này Diệp Chân tiến thân trở thành đệ tử ngoại môn, đệ tử ngoại môn, đan dược tông môn Huyết Nguyên đan được sử dụng và thạch túy linh dịch có hiệu quả không khác mấy.

Mà bọn họ sử dụng Huyết Nguyên đan vẫn là năm ngày một viên.

Nếu như mảnh đá này bị gãy không nhỏ xuống thạch túy linh dịch, vậy Diệp Chân lại thực sự khóc không ra nước mắt.

- Rốt cuộc thạch túy linh dịch này từ đâu tới, hoặc là phát sinh thế nào?

Đang đau đầu, Diệp Chân nhìn phần gốc của mảnh đá bị gãy trên vách động, dường như suy nghĩ tới điều gì.

Mảnh đá hẵn nắm chặt trong tay, ngoại trừ có phần cực nhỏ ánh sáng giống như mạng nhện ra, lại không có bất kỳ chỗ nào khác thường. Đưa ngón tay bóp một cái, có thể lấy ra một miếng, chà xát thành bột đá, hoàn toàn không có gì thần kỳ.

Nếu như thạch túy linh dịch này chính là từ bên trong mảnh đá phát sinh, Diệp Chân thật sự không tin.

- Lẽ nào?

Nhìn chỗ gốc măng đá bị gãy, ánh mắt Diệp Chân đột nhiên thoáng động.

- Lẽ nào phía sau măng đá này còn có càn khôn khác?

Thận trọng suy tính một hồi, Diệp Chân vẫn ép xuống tâm tư muốn đào gốc măng đá gãy tìm kiếm một lần.

Có trời mới biết phía sau gốc măng đá này là cái gì?

Có bảo bối hoặc là hai bàn tay trắng?

- Ít nhất, phải chờ tới giờ tý đêm mai xem có thạch túy linh dịch không lại nói sau!

Như mọi khi, Diệp Chân rời khỏi bí động trên vách núi, đến suối nước sạch gần đó tắm tấp xong, mới tính trở về gian phòng nghỉ ngơi.

Trong khoảng thời gian này, chỉ cần mỗi đêm Diệp Chân dùng thạch túy linh dịch này xong, toàn thân hoặc nhiều hoặc ít sẽ thấm ra một tầng chất bẩn. chất bẩn này thấm ra lúc đầu đen tanh hôi giống như bùn nhão, hiện tại đã biến thành mồ hôi màu xám trắng, số lượng càng ngày càng ít.

Nghĩ đến sau khi dùng thạch túy linh dịch tổng tấp chất trong cơ thể ra, điều này cũng mang đến cho Diệp Chân lợi ích lớn lao.

Trên đường quay lại, Diệp Chân lại thận trọng quang sát xung quanh, cố gắng đi ở trong bóng tối, rất sợ bị người phát hiện ra hành tung, lộ ra bí động trên vách núi này.

Đến trước cửa phòng mình, Diệp Chân lại ngăn người. Buổi chiều, cửa phòng của hắn bị đám người Mã Nguyên Vũ đập nát. Buổi tối Diệp Chân và Sa Phi đã sửa lại. Nhưng bây giờ, nó lại vỡ nát.

Truyện được biên tập tại iread.vn Từ phía xa nhìn lại, trong phòng lại hoàn toàn hỗn loạn.

- Không hay rồi!

Kinh sợ hô lên một tiếng, Diệp Chân bước nhanh đi vào. Hắn liền thấy toàn thân Sa Phi đều là máu, bị trói rất chặt ném ở dưới đất, trong miệng còn bị nhét đôi tất rách.

Nhìn thấy được Diệp Chân tiến đến, Sa Phi đang hấp hối chột giãy dụa.

- Sa Phi, ai làm, ai làm vậy?

Không chú ý được quá nhiều, Diệp Chân lại vội vàng xông lên tính cởi trói cho Sa Phi trước.

- A a a...

Thật bất ngờ, Sa Phi cố gắng hết sức giãy dụa thân thể, hai chân đạp Diệp Chân ra, tức giận mắt trợn trừng, dùng sức trợn mắt ra hiệu về phía Diệp Chân, rất có xu hướng muốn trợn mắt khiến mình ngất luôn đi.

- Có mai phục!

Lúc Diệp Chân lấy cái tất rách trong miệng Sa Phi ra, Sa Phi điên cuồng hét lên.

Gần như là cùng lúc, hai miếng ván giường ở bên trong phòng chột nổ mạnh, đập về phía Diệp Chân. Hai bóng đen đồng thời từ dưới ván giường lao lên, đồng thời ra quyền, mang theo quyền phong mãnh liệt, đánh về phía Diệp Chân.

- Du Bình, Trần An, gan chó các người thật lớn!

Nhìn thấy rõ ràng người tới, trong chớp mắt tất cả đều hiểu.

Du Bình và Trần An chính là chó săn nổi danh của Mã Nguyên Vũ. Hai người này bình thường ỷ vào thế của Mã Nguyên Vũ khi dễ không ít người. Du Bình và Trần An hai con chó săn này tới, vậy rõ ràng Mã Nguyên Vũ khẳng định đang ở gần.

Trong lòng thoáng động, Diệp Chân đã lưu tâm.

Lách người qua phía bên phải của Trần An, Diệp Chân nhìn cũng không nhìn, một quyền đánh mạnh về phía ván giường đang đập tới người mình. Trong bóng tối, huyết khí ngưng tụ châu trong cơ thể Diệp Chân hăng hái lăn về phía năm đấm của Diệp Chân, sau đó nổ mạnh bắn ra.

Ầm!

Răng rắc!

Ván giường cùng tiếng xương vỡ vụn gần như không phân biệt được trước sau vang lên.

Một quyền kia của Diệp Chân chính xác xuyên qua ván giường, cùng năm đấm của Du Bình cứng đối cứng.

- A, tay của ta!

Khi tiếng kêu thảm thiết của Du Bình vang lên, Diệp Chân đã một chiêu Lại Hùng Vươn Vai đánh về phía Trần An từ bên phải xông tới.

- Cẩn thận bên trên!

Tiếng cảnh báo của Sa Phi vang lên. Trong chớp mắt trên đỉnh đầu Diệp Chân chợt có tiếng gió vang lên.

- Diệp Chân, người xong đời rồi!

Mã Nguyên Vũ cười gằn giống như con chim lớn từ trên trần nhà tập kích về phía đầu của Diệp Chân. Huyết khí này cuộn cuộn như hạt châu, trong nháy mắt khiến hai tay của Mã Nguyên Vũ tăng lên một vòng. Hai tay hăn mang theo kinh phong không ngờ tạo thành gió thổi tới trên đầu Diệp Chân.

- Ai xong đời còn chưa chắc!

Sớm có sự chuẩn bị, Diệp Chân đánh ra một chiêu Hùng Vương Gánh Núi, lại nghênh đón.

Ầm!

Hai tay giao nhau, Diệp Chân cứng rắn tiếp nhận một đòn tập kích bất ngờ này của Mã Nguyên Vũ. Hăn chỉ hơi lui lại gần nửa bước mà thôi, mặt không đổi sắc.

Mã Nguyên Vũ nhân cơ hội nhảy ra ngoài phòng, nhìn thấy Diệp Chân chỉ lui gần nửa bước, sắc mặt đột nhiên trở nên đặc biệt khó coi.

Lúc chiều, khi hăn cùng với Diệp Chân liều mạng, Diệp Chân phải lùi lại ba bước. Nhưng bây giờ, hăn từ trên cao thi triển sát chiêu đánh xuống, bản thân đã chiếm ưu thế cực lớn. Nhưng Diệp Chân chỉ lui lại gần nửa bước.

Một sát chiêu này của hăn, cho dù do hăn tới đón đỡ, chỉ sợ cũng không thoải mái. Nhưng lúc này Diệp Chân lại giống như hoàn toàn không có vấn đề gì.

Điều khiến cho Mã Nguyên Vũ chấn động kinh ngạc chính là, với tu vi của hăn cũng không có cách nào trong vòng một chiêu tổn thương nặng nề hai sư đệ Du Bình, Trần An tu vi Luyện Huyết tam trọng này.

Nhưng Diệp Chân trong nháy mắt lại bẽ gãy tay phải của Du Bình. Khi Trần An đến tiếp chiêu với Diệp Chân, chân trái vẫn đang không ngừng run rẩy.

Trong chớp mắt, Mã Nguyên Vũ lại không có tự tin.

- Mã Nguyên Vũ, quả nhiên là người!

Diệp Chân đứng vững, nghiêm giọng quát một tiếng.

- Hừ, thì tính sao?

Theo suy nghĩ ban đầu của đám người Mã Nguyên Vũ, tập kích bất ngờ Diệp Chân, khiến Diệp Chân bị tổn thương nặng nề, lại từ trên người Diệp Chân cướp đi chút đan dược tu luyện. Lúc này bọn họ không có cách nào đạt được mục đích. Nhất là thực lực Diệp Chân khiến cho Mã Nguyên Vũ có phần không đoán được. Mã Nguyên Vũ cũng không có suy nghĩ đánh tiếp nữa.

- Chúng ta đi!

Hừ lạnh một tiếng, Mã Nguyên Vũ định lập tức bỏ chạy. Hắn căn bản không có ý nghĩ sẽ cho Diệp Chân một câu trả lời thỏa đáng.

Ngược lại không phải cái đầu quả dưa của Mã Nguyên Vũ có vấn đề, mà là bình thường hắn ở Bách Tùng phong hoành hành ngang ngược đã quen, thoải mái kết thúc rồi rồi đi. Đánh người thì đánh, cướp lại cướp, đâu cần quan tâm người thoải mái hay khó chịu, có nguyện ý hay không?

Diệp Chân lại nổi giận. Thật sự bị chọc tức rồi.

- Đánh không lại còn muốn đi?

Diệp Chân không khỏi cười lạnh một tiếng, thân thể chợt nhào tới.

- Họ Mã, lưu lại cho lão tử!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Niềm Vui Của Triệu Quân Sự

Diệp Chân từng bước ép sát, hoàn toàn không có ý định buông tha cho Mã Nguyên Vũ.

Lúc đầu, Mã Nguyên Vũ chưa từng có ý định dây dưa đấu cùng Diệp Chân. Buổi tối hẳn tới mai phục Diệp Chân. Hiện tại trái lại bị Diệp Chân đuổi theo sau mông mắng lớn, cho dù Mã Nguyên Vũ da mặt dày đi nữa, cũng sẽ cảm thấy xấu hổ.

Chỉ có điều ở dưới sự truy kích của Diệp Chân, Mã Nguyên Vũ ba lần bốn lượt bị hại, gương mặt lại dần dần không nén được cơn giận.

Nhất là bây giờ hơn nửa đêm, ba trăm đệ tử tạp dịch Bách Tùng phong vốn ngủ rất sâu, đều bị động tĩnh bên này đánh thức. Mỗi người rướn cổ lên xem kịch vui. Hiện tại hẳn lại bị Diệp Chân đuổi theo đánh. Lấy thân phận người đứng đầu đệ tử tạp dịch Bách Tùng phong của hẳn trước kia, mặt mũi này lại không thể chịu được nữa.

- Diệp Chân, ngươi không phải cho rằng ta sợ ngươi chứ!

Phá qua một chiêu, ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Mã Nguyên Vũ có phần tức giận hét lên.

- Đại sư huynh, một là không làm, hai là không dừng. Lại xử hẳn ở trong này đi!

Du Bình ở bên cạnh, dù bị thương vẫn còn kêu gào không thôi.

- Không sợ, vậy tới đi!

Diệp Chân đang truy kích Mã Nguyên Vũ, chợt thu quyền đứng lại, bày ra bộ dạng tiếp chiêu. Đây rõ ràng là đang nói, nếu như người không sợ, lại tới đánh đi. Nếu không tới đánh, vậy chính là sợ.

Thần sắc Mã Nguyên Vũ cũng trở nên nghiêm trọng. Hẳn biết rõ, trước mắt bao nhiêu người, tối nay nếu hẳn không đánh, vậy sau này hẳn ở Bách Tùng phong, cũng đừng mong còn ngẩng đầu lên được.

- Được, nếu người đâm đầu vào chỗ chết, cũng đừng trách ta thành toàn cho người!

Gầm lên giận dữ, hai tay Mã Nguyên Vũ tạo nên kinh phong cực lớn, nhắm về phía Diệp Chân thu quyền đang đứng.

Hắc Hùng Xuất Động!

- Hừ, tới rất hay!

Diệp Chân lại không tránh không né, quyền thế chợt biến đổi, cũng là một chiêu Hắc Hùng Xuất Động nghênh đón.

Trước khi đột phá đã có thể cùng Mã Nguyên Vũ liều mạng không phân thắng bại. Hiện tại Diệp Chân đã đột phá, trực tiếp cứng đối cứng với hẳn lại thế nào?

Thấy Diệp Chân lấy quyền thế giống hệt tiến lên nghênh đón, trong lòng Mã Nguyên Vũ không khỏi có phần e sợ. Cảnh tượng vừa rồi, hẳn ở trên cao tập kích bất ngờ xuống còn không chiếm được tiện nghi, lại xuất hiện ở trước mắt hẳn.

- Ầm!

Trong nháy mắt, Mã Nguyên Vũ cùng Diệp Chân cứng đối cứng giống như bị sét đánh. Trên năm tay truyền đến lực lượng khổng lồ khiến cho thân thể hắn không tự chủ được ngã về phía sau.

Trong nháy mắt, Diệp Chân chiếm được tiên cơ, đá hãn bay ngược lên. Một ngụm máu tươi phun ra ở giữa không trung.

Hơn ba trăm đệ tử tạp dịch mặc áo để lộ cánh tay, có người thậm chí chưa kịp mặc đi ra, trong chớp mắt ngăn người. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Diệp Chân lại biến thành khiếp sợ.

- Không có khả năng. Người tuyệt đối không thể đánh bại ta! Cho dù người đột phá, cũng chỉ mới là Luyện Huyết tam trọng sơ kỳ. Ta, đã là Luyện Huyết tam trọng đỉnh phong...

Sau khi đột phá đến Luyện Huyết tam trọng, huyết khí ngưng châu, sẽ khiến lực lượng của võ giả trong lúc bạo phát ra có lực phá hoại giống như bão táp. Nhưng bão táp này lại lấy lực lượng ban đầu làm cơ sở bạo phát.

Lực lượng của bản thân Mã Nguyên Vũ chỉ có hơn ba ngàn cân. Sau khi huyết khí ngưng châu bạo phát, lực lượng có thể đạt được ngoài bốn nghìn cân. Nhưng ở thời điểm Luyện Huyết nhị trọng đỉnh phong, lực lượng của Diệp Chân dưới tác dụng rèn luyện của Thận Long Châu đã đạt tới bốn nghìn cân.

Một lần bạo phát, đó chính là lực lượng gần năm nghìn cân. Lực lượng chênh lệch khổng lồ như vậy, Mã Nguyên Vũ không bại mới là lạ.

Diệp Chân không để ý tới tiếng Mã Nguyên Vũ kêu gào, đi giải cứu cho Sa Phi trước.

Tình trạng của Sa Phi lại làm Diệp Chân giận tím mặt. Trên toàn thân của Sa Phi có vô số vết thương. Rõ ràng hắn bị đám người Mã Nguyên Vũ đánh rất ngoan độc, còn đánh ra nội thương.

- Diệp Chân, ban đêm bọn họ phá cửa xông vào trong phòng, là muốn phế bỏ người. Thấy người không ở đây, bọn họ tra tấn ép hỏi ta về tung tích của người.

Sa Phi nói.

- Cũng may người không ở đây. Bằng không đã bị đám khốn kiếp kia thực hiện được. Đúng rồi, muện như vậy, người đi đâu?

- Ngủ không được, ra ngoài đi dạo.

Thuận miệng ứng phó một câu, trên mặt Diệp Chân có hơi lạnh ép người.

Trước đây hắn đã nghe nói qua các đệ tử tạp dịch vì tranh đoạt vị trí hạt giống tuyển chọn, nửa đêm tập kích bất ngờ đối phương làm cho đối phương trọng thương mất đi tư cách. Nhưng hắn không nghĩ tới, loại chuyện như vậy không ngờ xuất hiện ở trên người mình.

Suy nghĩ một chút, Diệp Chân cũng thấy khiếp sợ.

Nếu như Mã Nguyên Vũ bọn họ xông vào, hắn lại ở trong phòng ngủ. Cho dù hắn có bản lĩnh mấy đi nữa, trong lúc ngủ say bị đột nhiên tập kích, chỉ sợ cũng sẽ bị đám người Mã Nguyên Vũ ám hại. Một khi không tốt, cả đời này của hắn đã có thể bị hủy ở trong tay tên khốn kiếp Mã Nguyên Vũ này.

Chuyện này lại gõ cho Diệp Chân một tiếng chuông cảnh báo.

Thần sắc chợt lạnh, Diệp Chân xoay người đi về phía Mã Nguyên Vũ bị thương đang ngã dưới đất. Trên mặt hắn đằng đằng sát khí.

- Người... người... người muốn làm gì?

- Làm gì?

Khóe miệng cong lên, thoáng lộ ra một cái răng trắng lóe ra hàn quang, Diệp Chân nhắc chân không đều không cuối đạp về phía Mã Nguyên Vũ.

Truyện được cập nhật nhanh .nhất tại i.read.vn.- Ai bảo người cướp đồ của nương ta!

- Ai bảo người ám toán ta!

.....

Trong lúc nhất thời, tiếng gãy xương, tiếng xương nứt, tiếng nôn ra máu, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng.

Nếu Mã Nguyên Vũ muốn phế bỏ Diệp Chân, vậy Diệp Chân lại tuyệt đối không để cho hắn sống tốt. Đệ tử tạp dịch ở các ngọn núi xảy ra nhân mạng là điều tối kỵ. Nhưng đánh cho bị thương đánh cho tàn phế, lại là chuyện rất thường gặp.

Trừng trị Mã Nguyên Vũ xong, ánh mắt Diệp Chân lại nhìn về phía Du Bình và Trần An đang đứng một bên hai chân run rẩy. Hai người này dám nửa đêm canh ba tới tập kích hắn, cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

- Hai người các ngươi là tự mình xử, hay là ta tới động thủ?

Diệp Chân nhìn về phía Du Bình, Trần An nghiêm mặt cười nói.

Không đợi Diệp Chân động thủ, Du Bình lúc trước còn tức giận kêu gào, mắt thấy bộ dạng Mã Nguyên Vũ, hai đầu gối mềm nhũn, lại không nhìn được quỳ về phía Diệp Chân.

- Diệp sư huynh, tha mạng. Không phải ta, không phải ta. Tất cả đều là chú ý của Ô Kiến kia. Tất cả đều là do Ô Kiến hãn khuyến khích chúng ta!

- Ô Kiến?

Thần sắc Diệp Chân lại lạnh lẽo.

Một lát sau, bên trong căn phòng phía đông Bách Tùng phong vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta dựng tóc gáy, khiến vô số con cú đêm trong núi phải kinh sợ.

Bóng đêm vẫn yên tĩnh. Không có người nào biết trên số mạng người trên Bách Tùng phong đã lạng lẽ thay đổi.

- Coong!

Sáng sớm hôm sau, tiếng chiêng của Triệu quản sự quản sự tạp dịch ở Bách Tùng phong vang lên. Sau khi tập trung các đệ tử tạp dịch lại, Triệu quản sự hơi híp mắt lại, mở miệng nói:

- Hôm nay có thể có người khiêu chiến Mã Nguyên Vũ, cướp đoạt vị trí hạt giống tuyển chọn này không... A, Mã Nguyên Vũ đâu?

Triệu quản sự ngăn người.

- Triệu quản sự, ta ở chỗ này. Người phải làm chủ cho ta!

Mã Nguyên Vũ toàn thân trên dưới đều được băng bó giống như chà gỗ, cất tiếng khóc xuất hiện ở phía sau rất nhiều đệ tử tạp dịch.

Nhìn sắc mặt Mã Nguyên Vũ này tái nhợt, còn có thương thế trên toàn thân, Triệu quản sự vừa sợ lại vừa giận. Mã Nguyên Vũ là hạt giống tuyển chọn của Bách Tùng phong hẳn. Hẳn còn muốn dựa vào Mã Nguyên Vũ kiếm mặt mũi cho mình. Hiện tại bộ dáng này?

Triệu quản sự vừa hỏi, tất nhiên có vô số đệ tử tạp dịch trả lời vấn đề của Triệu quản sự. Nhất là đệ tử tạp dịch bình thường bị Mã Nguyên Vũ khi dễ rất lợi hại, tất nhiên thêm dầu thêm mỡ nói lại chuyện xảy ra đêm trước.

Triệu quản sự giận dữ, trên mặt Mã Nguyên Vũ lại lộ vẻ vui mừng, còn có ba phần mong đợi. Nhưng lời kế tiếp của Triệu quản sự lại khiến một phần mong chờ cuối cùng trong mắt Mã Nguyên Vũ vỡ nát.

- Cái gì? Ba người Mã Nguyên Vũ, Du Bình, Trần An phục kích Diệp Chân đều bị đánh bại?

- Mã Nguyên Vũ bị một quyền của Diệp Chân đánh bại?

- Diệp Chân, bọn họ nói đều là sự thật sao?

Vẻ mặt Triệu quản sự sốt ruột nhìn về phía Diệp Chân.

Diệp Chân có phần nghi ngờ gật đầu. Hắn không hiểu Triệu quản sự muốn làm gì.

- Ha ha ha ha...

Nhìn thấy Diệp Chân gật đầu, Triệu quản sự cất tiếng cười to.

- Được, được, được lắm! Có thể một quyền đánh bại Mã Nguyên Vũ, vậy hi vọng có thể thành công xông qua Ngự Long Đạo rất lớn. Nếu như năm nay Bách Tùng phong ta có thể xuất hiện một đệ tử tạp dịch thành công xông qua Ngự Long Đạo, kiểm tra đánh giá của ngọn núi chúng ta năm nay không thiếu được đánh giá cao hơn. Đến lúc đó, phẩm cấp ngọn núi tạp dịch của Bách Tùng phong ta ít nhất cũng có thể cầm về một tiểu giai!

Lâm bẫm xong, Triệu quản sự lại không nhịn được cười ha ha.

- Phẩm cấp ngọn núi tạp dịch nâng cao một tiểu giai, vậy số đệ tử tạp dịch bản quản sự quản lý, ít nhất cũng có thể tăng thêm trăm người... Ha ha ha ha...

Vừa cười, Triệu quân sự vừa quay về phòng làm việc của mình. Tới trước cửa, Triệu quân sự quay đầu về phía Diệp Chân quát:

- Diệp Chân, hai ngày này lão phu làm chủ cho người nghỉ bệnh. Không cần làm công việc lao dịch, cho người toàn lực chuẩn bị chiến đấu, để xông qua Ngự Long Đạo.

Nghe vậy, Diệp Chân mừng rỡ. Trên mặt rất nhiều đê tử tạp dịch lộ ra thần sắc hâm mộ. Sắc mặt Mã Nguyên Vũ lại nhăn nhó, trắng bệch.

Chỉ có điều, như vậy cũng chưa hết.

Triệu quân sự bước nửa chân vào cửa, thần sắc lạnh lùng, lại nhìn về phía Mã Nguyên Vũ quát:

- Mã Nguyên Vũ, Ô Kiến, các người mặc dù bị thương, nhưng công việc lao dịch lại không thể bỏ. Tự nghĩ biện pháp đi!

Nói xong, Triệu quân sự liếc mắt nhìn Diệp Chân, khóe mắt lóe lên một ý cười không hiểu nổi.

Diệp Chân hiểu rõ, đây là Triệu quân sự đang lấy lòng hãn.

- Hạt giống tuyển chọn của ngọn núi chúng ta từ giờ trở đi đổi thành Diệp Chân. Có thể có người nào muốn khiêu chiến không?

- Không có. Vậy còn đứng ngây ra đấy làm gì. Còn không đi làm việc đi?

Sau khi Triệu quân sự quát một tiếng, các đê tử tạp dịch lập tức giải tán, chỉ để lại Mã Nguyên Vũ toàn thân là thương cô đơn ở đó, rất thê thảm. Không ngờ ngay cả người đỡ hãn cũng không có.

Một lúc lâu, Mã Nguyên Vũ giãy dựa tự mình bò lại gian phòng, ve mặt oán độc.

- Diệp Chân, người cứ chờ lão tử!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Có Càn Khôn Khác?

- Sa Phi, người thu thập hành lý làm gì? Người làm cái gì vậy?

Diệp Chân về đến bên trong phòng, nhìn thấy được Sa Phi không nói một lời lặng lẽ thu thập hành trang, Diệp Chân không khỏi sốt ruột.

Còn chưa mở miệng trả lời Diệp Chân, trên mặt Sa Phi lại thoáng lộ vẻ sầu thảm.

- Ban đầu khả năng ta trong vòng một hai ngày từ Luyện Huyết nhị trọng đột phá đến Luyện Huyết tam trọng cũng rất nhỏ. Hiện tại bị nội thương, hi vọng này càng cực kỳ mong manh. Cùng với chờ kỳ sát hạch kết thúc, cực kỳ mất mặt bị tông môn đuổi ra khỏi sơn môn, đuổi về nhà, còn không bằng ta sớm lặng lẽ rời đi. Chí ít như vậy mặt mũi cũng dễ nhìn hơn.

Sa Phi nói.

Nói xong, Sa Phi chỉ vào một ống canh Huyết Nguyên đầu giường nói:

- Ta phải đi đây. Thứ này đối với ta cũng không có tác dụng gì. Phần này của ta, người cũng uống đi. Nói không chừng còn có thể có giúp đỡ đối với người.

- Sa Phi, người...

Diệp Chân có thể nhìn ra sự tiếc nuối trong mắt Sa Phi. Ai cũng hiểu rõ ràng, lần này Sa Phi đi lại hoàn toàn cách biệt cùng võ đạo. Sau này hẳn

chỉ có thể làm người bình thường, mơ hồ trôi qua một đời.

- Diệp Chân, đừng nói nữa. Chuyện này không trách người. Cho dù là ta không có bị thương, trong một hai ngày khả năng ta đột phá đến Luyện Huyết tam trọng cũng gần như không có. Muốn trách, cũng chỉ có thể trách bản thân ta.

Nói đến đây, Sa Phi đột nhiên giơ nắm đấm về phía Diệp Chân, trên mặt không thể khống chế được nở nụ cười.

- Chỉ có điều, trước khi đi có thể nhìn thấy thấy được mấy tên ác ôn Mã Nguyên Vũ, Ô Kiến này bị chinh phục như vậy, ta đã không có bất cứ tiếc nuối nào nữa. Tuy rằng không phải ta tự mình ra tay!

- Thật ra, nói không chừng người cũng có cơ hội đích thân đánh Mã Nguyên Vũ cùng Ô Kiến.

Diệp Chân đột nhiên nói với Sa Phi.

- Cái gì?

Sa Phi nghe vậy ngẩn ra, lại cười gượng lắc đầu.

Trong chớp mắt khi Sa Phi cười gượng lắc đầu, Diệp Chân đưa một ống canh Huyết Nguyên của bản thân hẳn cho Sa Phi.

- Ta nghe nói, đệ tử tạp dịch tu vi dừng lại lâu không thể đột phá, nếu như uống liền hai ống canh Huyết Nguyên tới tu luyện, vậy được lực tăng cường này lại có khả năng khiến cho đệ tử tạp dịch đột phá đấy.

- Còn có loại chuyện như vậy sao? Ta nhập môn lâu hơn người, tại sao chưa từng nghe qua?

Sa Phi nhíu mày, rõ ràng không tin.

- Quan tâm nhiều như vậy làm gì? Dù sao hiện tại lại có hai ống canh Huyết Nguyên, thử xem chẳng phải sẽ biết sao? Nào, ta giúp người mở nắp.

Nói xong, Diệp Chân chủ động giúp Sa Phi mở nắp của hai ống canh Huyết Nguyên.

Chỉ là ở trong lúc lơ đãng, khi tránh tầm mắt của Sa Phi, Diệp Chân lén bỏ hai giọt thạch tủy linh dịch vào trong hai ống canh Huyết Nguyên. Đây là phần tối hôm nay hẳn cố gắng giữ lại,

- Nào, nhanh tới thử xem. Luyện hóa xong hai ống canh Huyết Nguyên này, nói không chừng có thể đột phá.

Diệp Chân thúc giục.

- Làm sao có thể như vậy được? Trước đây ta đã từng uống hai ống canh Huyết Nguyên, hình như cũng chẳng có gì thần kỳ?

Ngại vì Diệp Chân thúc giục, Sa Phi cuối cùng vẫn một hơi uống cạn hai ống canh Huyết Nguyên do Diệp Chân đưa tới.

Khi Sa Phi ngồi khoanh chân ở trên giường, Diệp Chân liền thấy trên trán Sa Phi đã nổi lên gân xanh. Diệp Chân biết, dược lực dồi dào của thạch tủy linh dịch đã phát tác.

- Như vậy, Sa Phi có thể đột phá chứ?

Lầm bầm một tiếng, Diệp Chân không tự chủ được nghĩ tới tình huống đi tới bí động trên vách núi tối nay.

Từ tối hôm qua, trong lúc vô ý đánh gãy măng đá trong bí động trên vách núi, trái tim Diệp Chân vẫn lơ lửng giữa không trung. Hẳn rất sợ măng đá gãy sẽ không nhỏ xuống thạch tủy linh dịch nữa. Như vậy Diệp Chân muốn khóc cũng không kịp.

Điều khiến cho Diệp Chân mừng rỡ là giờ tý tối nay chỗ gốc măng đá gãy vẫn như thường ngày nhỏ xuống hai giọt thạch túy linh dịch. Điều này làm cho Diệp Chân vừa mừng vừa sợ. Hắn lại xác định được một việc.

Đó chính là nơi nhỏ xuống thạch túy linh dịch này tuyệt đối không phải do măng đá sinh ra. Vật sinh ra thạch túy linh dịch này khẳng định có càn khôn khác.

Có lẽ, theo măng đá gãy này có thể tìm được bảo bối sinh ra thạch túy linh dịch này. Trong nháy mắt đó, Diệp Chân cũng có ý nghĩ muốn đào bới tìm kiếm một lần.

T.ru.yện. được biên .tập tại iread.vnChỉ có điều giãy dựa một hồi lâu, Diệp Chân vẫn ép xuống ý nghĩ khiến cho hắn kích động không thôi này.

Có lẽ, thạch túy linh dịch này thật sự là linh khí do thiên địa sinh ra. Một khi đào xuống, nói không chừng cái gì cũng không có. Hơn nữa, cho dù thật sự đào ra bảo bối gì, Diệp Chân cảm thấy dựa vào tu vi của hắn bây giờ thật sự không phải là chuyện gì tốt lành.

Hiện tại, vẫn mỗi ngày hưởng thụ hai giọt thạch túy linh dịch là tốt nhất.

Nói không chừng, chờ sau này tu vi Diệp Chân tăng cao, hắn có thể tìm tòi nghiên cứu tới cùng.

Trong đêm khuya vang lên tiếng Sa Phi mừng như điên kèm theo vài phần ngạc nhiên, thậm chí có vài phần nước nỡ.

- Đột phá, thật sự đột phá. Diệp Chân, ta thật sự đột phá!

Nhìn cả người Sa Phi đầy chất bẩn màu đen nhào tới, Diệp Chân hoàn toàn không suy nghĩ một cước đạp Sa Phi bay ra. Hai giọt thạch túy linh dịch lớt bụng, không đột phá mới là lạ.

- Ta lại không có hứng thú đối với nam nhân, chứ đừng nói là “nam nhân thối”...

Diệp Chân cười mắng.

- A, trên người ta tại sao lại bẩn như thế?

Chỉ có điều, Sa Phi vừa đột phá, đang mừng như điên rất nhanh ném nghi vấn này đi, điên cuồng chạy về phía hồ nước trên núi.

Nhìn bóng dáng Sa Phi đi xa, Diệp Chân cười.

Sa Phi là huynh đệ hãn kết giao. Hai giọt thạch tủy linh dịch này, sử dụng đáng giá!

Một tháng trước, tu vi của Diệp Chân từ Luyện Huyết nhất trọng giống như bão táp đạt đến Luyện Huyết tam trọng bây giờ. Một tháng trước, Diệp Chân lo lắng khiếp đảm chính là kỳ sát hạch mỗi năm một lần của tông môn. Trong lúc lơ đãng, hãn ở trong sự kinh ngạc của rất nhiều sư huynh đệ đồng môn, lại thuận lợi thông qua.

Hiện tại mục tiêu của Diệp Chân chính là Ngự Long Đạo sắp được tông môn mở ra.

Đãi ngộ của đệ tử ngoại môn và đệ tử nội môn có thể nói là khác nhau một trời một vực. Cái khác Diệp Chân không biết, chỉ hiệu quả Huyết Nguyên đan và canh Huyết Nguyên, chính là một trời một vực.

Hơn nữa, chỉ cần trở thành đệ tử ngoại môn có thể tự lựa chọn tu luyện các công pháp, võ kỹ được cất trong tông môn. Sau khi tự chọn công pháp võ kỹ tu luyện, so với Huyết Khí quyết, Hùng Vương Đam Sơn Quyền dành do đệ tử tạp dịch thống nhất tu luyện, hiệu quả cùng tiến cảnh lại khác nhau một trời một vực.

Có người nói, đệ tử ngoại môn chọn công pháp tu luyện, hiệu quả một ngày tu luyện lại bằng đệ tử tạp dịch khổ luyện Huyết Khí quyết ba bốn ngày.

Cho nên, sớm ngày trở thành đệ tử ngoại môn, lại sớm ngày nắm giữ ưu thế trên phương diện tu luyện, đối với con đường võ giả của Diệp Chân sau này sẽ có lợi ích khó có thể đánh giá được. Nhất là đệ tử có huyết mạch phẩm cấp thấp như Diệp Chân, thiếu nhất vĩnh viễn là thời gian.

Một buổi sáng sớm đầu tháng tám, Triệu quản sự quản sự tạp dịch của Bách Tùng phong lại tự mình đưa Diệp Chân đến Đông Lai phong nơi có Ngự Long Đạo của Tề Vân tông.

Đông Lai phong này có diện tích đất đai cực kỳ rộng lớn. Tề Vân tông được gọi là tạp dịch mười vạn, ngoại môn ba nghìn. Ngoài mười vạn đệ tử tạp dịch ở các ngọn núi tạp dịch ra, ba nghìn đệ tử ngoại môn hoặc nói gần như tất cả đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông, đều ở Đông Lai phong tu luyện.

Đọc đường đi, đệ tử tạp dịch từ các ngọn núi đến Đông Lai phong nối liền không dứt. Theo Triệu quản sự nói, những người này đều là hạt giống tuyển chọn của hơn ba trăm ngọn núi tạp dịch Tề Vân tông.

- Diệp Chân, việc cần chú ý ở bên trong Ngự Long Đạo, ta đều đã nói rõ với ngươi! Nhớ kỹ, không nên tranh cường hiếu thắng. Chỉ cần ngươi thành thật thành công xông qua Ngự Long Đạo, có thể tiến thân làm đệ tử ngoại môn.

Triệu quản sự dừng một chút, lại nói.

- Lão phu quản lý Bách Tùng Phong tạp dịch này, năm nay có thể tăng một phẩm nửa phẩm hay không, toàn bộ đều nhờ vào ngươi. Nếu như ngươi thành công xông qua Ngự Long Đạo, đến lúc đó lão phu ở đây, còn có một phần lễ tốt đưa tặng.

- Lễ tốt?

Diệp Chân mỉm cười gật đầu nói:

- Ta nhớ kỹ, cảm ơn Triệu quân sự!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Treo Giải Thưởng Ở Trước Mặt Mọi Người

Hai cánh cửa đá này nhìn qua vừa dày vừa nặng, bên trên khắc rõ sóng nước, cá chép, long môn ánh sáng rực rỡ lấp lánh, với một con cá chép phóng qua long môn đang hóa rồng - cá chép vượt long môn.

Cái tên Ngư Long Đạo chính là lấy từ ý này.

Lúc này ở gần cửa lớn Ngư Long Đạo đã lục tục tập trung bảy tám trăm người. Ngoại trừ hạt giống tuyển chọn ở các ngọn núi tạp dịch ra, phần lớn đều là đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông thân mặc trang phục màu đen.

Hàng năm Ngư Long Đạo mở ra nhằm vào các đệ tử tạp dịch chuyên, đối với ở đệ tử ngoại môn tu luyện ở Đông Lai phong mà nói, đây cũng là một chuyện chơi thật vui lại náo nhiệt.

- Kim Nguyên Bảo ta nhận đặt cược cho người đứng đầu trong Ngư Long Đạo. Phùng Hạo Nhiên của Thạch Ngọc phong, tỷ lệ đặt cược là một ăn một. Thạch Thiên Giáp của Đông Thất phong, tỷ lệ đặt cược là 1:1,1. Vương Kỳ của Nam Cửu phong, tỷ lệ đặt cược là 1:1,1...

- Hà sư huynh, sư huynh nói Ngư Long Đạo năm nay, có thể có mấy người thông qua? Hai mươi người, hay chưa đến mười người?

Các đệ tử ngoại môn áo đen tập chung lại một chỗ cực kỳ náo nhiệt. Nhất là đệ tử ngoại môn tên là Kim Nguyên Bảo mở ra bàn cược, người đặt tiền cược càng nổi liền không dứt.

Mấy đệ tử tạp dịch có liên quan đến việc Kim Nguyên Bảo thu xếp đánh cược, cũng được mọi người quan tâm.

Ví dụ như Phùng Hạo Nhiên của Thạch Ngọc phong, là một thiếu niên mười bảy tuổi có phần ngạo khí.

Đôi môi thật mỏng của hắn hơi cong lên, vẻ mặt tự tin ngạo nghễ. Tuy rằng chỉ mười bảy tuổi, hắn lại có hình thể không khác gì người trưởng thành, huyết thái dương nhô cao, toàn thân còn có nhuệ khí bắn ra bốn phía, gương mặt hồng hào, có vẻ khí huyết tràn đầy.

Thạch Thiên Giáp của Đông Thất phong có gương mặt chữ điền, nhìn qua lại hiền hoà hơn. Tuy rằng thần sắc hiền hoà, nhưng trong ánh mắt hắn lơ đãng lộ ra sự tự tin, lại có phần kinh người.

Khiến cho người ta cảm thấy kiêng kỵ nhất lại là Vương Kỳ của Nam Cửu phong. Người này thân hình cực lớn, đứng ở trong rất nhiều đệ tử tạp dịch, lại giống như hạc giữa bầy gà. Thân hình kia cho dù là so với đệ tử ngoại môn trên dưới hai mươi tuổi, cũng khôi ngô khác thường, ít người có thể có sánh vai với hắn.

Bàn tay người này to giống như quạt hương bồ, cho dù ai nhìn thấy được, cũng không sẽ nghi ngờ trong hai bàn tay này ẩn chứa lực lượng khủng khiếp.

Nhìn thân hình Vương Kỳ, Diệp Chân mơ hồ hiểu rõ, Vương Kỳ này đại khái chính là người trời sinh có thần lực. Loại người trời sinh có thần lực này, nếu như sau khi tu vi đạt được Luyện Huyết tam trọng huyết khí ngưng châu, vậy lực lượng bạo phát ra tuyệt đối khủng khiếp.

Diệp Chân, con hắc mã đột nhiên từ Bách Tùng phong xông ra, tất nhiên không có tư cách để cho Kim Nguyên Bảo đệ tử ngoại môn đưa ra đánh cược.

Xem xét cẩn thận một hồi những đệ tử tạp dịch được Kim Nguyên Bảo đưa ra đánh cược, Diệp Chân đã quyết định một hồi tiến vào Ngự Long Đạo, nếu như không cần thiết, tuyệt đối không xung đột cùng những người xuất sắc trong số hạt giống tuyển chọn của các ngọn núi.

Mục tiêu của hẳn... thuận lợi xông qua Ngự Long Đạo, tiến thân trở thành đệ tử ngoại môn!

Trong lúc Diệp Chân lấy phù bài của mình chuẩn bị đi tới tìm Hầu chấp sự tông môn ở trước cửa lớn Ngự Long Đạo báo danh, hai người thanh niên thân mặc trang phục màu đen, chột ngăn cản ở phía trước Diệp Chân. Một người phía trước đeo khăn buộc trán màu đen, thần sắc hung ác.

- Người chính là Diệp Chân?

Người thanh niên đeo khăn buộc trán màu đen, vẻ mặt không thiện cảm hỏi.

- Đúng vậy. Xin hỏi hai vị sư huynh là...?

Diệp Chân vội vàng chấp tay chào.

Trong Tề Vân tông đẳng cấp nghiêm ngặt. Đệ tử tạp dịch thấy đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn, đệ tử chân truyền, quản sự tông môn, chấp sự nhất định phải tránh đường vái chào. Đệ tử ngoại môn thấy đệ tử nội môn, chân truyền, quản sự tông môn, chấp sự cũng như vậy.

Chỉ có điều, ở trong Tề Vân tông, địa vị thực tế của đệ tử chân truyền lại cao hơn chấp sự quản việc ở tông môn. Chấp sự quản việc trong tông môn thấy đệ tử chân truyền, cũng phải chủ động chào.

Người đệ tử trước mắt đeo khăn trán màu đen, trang phục màu đen, chính là một đệ tử ngoại môn. Nếu như Diệp Chân không hành lễ, gặp phải

người nhỏ mọn, đánh Diệp Chân nửa tàn phế, Diệp Chân cũng không tìm được chỗ nào đòi lại công đạo.

Vừa thấy Diệp Chân gật đầu, người thanh niên trang phục màu đen lập tức trầm mặt xuống. Dưới cái khăn buộc trán tôn lên, trông hẳn càng có vẻ thâm trầm.

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra đường đệ của ta Mã Nguyên Vũ chính là bị tiểu tử người phế bỏ!

Người thanh niên đeo khăn buộc trán màu đen Mã Hồn gầm lên.

- Nếu không phải đường đệ ta sai người truyền tin tới, ta còn không biết đường đệ ta bị người đánh cho không xuống được đất, ngay cả vị trí hạt giống tuyển chọn cũng bị người cướp đi.

- Anh Mã, nói nhiều lời vô nghĩa với hắn làm gì. Một đệ tử tạp dịch không nhập lưu, đánh trước rồi hẵng nói.

Diệp Chân đang muốn nói gì đó, Lý Học Long, đệ tử ngoại môn có vẻ mặt ngang ngược đứng phía sau Mã Hồn bá đạo mắng lớn, còn vén tay áo lên, bộ dạng rất muốn động thủ.

Nghe Lý Học Long nói vậy, Mã Hồn liếc mắt nhìn chấp sự tông môn cách đó không xa, trong mắt liên tục chớp hiện hung quang, khí thế toàn thân tăng lên, rất có ý tứ muốn động thủ.

- Hừ, các người lại động thủ thử xem. Lão phu ở Tề Vân tông bốn mươi ba năm, vẫn chưa từng nghe nói có người dám ở trước Ngự Long Đạo động thủ với hạt giống tuyển chọn của ngọn núi tạp dịch khi sắp tham gia Ngự Long Đạo!

Quản sự tạp dịch Bách Tùng phong Triệu quản sự giọng nói thâm trầm xuất hiện ở phía sau lưng hai người Mã Hồn, Lý Học Long.

Triệu quân sự xuất hiện, khiến cho ý định động thủ của Mã Hồn cùng Lý Học Long lập tức thất bại. Hơn nữa bọn họ còn phải chấp tay chào Triệu quân sự.

Tồn tại có thể đảm nhiệm chức vụ quân sự ở trong Tề Vân Tông, thân phận thấp nhất cũng đã từng là đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông. Hơn nữa còn là loại đệ tử ngoại môn có công đối với tông môn, không phải người để bọn họ dương oai.

Tr..uyện được biên tập tại iread.vn.- Diệp Chân, đừng sợ bọn họ, vững vàng xông qua Ngự Long Đạo. Đến lúc đó, người cũng là đệ tử ngoại môn. Trong Tề Vân Tông, đệ tử ngoại môn lại cấm tự ý đấu riêng. Bọn họ có thể làm gì được người sao?

Triệu quân sự nói một câu, trực tiếp khiến cho Mã Hồn cùng Lý Học Long đen mặt. Bởi vì Triệu quân sự nói không sai. Một khi Diệp Chân trở thành đệ tử ngoại môn, dưới tình hình chung bọn họ thật sự không có cách nào làm gì được Diệp Chân.

- Cảm ơn Triệu quân sự!

Diệp Chân lại nói cảm ơn. Triệu quân sự vỗ nhẹ vào vai Diệp Chân nói:

- Đánh giá thành tích quản lý Bách Tùng phong năm nay của lão phu lại đều trông cậy vào người. Lão phu ở bên ngoài Ngự Long Đạo chờ người.

Nhìn Diệp Chân cùng Triệu quân sự nói nói cười cười, Mã Hồn lại tích một bụng lửa giận, bực bội muốn nổ phổi.

Trưởng bối trong tộc bảo hấn chăm sóc Mã Nguyên Vũ. Sau khi hấn chỉ điểm cho Mã Nguyên Vũ vài lần, thấy Mã Nguyên Vũ ở Bách Tùng phong xưng vương xưng bá lại không lưu ý nữa, chỉ chờ Mã Nguyên Vũ

tiến thân làm đệ tử ngoại môn. Hãn không ngờ được tới phút cuối cùng, Mã Nguyên Vũ bị Diệp Chân phế bỏ.

Nếu như Diệp Chân có thể dễ dàng đánh bại Mã Nguyên Vũ Luyện Huyết tam trọng đỉnh phong, lấy năng lực quan sát của Mã Hồn, làm sao có thể không nhìn ra cơ hội Diệp Chân thành công xông qua Ngự Long Đạo là rất lớn.

Trong tộc bảo hãn chiếu cố Mã Nguyên Vũ lại để người ta đánh cho tàn phế. Điều này đã khiến cho hãn rất mất thể diện. Hiện tại nếu như lại ngay cả thù này cũng báo không, vậy hãn ở trong gia tộc thật sự không thể ngóc đầu lên được.

Cắn răng một cái, hạ quyết tâm, Mã Hồn liền lấy ra một bình đan dược, nhìn về phía Diệp Chân thâm hiểm nở nụ cười.

“Ban đầu một bình Tây Tủy đan này là do ta chuẩn bị cho Mã Nguyên Vũ. Nếu như hãn không có cách nào trở thành đệ tử ngoại môn, không sử dụng được Tây Tủy đan này, vậy hãy để cho Tây Tủy đan này báo thù cho đường đệ ta Mã Nguyên Vũ!”

Trong nháy mắt, Mã Hồn lại giơ cao bình đan dược lớn tiếng hô.

- Tây Tủy đan! Một bình Tây Tủy đan, lát nữa sau khi Ngự Long Đạo mở ra, nếu như ai có thể đá tên khốn kiếp - Diệp Chân trước mắt này ra khỏi Ngự Long Đạo, Tây Tủy đan này lại thuộc về người đó!

Vù!

Ánh mắt của gần nghìn người phía trước Ngự Long Đạo thoáng chốc lại tập trung đến trên người Diệp Chân. Còn có một vài người chăm chú nhìn vào trên người Diệp Chân, ánh mắt trở nên có phần nóng như lửa.

Tây Tủy đan, đan dược nhất định phải sử dụng ngâm thể lúc tu vi đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng. Hiệu quả ngâm thể khi Luyện Huyết tứ trọng liên quan trực tiếp đến việc đệ tử ngoại môn ngưng tinh tụ nguyên sớm hay muộn.

Hiệu quả ngâm thể lại liên quan mật thiết với số lượng Tây Tủy đan đệ tử ngoại môn có được.

Mà một viên Tây Tủy đan ở đại diện tông môn, giá tăng cao tới một trăm điểm cống hiến tông môn. Giá cả bên ngoài cũng không chỉ nghìn lượng bạc.

Đối với mỗi một đệ tử ngoại môn, có thể nói mỗi một viên Tây Tủy đan đều đặc biệt trân quý.

Ánh mắt hạt giống tuyển thủ các ngọn núi nhìn chăm chăm vào Diệp Chân. Có vài người, thậm chí ghi nhớ tướng mạo của Diệp Chân. Chỉ cần có cơ hội thích hợp, bắt được một bình Tây Tủy đan này, hình như rất nhẹ nhàng.

Triệu quán sự vừa quay qua một bên, thoáng chốc cảm hận Mã Hồn đến nghiến răng nghiến lợi.

Bởi vì chỉ cần Diệp Chân không tranh cường háo thắng, khả năng thành công xông qua Ngự Long Đạo là cực lớn. Nhưng hiện tại, Mã Hồn treo giải thưởng, trong nháy mắt lại đẩy Diệp Chân vào vị trí đặc biệt nguy hiểm. Diệp Chân muốn giấu mình cũng không được.

Với tình huống như vậy, Diệp Chân muốn thành công xông qua Ngự Long Đạo, trong nháy mắt khả năng đã giảm xuống đến mức thấp nhất.

- Hãn treo giải thưởng không tệ. Ai có bản lĩnh, cứ tới!

Diệp Chân khí phách vô cùng nhún vai, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt vô cùng nóng bỏng của hạt giống tuyển chọn các ngọn núi, đã đi về phía chấp sự tông môn ở trước cửa lớn của Ngự Long Đạo.

Cách đó không xa, lông mày Phùng Hạo Nhiên chột nâng lên. Thạch Thiên Giáp nhìn chăm chăm vào Diệp Chân, chân mày lại khẽ nhíu lại.

- Chấp sự đại nhân, Diệp Chân của Bách Tùng phong đến đây báo cáo!

Diệp Chân cung kính đưa phù bài của mình lên.

- Được!

Chấp sự tông môn mặt không thay đổi nói.

Chờ một lát, chờ sau khi hạt giống tuyển thủ của các ngọn núi đều đã đến, chấp sự tông môn này bỗng nhiên bắn ra một chỉ, phát ra một tiếng động khiến màng tai mọi người chấn động đau đớn. Tiếng kim loại vang lên, lập tức khiến cho tất cả mọi người yên tĩnh trở lại.

- Năm nay đặc biệt mở ra Ngự Long Đạo cho đệ tử tạp dịch. Theo quy củ cũ, hễ là đệ tử tạp dịch thành công xông qua Ngự Long Đạo, bất luận tu vi đều có thể tiến thân làm đệ tử ngoại môn. Đồng thời, đối với mười người đệ tử dẫn đầu xông qua Ngự Long Đạo, tông môn cũng sẽ có phần thưởng phát ra. Đệ tử đạt danh hiệu đứng đầu xông qua Ngự Long Đạo, thưởng cho một viên Tây Túy đan, mười viên Huyết Nguyên đan! Người thứ hai, thứ ba thưởng mười viên Huyết Nguyên đan. Từ người thứ tư đến người thứ 10, thưởng năm viên Huyết Nguyên đan!

Những tiếng hít hơi lạnh lập tức vang lên. Diệp Chân cũng xúc động không thôi. Nhất là với phần thưởng của danh hiệu đứng đầu.

Mười viên Huyết Nguyên đan, đây chính là thông lệ đủ năm mươi ngày cho đệ tử ngoại môn, chứ đừng nói là phần thưởng Tây Tủy đan cho người đạt danh hiệu đứng đầu. Bất kể ai giành được danh hiệu đứng đầu, sợ rằng thực lực lập tức có thể tăng vọt lên một đoạn.

Chỉ có điều, một viên Tây Tủy đan do Mã Hồn treo giải thưởng hình như thật sự rất có lực hấp dẫn, không ngờ không khác với phần thưởng danh hiệu đứng đầu khi xông qua Ngự Long Đạo.

Không để cho Diệp Chân suy nghĩ quá nhiều, chấp sự tông môn này tiện tay đánh ra một đường ánh sáng rực rỡ. Trong tiếng cót két, cửa lớn Ngự Long Đạo vừa dày vừa nặng chậm rãi mở rộng.

- Các đệ tử theo trật tự tiến vào Ngự Long Đạo.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Danh Hiệu Đứng Đầu

Hơn ba trăm người tiến vào Ngư Long Đạo, tốc độ tiến vào cũng không phải quá nhanh, khoảng chừng hai hơi thở tiến vào một người. Sau khi có người tiến vào, tiếng hò hét, tiếng lực lượng va chạm, tiếng kêu thảm thiết lập tức không ngừng vang lên.

Vị trí của Diệp Chân được sắp xếp ở chính giữa. Khi Diệp Chân bước vào Ngư Long Đạo, vừa vặn nhìn thấy một vị đệ tử tạp dịch phía trước bị cái cọc sắt bên trong Ngư Long Đạo trực tiếp quét qua, bay ra khỏi Ngư Long Đạo, rơi vào cái ao ở bên cạnh Ngư Long Đạo.

Trực tiếp bị đào thải!

Vèo!

Một cái cọc sắt giống như được đúc từ tinh sắt ở phía trước vươn ra, quét ngang về phía Diệp Chân. Diệp Chân cong lưng, nhẹ nhàng lộn người trở mình, tránh được cái cọc sắt đó.

Nhưng cùng thời khắc đó, hai cái cọc sắt trước mặt cắt ngang về phía Diệp Chân, khiến Diệp Chân không có chỗ trốn.

Bên trái hiện lên cái cọc sắt, Diệp Chân ép khí ngưng thể, chọt một quyền đánh ra. Năm đấm cùng cái cọc sắt phía bên phải hung hăng va chạm vào nhau. Cây cọc sắt màu đồng cổ phát ra một tiếng ầm, chọt rụt trở lại.

Đây là Ngư Long Đạo của Tề Vân tông, một lối đi cao một trượng, rộng hai trượng không nhìn thấy được điểm cuối. Lối đi hình như được đúc

bằng sắt rỗng, không biết phát động loại lực lượng nào, có chút thần diệu.

Chỉ cần có người đi ngang qua, vô số cọc sắt ẩn nấp bên trong sẽ từ bốn phương tám hướng sẽ không ngừng bung ra công kích. Trừ khi người lướt qua nó, hoặc là đẩy lùi nó.

Cùng lúc đó, một đệ tử tạp dịch thân hình cao gầy phía sau Diệp Chân, sau khi mấy cái cọc sắt công kích Diệp Chân, hắn chột bước nhanh chân đuổi theo, hai mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Chân, đầy nóng bỏng.

- Diệp Chân, người lưu lại cho ta!

Vừa nhanh chóng đuổi theo, tên đệ tử tạp dịch kia bay vút lên trời cao, đập về phía Diệp Chân.

Diệp Chân lại không hề quay đầu lại, thân thể chột nhảy lên, tránh một cột sắt, hoàn toàn không để ý tới đệ tử tạp dịch ở phía sau đang ra tay về phía hắn.

Ầm!

Sau khi Diệp Chân nhảy qua, một cái cọc sắt đâm nghiêng quét tới, với ý định ban đầu là muốn công kích Diệp Chân, lại bị Diệp Chân nhảy qua. Người đệ tử tạp dịch muốn giết chết Diệp Chân giành lấy phần thưởng treo giải đã bị cái cọc sắt này vừa vạn quét tới.

Hơn nữa người ở trên không trung, không có chỗ mượn lực, không có chỗ tránh né, toàn thân hắn liền trực tiếp bị cái cọc sắt này quét ngang bay ra ngoài. Dưới Ngự Long Đạo bắn lên một mảnh bọt nước lớn.

- Đáng chết!

Chỉ nghe được âm thanh này, vẻ mặt Diệp Chân lại xem thường. Người này quả thực chính là bị Tây Túy đan làm cho đờ mắt. Cũng không

xem thử đây là nơi nào, thời cơ nào, lại chạy tới đập Diệp Chân tính kiếm lấy phần thưởng treo giải của Mã Hồn.

Lúc này đây, giải thưởng không kiếm được, ngược lại bỏ lỡ cơ hội tiến vào làm đệ tử ngoại môn của mình.

Diệp Chân phát hiện, chỉ cần có đầy đủ thực lực, Ngư Long Đạo này cũng không phải quá khó khăn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Triệu quân sự có lòng tin lớn đối với Diệp Chân như vậy.

Một đường bị từng cái cọc sắt ngăn cản, thận trọng đi tới, thỉnh thoảng liều mạng một chút, trong lúc đó còn đuổi kịp và vượt qua vài vị đệ tử tạp dịch. Những người ngu muội muốn đập Diệp Chân kiếm giải thưởng của Mã Hồn, Diệp Chân ngược lại không thêm để ý.

Đọc đường đi, những tiếng bịch bịch rơi xuống nước không ngừng vang lên bên tai. Không ngừng có người xông qua ải thất bại bị đánh rơi vào trong nước. So sánh xuống, ở trong Ngư Long Đạo tốc độ Diệp Chân đi tới vẫn khá nhanh.

Diệp Chân đoán chắc, tuy rằng hắn chỉ có thực lực Luyện Huyết tam trọng sơ kỳ, nhưng bởi vì Thận Long Châu rèn luyện khí huyết từ sớm, khiến cho khí huyết của hắn đặc biệt ngưng luyện. Chiến lực chân chính của hắn chắc hẳn gần với người nắm giữ chiến lực Luyện Huyết tứ trọng.

Bằng không, Diệp Chân cũng không có khả năng ở tình huống cứng đối cứng một quyền đánh bại Mã Nguyên Vũ Luyện Huyết tam trọng đỉnh phong. Nếu như lấy chiến lực để luận tu vi, Diệp Chân sợ rằng đã nắm giữ tư cách của đệ tử ngoại môn.

Dưới tình huống như vậy, Diệp Chân xông vào Ngư Long Đạo này lại đặc biệt dễ dàng.

- Thạch Thiên Giáp, danh hiệu đứng đầu là của Phùng Hạo Nhiên ta. Người đừng hòng mơ tưởng qua được. Lại tiếp ta một chiêu thử xem!

Ở điểm gần cuối Ngự Long Đạo, về mặt Phùng Hạo Nhiên ngạo nghễ đang cùng Thạch Thiên Giáp mặt chữ điền đánh đến không thể tách rời.

- Ném thử sự lợi hại Phá Sát quyền gia truyền của ta!

- Hừ, Thanh Vân Cửu Thức gia truyền của ta cũng không phải ngồi không!

Thạch Thiên Giáp quát.

Trong lúc giao chiến, Phùng Hạo Nhiên cùng Thạch Thiên Giáp lại thi triển ra võ kỹ gia truyền của từng người. Võ kỹ gia truyền kia lại tinh diệu hơn Hùng Vương Đam Sơn Quyền do Tề Vân tông truyền xuống gấp mấy lần.

Hai người lại xem cọc sắt của Ngự Long Đạo như không có, liên tục di chuyển, tha hồ công kích tới đối phương. Ai cũng không muốn để cho người kia dẫn đầu xông ra ngoài. Đợi đến khi Diệp Chân đến gần, hai người chiến đấu đã lâu, hơi thở cũng có phần gấp gáp.

Nhìn Phùng Hạo Nhiên cùng Thạch Thiên Giáp chiến đấu với nhau, Diệp Chân ngăn người ra. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy võ kỹ ngoài Hùng Vương Đam Sơn Quyền. Vừa nhìn đã cảm thấy tinh diệu vô cùng.

Đang chiến đấu kịch liệt Phùng Hạo Nhiên nhìn thấy Diệp Chân đi đến, lại hừ lạnh một tiếng.

- Tới thật đúng lúc. Chờ ta giải quyết hẳn xong, vừa lúc đập người, lấy giải thưởng từ trên người người. Đối với ta mà nói, một viên Tẩy Tủy đan vẫn vô cùng hữu dụng!

- A, Diệp huynh đệ bản lĩnh tốt.

Lúc này Thạch Thiên Giáp cũng lên tiếng.

- Người người đều có sự thù địch đối với ngươi. Diệp huynh đệ lại có thể lông tóc không hao tổn đi đến nơi đây, thật lợi hại!

Mỗi người nói một câu. Phùng Hạo Nhiên khiến Diệp Chân đột nhiên sinh ra ác cảm. Thạch Thiên Giáp lại làm cho Diệp Chân sinh ra thiện cảm.

Thấy Diệp Chân nở nụ cười mỉm, Thạch Thiên Giáp đột nhiên lại nói:

- Diệp huynh, không bằng chúng ta liên thủ...

- Vô sỉ!

Thạch Thiên Giáp còn chưa nói hết lời, sắc mặt Phùng Hạo Nhiên đại biến, công kích càng thêm mãnh liệt.

Diệp Chân nghe vậy, trong lòng lại thoáng động. Chỉ có điều suy nghĩ một chút, lại cẩn thận cân nhắc tới mối quan hệ lợi hại trong đó, hần mỉm cười lắc đầu từ chối.

.Nguồn.: iread...vn- Không vội. Ta thấy hai vị phân ra thắng bại, ta đã thông qua rồi.

Bởi vì hiện nay có thể thấy, bất kể là Phùng Hạo Nhiên cùng Thạch Thiên Giáp ai thắng ai thua, thứ hạng của Diệp Chân không ngoài là vị trí thứ hai hoặc vị trí thứ ba. Phần thưởng của vị trí thứ hai và thứ ba lại hoàn toàn không khác nhau.

Mà chiến lực của Phùng Hạo Nhiên lại không tầm thường, còn có võ kỹ gia truyền kèm theo. Sơ ý một chút, Diệp Chân bị đánh rơi khỏi Ngự Long Đạo, mất đi cơ hội lần này tiến thân làm đệ tử ngoại môn, đó mới gọi thiệt hại.

Thấy Diệp Chân từ chối, chân mày Thạch Thiên Giáp nhíu chặt. Phùng Hạo Nhiên rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Cho dù hăn lại tự cao tự đại mấy đi nữa, cũng không có khả năng chiến thắng Diệp Chân cùng Thạch Thiên Giáp liên thủ.

Giao chiến hồi lâu, Thạch Thiên Giáp càng rơi xuống hạ phong, không khỏi sốt ruột. Đột nhiên, Thạch Thiên Giáp kinh ngạc kêu lên một tiếng:

- Diệp huynh cẩn thận!

Thạch Thiên Giáp lại bị một chưởng của Phùng Hạo Nhiên đánh bay, thân hình giống như tờ liễu, mượn một cột sắt đánh xuống để di chuyển, dường như bản thân không khống chế được nhanh chóng phóng về phía Diệp Chân bên này. Một chưởng của Phùng Hạo Nhiên đánh thẳng vào giữa lưng của Thạch Thiên Giáp.

Mắt thấy Thạch Thiên Giáp sẽ bị Phùng Hạo Nhiên đập trúng, Thạch Thiên Giáp ôm cột sắt đột nhiên phát lực, chột nhảy lên thật cao, bay qua đỉnh đầu của Diệp Chân.

Trong chớp mắt, tình thế biến hóa kịch liệt.

Vừa rồi Thạch Thiên Giáp cùng Phùng Hạo Nhiên còn liều mạng người chết ta sống, Thạch Thiên Giáp vừa nhảy một cái, khiến Diệp Chân đứng mũi chịu sào, biến thành Diệp Chân cùng Phùng Hạo Nhiên mặt đối mặt chém giết.

Chuyện xảy ra trước mắt, Diệp Chân tất nhiên sẽ không lùi bước. Hăn cũng không sợ Phùng Hạo Nhiên, một chiêu Lão Hùng Xuất Động lại chủ động nghênh đón Phùng Hạo Nhiên.

Gần như trong chớp mắt khi Phùng Hạo Nhiên cùng Diệp Chân chạm tay, Thạch Thiên Giáp vừa chuyển tới phía sau lưng Diệp Chân thân thể di chuyển, lại chột vòng qua Diệp Chân, đánh về phía Phùng Hạo Nhiên.

- Phùng Hạo Nhiên, người đi xuống cho ta!

Thanh Vân Trực Thượng!

Trong phút chốc, tình thế tại hiện trường lại chợt biến hóa. Hoặc nói là ở dưới sự sắp đặt tinh diệu của Thạch Thiên Giáp, biến thành hai đánh một.

Trong thời gian ngắn, Phùng Hạo Nhiên đành phải lấy một địch hai!

- Đê tiện!

- Ha ha ha, vị trí đầu tiên là của ta. Cảm ơn Phùng huynh đã nhường!

Mắt thấy Phùng Hạo Nhiên sắp bị mình và Diệp Chân liên thủ cùng đá ra khỏi Ngư Long Đạo, Thạch Thiên Giáp thoả mái nở nụ cười.

Chân mày Diệp Chân chợt nhíu lại, trong lòng không hiểu sao có phần khó chịu. Thạch Thiên Giáp này thậm chí ngay cả hãn cũng tính kể kéo vào.

- Vị trí đầu tiên?

Chân mày Phùng Hạo Nhiên nâng lên, khóe miệng ngạo nghễ, khí tức càng nồng đậm. Thân hình hãn đột nhiên lắc một cái, không ngờ không để ý tới công kích của Diệp Chân, trực tiếp đánh về phía Thạch Thiên Giáp từ bên cạnh đánh lên tới.

Ầm ầm!

Liên tiếp hai tiếng quyền chưởng giao nhau vang lên, ở bên trong Ngư Long Đạo trống trải này có vẻ đặc biệt chói tai.

Một đòn toàn lực của Phùng Hạo Nhiên, ngoại trừ khiến cho Thạch Thiên Giáp đang nghĩ năm chắc phải ngạc nhiên vạn phần ra, còn muốn

đánh cho Thạch Thiên Giáp rơi về phía sau, suýt nữa bị đánh rơi ra ngoài Ngư Long Đạo.

Thiết quyền của Diệp Chân lại không gặp chút trở ngại nào đánh vào đầu vai Phùng Hạo Nhiên không hề phòng ngự. Tất cả những biến cố này phát sinh quá nhanh. Nhanh đến mức Diệp Chân chỉ có thể theo bản năng làm ra một vài phản ứng... Ở trong chớp mắt khi nắm đấm đánh trúng Phùng Hạo Nhiên, hẳn chỉ có thể thu lại mấy phần lực.

Nhưng lực lượng của Diệp Chân hung bạo mạnh mẽ tới mức nào? Một chưởng đánh xuống, cũng có khả năng vỡ bia nứt đá. Ngay cả đã thu lại vài phần lực, nhưng Phùng Hạo Nhiên hoàn toàn không có chút phòng ngự nào, vẫn bị Diệp Chân đánh bay, trực tiếp rơi về phía bên ngoài Ngư Long Đạo.

Thạch Thiên Giáp ở phía sau, thân hình vừa đứng vững, nhìn thấy được Phùng Hạo Nhiên rơi xuống, trên gương mặt chính trực lộ ra nụ cười đắc ý.

Giờ phút này, Diệp Chân đột nhiên phát sinh cảm giác chán ghét đối với gương mặt chính trực của Thạch Thiên Giáp. Ngược lại hẳn thấy vẻ mặt cao ngạo khí thế của Phùng Hạo Nhiên hình như càng thuận mắt hơn.

Thân hình Thạch Thiên Giáp chợt bùng phát, kinh động tới Diệp Chân. Hẳn muốn nhân lúc Diệp Chân phân tâm, cướp giật vị trí đứng đầu của Ngư Long Đạo.

Thế nhưng bản thân Thạch Thiên Giáp cách Diệp Chân có một khoảng. Diệp Chân cũng không phải là hạng người không có năng lực. Chỉ mấy lần lên xuống, hẳn đã vọt tới điểm cuối của Ngư Long Đạo.

Tại điểm cuối của Ngư Long Đạo cũng có một cánh cửa lớn vừa dày vừa nặng, phía trên viết năm chữ lớn:

- Ngự Long Đệ Nhất Biến!

Năm chữ lớn này lại làm cho trong lòng Diệp Chân thoáng động. Lẽ nào Ngự Long Đạo này không chỉ có như vậy?

- A, chúc mừng Diệp huynh đoạt được vị trí đầu tiên...

Người thứ hai đến điểm cuối của Ngự Long Đạo tất nhiên là Thạch Thiên Giáp. Chỉ có điều lúc này hẳn chúc mừng Diệp Chân, thần sắc rõ ràng có phần không được tự nhiên.

- Được, rất tốt. Chỉ cần họ Thạch người không đoạt được vị trí đầu tiên, ta đây rất vừa lòng!

Từ bên đường Ngự Long Đạo Phùng Hạo Nhiên một lần nữa bò lên trên Ngự Long Đạo, tất nhiên xông qua một đoạn Ngự Long Đạo cuối cùng, đã tới điểm cuối.

- Phùng huynh thực sự là vận may rơi xuống đầu, không ngờ không rơi đến trong nước...

- Diệp Chân, Phùng Hạo Nhiên ta nợ người một nhân tình!

Phùng Hạo Nhiên lại không nhìn Thạch Thiên Giáp, trực tiếp lướt qua Thạch Thiên Giáp nói với Diệp Chân. Rõ ràng, Phùng Hạo Nhiên cũng biết một quyền kia của Diệp Chân là nương tay. Bằng không, một quyền kia sẽ trực tiếp đánh hẳn rơi xuống trong nước, mà không phải để cho hẳn có thừa sức treo ở bên trên Ngự Long Đạo.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Luận Vận Khí

Bên ngoài Ngự Long Đạo, nhìn mỗi một đệ tử tạp dịch toàn thân ướt đẫm, giống như gà nhúng nước từ trong nước bò ra, thần sắc mọi người càng thêm chờ mong.

Nhất là đệ tử ngoại môn Mã Hồn cùng Lý Học Long, mắt trừng trừng giống như gà chọi, nhìn chăm chăm vào trong động nước Ngự Long Đạo, rất muốn nhìn thấy bóng dáng của Diệp Chân từ trong động nước của Ngự Long Đạo đi ra.

Bởi vì, hễ là đệ tử tạp dịch rơi xuống Ngự Long Đạo, đều chỉ có thể từ trong động nước này chui ra ngoài.

Cách đó không xa, mấy vị quản sự ngọn núi tạp dịch tập chung lại một chỗ chăm chú nhìn. Nhất là ánh mắt của Triệu quản sự Bách Tùng phong cũng nhìn chăm chăm vào động nước này.

Chỉ có điều, ánh mắt Triệu quản sự vừa vặn ngược lại ánh mắt của Mã Hồn. Hắn lại rất sợ bóng dáng của Diệp Chân sẽ xuất hiện ở trong động nước này. Hắn lại gửi gắm kỳ vọng cao vào con hắc mã Diệp Chân này.

Thình thoảng, ánh mắt Triệu quản sự lại liếc nhìn về phía lối ra Ngự Long Đạo vài lần, chờ mong nhìn thấy bóng dáng của Diệp Chân. Nếu như đệ tử thành công xông qua ải, sẽ xuất hiện từ lối ra của Ngự Long Đạo.

- Ta nói lão Triệu này, đừng nhìn nữa. Con mắt này của người cho dù trợn trừng ra máu, Diệp Chân này cũng sẽ không thể thành công xông qua Ngự Long Đạo. Tu vi Luyện Huyết tam trọng, cho dù có thiên phú dị bẩm,

xông qua Ngự Long Đạo vốn đã có khó khăn. Hiện tại lại thêm một viên Tây Tủy đan treo giải thưởng, nói không chừng đã bị ai đó đá một cước liền xong đời. Hơn nữa, danh hiệu đứng đầu còn chưa có đi ra, người nhìn chăm chăm vào lối ra Ngự Long Đạo, chẳng lẽ cho rằng Diệp Chân còn có thể lấy được vị trí đầu tiên sao? Ta nói này, thành tích đánh giá quản lý Bách Tùng phong của người năm nay, xem như đã hết...

Đột nhiên, vị quản sự đang nói chuyện kia đột ngột dừng lại, miệng giống như có thể bỏ vừa một quả trứng vịt, lời nói muốn bao nhiêu kinh ngạc lại có bấy nhiêu kinh ngạc.

- Đi ra, đi ra rồi!

Trong nháy mắt Triệu quản sự hô lên, cũng đột nhiên kinh sợ.

- Là người đầu tiên. Không thể nào?

Mã Hồn cùng Lý Học Long ở bên cạnh mắt trợn trừng giống như con gà chọi. Nhìn thấy được người đầu tiên từ lối ra của Ngự Long Đạo đi ra là Diệp Chân, bọn họ vẫn không nhin được dụi mắt một cái.

Yên tĩnh!

Theo Diệp Chân là người đầu tiên từ lối ra Ngự Long Đạo đi tới, cửa lớn Ngự Long Đạo đột nhiên rơi vào tình cảnh hoàn toàn yên tĩnh. Rất nhiều đệ tử ngoại môn tới xem náo nhiệt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Chân, rất muốn nhìn ra được điều gì đó.

- Danh hiệu đứng đầu khi tiến hành Ngự Long Đạo, Diệp Chân!

- Hắc mã, ha ha ha ha, hắc mã thật mạnh. Ăn sạch, nhà cái ăn sạch!

Trước khi chấp sự tông môn ở Ngự Long Đạo mở miệng xác nhận thứ hạng của Diệp Chân, Kim Nguyên Bảo lúc trước mở bàn đặt cược một

người vọt lên trên không trung, vui mừng bất ngờ điên cuồng hét lên.

Ngược lại, những đệ tử ngoại môn lúc trước đặt tiền cược, mỗi một người lại tức giận đau khổ, cầm giấy chứng nhận trong tay xé nát bầy.

Ba người đầu tiên của Ngự Long Đạo đã được xác định. Chỉ có điều, Vương Kỳ trời sinh có thần lực lúc trước được rất nhiều đệ tử ngoại môn xem trọng, tuy rằng thành công xông qua Ngự Long Đạo, nhưng thứ hạng lại là thứ chín.

Cuối cùng, tổng số đệ tử tạp dịch tiến vào Ngự Long Đạo hơn ba trăm bốn mươi bảy đệ tử tạp dịch, nhưng thành công xông qua Ngự Long Đạo tiến thân làm đệ tử ngoại môn, tổng số chỉ có mười sáu người. Tỷ lệ đào thải cao kinh người. Trên cơ bản, chỉ có đệ tử tạp dịch nắm giữ thực lực Luyện Huyết tứ trọng, mới có khả năng xông qua Ngự Long Đạo.

- Diệp Chân, đây là phần thưởng cho người đứng đầu Ngự Long Đạo, một viên Tẩy Tủy đan cộng thêm mười viên Huyết Nguyên đan. Những Huyết Nguyên đan này người có thể dùng để tăng trưởng tu vi. Nhưng Tẩy Tủy đan này lại cần đợi tới khi tu vi của người đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng, mới có thể dùng để tẩy tủy ngâm thể.

Phong cách làm việc của Tề Vân tông lại cực kỳ gọn gàng dứt khoát. Hơn nữa, Ngự Long Đạo này ở trong lòng rất nhiều đệ tử tạp dịch có thể nói là một chuyện trọng đại mỗi năm một lần. Nhưng ở trong mắt cao tầng Tề Vân tông lại bình thường giống như ăn cơm uống nước. Cho nên, phần thưởng này lại là do Lưu chấp sự tông môn chủ trì chuyện này lập tức giao ra.

Điều khiến cho Diệp Chân cảm thấy bất ngờ chính là, khi Lưu chấp sự tông môn giao phần thưởng đứng đầu Ngự Long Đạo đến trong tay mình, Diệp Chân phát hiện ánh mắt rất nhiều đệ tử ngoại môn đứng ngoài xem, không ngờ nóng bỏng không thôi.

Rõ ràng, cho dù là đệ tử ngoại môn, phần thưởng này cũng không nhẹ.

- Huynh đệ, cảm ơn người. Hì hì ngày hôm nay người khiến cho ta buôn bán lời được một khoản lớn!

Kim Nguyên Bảo người cũng như tên, lớn lên có phần giống như nguyên bảo, nhưng toàn thân trên dưới lại không có một chỗ nào không tỏ ra khôn khéo, hơn nữa còn là một người thành thạo nhất từ trước đến nay.

Truyện đư-ợc biên tập- t-ại ir-ead.vnĐi tới trước mặt Diệp Chân, hẳn cũng không quan tâm Diệp Chân có nguyện ý hay không, lôi kéo tay Diệp Chân lại thân thiện đứng lên. Sự thân thiện này giống như Diệp Chân và hẳn là bằng hữu tốt nhiều năm không gặp.

- Huynh đệ, đừng để ý tới họ Mã kia. Hiện tại người cũng là thân phận đệ tử ngoại môn. Chỉ cần người đứng lên đấu võ đài với hắn, trong lúc thi đấu cuối năm vận khí không phải đặc biệt xấu, hẳn cũng không có cách nào bắt được người.

Kim Nguyên Bảo nháy mắt nhìn Mã Hồn ở phía xa đang hận đến nghiến răng nghiến lợi, nói.

- Huynh đệ, tu vi Luyện Huyết tam trọng lại giành được vị trí đầu tiên của Ngự Long Đạo, lợi hại!

- Huynh đệ...

- Huynh đệ, bây giờ người còn chưa dùng tới Tây Tủy đan, người bán Tây Tủy đan này cho ta đi?

Cuối cùng Diệp Chân cũng có cơ hội nói chuyện. Diệp Chân không khỏi trợn mắt khinh thường. Náo loạn nửa ngày, hóa ra Kim Nguyên Bảo người này coi trọng viên Tây Tủy đan trong tay mình.

Không hề nghi ngờ, Diệp Chân từ chối Kim Nguyên Bảo. Chỉ có điều, Kim Nguyên Bảo người này cũng không giận, trái lại cười hì hì vỗ vào bả vai Diệp Chân nói:

- Không bán không sao, ta hiểu được.

Điều này khiến cho Diệp Chân có cảm giác không bán cho hẳn, chính mình bị thua thiệt.

- Huynh đệ, nhớ kỹ Kim Nguyên Bảo ta. Thiếu cái gì, hoặc có chuyện gì không giải quyết được, đều tới tìm ta. Kim Nguyên Bảo ta nhất định khiến cho người thoả mãn.

- Kim Nguyên Bảo tiểu tử này chính là một nhà buôn của Đông Lai phong. Nếu như người muốn đổi thứ gì, hoặc thiếu thứ gì, ngược lại có thể tìm hẳn. Người khoan hãy nói, Kim Nguyên Bảo tiểu tử này thần thông quảng đại, ngay cả lão phu cũng có lúc cần nhờ tới hẳn.

Khi Kim Nguyên Bảo ngênh ngang rời đi, Triệu quân sự vẻ mặt hớn hở đi tới bên cạnh Diệp Chân.

- A, tiểu tử người lại cho lão phu một niềm vui bất ngờ thật lớn! Nếu không phải lão phu chính mắt nhìn thấy được, lão phu cũng không thể tin nổi người có thể giành được vị trí đứng đầu Ngự Long Đạo! Lúc này, thành tích đánh giá Bách Tùng phong của lão phu đặc biệt không chạy thoát được!

- Vận khí thôi. Coi như là ngư ông đắc lợi.

Diệp Chân có phần khiêm tốn nói lại chuyện xảy ra bên trong Ngự Long Đạo một lần. Nói thật, tuy rằng thực lực Diệp Chân xuất chúng, nhưng đối mặt với Phùng Hạo Nhiên cùng Thạch Thiên Giáp có võ kỹ gia truyền, Diệp Chân chống lại bất kỳ một người nào, cũng không nắm chắc có thể chiến thắng.

- Không bao lâu, người sẽ phát hiện, vận khí cũng chính là một phần của thực lực!

Triệu quân sự không hiểu sao cảm thán.

- Các sư huynh đệ lão phu tuổi tương đối già, hễ là người có vận khí, đều đi lên tốt hơn lão phu, thành tựu càng cao hơn. Giống như lão phu không có vận khí, chỉ có thể quản đám ranh con các người.

Phía xa, chấp sự tông môn chủ trì Ngự Long Đạo vừa rồi đã giục Diệp Chân đi tới.

Mặc dù nói Diệp Chân đã thành công xông qua Ngự Long Đạo, tiến thân làm đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông, nhưng tiến thân trở thành đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông, không có khả năng là chuyện đơn giản gì. Còn có một đồng thủ tục lớn phải làm. Nghe nói, còn phải bái tổ sư gia.

Đệ tử tạp dịch của Tề Vân tông cũng chính là một danh hiệu. Xóa đi hai chữ “đệ tử”, mới là thân phận thật sự của đám người Diệp Chân bọn họ trước đây. Nhưng trở thành đệ tử ngoại môn, xem như đã được xếp vào tầng môn của Tề Vân tông.

- Diệp Chân, mau đi đi, tiến thân trở thành đệ tử ngoại môn, lại là một chuyện rất nghiêm túc.

- Diệp Chân, nhớ kỹ, một hồi nữa sau khi hoàn thành các công việc của đệ tử ngoại môn, chấp sự tông môn gọi đám đệ tử ngoại môn mới các người tiến vào Tàng Kinh lâu lựa chọn công pháp võ kỹ, người hãy thoái thác. Tạm thời không nên vào Tàng Kinh lâu lựa chọn công pháp võ kỹ. Tới gặp ta trước đã.

Triệu quân sự cắn dận.

- Vì sao?

Diệp Chân có phần ngạc nhiên.

Triệu quản sự hơi híp mắt lại:

- Người không tin lão phu? Người cảm thấy lão phu sẽ hại người sao?

- Làm sao có thể?

Trong lúc ngạc nhiên, Diệp Chân gật đầu.

- Cảm ơn quản sự chỉ điểm, ta hiểu được.

Nói xong, hần nhanh chân chạy về phía đội ngũ Phùng Hạo Nhiên đệ tử ngoại môn mới tiến vào do chấp sự tông môn dẫn đầu.

- Thật ngại quá. Xem ra, người treo giải thưởng còn chưa đủ!

Khi đi ngang qua bên cạnh Mã Hồn, Diệp Chân cười khẽ một tiếng, lập tức khiến Mã Hồn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi!

Thiếu niên hết sức lông bông, thoải mái trước lại nói sau, cần gì quan tâm nước lũ ngập trời sau đó!

- Diệp Chân, người chờ đấy cho lão tử. Cho dù người trở thành đệ tử ngoại môn, lão tử cũng phải báo thù cho đường đệ ta. Người cứ chờ chết đi!

Nhìn bộ dạng Diệp Chân cao hứng, Mã Hồn treo giải thưởng thất bại mất mặt mũi, lại nghiến răng tới mức vang lên những tiếng ken két!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Quả Tốt Của Triệu Quân Sự

Sau một loạt nghi thức nhập môn bá tử sư, đọc môn quy, thu nhận danh hiệu v.v, đoàn người Diệp Chân nhận được một khối bạch ngọc phù có khắc tên của mình, chính thức trở thành một đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông.

- Được rồi, từ giờ trở đi, mười sáu người các người đã chính thức tiến vào tường môn của Tề Vân tông ta, trở thành một đệ tử ngoại môn. Chỉ có điều, Tề Vân tông chúng ta có hơn ba ngàn đệ tử ngoại môn, môn nhân rất nhiều. Cho nên, đệ tử ngoại môn vẫn không có tư cách bá tử sư.

Dừng một chút, Lưu chấp sự vẫn dẫn dắt đám người Diệp Chân lại nói:

- Vài chuyện tiếp theo liên quan đến tiền đồ của các người. Các người phải ghi nhớ.

- Đầu tiên, bạch ngọc phù trong tay các người là chứng minh thân phận của các người, trải qua phù học đại sư trong tông môn chế luyện, thần diệu khác thường, có thể ghi lại, tăng giảm điểm cống hiến tông môn của các người, cùng với tin tức khác.

- Thứ hai, tuy rằng các người không có tư cách bá tử sư, nhưng tông môn vẫn an bài mười vị giáo tập tông môn cho rất nhiều đệ tử ngoại môn. Nếu trên phương diện tu hành các người có gì nghi ngờ, có thể đi thỉnh giáo giáo tập tông môn.

- Thứ ba, mỗi một vị đệ tử ngoại môn mới tiến vào đều có thể tiến vào tầng một Tầng Kinh lâu miễn phí lựa chọn sử dụng một quyển công pháp, thân pháp, võ kỹ bí tịch các loại. Từ nay về sau, nếu muốn đổi công pháp bí tịch tu luyện hoặc tu luyện cao cấp hơn, ngoại trừ phần thưởng của tông môn ra, cần phải tự mình sử dụng điểm cống hiến tông môn đổi.

- Thứ tư, đó chính là nhiệm vụ tông môn. Sau khi trở thành đệ tử ngoại môn, thời gian các người tu luyện gia tăng trên diện rộng. Nhưng mỗi một tháng, mỗi người phải hoàn thành một nhiệm vụ tông môn. Đôi khi, tông môn thậm chí sẽ trực tiếp phân công nhiệm vụ cho các người. Tề Vân tông chưa bao giờ nuôi ăn cơm trắng!

Diệp Chân nghe rất nghiêm túc. So sánh một chút, đãi ngộ của đệ tử ngoại môn so với đệ tử tạp dịch, chính là khác nhau một trời một vực. Nhiệm vụ chủ yếu của đệ tử tạp dịch chính là hoàn thành công việc lao dịch. Nhiệm vụ chủ yếu của đệ tử ngoại môn chính là tu luyện.

Về phần một tháng hoàn thành một nhiệm vụ tông môn, điều này căn bản không tính là gì cả. Lúc làm đệ tử tạp dịch, mỗi ngày lại phải tiến hành lao động khổ cực kéo dài đến năm canh giờ.

- Được rồi, chuyện ta giao phó cho các người chỉ có vậy. Hiện tại, các người có thể tiến vào Tầng Kinh lâu lựa chọn công pháp tu luyện chính.

Lưu chấp sự chỉ tay về phía một tòa lầu các cao vút phía xa.

Đệ tử ngoại môn đã sớm nghe lợi ích được hưởng vô số lần. Nhất là ưu thế công pháp tu luyện càng khiến cho các đệ tử tạp dịch mỗi ngày trà dư tửu hậu lấy ra làm đề tài câu chuyện. Hiện tại vừa nghe Lưu chấp sự nói như vậy, cho dù là tồn tại cao ngạo giống như Phùng Hạo Nhiên, cũng không nhịn được nhanh bước chân theo đoàn người lao về phía Tầng Kinh lâu của Tề Vân tông.

- Diệp huynh, đi cùng nhau chứ?

Thạch Thiên Giáp khó nén vẻ hưng phấn qua bắt chuyện với Diệp Chân một tiếng. Diệp Chân ung dung thản nhiên lắc đầu từ chối. Ngày hôm nay ở Ngự Long Đạo, tình cảnh Thạch Thiên Giáp cố ý kéo Diệp Chân vào cuộc chiến, hình thành cục diện hai đánh một, khiến cho Diệp Chân đột nhiên có một phần cảnh giác đối với người này.

- Diệp Chân, vì sao người không đi Tàng Kinh lâu lựa chọn công pháp bí tịch? Cần phải biết, chọn sớm một ngày, tu luyện sớm một ngày, lại có ưu thế thêm một ngày?

Nhìn thấy Diệp Chân cũng không có ý định đi Tàng Kinh lâu, Lưu chấp sự ở bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi.

Nửa ngày trôi qua, Diệp Chân đã hiểu rõ ràng, Lưu chấp sự có chòm râu ba chòm dài này thật ra là chấp sự quản lý Đông Lai phong. Có người nói, hẳn chính là xuất thân từ đệ tử nội môn có công với tông môn.

Nói cách khác, ba nghìn đệ tử ngoại môn Đông Lai phong đều thuộc về sự quản lý của Lưu chấp sự này.

- Nghe nói Tàng Kinh lâu công pháp phong phú, khiến cho người ta hoa cả mắt. Đệ tử muốn chờ tâm tình bình tĩnh xuống, rồi mới cần thận lựa chọn.

Diệp Chân vốn định nói thẳng là bởi vì Triệu quản sự giao phó, nhưng lại không rõ Triệu quản sự căn dặn như vậy rốt cuộc có ý gì, hẳn không thể làm gì khác hơn là nói như thế.

Nghe vậy, sắc mặt Lưu chấp sự lại đột ngột trầm xuống.

- Ý nghĩ là tốt. Nhưng vừa rồi ta cho các người đọc qua môn quy, người đừng vội quên mất... Công pháp bí tịch của Tề Vân tông cấm các đệ tử truyền lại cho nhau. Một khi bị phát hiện, phế bỏ công lực, trục xuất tông môn!

Nặng nề hừ lạnh một tiếng, Lưu chấp sự lúc đó mới rời đi, chỉ để lại Diệp Chân ở tại chỗ cười khổ không thôi. Diệp Chân không nghĩ tới, Lưu chấp sự lại hiểu nhầm hẳn muốn cùng các đệ tử khác giao lưu công pháp bí tịch, mượn điều này dùng mảnh lối.

Diệp Chân ngược lại không vội vàng đi gặp Triệu quản sự. Tuy rằng hẳn rất tò mò Triệu quản sự căn dặn như vậy rốt cuộc là có dụng ý gì, còn có chút chờ mong phần thưởng của Triệu quản sự. Trái lại hẳn đi tới chỗ ở của mình tại Đông Lai phong trước.

So sánh một chút, đệ tử ngoại môn ở phương diện đãi ngộ sinh hoạt lại tốt hơn đệ tử tạp dịch thật nhiều. Tuy rằng không phải độc môn độc viện, đãi ngộ nhưng mỗi người một nhà một gian, vẫn khiến cho Diệp Chân cảm thấy vui mừng bất ngờ.

Đệ tử ngoại môn đặc biệt toàn thân mặc trang phục màu đen, một vẻ anh khí khác thường không thể khống chế được từ trên người Diệp Chân truyền qua, so với áo xám của đệ tử tạp dịch này, lại tốt hơn rất nhiều.

T.ruyện được .biên tập tại iread.v.n.Sau khi thu thập vài chuyện, Diệp Chân lại lao thẳng đến Bách Tùng phong.

- Ra mắt sư huynh!

- Chào sư huynh!

Thời điểm ở Đông Lai phong còn tốt, đi lại phần lớn đều là đệ tử ngoại môn, không phân đẳng cấp gì. Nhưng ra khỏi Đông Lai phong, trên đường đến Bách Tùng phong này, Diệp Chân gặp được, đều là đệ tử tạp dịch thân mặc áo xám.

Những đệ tử tạp dịch thân mặc áo xám này vừa nhìn thấy Diệp Chân toàn thân áo đen, thần sắc nghiêm lại, lập tức né tránh sang bên đường, cũng khom người vấn an Diệp Chân.

Lúc nhiều nhất, Diệp Chân gặp phải mười một đệ tử tạp dịch đứng song song ở bên đường vẫn an hản. Cảm giác kia lập tức khiến cho Diệp Chân có phần lảng lảng.

Đột nhiên, một đệ tử nội môn áo trắng không biết từ trên một lối rẽ nào trên sơn đạo xuất hiện. Diệp Chân đang chìm đắm ở trong cảm giác lảng lảng mãi đến khi đi tới gần, mới ý thức tới mình gặp đệ tử nội môn áo trắng.

Lúc ngẩng đầu lên, Diệp Chân liền nhìn thấy đệ tử nội môn áo trắng này gương mặt lạnh như sương, toàn thân còn tản ra một loại uy thế không rõ khiến Diệp Chân khiếp sợ.

- Ra mắt sư huynh!

Diệp Chân giật mình tỉnh lại vội vàng tránh sang bên đường chào.

Thấy thế, sắc mặt đệ tử nội môn áo trắng kia mới hòa hoãn xuống, lưu lại một tiếng hừ lạnh như muốn phá rách màng tai của Diệp Chân, nghênh ngang rời đi. Diệp Chân cảm giác lông tóc toàn thân dựng đứng lúc này mới biến mất, trên người đã lặn lẽ chảy ra mồ hôi lạnh.

Đây là một nhạc đệ nhỏ không đáng chú ý, nhưng ở trong lòng Diệp Chân lại dâng lên sóng to gió lớn.

Hắn tuyệt đối không thể bởi vì thành tựu nhỏ nhỏ mình thành công tiến thân làm đệ tử ngoại môn lại dương dương tự đắc, ở trên đệ tử ngoại môn, cường giả rất nhiều.

Đệ tử ngoại môn chẳng qua là địa vị, đãi ngộ mạnh hơn con kiến hôi đệ tử tạp dịch một chút mà thôi, nhưng mạnh hơn con kiến hôi, vẫn là con kiến hôi.

Phải trở nên mạnh mẽ!

Phải nắm giữ thực lực cường đại!

Phải giống như Thái Y tiên tử hẳn nhìn thấy ngày ấy, vừa ra trận, đã có thể khiến cho hàng vạn hàng nghìn môn nhân, cho dù là chấp sự tông môn tư cách thâm hậu cũng không thể không cung kính ra nghênh đón.

Ở trong lòng Diệp Chân, một hạt giống đã lặng lẽ nảy mầm mọc rễ!

- Ra mắt Diệp sư huynh!

- Chúc mừng Diệp sư huynh thành công tiến thân thành đệ tử ngoại môn!

Quay lại đến Bách Tùng phong, thái độ của rất nhiều đệ tử tạp dịch Bách Tùng phong đối với Diệp Chân càng cung kính hơn, khiến cho Diệp Chân rất có cảm giác áo gấm về quê.

Giờ phút này, Diệp Chân âm thầm quyết định, chờ ổn định lại, thoáng tu luyện thành công, nhất định phải mau chóng về nhà một chuyến.

Không vì cái gì khác, làm cho nét mặt phụ mẫu rạng rỡ, khiến cho phụ mẫu đỡ buồn mà thôi.

- Diệp Chân, trở thành đệ tử ngoại môn cảm giác thế nào?

Nhìn thấy Diệp Chân đang ở trong lời chúc mừng của rất nhiều đệ tử tạp dịch Bách Tùng phong đi tới, Triệu quân sự đang chờ Diệp Chân cười vang hỏi.

Diệp Chân lại chỉ vào một tồn tại khủng khiếp vừa bay qua trên bầu trời cười gượng nói:

- Vẫn là con kiến hôi, một con kiến hôi hơi mạnh hơn so với trước đây mà thôi.

Ban đầu Triệu quân sự đang cười, chợt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

- Không tệ! Diệp Chân, người quả thật không tệ. Ta còn tưởng rằng người trở thành đệ tử ngoại môn hưng phấn tới tìm không ra phương hướng.

Diệp Chân giành được chút thành tựu, nhưng so với những tồn tại bởi vì thiên phú huyết mạch xuất chúng trực tiếp được nhận làm đệ tử ngoại môn này, bọn họ chẳng qua chỉ là nhóm tệ nhất trong đệ tử ngoại môn.

Đừng nói là Nhậm Tây Hoa năm đó cùng Diệp Chân nhập môn lấy thiên phú tuyệt thế lục mạch thượng phẩm trực tiếp được Tề Vân tông thu nhận làm đệ tử nội môn, đám tồn tại đệ tử tạp dịch Diệp Chân bọn họ vừa chen bề đầu tiến thân làm đệ tử ngoại môn, bọn họ lại tính là cái gì?

Có người nói, Nhậm Tây Hoa nhập môn một tháng, lại là Luyện Huyết tứ trọng. Nhập môn nửa năm, lại ngưng tinh tụ nguyên thành công. Có người nói nếu không phải trường bối của tông môn sợ hấn căn cơ không ổn, vẫn cứ ép hấn mấy tháng, bằng không, Nhậm Tây Hoa có thể đã sớm ngưng tinh tụ nguyên hơn.

- Diệp Chân, người cũng không cần coi nhẹ chính mình. Một đường võ đạo, quý ở không khiếp sợ. Có thể đi tới một bước nào, hoàn toàn phải xem số phận của người.

Dừng một chút, Triệu quân sự lại nói:

- Người không vào Tàng Kinh Các, vậy Lưu chấp sự có phải đã quát người hay không? Người có biết, vì sao ta căn dặn không cho người tiến vào Tàng Kinh Các lựa chọn công pháp bí tịch hay không?

- Làm sao người biết?

Diệp Chân đầu tiên thấy kỳ quái, sau đó lắc đầu.

- Không biết được rõ ràng.

- A, trước khi người xông vào Ngự Long Đạo, lão phu đã từng đáp ứng, nếu người thành công xông qua Ngự Long Đạo, tất có một phần quà tốt đưa tiễn. Điều này thật ra lại có liên quan tới món quà tốt lão phu sắp đưa cho người!

Triệu quân sự nói.

Quà tốt?

Diệp Chân nghe vậy, tim không khỏi đập thình thịch. Lẽ nào Triệu quân sự muốn đưa cho hắn công pháp bí tịch?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Nếu Muốn Hỏi Trước Tiên Phải Đúc Mật

- Đưa người công pháp bí tịch cao cấp? Lão phu còn chưa có bản lĩnh đó. Công pháp mạnh nhất của lão phu cũng chẳng qua là nhân cấp hạ phẩm, không khá hơn công pháp bí tịch của Tàng Kinh các tầng một bao nhiêu. Hơn nữa, lão phu cũng không tư cách truyền cho người công pháp bí tịch đó. Môn quy của Tề Vân tông người cũng không phải không biết. Tự ý truyền công pháp bí tịch tông môn, sẽ bị phế công, trục xuất ra khỏi tông môn.

Triệu quản sự dường như có thể nhìn thấu tâm tư của Diệp Chân, khiến cho Diệp Chân đỏ mặt. Một tia thất vọng chọt lóe lên ở trong mắt của Diệp Chân. Diệp Chân vốn tưởng rằng, Triệu quản sự có thể sẽ cho hắn một quyển công pháp bí tịch cao cấp một chút. Hiện tại xem ra, vẫn là hắn suy nghĩ quá nhiều. Hơn nữa quy định tông môn cũng bày ra ở đó.

Chân Huyền đại lục lưu truyền công pháp bí tịch lâu đời phẩm cấp chia ra làm tứ giai mười hai phẩm. Tứ giai chia ra làm thiên, địa, nhân, phàm. Mỗi giai lại chia ra làm ba phẩm.

Như Huyết Khí quyết và Hùng Vương Đam Sơn Quyền được Tề Vân tông truyền cho đệ tử tạp dịch, đều là công pháp bí tịch phàm giai hạ phẩm. Tàng Kinh lâu của Tề Vân tông tổng cộng có năm tầng. Theo số tầng khác nhau, thu thập, tàng trữ công pháp bí tịch phẩm cấp cũng khác nhau.

Tầng thứ nhất thu thập, tàng trữ phần lớn đều là công pháp bí tịch phàm giai. Từ phàm giai hạ phẩm đến phàm giai thượng phẩm đều có. Tầng thứ hai thu thập, tàng trữ tất nhiên là công pháp bí tịch, thứ ba nhân

giai. Tầng thứ tư thu thập, tàng trữ theo thứ tự là công pháp bí tịch địa giai và thiên giai. Về phần tầng thứ năm, có người nói chỉ có chương môn Tề Vân tông Quách Kỳ Kinh mới có tư cách đi vào.

Dưới tình huống bình thường, công pháp phẩm cấp đệ tử ngoại môn có thể học tập được, cao nhất cũng chính là phạm giai thượng phẩm. Về phần công pháp bí tịch nhân giai, đều là tiến thân vào đệ tử nội môn mới có tư cách học tập.

Thỉnh thoảng có đệ tử ngoại môn lập được công lớn cho tông môn, cũng có thể may mắn được tông môn ban cho công pháp bí tịch nhân giai.

- Chỉ có điều, tuy rằng lão phu không thể truyền cho người công pháp bí tịch, lão phu lại có thể cho một cơ hội người tự mình thu được công pháp bí tịch tốt hơn.

Thấy Diệp Chân lộ vẻ thất vọng, Triệu quán sự chuyển đề tài câu chuyện nói.

Thần sắc Diệp Chân đột nhiên từ thất vọng chuyển thành vui mừng bất ngờ. Triệu quán sự lại lên tiếng.

- Chỉ có điều, người cũng đừng cao hứng quá sớm. Lão phu cũng chỉ là chỉ cho người một con đường mà thôi. Có thể thành công hay không, hoàn toàn phải xem số phận của người.

- Vẫn mong Triệu quán sự chỉ điểm!

- A, Diệp Chân, ở Tề Vân tông ta, chỉ có đệ tử nội môn có tư cách một mình bá sự. Mặc dù nói đệ tử ngoại môn cũng đã xếp vào bên trong tường môn, nhưng bởi số lượng quá nhiều, cho nên đệ tử ngoại môn bình thường chỉ có thể tự mình lựa chọn từ công pháp tông môn, tự mình tu luyện. Chỉ có điều, tông môn cũng không phải hoàn toàn không quan tâm tới đệ tử

ngoại môn, cho nên an bài mười vị giáo tập cho đệ tử ngoại môn ở Đông Lai phong. Chuyện này, người hẳn đã biết.

Nghe vậy Diệp Chân gật đầu.

- Diệp Chân, vậy người cũng biết mười vị giáo tập tông môn ở Đông Lai phong có trách nhiệm gì không?

- Lưu chấp sự nói, lúc đệ tử ngoại môn có nghi ngờ gì ở trên phương diện tu hành, có thể đi thỉnh giáo giáo tập tông môn.

Diệp Chân hơi nghi ngờ đáp.

- Vậy Diệp Chân người cảm thấy, mười vị giáo tập tông môn này có thể đưa đến tác dụng thế nào?

- Chắc hẳn tương tự với lão sư?

Nghe được Diệp Chân trả lời, Triệu quán sự giống như trận gió xoáy, xoay người lại.

- Tương tự với lão sư? Vậy người ngược lại nói cho ta nghe thử, những đệ tử ngoại môn mới tiến vào như các người, người đối đãi với giáo tập tông môn như lão sư sao? Những đệ tử ngoại môn mới tiến vào này trước khi lựa chọn công pháp bí tịch, đã từng hỏi qua giáo tập tông môn mình thích hợp với một loại công pháp bí tịch nào không?

Ánh mắt Diệp Chân chợt sáng ngời, hình như nắm được điều gì.

- Thật ra, không chỉ là một nhóm đệ tử ngoại môn mới tiến vào các người, gần như tất cả đệ tử ngoại môn trong những năm gần đây đều xem mười vị giáo tập tông môn ở Đông Lai phong trở thành vật trang trí. Đến nỗi vị trí giáo tập tông môn trong những trong trước kia quyền uy cực lớn người người tranh đoạt, những năm gần đây chậm rãi biến thành chức vụ

nhàn tản thái hời. Cũng khiến cho trong đệ tử ngoại môn xuất hiện tinh anh càng thêm ít ỏi.

Nói tới chỗ này, Triệu quản sự với ý tứ sâu xa nhìn Diệp Chân nói:

- Phải biết rằng, giáo tập tông môn lại là tồn tại số lượng không nhiều lắm trong tông môn nắm giữ khả năng truyền thụ công pháp. Diệp Chân, người có hiểu rõ ý của ta không?

- Hiểu rõ!

Diệp Chân liên tục gật đầu, Triệu quản sự cũng đã nói đến mức như vậy, hẳn là không rõ nữa, đó chính là đầu óc có vấn đề.

- Hiểu rõ vậy là tốt rồi. Chỉ có điều, giáo tập tông môn chỉ đạo tính tình rất tùy ý, có thể thu được lợi ích hay không, vậy phải xem bản lĩnh và tạo hóa của người.

- Đã hiểu rõ, cảm ơn Triệu quản sự chỉ điểm!

Diệp Chân khom người nói cảm ơn.

- Vậy người có thỏa mãn về phần món quà lão phu tặng cho người hay không?

Triệu quản sự cười híp mắt hỏi.

- Thỏa mãn, hết sức hài lòng!

Diệp Chân liên tục gật đầu.

- Vậy còn không đi mau?

Diệp Chân đang muốn xoay người đi ra cửa, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, vội vàng nhìn Triệu quản sự hỏi:

- Triệu quản sự, huynh đệ của ta Sa Phi hiện tại còn đang ở Bách Tùng phong. Sau này ta có thể thường xuyên tới Bách Tùng phong thăm hỏi hay không?

- Đương nhiên có thể, người tới Bách Tùng phong, ta hoan nghênh còn không kịp.

Triệu quản sự nói.

Nghe vậy, Diệp Chân lại thầm thở phào nhẹ nhõm. Hỏi câu này, đến thăm Sa Phi chỉ là một chuyện. Chủ yếu vẫn là bởi vì thạch túy linh dịch ở bên trong bí động trên vách núi phía sau Bách Tùng phong.

Truyện được -dịch- tại iREAD.v-n-Mặc dù nói mấy ngày có thể lấy thạch túy linh dịch một lần. Nhưng nếu như Diệp Chân chăm chỉ tới đây, dù sao cũng khiến cho người ta nghi ngờ. Hiện tại, coi như là mượn cơ cho mình sau này thường xuyên tới Bách Tùng phong.

Sau khi chấp tay cảm ơn, Diệp Chân lại đi nhanh ra cửa. Chỉ có điều trước khi hẳn ra cửa, giọng nói của Triệu quản sự lại vang lên.

- Diệp Chân, theo lão phu biết, trong mười vị giáo viên hiện tại ở Đông Lai phong, Liêu Phi Bạch Liêu giáo tập tính tình thuần hậu, giảng dạy có cách, bác học đa tài, thích nhất là chỉ giáo cho đệ tử ngoại môn xuất thân đệ tử tạp dịch. Người có thể đi tới chỗ Liêu giáo tập thử trước.

Triệu quản sự nói.

- Cảm ơn Triệu quản sự, ta đã nhớ kỹ!

Diệp Chân xuất môn không lâu, ánh mắt Triệu quản sự đột nhiên trở nên có phần xa xăm.

- Phi Bạch, người người muốn tìm, ta đã giúp người đưa qua. Những thứ khác, lại phải xem các người gặp gỡ thế nào...

Trên đường trở về, Diệp Chân không ngừng suy nghĩ tới lời Triệu quản sự nói. Càng nghĩ hẳn càng cảm thấy hưng phấn.

Giáo tập tông môn, chẳng qua là bởi vì số lượng đệ tử cần chỉ đạo quá nhiều, đổi một tên gọi cho lão sư. Mà hiện tại ở dưới tình huống rất nhiều đệ tử ngoại môn đều không coi trọng giáo tập tông môn. Nếu như hẳn đi vào, có thể được vài phần coi trọng, kỳ ngộ có phải lớn hơn hay không?

Trong lúc Diệp Chân còn là đệ tử tạp dịch, tu luyện Huyết Khí quyết cùng Hùng Vương Gánh Đam Sơn quyết do tông môn phát ra, lại chịu hết vị đẳng không người hướng dẫn, đi rất nhiều đường vòng.

Hiện tại, cho dù vận khí của hẳn xui xẻo, không có được giáo tập tông môn coi trọng, vậy Triệu quản sự cũng chỉ cho hẳn một con đường sáng.

Hơn nữa, Lời nói cuối cùng của Triệu quản sự bảo hẳn đi tìm Liêu Phi Bạch Liêu giáo tập, khẳng định cũng có hàm ý. Liêu Phi Bạch Liêu giáo tập ở trong mười vị giáo tập, chắc là tương đối tốt, tương đối lợi hại.

Chỉ có điều, ngày hôm nay trời đã tối, hơn nữa trước trước sau sau giăng co một ngày, toàn thân đầy mồ hôi thối, Diệp Chân cũng không lập tức vội vàng đi tìm Liêu giáo tập, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, dọn dẹp một chút, tắm rửa thay y phục, sau đó lại đi tìm Liêu giáo tập.

Ngày hôm sau, toàn thân Diệp Chân nhẹ nhàng khoan khoái, anh khí bắn ra bốn phía, đi về phía đỉnh núi Đông Lai phong.

Bởi vì giáo tập tông môn ở Đông Lai phong có địa vị rất cao, cho nên mười vị giáo tập tông môn cùng chấp sự Đông Lai phong đều ở tại đỉnh núi nơi hoàn cảnh tĩnh mịch nhất Đông Lai phong.

Khi đi đến đỉnh núi Đông Lai phong, Diệp Chân lại hơi sầu muộn. Trên đỉnh núi, mười viện giáo tập xếp thành một hàng. Diệp Chân lại không biết nơi nào là viện của Liêu Phi Bạch Liêu giáo tập.

Điều càng làm cho Diệp Chân đau đầu là ở trên đỉnh núi chỗ giáo tập lại trống rỗng không một bóng người. Giống như Triệu quân sự nói, giáo tập tông môn hình như không được đệ tử ngoại môn xem trọng. Lúc này hẳn muốn tìm một người hỏi, cũng không có chỗ đi hỏi.

Khi hẳn đang rầu rĩ, dưới chân núi có bóng người lóe lên. Một bóng dáng tròn xoe háng hái bay vọt về phía đỉnh núi, linh hoạt đầy sức sống, căn bản không giống như là một người có thể hình to lớn như vậy nên có.

Đợi đến khi người kia đến gần, Diệp Chân nhận ra người kia là ai, người kia đã cười toét miệng, vọt đến trước người Diệp Chân, một tay vỗ xuống.

- Hì, Diệp sư đệ, sáng sớm ở đây nhăn mặt, nhú mày làm gì?

Khuôn mặt múp míp chen lấn khiến hai con mắt chỉ còn lại có một đường, Kim Nguyên Bảo cười híp mắt hỏi.

- Ta có vài vấn đề trong tu luyện tới thình giáo Liêu giáo tập, nhưng không biết Liêu giáo tập ở trong viện nào.

Diệp Chân hỏi.

- Liêu giáo tập?

Trên gương mặt múp míp của Kim Nguyên Bảo lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

- Người nghĩ thế nào lại tìm... Liêu giáo tập?

- Nghe bằng hữu nói Liêu giáo tập tính tình thuần hậu, giảng dạy có cách, lại đặc biệt đến đây thỉnh giáo.

Diệp Chân nói.

- Liêu giáo tập tính tình thuần hậu? Giảng dạy có cách?

Cái miệng rộng của Kim Nguyên Bảo chọt nhếch lên, ngay lập tức có chút hoảng sợ liếc mắt nhìn một viện hoang tàn nhất ở khu nhà bên trái.

- Viện ở cửa hỗn loạn nhất chính là viện của Liêu giáo tập. Huynh đệ, ta có việc muốn đi thỉnh giáo Hà giáo tập, ta đi trước!

Nói xong, thân hình Kim Nguyên Bảo thoáng động, lại giống như quả cầu thật lăn đi, nhanh chóng lăn về phía một chỗ viện giáo tập khác.

- Viện hoang tàn nhất?

Diệp Chân phát hiện, từ cửa nhìn qua chín viện giáo tập khác đều có phần sạch sẽ ngăn nắp, một cọng cỏ cũng không có. Chỉ có viện Kim Nguyên Bảo chỉ là viện của Liêu giáo tập, cỏ dại mọc thành bụi, quả thật hoang tàn.

Hoang tàn thì hoang tàn, Diệp Chân vẫn tiến vào. Dù sao đây là Triệu quản sự giới thiệu. Nếu bây giờ không được, Diệp Chân còn có thể đi tới chào hỏi các giáo tập khác.

Đạp lên cỏ dại, Diệp Chân đi qua viện, bước vào đại sảnh của giáo tập.

Đại sảnh giáo tập còn hỗn loạn hơn ngoài sân đầy cỏ dại. Áo rách kiếm gãy, gỗ gãy, kim loại hỏng nằm rải rác khắp mặt đất. Làm người khác chú ý nhất lại là nửa tấm bia đá còn đứng thẳng ở trong đại sảnh.

- Nếu muốn hỏi đúc mặt trước!

Thoáng nhìn qua, bảy chữ lớn đầy khe rãnh ngang dọc, lộn xộn. Nhưng liếc mắt nhìn, sẽ có một loại ngân câu thiết họa, khí thế lẫm liệt khác thường lộ ra, khiến cho Diệp Chân không dám nhìn thẳng.

- Xin hỏi Liêu giáo tập có ở đây không? Đệ tử Diệp Chân đặc biệt tới thỉnh giáo!

Vù!

Diệp Chân còn chưa nói dứt lời, một đường kiếm quang màu băng lam đột nhiên từ bên trong thính đường bay ra, chém về phía đầu của Diệp Chân!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tiên Thiên Tịnh Thể

Vèo!

Kiểm quang lạnh lẽo tới tận xương, bắn ra bốn phía, chặt ra bay loạn!

Kiểm quang còn chưa hạ xuống, tóc trên đỉnh đầu của Diệp Chân lại giống như rơm rạ bị cắt xuống, bay đầy đất. Hai mắt Diệp Chân trợn trừng đến cực hạn, khớp hàm cắn thật chặt lại.

Thân hình Diệp Chân dừng lại, kiểm quang lạnh lẽo chém mạnh xuống. Trong nháy mắt đồng tử Diệp Chân co lại đến cực hạn, khí huyết toàn thân đông cứng, trái tim lại giống như ống bễ bị vỡ điên cuồng co rút. Hắn muốn chạy trốn, muốn tránh né, nhưng toàn thân lại giống như bị đổ hồ, hoàn toàn không nhúc nhích được.

Khi kiểm quang lạnh lẽo rơi xuống một tấc trên trán của Diệp Chân, chợt dừng lại. Da trên trán bị kiểm quang cắt ra một đường máu thật sâu. Trong chớp mắt, máu Diệp Chân chảy đầy mặt.

Máu trên trán vừa chảy ra, đã bị hơi lạnh trên kiểm quang lạnh lẽo đông cứng thành một mảnh máu băng. Không chỉ có như vậy, kiểm quang lạnh lẽo dừng lại ở trước mắt, trong chớp mắt nửa người trên của Diệp Chân cũng đông lạnh thành một tầng sương.

Ánh mắt Diệp Chân nhìn chăm chăm vào kiểm quang lạnh lẽo lơ lửng ở trước trán, rất sợ nó lại rơi xuống tiếp. Nếu vậy cái mạng nhỏ này của hắn có thể đã kết thúc.

Lúc này, giữa cái sống và cái chết, những suy nghĩ đạo lý lớn gì đó đều chỉ là lời nói xuông. Diệp Chân chỉ hy vọng kiếm quang lạnh lẽo này không rơi xuống.

Thời gian lúc đó hình như dừng lại. Mỗi một hơi thở cũng dường như dài vô tận.

Có lẽ là một hơi thở, có lẽ lại dài như cả một đời người, kiếm quang lạnh lẽo lơ lửng ở cách trán Diệp Chân một tắc đột nhiên hóa thành một điểm hàn tinh tiêu tan.

- Nửa năm qua, người là đệ tử ngoại môn thứ bảy tới thỉnh giáo ta. Chỉ có điều người lại là đệ tử ngoại môn duy nhất nhận một kiếm quang của ta còn có thể không ngã. Được rồi, người có tư cách hỏi Liêu Phi Bạch ta một vấn đề!

Liêu Phi Bạch mặc chiếc váy Châu Lăng màu xanh lam, mái tóc dài màu đen được buộc lên thật cao, tay nắm trường kiếm từ sau phòng khách thông thả bước ra.

Diệp Chân đến sức lực để kinh ngạc vì Liêu Phi Bạch này là một mỹ nữ cũng không có.

Kề sát một đường kiếm đòi mạng như thế, để đổi lấy tư cách thỉnh giáo một vấn đề. Hơn nữa, nghe ý tứ này của Liêu Phi Bạch, hẳn là đệ tử ngoại môn đầu tiên nhận được tư cách này.

Diệp Chân rất muốn chạy tới, nhưng lực lượng ẩn chứa trong kiếm quang băng lạnh này khiến cho hẳn ngay cả bước cũng bước không được, chạy thế nào?

Cái gì mà tính tình thuần hậu, dạy dỗ có cách. Diệp Chân lúc này cũng muốn kéo Triệu quân sự tới để cho hẳn thử xem mùi vị thiếu chút nữa bị một kiếm chém chết.

Kiểm quang băng lạnh vừa thu lại, khí huyết đang đông cứng trong thân thể Diệp Chân mới có thể lại điên cuồng dịch chuyển, lúc này Diệp Chân mới khôi phục được năng lực hành động.

- Sao? Người đang lãng phí thời gian của ta đấy?

Hàng lông mày giống như thanh kiếm dài nhỏ của Liêu Phi Bạch nâng lên, ánh mắt chăm chú nhìn Diệp Chân. Uy thế vô cùng vô tận lập tức bao phủ lấy Diệp Chân. Loại cảm giác khí huyết toàn thân muốn đông cứng lại kéo tới.

- Đệ tử Diệp Chân, đệ tử tạp dịch hôm qua mới vừa tiến thân thành đệ tử ngoại môn, đặc biệt thỉnh giáo Liêu giáo viên xem nên tu luyện loại công pháp nào thì thích hợp!

Loại cảm giác khí huyết toàn thân muốn đông cứng này lại khiến cho Diệp Chân hoảng sợ gào lên suy nghĩ vốn có sẵn trong đầu. Cảnh tượng kiểm quang trước mắt vừa rồi, khiến cho trong lòng Diệp Chân sinh ra một chút do dự. Nhưng tiếng hừ lạnh này của Liêu Phi Bạch lại nhắc nhở Diệp Chân.

Liêu Phi Bạch trước mắt này lại là một người không ra bài theo lẽ thường. Nếu như hần thoáng nói quanh co, có trời mới biết sẽ bị Liêu Phi Bạch khùng bố này trừng trị thế nào.

- Từ đệ tử tạp dịch vừa tiến thân thành đệ tử ngoại môn?

Liêu Phi Bạch rõ ràng ngăn người. Hàng lông mày giống như thanh kiếm dài nhỏ hơi cong lại. Sát khí trên gương mặt tuyệt đẹp thoáng buông lỏng, ngạc nhiên nói.

- Người chẳng lẽ đến từ Bách Tùng phong?

- Làm sao giáo tập biết?

Bị Liêu Phi Bạch vừa mở miệng nói trúng lai lịch, Diệp Chân ngạc nhiên. Đột nhiên hẳn có một dự cảm xấu.

Liêu Phi Bạch không trả lời Diệp Chân. Chỉ thấy trong mũi người được một mùi thơm giống như U Lan, sau đó Liêu Phi Bạch lại chợt xuất hiện ở bên cạnh người Diệp Chân, một chỉ điểm trúng Diệp Chân. Linh quang phun trào ra. Bốn đường ảo ảnh huyết mạch chợt dâng lên từ trên trán của Diệp Chân.

Chỉ có điều, mặc dù là bốn đường ảo ảnh huyết mạch, nhưng đường ảo ảnh huyết mạch thứ tư vẫn thiếu chút nữa mới có khả năng hoàn toàn.

- Thiên phú tam mạch thượng phẩm? Ở trong đệ tử tạp dịch đã coi như là đứng đầu. Ánh mắt lão Triệu này thế nào vậy?

Lông mày trường kiếm của Liêu Phi Bạch chợt nhíu lại.

Diệp Chân nghe vậy, trong lòng lại chấn động mãnh liệt.

Thiên phú huyết mạch tam mạch thượng phẩm!

Diệp Chân nhớ rõ, khi kiểm tra thiên phú huyết mạch, hẳn là thiên phú huyết mạch tam mạch trung phẩm, thậm chí tam mạch trung phẩm cũng có phần miễn cưỡng. Nhưng hiện tại lại là tam mạch thượng phẩm, cách thiên phú tứ mạch chỉ kém một đường.

- Thiên phú huyết mạch làm sao có thể tăng trưởng được. Là tác dụng của thạch tủy linh dịch hay Thận Long Châu?

Hiện tượng này khiến Diệp Chân tự nhiên liên tưởng đến hai bí mật không thể cho người khác biết trên người mình.

Liêu Phi Bạch đang đi xung quanh quan sát Diệp Chân, lông mày kiểm liễu đột nhiên nhíu lại.

- Không đúng, lão Triệu không có gốc như vậy.

Thân hình lắc lư, Liêu Phi Bạch chợt nắm lấy cánh tay phải của Diệp Chân. Mảng lớn linh quang lại từ đầu ngón tay phun ra.

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa vọt từ trong cổ họng Diệp Chân phát ra. Diệp Chân chỉ cảm thấy cánh tay phải của mình lại giống như bị một bàn ủi nóng đỏ ủi từ trong đến bên ngoài từng tắc một, đau đến muốn chém rơi cánh tay này.

Vù!

Một chất lỏng màu trắng xám cực mờ nhạt cực nhỏ từ cánh tay đay như bị gãy của Diệp Chân phun ra. Khuôn mặt thiên sứ của Liêu Phi Bạch lúc này giống như ma quỷ, đột nhiên kinh sợ.

Truyện được biên tập tại iread.vn--- Tiên Thiên Tịnh Thế. Chỉ thiếu chút nữa lại chính là Tiên Thiên Tịnh Thế?

Đau đến mức đầu co giật, Diệp Chân cũng thoáng ngậy người. Chất lỏng màu trắng xám phun ra này, hẳn lại rất rõ ràng. Gần đây hầu như mỗi đêm hẳn dùng thạch tủy linh dịch tu luyện Huyết Khí quyết xong, toàn thân đều sẽ thấm ra hoặc nhiều hoặc ít chất lỏng màu trắng xám.

Tiên Thiên Tịnh Thế là vứt đi cái gì? Lúc đầu, toàn thân Diệp Chân phun ra lại là bùn nhão vừa đen vừa tanh hôi.

Trầm ngâm một hồi, Liêu Phi Bạch buộc mái tóc dài màu đen lên thật cao, dường như đưa ra quyết định gì đó. Đột nhiên nàng buông Diệp Chân ra, nhìn Diệp Chân hỏi:

- Người tên là gì?

Nếu không phải khiếp sợ trước uy lực của kiếm quang băng lạnh vừa rồi, Diệp Chân thật sự muốn cho Liêu Phi Bạch một cái trợn mắt xem thường. Tên là gì? Hẳn không phải đã từng báo tên sao?

- Đệ tử Diệp Chân!

Ngoài miệng Diệp Chân vẫn thành thật trả lời.

- Mười sáu tuổi, cũng vẫn tính là có thể.

Liêu Phi Bạch hình như lẩm bẫm một câu, lại khiến cho Diệp Chân càng cảm thấy kinh ngạc hơn. Không nghe không hỏi, đã biết chính xác tuổi của hắn. Nữ nhân Liêu Phi Bạch cũng quá kỳ lạ đi?

- Chưa tiến vào Tàng Kinh lâu?

Liêu Phi Bạch đột nhiên hỏi.

- Vẫn chưa!

Cái này cũng có thể biết được sao? Diệp Chân đã kinh ngạc không có cách nào nói nên lời.

- Vậy được rồi!

Lẩm bẫm một câu, Liêu Phi Bạch đột nhiên nhìn Diệp Chân hỏi:

- Diệp Chân, nếu người còn chưa tiến vào Tàng Kinh lâu lựa chọn công pháp, vậy ta lại theo thể chất của người lựa chọn một loại công pháp truyền thụ cho người, người có bằng lòng hay không?

- Bằng lòng, bằng lòng!

Diệp Chân cảm thấy mừng như điên, gật đầu giống như gà con mổ thóc.

Ban đầu, thu được giáo tập tông môn truyền thụ công pháp chính là kỳ vọng cao nhất của Diệp Chân trong chuyến này. Diệp Chân không nghĩ tới lại dễ dàng đạt được mục đích như vậy.

Giáo tập tông môn truyền thụ công pháp, hẳn sẽ tốt hơn công pháp của Tàng Kinh lâu chứ? Kém nhất, đó cũng là thích hợp cho bản thân tu luyện. Khả năng quan sát của giáo tập tông môn, những đệ tử ngoại môn mới tiến vào như Diệp Chân không có khả năng so sánh được.

- Như vậy bản Tinh Huyết Nguyên Thể Công này có chút thích hợp với Tiên Thiên Tịnh Thể của người, thích hợp với tu vi của người bây giờ. Chỉ cần người chuyên cần luyện tập không ngừng, có thể khiến cho người trong thời gian ngắn nhất ngưng tinh tụ nguyên.

Trên tay Liêu Phi Bạch đột nhiên xuất hiện một quyển bí tịch, ném cho Diệp Chân.

Tiếp nhận bí tịch, Diệp Chân vui không kìm chế được.

- Thỉnh giáo Liêu giáo viên, Tinh Huyết Nguyên Thể Công là phẩm giai gì?

Diệp Chân vẫn rất muốn biết bản thân thu được bao nhiêu lợi ích.

Liêu Phi Bạch trừng mắt hạnh, lập tức khiến toàn thân Diệp Chân ớn lạnh.

- Thứ phạm giai tương tự với tầng một của Tàng Kinh lâu, Liêu Phi Bạch ta còn ngại không muốn lấy ra.

Liêu Phi Bạch trợn mắt, Diệp Chân lại ngượng ngùng không dám hỏi. Chỉ cần công pháp bí tịch này thích hợp với mình, mạnh hơn so với lấy từ tầng một của Tàng Kinh các, Diệp Chân đã hài lòng rồi.

- Đệ tử cảm ơn Liêu giáo viên truyền công. Đệ tử lại cáo từ trước!

Diệp Chân không dám ở lại lâu chuẩn bị rời đi.

Nghe vậy, mắt Liêu Phi Bạch lại trợn trừng.

- Thế nào? Cầm lợi ích xong đã muốn đi nhanh như vậy sao?

Một câu nói ra lại khiến cho Diệp Chân có một loại cảm giác toàn thân ớn lạnh. Tại sao lại có cảm giác mình cầm của Liêu Phi Bạch này một quyển bí tịch, thật giống như bán mình vậy.

Vù!

Liêu Phi Bạch một chưởng đánh nghiêng, lại lập tức cắt một miếng nhỏ ở nửa góc trái của tấm bia đá đang dựng thẳng trong phòng giống như là cắt đậu hủ. Sau đó nàng chỉ tay vào nửa góc phải của tấm bia đá, hỏi:

- Một tháng sau, một chưởng cắt đứt nửa tấm bia đá còn lại bên phải này. Có thể làm được không?

Quan sát độ dày của tấm bia đá kia, tính toán xong, Diệp Chân gật đầu.

- Chắc hẳn là có thể!

- Vậy cứ đi!

Nghe được câu này, Diệp Chân giống như được đại xá, cũng giống như chạy trốn xoay người ra cửa. Một chân vừa bước ra khỏi bụi cửa, giọng nói của Liêu Phi Bạch lại vang lên.

- Diệp Chân, quên nói cho người biết, tấm bia đá này chính là Thiết Thạch Bi sản phẩm đặc biệt của Thiết Bi Phong trong Tề Vân tông, độ cứng chính là gấp hai lần tấm bia đá bình thường!

Những lời này giống như sấm sét nổ vang, khiến Diệp Chân kinh sợ thoáng lảo đảo. Hắn chợt ngậy người đứng ở tại chỗ, sợ hãi kêu lên:

- Cái gì? Thứ này là Thiết Thạch Bi ư?

Thiết Thạch Bi, đây chính là một khối Thiết Thạch Bi đệ tử Luyện Huyết tam trọng đỉnh phong cũng phải khổ cực hơn mười ngày mới có khả năng đục được.

Vù!

Khi Diệp Chân đang lảo đảo, một đường kiếm quang băng lạnh đột nhiên phá không lao tới, lơ lửng cách trán Diệp Chân một tấc. Bên trong lực lượng kinh khủng kia ẩn chứa hơi lạnh cường đại, khiến khí huyết toàn thân Diệp Chân đột nhiên đông cứng lại.

- Một tháng sau, nếu như ngươi làm không được, Liêu Phi Bạch ta tuyệt đối sẽ khiến cho ngươi hối hận vì đã bước vào cửa viện của ta!

Giọng nói lạnh như băng của Liêu Phi Bạch vang lên ở bên tai Diệp Chân.

Diệp Chân còn có thể nói cái gì? Hắn chỉ có thể ra sức gật đầu. Trong nháy mắt kiếm quang lạnh lẽo này mới tản đi. Lúc này, thân thể Diệp Chân mới lần nữa khôi phục lại, đi ra ngoài.

- Diệp Chân!

Đột nhiên, giọng nói của Liêu Phi Bạch lại vang lên, khiến Diệp Chân lại giật mình một cái.

Khi Diệp Chân quay đầu lại, chỉ thấy Liêu Phi Bạch nhìn Diệp Chân nói:

- Trong vòng một tháng này, trên tu luyện nếu có vấn đề gì, có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào!

Xoay người nghe xong Liêu Phi Bạch căn dặn, nhìn chăm chăm vào Liêu Phi Bạch, trong lòng Diệp Chân đột nhiên dâng lên một ý niệm. Khi Liêu giáo tập Liêu Phi Bạch này không hung dữ, hình như cũng rất xinh đẹp!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Liên Tiếp Đột Phá

Tinh Huyết Nguyên Thể Công phân ra làm ba tầng. Hoặc nói, Diệp Chân từ chỗ Liêu Phi Bạch nhận được Tinh Huyết Nguyên Thể Công chỉ có ba tầng.

Luyện thành tầng thứ nhất, là đạt đến tủy tủy luyện thể, khiến cho cường độ thân thể của người tu luyện tăng mạnh. Tu luyện tới tầng thứ hai, bởi vì tinh huyết tràn đầy cực độ sinh ra khí cương. Khí cương dùng để tấn công kẻ địch có thể cắt kim loại chặt ngọc. Nếu dùng nó để phòng ngự, đao kiếm lại khó tổn thương.

Nếu như tu luyện Tinh Huyết Nguyên Thể Công tới tầng thứ ba, có thể ngưng luyện ra một giọt chân nguyên, chạm tới cánh cửa Chân Nguyên cảnh.

Nhìn qua rất cường đại, cũng không biết phẩm cấp cụ thể như thế nào. Chỉ có điều theo Diệp Chân nghĩ, đồ do giáo tập tông môn lấy ra, bất kể phẩm cấp như thế nào, cũng sẽ không quá kém.

Chỉ có điều Diệp Chân cảm thấy chuyện Triệu quản sự đẩy hẳn cho Liêu giáo tập, hình như cũng không đơn giản như biểu hiện ra ngoài, còn có ẩn tình ở bên trong. Nhưng cụ thể là ẩn tình gì, Diệp Chân lại không nhìn ra được.

Chỉ có điều, Diệp Chân đặc biệt khẳng định một việc, nếu như một tháng sau hẳn không đạt được yêu cầu của Liêu giáo tập, như vậy kết cục của hẳn nhất định sẽ rất rất thảm.

Cho nên, sau khi từ chỗ của Liêu giáo tập trở về, Diệp Chân không để ý tới chuyện gì khác, chỉ có thể toàn tâm toàn ý tu luyện Tinh Huyết Nguyên Thể Công do Liêu giáo tập truyền xuống.

Diệp Chân ngồi xếp bằng trên giường, huyết khí trong cơ thể giống như sóng châu hết đợt này tới đợt khác theo phương thức hành công đặc biệt đi vào. Tầng thứ nhất của Tinh Huyết Nguyên Thể Công chủ yếu là rèn máu rèn thân.

Chính là khiến cho huyết khí bên trong kinh mạch càng liên tục tinh thuần, lại dùng huyết khí càng tinh thuần hơn tới rèn luyện xương cốt kinh mạch, lấy cái này tới cường hóa bản thân.

Nếu như Liêu Phi Bạch ở chỗ này sẽ phát hiện ra, huyết khí trong cơ thể Diệp Chân vốn ngưng luyện khác thường, công pháp thoáng vận chuyển, rèn luyện tinh huyết lại hoàn thành.

Không chỉ có như vậy, khí huyết vốn ngưng luyện sau khi trải qua Tinh Huyết Nguyên Thể Công rèn luyện bước đầu tiên, đi ngang qua Thận Long Châu ở ngực Diệp Chân, lại ngưng luyện thêm một phần.

Không gian tầng thứ nhất của Thận Long Châu khó khăn lắm mới có thể mở rộng lại giống như một bộ máy móc tinh vi. Không cần biết người là dạng huyết khí phẩm chất thể nào, chỉ cần đi qua, ta lại sẽ rèn luyện người một chút, khiến cho người trở nên càng tinh thuần, tinh khiết hơn.

Cứ như vậy, cửa ải rèn luyện huyết khí này đối với người khác vốn là khó nhất, ở chỗ Diệp Chân lại biến thành dễ dàng nhất, thậm chí là chuyện nước chảy thành sông.

Khiếm khuyết duy nhất của Diệp Chân chính là dư thừa huyết khí. Về điểm này lại cần Diệp Chân phải phải qua tháng ngày dài mới có khả năng hoàn thành.

Nhưng hiện tại, đối với Diệp Chân mà nói, vấn đề này cũng không phải là vấn đề.

Bởi vì trong tay Diệp Chân còn có mười viên Huyết Nguyên đan, phần thưởng đứng đầu khi xông qua Ngự Long Đạo. Mười viên Huyết Nguyên đan, đây chính là phân lượng đệ tử ngoại môn năm mươi ngày mới có thể nhận đến.

Số lượng các đệ tử ngoại môn khác, năm mươi ngày mới có thể nhận được, bị Diệp Chân ở trong ba canh giờ đã dùng hết. Nếu như để cho trưởng bối của tông môn Tề Vân tông biết được chuyện này, chắc là phải khiếp sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Không muốn sống nữa sao?

Một tiểu tử Luyện Huyết tam trọng lại dám liên tục dùng mười viên Huyết Nguyên đan, sẽ không sợ bạo thể tới chết sao?

Thật ra, Diệp Chân thật sự không biết điếm này.

Bởi vì không có nó, bên trong một viên Huyết Nguyên đan ẩn chứa dược lực khổng lồ. Nếu như để đệ tử khác tới luyện hóa dược lực Huyết Nguyên đan, thế nào cũng phải mất một hai canh giờ mới có khả năng luyện hóa hết.

Hơn nữa cái này còn chưa tính. Là thuốc có ba phần độc. Hễ là đan dược, đều có vài phần độc tính. Phần độc tính này ẩn giấu, thân thể cũng cần có một quá trình hóa giải. Dưới tình huống bình thường, đệ tử ngoại môn một ngày dùng hai ba viên Huyết Nguyên đan chính là cực hạn.

Hơn nữa ở sau loại cực hạn này, còn cần chừng mấy ngày tu luyện hóa giải độc tính mới có khả năng lại dùng Huyết Nguyên đan. Bằng không sẽ tạo thành tổn thương nhất định đối với thân thể.

Nhưng Diệp Chân sẽ không xuất hiện loại tình huống này.

Bản thân Tinh Huyết Nguyên Thể Công trong lúc rèn luyện huyết khí sẽ tinh luyện một phần nhỏ độc tính, độc tính còn lại ẩn nấp ở trong huyết khí, lúc đi ngang qua tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu, sẽ bị Thận Long Châu hoàn toàn luyện hóa hết.

Đồng thời, Thận Long Châu giống như một máy móc tinh luyện có thể giúp đỡ Diệp Chân luyện hóa dược lực nhanh hơn.

Dưới các loại nguyên nhân tổng hợp lại, tạo thành kết quả trong ba canh giờ, Diệp Chân luyện hóa hết mười viên Huyết Nguyên đan.

Thật ra Diệp Chân chỉ theo bản năng cảm thấy ở trong lúc vận chuyển Tinh Huyết Nguyên Thể Công, khí huyết trong cơ thể có vẻ chưa đủ, muốn thông qua đan dược tẩm bổ cho huyết khí mà thôi.

Trong ba canh giờ ăn liền mười viên Huyết Nguyên đan, hậu quả cũng đặc biệt cực lớn.

Sau khi dược lực của một viên Huyết Nguyên đan cuối cùng bị Diệp Chân luyện hóa xong, huyết khí tinh tế dày đặc thông qua Thận Long Châu, giống như thủy ngân.

- Phù!

Chậm rãi thở hắt ra một hơi, Diệp Chân từ từ mở mắt. Tinh quang sắc bén bắn ra bốn phía, từ trong mắt lóe lên lại biến mất. Huyết thái dương vốn bằng phẳng, lúc này lại giống như một cái u nhỏ, nổi lên.

- Trong vòng một ngày lại tu luyện thành tầng thứ nhất. Tinh Huyết Nguyên Thể Công này đơn giản hơn ta tưởng tượng rất nhiều. Hình như cũng không khó khăn như vậy!

Bạn đan-g đọc -truyện tại iREAD.vn--Diệp Chân chớp chớp mắt nói.

Diệp Chân bất chợt đứng phắt dậy. Tiếng xương răng rắc rắc rắc vang lên giống như tiếng đậu vỡ. Huyết khí giống như thủy ngân chợt lăn ra khắp toàn thân. Diệp Chân cảm giác trong nháy mắt thân hình của mình hình như lại cao thêm mấy tấc.

Hắn khê búng ngón tay một cái. Đầu ngón tay lại giống như cái roi nổ mạnh ở trong không khí, phát ra tiếng động vút vút.

Toàn thân đều một loại cảm giác lực lượng thuần túy. Loại cảm giác lực lượng thuần túy này làm cho Diệp Chân tràn ngập lòng tin. Diệp Chân cảm thấy, nếu như hiện tại hắn cùng với Phùng Hạo Nhiên hoặc Thạch Thiên Giáp lại gặp nhau ở trong Ngự Long Đạo, hắn tuyệt đối có thể không chút trở ngại nghiền ép qua.

Chẳng biết từ lúc nào, trên thân để trần của Diệp Chân rịn ra một tầng mỏng của thứ gần giống như bùn nhão màu trắng. Điều khiến cho Diệp Chân hiếu kỳ chính là tầng giống như bùn nhão này lại không có mùi hôi thối giống như loại trước đây, trái lại mơ hồ mang theo một mùi hương kỳ lạ thoang thoảng.

- Tinh Huyết Nguyên Thể Công luyện thành tầng thứ nhất có thể tẩy tủy rèn thể. Điều này có thể đại biểu cho tu vi cũng đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng hay không?

Một sự nghi ngờ chợt hiện lên trong đầu Diệp Chân. Ngón tay hắn nhẹ nhàng di chuyển ở phía trên huyết thái dương, sau đó nhẹ nhàng gõ một cái.

Ầm!

Huyết thái dương nhô lên giống như da trâu được buộc chặt, bản ngón tay Diệp Chân lên thật cao. Thoáng cái, vẻ vui mừng lan tràn trên gương mặt Diệp Chân.

Huyết khí tràn đầy đến mức tận cùng là có thể ép ra chất rắn trong cơ thể. Một khi huyết khí của võ giả tràn đầy đến mức tận cùng, huyết thái dương sẽ căng ra giống như căng da trâu!

Luyện Huyết tứ trọng!

Tu luyện Tinh Huyết Nguyên Thể Công một ngày, mượn mười viên Huyết Nguyên đan, không ngờ trong vòng một ngày hẳn đã đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng.

Chỉ có điều, lúc này mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Tinh Huyết Nguyên Thể Công được Diệp Chân cầm tới tay tổng cộng có ba tầng. Hai tầng phía sau, tầng sau càng chậm hơn tầng trước, tầng sau càng khổ sở hơn tầng trước. Hơn nữa, trong tay Diệp Chân không còn có tài nguyên như mười viên Huyết Nguyên đan này.

Liên tiếp tu luyện năm ngày, Diệp Chân nhận được Huyết Nguyên đan đầu tiên sau khi trở thành đệ tử ngoại môn. Sau khi luyện hóa một viên Huyết Nguyên đan này, Tinh Huyết Nguyên Thể Công của Diệp Chân thoáng có tiến cảnh.

Tu luyện tới ngày thứ mười, Diệp Chân nuốt viên Huyết Nguyên đan thứ hai. Tuy rằng có chút tiến cảnh, nhưng tiến bước này thông thả đến mức tận cùng.

Diệp Chân đoán chắc, theo tiến độ này hai ba tháng hẳn cũng không có cách nào tu thành Tinh Huyết Nguyên Thể Công tầng thứ hai.

Cuối cùng, Diệp Chân không tìm chế được ở sâm tối ngày thứ mười, lại trở về Bách Tùng phong một lần. Sau khi thăm Sa Phi tu vi đang dừng mãnh tinh tiến, hẳn ở lại đến tối khuya mới trở về. Cho nên Mã Nguyên Vũ vẫn ở lại trong Bách Tùng phong dưỡng thương lại khiếp sợ đến mức ngay cả cửa cũng không dám ra.

Về phần đám người Ô Kiến, Du Bình, lại bị đuổi ra khỏi Tề Vân tông. Không thông qua được kỳ sát hạch mỗi năm một lần, ngay cả đệ tử tạp dịch cũng không được làm.

Lúc trở lại, Diệp Chân lặng lẽ đi một chuyến tới bí động trên vách núi phía sau Bách Tùng phong. Vận khí của Diệp Chân coi như không tệ. Trong vòng mười một ngày này không có dã thú nào tới bên trong bí động trên vách núi này. Thạch tủy linh dịch tích lũy trong mười một ngày, được chừng non nửa bát.

Sau khi bố trí một vài biện pháp đề phòng thú loại xông nhằm vào, Diệp Chân mang theo non nửa bát thạch tủy linh dịch, lặng lẽ không một tiếng động đi trở về Đông Lai phong.

Ban đêm, Diệp Chân uống từng chút một thạch tủy linh dịch trong non nửa bát này để tu luyện. Bên trong thạch tủy linh dịch ẩn chứa năng lượng cường đại khiến cho tu vi của Diệp Chân tăng lên như bão táp, cũng để cho khí huyết trong cơ thể hãn tràn đầy đến cực hạn.

Khi huyết thái dương của Diệp Chân nhô cao đến cực hạn, một chút tạp chất màu trắng cuối cùng trong cơ thể hòa lẫn với một ít máu loãng phun ra, một luồng khí xoáy được cấu tạo từ huyết khí tinh khiết chậm rãi hình thành ở trong đan điền của Diệp Chân.

Vòng xoáy huyết khí vừa hình thành, huyết khí trong cơ thể Diệp Chân tràn đầy đến cực hạn lập tức giống như phát tiết, giống như phát điên lao về phía vòng xoáy huyết khí ở đan điền. Huyết thái dương nhô cao như muốn nổ tung ra lại dần dần xẹp xuống. Cảm giác tinh khí toàn thân Diệp Chân không giữ được muốn bắn ra bốn phía, nhất thời biến mất.

Xoạt!

Liên tục tu luyện một đêm một ngày, Diệp Chân bất chợt đứng phắt dậy, trong tiếng xương kêu lên răng rắc răng rắc, chợt đánh ra một quyền về

phía trước.

Ầm!

Trong chớp mắt khi năm đấm Diệp Chân dừng lại, cánh cửa cách Diệp Chân chừng ba thước lại phát ra một tiếng nổ vang, khiến Diệp Chân làm giật mình.

Cẩn thận nhìn lại, phát hiện trên cánh cửa đã bị phá ra một lỗ thủng. Lỗ thủng kia không lớn không nhỏ, chính là bằng năm đấm của Diệp Chân.

- Tinh Huyết Nguyên Thể Công tầng thứ hai? Khí cương phụ thể?

Vẻ mặt Diệp Chân lộ ra niềm vui bất ngờ.

Diệp Chân đang muốn từ từ thử nghiệm uy lực của Tinh Huyết Nguyên Thể Công tầng thứ hai, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng ồn ào chói tai.

- Mau nhìn mau nhìn kìa. Thứ tự trên Thiên Địa bảng có thay đổi. Lại có người lên bảng!

- Thiên Địa Bảng?

Chân mày Diệp Chân hơi nhíu lại, không nhẹn được đi ra ngoài cửa.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ngư Long Cửu Biến

- Nhậm Tây Hoa, là Nhậm Tây Hoa. Đệ tử nội môn mới vừa nhập môn một năm Nhậm Tây Hoa, lại xông vào Thiên bảng!

- Đứng thứ bảy mươi hai. Không, đã là thứ hạng bảy mươi một. Thứ hạng của hãn còn đang xông về phía trước!

Phía xa, trước Thiên Địa nhai phía nam Đông Lai phong đã tập trung một đám đệ tử ngoại môn. Lúc này bọn nhìn chăm chăm vào tên người thường xuyên thay đổi trên Thiên Địa bảng, ồn ào náo động, tiếng khen ngợi liên tiếp vang lên.

Thấy thế, Diệp Chân cũng bước nhanh tới, muốn đi tìm hiểu tới cùng.

Thật ra Diệp Chân cũng biết về danh hiệu Thiên Địa bảng. Khi bản thân vẫn là đệ tử tạp dịch, Thiên Địa bảng chính là đề tài thảo luận sôi nổi trong đệ tử tạp dịch. Nếu như đệ tử tạp dịch nào có thể biết được biến hóa thứ tự trên Thiên Địa bảng này, tất nhiên là nhân vật điểm nóng của các đệ tử tạp dịch khi trà dư tửu hậu.

Thiên Địa bảng thật ra là hai bảng xếp hạng, chia ra làm Thiên bảng và Địa bảng.

Trong đó bảy mươi hai người trong Thiên bảng, dưới tình hình chung chỉ có đệ tử nội môn mới có khả năng lọt vào Thiên bảng. Tồn tại chiếm giữ ở trên Thiên bảng, phần lớn đều là người xuất sắc trong đệ tử nội môn. Đương nhiên, nếu như đệ tử ngoại môn có năng lực kia, cũng có khả năng

xung phong liều chết lên Thiên bảng. Chỉ có điều, hiện nay còn chưa phát sinh qua loại chuyện này.

Địa bảng lại không giống với Thiên bảng. Địa bảng tổng cộng có ba trăm sáu mươi người, lại là bảng xếp hạng chiến lược dành riêng cho đệ tử ngoại môn trong Tề Vân tông. Chỉ có đệ tử ngoại môn mới có khả năng lên bảng. Một khi đệ tử ngoại môn tiến thân làm đệ tử nội môn, lập tức sẽ bị xóa tên trên Địa bảng.

Hai bảng Thiên Địa cạnh tranh cực kỳ kịch liệt. Thậm chí còn kịch liệt hơn trận so tài mỗi năm một lần của tông môn. Có đôi khi, thậm chí mang theo vài phần tanh máu.

Điều này chủ yếu là bởi vì Thiên Địa bảng có lợi ích cực lớn. Bên trong đệ tử ngoại môn, nếu như có thể xông lên hai bảng Thiên Địa. Không chỉ có địa vị ở bên trong tăng vọt, hơn nữa có thể mang đến lợi ích chân thực.

Bình thường, cứ năm ngày, đệ tử ngoại môn có thể nhận được từ tông môn một lần Huyết Nguyên đan, một lần một viên Huyết Nguyên đan. Nhưng một khi đệ tử ngoại môn xông vào đến Địa bảng, vậy mỗi lần sẽ tăng lên nhận được hai viên Huyết Nguyên đan.

Không chỉ có như vậy, mỗi người đi tới thứ hạng một trăm hai mươi trên Địa bảng, phần thưởng cũng sẽ tăng thêm. Nếu như thứ hạng có thể xông vào hai trăm bốn mươi trên Địa bảng, mỗi lần có thể nhận được ba viên Huyết Nguyên đan.

Xông vào trong một trăm hai mươi trên Địa bảng, mỗi lần có thể nhận được đến bốn viên Huyết Nguyên đan. Nếu như lọt vào mười vị trí đầu Địa Bảng, mỗi lần lại có thể nhận được năm viên Huyết Nguyên đan.

Mười vị trí đầu Địa Bảng, đây chính là tài nguyên tu luyện gấp mười lần đệ tử ngoại môn bình thường.

Khiến cho người ta đổ mắt tìm đập nhanh nhất chính là, nếu như nào đệ tử có thể xông vào đến đầu Địa bảng, mỗi lần nhận đan dược, lại sẽ biến thành Ngưng Chân đan.

Ngưng Chân đan, đây chính là phúc lợi chỉ đệ tử nội môn mới có khả năng được hưởng. Đan dược có thể tăng trưởng chân nguyên, vô cùng trân quý. Hơn nữa, đây chỉ là một phần của phần thưởng mà thôi.

Đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông xông vào Địa bảng, phần thưởng mê người như vậy, phần thưởng của bảy mươi hai người trên Thiên bảng lại càng thêm mê người.

Có thể nói, chỉ cần vọt vào Thiên Địa bảng, vậy tài nguyên tu luyện được nhận từ tông môn, sẽ tăng lên gấp bội. Nếu như tài nguyên tu luyện có thể tăng thêm gấp bội, vậy tu vi tất nhiên sẽ nâng cao nhanh hơn.

Không chỉ có như vậy, Thiên Địa bảng còn là cơ hội cực kỳ hiếm có để đệ tử ngoại môn trong Tề Vân tông có thể nâng cao thân phận.

Trong Tề Vân tông, nếu như đệ tử ngoại môn muốn tiến vào đệ tử nội môn, nếu đệ tử nội môn muốn trở thành đệ tử chân truyền, ngoại trừ dưới tình huống bình thường mỗi năm một lần thi sát hạch tông môn ra, cũng chỉ có Thiên Địa bảng.

Nếu như đệ tử ngoại môn có thể xông vào mười vị trí đầu Địa Bảng, vậy sẽ nắm giữ tư cách bất cứ lúc nào cũng có thể khiêu chiến một đệ tử nội môn bất kỳ. Nếu như khiêu chiến đệ tử nội môn thành công, như vậy đệ tử ngoại môn này có thể trực tiếp tiến vào làm đệ tử nội môn.

Mà nếu như đệ tử nội môn có thể xông lên đến vị trí trước ba trên Thiên bảng, lại có cơ hội được một vị trưởng lão nào đó ưu ái, được nhận làm đệ tử chân truyền.

Với đủ loại trên, khiến cho Thiên Địa bảng trở thành chỗ cạnh tranh kịch liệt nhất, thậm chí tàn khốc nhất trong Tề Vân tông.

Trong Tề Vân tông, Thiên Địa bảng được đặt ở trên Thiên Địa nhai. Thiên Địa nhai là nửa ngọn núi lơ lửng ở trong Tề Vân tông. Nghe nói là một kỳ bảo do tiền bối tông môn của Tề Vân tông lấy đại pháp lực chế luyện ra.

Nó có thể phát sinh cảm ứng với ngọc bài thân phận do Tề Vân tông phát cho đệ tử nội ngoại môn, có thể khiến cho thứ hạng của Thiên Địa bảng thay đổi đúng lúc.

Khi Diệp Chân đến Thiên Địa nhai ở phía đông nam của Đông Lai phong, trên Thiên bảng, tên Nhậm Tây Hoa còn đang thỉnh thoảng lóe lên. Lại chỉ trong chốc lát này, Nhậm Tây Hoa không ngờ từ vị trí thứ bảy mươi một trên Thiên bảng xông tới vị trí sáu mươi chín của Thiên bảng.

Chỉ có điều, số lần tên Nhậm Tây Hoa lóe lên lại càng lúc càng chậm. Sau khi xông đến vị trí sáu mươi sáu trên Thiên bảng, sau một khắc vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

- Kỳ quái, Nhậm Tây Hoa làm sao có thể đồng thời khiêu chiến với nhiều người như vậy?

Nhìn thứ hạng của Nhậm Tây Hoa từ khi bắt đầu xông lên bảng, một đường lóe lên, trực tiếp vọt tới vị trí sáu mươi sáu, Diệp Chân không khỏi có chút nghi ngờ.

Truyện được dịch.h tại iR.EAD.vn..Diệp Chân mơ hồ nhớ được, quy tắc khiêu chiến của Thiên Địa bảng trong Tề Vân tông là đệ tử xếp hạng ở phía sau hoặc không lên bảng có thể khiêu chiến bất kỳ một người nào trên bảng. Nếu thất bại, tất cả dừng lại.

Nhưng nếu như khiêu chiến thắng lợi, có thể trực tiếp thay thế thứ hạng của người bị khiêu chiến. Thứ hạng của những người khác lại lùi về sau một vị trí. Chỉ có điều, rất ít có tồn tại khiêu chiến hai ba thứ hạng một lúc.

- Hừ, người đúng là không biết gì cả. Nhậm Tây Hoa đang xông vào Ngự Long Đạo!

Một đệ tử ngoại môn áo đen bên cạnh nhìn về phía Diệp Chân, ánh mắt đầy khinh bỉ.

- Xông vào Ngự Long Đạo?

Diệp Chân nghe vậy lại không hiểu ra sao cả. Xông vào Ngự Long Đạo cũng có thể nhảy vào Thiên Địa bảng sao?

Trải qua hỏi thăm nhiều người, Diệp Chân xem như đã hiểu rõ một chuyện, coi như giải quyết một nghi ngờ của hắn từ mấy ngày hôm trước.

Nhậm Tây Hoa xông Ngự Long Đạo lại được gọi là Ngự Long Cửu Biến, chính là trong Tề Vân tông chân chân chính chính Ngự Long Đạo, ít ngày trước Diệp Chân một nhóm kia đệ tử tạp dịch sở xông Ngự Long Đạo, chỉ là chân chính Ngự Long Đạo trạm kế tiếp mà thôi.

Không trách được ngày đó Diệp Chân xông vào đến cuối Ngự Long Đạo, lại thấy được một cánh cửa huyền bí, trên có viết Ngự Long Đệ Nhất Biến. Hóa ra, đó chính là nơi Ngự Long Cửu Biến bắt đầu.

Có người nói Ngự Long Cửu Biến chính là một bảo bối trong Tề Vân tông được truyền thừa xuống, thần diệu vô cùng. Nếu như đệ tử nội ngoại môn tiến vào Ngự Long Đệ Nhất Biến, bên trong sẽ có yêu thú tà ma do linh lực hóa thành xuất hiện. Giết chết những yêu thú tà ma do linh lực hóa thành này, sẽ thu được số lượng điểm tích phân nhất định.

Cho đến khi đệ tử tiến vào trong không kiên trì nổi, bị yêu thú tà ma do linh lực biến thành đá ra khỏi Ngư Long Cửu Biển, tổng điểm tích phân do đệ tử này giết chết yêu thú tà ma sẽ được xem là căn cứ xếp thứ hạng trên Thiên Địa bảng.

Về phần loại chuyện Diệp Chân biết, trực tiếp khiêu chiến với đệ tử trên bảng lại nâng cao thứ hạng trên Thiên Địa bảng, có rất ít người làm. Đó là một loại phương thức tổn hại mặt mũi nhất, dễ dàng kết thù nhất.

Chỉ có điều, đây cũng là một chuyện trọng đại nhất, kích thích nhất trong Tề Vân tông.

Cuối cùng, thứ hạng của Nhậm Tây Hoa ổn định ở vị trí sáu mươi lăm trên Thiên bảng, khiến đám đệ tử ngoại môn đứng ngoài xem rất thán phục. Nhập môn chỉ một năm, lại từ trong mấy trăm đệ tử nội môn trở hết tài năng, xông vào vị trí thứ sáu mươi lăm trên Thiên bảng, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài.

Tốc độ tu vi chiến lực tăng nhanh như bão táp, thậm chí còn mạnh hơn gấp đôi Khuất Chiến Càn luôn giữ vững vị trí đầu Thiên bảng. Trong đệ tử nội môn chỉ có Trường Tôn Nhiên đứng thứ mười hai trên Thiên bảng lấy thiên phú huyết mạch lục mạch trung phẩm, có thể so sánh được với tốc độ tu luyện của Nhậm Tây Hoa.

Thiên bảng này hiện tại không có liên quan quá nhiều với Diệp Chân. Diệp Chân cần chú ý là Địa bảng. Mặc dù Địa bảng có ba trăm sáu mươi người, nhưng so với số lượng khổng lồ hơn tám nghìn đệ tử ngoại môn mà nói, vẫn là một cây cầu độc mộc.

Mã Hồn, thứ hạng ba trăm bốn mươi bảy!

Ở trên Địa bảng Diệp Chân nhìn thấy được tên của Mã Hồn, kẻ đã tìm hấn gây phiền phức. Không trách được Mã Hồn này lớn lối như thế, bên cạnh cũng không ít người đi theo. Hóa ra là đệ tử ngoại môn trên Địa bảng.

Sau khi tên Nhậm Tây Hoa đệ tử nội môn dừng lóe lên, mấy trăm đệ tử ngoại môn tập trung thành một vòng tròn ở chỗ này cũng không còn động lực đứng xem nữa. Trong những tiếng bàn luận, mỗi người tản đi. Diệp Chân cũng theo đoàn người đi về phía dưới ngọn núi.

Vừa đi, Diệp Chân vừa suy nghĩ về chuyện Địa bảng này. Trong thời gian ngắn, nhất định phải xông lên Địa bảng, mới có khả năng thu được càng nhiều tài nguyên tu luyện từ tông môn. Thu được càng nhiều tài nguyên tu luyện từ tông môn, tu vi mới có thể tăng lên nhanh hơn.

Như vậy, có thể rơi vào một tuần hoàn tốt.

Ầm!

Thình lình, Diệp Chân ở trong đám người bị vấp phải một cái chân vừa thò ra, thân hình lão đảo, suýt nữa ngã về phía sườn núi.

Ngọn núi hơi nghiêng, đây chính là biển mây vạn trượng liếc mắt không nhìn thấy được đáy. Nếu như ngã xuống đây, nhất định là sẽ thịt nát xương tan.

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông, phần eo Diệp Chân phát lực, một chiêu Lại Hùng Vươn Vai, thân hình chột lật một cái. Ở thời khắc sắp ngã xuống núi, hấn chột nắm lấy một mỏm núi đá, lại phát lực, một lần nữa nhảy lên núi.

Trên sơn đạo, người vừa rời chột thò một chân ra ngang đường Diệp Chân chính là Lý Học Long. Vẻ mặt hấn đầy trêu tức nhìn Diệp Chân còn chưa hoàn hồn.

Mã Hồn đứng ở bên cạnh Lý Học Long, vẻ mặt lộ ra ý cười.

- Lý Học Long, người muốn hại chết lão tử sao?

Suýt chết sống lại, Diệp Chân lau mồ hôi lạnh trên trán, chỉ vào Lý Học Long kẻ gây họa lớn tiếng mắng.

- Diệp sư đệ, đây là người không đúng. Bản thân người đi không cần thận suýt nữa ngã chết, làm sao có thể trách Lý Học Long?

Mã Hồn nở nụ cười, giọng điệu kỳ quái.

- Ta không cần thận? Rõ ràng là Lý Học Long cố ý!

- Ta chính là cố ý, vậy thì thế nào? Người cản ta đi!

Lý Học Long hoàn toàn không che giấu ác ý của mình, bộ dạng Diệp Chân không thể làm gì được hẳn.

Thấy vẻ mặt vô lại của Lý Học Long, Diệp Chân tức giận đến mức gân xanh trên trán giật mạnh. Lý Học Long lại nhìn về phía Diệp Chân cười nhạo nói:

- Thế nào, rất tức giận sao? Muốn báo thù sao? Có giỏi lại theo ta lên đài đấu võ. Ta cho người một cơ hội báo thù!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ưu Thế Của Diệp Chân

- Đài đấu võ?

Ánh mắt Diệp Chân híp lại, trong nháy mắt hiểu ra dụng ý ác độc của Lý Học Long.

Đệ tử ngoại môn của Tề Vân tông cấm đấu riêng với nhau, một khi bị phát hiện, nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc. Nói cách khác, chỉ cần Diệp Chân không đáp ứng lên đài đấu võ, dưới tình huống bình thường, Mã Hồn không có cách nào làm gì được Diệp Chân.

Nhưng nếu như lên đài đấu võ, vậy hai bên lên đài đấu võ sống chết thế nào đều nghe theo mệnh trời. Cho dù là bị đối phương đánh chết, đánh cho tàn phế, cho dù là tông môn cũng tìm không ra một điểm sai lầm.

Cũng bởi vậy, vì báo thù, Mã Hồn cùng tùy tùng nhỏ của hắn Lý Học Long đã nghĩ ra chủ ý ác độc như vậy, muốn chọc giận Diệp Chân, ép Diệp Chân lên đài đấu võ.

Nhưng, Lý Học Long này quá xấu, quá độc ác, mới có thể ở trên sơn đạo ngáng chân như vậy. Nếu không phải Diệp Chân phản ứng nhanh, thiếu chút nữa đã lấy đi cái mạng nhỏ của Diệp Chân.

Nếu như bởi vì một chân kia của Lý Học Long, Diệp Chân thật sự ngã xuống vách núi mà chết, vậy Diệp Chân cũng lại chết vô ích. Cho dù Diệp Chân bị chết có hơi kỳ lạ, tông môn cũng sẽ không miệt mài tìm hiểu.

Một đệ tử ngoại môn ngã chết, chỉ có thể trách hãn ngu, không trách được người khác.

Tâm tư này quá độc.

- Thế nào, không dám lên đài đấu võ sao? Đồ nhát gan, ta đã sớm biết người không dám!

Lý Học Long tiếp tục mắng ác, vẻ mặt sáng khoái.

- Đồ hèn nhát!

Mã Hồn lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

Từ trong mắt Diệp Chân chợt lóe lên hàn quang. Ngày hôm nay nhất định phải cho Lý Học Long này một bài học. Chỉ có điều mấy ngày nay hãn chỉ lo vui đầu tu luyện, ngay cả tu vi cụ thể của Lý Học Long thế nào, hãn cũng không biết được rõ ràng.

Càng muốn lấy mạng hơn là mấy ngày qua Diệp Chân chỉ lo tu luyện Tinh Huyết Nguyên Thể Công do Liêu giáo tập truyền xuống, còn chưa kịp tu luyện võ kỹ, thân pháp uy lực lớn. Dưới tình huống như vậy, nếu muốn dạy cho Lý Học Long một bài học, vậy không thiếu được phải sử dụng chút thủ đoạn, trực tiếp phát huy ra ưu thế của mình mới có phần thắng lớn hơn nữa.

Diệp Chân hiểu rất rõ ràng ưu thế lớn nhất của mình hiện nay!

- Lên thì lên. Đài đấu võ mà thôi, ai sợ ai?

Diệp Chân gân cổ tức giận nói.

- Lý Học Long, người còn có biết xấu hổ hay không? Tại sao lại khi dễ con người mới? Người muốn lên đài đấu võ đúng không? Ta lên với người!

Bởi vì Diệp Chân đáp ứng lên đài đấu võ, trên gương mặt Lý Học Long đang lộ vẻ vui mừng đột nhiên cứng đờ, giọng nói cũng biến thành lắp bắp.

- Lý... Lý sư huynh!

- Lý Vân Thông, người cũng không thể ý vào đứng vị trí thứ ba trên Địa bảng lại khi dễ chúng ta. Ai nói chúng ta khi dễ Diệp Chân? Là hãn chủ động muốn cùng Lý Học Long lên đài đấu võ.

Thấy Lý Học Long sợ sệt, Mã Hồn lười biếng nói.

Lý Vân Thông, đứng hàng thứ ba trên Địa bảng.

- Mã Hồn, đừng cho rằng ta không biết chút thủ đoạn này của các người.

Lý Vân Thông xoay đầu lại, vỗ nhẹ vào bả vai Diệp Chân nói:

- Tiểu sư đệ, đừng để ý đến bọn chúng. Lý Học Long này đã trở thành đệ tử ngoại môn hơn một năm, huyết khí luyện thể cũng sắp hoàn thành, cũng sắp đột phá đến Luyện Huyết ngũ trọng. Người trở thành đệ tử ngoại môn mới mấy ngày? Nghe ta, cố gắng tu luyện, qua nửa năm, một năm lại cùng hãn lên đài đấu võ, đánh hãn cho bò xuống.

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Chân nhất thời sáng lên. Lý Học Long chỉ có tu vi Luyện Huyết tứ trọng đỉnh phong, còn chưa đột phá đến Luyện Huyết ngũ trọng. Nhận được tin tức này, Diệp Chân vốn chỉ có năm phần thắng, chợt nhảy lên tới tám phần.

- Lý sư huynh, sư huynh không biết, ngày hôm nay Lý Học Long thiếu chút nữa hại chết ta. Ta nhất định phải cùng hãn lên đài đấu võ, từ từ trút cơn giận!

Diệp Chân không để ý tới lời khuyên can của Lý Vân Thông, nói.

- Được, Diệp Chân, đây chính là do người nói!

Lý Học Long nghe vậy mừng rỡ, chỉ về phía đài đấu võ của Đông Lai phong, nói:

- Đi, chúng ta lên đài đấu võ!

- Ôi, Diệp Chân người...

- Cảm ơn Lý sư huynh!

Diệp Chân nhìn Lý Vân Thông thần bí nháy mắt vài cái, khiến cho Lý Vân Thông không hiểu ngần người ra.

Một đám áo đen đệ tử ngoại môn liền ào ào đi theo Diệp Chân và Lý Học Long tiến về phía đài đấu võ. Cũng có người nửa đường rời đi.

- Ai, có náo nhiệt, tại sao người không đi xem?

- Không có gì gay cấn cả! Diệp Chân này chừng mười ngày trước mới từ đệ tử tạp dịch tiến vào làm đệ tử ngoại môn, tu vi ngay cả Luyện Huyết tứ trọng cũng không có đột phá đến. Lý Học Long này lại là tồn tại Luyện Huyết tứ trọng đỉnh phong.

- Không có gay cấn cũng có náo nhiệt để xem. Đừng quên, Diệp Chân này lại là người đoạt danh hiệu đứng đầu Ngự Long Đạo!

- Thối lắm, đệ tử tạp dịch năm ngoái đoạt danh hiệu đứng đầu Ngự Long Đạo, còn không phải bị Mã Hồn chơi cho tàn phế sao? Chỉ có điều người nói đúng, trong núi tu luyện buồn chán, coi như là xem náo nhiệt.

Nghe lời của mọi người, Lý Vân Thông chỉ đành khẽ thở dài. Ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Chân đã có thêm một phần thương hại. Tuy rằng với

nhân lực của hắn có thể thấy tu vi của Diệp Chân hình như đã đặt chân Luyện Huyết tứ trọng, nhưng làm sao có thể là đối thủ của Lý Học Long thủ đoạn độc ác nổi tiếng nhiều năm?

Đài đấu võ là một nơi náo nhiệt nhất trong cả Đông Lai phong.

Đông Lai phong có hơn tám ngàn đệ tử ngoại môn sinh sống. Trong những đệ tử ngoại môn này, nhất là đệ tử nam tính, chính là tuổi thiếu niên thanh xuân dễ dàng bị nhiệt huyết kích động. Bởi vì tông môn cấm đấu riêng, hờ một tí lại có đệ tử lên đài đấu võ giải quyết ân oán.

- Âm!

Một tiếng động vang lên. Một đệ tử ngoại môn áo đen bị người từ một đài đấu võ trong đó đạp một cước bay ra, ở giữa không trung, trong miệng máu tươi đang xối xả phun ra.

Ngay lập tức, có tiếng khen ngợi vang lên. Có người chạy tới cứu. Đệ tử ngoại môn vừa lên trận giành chiến thắng lại dương dương tự đắc.

- Diệp Chân, một kẻ hèn nhất như ngươi còn không lên đài nhận lấy cái chết!

Thực hiện được gian kế, Lý Học Long nhảy lên đài đấu võ, hăng hái.

T.ruyệ.n .đượ.c dịch trực tiếp tại iREAD- Diệp Chân, người thật sự muốn lên đài đấu võ, đấu cùng Lý Học Long. Nghe nói Lý Học Long này lại nổi tiếng có thủ đoạn độc ác trong đám đệ tử ngoại môn. Hễ là người từng cùng hắn lên đài đấu võ, gãy tay gãy chân cũng là nhẹ.

- Diệp Chân, nếu là ta, lui một bước là trời cao biển rộng. Cơn giận này ngươi vẫn nhịn một chút đi?

Thạch Thiên Giáp hơi do dự khuyên nhủ.

Động tĩnh của nơi này khá lớn. Chẳng biết từ lúc nào, Thạch Thiên Giáp cùng Phùng Hạo Nhiên đã tiến đến trước người Diệp Chân.

- Không thể nhẫn nhịn được. Lần này nếu muốn nhịn, lần sau hẳn lại dám đạp ở trên đầu người!

Phùng Hạo Nhiên nhìn Thạch Thiên Giáp, vẻ mặt khinh thường nói.

- Liều mạng với hẳn. Cho dù là thua, sử dụng đấu pháp liều mạng lấy vết thương đổi vết thương. Cho dù là cắn răng, cũng phải cắn cho hẳn sợ, cũng phải khiến cho hẳn sau này không dám lại khi dễ người nữa!

- Nhưng nếu thua cuộc chiến này, hoàn toàn không cần thiết....

- Ai thắng ai thua còn chưa biết được.

Hừ lạnh một tiếng, Diệp Chân chợt nhảy lên đài đấu võ.

Diệp Chân vừa lên đài đấu võ, Kim Nguyên Bảo suốt ngày mở bàn cược ở gần đài đấu võ lại gào lên.

- Kim Nguyên Bảo mở bàn đặt cược. Diệp Chân đứng đầu Ngư Long Đạo đối chiến với Lý Học Long, mau tới đặt cửa. Diệp Chân thắng, một đèn hai. Không, một đèn ba. Lý Học Long thắng, một đèn...

Vừa mở bàn đặt cược một nửa, Kim Nguyên Bảo chợt có hơi kinh ngạc. Bởi vì hẳn phát hiện, thời điểm hẳn nói tỷ lệ đặt cược cho Diệp Chân, rất nhiều đệ tử ngoại môn đều không có bất cứ động tĩnh gì. Khi hẳn nói đến tỷ lệ đặt cược của Lý Học Long, rất nhiều đệ tử ngoại môn chờ đặt tiền cược lại tập trung ánh mắt đến trên người của hẳn.

Chuyện Diệp Chân vừa tiến vào đệ tử ngoại môn, hẳn biết rõ ràng nhất. Hẳn lại nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Diệp Chân, nghĩ đến Diệp Chân bị chọc giận tiến lên đài đấu võ.

- Nguy rồi, nếu như mở bàn cược này, quả thực chính là đưa tiền cho người đặt cược, ta chắc chắn sẽ thua lỗ!

Tròng mắt xoay chuyển, Kim Nguyên Bảo chột che bụng.

- Ôi, bụng của ta, đau bụng, chắc là ăn phải đồ ăn không hỏng rồi!

Kêu đau một tiếng, Kim Nguyên Bảo ôm bụng giống như một làn khói lại mau chóng chạy đi, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Các đệ tử ngoại môn áo đen đang muốn đặt tiền cược kiếm tiền, lại chỉ vào Kim Nguyên Bảo vừa chạy trốn chửi ầm lên, mắng Kim Nguyên Bảo quá mức gian hoạt.

- A, ta còn chuẩn bị đặt cược mấy trăm lượng cho Lý Học Long kiếm được một khoản lời lớn. Xem ra không kiếm được số tiền này.

Mã Hồn ở dưới đài vui mừng trước tai họa của người khác, nói.

- Lý sư huynh, xin mời sư huynh lên đài làm nhân chứng, để tránh có người nói ta khi dễ người mới. Đây chính là Diệp Chân chủ động lên đài!

Lý Học Long đột nhiên nhìn Lý Vân Thông ở phía dưới đài nói, trong mắt chột lóe lên hàn quang.

Lý Vân Thông đáp ứng, không có bất kỳ do dự nào.

- Đều là sư huynh đệ đồng môn, cho dù nói là đấu võ, nhưng cố gắng điểm đến thì ngừng!

Lý Vân Thông nói.

- Được rồi, cuộc đấu võ bắt đầu!

- Ha ha ha ha, Lý sư huynh, nếu như ta có thể dừng tay, lại điếm đến thì ngừng.

Trong lúc cười to, khí thể toàn thân Lý Học Long chợt biến đổi. Hắn đạp xuống mặt đất một cái, quyền ảnh nhất thời biến đổi. Toàn thân lại sinh ra một khí thể mãnh liệt, từ từ giống như một con mãnh hổ xuống núi, tấn công về phía Diệp Chân.

Quyền pháp phạm giai thượng phẩm... Tứ Phương Long Hồ Quyền!

Tốc độ Lý Học Long đánh về phía Diệp Chân càng lúc càng nhanh, quyền ảnh càng lúc càng biến hóa, thậm chí biến hóa ra một huyễn ảnh khác. Đến cuối cùng, toàn thân hắn giống như hóa thành một con mãnh hổ xuống núi, đánh về phía Diệp Chân!

Trái lại, Diệp Chân hình như vẫn bối rối đứng ở trong đó, tiếp đó tay làm ra tư thế thức mở đầu của Hùng Vương Đam Sơn Quyền.

- Còn dùng Hùng Vương Đam Sơn Quyền phạm giai hạ phẩm? Lúc này, hắn còn muốn giữ lại cái gì?

Thạch Thiên Giáp nhíu mày.

- Hắn không phải đang giữ lại, mà là không biết! Ngày đó, hắn căn bản không có tiến vào Tàng Kinh lâu!

Trong mắt Phùng Hạo Nhiên cũng xuất hiện vẻ lo âu.

- Chống lại ta, còn dám sử dụng Hùng Vương Đam Sơn Quyền loại quyền pháp cũ rích này. Đâm đầu vào chỗ chết!

Gào!

Trong lỗ mũi Lý Học Long phát ra một tiếng hổ gầm trấn áp tâm hồn người khác. Hai tay hắn giống như lợi trảo chộp về phía Diệp Chân.

Long Hành Hồ Phác!

Diệp Chân vẫn không nhúc nhích, chỉ có điều ánh mắt Diệp Chân nhìn chăm chăm vào hai tay Lý Học Long đang chộp tới.

- Diệp Chân này bị sợ choáng váng hay làm sao vậy?

Dưới đài đấu võ, đã có người bắt đầu than thở.

Gần như đồng thời với lúc người này thở dài, Diệp Chân chợt hành động. Thân hình hẫng rung lên, tiếng xương vang lên rắc rắc, hai tay hẫng chợt đánh ra.

Hùng Vương Gánh Núi!

Một chiêu Hùng Vương Gánh Núi chẳng qua rất bình thường, nhưng bởi vì Diệp Chân nắm chặt thời cơ, nghênh đón chính xác hai tay của Lý Học Long.

Tu vi, huyết khí siêu cấp tinh thuần trong cơ thể, đây là ưu thế của Diệp Chân.

Hai tay đánh ra trong chớp mắt, vòng xoáy huyết khí bên trong đan điền run lên bần bật. Số lượng huyết khí tinh thuần giống như biển lại điên cuồng tuôn ra ngoài. Hai tay còn chưa tiếp chiến, cách quyền chưởng của Diệp Chân nắm tắc giăng đầy khí cương đã công kích tới.

Rắc rắc rắc!

Tiếng ngón tay bị gãy đột nhiên vang lên. Năm ngón tay Lý Học Long bị khí cương bên ngoài quyền chưởng của Diệp Chân trực tiếp đánh gãy, thân thể bay ra ngoài. Máu tươi văng ra khắp nơi!

- A, tay của ta!

Khi tiếng kêu thảm thiết của Lý Học Long vang lên, những người đệ tử ngoại môn trước đó vốn cảm thấy buồn chán đang muốn rời đi, theo bản năng quay đầu nhìn lại, mắt lập tức trợn tròn.

Ngón tay Lý Học Long bị chặt gãy. Còn chưa hết, năm đấm của Diệp Chân hung hăng nện ở chỗ tay gãy của Lý Học Long. Toàn thân Lý Học Long lại giống như điều đứt dây bay ngang ra.

Cùng thời khắc đó, thân hình Diệp Chân đã như hình với bóng truy sát tới.

Dưới đài, Mã Hồn đang ung dung chuẩn bị xem Diệp Chân thảm hại, thần sắc chợt ngẩn người, thất thần, sau đó la hoảng lên.

- Sao có thể như vậy được!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Kim Nguyên Bảo Hồi Hận

Thời điểm ở trên đài đấu võ, Lý Học Long bị Diệp Chân đánh no đòn, xương cốt toàn thân gãy răng rắc rắc rắc, trong miệng mũi cũng bắt đầu phun ra máu tươi, mới bị Diệp Chân dùng một cước đạp bay.

Ầm!

Chân tay của Lý Học Long đứt đoạn rơi xuống trước mặt Mã Hồn, còn có tiếng kêu thảm thiết của Lý Học Long, mới làm cho mọi người đang khiếp sợ bừng tỉnh.

Mã Hồn lại bị hình dạng của Lý Học Long dọa cho giật mình.

Có lẽ là vận khí của Lý Học Long không tốt, lúc đầu chân bị Diệp Chân đánh gãy, thời điểm bị đạp bay, chân gãy lay động, xui xẻo thế nào lại nằm ở dưới thân thể.

Xoạt!

Xương trắng mang theo bọt máu từ chỗ gãy đâm ra, máu tươi như suối phun chảy ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết của Lý Học Long cũng dừng lại ở lúc này.

Tròng mắt trợn trắng, đau nhức hôn mê đến bất tỉnh.

Mã Hồn tỉnh hồn, vội vàng cầm máu cho Lý Học Long, sau đó nhìn về phía Diệp Chân rống giận:

- Diệp Chân, người ra tay cũng quá tàn nhẫn thế à? Đánh thân thế tàn phế, tại sao người có thể ác độc như vậy với đồng môn sư huynh đệ?

- Ta ác độc?

Diệp Chân cười lạnh.

- Ta chỉ là cho hẳn một cái giáo huấn cả đời khó quên mà thôi, vừa rồi ở trên đường núi, hai người các người còn muốn lấy mạng của ta đó...

Lúc này, Diệp Chân cũng liền triệt xé toang da mặt.

Nói thật, tình huống của Lý Học Long hôm nay, còn là Diệp Chân hạ thủ lưu tình, bằng không, dưới tình huống đó, nếu Diệp Chân buông tay, Lý Học Long chắc chắn phải chết.

Trong lòng Diệp Chân còn có lương thiện, hạ thủ không được, lưu cho Lý Học Long một mạng, nếu những người khác, dưới tình huống suýt nữa bị Lý Học Long hại chết, không có đánh chết tại chỗ mới là lạ.

Có điều, dù Diệp Chân hạ thủ lưu tình, lấy tình huống của Lý Học Long hiện tại, cho dù có linh dược của tông môn cứu chữa, không có nửa năm cũng không cách nào chữa khỏi.

Hơn nữa coi như chữa khỏi vết thương, bây giờ Lý Học Long gãy mất một tay, chỉ sợ thành tựu cả đời này cũng chỉ dừng bước ở đệ tử ngoại môn.

Cho đến giờ khắc này, các đệ tử ngoại môn xem cuộc chiến khiếp sợ choáng váng mới chậm rãi tỉnh táo lại, nhất là những đệ tử ngoại môn vừa rồi đã quay đầu rời đi kia, càng thêm hô hối hận, một trận đấu nghịch chuyển cực kỳ đặc sắc, vậy mà không được tận mắt nhìn thấy.

Dưới đài đấu võ, Phùng Hạo Nhiên nhìn Diệp Chân, nhẹ nhàng nói một câu.

- Tu vi của Diệp Chân, ta không bằng, ta phải đi khổ tu!

Nói xong, xoay người rời đi.

Thạch Thiên Giáp lại nhìn Lý Học Long tứ chi bị đứt, gương mặt đặng chát, hăn cũng không nghĩ ra, ngăn ngủi mười ngày, tu vi của Diệp Chân sẽ tăng mạnh như thế.

- Diệp sư đệ, người ra tay có phải hơi nặng hay không...

Lý Vân Thông làm nhân chứng ở trên đài đấu võ, lúc này mới kịp phản ứng, ngẫm lại vừa rồi hăn còn bảo Lý Học Long điếm đến là dừng, lại không nghĩ tới Diệp Chân sẽ bạo phát ra chiến lực kinh người như vậy.

- Ta không muốn bị Lý Học Long ám toán trở thành một bộ thi thể lạnh băng!

Diệp Chân chỉ nói một câu, khiến Lý Vân Thông còn muốn nói gì đó im lặng.

- Hồn ca, tay của ta...

Lý Học Long chậm rãi tỉnh lại, giơ tay gãi đằm đằm máu tươi của mình lên nói.

- Báo... báo thù... người phải... báo thù cho ta!

Lý Học Long nói, tựa hồ nhắc nhở Mã Hồn, mọi người nhìn về phía Mã Hồn giống như nổi điên nhảy lên đài đấu võ, nhìn Diệp Chân điên cuồng hét lên:

- Diệp Chân, đến đây, có gan đấu với lão tử một trận.

- Mã Hồn, người còn biết xấu hổ hay không!

Nhìn thấy Mã Hồn nổi giận đi tới, vẻ mặt Diệp Chân khinh bỉ.

- Người là đệ tử ngoại môn ở trên Địa Bảng, muốn đấu võ với một nhân vật vừa mới trở thành đệ tử ngoại môn hơn mười ngày như ta, ta rất hoài nghi, da mặt của người, có phải còn dày hơn đài đấu võ này hay không!

- Ha ha ha ha...

Rất nhiều đệ tử ngoại môn vây xem ở dưới đài đấu võ đều cười lên ha hả, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Mã Hồn, lập tức để gương mặt của Mã Hồn đỏ bừng.

Vừa rồi mọi người còn đang nghĩ Diệp Chân ra tay có phải hơi nặng hay không, nhưng hiện tại Diệp Chân nói rõ mọi người mới hiểu, đây là Mã Hồn và Lý Học Long cố ý bới móc khi dễ Diệp Chân, không nghĩ tới lại đá trúng tâm sất!

Truyện được dịch tại: iREA.D.vn. Lý Học Long đáng đời!

- Diệp Chân, bây giờ đang ở trên đài đấu võ, hiện tại lão tử liền làm thịt người!

Thù mới hận cũ lại mất mặt, khiến Mã Hồn nổi giận điên cuồng đánh về phía Diệp Chân.

Ầm!

Không có bất kỳ bất ngờ nào, Mã Hồn nổi giận bị Lý Vân Thông đạp xuống đài đấu võ.

- Mã Hồn, người quên quy củ của tông môn sao? Người lại gây chuyện, ta sẽ bẩm báo chuyện này cho Lưu chấp sự!

Lý Vân Thông nghiêm nghị quát.

Tựa hồ Mã Hồn bị một cước này đập tỉnh, cơn nổi giận dần dần bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Chân lại rất âm độc.

- Diệp Chân, ngươi là thứ hèn nhất!

- Diệp Chân, ngươi là thứ hèn nhất hiệp yếu sợ mạnh! Diệp Chân, có gan liền quang minh chính đại đánh với Mã Hồn ta một trận, nếu ngươi không dám, là chó cái nuôi !

Mã Hồn cải biến sách lược, bắt đầu khiêu chiến Diệp Chân.

- Mã Hồn, ta mới nhập môn mấy ngày, ngay cả võ kỹ cũng chưa được học, là người ngốc hay ta ngốc?

Diệp Chân khinh bỉ nhìn Mã Hồn, đứng ở trên đài đấu võ, thần sắc lại nghiêm túc lên.

- Mã Hồn, ta là được mẫu thân hoài thai mười tháng vất vả sinh ra, người mắng ta chó cái nuôi, là đang mắng mẹ ta. Có thể mắng ta, nhưng người dám mắng mẹ ta, ta tuyệt đối sẽ không buông tha người!

- Chỉ bằng ngươi?

Mã Hồn cười nhạt.

Thần sắc của Diệp Chân lại trở nên vô cùng trịnh trọng, mạnh mẽ chấp tay nói:

- Xin Lý sư huynh chứng kiến, xin chư vị sư huynh đệ chứng kiến, ba tháng sau, Diệp Chân ta, sẽ ở trên đài đấu võ này nhất quyết sinh tử với Mã Hồn!

Nói đến đây, Diệp Chân quát như sấm mùa xuân, nhìn Mã Hồn quát:

- Mã Hồn, ba tháng sau, ngươi dám tiếp chiến hay không?

- Ba tháng?

Mã Hồn liếm liếm đầu lưỡi.

- Ba tháng, tu vi của người có thể tăng bao nhiêu, người còn tưởng rằng người là Nhâm Tây Hoa, lão tử có gì không dám!

- Tốt, người đã dám tiếp, sau ba tháng, ta nhất định đánh Mã Hồn người thành chó cái nuôi !

Ném ra câu này xong, Diệp Chân liền nhảy xuống đài đấu võ, quay người rời đi, lưu cho mọi người một bóng lưng.

- Tiểu tử, người nhất định phải chết!

Mã Hồn mạnh mẽ nằm lại nằm đấm.

Lý Vân Thông ở trên đài đấu võ khẽ nhíu mày.

- Ba tháng, thời gian quá ngắn, như vậy sẽ không đủ, Mã Hồn là tồn tại đã ngưng tụ ra vài giọt Chân Nguyên rồi...

Theo Diệp Chân rời đi, rất nhiều đệ tử ngoại môn tụ tập ở xung quanh đài đấu võ cũng dần dần tán đi.

Sau khi rất nhiều đệ tử ngoại môn tán đi, thân hình to béo của Kim Nguyên Bảo lại xuất hiện, lúc này gương mặt của Kim Nguyên Bảo cực kỳ uế oải.

Bốp bốp bốp!

Vẻ mặt Kim Nguyên Bảo uế oải lại quất lên mặt mình một cái tát.

- Bảo người mắt bị mù!

- Bảo người tầm nhìn hạn hẹp!

- Kim Nguyên Bảo à Kim Nguyên Bảo, ngày bình thường người tự nghĩ khôn khéo, sao hôm nay lại vô duyên vô cớ bỏ mất cơ hội phát tài, quả thực là mất chó!

Vừa rồi đi tiểu xong trở về, Kim Nguyên Bảo hoảng sợ phát hiện, Diệp Chân lại chiến thắng, Kim Nguyên Bảo thiếu chút nữa hối hận đến chết.

Một cơ hội bài bạc phát tài, lại bị hăn bỏ qua mất.

- Tiểu tử Diệp Chân này có gì đó quái lạ, về sau sự tình của hăn, nhất định không thể bỏ qua!

Kim Nguyên Bảo âm thầm hạ quyết tâm nói.

...

Sau khi rời khỏi đấu võ trường, Diệp Chân không trở về tu luyện, mà chuyển hướng đi về phía Tàng Kinh Lô của tông môn, trận đấu võ này hôm nay đã khiến Diệp Chân ý thức được chỗ thiếu hụt của mình.

Không có võ kỹ thích hợp, càng không có thân pháp thích hợp.

Nếu hôm nay Lý Học Long không tự đại, thi triển thân pháp tinh diệu du đấu, là có thể mài chết Diệp Chân. Diệp Chân có thể thắng Lý Học Long, là trải qua tính toán tinh vi.

Bằng không, Diệp Chân chỉ có lực lượng, không có võ kỹ, không biết thân pháp, thật đúng là không làm gì được Lý Học Long, chớ nói chi là đấu với Mã Hồn ở trên Địa Bảng.

Cho nên, sớm học tập võ kỹ cùng thân pháp, là cực kỳ tất yếu.

Ở cửa ra vào của Tàng Kinh Lô, Diệp Chân mang theo Bạch Ngọc phù đại biểu thân phận đệ tử ngoại môn thuận lợi bước vào lầu một của

Tàng Kinh Lôu.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chọn Bí Tịch Phong Ba

Chỉ có bước vào Tàng Kinh Lâu, mới có thể biết Tề Vân Tông truyền thừa ngàn năm khủng bố cỡ nào, mới có thể rõ ràng vì cái gì cho dù là làm tạp dịch, ngàn vạn gia tộc trong thiên hạ cũng sẽ đưa tử đệ nhà mình vào Tề Vân Tông.

Giới thiệu văn tắt của gần vạn công pháp bí tịch chính tề đặt ở trên trăm giá sách, từng cái giá sách đều do gỗ đàn hương giá trị không nhỏ chế thành, làm cho toàn bộ Tàng Kinh Lâu tràn ngập mùi đàn hương nồng nặc.

Tùy ý dạo một vòng ở trong lầu một của Tàng Kinh Lâu, Diệp Chân cũng có chút rõ ràng vì sao tông môn quy định mỗi một đệ tử tiến vào Tàng Kinh Lâu không được vượt qua nửa canh giờ.

Bởi vì công pháp bí tịch nhiều vô kể, nhiều đến trình độ làm cho người hoa mắt.

Mỗi một công pháp đều có chỗ tốt, sở trường riêng, nếu như không hạn định thời gian, chỉ sợ rất nhiều đệ tử tiến vào Tàng Kinh Lâu sẽ hoa mắt, một hai ngày cũng chưa hẳn có thể đi ra.

Trong Tàng Kinh Lâu cất chứa công pháp bí tịch đều phân loại theo giá sách, hơn nữa theo cấp bậc phân chia cực kỳ cẩn thận, thuận tiện đệ tử lựa chọn nhanh chóng.

Có loại công pháp tu luyện, loại võ kỹ kiếm pháp, loại võ kỹ quyền pháp, đao pháp, loại võ kỹ công phòng nhất thể, loại bí tịch tốc độ, loại bí tịch thân pháp...

Không bao lâu, Diệp Chân liền lựa ra một vài công pháp bí tịch chuẩn bị chọn.

- Bạch Hạc Thần Trảo, Võ kỹ Phàm giai Thượng phẩm, chủ công!
- Thiên Lôi Chưởng, Võ kỹ Phàm giai Thượng phẩm, chủ công.
- Ngũ Nhạc Thần Quyền, Võ kỹ Phàm giai Thượng phẩm, chủ công.
- Quy Hạc Du Thân Quyền, Võ kỹ Phàm giai Trung phẩm, chủ phòng.
- Thảo Thượng Phi, thân pháp Phàm giai Thượng phẩm.
- Xà Du Bộ, thân pháp Phàm giai Thượng phẩm.
- Thất Tinh Kiếm Chỉ, Võ kỹ Phàm giai Thượng phẩm, chủ công!

...

Rất nhanh, Diệp Chân liền lựa bảy loại võ kỹ cảm thấy thích hợp bản thân. Với sự lý giải của Diệp Chân, võ kỹ không có mạnh nhất, chỉ có thích hợp nhất.

Tỷ như, người để Vương Kỳ trời sinh thần lực, thân hình vụng về tu luyện Xà Du Bộ, cái kia chính là bảo heo leo cây, loại người trời sinh thần lực như Vương Kỳ, rất thích hợp tu luyện Đại Lực Hồ Vương Quyền, một loại quyền pháp lực lượng cường đại.

Diệp Chân lựa chọn võ kỹ, tự nhiên là chọn thích hợp đặc điểm của bản thân nhất.

Dáng người Diệp Chân cân xứng, lực bộc phát mạnh, thuộc về loại người đặc điểm bình thường, cho nên rất nhiều võ kỹ ở nơi này đều thích hợp Diệp Chân, nhưng công pháp tu luyện Tinh Huyết Nguyên Thể Công của Diệp Chân lại có đặc điểm riêng.

Hôm nay đánh với Lý Học Long, càng làm cho Diệp Chân thấy được Tinh Huyết Nguyên Thể Công bá đạo, khí cương hình thành, thật là thiết kim đoạn ngọc.

Theo Diệp Chân biết, chỉ có võ giả ngưng tụ Chân Nguyên, mới có thể tu luyện ra khí cương, mà Tinh Huyết Nguyên Thể Công, lại làm cho Diệp Chân ở trước thời hạn tu luyện ra khí cương, Diệp Chân đoán chừng, cấp bậc công pháp của Tinh Huyết Nguyên Thể Công, kém nhất, chỉ sợ cũng là công pháp Nhân giai Hạ Phẩm, thậm chí có khả năng cao hơn.

Công pháp Phàm giai Hạ phẩm thậm chí Trung phẩm, đây chính là đái ngộ của đệ tử nội môn. Diệp Chân có chút hiếu kỳ, thân phận của Liêu giáo tập có khuynh hướng bạo lực kia là như thế nào.

Diệp Chân đã có lợi khí như khí cương, như vậy Diệp Chân lựa chọn công pháp võ kỹ, toàn bộ phải quay chung quanh nó, mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Căn cứ vào nguyên tắc này, Diệp Chân liền chọn lựa bảy loại công pháp kia.

Bạch Hạc Thần Trảo chú ý linh hoạt đa dạng, lấy biến hóa quỷ dị xưng danh, nếu luyện thành, lúc đối địch làm cho đối thủ khó lòng phòng bị. Thiên Lô Chưởng lại đi con đường cương mãnh, cũng thích hợp Diệp Chân.

Có điều, đối với võ kỹ, Diệp Chân lựa chọn Ngũ Nhạc Thần Quyền, Ngũ Nhạc Thần Quyền cũng đi con đường cương mãnh, nếu bàn về lực lượng, thì kém hơn Thiên Lô Chưởng một ít, nhưng nếu luyện Ngũ Nhạc Thần Quyền tới đại thành, quyền kinh lại có thể ly thể ba thước!

Quyền kinh có thể ly thể ba thước, là nguyên nhân Diệp Chân lựa chọn Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Về phần thân pháp, Diệp Chân cuối cùng lựa chọn Xà Du Bộ.

Thân pháp Thảo Thượng Phi càng thêm xuất sắc, tốc độ nhanh hơn Xà Du Bộ, nhưng lại thiếu khuyết biến hóa. So sánh với Xà Du Bộ, biến hóa phức tạp quý dị hơn, càng phù hợp Diệp Chân thi triển khí cương.

Với Xà Du Bộ, nếu Diệp Chân thành linh đấm ra một quyền khí cương, nói không chừng có diệu dụng khắc địch chế thắng. Có điều trọng yếu hơn là, Xà Du Bộ có lực bộc phát ở trong cự ly ngắn.

Xà Du Bộ có một thức thân pháp tên Xà Đạn Thảo, có thể ở trong thời gian ngắn vượt qua khoảng cách mấy chục mét, thời khắc mấu chốt nói không chừng sẽ có hiệu quả, so với Thảo Thượng Phi chỉ lấy tốc độ tăng trưởng thì càng thêm phù hợp.

Về phần công pháp tu luyện, Diệp Chân cũng nhìn một lần, có điều, cho dù Diệp Chân lật trên trăm bản công pháp tu luyện Phạm giai thượng phẩm, cũng không có một quyền công pháp nào có thể ở Luyện Huyết cảnh tu luyện ra khí cương.

Cấp bậc của Tinh Huyết Nguyên Thể Công này, lại càng làm cho Diệp Chân chờ mong.

Ở lâu một của Tàng Kinh Các chọn lựa, kỳ thật chỉ là giới thiệu vắn tắt về công pháp bí tịch, công pháp chân chính, còn phải đi chỗ chấp sự của Tàng Kinh Lô đối lấy.

Nghe nói đây là Tề Vân Tông vì phòng ngừa đệ tử đọc thuộc lòng pháp quyết mà định ra, mục đích cuối cùng, lại vì phòng ngừa các đệ tử bởi vì không hạn chế mà lạm học vô số, cuối cùng không chuyên được môn nào!

Bởi vì số lượng đệ tử ngoại môn quá nhiều, cho nên mỗi ngày số lượng đệ tử tới Tàng Kinh Lô lựa chọn công pháp bí tịch cũng không ít,

mà chấp sự thủ ở chỗ này, chỉ có một người, cho nên lúc chọn công pháp rất nhanh, nhưng lúc rời đi hồi đoái công pháp bí tịch, lại phải xếp hàng dài.

Hơn nữa lão chấp sự ở Tầng Kinh Các này, có đôi khi lại còn chỉ điểm cho đệ tử ngoại môn xem công pháp mình lựa chọn phải chăng phù hợp, cho nên tốc độ rất chậm.

Truyện được dịch trực-tiếp tại i-READ-Diệp Chân cũng thành thành thật thật xếp hàng, đợi ước chừng gần nửa canh giờ, trước người Diệp Chân vẫn còn có một đệ tử ngoại môn.

Lão chấp sự chỉ điểm đệ tử ngoại môn ở trước người Diệp Chân vài câu, liền đi vào bên trong lấy công pháp bí tịch, cũng ngay lúc này, một âm thanh hung hăng càn quấy vang lên ở sau lưng Diệp Chân.

- Tránh ra tránh ra, để cho ta tới trước!

Một đệ tử ngoại môn mặc từ cuối đội ngũ mạnh mẽ đâm tới, đệ tử ngoại môn xếp hàng ở phía sau, đều bị hấn đụng ngã trái ngã phải.

- Mắt mù sao, nhanh tránh ra cho lão tử, lão tử còn có việc!

Vừa đi vừa mắng, theo tiếng mắng, thiếu niên mắt tam giác kia vung tay đẩy mọi người, cực kỳ hung thần.

- Mẹ kiếp, Hồng Báo đến rồi, mau tránh ra!

Mấy đệ tử ngoại môn ở sau lưng Diệp Chân thấy người này, mặt lộ vẻ sợ hãi tránh ra, chỉ để lại Diệp Chân.

Nghe được cái tên này, Diệp Chân khẽ chau mày, tựa hồ danh tự có chút quen thuộc, hình như đã nghe ở đâu đó.

- Đây, gia hỏa kia, người điếc sao, còn không mau tránh ra cho lão tử!

Thấy Diệp Chân không có động tĩnh, Hồng Báo mắng.

Diệp Chân lại cơ hồ như không nghe thấy, đứng ở nơi đó, không chút suy chuyển.

Thấy mình quát mắng mà tên gia hỏa này như câm như điếc, căn bản không coi mình ra gì, Hồng Báo nhú mày, kích thích vết sẹo trên mặt, hung tướng hiện ra.

- Con mẹ nó, người điếc sao, còn không tránh ra cho lão tử!

Hắn gầm lên, tiếng gió đột khởi, Hồng Báo vỗ về phía Diệp Chân một chưởng, muốn đẩy Diệp Chân ra.

- Cút, người tính là cái gì, dựa vào cái gì?

Ngay thời điểm bàn tay của Hồng Báo rơi lên bả vai của Diệp Chân, bả vai của Diệp Chân lắc một cái, một cỗ khí kinh tự nhiên sinh ra.

Ầm!

Bàn tay của Hồng Báo bị bắn lên, ngay cả thân hình cũng bị đẩy lui một bước.

Hí!

Tiếng hít khí lạnh vang lên, để cho rất nhiều đệ tử ngoại môn giật mình không thôi, có người dám liều mạng với Hồng Báo sao?

Bị Diệp Chân đẩy lui, mặt của Hồng Báo đỏ bừng, sau đó hung tướng hiện lên.

- Tốt, dám chống đối lão tử! Dựa vào cái gì? Chỉ bằng lão tử là tên thứ hai trên Địa Bảng! Tiểu tử, cút ra ngoài cho ta!

- Thứ hai trên Địa Bảng?

Trong nháy mắt Diệp Chân liền biết vì sao mình cảm giác quen thuộc, hóa ra đã thấy tên của gia hỏa này ở trên Địa Bảng.

Quát lớn xong, hai tay của Hồng Báo huyển hóa ra chưởng ảnh vô tận, định chém về phía Diệp Chân.

- Hồng Báo, tái phạm môn quy lần nữa, người sẽ bị trục xuất khỏi tông môn!

Lão chấp sự cầm bí tịch quay lại Tàng Kinh Các lạnh lùng nói, để Hồng Báo đang muốn công kích Diệp Chân như trúng ma pháp, lập tức cứng ở tại chỗ.

- Ha ha, ta nào dám!

Trên mặt Hồng Báo miễn cưỡng nặn ra nụ cười, khoanh tay đứng ở sau lưng Diệp Chân, ánh mắt kia, lại hận không thể trực tiếp nuốt Diệp Chân đi.

Diệp Chân không phải loại nhu nhược, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hồng Báo, không chút nhượng bộ.

Kinh nghiệm những ngày qua đã khiến cho Diệp Chân rõ ràng một chuyện, cái kia chính là võ giả, tuyệt đối không thể nhẫn nhịn, càng không thể nhu nhược nhượng bộ.

Trước khi đánh Ô Kiến tới bờ, mỗi ngày Diệp Chân đều phải nén giận, mặc dù tu luyện, nhưng lúc tu luyện, ngay cả khí huyết vận chuyển cũng không thông thuận.

Nhưng sau khi thực lực tăng vọt, đánh Ô Kiến tới bờ, đả bại Mã Nguyên Vũ, Diệp Chân rõ ràng cảm giác được, lúc tu luyện khí huyết vận

chuyển hết sức thông thuận, hiệu quả tu luyện càng tốt hơn mấy phần.

So sánh cả hai, Diệp Chân liền ngộ ra một đạo lý, chỉ là trong lòng rõ ràng, nhưng cụ thể lại không nói ra được.

Sau khi đệ tử ngoại môn ở trước người Diệp Chân rời đi, lão chấp sự kia tiếp nhận bí tịch mà Diệp Chân lựa chọn, thuận miệng nói:

- Lấy ngọc bài thân phận của người ra, Ngũ Nhạc Thần Quyền một trăm điểm cống hiến tông môn, Xà Du Bộ một trăm năm mươi điểm cống hiến tông môn.

- Cần điểm cống hiến tông môn? Chấp sự đại nhân, đệ tử ngoại môn mới vào không phải mỗi người có thể miễn phí lựa chọn một quyển công pháp, võ kỹ, thân pháp sao?

Diệp Chân nghi ngờ nói.

- Người thuộc nhóm vài ngày trước kia? Người còn chưa chọn? Lấy ngọc bài thân phận ra đi.

Lão chấp sự có chút giật mình.

Không chỉ như thế, đám đệ tử ngoại môn ở sau lưng càng giật mình, bọn hắn làm sao cũng không nghĩ ra, tồn tại dám khiêu chiến Hồng Báo xếp thứ hai trên Địa Bảng, lại là một đệ tử ngoại môn ngay cả công pháp bí tịch cũng chưa chọn?

Ánh mắt của Hồng Báo trừng lớn, chỉ vào Diệp Chân tức giận mắng.

- Con mẹ nó, một đệ tử ngoại môn mới vào liền dám đối nghịch với thứ hai trên Địa Bảng như ta, không muốn sống sao, xem về sau lão tử chơi không chết người...

Lão chấp sự trừng mắt, làm cho tiếng mắng của Hồng Báo dừng lại.

- Không sai, người xác thực chưa dùng cơ hội miễn phí kia, hai quyển bí tịch này người có thể lấy, có điều, bản Xà Du Bộ này, ta khuyên người chọn quyển khác đi!

- Vì sao?

Diệp Chân nghi ngờ nói.

- Rất khó luyện, lão phu thủ ở lâu một Tầng Kinh Các vài chục năm, cho tới bây giờ còn chưa thấy đệ tử nào có thể luyện thành Xà Du Bộ.

Diệp Chân lại có chút không tin.

- Ta muốn thử xem.

Lão chấp sự lộ ra vẻ sớm biết người sẽ như vậy, mang tới hai quyển bí tịch, đưa cho Diệp Chân.

- Mỗi một đệ tử chọn Xà Du Bộ lại bị lão phu khuyên, đều biểu hiện giống như người bây giờ. Cùng là bí tịch Phạm giai thượng phẩm, Xà Du Bộ một trăm năm mươi điểm điểm cống hiến tông môn, cũng không phải không có lý do.

- Cảm ơn chấp sự đại nhân nhắc nhở, ta vẫn muốn thử một chút.

Diệp Chân kiên trì nói.

- Kế tiếp!

Khuyên bảo vô hiệu, lão chấp sự không nói thêm nữa, Diệp Chân cũng quay người rời đi.

Diệp Chân quay người rời đi, thời điểm đi ngang qua Hồng Báo, thanh âm hung tợn của Hồng Báo vang lên bên tai Diệp Chân.

- Tiểu tử, người chờ đó cho ta, chơi không chết được người...

- Lúc nào cũng sẵn lòng!

Diệp Chân trả lời, thiếu chút nữa làm Hồng Báo nổi điên, một người mới, lại dám hung hăng càn quấy như vậy. Thời điểm còn muốn nói hăm dọa vài câu, Diệp Chân đã đi xa.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Nhiệm Vụ Tông Môn

Rầm rầm rầm!

Tiếng quyền như lôi, lá rụng như mưa.

Trong rừng cây ít có dấu chân người, thân hình của Diệp Chân không ngừng di động, quyền thế mạnh mẽ thoải mái, động như lôi đình, tĩnh như gió nhẹ, một quyền đánh ra, một cây Thiết Chi Tùng lớn cỡ cái chén ăn cơm đứt gãy.

So với thời điểm làm đệ tử tạp dịch vất vả, với tu vi hôm nay, hạ một cây Thiết Chi Tùng là cực kỳ nhẹ nhõm.

- Hát!

Quát lớn một tiếng, Diệp Chân dùng Ngũ Nhạc Phá Không đánh về phía một cây Thiết Chi Tùng, tinh lực mạnh mẽ như sóng theo quyền kinh quét ngang toàn thân, một loại khí thế như núi cao sừng sững sinh ra.

Xoạt!

Trong tiếng răng rắc, Thiết Chi Tùng ầm ầm đứt gãy, nhưng quả đấm của Diệp Chân cách Thiết Chi Tùng lại chừng một thước, nhìn thấy một màn này, trên mặt Diệp Chân hiện ra vẻ vui mừng.

- Thành rồi, Ngũ Nhạc Thần Quyền quyền kinh ly thể, rốt cục đã luyện thành rồi.

Nửa tháng, Diệp Chân tu luyện Ngũ Nhạc Thần Quyền rốt cục có thành tựu, có điều, Diệp Chân không lập tức dừng tay, mà nhắm mắt suy ngẫm cảm giác lúc ra quyền, nghĩ đến loại cảm giác kia, lần nữa nắm chặt thời gian luyện tập.

Liên tiếp oanh oanh ra trên trăm quyền, ngoại trừ mấy quyền đầu tiên lúc linh lúc không, mấy chục quyền sau, mỗi khi Diệp Chân oanh ra một quyền, đều là quyền chưa tới, quyền kinh đã đến.

Thẳng đến thời điểm huyết khí trong đan điền tiêu hao hết, Diệp Chân mới dừng tay, xếp bằng ngồi dưới đất, vận chuyển Tinh Huyết Nguyên Thể Công, khôi phục lại lực lượng huyết khí trong cơ thể.

Sau một hồi lâu, Diệp Chân mới chậm rãi đứng dậy, nhắm mắt hồi tưởng cảm giác luyện quyền vừa rồi. Quyền Ý đã chín mùi, kế tiếp là vấn đề khổ luyện, để Quyền Ý thu phát tùy tâm.

Có điều, hôm nay Diệp Chân không dám luyện Ngũ Nhạc Thần Quyền nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, trước khi đột phá đến Chân Nguyên cảnh, lúc võ giả tu luyện, huyết khí tiêu hao cực lớn, huyết khí bắt nguồn từ tinh huyết của nhân thể, nếu hao tổn quá mức, sẽ tổn thương đến bản nguyên.

Cũng may thức ăn của đệ tử ngoại môn rất tốt, các loại thịt số lượng không hạn chế, bao ăn no, thậm chí có thể đóng gói mang đi một phần. Nếu không, mỗi ngày Diệp Chân tu luyện cường độ cao như vậy, coi như thân thể không đổ cũng cách suy sụp không xa.

Nghỉ ngơi một hồi, thân hình của Diệp Chân rung động mạnh mẽ, giống như rắn du tẩu, bắt đầu tập luyện Xà Du Bộ.

Thân hình như rắn trườn, trong tiếng phát lực xuy xuy xùy, thân hình của Diệp Chân chuyển động quỷ dị vây quanh một cây đại thụ, thỉnh

thoảng giống như đánh ra một chiêu Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Đây là Diệp Chân luyện tập dùng Ngũ Nhạc Thần Quyền phối hợp Xà Du Bộ công kích.

Thình thoảng, bả vai của Diệp Chân hung hăng vọt tới đại thụ, trong nháy mắt đụng vào, thân thể quý dị run run vài cái, lực phản kích khi va chạm đại thụ lập tức giảm mấy thành.

Đây là pháp môn mượn lực giảm lực trong Xà Du Bộ, tên là Hoạt Xà Thức, có thể trung hòa một phần lực lượng nhất định, nghe nói nếu đại thành, có thể hóa giải phần lớn lực lượng công kích của đối thủ, rất quý dị.

Xùy!

Trong lúc du tẩu, thân hình của Diệp Chân xoay chuyển, cơ hồ như Xà vương xoay mình, dưới tần suất kỳ quái, thân hình mạnh mẽ bắn ra, như mũi tên, Xà Du Bộ... Xà Đạn Thảo!

Thân hình Diệp Chân bắn ra ngoài sáu mét, vẻ thất vọng hiện lên trên mặt hắn.

Nửa tháng trước Diệp Chân từ lâu một Tàng Kinh Lô chọn hai quyển bí tịch, thành quả tu luyện Ngũ Nhạc Thần Quyền không tệ, hôm nay đã luyện đến quyền kinh ly thể, xem như có chút thành tựu.

Thế nhưng Xà Du Bộ, Diệp Chân khổ luyện nửa tháng, tiêu tốn thời gian còn nhiều hơn Ngũ Nhạc Thần Quyền, nhưng tiến bộ không lớn. Bộ pháp cơ bản đều thuộc như cháo, nhưng như Xà Đạn Thảo, Hoạt Xà Thức, luyện thế nào cũng không có thành tựu.

Hoạt Xà Thức miễn cưỡng có thể trung hòa một chút lực đạo, nhưng Xà Đạn Thảo, lại ngay cả nhập môn cũng không có, bắn ra chỉ ở trong sáu mét.

Với tu vi của Diệp Chân hôm nay, nhẹ nhõm nhảy lên, có thể vượt qua năm mét, thêm chút lực, nhảy hơn sáu mét không tính là gì, dưới tình huống như thế, Xà Đạn Thảo cũng không có tác dụng gì.

Sau khi bắn ra, ít nhất phải nhảy ra mười mét, mới có thể xem như luyện thành Xà Đạn Thảo này, theo bí tịch ghi lại, nếu Xà Đạn Thảo đại thành, một khi bắn ra, khoảng cách ít nhất cũng hai mươi, ba mươi mét.

Truyện được- cập nhật nhanh nhất -tại iread.vn-- Chẳng lẽ giống như lão chấp sự nói, Xà Du Bộ này không phải đệ tử ngoại môn có thể luyện thành?

Diệp Chân có chút nhụt chí.

Nhưng hẳn lại khổ luyện lần nữa.

- Ta cũng không tin, ta chịu khổ cực mà vẫn không luyện được Xà Du Bộ này.

Khổ luyện một hồi, mắt thấy sắp tới giữa trưa, Đạn Xà Bộ vẫn không tiến triển, Diệp Chân liền chuẩn bị trở về Đông Lai phong ăn cơm.

Chỗ tốt của đệ tử ngoại môn ngay ở đây, cơm canh mỗi ngày đều có người cung ứng, số lượng thịt không giới hạn, ngay cả quần áo, cũng do nữ đệ tử tạp dịch giặt thay, căn bản không cần đệ tử ngoại môn quan tâm.

Đệ tử ngoại môn so sánh với đệ tử tạp dịch, một cái là chủ nhân, cái khác là nô bộc!

Thời gian giữa trưa, rất nhiều đệ tử ngoại môn trở về ăn cơm, tu luyện một buổi sáng, Diệp Chân cũng rất đói bụng, đi rất gấp.

Đột nhiên, một thân ảnh mạnh mẽ quét ngang, chắn ở trước người Diệp Chân.

Mặt Diệp Chân trầm xuống, còn tưởng rằng là người đến tìm phiền phức, đang muốn quát mắng, lại chứng kiến người ngăn mình là Đông Lai Phong chấp sự Lưu chấp sự.

- Diệp Chân bái kiến Lưu chấp sự.

Diệp Chân vội vàng vấn an.

Lưu chấp sự hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt đen giống như đáy nồi.

- Diệp Chân, ta hỏi người, người làm nhiệm vụ tông môn tháng này chưa?

- Nhiệm vụ tông môn? A!

Diệp Chân vỗ đầu một cái.

- Xin lỗi, Lưu chấp sự, mấy ngày nay luyện công quá nhập thần, nên đã quên mất chuyện này, sau khi ta ăn xong sẽ lập tức đi làm ngay.

- Hừ, toàn bộ Đông Lai Phong, chỉ có nhiệm vụ tông môn của người cần ta nhắc nhở, còn có hai ngày rưỡi, trong hai ngày rưỡi, nếu người làm không xong nhiệm vụ tông môn, tháng sau chuyện cung ứng đan dược, cũng đừng nghĩ sẽ nhận được!

Lưu chấp sự nói.

Diệp Chân còn có thể nói gì, chỉ có thể cười bồi, không ngừng đáp ứng, mới để Lưu chấp sự thoáng đi một chút.

- Nhớ kỹ, đây là lần thứ nhất, cũng là lần cuối cùng nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ tông môn mỗi tháng, nếu còn có lần sau, sẽ trực tiếp trừ đi đan dược cung ứng tháng sau, người cứ nhìn đó mà làm.

Hừ lạnh một tiếng, Lưu chấp sự phẩy tay áo bỏ đi, để Diệp Chân cười khổ không thôi, lại quên việc này.

Sau khi ăn xong, Diệp Chân vội chạy về phía đại điện tuyên bố nhiệm vụ, nói giỡn, nếu như tông môn cung ứng đan dược bị trừ một tháng, vậy liền thua thiệt lớn.

Có lẽ trước kia không có coi trọng, Diệp Chân đến đại điện tông môn, tra xét nhiệm vụ của đệ tử ngoại môn có thể nhận một chút, mới phát hiện đại sự không ổn, nhiệm vụ tông môn, cũng không hề đơn giản như Diệp Chân nghĩ, tiện tay có thể hoàn thành.

Tỷ như nhiệm vụ thu thập tư nhện của Ma Văn Tri Chu ở sau núi, độ khó Phàm phẩm trung cấp, ban thưởng năm mươi điểm cống hiến tông môn, thích hợp đệ tử ngoại môn như Diệp Chân hoàn thành.

Nhưng theo chấp sự tông môn nói, trước kia trong hàng đệ tử hoàn thành nhiệm vụ này, tốc độ nhanh nhất, cũng tiêu hao năm ngày.

Cái khác như tuần tra Linh Dược Viên phía sau núi, đi thôn trang dưới núi trợ giúp thôn dân săn giết hung thú, quản sự Tạp Dịch phong nào đó nào đó có việc ra ngoài, thay chưởng quản Tạp Dịch phong mấy ngày... các loại nhiệm vụ tông môn thích hợp đệ tử ngoại môn nhiều lắm.

Kém nhất cũng phải mười ngày tám ngày mới có thể hoàn thành, có thậm chí cần nửa tháng mới có thể hoàn thành.

Nhiệm vụ tông môn có thể trong một hai ngày hoàn thành, Diệp Chân cũng phát hiện mấy cái, thế nhưng những nhiệm vụ kia, không phải săn giết yêu thú là thu thập linh dược ở địa phương yêu thú qua lại, độ khó ít nhất là Nhân phẩm trung cấp, đệ tử nội môn mới có năng lực hoàn thành.

Diệp Chân không khỏi ảo não, là mình quá mức sơ ý khinh thường, chẳng lẽ, thật sự bị cắt cung ứng đan dược tháng sau sao?

Diệp Chân có chút không cam lòng lật xem hết các nhiệm vụ, ý đồ tìm kiếm được nhiệm vụ tông môn có thể hoàn thành ở trong một hai ngày.

Khi lật đến trang cuối cùng, đang trong lúc Diệp Chân sắp muốn vứt bỏ, ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời, một nhiệm vụ không có đẳng cấp độ khó, bất luận kẻ nào cũng có thể hoàn thành xuất hiện.

Mà người phát ra nhiệm vụ tông môn kia, lại là Thái Y Tiên Tử mà Diệp Chân từng gặp mặt một lần!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Hồng Báo Xui Xẻo

- Hoa Ly của Thái Y Tiên Tử bị bệnh, ngày càng táo bạo, không chịu ăn uống, nếu có người trị hết, ban thưởng năm trăm điểm cống hiến tông môn.

Nhiệm vụ tông môn này, khiến cho Diệp Chân nhớ tới một tháng trước hẳn ngẫu nhiên nhìn thấy Thái Y Tiên Tử, lúc đó Thái Y Tiên Tử đang ôm Hoa Ly ở trong đại điện tông môn cầu y, mặc dù chỉ ở rất xa thoáng nhìn, nhưng Diệp Chân vẫn nhìn ra Hoa Ly của Thái Y Tiên Tử không thích hợp.

Nói cho đúng, hẳn là hẳn từ trong tiếng kêu của Hoa Ly nghe được.

Diệp Chân không nghĩ tới, thời gian qua một tháng, vấn đề của con Hoa Ly kia còn chưa giải quyết, mệnh của con Hoa Ly này cũng quá thảm rồi thì phải? Ngay cả nhu cầu sinh lý bình thường nhất cũng không giải quyết được.

Nghĩ tới đây, Diệp Chân nhếch miệng, không khỏi lộ ra nụ cười quái dị.

Đương nhiên, hấp dẫn Diệp Chân nhất chính là điểm cống hiến tông môn cao tới năm trăm điểm, Thái Y Tiên Tử không hổ là đệ tử chân truyền, ra tay quá xa xỉ.

Phải biết, Diệp Chân xem cơ hồ tất cả nhiệm vụ tông môn, cho dù là độ khó Nhân cấp Thượng phẩm, cần người nổi bật trong đệ tử nội môn mới có thể hoàn thành, ban thưởng điểm cống hiến tông môn tối đa cũng chỉ hai trăm.

Mà ở trong hơn một ngàn nhiệm vụ tông môn, ban thường điểm cống hiến tông môn cao nhất, cũng chỉ ba trăm điểm, nhiệm vụ kia, còn là một nhiệm vụ cần tốn ba tháng thời gian.

Năm trăm điểm cống hiến tông môn, đối với đệ tử ngoại môn mà nói, tuyệt đối là một tài sản khổng lồ, giá đổi một viên Huyết Nguyên đan cũng chỉ hai mươi điểm cống hiến tông môn.

- Chấp sự đại nhân, ta tiếp nhiệm vụ tông môn do Thái Y Tiên Tử ban bố.

Diệp Chân chỉ vào nhiệm vụ tông môn cuối cùng nói.

Vị chấp sự kia đang híp mắt ngủ gà ngủ gật, bị Diệp Chân nói đánh thức, trừng mắt mắng lên.

- Tiểu tử ngươi phát sốt sao? Hay bị năm trăm điểm cống hiến tông môn kia làm mờ mắt?

- Ngươi biết Thái Y Tiên Tử ban bố nhiệm vụ treo ở chỗ này hai mươi một ngày, có bao nhiêu đệ tử ngoại môn nhận không?

- Hai mươi ba đệ tử ngoại môn, mười một đệ tử nội môn tiếp nhiệm vụ này, kết quả, nhẹ nhất là bị một cước oanh ra Tiên Nữ Phong. Có một đệ tử nội môn thảm nhất, bây giờ còn nằm ở trên giường, không mất ba tháng tuyệt đối không khỏi được. Đây là kết quả mà lão phu ngày ngày khuyên can, bằng không, số người tối thiểu còn phải gia tăng mấy lần.

Chấp sự tông môn kia nói.

- Á, thảm như vậy sao?

Diệp Chân khẽ thở dài, thời điểm chấp sự tông môn kia cho rằng Diệp Chân buông tha, Diệp Chân lại nói:

- Có điều, ta nắm chắc.

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, chấp sự tông môn kia cho Diệp Chân một cái trừng mắt.

- Có nắm chắc? Sau khi tông môn tuyên bố nhiệm vụ, mấy vị chân truyền có ý với Thái Y Tiên Tử, nhất là Phiền Sở Ngọc kia, trước đó võ ngược vang trời, cũng giống như người nói, kết quả còn không phải bị đá ra hay sao?

- Tiểu tử, ta nói cho người biết, nhiệm vụ tông môn này là biện pháp cuối cùng của Thái Y Tiên Tử, ngay cả trưởng lão trong tông môn cũng thay nàng xem bệnh cho Hoa Ly, người tỉnh lại đi, đừng tự tìm phiền phức.

- Cảm ơn hảo ý của chấp sự đại nhân, ta thật sự có nắm chắc!

Diệp Chân nói lần nữa.

Nghe Diệp Chân nói, vị chấp sự tông môn kia không khỏi tức giận mắt chỉ lên trời.

- Tiểu tử, người thật muốn tiếp?

- Thật muốn tiếp!

- Lão phu liền cho người tiếp, đến lúc đó người bị Thái Y Tiên Tử đánh chết, cũng đừng trách lão phu không có nhắc nhở người!

Sự tình xác định, vị chấp sự tông môn kia nhanh chóng cho Diệp Chân tiếp nhiệm vụ tông môn này.

- Tiên Nữ Phong của Thái Y Tiên Tử, người bình thường không thể lên, hơn nữa mặc dù người tiếp nhiệm vụ tông môn này, cũng phải xem khi

nào Thái Y Tiên Tử có thời gian, lão phu chỉ có thể giúp người phát tin tức, nếu Thái Y Tiên Tử có rảnh hoặc nguyện ý để người cứu chữa Hoa Ly, Thái Y Tiên Tử sẽ đi tìm người.

Chấp sự tông môn nói.

- Tốt, cảm ơn chấp sự đại nhân, nhờ chấp sự đại nhân ở trong tin tức tăng thêm một câu, nói ta đã từng đứng ở xa nhìn thấy Hoa Ly, có tám phần mười chắc chắn.

Diệp Chân ngẫm nghĩ một lúc mới thận trọng nói.

Không vì cái gì khác, vì đan dược tháng sau, cũng vì có thể đạt được năm trăm điểm cống hiến tông môn, Diệp Chân xem như bất cứ giá nào rồi.

Một đệ tử ngoại môn muốn đạt được năm trăm điểm cống hiến tông môn, cho dù hoàn toàn bỏ qua tu luyện, ngày đêm không ngừng hoàn thành nhiệm vụ tông môn, chỉ sợ cũng phải tiêu hao hai ba tháng thậm chí nhiều hơn.

Mà với tình huống bình thường, tích lũy năm trăm điểm cống hiến tông môn, sợ là phải cần nửa năm.

- Hiện tại, ta thật sự có rất ít tin tưởng người thật sự có năm chắc.

Đang khi nói chuyện, chấp sự tông môn kia lấy ra một ngọc phù, thời điểm linh quang thoáng hiện, một đạo phù quang mạnh mẽ phóng lên trời, sau đó tan biến.

- Tốt rồi, người trở về chờ tin tức đi, nếu Thái Y Tiên Tử có thời gian, thì sẽ có người thông tri người!

Cũng chỉ có thể như vậy, có điều, Diệp Chân thực hi vọng Thái Y Tiên Tử trong vòng hai ngày có thể tới tìm hắn, bằng không, phúc lợi tông môn

tháng sau của hãn coi như xong đời.

Sự tình hôm nay, lại cho Diệp Chân một cách nghĩ mới về phương diện tu luyện ... cái đó chính là nhiệm vụ tông môn.

Bạ-n đ-ang đ-ọc truyện tại iREAD.vn-Thời điểm tu luyện tới bình cảnh, có thể tới tiếp mấy nhiệm vụ săn giết Hung thú, thậm chí là Yêu thú, nói không chừng có thể đột phá bình cảnh.

Thực chiến, là tiêu chuẩn kiểm nghiệm tốt nhất, cũng là cách tăng lên tốt nhất.

Diệp Chân hạ quyết tâm, chờ hoàn thành nhiệm vụ tông môn này, liền đi đổi một viên Tây Tủy Đan để tu vi đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng, tăng thêm ban thưởng hạng nhất khi xông Ngự Long đạo, có năm trăm điểm cống hiến tông môn làm hậu thuẫn, nói không chừng có khả năng nhất cổ tác khí hoàn thành tây tủy tôi thể, tu vi đột phá đến Luyện Huyết ngũ trọng, sau đó liền ra ngoài lịch lãm rèn luyện.

Đang suy nghĩ, một thân ảnh ở bên cạnh mạnh mẽ đụng tới Diệp Chân, cái va chạm kia rất nhanh, như kim nhận phá không.

Theo bản năng, hai chân thi triển Xà Du Bộ, đầu vai run rẩy một chút, tan mất một bộ phận lực đạo, tránh ra một ít, nhưng tốc độ của người tới cực nhanh, Diệp Chân vẫn bị đụng lảo đảo.

- Diệp Chân, mắt ngươi mù sao, dám cố ý đụng ta.

Trong tiếng hét phẫn nộ, ánh vào trong mắt Diệp Chân là một vết sẹo bên khóe mắt, theo đó là tiếng Hồng Báo gầm lên không ngừng lay động.

Trong nháy mắt, Diệp Chân liền hiểu, đây là Hồng Báo cố ý bới móc. Cũng là vận khí của hãn không tốt, ở trên đường về gặp ác ôn Hồng Báo này.

Những ngày này Diệp Chân không có đóng cửa luyện công, ở trong hàng đệ tử ngoại môn của Đông Lai Phong pha trộn một phen, nên cũng đã rõ ràng rất nhiều chuyện của Đông Lai Phong.

Tỷ như, ở trong mắt những đệ tử ngoại môn khác, trên Đông Lai Phong, chọc Địa Bảng thứ nhất, Địa Bảng thứ ba không sao, nhưng Hồng Báo xếp thứ hai trên Địa Bảng là tuyệt đối không thể gây.

Hồng Báo này có thể nói là một dị loại hoành hành ngang ngược ở Đông Lai Phong, cùng đồng môn đánh đập tàn nhẫn vài chục lần, lại ít khi bị xử phạt chân chính, ngược lại là những đệ tử ngoại môn bị khi dễ kia, còn bị xử phạt nặng nề hơn.

Năm trước có một đệ tử ngoại môn tên Thạch Thành, trong lúc vô tình đụng phải Hồng Báo, kết quả bị Hồng Báo bới móc mấy lần, một lần cuối cùng, đến tai tông môn, kết quả cuối cùng lại là Thạch Thành tâm thuật bất chính, trực tiếp bị khai trừ ra tông môn.

Hồng Báo này thực lực xuất chúng, có khả năng trong khoảng thời gian ngắn đột phá đến Chân Nguyên cảnh trở thành đệ tử nội môn, rất được tông môn coi trọng, nghe nói, một vị trưởng lão trong tông môn, còn có chút quan hệ đặc thù với Hồng Báo.

Hồng Báo cũng là được trưởng lão tông môn kia chiếu cố, mới có thể ở Đông Lai Phong hoành hành ngang ngược mà không bị xử phạt.

Hơn nữa, mặc dù nói tông môn cấm đệ tử ngoại môn tư đấu, nhưng tám ngàn đệ tử ngoại môn, ít nhất sáu ngàn nam nhi nhiệt huyết, mỗi ngày đụng độ ma sát nhiều vô số kể, dưới sự phẫn nộ, sự tình ba quyền hai cước nhiều lắm.

Cho nên, đối với đệ tử ngoại môn tư đấu, tông môn cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần không chết không tàn, lại không có người bẩm báo chấp sự, thì không ai truy cứu.

- Diệp Chân, người cố ý đụng ta, còn không xin lỗi, định coi ta là bunn nạn sao, xem ta làm sao giáo huấn người!

Nổi giận gầm lên một tiếng, cơ bắp quanh thân Hồng Báo mạnh mẽ gồ lên, một cỗ khí thế làm người sợ hãi từ trên người Hồng Báo bay ra, quyền ảnh hơi biến hóa, liền đánh tới Diệp Chân.

Trên năm tay đánh về phía Diệp Chân kia, vậy mà che một tầng xích quang, tầng xích quang kia vừa ra, liền làm Diệp Chân hít thở không thông.

- Chân Nguyên?

Thấy thế, Diệp Chân chấn động, nội tâm trầm xuống, Chân Nguyên và huyết khí, đây là hai loại lực lượng khác biệt, hôm nay, sợ là mình phải chịu thiệt một chút.

Nhưng hiểu thì hiểu, Diệp Chân cũng tuyệt đối không phải loại đứng đây để người đánh, người đánh ta một quyền, ta tuyệt đối cần người một ngoạm.

Quyền thế của Diệp Chân khê động, trong hai mắt bay lên khí thế anh dũng có đi không về, một chiêu Ngũ Nhạc đồng quy nghênh đón tiếp lấy, khí tức quanh người trở nên vô cùng thâm liệt.

Hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng!

Không sợ mới có thể tuyệt xử phùng sinh!

Đây là những ngày qua Diệp Chân phỏng đoán chiến đấu thể ngộ ra một đạo lý.

Quả nhiên, ánh mắt của Hồng Báo biến đổi, bị khí thế của Diệp Chân dọa hoảng sợ, có điều nháy mắt sau đó, khí thế quanh thân Hồng Báo tăng vọt, vàng sáng màu đỏ đột nhiên bùng lên.

- Hừ, Diệp Chân người muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người...

Báp!

Một tia ánh sáng màu xanh từ trên trời giáng xuống, cơ hồ như một bàn tay quất lên mặt Hồng Báo. Hồng Báo như bị sét đánh, cả người kêu thảm bay ra ngoài.

Cơ hồ là đồng thời, một đoàn thái quang lao thẳng tới Diệp Chân, Diệp Chân chỉ cảm thấy thân thể run lên bần bật, không thể cử động được nữa.

- Người là Diệp Chân?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Nguyên Nhân Hoa Ly Bệnh

- Người chính là Diệp Chân?

Đầu ngón tay nhắc lên, Diệp Chân giống như một con rối, bị Thái Y Tiên Tử đột nhiên phủ xuống nắm ở trong tay, không thể động đậy chút nào, ngoại trừ con mắt có thể chuyển động, thì nửa chữ cũng không thể phun ra.

- Đây là uy thế của đệ tử chân truyền sao, trường trị ta còn đơn giản hơn thu thập con sâu cái kiến?

Lúc này Diệp Chân lại rất chấn động.

Đừng nhìn giữa đệ tử ngoại môn và đệ tử chân truyền chỉ cách một đệ tử nội môn, nhưng chênh lệch, phải nói, căn bản không có tư cách đánh đồng.

- Nói chuyện, người có phải Diệp Chân hay không?

Đôi mi thanh tú của Thái Y Tiên Tử nhú một cái, gương mặt lo lắng.

Diệp Chân là muốn trả lời, thế nhưng bị lực lượng của Thái Y Tiên Tử chấn nhiếp, ngay cả miệng cũng không mở được, làm sao trả lời?

Vừa rồi Hồng Báo bị Thái Y Tiên Tử đập bay, lúc này lại cật lực bò lên, lau vết máu ở khóe miệng, trong mắt lóe lên lửa giận.

Hắn thân là Địa Bảng thứ hai, tên tuổi đệ tử chân truyền Thái Y Tiên Tử tự nhiên rõ ràng, cho nên dù vừa rồi ăn đòn rất oan uổng, nhưng hắn

không dám nói một câu, thậm chí, giờ phút này hẳn còn muốn nịnh nọt Thái Y Tiên Tử một chút, ở trong Tề Vân Tông, tên tuổi của Thái Y Tiên Tử cũng không phải trưng cho đẹp.

Thấy Diệp Chân không đáp lời, Hồng Báo vội vàng nói:

- Thái Y Tiên Tử, tên Khốn kiếp này là Diệp Chân, người vội vã tìm hẳn như thế, hẳn là hẳn đã làm gì khinh nhờn...

Ba!

Nhưng lúc này, một đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống, hung hăng chém lên mặt Hồng Báo, mặc dù kiếm quang kia chỉ lướt qua, thế nhưng kiếm khí sắc bén vẫn cắt Hồng Báo máu me đầy mặt.

Cả người thì bị đạo kiếm quang kia ẩn chứa lực lượng khổng lồ đánh bay, trong quá trình bay ngược, miệng Hồng Báo không ngừng phun máu tươi.

- Nếu không phải nể tình Hồng trưởng lão, chỉ bằng câu nói này của người, ta có thể phế bỏ người!

Một công tử áo trắng đáp xuống nhẹ nhàng, mặt như ngọc quan, bên hông đeo ngọc bội đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

- Toàn bộ Tề Vân Tông, ai dám khinh nhờn Thái Y, ai có thể khinh nhờn Thái Y?

Trong mắt Bạch y công tử bắn ra lệ mang, dọa Hồng Báo đang muốn miệng mắng to tranh thủ thời gian ngậm miệng lại, không dám nhiều lời một chữ.

- Thái Y, người chế trụ hẳn như thế, hẳn ngay cả há mồm cũng khó khăn, làm sao trả lời người?

Bạch y công tử đi đến bên cạnh Thái Y Tiên Tử, nhẹ nhàng nói.

Cuối cùng, bạch y công tử lại nói:

- Thái Y, ta thấy ngươi là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, không chừng tiểu tử này lại là một gia hỏa muốn lấy giải thưởng. Sau nửa tháng, Hắc Thủy Dược Vương sẽ từ Di châu trở về, đến lúc đó ta cùng ngươi đi tìm Hắc Thủy Dược Vương xem bệnh cho Tố nhi.

- Thế nhưng mà, nửa tháng sao kịp, bây giờ Tố nhi không ăn không uống, sợ là chóng không đến lúc ấy...

Đang khi nói chuyện, trong mắt Thái Y Tiên Tử ảm ảm có thủy quang lấp lóe, cùng thời khắc đó, Diệp Chân cảm giác lực lượng chế trụ hẳn đột nhiên biến mất, toàn thân nhẹ nhõm.

- Không sai, ta chính là Diệp Chân.

Thấy Diệp Chân mở miệng, đôi mắt của Thái Y Tiên Tử sáng lên, vậy mà sinh ra vẻ vui mừng.

- Ngươi chính là Diệp Chân? Ngươi chính là Diệp Chân nói đã từng thấy qua Tố nhi, có tám phần nắm chắc chữa khỏi Tố nhi?

- Không sai.

Diệp Chân nhẹ gật đầu lần nữa.

- Diệp Chân đúng không, nếu ngươi dám loạn nói, lại lừa Thái Y thương tâm... hừ!

Bạch y công tử hừ lạnh một tiếng, thanh âm không lớn, nhưng truyền vào trong tai Diệp Chân, lại như tiếng sấm, làm toàn thân Diệp Chân run lên.

- Ta lại hỏi người, người đã có tám phần năm chắc chữa tốt, vậy người nói xem, rốt cuộc Tố nhi bị bệnh gì?

Bạch y công tử hỏi.

- Cái này...

Lúc này Diệp Chân cũng có chút do dự, chuyện này đừng nhìn đơn giản, nhưng nếu thất bại, hậu quả rất khó liệu, hơn nữa Hoa Ly kia Diệp Chân đã có một tháng không thấy, cũng không biết còn có thay đổi gì nữa hay không.

- Ngày đó chỉ nhìn ở rất xa, cảm thấy Hoa Ly khác thường, bây giờ đã cách một tháng....

- Thái Y, người xem, Diệp Chân này khẳng định lại hoa ngôn xảo ngữ ý đồ tìm vận may, người lại....

Bạch y công tử trực tiếp cắt đứt Diệp Chân nói.

- Phiền sư huynh, người để hẳn nói hết lời.

Thái Y Tiên Tử nhíu mày.

Nghe xưng hô của Thái Y Tiên Tử, trong nội tâm Diệp Chân cuồn cuồn, hóa ra bạch y công tử này là Phiền Sở Ngọc mà chấp sự tông môn kia nói.

Vị này vì nịnh nọt Thái Y Tiên Tử mà bị đá ra Tiên Nữ Phong.

- Bây giờ muốn xác định Hoa Ly bệnh như thế nào, ta còn phải cẩn thận quan sát con Hoa Ly kia một chút.

Vì ổn thỏa, Diệp Chân cảm thấy nên thận trọng một chút.

- Vậy thì tốt, ta dẫn người đi Tiên Nữ Phong.

Không để Diệp Chân phân trần, Thái Y Tiên Tử nắm lấy bả vai của Diệp Chân, bỗng nhiên lên không bay về phía Tiên Nữ Phong.

Sự tình đột nhiên, làm Diệp Chân sợ hãi kêu lên một tiếng, đã lớn như vậy, mặc dù lúc nào cũng mong ngóng có thể tự do bay lượn ở trên trời, nhưng giờ chân chính bay lên không trung, thì đây là lần thứ nhất.

Nhất là khi nhìn xuống dưới, Diệp Chân không khỏi căng thẳng, thân thể căng thẳng, người ở trên không trung, tay chân không có chỗ trụ vào, liền vung vẩy lung tung bắt được một vật.

Người ở trên không trung, bên người Diệp Chân chỉ có Thái Y Tiên Tử, có thể bắt được cái gì để dựa vào?

Ba bắt bốn bắt, Diệp Chân cảm giác trong tay mềm nhũn, mũi người được mùi hương thoang thoang, hai tay liền vòng lên eo của Thái Y Tiên Tử, thân thể càng tựa ở trên người nàng.

Truyện .được biên tập tại iread.vn..Phiền Sở Ngọc ở phía sau vừa mới phóng lên trời thấy một màn như vậy, song quyền nắm chặt, trong mắt càng có nộ diễm bắn ra bốn phía.

- Khốn kiếp, làm gì...

Tiếng mắng chửi của Phiền Sở Ngọc còn không ra, Diệp Chân còn chưa tận hưởng diễm ngộ, thì đã kết thúc.

Thời điểm hai tay Diệp Chân ôm eo của Thái Y Tiên Tử, dưới tay mềm nhũn, cảm giác thân thể của Thái Y Tiên Tử hơi run một chút, sau đó mảng lớn ánh sáng màu xanh phun ra ở bên ngoài thân thể Thái Y Tiên Tử, cùng lúc đó, Diệp Chân như bị sét đánh.

Toàn thân nhúc nhối làm Diệp Chân muốn thổ huyết, hai tay vừa mới quàng lên eo của Thái Y Tiên Tử chết lặng giống như không phải của mình, loại cảm giác như ở trên mặt đất lúc trước lần nữa lại đến.

Quanh thân xiết chặt, Diệp Chân muốn động một cái cũng không thể động, ở trên trời bay nhanh mang theo sức gió tiến vào trong miệng không thể đóng chặt của Diệp Chân, để Diệp Chân hít thở không thông.

Diệp Chân lấy tư thế giống như gà gổ ấy, một đường bị Thái Y Tiên Tử mang vào Tiên Nữ Phong, Thái Y Tiên Tử thiện tâm, cũng không ném Diệp Chân lên mặt đất. Nghênh tiếp Diệp Chân, lại là ánh mắt muốn ăn thịt người của Phiền Sở Ngọc.

Tiên Nữ Phong là chỗ tu luyện của Thái Y Tiên Tử, nghe nói, mỗi một đệ tử chân truyền của Tề Vân Tông, đều có một ngọn núi độc lập làm chỗ tu luyện.

- Đây là Tố nhi, người xem một chút đi. Không biết nguyên nhân gì, nửa tháng trước, tính tình của Tố nhi đột nhiên trở nên táo bạo, ngay cả ta cũng cản, về sau, bắt đầu không ăn không uống. Đến bây giờ, Tố nhi đã như lên cơn điên, thấy ai cũng cản, ta bất đắc dĩ, nhốt nó ở trong lồng.

Thái Y Tiên Tử đưa đến một lồng sắt luyện chế cực kỳ tinh mỹ, Hoa Ly vốn đáng yêu khiến ai ai cũng phải tỏ ý thương yêu, lúc này lại nhe răng nanh, nhìn Diệp Chân điên cuồng gầm hét.

Diệp Chân giật mình, ngưng định tâm thần, nghiêng tai lắng nghe.

- Tiểu tử, nếu hôm nay người trị không được Hoa Ly, ta sẽ cho người đẹp mặt!

Thanh âm bất thiện của Phiền Sở Ngọc vang lên.

Sau một hồi lâu, Diệp Chân chậm rãi đứng lên.

- Thái Y Tiên Tử, ta đã có bảy thành năm chắc là nguyên nhân gì để Hoa Ly biến thành như vậy.

- Nguyên nhân gì?

Thái Y Tiên Tử vội la lên.

- Thái Y Tiên Tử, trước khi trả lời, ta muốn hỏi người mấy vấn đề, lại xác định một chút.

Diệp Chân nói.

- Người hỏi đi, chỉ cần có thể chữa khỏi Tố nhi, như thế nào cũng được.

- Thái Y Tiên Tử, trước kia Hoa Ly có từng phát sinh loại tình huống này không?

- Từ khi theo ta, chưa từng có!

- Hoa Ly theo người mấy năm? Hoa Ly này mấy tuổi?

- Hơn bốn năm, Hoa Ly bốn tuổi rưỡi. Hoa Ly này, là ta nhặt được ở hậu sơn hơn bốn năm trước, tựa hồ vừa mới sinh không lâu, mập mạp trắng trẻo. Lúc một tuổi, rất khéo hiểu lòng người, cùng ta gắn bó làm bạn.

- Nếu như vậy, ta càng có năm chắc.

Trong mắt Diệp Chân càng tự tin, nếu như nói lúc trước chỉ có bảy thành năm chắc, như vậy hiện tại Diệp Chân có chín mươi chín phần trăm năm chắc.

- Hả, người xác định, nói mau, Hoa Ly bị bệnh gì?

Phiền Sở Ngọc thúc giục, Thái Y Tiên Tử cũng nhìn về phía Diệp Chân, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy chờ mong.

- Thái Y Tiên Tử, kỳ thật Hoa Ly không phải bị bệnh, nó là vì...

Lời nói một nửa, Diệp Chân không khỏi dừng lại, Thái Y Tiên Tử tuổi không lớn lắm, gương mặt hồn nhiên, khiến Diệp Chân làm sao giải thích cho Thái Y Tiên Tử... Hoa Ly nổi giận phát tó là vì nó phát dục?

Hoa Ly đã đến thời điểm bản năng phải giao phối, bảo Diệp Chân làm sao mở miệng?

Huống chi, bên người Diệp Chân còn đứng một sát thần... Phiền Sở Ngọc.

Diệp Chân đoán chừng nếu hấn nói Hoa Ly phát xuân, cần giao phối, bạch y công tử nhất định sẽ cho rằng Diệp Chân khinh nhờn Thái Y Tiên Tử, nhịn không được tại chỗ chém giết Diệp Chân cũng có thể.

Vừa rồi đái ngô của Hồng Báo hiện lên ở trong đầu Diệp Chân, Hồng Báo vền vền nói hai chữ “khinh nhờn”, liền bị chinh thành như vậy.

Nếu Diệp Chân...

Phiền Sở Ngọc là đệ tử chân truyền của Tề Vân Tông, chỉ cần hấn động ngón tay cũng có thể xử lý Diệp Chân.

Diệp Chân chớp mắt, ánh mắt có chút do dự nhìn về phía Phiền Sở Ngọc. Phiền Sở Ngọc khẽ giật mình, còn có chút không rõ ràng cho lắm.

Nhưng Thái Y Tiên Tử cực kỳ chờ mong nghe Diệp Chân nói nguyên nhân, nhìn thấy cử động của Diệp Chân, lại lầm tưởng Diệp Chân bởi vì lúc trước Phiền Sở Ngọc uy hiếp mà e ngại, không dám nói.

- Phiền sư huynh, mời rời Tiên Nữ Phong trước đi.

Thải Y Tiên Tử nói, trên thực tế, Thải Y Tiên Tử đối với vị Phiền sư huynh hay dây dưa này, cũng có chút phiền chán, cả ngày đi theo phía sau cái mộng của nàng.

- Cái gì?

Phiền Sở Ngọc ngẩn người.

- Phiền sư huynh, ta muốn cứu Tố nhi, người nhanh rời đi đi!

Thần sắc của Thải Y Tiên Tử có chút không vui.

Phiền Sở Ngọc nhìn chăm chăm Diệp Chân, qua giây lát mới hiểu rõ ra, đột nhiên giận dữ, muốn nổi giận, xong rồi lại áp chế xuống.

Hắn biết rõ tính cách của Thải Y ngoài mềm trong cứng, cũng biết Thải Y yêu thương Hoa Ly bao nhiêu, nếu chống đối Thải Y, chỉ sợ ngày sau Thải Y sẽ chân chân chính chính chán ghét hắn, hắn rốt cuộc không có cơ hội nào nữa.

Căm hận nhìn chăm chăm Diệp Chân, thân hình Phiền Sở Ngọc lóe lên, liền bay lên không.

Nhìn lấy Phiền Sở Ngọc rời đi, Diệp Chân lại hô to oan uổng, hắn cũng không phải tị hiềm Phiền Sở Ngọc.

- Diệp Chân, là nguyên nhân nào, bây giờ người có thể nói a?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Huyền Ảnh Xà Vương

- Cái này... Nguyên nhân rất phức tạp, một lời nửa câu nói không rõ ràng, chúng ta vẫn là trước trị liệu Hoa Ly đi, trị liệu cũng phải một hai ngày, người xem tình huống hiện tại của Hoa Ly...

Cuối cùng, Diệp Chân vẫn không nói nguyên nhân Hoa Ly bị bệnh, đôi mắt Thái Y Tiên Tử thanh tịnh như vậy, Diệp Chân nói không ra a.

- Vậy nhanh trị liệu đi, cần dược vật gì?

Nghe muốn trị liệu Hoa Ly, nguyên nhân bệnh gì gì đó, Thái Y Tiên Tử đều không để ý.

- Dược vật thì không cần, ngược lại cần mấy con Hoa Ly, người biết nơi nào có Hoa Ly thường xuyên qua lại không?

Phương pháp trị liệu Hoa Ly, Diệp Chân cũng nghĩ qua, chỉ có thể tìm đồng loại của nó.

- Nơi nào có Hoa Ly thường xuyên qua lại?

Đôi mắt đẹp của Thái Y Tiên Tử đột nhiên sáng ngời.

- Người là nói, Tố nhi nhớ nhà?

Diệp Chân nghe vậy, thần sắc quái dị nhẹ gật đầu.

- Xem như thế đi.

Thải Y Tiên Tử ngẫm nghĩ một chút mới nói:

- Hẳn là phía sau núi, năm đó ta ở hậu sơn nhặt được Tố nhi, nếu có Hoa Ly qua lại, cũng chỉ có thể ở nơi đó.

Dừng một chút, Thải Y Tiên Tử lại nói:

- Có điều, phía sau núi thường có Yêu thú qua lại, đối với dã thú bình thường như Hoa Ly là vô cùng nguy hiểm, nhất định phải tìm được đồng loại của nó mới có thể trị liệu sao?

- Ta chỉ biết phương pháp này...

- Vậy thì tốt, đi thôi.

Bả vai xiết chặt, Diệp Chân bị Thải Y Tiên Tử xách bay lên trời lần nữa, có điều lúc này, Thải Y Tiên Tử không có cho Diệp Chân cơ hội khoa tay múa chân, trong nháy mắt bay lên trời, toàn thân Diệp Chân bị một cỗ lực lượng vô danh khống chế, không cách nào nhúc nhích.

Lúc này, Phiền Sở Ngọc đang ở Linh Kiếm Phong nhìn Diệp Chân bị Thải Y Tiên Tử mang đi, hàm răng nghiến vào nhau ken két, hơn một năm, hẳn không ngừng truy đuổi Thải Y, cho tới bây giờ chưa cùng Thải Y thân cận như thế, thậm chí chưa bao giờ đơn độc ở chung một chỗ.

Bây giờ, một đệ tử ngoại môn như giun dế, lại dễ dàng có được. Mặc dù trong nội tâm Phiền Sở Ngọc rõ ràng đây là vì cứu Hoa Ly, nhưng trong lòng không thoải mái, lại không cách nào xóa đi.

Tề Vân Tông xây dựng ở trên Tề Vân Sơn mạch, có điều, trong Tề Vân Sơn mạch Yêu thú hoành hành, mặc dù Tề Vân Tông trải qua gần ngàn năm phát triển, nhưng chỉ có mấy trăm ngọn núi được triệt để thanh trừ Yêu thú.

Hơn nữa mấy trăm ngọn núi này đều là ở ngoại vi.

Phía sau núi Tề Vân Sơn, bởi vì thường có Yêu thú qua lại, thời gian dần trôi qua biến thành chỗ đệ tử ngoại môn, nội môn tu hành, cũng bởi vậy, thường có đệ tử ngoại môn chết thảm ở phía sau núi.

Về phần chỗ sâu trong Tề Vân Sơn mạch, coi như là đệ tử chân truyền cũng không dám đơn giản đi vào.

- Hẳn là ở nơi này.

Sau khi tới một vùng rừng rậm, Thái Y Tiên Tử ôm Hoa Ly ở trong ngực tìm kiếm khắp nơi, có lẽ ý thức được cái gì, vừa rồi Hoa Ly táo bạo không thôi đột nhiên trở nên yên tĩnh, khiến Thái Y Tiên Tử mừng rỡ.

- Diệp Chân, tu vi của người thấp, phải cẩn thận, nơi này đã tiếp cận chỗ sâu trong Tề Vân Sơn mạch, thường có Yêu thú qua lại, Yêu thú Nhân giai rất phổ biến, ngay cả Đại yêu Địa giai cũng có khi qua lại. Tốt nhất không nên cách ta quá một trượng. Trong vòng một trượng, coi như xuất hiện Đại yêu Địa giai, ta cũng có thể bảo hộ người chu toàn, nhưng ngoài một trượng, ta không nắm chắc.

Diệp Chân vội vàng nhẹ gật đầu, theo sát Thái Y Tiên Tử.

Đây cũng không phải Thái Y Tiên Tử hù dọa hẳn, Diệp Chân nghe nói, chỉ một năm trước, đệ tử nội môn biến mất ở hậu sơn, liền vượt qua mười người. Nghe nói mấy năm trước, từng có một vị chân truyền, cũng vẫn lạc ở hậu sơn.

Hơn nữa, võ giả như Diệp Chân, bởi vì huyết khí tràn đầy, ở trong mắt Yêu thú, đây là huyết thực đại bổ, giống như thịt Đường Tăng vậy, rất dễ dàng hấp dẫn Yêu thú.

- Năm trước, ta còn gặp qua mấy con Hoa Ly ở đây, sao bây giờ lại không có?

- Thái Y Tiên Tử, phải thả Hoa Ly ra, để nó tự đi tìm đồng loại, khả năng sẽ càng nhanh hơn.

Diệp Chân đề nghị.

Thái Y Tiên Tử không chút do dự cự tuyệt đề nghị của Diệp Chân.

- Không được, nơi này quá nguy hiểm, Tố nhi sẽ có nguy hiểm.

Diệp Chân nhếch miệng, có chút im lặng, năm trăm điểm công hiến tông môn này, thực không dễ kiếm a.

Phì!

Thời điểm Thái Y Tiên Tử đi qua một đồng lá rụng, có vài thanh ảnh bắn lên, mấy con rắn lục dài vượt qua hai mét, bắn về phía Diệp Chân cùng Thái Y Tiên Tử.

Cũng không thấy Thái Y Tiên Tử có động tác gì, một vòng ánh sáng màu xanh vẩy ra, sáu con rắn lục bị cắt thành mấy khúc, máu rắn rơi đầy mặt đất.

- Mấy hung xà ngay cả Yêu thú cũng không phải mà thôi, sợ cái gì.

Thấy Diệp Chân khẩn trương, Thái Y Tiên Tử cười khẽ một tiếng.

Tru..yện. được cập nhật nhanh nhất tại iread.vn. Thấy thế, thần sắc của Diệp Chân không khỏi buông lỏng, nhưng trong nháy mắt này, dị biến nảy sinh.

Hừ!

Tiếng xé gió như lôi đình tạc tới, một cái đuôi rắn màu xanh đen huyền hóa ra vô số đuôi rắn, nhanh như tia chớp đánh về phía Diệp Chân cùng Thái Y Tiên Tử.

Diệp Chân chỉ cảm thấy hoa mắt, làn gió thơm ùa đến, thân hình đã bay lên.

- Huyền Ảnh Xà Vương?

Ầm!

Đuôi rắn hung hăng nện lên mặt đất, chấn động đến mấy cây đại thụ ở phụ cận đứt gãy, đuôi rắn thu lại, một cái đầu rắn to lớn từ đằng xa xuất hiện, trong mắt lóe ra vàng sáng lạnh như băng.

Phì!

Lưỡi rắn thật dài phun ra nuốt vào, âm thanh bạo phát, đầu rắn đột nhiên cắn tới Diệp Chân.

Tốc độ của đầu rắn cực nhanh, trong nháy mắt đầu rắn động, đâm vào không khí cơ hồ như phát ra tầng tầng gợn sóng, càng đáng chết là, miệng rắn nhỏ ra độc dịch đen nhánh, những nơi đi qua, vạn cỏ thành tro.

Huyền Ảnh Xà Vương nhanh, nhưng Thái Y Tiên Tử lại càng nhanh hơn.

Thân hình phát phới, trường kiếm trong tay khẽ múa, một đạo kiếm quang dài hơn mười mét bắn ra, chém qua chỗ bảy tấc của Huyền Ảnh Xà Vương, thuận thế đóng đinh Huyền Ảnh Xà Vương ở trên mặt đất.

- Meo!

Cơ hồ là đồng thời, một tiếng mèo kêu hơi sắc nhọn mang theo vài phần hưng phấn vang lên, âm thanh này vừa vang lên, Hoa Ly vốn an ổn

nằm ở trong ngực Thái Y Tiên Tử mắt sáng lên, hưng phấn meo một tiếng, thừa dịp Thái Y Tiên Tử và Huyền Ảnh Xà Vương giao chiến, mạnh mẽ từ trong ngực Thái Y Tiên Tử nhảy ra.

Tốc độ của Hoa Ly cực nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt, liền biến mất ở trong rừng sâu, chỉ có tiếng “meo” kia là chỉ rõ phương hướng của Hoa Ly.

- Tổ nhi, nguy hiểm, trở về!

Thái Y Tiên Tử vừa mới thu thập Huyền Ảnh Xà Vương xong kinh hô một tiếng, gần như không có cân nhắc, liền phi thân lên, đuổi sát Hoa Ly.

Một người một Hoa Ly, qua trong giây lát liền biến mất, chỉ để lại Diệp Chân nhìn về phía Huyền Ảnh Xà Vương.

- Mẹ nhà nó!

Nhìn lấy Thái Y Tiên Tử cùng Hoa Ly biến mất, Diệp Chân không khỏi chửi thề, đây quả thực là hố người chứ gì nữa. Hẳn là một đệ tử ngoại môn ngay cả Chân Nguyên cũng chưa ngưng tụ ra một giọt, Thái Y Tiên Tử bỏ hẳn một mình ở chỗ này tính là sự tình gì?

Nếu lại đến một con Huyền Ảnh Xà, coi như không phải Xà vương, cũng có thể dễ dàng lấy mạng Diệp Chân. Huyền Ảnh Xà, không chỉ lực lớn, hơn nữa tốc độ nhanh như thiếu điện, Huyền Ảnh Xà thông thường, cũng đã là Yêu thú Nhân giai Hạ Phẩm.

Về phần Huyền Ảnh Xà Vương, càng là Yêu thú Nhân giai thượng phẩm, không phải Chân Nguyên cảnh đỉnh phong là không thể địch.

Có điều, lúc này khó khăn nhất, là con Huyền Ảnh Xà Vương kia còn sống.

Thanh trường kiếm kia của Thái Y Tiên Tử xuyên qua chỗ bảy tấc của Huyền Ảnh Xà Vương, đóng đinh nó ở trên mặt đất, nhưng không có giết chết nó.

Chỗ chết người nhất là, chỗ bảy tấc bị đóng đinh, chỉ để thân rắn của Huyền Ảnh Xà Vương tê liệt, không cách nào nhúc nhích, nhưng đầu rắn lại không ngừng giùng giăng.

Lực lượng của đầu rắn cực lớn, mỗi giây dựa một chút, trường kiếm đóng đinh nó liền buông lỏng mấy phần, cứ như vậy kéo dài, không bao lâu, Huyền Ảnh Xà Vương này liền gãy dựa ra.

Nếu Huyền Ảnh Xà Vương này gãy dựa ra?

Diệp Chân không khỏi hoảng hốt!

Nhìn quanh một chút, không có động tĩnh chút nào, mà động tĩnh gãy dựa của Huyền Ảnh Xà Vương lại càng lúc càng lớn, mắt thấy không bao lâu sẽ gãy dựa đi ra.

Cắn răng một cái, Diệp Chân đi vòng ra sau, nhảy lên lưng của Huyền Ảnh Xà Vương, đánh lên trường kiếm một quyền.

Huyền Ảnh Xà Vương phát ra tiếng rên rỉ, đầu rắn ngã trên mặt đất, muốn bỏ qua Diệp Chân, thế nhưng chỗ bảy tấc bị đóng đinh, thân rắn căn bản không nhúc nhích được.

Diệp Chân bắt đầu đại nghiệp hành hạ rắn.

Đừng nhìn chỗ bảy tấc của Huyền Ảnh Xà Vương bị đóng đinh, không cách nào nhúc nhích, nhưng Diệp Chân muốn giết Huyền Ảnh Xà Vương này thật đúng là không dễ dàng. Ngũ Nhạc Thần Quyền mạnh nhất của Diệp Chân phối hợp khí cương, cũng không thể rung chuyển vảy rắn mấy may.

May mà Thái Y Tiên Tử lưu lại trường kiếm có thể nói Thần binh, nhẹ nhàng quấy một cái, có thể xé mở một vết rách ở chỗ bảy tấc.

Vì vậy, Diệp Chân liền cười ở trên lưng Huyền Ảnh Xà Vương, không ngừng lay động trường kiếm do Thái Y Tiên Tử lưu lại, đau đến Huyền Ảnh Xà Vương liên tục gào thét.

Thời điểm Làm Diệp Chân cảm giác quấy không sai biệt lắm, nhẹ nhàng rút trường kiếm ra, thúc giục huyết khí, nhấn chuôi kiếm xuống, mạnh mẽ đâm nghiêng theo chỗ bảy tấc, trường kiếm xuyên qua não của Huyền Ảnh Xà Vương.

Mắt rần trùng một cái, Huyền Ảnh Xà Vương lập tức khí tuyệt.

Cũng ngay thời điểm Huyền Ảnh Xà Vương chết, dị biến này sinh.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Di Biến

Phải nói, dị biến phát sinh ở trong cơ thể Diệp Chân.

Ngay thời điểm Huyền Ảnh Xà Vương bỏ mình, Thận Long Châu yên lặng ở trong ngực Diệp Chân, cơ hồ giống như vật chết, đột nhiên nhảy lên, phát ra quang hoa.

Một hấp lực mạnh mẽ từ tầng thứ nhất của Thận Long Châu tuôn ra, tinh, khí, thần, bao quát cả huyết khí bàng bạc trong cơ thể Huyền Ảnh Xà Vương vừa mới chết, mắt trần có thể thấy, giống như sóng máu cuộn cuộn vọt vào trong cơ thể Diệp Chân.

Lúc này, thân thể Diệp Chân, hoặc nói là Thận Long Châu tựa như một cái lỗ đen, điên cuồng hấp thu tất cả lực lượng của Huyền Ảnh Xà Vương.

Loại lực lượng thôn phệ này rất mạnh, cũng thôn phệ cực nhanh, cơ hồ trong chớp mắt, Huyền Ảnh Xà Vương thân dài vượt qua mười lăm mét, to như thùng nước liền biến thành một trang giấy, chỉ còn lại có một tấm da răn.

Lực lượng của Huyền Ảnh Xà Vương bị thôn phệ tiến vào trong cơ thể Diệp Chân, trong nháy mắt bị hút vào không gian tầng thứ nhất của Thận Long Châu, cơ hồ hết thảy.

Nhưng mà, lực lượng của Huyền Ảnh Xà Vương bị hút vào Thận Long Châu ở trong cơ thể Diệp Chân, chung quy là phải trải qua kinh mạch

của Diệp Chân, hơn nữa lực lượng kia cực kỳ bàng bạc, nhất là huyết khí, số lượng dẫn không cách nào đoán chừng.

Cũng ở trong quá trình này, một tia nhỏ tinh lực của Huyền Ảnh Xà Vương, lưu lại ở trong kinh mạch của Diệp Chân.

Tia huyết khí này đối với Huyền Ảnh Xà Vương mà nói, là cực nhỏ, nhưng một sợi lông của voi, tuyệt đối lớn hơn chân muỗi mấy lần.

Mặc dù tia khí huyết kia của Huyền Ảnh Xà Vương không khoa trương như vậy, nhưng trong nháy mắt, khí huyết tinh thuần lấp kín tất cả kinh mạch của Diệp Chân, chấn nát kinh mạch của hắn.

Thoáng chốc, vẻ mặt của Diệp Chân cũng bởi vì một tia khí tức lưu lại kia mà đỏ bừng, hắn ngay cả Thận Long Châu sinh ra biến hóa gì cũng không dám đi quan sát, mà ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, điên cuồng vận chuyển Tinh Huyết Nguyên Thể Công.

Lúc này, Diệp Chân rất rõ ràng, nếu như không thể luyện hóa một tia khí huyết lưu lại trong cơ thể kia, nói không chừng hắn sẽ bạo thể mà chết.

Vòng xoáy tinh lực trong đan điền bắt đầu điên cuồng xoay tròn luyện hóa huyết khí, để huyết khí trong vòng xoáy tinh lực trở nên chặt chẽ, như thực chất.

Thời điểm vòng xoáy tinh lực trong đan điền ngưng luyện đến cực hạn, vòng xoáy huyết khí chấn động, một giọt chất lỏng óng ánh sáng long lanh từ trong vòng xoáy huyết khí nhỏ xuống.

- Chân Nguyên, vậy mà trực tiếp ngưng tụ ra một giọt Chân Nguyên!

Diệp Chân khiếp sợ đã không lời nào có thể diễn tả được, một tia khí huyết kia, vậy mà để hắn trực tiếp vượt qua quá trình ngưng tinh tụ nguyên, trực tiếp ngưng tụ ra một giọt Chân Nguyên.

Một giọt!

Hai giọt!

Ba giọt!

Huyền Ảnh Xà Vương lưu lại một tia khí huyết ở trong kinh mạch Diệp Chân, tròn vẹn để Diệp Chân ngưng luyện ra ba giọt Chân Nguyên, mới dần dần bình thường lại.

Huyết khí đỏ bừng ở trên mặt tản ra, Diệp Chân khôi phục bình thường, chậm rãi mở mắt.

Ý niệm trong đầu khẽ động, quả đấm đột nhiên tuôn ra một tầng Chân Nguyên màu xanh thật mỏng. Mặc dù tầng Chân Nguyên màu xanh này cực mỏng, nhưng Diệp Chân có thể cảm giác được bên trong ẩn chứa lực bộc phát khủng bố.

Luyện Huyết ngũ trọng!

Một khắc này, tu vi của Diệp Chân từ Luyện Huyết tứ trọng đột phá đến Luyện Huyết ngũ trọng, vậy mà trực tiếp vượt qua giai đoạn tẩy tủy luyện thể. Nghĩ tới đây, lông mày của Diệp Chân nhíu lại.

Quá trình tẩy tủy luyện thể trong Luyện Huyết tứ trọng chính là một khâu cực kỳ trọng yếu trong quá trình tu luyện, giai đoạn tẩy tủy luyện thể này càng triệt để, ngày sau tu vi đột phá lại càng dễ dàng, ngưng tụ ra Chân Nguyên càng thêm thuần túy.

Nếu tẩy tủy luyện thể không đủ triệt để, vô luận là từ Luyện Huyết cảnh bước vào Chân Nguyên cảnh, hay từ Chân Nguyên cảnh bước vào cảnh giới càng cao hơn, đều rất dễ gặp phải đại bình cảnh.

Diệp Chân cũng không rõ ràng, loại tình huống này là tốt hay xấu.

- Chỉ có thể chờ đợi sau khi trở về tỉnh giáo Liêu giáo tập.

Rất nhanh lực chú ý của Diệp Chân liền chuyển dời đến biến hóa trong cơ thể, vừa rồi Thận Long Châu giống như một quả trứng gà đun sôi, nóng hổi.

Có điều, loại cảm giác nóng bỏng này chỉ giằng co một cái chớp mắt, sau khi tất cả lực lượng của Huyền Ảnh Xà Vương bị thôn phệ, Thận Long Châu lại trở nên bình thường.

Nhưng là, theo ý niệm trong đầu Diệp Chân khê động, Diệp Chân vẫn cảm giác được biến hóa rõ ràng.

Trước kia, Diệp Chân cần ý niệm chìm vào Thận Long Châu, mới có thể cảm ứng được tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu. Nhưng hiện tại, ý niệm của Diệp Chân hơi động một chút, giống như Thận Long Châu đã cùng Diệp Chân thành lập nên liên hệ cực kỳ chặt chẽ, lập tức hiện lên ở trong đầu Diệp Chân.

Nhưng để cho Diệp Chân khiếp sợ nhất, lại là Huyền Ảnh Xà Vương!

Truyện được biên. tập tại ire.ad.vn..Một Huyền Ảnh Xà Vương trông rất sống động, ngay ở trong tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu ngẩng đầu rít gào, bộ dáng hoạt bát kia, thiếu chút nữa dọa Diệp Chân nhảy dựng, còn tưởng rằng lại tới một con Huyền Ảnh Xà Vương khác.

Khi lực chú ý tập trung đến trên người Huyền Ảnh Xà Vương, một loại cảm giác kỳ dị nổi lên ở trong đầu Diệp Chân.

Thân hình của Diệp Chân cơ hồ như không tự chủ được đong đưa như rần, lúc này nếu có người nhìn, sẽ phát hiện, thân hình của Diệp Chân đong đưa rất nhỏ, vậy mà giống như đang bò.

Trong đan điền có chừng ba giọt Chân Nguyên hơi động một chút, thoáng qua lại bình phục, Diệp Chân loáng thoáng cảm giác được, khi lực chú ý của hắn tập trung đến trên người Huyền Ảnh Xà Vương, tựa hồ có biến hóa kỳ diệu gì đó phải phát sinh.

Nhưng loại biến hóa kỳ diệu này, bởi vì lực lượng của Diệp Chân chưa đủ mà không thể hoàn thành.

Nhưng dù như thế, một loại cảm giác khó có thể hình dung, chợt lóe lên ở trong lòng Diệp Chân, trước kia rất nhiều đồ vật không rõ, trong chốc lát giống như bị một tia sét xé mở chân tướng, hiểu rõ thông thấu.

Thân hình của Diệp Chân khẽ động, mạnh mẽ làm hình rắn phục, trong nháy mắt bắn ra.

Xà Du Bộ... Xà Đạn Thảo!

Hừ!

Tiếng xé gió bén nhọn đột nhiên vang lên, Diệp Chân chỉ cảm thấy hoa mắt, thân thể đã xuất hiện ở trên một cây đại thụ.

Hí!

Quay đầu nhìn, Diệp Chân hít vào một ngụm khí lạnh.

Ba mươi mét!

Ít nhất ba mươi mét!

Vừa rồi dùng Xà Đạn Thảo, ít nhất để thân hình của Diệp Chân bắn ra xa ba mươi mét.

Theo Xà Du Bộ ghi lại, nếu tu luyện Xà Du Bộ đến trạng thái đỉnh phong, một khi bắn ra, trong thời gian ngắn có thể nhảy ra hai mươi, ba

mười mét.

- Xùy!

Ngay thời điểm Diệp Chân quay đầu, trên cây ần núp một con Huyền Ảnh Xà lao ra, hai răng nọc sắc nhọn cắn về phía Diệp Chân.

Huyền Ảnh Xà, đây chính là Yêu thú Nhân giai Hạ phẩm, không chỉ có độc tính hung mãnh, hơn nữa lực lượng chừng mấy ngàn cân, vô luận là bị cắn hay bị va chạm, Diệp Chân đều sẽ chết tại chỗ.

Nghe được tiếng gió, thân hình của Diệp Chân khẽ động, giống như rắn trườn, tránh đi Huyền Ảnh Xà cắn xé, Huyền Ảnh Xà hất lên đuôi rắn, hung hăng rút về phía bả vai của Diệp Chân.

Ba!

Bả vai của Diệp Chân bị Huyền Ảnh Xà rút trúng, nhưng nháy mắt đó, bả vai của Diệp Chân giống như rắn trườn quý dị bóp méo vài cái, lực lượng khổng lồ bị trung hòa hơn phân nửa, thân hình của Diệp Chân ngay cả lay động cũng không có.

Xà Du Bộ... Hoạt Xà Thức.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân hình của Diệp Chân bắn ra, phát sau mà đến trước, vượt qua thân thể Huyền Ảnh Xà, Chân Nguyên tuôn ra, hết thảy đánh trúng chỗ bả tắc của Huyền Ảnh Xà.

Bịch!

Thân thể của Huyền Ảnh Xà cuộn thành một cục, rơi xuống trên mặt đất.

Diệp Chân ngạc nhiên nhìn Huyền Ảnh Xà rơi trên mặt đất, lại nhìn toàn thân mình một chút, thân hình chúi xuống, lại bắn ra, trong thời gian

ngắn liền bản ra ba mươi mét.

- Khổ luyện nửa tháng không luyện thành Xà Đạn Thảo cùng Hoạt Xà Thức, vậy mà giờ cứ như vậy luyện thành? Hơn nữa vừa luyện thành, liền tới cảnh giới đẳng phong tạo cực? Nếu ta...

Diệp Chân đánh giá toàn thân, gương mặt kinh ngạc, trong lòng càng dâng lên một ý nghĩ vớ vẩn, chỉ chờ đợi nghiệm chứng.

Không nghi ngờ chút nào, Diệp Chân rất rõ ràng, hiện tại hẳn tinh thông xà công biến hóa hẳn là có quan hệ tới Huyền Ảnh Xà Vương ở tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu.

Huyền Ảnh Xà Vương ở trong tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu kia đưa đến loại biến hóa này. Hơn nữa, Diệp Chân ần ần cảm giác, Huyền Ảnh Xà Vương mang tới biến hóa, không phải chỉ những thứ này.

Bởi vì lúc ấy Diệp Chân rõ ràng cảm giác được, khi lực chú ý của hắn tập trung đến trên người Huyền Ảnh Xà Vương, cơ thể mình sinh ra một loại biến hóa kỳ diệu nào đó, nhưng bởi vì tu vi của hắn chưa đủ mà không thể tiếp tục được nữa.

Nếu muốn biết là biến hóa gì, chỉ có thể chờ đợi về sau tu vi của Diệp Chân tăng lên sẽ chậm rãi thăm dò.

Lấy lại bình tĩnh, Diệp Chân đi về phía tấm da rắn mà Huyền Ảnh Xà Vương lưu lại, da rắn của Huyền Ảnh Xà Vương, đây tuyệt đối là bảo bối, nhất là da rắn hoàn chỉnh như thế càng hiếm thấy.

- Diệp Chân, có phải người đã sớm biết là như vậy hay không?

Đột nhiên, âm thanh của Thái Y Tiên Tử xuất hiện ở sau lưng, Diệp Chân quay đầu, liền thấy Thái Y Tiên Tử đang đi về phía hắn, nhưng khuôn

mặt nguyên bản trắng nõn, giờ phút này lại trở nên phấn hồng.

Đột nhiên, Thái Y Tiên Tử mang theo khuôn mặt ngượng ngùng phấn hồng, bay về phía Diệp Chân.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tông Môn Cấm Địa

- Người không sao chứ? Thật xin lỗi, vừa rồi ta quá gấp đuổi theo Tố nhi...

Lúc này Thái Y mới nhớ ra vừa rồi Diệp Chân ở cùng một con Huyền Ảnh Xà Vương còn chưa chết là nguy hiểm cỡ nào. Đợi đến phụ cận, nhìn da răn của Huyền Ảnh Xà Vương, lông mày không khỏi nhíu lại.

- A, tại sao lại như vậy?

Thái Y Tiên Tử nghi hoặc nhìn về phía Diệp Chân.

- Cái này...

Tròng mắt vòng vo, Diệp Chân biên lời nói dối.

- Ta cũng không rõ ràng lắm, người vừa đi, Huyền Ảnh Xà Vương giãy dụa càng ngày càng khủng bố, ta liền trốn ở phía sau đại thụ xa xa. Rất xa, ta chỉ nhìn thấy một đạo hắc khí bay tới, Huyền Ảnh Xà Vương liền không còn tiếng động, sau đó người tới rồi.

Về phần tình hình thực tế, Diệp Chân dám nói sao?

Sau khi chứng kiến Thận Long Châu thần kỳ, Diệp Chân đã hạ quyết tâm, bí mật có quan hệ tới Thận Long Châu, phải giấu ở trong bụng, không thể nhắc tới với bất kỳ người nào.

Nếu tin tức lộ ra, mình chắc chắn phải chết.

- Hắc khí?

Thải Y Tiên Tử nhướng mày, thần sắc trở nên cảnh giác lên.

- Cái kia chính là Yêu Ma qua lại, hút đi tinh huyết của Huyền Ảnh Xà Vương. Không nghĩ tới, phụ cận cấm địa tông môn lại thực sự có Yêu Ma qua lại, thực quá nguy hiểm.

- Yêu Ma, cấm địa tông môn?

Thần sắc của Diệp Chân ngẩn ngơ, hẳn không nghĩ tới, hẳn thuận miệng nói dối, vậy mà lại kéo ra loại sự tình trong truyền thuyết này.

Nghe nói, Tề Vân Tông có một cấm địa, có điều, những đệ tử ngoại môn như bọn hắn, ai cũng không biết cấm địa ở nơi nào.

Thấy Diệp Chân giật mình, Thải Y Tiên Tử còn tưởng rằng Diệp Chân sợ hãi, không khỏi có chút áy náy.

- Thật có lỗi, là ta thiếu chút nữa hại người.

Dừng một chút, Thải Y Tiên Tử gập lại da rắn của Huyền Ảnh Xà Vương, đưa cho Diệp Chân.

- Da rắn Huyền Ảnh Xà Vương này người thu đi, coi như là cho người an ủi. Có rãnh thì xuống núi tìm người chế thành giáp da, tác dụng rất tốt, không những có thể phòng cháy chống nước, đao kiếm bình thường cũng khó có thể thương tổn mảy may.

Thải Y Tiên Tử nói, để Diệp Chân sinh ra hảo cảm.

Một đệ tử chân truyền, có thể xin lỗi một đệ tử ngoại môn như hắn, bản thân đã đáng quý, tính tình dịu dàng như thế, lớn lên lại động lòng người, khí chất phiêu miểu xuất trần, thật là giống như tiên tử.

Thiếu niên tình đầu, Diệp Chân đã là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, bất tri bất giác, cũng đã nổi lên ý nghĩ này, đột nhiên tim đập nhanh hơn mấy phần, chỉ muốn ngửi nhiều mấy hơi mùi hương cơ thể kia.

Loại mùi thơm này, hết sức mê người.

- Yêu Ma là một loại tồn tại còn hiếm thấy hơn Yêu thú, có điều, so với Yêu thú thì khó đối phó hơn. Nếu ta gặp phải Yêu Ma, hiện tại chỉ sợ cũng chỉ có thể trốn, hôm nay vận khí của người không tệ. Đi thôi, chúng ta mau đi xem Tố nhi một chút.

Thải Y Tiên Tử nói.

Vừa nhắc tới Tố nhi, khuôn mặt của Thải Y Tiên Tử liền đỏ lên, không nhiều lời nữa, chỉ dẫn theo Diệp Chân ghé qua rừng rậm.

Mấy phút sau, một khe rãnh sâu trăm mét xuất hiện ở trước mặt Diệp Chân, dưới đáy khe rãnh, lại là một cái hố to liếc mắt thấy không rõ lắm.

- Không được đi về phía trước, đi lên trước nữa, là cấm địa tông môn. Tố nhi ở nơi đó...

Thải Y Tiên Tử khẽ cản bờ môi chỉ cho Diệp Chân, liền quay đầu nhìn về phía cấm địa tông môn.

- Người nhìn một chút, chờ Tố nhi đi ra, bảo ta...

Nói xong câu này, mặt của Thải Y Tiên Tử đã đỏ bừng, bên tai cũng bởi vậy trở nên óng ánh sáng long lanh, cực kỳ xinh đẹp.

Diệp Chân nhìn theo phương hướng Thải Y Tiên Tử chỉ, chỉ thấy trong bụi cỏ xa xa, hai con Hoa Ly ôm thành một đoàn, một con nâng mông cao cao, một con nỗ lực nhún nhún, bộ dáng kia, nhìn qua cũng vô cùng vui thích.

Loại tràng diện này, kỳ thật Diệp Chân đã sớm nghĩ tới, chỉ nhưng, tận mắt nhìn thấy con Hoa Ly kia nhấp nhõm, nhất là bên cạnh có một mỹ thiếu nữ làm bạn, lại có một tư vị đặc biệt.

T.ruyện được cập.. nhật n.hanh nhất tại iread.vn- Thái Y Tiên Tử, cấm địa tông môn này là chuyện gì xảy ra? Ta thấy cấm địa tông môn ở trước mắt cũng không có gì không bình thường a?

Thời gian Hoa Ly “làm việc” thật có chút dài, Diệp Chân chờ cũng có chút nhàm chán, tiện tay chỉ tấm bia đá có ghi hai chữ “cấm địa” hỏi.

- Ta cũng không rõ ràng, cấm địa tông môn này xác thực không có địa phương kỳ lạ gì, có điều, lệnh cấm của tông môn lại rất nghiêm, phát hiện kẻ tỰ tiện đi vào, lập tức trục xuất khỏi tông môn.

Thái Y Tiên Tử nói.

- Lệnh cấm nghiêm như thế sao?

Diệp Chân nhíu mày.

- Đúng vậy, rất nghiêm, trước trước sau sau, đã có hơn mười đệ tử nội môn bởi vì phạm vào lệnh cấm mà bị đuổi ra tông môn, chúng ta cũng cảm thấy rất cổ quái, ngạc nhiên, nhiều mặt nghe ngóng, chỉ nghe được một sự tình.

- Sự tình gì?

- Các người hẳn là nghe qua, mấy năm trước, tông môn có một đệ tử chân truyền tên Đồ Phương Diệp, nghe nói còn là một đệ tử chân truyền tu vi thăng bức Chú Mạch cảnh vẫn lạc. Mà nơi vẫn lạc, là ở trong cấm địa tông môn.

Thái Y Tiên Tử nói.

- Đệ tử chân truyền tu vi áp sát Chú Mạch cảnh?

Diệp Chân hít vào một ngụm khí lạnh, thẳng bức Chú Mạch cảnh đấy. Nghe nói, chương môn đương nhiệm của Tề Vân Tông tu vi cũng là Chú Mạch cảnh.

- Đúng vậy, sau đó chẳng biết tại sao, nơi Đồi Phương Diệp vẫn lạc, liền trở thành cấm địa tông môn. Chúng ta đều cảm thấy nơi này có cổ quái, chỉ là, ai cũng không có lá gan vi phạm lệnh cấm của tông môn. Nghe nói, nơi này thỉnh thoảng có trường lão tông môn dò xét.

Thải Y Tiên Tử nói.

Tùy ý hàn huyên vài câu, Diệp Chân cùng Thải Y Tiên Tử liền không còn lời nào để nói, địa vị chênh lệch quá lớn, bản thân lại không quen, hai người thoáng cái liền yên tĩnh.

Người người mùi thơm ngào ngạt trên người Thải Y Tiên Tử, nghe tiếng gió thổi cây lay, nhìn cấm địa tông môn trước mắt, tâm thần của Diệp Chân, vậy mà trở nên yên lặng trước nay chưa có.

Loại tâm thần yên lặng này, để cho lỗ tai của Diệp Chân càng thêm linh mẫn, nhất là sau khi tu vi của Diệp Chân tiến nhanh, ngưng luyện ra vài giọt Chân Nguyên, nhĩ lực càng trở nên nhạy bén.

Bốn phương tám hướng các loại thú con, côn trùng, con kiến, chim chóc nói chuyện, lập tức truyền vào tai Diệp Chân, nhất là dưới tình huống những âm thanh này Diệp Chân có thể nghe hiểu được ý tứ trong đó, thì càng có ý tứ.

Đột nhiên, âm thanh từ phía cấm địa, cũng tức là trong khe rãnh, đưa tới Diệp Chân chú ý.

- Cái kia... Có thể... Đồ vật... Quá sợ....

Bởi vì cách tương đối xa, mặc dù nhĩ lực của Diệp Chân hơn người, cũng nghe có chút mơ hồ.

Thời điểm Diệp Chân muốn cẩn thận lắng nghe một chút, cách đó không xa, chẳng biết lúc nào Hoa Ly đã giải quyết xong sự tình, thân hình nhanh như tia chớp lao vào trong ngực Thái Y Tiên Tử.

Có điều, nghênh đón Tố nhi lại là một đôi tay vô hình, hai tay của Thái Y Tiên Tử có chút hư niết, một mực chế trụ Tố nhi, giống như Diệp Chân trước đó, không thể động đậy mảy may.

- Tố nhi người thật tốt, vì cái này, người vậy mà, người vậy mà...

Thái Y Tiên Tử bởi vì “nguyên nhân bệnh” của Hoa Ly, hơi có chút xấu hổ, muốn mắng, nhưng còn chưa mắng ra miệng, mặt đã trở nên đỏ bừng.

- Kỳ thật, đây là bản năng của động vật, không thể trách bọn chúng.

- Người rất hiểu động vật?

Thái Y Tiên Tử hỏi.

- Xem như thế đi.

Nhìn Hoa Ly lần nữa trở nên dịu dàng ngoan ngoãn, Thái Y Tiên Tử nói:

- Tố nhi đã không sao, ta đưa người trở về.

Thời điểm bị Thái Y Tiên Tử xách lên thiên không, Diệp Chân ngoái đầu nhìn lại khe rãnh kia một chút, như có điều suy nghĩ.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Lời Hứa Vạn Kim

- Ngô chấp sự, ta đến giao nhiệm vụ, đây là biên nhận.

Trong đại điện Tông môn, Diệp Chân đi đến trước mặt Ngô lão chấp sự chuyên quản nhiệm vụ tông môn, đưa lên biên nhận của Thái Y Tiên Tử nói.

- Tốt, lão phu xem cho người...

Vừa mới ngẩng đầu, Ngô lão chấp sự nhìn thấy Diệp Chân, âm thanh lập tức dừng lại.

- Ta nhớ tiểu tử người tiếp nhiệm vụ do Thái Y Tiên Tử ban bố, nhanh như vậy liền hoàn thành? Không phải người muốn gạt lão phu đó chứ?

Ngô lão chấp sự kinh ngạc.

- Đây là biên nhận, ngài nhìn một cái!

Ngô lão chấp sự tiếp nhận biên nhận do Diệp Chân đưa tới, nhìn lướt qua, lại thất thần.

- Là thật, người thực sự hoàn thành? A tiểu tử, nói một chút, Hoa Ly của Thái Y Tiên Tử rốt cuộc bị bệnh gì vậy? Hơn một tháng này từ trưởng lão, cho tới đệ tử ngoại môn nội môn đều không chữa khỏi, người trị như thế nào vậy?

- Ngô chấp sự, người trước tiên cho ta điểm cống hiến đi.

Diệp Chân vừa cười vừa nói.

- Đưa ngọc bài thân phận đây.

Diệp Chân đưa ra ngọc bài thân phận, trong tay Ngô chấp sự lóe lên linh quang, liền xong việc.

- Tốt rồi, đã cho người năm trăm điểm cống hiến, Hoa Ly kia rốt cuộc bị bệnh gì vậy, người nói xem?

- Cái này, bí mật.

Diệp Chân mỉm cười, cầm ngọc bài thân phận của mình, quay người rời đi, chỉ để lại Ngô lão chấp sự ở nơi đó dựng râu tròng mắt.

- Tiểu tử hỗn trưởng này, chơi thần bí gì chứ, vậy mà không nói cho lão phu, thật là tức chết lão phu...

Diệp Chân mới vừa đi ra đại điện tông môn, một bóng người từ trên trời giáng xuống, chặn đường đi của Diệp Chân.

- Diệp Chân, Hoa Ly của Thái Y rốt cuộc là bị bệnh gì, sao người có thể chữa khỏi cho Hoa Ly vậy?

Phiền Sở Ngọc chặn ở trước mặt Diệp Chân.

Diệp Chân lại lộ ra biểu lộ khổ sở.

- Phiền sư huynh, cái này thực sự không thể nói.

- Không thể nói?

Phiền Sở Ngọc nhíu mày, trên tay đột nhiên có thêm một bình đan dược.

- Mười hạt Huyết Nguyên đan, chỉ cần người trả lời vấn đề của ta, nó sẽ là của người.

Diệp Chân cười khổ lắc đầu.

- Phiền sư huynh thông cảm, ta thật sự có nguyên nhân không thể nói.

- Hai mươi hạt Huyết Nguyên đan!

Thần sắc của Phiền Sở Ngọc lạnh lùng, cao cao nghênh đầu, lạnh lùng nhìn Diệp Chân, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Hắn thấy, Diệp Chân chẳng qua là muốn lên giá mà thôi, loại người này, hắn thấy nhiều lắm.

- Ba mươi hạt!

- Bốn mươi hạt!

- Năm mươi hạt!

- Thật có lỗi, Phiền sư huynh, ta thực không thể nói, nếu không có việc gì, tại hạ đi trước.

Cho dù Phiền Sở Ngọc ra năm mươi hạt Huyết Nguyên đan, Diệp Chân vẫn bất vi sở động, khiến Phiền Sở Ngọc rất nổi giận.

Hắn thấy, Diệp Chân thật sự là quá tham, năm mươi hạt Huyết Nguyên đan, là định mức của một đệ tử ngoại môn phổ thông trong một năm, đặt ở bên ngoài Tề Vân Tông, mua mấy cái mạng cũng đủ.

Chứng kiến Diệp Chân quay người muốn đi, âm thanh của Phiền Sở Ngọc phát lạnh.

- Một bình Ngưng Chân Đan! Diệp Chân, người hẳn thỏa mãn rồi chứ nhỉ!

Đệ tử ngoại môn nội môn ở phụ cận vây xem nghe được Phiền Sở Ngọc nói, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, giá trị của Ngưng Chân Đan gấp Huyết Nguyên đan mấy lần, hơn nữa càng thêm trân quý, một bình Ngưng Chân Đan, ngay cả đệ tử nội môn cũng phải đỏ mắt a.

Ở chỗ đệ tử nội môn, một hạt Ngưng Chân Đan đổi bảy tám hạt Huyết Nguyên đan cũng có thể đổi được, còn là chủng loại tranh nhau kia.

Trên mặt Diệp Chân nặn ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

- Thật xin lỗi, Phiền sư huynh, ta thực sự không thể nói...

- Diệp Chân, ta khuyên người tốt nhất nên nói ra, bằng không thì ta cho người đẹp mặt!

Diệp Chân còn chưa nói xong, sắc mặt của Phiền Sở Ngọc liền phát lạnh, thân hình lóe lên, vây ở trước người Diệp Chân, khí thế cường đại bao phủ về phía đối phương.

Chênh lệch quá xa, nếu Phiền Sở Ngọc toàn lực thúc dục khí thể của mình, ngay cả đệ tử nội môn cũng xấu mặt, chớ nói chi là một đệ tử ngoại môn như Diệp Chân.

Khí thể giống như núi đè xuống, thần sắc của Diệp Chân giận dữ, thân hình bắn ra, Xà Đan Thảo, trong tích tắc, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, thân hình của Diệp Chân liền xuất hiện ở ngoài mười lăm mét, vừa vặn tránh khỏi phạm vi khí thể của Phiền Sở Ngọc.

Thần sắc của Phiền Sở Ngọc co lại, thời điểm muốn ra tay lần nữa, âm thanh của Diệp Chân vang lên.

- Phiền sư huynh, nếu người thật có bản lĩnh, thật muốn biết, đến hỏi Thái Y Tiên Tử là được, tội gì làm khó ta?

Chỉ một câu, liền làm thần sắc của Phiền Sở Ngọc trở nên xấu hổ.

Diệp Chân bước nhanh rời đi, vẻ mặt lại sầm khỗ.

Nói thật, Phiền Sở Ngọc ra giá thực rất cao, cao đến Diệp Chân đã rất động tâm rồi. Hơn nữa, nếu không có cái hứa hẹn kia, coi như Phiền Sở Ngọc không ra bất luận cái gì, Diệp Chân cũng sẽ trả lời vấn đề của hắn.

Nhưng mà, nam tử hán lời hứa vạn kim!

Lúc chia tay với Thái Y Tiên Tử, Thái Y Tiên Tử thỉnh cầu Diệp Chân không được nói tình huống chân thực của Hoa Ly.

Thái Y Tiên Tử vì Tố nhi ở trong tông môn làm ra động tĩnh lớn như vậy, cơ hồ mọi người đều biết, nếu truyền đi nguyên nhân bệnh của Hoa Ly lại là bởi vì phát dục, mà cách trị liệu thì cần phải cho Hoa Ly đi tìm đồng loại giao phối.

Việc này mà truyền đi, mặc dù theo Diệp Chân không có gì lớn, nhưng Thái Y Tiên Tử da mặt tương đối mỏng, chỉ sợ sẽ không có mặt mũi gặp người.

Truyện được dịch tại i.READ.vn..Lúc ấy Diệp Chân đáp ứng Thái Y Tiên Tử rất thống khoái, cho nên hiện tại cự tuyệt cũng phải rất triệt để.

Diệp Chân đánh giá một chút, trên thị trường một bình Ngưng Chân Đan, đáng giá không chỉ vạn kim a, Diệp Chân hứa một lời, là lời hứa vạn kim đúng là chính chính xác xác rồi!

Rời đại điện tông môn, thân ảnh của Diệp Chân xuất hiện ở cửa ra vào Tầng Kinh Lô. Đến Tầng Kinh Lô, Diệp Chân chủ yếu là muốn nghiệm

chứng một ý nghĩ to gan của hắn.

Hôm nay ở trong rừng rậm, toàn bộ tinh, khí, thần của Huyền Ảnh Xà Vương bị Thận Long Châu hút vào tầng không gian thứ nhất, Xà Du Bộ mà Diệp Chân không cách nào luyện thành đột nhiên đến trình độ đăng phong tạo cực.

Diệp Chân đang cân nhắc một vấn đề, đã bởi vì Huyền Ảnh Xà Vương ở tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu, để hắn trong nháy mắt tu tập Xà Du Bộ đến đăng phong tạo cực, như vậy hắn tu tập võ kỹ thân pháp khác có liên quan tới rắn, có thể làm chơi ăn thật hay không?

Lúc này đi vào Tầng Kinh Lô, Diệp Chân là muốn nghiệm chứng ý nghĩ này.

Lúc này đây mục tiêu rất rõ ràng, Diệp Chân lựa chọn ra bốn loại công pháp có liên quan tới rắn.

Theo thứ tự là Xà Chưởng, Vô Cốt Xà Quyền, Linh Xà Tiệt Mạch Thủ, Quy Xà Công.

Cân nhắc một chút, Diệp Chân lựa chọn Linh Xà Tiệt Mạch Thủ đồng dạng là Phàm giai thượng phẩm, Linh Xà Tiệt Mạch Thủ là một môn công phu triển đấu linh xảo, nếu luyện đến tiểu thành, có thể cắt đứt kinh mạch, đánh tan khớp nối, khiến cho đối thủ mất đi năng lực tiến công, lúc đối chiến rất có diệu dụng.

- Linh Xà Tiệt Mạch Thủ? Phàm giai Thượng phẩm, một trăm năm mươi điểm cống hiến tông môn.

Lão chấp sự trông coi Tầng Kinh Lô lâu một nhìn lướt qua lựa chọn của Diệp Chân nói.

Diệp Chân có chút đau lòng đưa lên ngọc bài thân phận, lần thứ nhất miễn phí lựa chọn công pháp bí tịch, lần sau bất luận đệ tử ngoại môn nội môn nào, muốn lựa chọn công pháp bí tịch tu luyện, đều phải trả lượng điểm cống hiến nhất định.

Bộ bí tịch này, tiêu hao hết một phần ba điểm cống hiến vừa mới tới tay.

- Hả? Diệp Chân, nửa tháng trước người mới tuyển Ngũ Nhạc Thần Quyền cùng Xà Du Bộ, hai công pháp này còn chưa luyện thành, lại tới chọn võ kỹ mới, này là tối kỵ của tu luyện a.

Lão chấp sự nói.

- Không đối gạt lão chấp sự, Ngũ Nhạc Thần Quyền cùng Xà Du Bộ ta đều đã luyện thành.

Diệp Chân nói.

- Đã luyện thành?

Khóe miệng của lão chấp sự lộ ra một tia cười nhạt.

- Người nói người luyện thành Ngũ Nhạc Thần Quyền ta tin, nhưng tinh túy của Xà Du Bộ, không có nửa năm khổ công, mơ tưởng sơ thành. Tiểu tử, tham thì thâm, ta khuyên người nên chuyên môn tu luyện một môn võ kỹ thì tốt hơn. Huống hồ, lần này người chọn Linh Xà Tiệt Mạch Thủ, độ khó tu luyện so sánh với Xà Du Bộ, chỉ nhiều không ít.

Diệp Chân lại cười khở, đầu năm nay, vì cái gì nói thật lại không ai tin chứ?

- Cảm ơn chấp sự đại nhân đề điểm, ta là thực đã luyện thành.

Đối với lão chấp sự kiên nhẫn đề điểm, Diệp Chân vẫn vô cùng tôn kính.

- Minh ngoan bất linh.

Lão chấp sự này thấy Diệp Chân kiên trì như vậy, cũng có chút giận, không muốn khuyên nữa, xoát xoát xoát liền làm xong thủ tục, ném bí tịch Linh Xà Tiệt Mạch Thủ cho Diệp Chân.

- Hừ, người tuổi trẻ bây giờ, càng ngày càng không khiêm tốn, trong nửa tháng luyện thành Xà Du Bộ, coi lão phu là...

Xùy!

Trong nháy mắt tiếp theo, thân hình của Diệp Chân chúi xuống bắn ra, thân hình xuất hiện ở cách hơn mười lăm mét, làm lão chấp sự chấn kinh.

Đương nhiên, Diệp Chân bộc lộ tài năng vẫn có giữ lại, nếu hẳn toàn lực ra tay, Xà Đạn Thảo bắn ra, ít nhất ba mươi mét.

Nhưng dù Diệp Chân có chỗ giữ lại, vẫn để lão chấp sự cả kinh, miệng mở lớn đến có thể nhét vào một cái nắm đấm.

- Xà Đạn Thảo khó luyện nhất trong Xà Du Bộ? Hẳn vậy mà thực sự luyện thành...

Mấy tức sau, thần sắc của lão chấp sự vẫn có chút ngẩn người.

Vừa rồi Diệp Chân lộ thân thủ, hẳn cũng liếc nhìn Linh Xà Tiệt Mạch Thủ. Theo lật xem bí tịch, thân hình của Diệp Chân quý dị giãy dụa, thỉnh thoảng làm ra một ít cực động tác quý dị, nụ cười trên mặt lại càng ngày càng thịnh.

Phỏng đoán của hẳn chính xác!

Linh Xà Tiệt Mạch Thủ mà lão chấp sự nói độ khó càng lớn, lúc này ở trong mắt Diệp Chân, lại cực kỳ đơn giản, một ít chiêu số độ khó khá lớn, Diệp Chân tiện tay có thể làm được.

Diệp Chân đoán chừng, không cần nửa ngày, là hẳn có thể luyện thành Linh Xà Tiệt Mạch Thủ, chỉ cần dùng nhiều chút thời gian, có thể để Linh Xà Tiệt Mạch Thủ tới cảnh giới đẳng phong tạo cực.

Đến lúc đó, dựa vào Xà Du Bộ đẳng phong tạo cực, lại thêm Linh Xà Tiệt Mạch Thủ, còn có Ngũ Nhạc Thần Quyền, cùng vài giọt Chân Nguyên kia, Diệp Chân ở trong đệ tử ngoại môn, đã có căn bản đứng thẳng.

Vừa nghĩ đến đây, Diệp Chân đi càng nhanh hơn, thậm chí nhanh trở về tu luyện Linh Xà Tiệt Mạch Thủ.

Không bao lâu, Diệp Chân liền trở về Đông Lai Phong, vừa đẩy cửa ra, Diệp Chân liền ngăn người, trong phòng của hắn, lúc này vậy mà nhiều hơn hai người.

Hai đệ tử ngoại môn bị đánh sừng mặt sừng mũi.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Hai Tên Hèn Nhát

- Diệp Thăng, Diệp Siêu, tại sao các người lại ở chỗ này? Các người bị làm sao vậy?

Vẻ mặt của Diệp Chân kinh ngạc.

Hai đệ tử ngoại môn đột nhiên xuất hiện ở trong phòng kia, Diệp Chân quen biết, hơn nữa còn có chút ít liên hệ máu mủ.

Diệp Chân xuất thân từ Diệp gia ở huyện Kim Thành quận Vũ An của Hắc Thủy Quốc, Diệp gia ở đó là một gia tộc rất lớn, gia đình của Diệp Chân cũng là chi nhánh Diệp gia.

Hàng năm, Diệp gia sẽ chọn đệ tử có thiên phú trong tộc, đưa vào Tề Vân Tông tu tập võ đạo, để cầu lớn mạnh thế lực gia tộc. Nếu thiếu niên nào may mắn tiến vào Tề Vân Tông làm đệ tử ngoại môn, như vậy cả nhà bọn họ ở trong toàn bộ tông tộc, địa vị sẽ tăng lên rất nhiều.

Đương nhiên, chuyện này chỉ có thiếu niên thiên phú huyết mạch thật tốt, có thể trực tiếp được thu làm đệ tử ngoại môn. Một khi những thiếu niên này tiến vào Tề Vân Tông, hàng năm không chỉ đạt được tài nguyên gia tộc ủng hộ, ngay cả người nhà cũng có thể đạt được ưu đãi.

Thiên phú huyết mạch thấp như Diệp Chân, lại không từ bỏ ý định, tự mình tiến vào Tề Vân Tông làm đệ tử tạp dịch, không chỉ không có tài nguyên của gia tộc ủng hộ, hơn nữa một khi bị đuổi ra Tề Vân Tông, cả nhà cũng sẽ biến thành trò cười.

Cũng bởi vì không có gia tộc ủng hộ, phụ mẫu Diệp Chân vì cung cấp nuôi dưỡng hần mà cố hết sức.

Diệp Thăng, Diệp Siêu đột nhiên xuất hiện ở trong căn phòng của Diệp Chân này, là tử đệ Diệp gia tuổi tương đương Diệp Chân, nhưng Diệp Thăng cùng Diệp Siêu phân biệt có được thiên phú Tứ mạch Trung phẩm cùng Tứ mạch Hạ phẩm, năm đó trực tiếp trúng cử trở thành đệ tử ngoại môn.

Lúc rời Diệp gia tiến về Tề Vân Tông, Diệp gia mở tiệc, khoa chiêng gõ trống, được toàn tộc nhân vui vẻ đưa tiễn, Diệp Chân thì không có đãi ngộ kia.

Chỉ có song thân của hần, lặng yên không tiếng động đưa Diệp Chân ra khỏi thành.

Những tử đệ Diệp gia trực tiếp trở thành đệ tử ngoại môn kia, tự nhiên xem thường tử đệ tạp dịch như Diệp Chân. Diệp Chân cũng ngạo khí, dù lúc mới vào Tạp Dịch phong bị khi phụ rất thảm, cũng không có đi tìm bọn hần một lần.

Nên Diệp Chân cùng mấy đường huynh đệ này không có tình cảm gì đáng nói.

Cho nên, Diệp Chân đột nhiên thấy Diệp Thăng và Diệp Siêu tới tìm hần, còn sừng mặt sừng mũi, liền rất kinh ngạc.

Thấy Diệp Chân trở về, Diệp Siêu giống như Diệp Chân, xuất thân bàng chi còn không có cái gì, nhưng Diệp Thăng xuất thân chủ mạch, lại không khỏi đứng lên.

- Còn không phải vì ngươi, tất cả đều bởi vì... Hí!

Diệp Thăng đứng lên quá nhanh, tiếng lại lớn, không cần thận động đến miệng vết thương, đau đến hít một ngụm khí lạnh, bộ dáng kia, làm Diệp Chân không khỏi bật cười.

- Cười cái gì?

Diệp Thăng giận dữ, chỉ tay vào mặt Diệp Chân mắng.

- Còn không phải bị người làm hại!

- Bị ta làm hại?

Vẻ mặt Diệp Chân mờ mịt.

- Thế nào, người còn không thừa nhận? Nếu không phải người làm mất lòng Hồng Báo, hẳn sẽ trút giận lên người chúng ta? Con mẹ nó đầu người bị nước vào hay ngốc nghếch? Cũng không hỏi thăm một chút Hồng Báo là ai, người cũng dám đắc tội?

Diệp Thăng mắng rất hăng.

Hóa ra, trưa hôm nay Hồng Báo ở trên đường núi gặp Diệp Chân, muốn gây chuyện, lại trước sau bị Thái Y Tiên Tử, Phiền Sở Ngọc hung ác đánh một trận.

Nhất là Phiền Sở Ngọc, thiếu chút nữa làm thịt luôn Hồng Báo, nhưng dù không chết, cũng làm cho Hồng Báo luôn hoành hành ngang ngược ở trong đệ tử ngoại môn mất hết thể diện.

Hồng Báo không dám chọc Thái Y Tiên Tử và Phiền Sở Ngọc, liền vung một bồn lửa giận lên đầu Diệp Chân, thế nhưng Diệp Chân đi theo Thái Y Tiên Tử, lửa giận của Hồng Báo càng không có chỗ phát tiết.

Không biết thế nào, Hồng Báo biết Diệp Thăng, Diệp Siêu ở trong đệ tử ngoại môn cùng Diệp Chân là người một gia tộc, tìm lý do, liền đánh

Diệp Thăng, Diệp Siêu một chập.

Diệp Chân cũng từ trong tiếng mắng chửi của Diệp Thăng, nghe được một ít mảnh khöhe.

Thấy Diệp Chân không lên tiếng, Diệp Thăng mắng càng hăng say.

- Diệp Chân, ngay cả đệ tử nội môn, cũng không dám đơn giản đắ tội Hồng Báo, bây giờ người đắ tội Hồng Báo, để ta lẫn lộn như thế nào? Người ngu ngốc, không nên liên lụy chúng ta có được hay không?

Diệp Thăng càng mắng càng quá phậ, cơ hồ chỉ vào cái mũi của Diệp Chân.

- Diệp Chân, đi, theo chúng ta đi dập đầu bồi tội cho Hồng Báo, bằng không...

- Cút!

Sắ mặt Diệp Chân càng ngày càng âm trầm, đột nhiên cơ hồ như hùng sư nổi giận, tuôn ra tiếng gầm tức giận, tiếng hô kia như sét đắnh, làm Diệp Thăng sợ đến sững người tại chỗ.

Trong tiếng hô xen lẫn tinh lực hùng hồn của Diệp Chân, vừa hô một phát, vậy mà chắ Diệp Thăng lui ra sau mấy bước.

Mặ dù nói Diệp Chân không có hảo cảm gì với Diệp Thăng, Diệp Siêu, nhưng bởi vì mình, để bọn hắ bị người đắnh, nên có một tia áy náy, nhưng Diệp Thăng không ngừng mắng, lại tiêu hao hết tia áy náy kia của Diệp Chân.

Truyện --được d-ịch tại i-READ.vn- Cút, lập tức cút ra ngoài! Lão tử chọc Hồng Báo, lão tử sẽ ăn thua đủ với hắ, nhưng coi như lão tử bị hắ đắnh chết, cũng sẽ không dập đầu nhận lỗi, thứ hèn nhất, ta nhố vào!

Diệp Chân phun ra một ngụm nước miếng, chỉ ra cửa quát.

Diệp Thăng bị Diệp Chân mắng cho ngây người, lặng im mấy hơi, mới phản ứng được.

- Người dám bảo ta cút, Diệp Chân, người biết ta là ai không? Người biết ta là ai không, người dám mắng ta?

- Một tên hèn nhát bị Hồng Báo đánh sưng mặt sưng mũi mà thôi!

Diệp Chân bật cười.

Ánh mắt của Diệp Thăng hung tợn lên:

- Dám mắng ta, Diệp Chân, người nhất định sẽ hối hận, tộc hội hàng năm của Diệp gia, người đừng hòng tham gia được?

- Uy hiếp ta?

Trong mắt lóe lên lệ mang, thân hình Diệp Chân lóe lên, một chiêu Ngũ Nhạc Thần Quyền đập tới, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

- Vừa trở thành đệ tử ngoại môn một tháng, liền dám ra tay với ta, muốn chết!

Quát chói tai một tiếng, kinh phong quanh người khuấy động, Diệp Thăng vung quyền nghênh đón Diệp Chân, tốc độ ra quyền cực nhanh.

Phá Phong Quyền, Võ kỹ Phàm giai Thượng phẩm, lấy tốc độ tăng trưởng.

Quyền của Diệp Thăng nhanh, thân hình của Diệp Chân lại càng nhanh hơn.

Thi triển ra Xà Du Bộ, thân hình quý dị nhoáng một cái, trước mắt Diệp Thăng nào còn thân hình của Diệp Chân.

Ầm!

Sườn trái của Diệp Thăng bị oanh trúng, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Diệp Siêu đang ngồi ở một bên mạnh mẽ đứng lên, gương mặt giật mình. Hắn vốn tưởng rằng, lấy thực lực của Diệp Thăng, đối phó Diệp Chân không nói chơi, nhưng Diệp Thăng ở trong tay Diệp Chân, ngay cả một chiêu cũng không tiếp được.

Đây là Diệp Chân lưu thủ, không có sử dụng Chân Nguyên, bằng không, vền vẹn một quyền này, có thể để Diệp Thăng trọng thương thổ huyết.

- Dám đánh ta? Diệp Siêu, chúng ta cùng tiến lên, hôm nay cho dù chúng ta bắt, cũng phải bắt tiểu tử này đi đập đầu bồi tội cho Hồng Báo, bằng không thì về sau chúng ta làm sao lặn lội?

- Một mình hắn, khẳng định không phải đối thủ của chúng ta.

Diệp Thăng nhìn chăm chăm vào Diệp Siêu còn đang do dự, người sau bước ra, thân hình khê động, phối hợp với Diệp Thăng, thi triển ra quyền pháp đặc ý nhất, đánh về phía Diệp Chân.

Lần đầu lấy một địch hai, Diệp Chân bị Diệp Thăng, Diệp Siêu giáp công, mới đầu còn có chút luống cuống tay chân, nhưng sau khi ứng phó mấy chiêu, thi triển ra Xà Du Bộ tu luyện đến đẳng phong tạo cực, đã trở nên thành thạo.

Càng đánh, trong lòng Diệp Thăng cùng Diệp Siêu càng không nắm chắc.

Bởi vì bọn hắn phát hiện, đánh lâu như vậy, bọn hắn ngay cả góc áo của Diệp Chân cũng chưa đụng được.

- Diệp Siêu, phối hợp ta!

Đột nhiên, Diệp Thăng gầm lên giận dữ, Diệp Siêu nghe vậy giống như điên cuồng, không muốn sống đoạt công Diệp Chân, cơ hồ là đồng thời, Diệp Thăng xoay người, chân đạp mạnh vách tường một cái, tiếng xé gió chói tai vang lên, ở mặt ngoài năm dặm, càng tạo ra gợn sóng huyết khí?

- Diệp Chân, người nhất định phải chết!

Cũng trong nháy mắt này, thân hình Diệp Chân đột nhiên chúi xuống bắn ra, mạnh mẽ bắn ra hơn mười mét, cơ hồ là bay đến cuối gian phòng, tránh khỏi một chiêu mà Diệp Thăng cho rằng tất thắng.

Ngay khi đến vách tường, Diệp Chân xoay ngược thân hình lại, giảm mạnh một cái, sử dụng chiêu Xà Đạn Thảo, bắn về phía Diệp Thăng.

Trên mặt Diệp Thăng vừa mới hiển ra nụ cười liền ngưng lại, Diệp Chân tránh khỏi hắn công kích, lại đột nhiên bắn đến phía sau, hai tay nhanh như tia chớp đánh tới mình.

Trong chốc lát, Diệp Thăng như bị sét đánh, tiếng hét thảm vang vọng.

Xà Du Bộ quý đệ xoay chuyển, Diệp Chân liền vọt đến bên cạnh Diệp Siêu, hai tay chấn lên đùi phải cùng tay phải của Diệp Siêu, Diệp Siêu cũng không ngăn được hét thảm lên.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, Diệp Thăng giống như một tảng đá lớn, ngã ở trên mặt đất, nhúc nhích người, nhưng mặc hắn dùng sức như thế nào, hai tay cũng mềm nhũn không cách nào phát lực, giống như không phải là của mình nữa rồi.

Thảm nhất là, mỗi khi hấn giã dựa một cái, hai tay sẽ đau nhức kịch liệt.

Diệp Siêu cũng như thế, tay phải, đùi phải trong thời gian ngắn không cách nào hoạt động, ngã nhào trên đất, nửa ngày không đứng dậy được.

Cái này là Linh Xà Tuyệt Mạch Thủ mà Diệp Chân vừa mới học được ở trên đường, thuận thế thi triển ra, không nghĩ tới uy lực to lớn như thế, trong nháy mắt liền áp chế Diệp Thăng, Diệp Siêu.

- Cút, đừng để ta gặp lại hai người các người!

Một cước tung ra, Diệp Chân đá Diệp Thăng và Diệp Siêu ra khỏi phòng.

- Hai thứ hèn nhất, muốn dập đầu bồi tội, các người đi dập đi! Ta nhớ vào!

Phun một ngụm nước miếng lên mặt Diệp Thăng, Diệp Chân đóng cửa phòng lại.

Rú thảm một hồi lâu, ở rất nhiều đệ tử ngoại môn vây xem, Diệp Thăng cùng Diệp Siêu mới miễn cưỡng đứng lên, dắt díu nhau rời đi.

Lúc đến mặt mũi bầm dập, lúc đi vô cùng thê thảm.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bí Mật

Hưu!

Một đạo kiếm quang màu băng lam mang theo hàn ý vô tận bắn về phía Diệp Chân, kiếm ý băng hàn kia, để toàn thân Diệp Chân bao phủ một tầng sương trắng.

Có điều lúc này đây, ánh mắt Diệp Chân lại không nháy một cái, còn đảo mắt quan sát tỉ mỉ đạo kiếm quang màu băng lam kia.

- Liêu giáo tập, thủ pháp luyện gan của người cho ta, thật không có ý tưởng mới gì cả?

Nhìn chăm chăm vào kiếm quang màu băng lam, Diệp Chân có chút nhàm chán nói.

Liêu Phi Bạch Liêu giáo tập mặc quần áo màu lam nhạt, mày liễu mắt sao, khí khái hào hùng không thua kém đấng mày râu, không có dấu hiệu nào xuất hiện ở trước người Diệp Chân.

- Ta nghĩ người quên một tháng ước hẹn, đang chuẩn bị đi bỏ gia hỏa không giữ lời hứa như người, không nghĩ tới, người ngược lại đến rồi.

Trong nháy mắt Diệp Chân đổ mồ hôi lạnh, hẳn cảm giác ánh mắt của Liêu Phi Bạch trên dưới dò xét hẳn, tựa hồ đang đánh giá đăm từ nơi nào mới tốt, thật giống như muốn một kiếm bổ hẳn, để toàn thân hẳn rét run.

Một ánh mắt có thể để Diệp Chân như thế, Diệp Chân chỉ có thể nói, nữ nhân Liêu Phi Bạch này, quá kinh khủng.

- Yên tâm đi, chủ yếu là tu vi của người quá non, không chịu được dọn dẹp, chờ tu vi của người lại tiến bộ một bước, ta tuyệt đối sẽ cho người kinh hãi.

Nói xong, Liêu Phi Bạch chỉ vào tấm bia đá ở sau lưng có ghi “nếu muốn hỏi đúc gan trước”, nhìn Diệp Chân làm tư thế xin mời.

- Một chưởng chặt đứt tấm bia đá này, ta cho người ba cơ hội, nếu ba lần cũng không thể chặt đứt, vậy thì chuẩn bị...

- Xùy!

Diệp Chân hơi hốt đánh ra một chưởng, khí cương hiện lên, chưởng chưa tới, một góc của tấm bia đá đã bị Diệp Chân cắt bay, giống như cắt đậu hũ.

Thần sắc của Liêu Phi Bạch ngẩn ngơ, ánh mắt nhìn về phía Diệp Chân lóe lên dị sắc.

- Mới một tháng, vậy mà tiến bộ nhiều như vậy? Tiềm lực của người, còn cường đại hơn ta tưởng tượng.

Nghe Liêu Phi Bạch khích lệ, Diệp Chân đang muốn đắc ý, trong mắt Liêu Phi Bạch lại lóe lên tinh quang, ngón tay ngọc nhẹ nhàng phát một cái, chỉ vào uyển mạch của Diệp Chân.

Theo bản năng, cổ tay của Diệp Chân cơ hồ như rần rung động, ý muốn thoát khỏi Liêu Phi Bạch nắm bắt, nhưng hai ngón tay của Liêu Phi Bạch giống như ảo ảnh, nhẹ nhàng mỗ một cái, liền khiến Diệp Chân không thể động đậy.

Diệp Chân chỉ cảm thấy cổ tay run lên, một tia lực lượng lạnh như băng chui vào trong cơ thể hắn.

Ngón tay khoác lên uyển mạch của Diệp Chân lạnh buốt như ngọc, nhưng lực lượng tràn vào trong cơ thể Diệp Chân, lại lạnh như hàn băng.

Lực lượng băng hàn kia xông vào trong cơ thể Diệp Chân, chấn động quái dị, tinh lực cùng vài giọt Chân Nguyên trong đan điền Diệp Chân, trong nháy mắt giống như bị đốt lên vậy.

Diệp Chân cũng không có vận dụng mấy giọt Chân Nguyên kia, xoát một tiếng, không tự chủ được vọt ra, nằm ở trên cánh tay của Diệp Chân.

- Ba giọt Chân Nguyên? Tốt, dám ẩn giấu tu vi ở trước mặt ta, người thật coi Liêu Phi Bạch ta mắt mù sao.

Lời còn chưa dứt, Diệp Chân liền thầm nghĩ không ổn, trong nháy mắt tiếp theo, Diệp Chân mạnh mẽ bay lên, giống như một chiếc thuyền lá lênh đênh xông vào trong biển rộng, tung bay trên dưới trái phải.

Chỉ thấy ở trên tay Liêu Phi Bạch, Diệp Chân bị múa thành bánh xe, đầu chân cuộn thành một cục. Bộ dáng kia, Diệp Chân đâu còn là người, rõ ràng là một con rối trên tay Liêu Phi Bạch.

Thời điểm bụng Diệp Chân bắt đầu đời sông lấp biển, đầu vầng mắt hoa, Diệp Chân liền bị Liêu Phi Bạch vớt ra ngoài, chỉ nói một câu, Liêu Phi Bạch liền tiêu sái quay người đi vào nội viện.

- Ói ra, sau đó đi vào!

Thời điểm Diệp Chân bước vào nội viện của Liêu Phi Bạch, còn đầu nặng chân nhẹ, có trời mới biết Liêu Phi Bạch quay hẳn nhanh như thế nào, trong nháy mắt đó, Diệp Chân cảm giác tay chân của mình tựa hồ muốn rời

thân thể, loại cảm giác này, Diệp Chân tuyệt đối không muốn nếm lần thứ hai.

- Tu vi của người tiến cảnh còn nhanh hơn ta tưởng tượng, như vậy phần thưởng cho người, tự nhiên phải cao hơn một chút.

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Chân sáng ngời. Về chuyện ban thưởng a, hẳn không nghĩ tới, từ chỗ Liêu giáo tập không chỉ thu được công pháp, còn có ban thưởng, còn tình huống này tựa hồ vượt qua phạm vi giáo tập chỉ đạo, Diệp Chân không thêm để ý.

- Ba tháng, trong vòng ba tháng, nếu người có thể chuyển hóa tất cả huyết khí trong cơ thể thành Chân Nguyên, đột phá đến Chân Nguyên cảnh, ta liền ban thưởng người một quyển công pháp Nhân giai Thượng phẩm tu luyện.

- Công pháp Nhân giai Thượng phẩm? Thực?

Thần sắc của Diệp Chân rất giật mình.

Đừng nhìn đệ tử tạp dịch một khi tấn cấp thành đệ tử ngoại môn, lập tức đạt được công pháp bí tịch Phạm giai Trung phẩm hoặc Thượng phẩm, nhảy lên khá lớn. Nhưng công pháp bí tịch cấp bậc càng lên cao, càng trân quý, càng thừa thớt.

Nếu đệ tử ngoại môn tấn cấp thành đệ tử nội môn, có thể lấy được ban thưởng công pháp bí tịch mới, nhưng cấp bậc của công pháp bí tịch mới, chỉ là Nhân giai Hạ phẩm.

Nếu đệ tử nội môn có thể vào Thiên Bảng, hay ở trong tông môn thi đấu lấy được thành tích tốt, mới có cơ hội đạt được công pháp Nhân giai Trung phẩm ban thưởng.

Về phần công pháp Nhân giai Thượng phẩm, thông thường đệ tử nội môn, cơ hồ không thể nào đạt được.

Nghe nói, Tề Vân Tông chỉ có chưởng môn có thể tu luyện công pháp trấn tông, cấp bậc của nó cũng mới Địa giai Trung phẩm.

Bởi vậy có thể thấy được, công pháp Nhân giai Thượng phẩm trân quý bao nhiêu.

Đồng thời, công pháp cấp bậc cao, ở tốc độ tu luyện, uy lực công pháp, càng có ưu thế to lớn, nếu Diệp Chân có thể sớm một bước đạt được công pháp Nhân giai Thượng phẩm, như vậy ưu thế kia, quả thực không thể tính toán.

- Đương nhiên! Chỉ cần trong vòng ba tháng người có thể đột phá đến Chân Nguyên cảnh.

- Ba tháng...

Lúc này Diệp Chân mới ý thức được điều kiện Liêu Phi Bạch nói, trong nháy mắt liền ngây dại.

Truyện đợ-c dịch-h -tại iREAD.v-nKhông phải điều kiện này khó khăn, mà căn bản là không làm được.

Dưới tình huống bình thường, đệ tử ngoại môn ngưng luyện ra giọt Chân Nguyên thứ nhất, muốn tất cả huyết khí hóa thành Chân Nguyên, chân chính bước vào Chân Nguyên cảnh, nhanh nhất cũng phải một năm, đây là dưới tình huống mỗi ngày có Huyết Nguyên đan gia trì.

Coi như Diệp Chân có Thạch Túy linh dịch không muốn người biết, trong vòng ba tháng cũng làm không được, nhanh nhất, sợ cũng phải nửa năm trở lên.

- Liêu giáo tập, người đừng chơi ta, ba tháng, căn bản làm không được
a.

Diệp Chân cười khố.

- Lại thêm cái này thì sao?

Một bình đan dược xuất hiện ở trước mặt Diệp Chân, trên đó viết ba chữ Ngưng Chân Đan.

- Một bình?

Diệp Chân hỏi.

- Một bình!

- Một bình không đủ, bốn năm bình còn tạm được.

Thấy Liêu giáo tập hào phóng như thế, Diệp Chân dứt khoát chơi công phu sư tử ngoạn.

Diệp Chân mới mở miệng, trong nháy mắt Liêu Phi Bạch giống như sư tử cái bị chọc giận, nhìn Diệp Chân điên cuồng hét lên.

- Bốn năm bình Ngưng Chân Đan? Sao người không muốn mười bình tám bình ?

- Có nhiều Ngưng Chân Đan như vậy, ngay cả heo, lão nương cũng có thể để nó tiến vào Chân Nguyên cảnh, còn cần lấy ra khích lệ người?

- Một bình Ngưng Chân Đan, không muốn thì cút ngay! Về sau lão nương gặp người một lần bố một lần.

Liêu Phi Bạch gầm lên xong lại nói tục.

Cuối cùng, Diệp Chân có chút ngưng ngừng thu bình Ngưng Chân Đan lại.

- Ta thử xem...

- Không phải muốn người ném thử, mà là phải làm được, làm không được, về sau lão nương gặp người một lần bố người một lần.

Trong nháy mắt Diệp Chân liền quỳnh lên, nhận cũng bố, không nhận cũng bố, Liêu giáo tập cũng quá bạo lực đi?

Trầm ngâm một chút, Diệp Chân hít sâu một hơi, giơ Ngưng Chân Đan trong tay, thần sắc có chút trịnh trọng hỏi:

- Liêu giáo tập, có thể nói tại sao không?

Vì cái gì mà lại đối xử đặc thù với ta như thế, ban thưởng công pháp, lại cho đan dược, ta nhớ trước đây không có bất kỳ một đệ tử ngoại môn nào có thể đạt được người chỉ điểm a.

Thấy Diệp Chân hỏi như thế, Liêu Phi Bạch cũng không có chút ngạc nhiên, ngược lại bật cười:

- Như thế nào, sợ? Lão nương đào cho người một cái hố lớn, đang chờ người nhảy vào. Nếu sợ, ném đan dược cút ngay cho lão nương, về sau gặp người một lần bố một lần!

- Sợ cái gì? Ba tháng thì ba tháng.

Liêu Phi Bạch cười nhạt, khơi dậy huyết tính của Diệp Chân, cầm Ngưng Chân Đan xoay người rời đi.

Đang lúc trên gương mặt xinh đẹp của Liêu Phi Bạch lộ ra nụ cười tự đắc, Diệp Chân đột nhiên quay người lại, làm thần sắc của Liêu Phi Bạch cứng đờ.

- Liêu giáo tập, còn có một vấn đề tu luyện không rõ ràng, còn cần người chỉ điểm.

Diệp Chân nói.

Nghe Diệp Chân muốn hỏi vấn đề tu luyện, Liêu Phi Bạch mới thở dài một hơi, vừa rồi Liêu Phi Bạch còn tưởng rằng Diệp Chân muốn đổi ý.

- Hỏi đi.

- Liêu giáo tập, không biết là nguyên nhân nào, lúc ta tu luyện Tinh Huyết Nguyên Thể Công, vậy mà trực tiếp từ Luyện Huyết tứ trọng đột phá đến Luyện Huyết ngũ trọng, căn bản không có trải qua quá trình tẩy tủy luyện thể.

Dừng một chút, Diệp Chân cười khở.

- Không nói gạt người, ta thậm chí ngay cả một viên Tẩy Tủy Đan cũng không có dùng qua!

Trong nháy mắt tiếp theo, Liêu Phi Bạch lại về phía Diệp Chân hét lên:

- Người gốc sao, người là Tiên Thiên tịnh thể, trong cơ thể đã thuần khiết như ngọc, còn tẩy tủy luyện thể? Nếu người là đồ đệ ta, lão nương liền một chưởng vỗ chết người, miễn người làm lão nương mất mặt!

Liêu giáo tập còn chưa nói xong, Diệp Chân đã bị Liêu giáo tập gào thét dọa sợ tới mức không quay đầu lại chạy như điên ra ngoài, sau lưng, tiếng gầm gừ của Liêu Phi Bạch vẫn còn tiếp tục.

- Người coi đầu óc lão nương có vấn đề sao, nếu không phải người có Tiên Thiên tịnh thể, đừng nói cho người một bình Ngưng Chân Đan, coi

như mười bình, trong vòng ba tháng người cũng không đột phá đến Chân Nguyên cảnh được!

Diệp Chân lao ra ngoài cửa lại oán thầm, mới vừa rồi không phải nói, có nhiều Ngưng Chân Đan như vậy, ngay cả heo cũng có thể đột phá Chân Nguyên cảnh sao?

Diệp Chân cũng không nghĩ tới, tác dụng của Tiên Thiên tịnh thể này lớn như thế, như vậy tác dụng của Thạch Túy linh dịch kia, còn trọng yếu hơn Diệp Chân tưởng tượng.

Rời khỏi chỗ ở của Liêu Phi Bạch giáo tập, sau khi Diệp Chân chạy trốn chết trở về, Thái Y Tiên Tử mặc quần áo rục rỡ, trong ngực ôm Hoa Ly xuất hiện ở sau lưng Liêu Phi Bạch.

- Được rồi Liêu tử tử, hã đã đi, nhìn người như vậy, hã bị dọa gần chết rồi!

Thái Y Tiên Tử nói.

- Gì đây, gia hỏa này cứu được tâm can bảo bối của người, người đau lòng.

Bị Liêu Phi Bạch trêu chọc, Thái Y Tiên Tử nhớ tới nguyên nhân bệnh của Hoa Ly, khuôn mặt không khỏi đỏ lên.

- Đâu có đâu.

- Còn nói không có, nói người một câu, mặt liền đỏ lên.

Đang khi nói chuyện, hai nữ cười đùa, cười đùa một hồi, Thái Y Tiên Tử nghiêm sắc nói:

- Liêu tử tử, người có phát hiện không, trên người Diệp Chân này có không ít bí mật a.

- Trở thành đệ tử ngoại môn một tháng, tu vi từ Luyện Huyết tam trọng tăng đến Luyện Huyết ngũ trọng. Tốc độ này, đều gần sánh bằng tốc độ tu luyện của Nhân Tây Hoa rồi.

- Hơn nữa, xế chiều hôm nay, một con Huyền Ảnh Xà Vương không rõ liền trở thành xác không, mặc dù hẳn nói có Yêu Ma qua lại, nhưng ta cảm thấy có chút không đúng.

Nghe Thái Y Tiên Tử hỏi, Liêu Phi Bạch hơi híp mắt, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm trầm.

- Mọi mọi, trên đời này, người nào không có bí mật? Người nói phải không? Liền nói bí mật trên người chúng ta, kia còn ít sao?

Dừng một chút, Liêu Phi Bạch lại nói:

- Hơn nữa, muốn nói người có bí mật, Thái Y ngươi mới là bí mật lớn nhất của Tề Vân Tông chúng ta...

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Mã Hồn Tức Giận

Hô!

Thở dài một hơi, Diệp Chân chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt hiện lên một tia thất vọng.

- Còn không có đột phá...

Ba tháng, còn kém ba ngày liền đầy ba tháng.

Gần ba tháng qua, Diệp Chân ngoại trừ hoàn thành nhiệm vụ tông môn, cơ hồ là chân không bước ra khỏi nhà khổ tu gần ba tháng, vì Liêu giáo tập đồng ý cho công pháp Nhân giai Thượng phẩm, Diệp Chân đã bắt đầu liều mạng.

Vén vén một quyển Nhân giai Hạ phẩm Tinh Huyết Nguyên Thế Công, liền để Diệp Chân nếm đến ngon ngọt của công pháp cao cấp, công pháp Nhân giai Thượng phẩm này ngay cả đệ tử nội môn cũng không có khả năng lấy được, đối với Diệp Chân là hấp dẫn chí mạng.

Trong vòng gần ba tháng, Diệp Chân liều mạng khổ tu. Một bình Ngưng Chân Đan Liêu Phi Bạch cho đã sớm dùng hết, Thạch Túy linh dịch tích lũy gần ba tháng cũng cơ hồ dùng hết.

Không chỉ như thế, ba tháng này Diệp Chân làm nhiệm vụ tông môn kiếm được hai trăm điểm cống hiến, lại thêm trước đây còn dư lại ba trăm năm mươi điểm cống hiến, cũng lấy ra hồi đoái Ngưng Chân Đan, một trăm

điểm cống hiến một viên Ngưng Chân Đan, bây giờ, chỉ còn lại có năm mươi điểm cuối cùng.

Vừa rồi, Diệp Chân dùng viên Ngưng Chân Đan cuối cùng mà mình đổi được, nhưng vẫn không có hoàn toàn chuyển hóa tinh lực thành Chân Nguyên, đột phá đến Chân Nguyên cảnh.

Chỉ kém một bước cuối cùng, chỉ cần vòng xoáy tinh lực trong đan điền Diệp Chân chuyển hóa thành Chân Nguyên, tinh huyết trong cơ thể Diệp Chân có thể hoàn toàn chuyển hóa thành Chân Nguyên, hoàn toàn đột phá đến Chân Nguyên cảnh.

Nhưng chính là bước cuối cùng này, Diệp Chân tiêu hao ba viên Ngưng Chân Đan, đã sáu bảy ngày thời gian, vẫn không nhúc nhích chút nào.

- Xem ra, ta đã gặp phải bình cảnh...

Phàm là gặp được bình cảnh, chỉ đóng cửa khổ tu là không cách nào đột phá. Dưới tình huống bình thường, có hai phương pháp đột phá bình cảnh.

Một là chiến đấu, đấu với trời, đấu với người, đấu với thú, có lẽ sau khi trải qua sinh tử chiến, có thể đột phá bình cảnh.

Hai là tâm cảnh, được minh sư chỉ điểm một câu, có khi ngẫu nhiên nghe đồng tử nói đùa một câu, có khi đột nhiên cảm ngộ, đều có thể để tâm cảnh sáng tỏ, đột phá bình cảnh hiện hữu.

Có điều, đối với Diệp Chân hiện tại mà nói, đùa chơi tâm cảnh kia, còn có chút thâm ảo, hiện tại Diệp Chân đã gặp bình cảnh, phương thức đột phá tốt nhất, là chiến đấu.

Một trận chiến kịch liệt.

Lúc đầu, Diệp Chân liều mạng tu luyện như thế, ngoại trừ được Liêu giáo tập ban thường, còn có những nguyên nhân khác, nói thí dụ như, đánh người!

Muốn nói địa phương náo nhiệt nhất của Đông Lai Phong, chính là phòng dùng cơm rồi. Ngoại trừ đệ tử ngoại môn ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ, cơ hồ chín phần mười đệ tử ngoại môn, mỗi ngày đều đúng giờ tới đây ăn cơm.

Cho nên, tiệm cơm chiếm diện tích vượt qua ngàn mét kia của Đông Lai Phong, có đôi khi sẽ phát sinh một ít sự tình cực kỳ nhiệt huyết, tỉ như hiện tại.

Diệp Chân đang ăn thịt bò hầm cách thủy với khoai tây, ngay cả nước canh cũng uống sạch sẽ, chậm rãi lau miệng, ánh mắt quét một vòng, ở trong tiệm cơm chiếm diện tích vượt qua ngàn mét này, tìm được mục tiêu của mình.

Hừ!

Run tay hất lên, đôi đũa trong tay Diệp Chân phát ra tiếng xé gió thê lương, nhanh chóng vọt về phía một bàn ăn ở ngoài trăm thước.

Nghe được tiếng rít phá không, phàm là đệ tử ngoại môn ở trên đường tập kích của chiếc đũa, đều không ngoại lệ nhanh chóng cúi người xuống, loại sự tình này, mỗi ngày đều trình diễn ở trong nhà ăn, bọn hắn đã quen.

Đương nhiên, kết quả không quen, nhẹ thì bị chiếc đũa quật ngã mâm cơm, nặng thì bị chiếc đũa chọc xuyên thấu.

Mục tiêu của Diệp Chân... là Mã Hồn, cách xa như vậy, thời điểm tiếng rít của chiếc đũa vang lên, liền biết mục tiêu là hắn.

Có điều, lúc này Mã Hồn vẫn ngồi bình chân như vại, thời điểm đôi đũa của Diệp Chân bắn đến trước mặt hắn, đôi đũa trong tay nhanh như tia chớp thò ra, ý muốn đánh bay đôi đũa kia.

Đôi đũa trong tay Mã Hồn chuẩn xác ngăn cản đôi đũa của Diệp Chân, nhưng thời điểm hai chiếc đũa va chạm, tay Mã Hồn lại không chịu được run lên.

Lực lượng rất mạnh!

Ba!

Chiếc đũa mà Diệp Chân vung ra ẩn chứa lực lượng khủng bố, để Mã Hồn sử dụng xảo lực đột nhiên biến thành man lực, chiếc đũa của Diệp Chân bị đụng gãy.

Truyện đượ-c cập -nhật nhanh nh-ất tại iread.vn-Một nửa phần đũa nhanh chóng đâm vào mâm cơm ở trước mặt Mã Hồn.

Ầm!

Lực lượng to lớn, giống như mâm cơm bị vó ngựa đập một cước, thức ăn văng khắp nơi.

Bất ngờ không đề phòng, Mã Hồn bị thức ăn giội khắp cả mặt mũi.

Bộ dáng kia, nói chậ vật bao nhiêu thì có bấy nhiêu chậ vật.

Ha ha ha ha!

Đám đệ tử ngoại môn chú ý một màn này, lập tức cười thành một đoàn.

Mặt Mã Hồn tái xanh, lấy khăn lau thức ăn dính trên mặt, định chửi ầm lên, nhưng lúc này, tiếng hô của Diệp Chân vang lên.

- Mã Hồn, có dám cùng Diệp Chân ta chiến một trận không!

Diệp Chân chỉ Mã Hồn, ngón tay ngoắc ngoắc.

- Có gì không dám! Diệp Chân, ta... con bà nhà người...

- Ta chờ người ở đài đấu võ, đúng rồi, người tốt nhất rửa mặt trước đi.

Không đợi Mã Hồn tức giận mắng xong, Diệp Chân cắt đứt lời hăn, quay người rời đi.

- Diệp Chân, ta muốn bầm thây người vạn đoạn!

Mã Hồn đã hoàn toàn bị Diệp Chân chọc giận.

Cởi áo ngoài xuống, qua loa lau đồ ăn dính trên người, Mã Hồn vội vàng đuổi theo Diệp Chân.

Trong nhà ăn có mấy ngàn đệ tử ngoại môn, cũng theo Diệp Chân và Mã Hồn rời đi mà vội vã lao về phía đài đấu võ, bởi vì theo như kinh nghiệm của bọn hăn, lúc khiêu chiến gây ra động tĩnh càng lớn, chiến đấu sẽ càng kịch liệt, càng đặc sắc.

Đám đệ tử ngoại môn này tinh lực dồi dào, áo cơm không lo, là quần thể ưa kích thích nhất.

Trong đám người, Kim Nguyên Bảo chạy nhanh nhất, thân thể tròn vo run run, đừng nhìn hăn béo ụt ịt, nhưng trái tránh phải chuyển, rất nhanh liền vượt lên đầu đám người, chạy về phía đài đấu võ nhanh như chớp.

Cơ hội, đây chính là cơ hội phát tài....

Lần trước, Diệp Chân và Lý Học Long lên đài đấu võ, bởi vì cách quá xa hăn không kịp mở sòng bài, kết quả hối hận không thôi, nếu lúc này đây hăn còn không bắt được cơ hội, vậy hăn có thể chết đi cho rồi.

- Kim Nguyên Bảo ta gầy sòng đây... các vị sư huynh đệ có thể đặt tiền cược, đánh cược nhỏ có thể mua vui, đánh cược lớn có thể làm giàu, không cá cược nghèo vạn năm, mau tới đặt tiền a.

- Mã Hồn, xếp thứ ba trăm linh tám trên Địa Bảng, tỉ lệ đặt cược bốn bồi một. Diệp Chân, mới vừa từ đệ tử tạp dịch tấn cấp làm đệ tử ngoại môn bốn tháng, tỉ lệ đặt cược một bồi hai. Mau tới đặt tiền, đánh cược nhỏ mua vui, đánh cược lớn làm giàu, không cá cược nghèo vạn năm a...

Mấy tháng này, bài danh của Mã Hồn ở Địa Bảng lại tăng lên một mảng lớn.

Diệp Chân đến đài đấu võ không lâu, Kim Nguyên Bảo đã ở nơi đó mở sòng bài.

Uy tín của Kim Nguyên Bảo rất lớn, người đặt cược nối liền không dứt, chỉ mấy phút, đã vượt qua trăm người đặt cược.

- Ta mua Mã Hồn năm trăm lượng.

- Ta mua Diệp Chân ba trăm lượng.

- Người mua Diệp Chân? Lúc ban đầu làm đệ tử tạp dịch, thiên phú bản thân không được, coi như trở thành đệ tử ngoại môn thì như thế nào? Mới bốn tháng mà thôi, chiến tích lớn nhất là chiến thắng Lý Học Long. Mà Mã Hồn, là đệ tử ngoại môn uy tín lâu năm, hơn nửa năm trước, tu vi đã đột phá đến Luyện Huyết ngũ trọng, sớm đã ngưng luyện ra Chân Nguyên, còn không ít giọt, Diệp Chân làm sao có thể thắng?

- Người không hiểu, ta đây là tâm lý may mắn. Nếu thắng, trong nháy mắt liền gấp bội, cũng coi như lời chút tiền nhỏ. Dù Mã Hồn thắng, người kiếm bao nhiêu? Một trăm lượng mà thôi.

- Ta là thắng ôn, tương đương với kiếm tiện nghi, tùy tiện ném năm trăm lượng vào, có thể kiếm về hơn một trăm lượng.

- Những năm này thực lực của Mã Hồn cũng không phải trưng cho đẹp, ta mua Mã Hồn!

- Mua Mã Hồn!

- Ta mua Diệp Chân, tiểu tử này dám khiêu chiến ở trước mặt mọi người, nói không chừng sẽ có át chủ bài.

Không bao lâu, trước sòng bài của Kim Nguyên Bảo, liền bu đầy người. Mặc dù cũng có số ít người mua Diệp Chân thắng, nhưng người mua Mã Hồn thắng chiếm đa số, không bao lâu, bởi vì người mua Mã Hồn quá nhiều, Kim Nguyên Bảo thay đổi tỉ lệ, tỉ lệ đặt cược Mã Hồn đổi thành năm bồi một.

Chỉ chốc lát, Mã Hồn đã thu thập sạch sẽ chạy tới, nhảy lên đài đấu võ, nhìn Diệp Chân gầm lên.

- Diệp Chân, ngươi không phải muốn đấu võ sao, ngươi lên cho lão tử.

- Vội vã chịu chết sao? Chờ ta một chút.

Diệp Chân cho Mã Hồn một cái ánh mắt xem thường, nhìn thấy người đặt cược ở xung quanh Kim Nguyên Bảo dần dần ít đi, liền đi về phía đối phương.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Hành Động Kinh Người Của Diệp Chân

- Kim sư huynh, Tây Túy Đan được cược hay không?

Diệp Chân đi đến trước mặt Kim Nguyên Bảo hỏi. Cơ hội tốt như vậy, Diệp Chân không vì mình kiếm một số, đó mới gọi ngốc.

- Đương nhiên được, ở chỗ Kim Nguyên Bảo ta, phàm là vật có giá trị, đều có thể cược, hơn nữa giá cả vừa phải! Một viên Tây Túy Đan, có thể tính một ngàn lượng bạc trắng.

Kim Nguyên Bảo không khỏi đặc ý nói.

- Vậy điểm cống hiến thì sao?

- Đương nhiên có thể!

- Tốt, Kim sư huynh, hai viên Tây Túy Đan, năm mươi điểm cống hiến, ta mua mình!

Ném tiền đặt cược xong, Diệp Chân quay người, đi lên đài đấu võ.

Một viên Tây Túy Đan là do Ngự Long đạo ban thưởng, một viên Tây Túy Đan khác, là đệ tử ngoại môn tu vi đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng, tông môn ban thưởng.

- Diệp sư đệ, đây là toàn bộ tài sản của người?

Thấy Diệp Chân gật đầu, trên gương mặt ngọc nhiên của Kim Nguyên Bảo hiện lên một tia cuồng hỉ không muốn người biết. Dám cược toàn bộ

tài sản của mình, không phải tên điên, chính là có niềm tin tuyệt đối.

- Diệp Chân, ta muốn ngươi chết!

Xoát!

Ở trên đài đấu võ, trường kiếm của Mã Hồn ra khỏi vỏ, trường kiếm lắc một cái, đâm về phía Diệp Chân nhanh như tia chớp.

Võ kỹ Phàm giai Thượng phẩm... Hàn Tinh Kiếm Pháp, lấy nhanh, chuẩn, hung ác nổi danh, luyện đến đại thành, có thể một kiếm chín lần đâm, am hiểu một kiếm tất sát.

- Quá chậm!

Thân hình của Diệp Chân chúi xuống bắn ra, liền xuất hiện ở bên ngoài hai mươi mét, Mã Hồn chỉ cảm thấy hoa mắt, liền mất đi thân ảnh của Diệp Chân, thời điểm quay người, thấy Diệp Chân cười lạnh ở sau lưng hẳn, thần sắc liền nghiêm nghị.

- Trời ạ, Xà Du Bộ, môn công pháp được xưng đệ tử ngoại môn không cách nào luyện thành kia, lại bị Diệp Chân luyện thành.

Thấy Diệp Chân sử dụng Xà Đạn Thảo, đệ tử ngoại môn ở dưới đài đấu võ lập tức kinh hô.

- Đây chẳng phải nói, Diệp Chân có khả năng thắng? Trời ạ, ta lại mua Mã Hồn năm trăm lượng.

Khóe miệng của một tên đệ tử ngoại môn co quắp.

- Cái này không nhất định, Xà Du Bộ, chỉ là ở thân pháp chiếm ưu thế mà thôi. Nhưng luyện thành Xà Du Bộ, thực không đơn giản...

Nhìn thấy Diệp Chân thi triển Xà Du Bộ, thần sắc của rất nhiều đệ tử ngoại môn nghiêm nghị, nếu bọn hắn biết hiện tại Diệp Chân không thi triển toàn lực Xà Du Bộ, không biết sẽ giật mình như thế nào.

- Thân pháp, không chỉ người biết!

Mã Hồn quát một tiếng, thân hình cơ hồ như một con chim én lướt lên, nhào về phía Diệp Chân, trường kiếm trong tay liên tục điểm, huyền hóa ra vô số hàn tinh, cơ hồ bao phủ tất cả đường lui của Diệp Chân, chỉ có thể đón đỡ.

Lúc này, Diệp Chân không có tránh, đợi trường kiếm cập thân, thân hình giống như rắn trườn quý dị vặn vẹo vài cái, liền xảo diệu tránh ra trường kiếm của Mã Hồn bao phủ.

- Người cũng tiếp ta một quyền thử xem!

Thuận thế, Diệp Chân nghiêng người, quyền ảnh huyền hóa, Ngũ Nhạc Thần Quyền đánh thẳng tới Mã Hồn.

Cừu nhân gặp mặt, hết sức đỏ mắt, trên trường kiếm của Mã Hồn tuôn ra ánh sáng xanh chói mắt, nghênh hướng Diệp Chân.

- Mã Hồn vận dụng Chân Nguyên, Diệp Chân phải thua.

Dưới đài đấu võ, có đệ tử ngoại môn nói.

- Chân Nguyên, ta cũng có!

Năm đấm của Diệp Chân xiết chặt, phát lực, song quyền gia tốc, ánh sáng xanh chói mắt tuôn ra, nghênh đón trường kiếm của Mã Hồn.

- Thời gian ngắn như vậy, Diệp Chân cũng đột phá đến Luyện Huyết ngũ trọng?

Dưới đài, đám đệ tử ngoại môn kinh hô, quả đấm của Diệp Chân cùng trường kiếm của Mã Hồn đã hung hăng va chạm, nhưng làm cho người kinh ngạc là, chỗ ba tấc trên quả đấm của Diệp Chân, cơ hồ như có một tấm chắn vô hình, khiến cho trường kiếm của Mã Hồn không cách nào tiến thêm.

Ô!

Hai người đồng thời phát lực, trường kiếm của Mã Hồn uốn lượn đến cực hạn, sau đó theo Mã Hồn lui về phía sau mà bắn lên mạnh mẽ, phát ra tiếng vang ong ong ong.

Trong giao phong, Mã Hồn lui về sau nửa bước, những đệ tử ngoại môn mua Mã Hồn thắng kia, thần sắc khẩn trương lên, mới vừa khai chiến, Mã Hồn đã lần thứ hai lộ ra hạ phong.

Mã Hồn lui về phía sau, nhưng Diệp Chân lại như ảnh tùy hình đuổi giết lên, ánh sáng xanh ở trên tay tụ lại, Ngũ Nhạc Thần Quyền một quyền lãng lệ hơn một quyền. Mã Hồn cũng không yếu thế, trường kiếm trong tay không ngừng bay múa, ngăn cản mưa gió không lọt.

Đột nhiên, con người của Mã Hồn co rụt lại.

Trường kiếm của hắn vốn đón lấy quả đấm của Diệp Chân, nhưng ánh sáng xanh trên năm tay của Diệp Chân lóe lên một cái, lại không có dấu hiệu nào biến mất.

Đợt thời điểm Mã Hồn cảm giác trước ngực khác thường, ánh sáng xanh biến mất kia, đã cách ngực hắn gần trong gang tấc.

Ngũ Nhạc Thần Quyền... Quyền cương ly thể!

Ngũ Nhạc Thần Quyền mạnh mẽ thoái mái lại bị Diệp Chân thi triển quỷ dị như vậy, khiến Mã Hồn kinh hãi không thôi, thế nhưng tốc độ của

quyền cương kia quá nhanh, ở sống chết trước mắt, Mã Hồn đành phải theo bản năng vặn vẹo thân thể, tránh đi nơi yếu hại.

Ầm!

Lực lượng Chân Nguyên cường đại nổ tung ở trên ngực của Mã Hồn, làm ngực của Mã Hồn huyết nhục hồ hồ, công kích ẩn chứa lực lượng khổng lồ, trực tiếp đánh Mã Hồn bay ngược.

Thân hình của Diệp Chân như bóng với hình xông tới, quyền cước cùng sử dụng, cước ảnh đổ ập lên người Mã Hồn.

Bạn đang đọc truyện tại i.READ.vn Tiếng nổ rầm rầm rầm rầm nương theo tiếng xương gãy của Mã Hồn không ngừng vang lên, máu tươi đã không thể ức chế từ trong miệng Mã Hồn trào ra.

Diệp Chân cơ hồ như đánh bao thịt, không ngừng đánh Mã Hồn, ngày xưa Mã Hồn cố ý bôi móc, thậm chí thiếu chút nữa giết chết hẳn hiện ra ở trước mắt, để hai con người của Diệp Chân trở nên lạnh lẽo, mặc dù Mã Hồn đã trọng thương cơ hồ không có sức hoàn thủ, nhưng Diệp Chân còn không có ý tứ dừng tay.

Tràng cảnh máu tanh như thế để rất nhiều đệ tử ngoại môn ghen ngào.

Chấp sự trông coi đài đấu võ ở cách đó không xa, lúc này nhảy lên đài ngăn Diệp Chân lại.

- Được rồi, người đã thắng, thu tay lại đi, không nên phá hư quy củ của tông môn!

Mặc dù nói đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông chỉ cần lên đài đấu võ, từng cái toàn lực ứng phó, thu tay không được, khó tránh khỏi có tử thương, cho nên đánh chết đánh tàn phế là sự tình thường thấy.

Nhưng bởi vì mấy năm trước ở trên đài đấu võ tử thương quá nhiều, một ít đệ tử ngoại môn có ân oán lên đài đấu võ, quả thực là sinh tử quyết đấu, không chết không ngớt.

Bởi vậy, tông môn liền có chấp sự chuyên môn trông giữ đài đấu võ, bình thường không nói tiếng nào, nhưng một khi ở trên đài đấu võ phân ra thắng bại, nếu một bên thắng tiếp tục hạ tử thủ, vậy sẽ phải ngăn lại.

Ầm!

Diệp Chân có chút không cam lòng đập bay Mã Hồn, lúc này mới dừng tay. Nếu không có chấp sự ngăn cản, nói không chừng Diệp Chân thực sẽ giết Mã Hồn. Loại người như Mã Hồn, chết không có gì đáng tiếc!

Cùng với thắng lợi của Diệp Chân, rất nhiều đệ tử ngoại môn mua Mã Hồn thắng đều than thở, chỉ có vài người mua Diệp Chân thắng, giờ phút này hận không thể nhảy lên ca hát.

Người cao hứng nhất là Kim Nguyên Bảo, cười đến gương mặt béo phì chất thành một cái đĩa tròn, sòng bài nhà cái ăn gần hết như thế, chỉ cần mở một lần, liền để hẵn bồn đầy bát tràn.

- Nếu gia hỏa này đánh thêm mấy trận, vậy thì quá tốt a!

Ánh mắt của Kim Nguyên Bảo nhìn về phía Diệp Chân, đã tràn đầy ngôi sao.

Thời điểm Diệp Chân đánh bại Mã Hồn, ngọc bài thân phận của Diệp Chân và Mã Hồn đồng thời lóe lên, trong nháy mắt tiếp theo, tên Diệp Chân liền xuất hiện ở vị trí ba trăm linh tám trên Địa Bảng, thay thế vị trí của Mã Hồn.

Tên Mã Hồn, cũng không có trực tiếp rớt xuống, mà thuận thế lùi xuống một vị trí.

Có điều, ánh mắt Diệp Chân nhìn về phía Địa Bảng, lại nhìn chăm chăm vào vị trí cao nhất.

- Kim sư huynh, có Khoách Âm Phù hay không, ta mượn dùng một chút?

Ánh mắt Kim Nguyên Bảo ngưng lại, nhìn về phía Diệp Chân.

- Khoách Âm Phù, có...

Kim Nguyên Bảo đang cười tủm tỉm trả lời Diệp Chân, thần sắc đột nhiên trở nên kinh hãi.

- Cần thận...

Hai chữ “cần thận” còn chưa nói xong, sau lưng Diệp Chân vang lên tiếng xé gió.

Mã Hồn đã ngã xuống đài đấu võ, sau khi lấy lại sức, oán độc nhìn bóng lưng của Diệp Chân, sau đó càng ngày càng táo bạo, vận dụng lực lượng toàn thân, trường kiếm trong tay đâm về phía Diệp Chân.

Hừ!

Trường kiếm quán chú tất cả lực lượng của Mã Hồn, phát ra tiếng xé gió kinh người, đâm về phía sau lưng của Diệp Chân.

Nghe được tiếng xé gió ở sau lưng, ánh mắt của Diệp Chân lạnh xuống, giống như điều hâu xoay người, liền tránh khỏi trường kiếm của Mã Hồn, sau đó chân của Diệp Chân liên hoàn đá ra.

Một cước đá vào trường kiếm của Mã Hồn, khiến cho trường kiếm của Mã Hồn chuyển hướng, sau đó lại đá mạnh một cước, trường kiếm lấy tốc độ còn nhanh hơn lúc trước, bắn về phía Mã Hồn!

Phốc!

Ánh mắt của Mã Hồn mơ hồ, còn không kịp phản ứng, hắn đã bị trường kiếm của mình đâm thủng ngực, lập tức tử vong.

Ánh mắt Diệp Chân nhìn về phía chấp sự tông môn còn ở trên đài, giang tay ra, biểu thị không liên quan gì tới mình.

- Tự gây nghiệt, không thể sống!

Than nhẹ một tiếng, chấp sự tông môn kia nhảy xuống đài đấu võ, sai người đến thu thập thi thể của Mã Hồn.

Rất xa, Kim Nguyên Bảo nhìn về phía Diệp Chân giơ ngón tay cái, đồng thời ném cho Diệp Chân một khối ngọc phù.

- Diệp sư đệ, người muốn Khoách Âm Phù làm gì? Cái đồ chơi này, chỉ có người buôn bán như chúng ta mới cần dùng, một khối một trăm lượng bạc, coi như ta tặng người!

Diệp Chân cười thần bí:

- Người sẽ biết ngay thôi!

Trong nháy mắt tiếp theo, Diệp Chân bóp nát Khoách Âm Phù trong tay, Khoách Âm Phù tràn ra một tia sáng mịn mờ, Diệp Chân mang theo uy thế vừa giết Mã Hồn, âm thanh ầm chứa sát khí lạnh lẽo liên vang vọng cả Đông Lai Phong!

- Hồng Báo, cháu trai người có dám chiến với Diệp Chân gia gia ta một trận không!

Dưới đài đấu võ, rất nhiều đệ tử ngoại môn bởi vì thua bạc uế oải rời đi, thoáng chốc từng người như bị sét đánh, ánh mắt nhìn về phía Diệp Chân, trở nên không thể tưởng tượng nổi!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Người Có Dám Hay Không?

Thoáng chốc, âm thanh liều lĩnh của Diệp Chân giống như tiếng sấm mùa xuân nổ vang khắp Đông Lai Phong, tiếng vọng không ngừng, trong nháy mắt đánh thức rất nhiều đệ tử đang khổ tu.

Hồng Báo đang tu luyện võ kỹ nghe được âm thanh của Diệp Chân, mắt tam giác trừng tròn vo.

- Tốt lắm Diệp Chân, gia gia không đi tìm người, người cũng dám khiêu chiến ta, muốn chết!

Vèo một tiếng, Hồng Báo lao ra rừng cây, chạy về phía đài đấu võ.

Lý Vân Thông, xếp thứ ba trên Địa Bảng, đang tĩnh tọa tu luyện ở trong tĩnh thất, nghe được thanh âm của Diệp Chân vang vọng ở trên không Đông Lai Phong, cũng đứng dậy đi về phía đài đấu võ.

- Tiểu tử Diệp Chân này điên rồi sao? Có điều, bất luận thắng bại, Hồng Báo ra tay, ta cũng phải cẩn thận nhìn một chút. Hãn xếp thứ hai trên Địa Bảng, ta là thứ ba a.

Trên đỉnh Đông Lai Phong, Cổ Đa Trí đang đón gió luyện kiếm, thần sắc có chút âm nhu, trường kiếm đột nhiên thu lại.

- Có ý tứ, có ý tứ, một tiểu tử không có danh tiếng gì, dám khiêu chiến Hồng Báo xếp thứ hai trên Địa Bảng, Địa Bảng yên lặng nhiều ngày, nói không chừng sẽ bởi vậy náo nhiệt lên. Cái náo nhiệt này, ta xếp thứ nhất trên Địa Bảng, cũng phải đến xem một chút!

Khu giáo tập trên đỉnh Đông Lai Phong, Liêu Phi Bạch đang nhắm mắt ngồi xếp bằng cũng bị thanh âm này dọa cả kinh, mở mắt ra, mày liễu nhíu một cái, trên gương mặt xinh đẹp đột nhiên hiện ra một tia lo lắng.

- Vậy mà dám khiêu chiến Hồng Báo xếp thứ hai trên Địa Bảng, tu vi của hãn đột phá đến Chân Nguyên cảnh? Nhưng coi như tu vi của hãn đột phá đến Chân Nguyên cảnh, Hồng Báo cũng không phải hãn có thể đơn giản chiến thắng.

Trong đôi mắt xinh đẹp ba quang lưu chuyển, đột nhiên Liêu Phi Bạch cười khẽ.

- Có điều, phần dũng khí này rất hợp khẩu vị của ta, hi vọng hãn sẽ không bị hành hạ quá thảm...

Toàn bộ Đông Lai Phong, bởi vì tiếng rống này của Diệp Chân, mà dần dần tĩnh lại, đệ tử ngoại môn khổ tu ở các nơi, nhao nhao dừng quyền cước lại, lao về phía đài đấu võ, nhất là những đệ tử ngoại môn nổi danh trên Địa Bảng.

- Có người khiêu chiến Hồng Báo chiếm vị trí thứ hai trên Địa Bảng dài đến một năm, đặc sắc như vậy, nhất định phải đi xem, ít nhất cũng có thể nhìn xem hư thật của Hồng Báo...

Dưới đài đấu võ, nhìn Diệp Chân hào khí vạn trượng ở trên đài, Kim Nguyên Bảo trợn mắt há hốc mồm.

Hãn nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, nhưng không nghĩ tới Diệp Chân sẽ quang minh chính đại khiêu chiến Hồng Báo như thế. Hồng Báo xếp thứ hai trên Địa Bảng, đây chính là tồn tại ngay cả Cổ Đa Trí xếp thứ nhất trên Địa Bảng cũng không nguyện ý trêu chọc.

Cho dù hãn xếp thứ chín trên Địa Bảng, thấy Hồng Báo cũng chỉ có đi vòng qua, nhưng Diệp Chân, trở thành đệ tử ngoại môn mới hơn bốn tháng,

liền dám khiêu chiến Hồng Báo!

Diệp Chân quát lên, để đám đệ tử ngoại môn bởi vì thua tiền ủ rũ rời đi trong nháy mắt tự trở về chung quanh đài đấu võ, nhìn thoáng qua Diệp Chân lòng tin tràn đầy ở trên đài, trong lòng tất cả mọi người chỉ hiện lên một ý niệm... Diệp Chân phải thua không thể nghi ngờ!

Trong nháy mắt tiếp theo, mấy trăm đệ tử ngoại môn phần phật vây về phía Kim Nguyên Bảo.

- Kim sư huynh, mở bàn!

- Kim Nguyên Bảo, nhanh mở bàn, chúng ta muốn đặt cược!

Đây là lần thứ nhất Kim Nguyên Bảo bởi vì mở sòng bài mà đổ mồ hôi lạnh. Nếu như nói Diệp Chân chiến thắng Mã Hồn, là vì mọi người không hiểu rõ thực lực của Diệp Chân, để Kim Nguyên Bảo nhật được một món hời lớn.

Kỳ thật thời điểm mở sòng cho Diệp Chân cùng Mã Hồn, Kim Nguyên Bảo đã từng nghĩ qua, có thể chung đủ hay không?

Nhưng hiện tại, coi như để hấn tỉ mỉ phân tích một trăm lần một ngàn lần, hấn quan sát thực lực của Diệp Chân, Kim Nguyên Bảo cho ra kết luận đều giống nhau, Diệp Chân cơ hồ không có bất kỳ thắng khả năng.

Nếu như nhất định phải cho tỷ lệ, tỷ lệ kia có thể là.... Một phần vạn!

Loại tình huống này, nếu hấn mở sòng, cái kia chính là phải thua không thể nghi ngờ, còn là loại thua luôn cả quần kia.

- Cái này... không phải Hồng sư huynh còn chưa tới sao?

Kim Nguyên Bảo có chút đau thương ứng phó, đầu óc nhanh chóng xoay tròn, tự hỏi hôm nay có phương pháp nào thoát thân không.

- Diệp Chân, lão tử đến rồi, người chờ đó cho ta!

Trên đỉnh núi xa xa, tiếng gào thét của Hồng Báo vang lên, khiến cho khóe miệng của Kim Nguyên Bảo cứng ngắc.

- Ha ha ha, Lý sư đệ, chúng ta tới so kình công, nhìn xem ai nhanh hơn!

- Nào dám không tòng mệnh!

Thoáng chốc, hai đạo nhân ảnh nhanh như điện chớp, một cái như du long, một cái nhanh hơn thiểm điện, như hai làn khói nhẹ, bay nhanh về phía đài đấu võ.

- Đại sư huynh cùng Lý sư huynh!

Mọi người kinh hô.

Mới đầu hai bóng người bất phân cao thấp, sau đó thân hình của Cổ Đa Trí càng chạy càng nhanh, tốc độ của Lý Vân Thông, lại một mực bảo trì ở trên một đường thẳng, đến cuối cùng, Cổ Đa Trí tới trước Lý Vân Thông mấy chục mét.

- Đại sư huynh uy vũ!

Thấy Cổ Đa Trí thẳng, rất nhiều đệ tử ngoại môn cùng kêu lên.

- Ha ha ha, Lý sư đệ, người vẫn như cũ, mọi thứ đều không thích tranh cường háo thắng, mới vừa rồi người còn lưu lại mấy phần lực lượng a?

Tru-yện đư--ợc biên tập tại i-read.vnCổ Đa Trí đi vào đám người, rất nhiều đệ tử ngoại môn tự động nhường đường cho Cổ Đa Trí, tên tuổi Địa Bảng đệ nhất đại sư huynh của Cổ Đa Trí là rất vang dội.

- Người chính là Diệp Chân khiêu chiến Hồng Báo kia?

Cổ Đa Trí híp mắt đánh giá Diệp Chân.

- Diệp Chân gặp qua Đại sư huynh!

- Tốt, tốt! Hôm nay bất luận thắng thua, chỉ là phần dũng khí này, liền để cho ta bội phục!

Nói xong, Cổ Đa Trí đi vào trong đám người, rất nhiều đệ tử ngoại môn như sao vây trắng vây quanh Cổ Đa Trí, thỉnh thoảng có người tiến lên vấn an.

- Diệp sư đệ, sao người xúc động như thế? Lát nữa nếu không địch lại, thì sớm nhận thua, bảo vệ bản thân mình...

Lý Vân Thông than nhẹ một tiếng, dặn dò Diệp Chân một câu, liền ẩn vào trong đám người không nhiều lời nữa.

Càng ngày càng nhiều đệ tử ngoại môn từ bốn phương tám hướng chạy tới, tiếng hô muốn Kim Nguyên Bảo mở sòng cũng càng ngày càng cao.

- Kim Nguyên Bảo, con mẹ nó không phải người vừa thắng bạc đã muốn chạy chứ?

- Kim sư huynh, nhanh mở sòng, ta đang chờ đặt cược a, vừa rồi thua năm trăm lượng bạc, ta nhất định phải tìm trở về.

Dưới quần chúng mãnh liệt, mồ hôi lạnh trên trán Kim Nguyên Bảo chảy xuống. Mọi người làm như thế, quả thực là đến nhật bạc a, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, tình hình trước mắt này, chỉ cần mua Hồng Báo thắng, cái kia chính là nhật bạc thật rồi.

Nhìn thấy đệ tử ngoại môn càng tụ càng nhiều, Kim Nguyên Bảo sắp khóc, nếu mở sòng, đây chẳng phải là phải thua sạch sao?

Ai không biết nhật bạc?

Coi như hăn hạ tỉ lệ đặt cược đến thấp nhất, nhưng cũng không chịu nổi số lượng nhiều a.

Kim Nguyên Bảo rất rõ ràng, hôm nay nếu hăn mở sòng, vốn liếng mấy năm này hăn tích lũy, sẽ phải nôn ra toàn bộ.

- Được, uy tín mất thì mất, dù sao cũng hơn thua luôn cả quần, cùng lắm thì về sau không bài bạc nữa...

Căn rằng một cái, Kim Nguyên Bảo nhường mày hô lớn.

- Ai ôi, ta đau bụng...

Thân hình lóe lên, Kim Nguyên Bảo định thi triển tuyệt chiêu, rời đi nơi này.

Nhưng một âm thanh vang lên, khiến bước chân của Kim Nguyên Bảo ngừng lại.

- Kim Nguyên Bảo, làm người nên phúc hậu một chút, cầm cái, cho tới bây giờ không có đạo lý ăn xong liền chạy, hôm nay sòng bạc liên quan tới Diệp Chân, người đã mở đầu, thì phải làm đuôi. Hôm nay nếu người dám chạy, vậy sau này sinh ý ở Đông Lai Phong, người không được nhúng tay nữa!

Đại sư huynh Cổ Đa Trí hừ lạnh một tiếng, để Kim Nguyên Bảo cười còn khó coi hơn khóc.

- Đại sư huynh, ta sao dám chứ.

Kim Nguyên Bảo làm bộ vuốt bụng.

- A, kỳ quái, sao ta lại hết đau bụng nhỉ!

- Phúc hậu con mẹ người!

Kim Nguyên Bảo thầm mắng một câu, bắt đắ dĩ thét to.

- Đến đến, bắt đầu mở sòng, Kim Nguyên Bảo ta làm cái, tỉ lệ đặt cược của Hồng Báo mười bồi một, tỉ lệ đặt cược của Diệp Chân... Một bồi mười!

Kim Nguyên Bảo cắn răng, ép tỉ lệ đặt cược của Hồng Báo đến thấp nhất, đồng thời cũng nâng tỉ lệ đặt cược của Diệp Chân lên một trình độ khủng bố, hi vọng nhờ vào đó đến hấp dẫn một ít gia hỏa mạo hiểm mua Diệp Chân, giảm bớt tổn thất.

- Đại sư huynh uy vũ!

Hoan hô một tiếng, rất nhiều đệ tử ngoại môn tiến lên đặt cược.

- Mua Hồng Báo, một ngàn lượng!

- Ta mua Hồng sư huynh, ba trăm điểm cống hiến!

...

Rất nhiều đệ tử ngoại môn điên cuồng, Kim Nguyên Bảo lại trợn tròn mắt, theo nhận tiền đặt cược càng ngày càng nhiều, sắc mặt của Kim Nguyên Bảo càng ngày càng tái nhợt.

Số tiền này, không chỉ để hẵn bồi vốn gốc, chỉ sợ còn phải nợ một khoản lớn!

- Năm trăm lượng, ta mua Diệp Chân.

Thanh âm của Phùng Hạo Nhiên vang lên, quả thực như tiếng trời.

- Phùng Hạo Nhiên, người cũng dám mua Diệp Chân? Xem bởi không chết người, ta vẫn thành thành thật thật kiếm một hai viên Huyết Nguyên đan đi. Ta mua Hồng Báo, tám trăm lượng bạc, hai trăm điểm công hiến.

Thạch Thiên Giáp nhìn Phùng Hạo Nhiên nói.

- Người không hiểu!

Phùng Hạo Nhiên cho Thạch Thiên Giáp một bóng lưng hoàn mỹ, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía đài đấu võ, tràn đầy nóng bỏng.

Ầm!

Hồng Báo vội vàng chạy tới nhảy lên thật cao, thời điểm lao về phía đài đấu võ, một quyền đánh xuống mặt đất, đá vụn bay loạn.

- Diệp Chân, chính là người khiêu chiến ta!

Hồng Báo liếm môi, trong tròng mắt tràn đầy chiến ý.

- Không sai!

- Lá gan không nhỏ, ta thích!

Hồng Báo nhìn Diệp Chân nhe răng.

- Đã sớm muốn đánh người, như vậy có thể đánh càng thống khoái hơn, dù đánh chết, cũng sẽ không có người trách ta!

Sau đó Hồng Báo quát lên:

- Đến đây đi, thật lâu không có người dám lên đài đấu võ khiêu chiến ta, quả đấm của ta đã bắt đầu ngứa, ta đã đợi không kịp!

- Chậm đã!

Đột nhiên Diệp Chân ngăn cản.

- Như thế nào, người sợ? Sợ liền tới đập...

- Ha ha ha ha, sợ, nếu sợ ta đã không dùng Khoách Âm Phù khiêu chiến người!

Cười một tiếng dài, Diệp Chân chỉ Kim Nguyên Bảo nói:

- Ta chuẩn bị dùng toàn bộ tài sản của ta mua mình thả, người có dám không?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Liều Mạng?

- Có gì không dám!

Thần sắc của Hồng Báo vốn là khê giật mình, sau đó nhanh chân xông về phía Kim Nguyên Bảo.

- Còn cảm ơn người nhắc nhở ta, cơ hội lấy không bạc, không mua mới ngu ngốc!

Kim Nguyên Bảo cẩn rắng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào Diệp Chân, hận không thể xé cái miệng của Diệp Chân ra, nếu không phải Diệp Chân, hẳn cũng không cần tồn thất một khoản này.

- Hai ngàn lượng bạc, năm trăm điểm cống hiến, một bình Ngưng Chân Đan, năm viên Tẩy Tủy Đan, sáu bình Huyết Nguyên đan. Kim Nguyên Bảo, đây là toàn bộ tài sản của ta, thu đi.

Mỗi khi Hồng Báo cựa một vật, Kim Nguyên Bảo cảm giác mình bị cắt một dao, cái này không phải cựa a, rõ ràng là cắt thịt trên người hẳn.

Diệp Chân cũng có chút lấp bắp kinh hãi, tài sản của Hồng Báo này, so với hẳn tưởng tượng còn phong phú hơn nhiều, vền vẹn là đan dược, liền giá trị hơn hai vạn lượng bạc.

- Kim sư huynh, ván trước ta thắng bao nhiêu.

Sau khi Hồng Báo quay về, Diệp Chân lại đi tới trước chiếu bạc của Kim Nguyên Bảo.

- Tỷ lệ đặt cược một bồi hai, trừ hai viên Tây Tủy Đan cộng thêm năm mươi điểm cống hiến của người, ta phải bồi người hai ngàn năm trăm lượng bạc, không sai chứ, Diệp sư đệ!

Thấy Diệp Chân đến, gân xanh trên trán Kim Nguyên Bảo nổi lên, vừa rồi Diệp Chân nhắc nhở Hồng Báo một câu, để hấn mất thêm một cân thịt, Hồng Báo đặt cược, bằng mười đệ tử ngoại môn phổ thông đặt cược a.

- Ách, toàn bộ mua ta thắng!

- Được!

Mặc dù Diệp Chân cược hết, để Kim Nguyên Bảo hơi có chút thu lại, nhưng so với tổn thất, thật sự là một sợi lông trong chín con trâu a.

Đột nhiên, ngay thời điểm Kim Nguyên Bảo hận đến nghiến răng, âm thanh của Diệp Chân có chút nhỏ xuống nói:

- Kim sư huynh, có muốn ta thắng hay không?

- Muốn! Muốn điên rồi!

Kim Nguyên Bảo ngẩn người, nhìn vẻ mặt của Diệp Chân rất nghiêm túc, hấn cơ hồ tuyệt vọng, trong lòng đột nhiên dâng lên một chút xíu hi vọng, giống như người chết chìm bắt được một cây cỏ cứu mạng, nóng nảy truy vấn.

- Nếu lần này lợi nhuận chia cho ta phân nửa, ta liền có khả năng thắng!

Diệp Chân nói.

- Người có phương pháp thắng?

Kim Nguyên Bảo vội vàng truy vấn.

- Người vì tiền mà chết, lượng lớn lợi nhuận như thế, đã đáng giá ta liều mạng, liều mạng mà thôi.

Diệp Chân nói.

- Liều mạng?

Kim Nguyên Bảo khẽ giật mình, lại truy vấn nói:

- Người có mấy phần chắc chắn?

- Không biết, hung ác sợ điên, điên sợ liều mạng, lấy mạng liều nha, luôn có mấy phần hi vọng thắng.

Diệp Chân nói rất hời hợt, nhưng chẳng biết tại sao, Kim Nguyên Bảo lại ngửi được mùi máu tươi nồng nặc.

- Tốt, phân người một nửa thì một nửa, chỉ cần người thắng là được!

Trong nháy mắt Kim Nguyên Bảo liền làm ra lựa chọn có lợi nhất cho hẳn. Diệp Chân không liều mạng, hẳn mất cả chì lẫn chài không nói, còn phải nợ rất nhiều, nhưng nếu Diệp Chân có một tia cơ hội, coi như chia Diệp Chân một nửa, hẳn cũng kiếm đầy bồn bát tràn!

- Được!

Cười một tiếng dài, Diệp Chân nhảy lên đài đấu võ.

- Liều mạng? Họ Diệp, con sâu cái kiến lại liều mạng, cũng không đấu lại voi.

Diệp Chân nói chuyện với Kim Nguyên Bảo, coi như hạ giọng, nhưng với nhĩ lực của mọi người ở đây, cũng không phải bí mật gì.

- Nói nhảm nhiều quá, tiếp chiêu!

Thân hình của Diệp Chân đột nhiên chúi xuống bắn ra, tốc độ từ đứng im trong nháy mắt bão tố đến cực hạn, trên quả đấm giăng đầy Chân Nguyên cơ hồ thuần thanh sắc, trong nháy mắt vượt qua hơn hai mươi mét, giống như lưu tinh, đánh về phía Hồng Báo.

Dưới đài, con người của Cổ Đa Trí cùng Lý Vân Thông mạnh mẽ co rụt lại, thân hình của Cổ Đa Trí càng đứng lên.

- Chân Nguyên cơ hồ thuần thanh sắc, Luyện Huyết ngũ trọng đỉnh phong, kém một bước liền bước vào Chân Nguyên cảnh? Lý sư đệ, Đông Lai Phong chúng ta lúc nào mà có một tồn tại lợi hại như vậy, sao ta lại không biết?

- Đại sư huynh, ta cũng không biết, ta chỉ biết, ba tháng trước, tu vi của hãn mới đột phá đến Luyện Huyết tứ trọng.

Vẻ mặt của Lý Vân Thông cũng rất khiếp sợ.

- Ba tháng, liền từ Luyện Huyết tứ trọng đột phá đến Luyện Huyết ngũ trọng đỉnh phong, nhanh như vậy? Cấp bậc thiên phú huyết mạch của hãn như thế nào, người biết không?

Cổ Đa Trí truy vấn.

- Không rõ ràng lắm.

Lý Vân Thông lắc đầu.

- Có điều, thiên phú của hãn hãn không quá cao, bốn tháng trước, hãn vẫn chỉ là một đệ tử tạp dịch, thiên phú huyết mạch khẳng định dưới Tứ phẩm.

- Cái gì? Bốn tháng trước, hãn là đệ tử tạp dịch!

Lần này, Cổ Đa Trí triệt để chấn kinh rồi, bốn tháng trước còn là đệ tử tạp dịch, bốn tháng sau, tu vi đã đạt đến Luyện Huyết ngũ trọng đỉnh phong, sắp sánh vai cùng bọn hắn.

- Có thể là trong tông môn có trưởng lão nào để ý hắn?

Cổ Đa Trí hỏi.

- Không có! Nếu có, hắn sẽ không ở trong hàng đệ tử ngoại môn pha trộn.

Lý Vân Thông đáp.

- Có ý tứ, có ý tứ, Diệp Chân này, thật đúng là có ý tứ.

Cổ Đa Trí nhìn chăm chăm vào Diệp Chân như thiểm điện công về phía Hồng Báo, ánh mắt không ngừng lấp lóe, giống như đang tính toán cái gì.

- Đại sư huynh, cứ như vậy, Diệp Chân có cơ hội thắng hay không?

Lý Vân Thông hỏi.

- Thắng? Không có khả năng.

Cổ Đa Trí kiên định lắc đầu.

- Người quen nội tình của ba vị trí đầu trên Địa Bảng sao, há là những đệ tử ngoại môn thông thường này có thể so sánh. Huống hồ, Lý sư đệ, người, ta, Hồng Báo, tu vi đã sớm đạt đến cánh cửa của đệ tử nội môn, chỉ chờ cuối năm nay tông môn thi đấu, trực tiếp tấn cấp làm đệ tử nội môn. Coi như tu vi của Diệp Chân đạt đến Luyện Huyết ngũ trọng đỉnh phong, Hồng Báo, cũng không phải hắn có thể chiến thắng!

Bạn đa.ng độ.c. truyện tại. iREAD.vn Nhìn thế tới của Diệp Chân cực nhanh, gần như không cho suy tư, Hồng Báo liền vung quyền nghênh đón, trên năm tay giăng đầy Chân Nguyên thuần thanh sắc.

- Chân Nguyên cảnh, Hồng Báo đã bước vào Chân Nguyên cảnh!

Diệp Chân cũng giật mình không thôi.

Lúc màu sắc Chân Nguyên từ xanh nhạt biến thành thuần thanh, liền đại biểu tu vi của võ giả chính thức đặt chân Chân Nguyên cảnh, cũng là bắt đầu chân chính của võ đạo.

Ầm!

Hai thiết quyền hung hăng va chạm, Chân Nguyên mạnh mẽ trên năm tay bạo thành một đoàn, ai cũng không lui nửa bước.

Con người của Hồng Báo cùng Diệp Chân đồng thời co rút lại, đều kinh ngạc thực lực của đối phương.

Tu vi của Hồng Báo ở trước đó không lâu bước vào Chân Nguyên cảnh, đối phó Diệp Chân chỉ là Luyện Huyết ngũ trọng đỉnh phong, tu vi giai vị áp chế, tuyệt đối có thể một quyền đánh lui, nhưng thân hình của Diệp Chân lại không chút sút mẻ.

Mà Diệp Chân, rõ ràng một quyền của mình uy lực như thế nào.

Chân Nguyên của hắn, là trải qua Thận Long Châu tôi luyện, trình độ tinh thuần có thể sánh vai với Chân Nguyên cảnh, mặc dù không có sử dụng toàn lực, nhưng mượn ưu thế tốc độ của Xà Đạn Thảo, hắn có thể áp chế Hồng Báo mới đúng.

Thực lực của Hồng Báo này, còn cường đại hơn hắn tưởng tượng.

- Hừ, cũng tiếp ta một quyền thử xem!

Đang khi nói chuyện, quanh thân Hồng Báo bay lên một loại khí thể cuồng bạo, quyền thể biến đổi, huyền hóa ra bốn tay bốn chân đánh tới Diệp Chân, ngay cả Chân Nguyên hiện lên ở bên ngoài thân thể, cũng biến thành màu vàng kim nhạt.

Kim Cương Phục Hồ Quyền!

Võ kỹ Nhân giai Hạ phẩm Kim Cương Phục Hồ Quyền, lấy cương mãnh xưng danh, nếu như luyện đến tiểu thành, có thể huyền hóa ra bốn tay bốn chân, nếu đại thành, tốc độ quyền cực nhanh, có thể huyền hóa ra tám tay tám chân, uy lực mạnh mẽ .

Nhìn thấy quyền ảnh đầy trời nện xuống, Diệp Chân sử dụng Xà Du Bộ quay tít một vòng, tránh ra phạm vi công kích của Hồng Báo.

Lúc này Hồng Báo giống như kim cương trợn mắt, bốn tay bốn chân huyền hóa ra không chừng dao động, giống như con quay tiếp tục công về phía Diệp Chân.

Uy lực của võ kỹ Nhân giai Hạ phẩm xác thực không phải dùng để trưng cho đẹp, Kim Cương Phục Hồ Quyền của Hồng Báo vừa ra, ngay cả Diệp Chân cũng không dám đón đỡ, có điều, cũng không phải Diệp Chân không có bất kỳ sức hoàn thủ.

Thi triển ra Xà Du Bộ, thời điểm di chuyển vây quanh Hồng Báo, thỉnh thoảng dựa vào Ngũ Nhạc Thần Quyền, nhất là quyền cương ly thể của Ngũ Nhạc Thần Quyền, cũng làm cho Hồng Báo luống cuống tay chân.

- Kim Cương Nộ Mục! Kim Cương Đạp Hồ!

Hồng Báo nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình nhảy lên thật cao, bốn quyền bốn chân huyền hóa ra vô số kim quang, công về phía Diệp Chân. Hai chiêu này của hắn, chính là sát chiêu trong Kim Cương Phục Hồ Quyền, hư hư thật thật, có thể tổ hợp ra mấy sát chiêu.

Giờ khắc này, Diệp Chân hơi có chút phiền muộn, hẳn rốt cuộc rõ ràng, nội tình của mình còn quá cạn, biết võ kỹ quá ít, tính toán đâu ra đấy, Diệp Chân ngay cả một môn võ kỹ Nhân giai Hạ phẩm đủ để đối kháng Kim Cương Phục Hồ Quyền cũng không có.

Bành bành bành bành bành!

Trên mặt đất, Diệp Chân liên tiếp đánh ra hơn mười chiêu Ngũ Nhạc Thần Quyền, mỗi một chiêu Ngũ Nhạc Thần Quyền, quyền cương đều ly thể ba thước đánh tới Hồng Báo.

Hồng Báo lại bình thản tự nhiên, cước pháp liên kích, trực tiếp đá nát quyền cương của Ngũ Nhạc Thần Quyền, thân hình xoay chuyển, thi triển kim cương cầm hồ, đầu dưới chân trên đánh úp về phía Diệp Chân.

Lúc này gần trong gang tấc, Diệp Chân muốn tránh cũng không được!

Linh Xà Tiệt Mạch Thủ!

Thời điểm vung quyền nghênh đón, Diệp Chân biến quyền thành chưởng, bắt lấy quả đấm của Hồng Báo khễ đấy, răng rắc một tiếng, năm tay phải của Hồng Báo rũ xuống.

Kêu đau một tiếng, Hồng Báo lại không để ý tay phải bị đánh gãy, quyền trái vung ra, quyền mang kim sắc bộc phát, không chút trở ngại đánh về phía Diệp Chân.

Nếu một quyền này đập trúng, coi như Diệp Chân không chết cũng phải trọng thương.

- Khốn kiếp, chết đi cho ta!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người xem cuộc chiến ở dưới đài nhìn chăm chăm, Kim Nguyên Bảo càng nín thở, ngay cả con mắt cũng không

dám nháy, sợ nháy mắt sẽ làm Diệp Chân thua trận.

Diệp Chân thua, hãn cũng chơi xong.

Trong sân, Diệp Chân đột nhiên thu thế, thân thể lệch một chút, tránh khỏi vị trí đầu yếu hại, trực tiếp ném bả vai cho Hồng Báo.

Đây là....

Mọi người ở dưới đài đấu võ cả kinh, thực lực của Chân Nguyên cảnh, Nhân giai Hạ phẩm Kim Cương Phục Hồ Quyền, Hồng Báo lại toàn lực ra tay, nếu bị đánh trúng, bả vai nhất định sẽ bị đánh nát.

Diệp Chân không muốn sống nữa sao?

Thời điểm tất cả mọi người đều kinh ngạc, đầu vai của Diệp Chân mạnh mẽ đưa tới, chủ động đụng vào năm đấm của đối phương, hai tay như linh xà, diểm nhanh về phía hai bên sườn của Hồng Báo.

Dưới đài, trong lòng Kim Nguyên Báo đột nhiên hiểu ra, Diệp Chân muốn liều mạng!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thu Hoạch Lớn Nhất

Ầm!

Quả đấm của Hồng Báo lóe ra kim quang, cơ hồ như sao băng màu vàng đánh vào đầu vai của Diệp Chân, mọi người dưới đài lập tức nín thở.

Rất nhiều đệ tử ngoại môn chờ mong, hoặc là nói phỏng đoán tình cảnh Diệp Chân bị một quyền đánh bay không có xuất hiện, trong nháy mắt ấy, đầu vai của Diệp Chân lấy một loại tần suất kỳ quái không ngừng lay động, tình hình kia, có chút giống gợn sóng, nhưng càng giống một thân rắn trơn trượt.

Xà Du Bộ... Hoạch Xà Thức!

Thần sắc hung lệ của Hồng Báo khê giật mình, trên tay cảm giác như đánh trúng cá chạch nói cho hắn biết, một quyền hẳn cho rằng tất sát kia, không có tạo thành bao nhiêu tổn thương cho Diệp Chân, nguy rồi!

Cơ hồ là ngay tức khắc, hai tay của Diệp Chân như linh xà từ dưới xương sườn của hắn đâm ra, liên tục điểm lên xương sườn hắn. Lúc này hai tay của Diệp Chân, giống như một con linh xà, mười ngón động liên tục, mỗi một đầu ngón tay, đều bắn ra một điểm sáng màu xanh.

Phốc phốc phốc phốc!

Mười ngón của Diệp Chân liên tục điểm động, Chân Nguyên màu xanh bị đánh vào trong cơ thể Hồng Báo.

Mỗi khi có một chút ánh sáng xanh bị đánh vào trong cơ thể Hồng Báo, thân thể của Hồng Báo liền run rẩy một chút.

Ba ba ba ba ba!

Cơ hồ trong nháy mắt, hai tay của Diệp Chân điểm liên tiếp ba mươi sáu chỉ lên thân thể Hồng Báo, sau khi điểm hết ba mươi sáu chỉ, trong mắt Hồng Báo hiện ra một tia hoảng sợ.

Bởi vì trong nháy mắt này, hẳn cảm giác không được Chân Nguyên trong cơ thể, hoặc là nói, Chân Nguyên trong cơ thể hẳn chỉ có thể đảo quanh ở trong đan điền, căn bản không cách nào xông ra.

Không chỉ như thế, ngay cả quyền cương kim sắc giăng đầy trên năm tay, cũng như thủy triều rút lui.

- Tiệt Mạch Phong Nguyên, sát chiêu Tiệt Mạch Phong Nguyên trong Linh Xà Tiệt Mạch Thủ?

Cổ Đa Trí ở dưới đài xem cuộc chiến mạnh mẽ đứng lên.

Ô!

Hồng Báo đứng ở nơi đó không cách nào thúc dục Chân Nguyên lại còn chưa hết hi vọng, vung mạnh hai tay miễn cưỡng có thể di động, đập tới đầu của Diệp Chân.

Hai tay phân biệt đưa ra, răng rắc hai tiếng, khớp nối bả vai của Hồng Báo bị Diệp Chân tháo bỏ, hai tay đối phương vừa rú xuống, Diệp Chân liền vung ra một quyền!

Ngũ Nhạc Thần Quyền đập vào ngực của Hồng Báo, máu tươi từ trong miệng hắn phun ra, người bị đánh bay.

Thân thể Hồng Báo bay ở trên không trung, nhưng âm thanh Chân Nguyên xung phá kinh mạch lại không ngừng vang lên, đó là Hồng Báo đang điên cuồng thúc giục Chân Nguyên, ý đồ muốn phá vỡ Linh Xà Tiệt Mạch Thủ của Diệp Chân.

Thân hình của Diệp Chân mạnh mẽ bắn ra, một chưởng đao rậm rạp Chân Nguyên cắt về phía cổ họng của Hồng Báo.

Thân hình của Diệp Chân như điện, con người của Hồng Báo co lại đến cực hạn, trong mắt lần thứ nhất xuất hiện hoảng sợ.

Chưởng đao rậm rạp Chân Nguyên kia, như thiết kim đoạn ngọc, lực lượng sắc bén kia thậm chí mạnh hơn đao kiếm, nếu một chưởng này cắt tới, Hồng Báo hẳn chắc chắn phải chết.

Lúc này Chân Nguyên của Hồng Báo bị phong tỏa, Diệp Chân ở trong cơ thể hắn bày ra ba mươi sáu điểm phong cấm, Chân Nguyên trong nhất thời nửa khắc không thể xông phá, chỉ có thể trơ mắt nhìn chưởng đao của Diệp Chân cắt tới.

Thời điểm chưởng phong gần người, tròng mắt của Hồng Báo trừng lớn đến cực hạn, thậm chí toác ra tơ máu.

Tử vong, ở thời khắc này cách hắn gần như thế!

Ngay thời điểm Hồng Báo tự nghĩ hẳn phải chết, một viên ngọc châu phát sau mà đến trước, hung hăng đụng vào chưởng đao của Diệp Chân, đánh lệch chưởng đao ra.

Xoạt!

Chưởng đao của Diệp Chân hung hăng bổ vào xương quai xanh của Hồng Báo, làm xương quai xanh bị cắt thành hai đoạn, khiến cho hắn bị thương nặng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Diệp Chân quay người, ánh mắt có chút bất thiện nhìn chăm chăm về phía chấp sự trông coi đài đấu võ, vừa rồi chính là hắn xuất thủ, tính toán ra, đây đã là lần thứ hai đối phương ngăn hắn. Lúc này, vị chấp sự kia đi tới bên cạnh Hồng Báo.

- Chờ qua mấy năm, người sẽ phát hiện, giết người, cũng không phải phương thức duy nhất. Huống hồ, đây là chức trách của ta, nếu như đổi lại là người sắp bị giết chết, ta cũng sẽ ra tay.

Giải thích một câu, vị chấp sự trông coi đài đấu võ kia nhìn thoáng qua Hồng Báo ngã xuống đất không dậy nổi, tay phách vài cái, khôi phục khớp nối cho đối phương, đồng thời tuyên bố:

- Diệp Chân thắng!

Dưới đài đấu võ, trong nháy mắt yên tĩnh, ánh mắt của hơn một ngàn đệ tử ngoại môn, lập tức trở nên ngốc trệ. Kim Nguyên Bảo đứng ở trước chiếu bạc, thậm chí có chút không dám tin dụi mắt.

Hai tay Hồng Báo vừa mới khôi phục, song quyền siết rất chặt.

Hắn không dám ngẩng đầu, lại không dám đứng dậy.

Niềm kiêu ngạo của hắn, hắn hung hăng càn quấy, ở trong nháy mắt này, bị Diệp Chân đánh nát bấy.

Thường ngày hắn hoành hành ngang ngược, muốn tất cả mọi người nhường cho hắn, làm chuyện gì hắn cũng phải có đặc quyền, là bởi vì hắn cảm thấy hắn cường đại, hắn nên đạt được đặc quyền như vậy, ngay cả Cổ Đa Trí cũng không dám chọc giận hắn, đây là đãi ngộ mà cường giả nên có.

Nhưng hiện tại, ngày xưa tự phụ lại thành chuyện cười, bị Diệp Chân đơn giản đâm thủng.

- Ha ha ha ha, thắng, Diệp Chân thắng, Diệp Chân thắng!

Kim Nguyễn Bảo hưng phấn cười ha hả, toàn thân cơ hồ như mỗi một tảng mỡ đều đang cười vui.

- Các sư huynh đệ, cảm ơn bạc của các người, ta phát, ta phát!

N.gu.ồn: ire..ad.vn Một phút đồng hồ trước, Kim Nguyễn Bảo còn mắng Đại sư huynh Cổ Đa Trí buộc hẳn mở chiếu bạc là yêu tinh hại người, còn hận không thể xé cái miệng của Diệp Chân.

Hiện tại, hẳn lại hận không thể kéo Diệp Chân qua hôn hai cái... nếu như Diệp Chân nguyện ý.

Kim Nguyễn Bảo phá lên cười điên cuồng, bị hơn một ngàn đệ tử ngoại môn thua bạc bất mãn, thậm chí phẫn nộ. Rất nhiều người trong bọn họ, cho rằng đây là cơ hội tốt nhất tiên, thậm chí áp lên tất cả tài sản của mình.

Ánh mắt phẫn nộ của hơn nghìn người, làm Kim Nguyễn Bảo phát giác không ổn, quyết định thật nhanh, Kim Nguyễn Bảo ôm mấy bao tải tiền đặt cược, mạnh mẽ nhảy tới sau lưng Đại sư huynh Cổ Đa Trí, hơn nữa sáng suốt ngậm miệng lại, sợ lại khiêu khích nhiều người tức giận.

Cổ Đa Trí làm người công chứng, lúc này có thể bảo hộ hẳn, cũng chỉ có Cổ Đa Trí.

Lúc này Đại sư huynh Cổ Đa Trí vẫn cực kỳ khiếp sợ, còn đắm chìm trong Tiệt Mạch Phong Nguyên Thủ của Diệp Chân, gương mặt khó có thể tin.

Sở dĩ như thế, là vì Cổ Đa Trí cũng từng thấy Linh Xà Tiệt Mạch Thủ cường đại, mà lựa chọn tu tập Linh Xà Tiệt Mạch Thủ, hơn nữa khổ tu hơn nửa năm.

Khổ tu hơn nửa năm, Linh Xà Tiệt Mạch Thủ của Cổ Đa Trí coi như có chỗ tiểu thành, nhưng sát chiêu Tiệt Mạch Phong Nguyên Thủ trong đó, lại luyện thế nào cũng không được.

Một hơi điểm ba mươi sáu chỉ, cho dù là hãn tu nửa năm nữa, tu vi đột phá đến Chân Nguyên cảnh, vẫn không cách nào làm được.

Nhưng mà, vừa rồi Diệp Chân lại làm được, làm còn tự nhiên như vậy.

Không lâu sau, hơn một ngàn đệ tử ngoại môn tụ ở chỗ này, cũng thời gian dần qua tản đi, cho dù là đệ tử ngoại môn thua sạch, cũng bất đắc dĩ rời đi.

Có chơi có chịu, trước mặt mọi người, những đệ tử ngoại môn tuổi trẻ khinh cuồng này còn không làm được sự tình chơi xấu kia.

- Ha ha ha ha, năm ngàn lượng, Thạch Thiên Giáp, ta thắng năm ngàn lượng! Có thể đổi lấy hơn hai mươi viên Huyết Nguyên đan, lần này tu vi của ta có thể bước vào Luyện Huyết ngũ trọng.

Phùng Hạo Nhiên nhìn Thạch Thiên Giáp đứng ngẩn ở đó lung lay thành quả trong tay, cười lớn nghênh ngang rời đi, chỉ để lại Thạch Thiên Giáp giống như gà gỗ đứng tại chỗ.

Hãn mua Hồng Báo tám trăm lượng bạc thêm hai trăm điểm cống hiến, là toàn bộ tài sản của hãn. Tám trăm lượng bạc là trong nhà cho, hai trăm điểm cống hiến, là hãn liều sống liều chết bốn tháng hoàn thành nhiệm vụ tông môn lấy được, một mực không dám sử dụng.

Bây giờ, tất cả đều mất sạch!

- Kim Nguyên Bảo, lúc này đây người phát đại tài a.

Đại sư huynh Cổ Đa Trí đã tỉnh hồn lại đột nhiên nhìn Kim Nguyên Bảo cười nói.

- Tiểu tài, một món tiền nhỏ mà thôi, nhờ phúc của Đại sư huynh.

Kim Nguyên Bảo không ngừng gật đầu.

Nghe vậy, Cổ Đa Trí ngỡ ngác một chút, vừa rồi tựa hồ là hấn ép buộc Kim Nguyên Bảo mở sòng a.

- Đúng rồi, Kim Nguyên Bảo, hỏi thăm người chuyện này, nghe nói bốn tháng trước Diệp Chân còn là đệ tử tạp dịch, đây là sự thực?

Cổ Đa Trí hỏi.

- Là thật, là thật. Đại sư huynh, bốn tháng trước chuyên môn mở Ngự Long đạo cho đệ tử tạp dịch người biết không? Hắc mã a, Diệp Chân này là hắc mã, để cho ta kiểm bộn một chút.

- Hóa ra là sự thực, đúng rồi, trước kia Diệp Chân ở Tạp Dịch phong nào, người biết không?

Cổ Đa Trí đột nhiên hỏi.

- Tạp Dịch phong trước kia Diệp Chân ở? Ta suy nghĩ một chút, a, đúng rồi, Bách Tùng Phong, là Bách Tùng Phong, lúc ấy Mã Hồn muốn khi dễ Diệp Chân, quân sự của Bách Tùng Phong còn ra mặt che chở Diệp Chân.

Kim Nguyên Bảo đáp.

- Bách Tùng Phong, đã rõ ràng...

Nói xong, Đại sư huynh Cổ Đa Trí phiêu nhiên đi xa, chỉ là khi xoay người qua chỗ khác, trên gương mặt nhiều ra một tia quý bí.

Đại sư huynh Cổ Đa Trí đi xa, Kim Nguyên Bảo mới hơi không rõ ni non nói:

- Nghe ngóng Tạp Dịch phong trước kia của Diệp Chân, Đại sư huynh muốn làm gì?

Cũng ở lúc này, Địa Bảng trên Thiên Địa Nhai lấp lóe, tên Diệp Chân lập tức thay thế tên Hồng Báo xuất hiện ở vị trí thứ hai trên Địa Bảng.

Tên Hồng Báo, rút lui đến vị trí thứ ba, tên Lý Vân Thông rút lui đến thứ tư.

Tên của mình biến hóa, ngọc bài thân phận mang theo bên người cũng có biến hóa, nhìn ngọc bài thân phận, Lý Vân Thông nở nụ cười khổ, khổ tu hơn nửa năm, thứ tự không tiến còn thụt lùi.

Cùng thời khắc đó, thời điểm thứ tự Địa Bảng có chỗ biến hóa, quản sự Đông Lai Phong Lưu chấp sự khẽ ồ một tiếng:

- A, có ba vị trí đầu mới của Địa Bảng sinh ra?

Ra khỏi phòng nhìn kỹ, Lưu chấp sự không khỏi chấn động.

Cùng thời khắc đó, trong tầng mây của đài đấu võ, một đôi mắt đẹp đột nhiên biến mất.

- Vậy mà thắng, thực sự ngoài ý muốn...

- Kim sư huynh, hiện tại chúng ta có thể chia tang vật được chưa?

Diệp Chân cười chạy về phía Kim Nguyên Bảo, cuộc chiến này, thu hoạch lớn nhất là ở chỗ này.

Hồng Báo vừa mới được người khiêng đi chữa trị, nghe tiếng hô của Diệp Chân, không ức chế được phun mạnh ra một ngụm máu.

Hắn đưa toàn bộ tài sản cho Kim Nguyên Bảo, bây giờ thua, hắn liền biến thành kẻ nghèo hèn a.

Hắn biến thành kẻ nghèo hèn không sao, nhưng để hắn phần hận là, một nửa tài sản của hắn, lại rơi xuống trong tay Diệp Chân, đây là nuôi địch điển hình, nuôi địch a!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ban Thường Đặc Thù

- Diệp sư đệ, không không, hiện tại phải gọi người Diệp sư huynh. Nào, ta tính toán giúp người, ngoại trừ bộ phận chung ra, chúng ta tổng cộng kiếm mười một vạn lượng, chia đều, ta và người mỗi người....

- Đợi một chút, người trước tiên tính tiền ta thắng đã, chúng ta lại tính một nửa kia.

Thấy Diệp Chân khám phá ra tính toán nhỏ nhặt của mình, Kim Nguyên Bảo mạnh mẽ vỗ đầu một cái.

- Ai da, người xem ta, sao lại quên tiền cược của người chứ. Chậc chậc, một bồi mười a, thu nhập rất nhiều, lúc này đây tổng thu sẽ tăng lên một mảng lớn.

Kim Nguyên Bảo nói rất đúng đắn, cơ hồ như hẳn thực sự quên sự tình này vậy, lúc nói dối, gương mặt béo phì kia không chút thay đổi.

Diệp Chân và Mã Hồn chiến đấu, cược hai viên Tây Túy Đan cùng năm mươi điểm cống hiến, ngoại trừ trả tiền vốn, Diệp Chân kiếm hai ngàn năm trăm lượng bạc.

Những cái này, Diệp Chân đều mua hết trận này, tính toán ra, tổng giá trị Diệp Chân cược là năm ngàn lượng bạc.

Trận này của Diệp Chân cùng Hồng Báo, tỉ lệ đặt cược là một bồi mười.

Xoa tay một cái, Kim Nguyên Bảo chung cho Diệp Chân năm vạn lượng bạc, khiến khoe miệng của Kim Nguyên Bảo co quắp. Lúc này đây canh bạc này lợi nhuận chỉ khoảng mười một vạn bạc a.

Chỉ chung cho đối phương, thu nhập liền giảm một nửa. Nhưng mà vẫn còn chưa xong, lợi nhuận dư lại kia, còn phải phân một nửa cho Diệp Chân, đây là ước định lúc trước.

Có điều, lúc đặt cược, đệ tử ngoại môn cá đù loại, có cược bạc, có cược đan dược, càng có trực tiếp cược điểm cống hiến, lúc này tính toán, lại cực kỳ phiền toái.

Kim Nguyên Bảo lại cực kỳ hào khí đẩy tất cả tiền đặt cược tới trước mặt Diệp Chân nói:

- Diệp sư huynh, người tùy ý chọn đi, chọn tiền đặt cược đủ giá trị tám vạn lượng bạc là được, dù sao có thể đặt cược đều là đồng tiền mạnh, những đồ chơi vụn vặt kia, toàn bộ giao cho ta xử lý.

- Nguyên Bảo a, người mở sòng bạc, ta làm hắc mã cho người, người nói chỉ bằng hai ta ăn ý như thế, gọi “Diệp sư huynh” không thấy xa cách sao?

Kim Nguyên Bảo diễn xuất, đưa tới Diệp Chân hảo cảm, một câu ước định bằng miệng, tất cả mấy vạn lượng bạc, nói đưa liền đưa, còn để hẳn chọn trước, phần hào khí này, cũng không phải người bình thường có thể làm được, Diệp Chân cũng có tâm tư kết giao, dù Kim Nguyên Bảo này là lạ một chút.

- Cũng phải, gọi người lão Diệp được không? Mặc dù chúng ta đều là người trẻ tuổi, nhưng ta thích gọi bằng hữu như thế, kêu như vậy rất thoải mái.

- Được, chỉ cần người đứng ở trước mặt cha ta gọi ta lão Diệp là được, lão Kim!

- Lão Diệp!

Liếc nhau, hai thiếu niên đột nhiên cách mười mấy vạn dặm bạc cười lên ha hả, trong mắt Kim Nguyên Bảo càng lóe ra ánh mắt khác thường.

- Lão Diệp, bây giờ chúng ta là huynh đệ đúng không? Ba vạn dặm bạc kia người không lấy được không, hoặc là, những bạc này, chúng ta chia đều a?

Kéo gần quan hệ, Kim Nguyên Bảo liền dựa cột bò lên.

- Cút, thân huynh đệ, tiền cũng phải tính rõ ràng....

Vung tay lên, Diệp Chân không chút khách khí lấy hết phần của mình, dù sao dư lại chỉ cần có giá trị, Kim Nguyên Bảo có thể giải quyết gọn gàng.

- Hai bình Ngưng Chân Đan này, toàn bộ thuộc về ta.

- Lão Diệp, người quá hắc đi, cũng không để cho ta một viên Ngưng Chân Đan.

Kim Nguyên Bảo trừng mắt.

- Lão Kim, người cũng đừng nói với ta, người không có con đường mua Ngưng Chân Đan?

- Hắc hắc, đệ tử nội môn ở Loạn Vân Phong, ta rất thường đi.

Kim Nguyên Bảo không khỏi đặc ý nói.

Trùng Kim Nguyên Bảo một cái, Diệp Chân nhìn chăm chăm vào tiền đặt cược suy nghĩ.

- Năm bình Huyết Nguyên đan này, còn có mười viên Tây Tủy Đan, cũng thuộc về ta. Còn có cái này...

- Lão Diệp, người không phải Luyện Huyết ngũ trọng đỉnh phong sao, còn cầm Huyết Nguyên đan cùng Tây Tủy Đan làm gì? Đồ chơi kia đã không có tác dụng với người a?

Kim Nguyên Bảo hỏi.

- Ta à, chuẩn bị về nhà một chuyến, cha mẹ vì ta khổ cực nhiều năm như vậy, cũng đến lúc ta hiếu kính cha mẹ rồi.

Diệp Chân nói.

- Phải phải, Tây Tủy Đan này, người bình thường dùng cũng có thể kéo dài tuổi thọ, trừ bệnh kiện thân.

Nhắc tới cha mẹ, thần sắc của Kim Nguyên Bảo đột nhiên âm đạm, nhưng Diệp Chân không có phát giác.

.Truyện được cập nhật nhanh nhất .tại iread.vn.- Còn dư lại, bạc ta lấy hai vạn lượng, lấy thêm hai ngàn điểm cống hiến, liền đầy đủ.

Thấy Diệp Chân chọn xong, Kim Nguyên Bảo tính toán một chút, bảo bối còn dư lại bỗng nhiên biến mất, sau đó sung sướng đuổi cái lưng mệt mỏi:

- Có chút ít bảo bối này, ta đột phá đến Chân Nguyên cảnh, ở trong tầm tay!

Diệp Chân lại nhìn chăm chăm vào Kim Nguyên Bảo, vẻ mặt kỳ dị.

- Lão Kim, người có bảo bối trữ vật? Đồ chơi kia, không phải nghe nói một vạn điểm công hiến đổi một cái sao? Người thật có tiền a?

- Hừ! Người xem tu vi của ta, có tư cách đổi được đồ chơi kia sao? Đây là ta từ trong tay đệ tử chân truyền học tập luyện khí ở chủ phong đảo tới tàn phẩm, không gian chỉ có nửa mét, ta bỏ ra số này.

Kim Nguyên Bảo nhìn Diệp Chân đuổi ra một ngón tay nói.

- Một ngàn?

- Ấc, người báo một ngàn, xem người ta không đập chết người, một vạn, một vạn lượng bạc, đây còn là ta giúp hẳn một chút việc nhỏ.

Kim Nguyên Bảo nói.

- Một vạn lượng bạc, nửa mét, cũng đủ có lợi, lão Kim, có cơ hội mua giúp ta một cái.

Diệp Chân nói.

- Không có vấn đề, lão Diệp người mở miệng, nhất định sẽ tìm cho người.

Thời điểm Diệp Chân cáo từ muốn rời đi, Kim Nguyên Bảo đột nhiên kéo Diệp Chân, nhìn trái phải thấy không ai, mới hạ giọng nói:

- Lão Diệp, hôm nay Đại sư huynh tựa hồ rất dễ bụng người.

- Có ý tứ gì?

- Không biết, hẳn đang tận lực nghe ngóng tin tức của người, nhất là bốn tháng trước người còn là đệ tử tạp dịch, khiến hẳn rất hiếu kỳ, hẳn còn hỏi Tạp Dịch phong trước kia người ở là cái nào.

Kim Nguyên Bảo nói.

Diệp Chân nhíu mày.

- Hẳn nghe ngóng chuyện này làm gì?

- Không biết.

Kim Nguyên Bảo giang tay.

- Ta cũng chỉ cảm thấy kỳ quái, nhắc nhở người một tiếng, Đại sư huynh này, rất tinh minh. Có điều, cũng có thể là hiểu kỳ, có lẽ, hẳn cảm thấy người xếp thứ hai trên Địa Bảng, có khả năng uy hiếp được địa vị của hẳn.

- Có lẽ vậy...

Từ biệt Kim Nguyên Bảo, Diệp Chân chuẩn bị về tỉnh tư một phen, hôm nay thu hoạch quá lớn, hẳn cần suy tính một chút, làm sao lợi dụng những tư nguyên này, mới có thể để cho thực lực nhanh chóng tăng lên.

Trên đường đi, phàm là đệ tử ngoại môn gặp phải Diệp Chân, từng cái né tránh chấp tay, mở miệng gọi Diệp sư huynh, thần sắc kính sợ, để Diệp Chân hơi có chút lâng lâng.

Thứ tự trên Địa Bảng biến hóa, đã truyền khắp toàn bộ Đông Lai Phong.

Hôm nay hai trận đấu võ, một trận Diệp Chân giết Mã Hồn, một trận khác đánh Hồng Báo trọng thương, càng có đồn đại, nếu không phải chấp sự ngăn cản, Hồng Báo xếp thứ hai trên Địa Bảng sẽ bị Diệp Chân xử lý.

Lời đồn đãi này, để Diệp Chân ở Đông Lai Phong hung danh lan xa, làm cho vài đệ tử ngoại môn ở lúc vấn an Diệp Chân, vậy mà sẽ cà lăm.

Đây là thế giới thực lực chí thượng, cường giả vi tôn.

Thời điểm Diệp Chân trở lại chỗ ở, lại ngoài ý muốn phát hiện Lưu chấp sự đang chờ ở trước cửa, bộ dáng kia, rõ ràng là đang chờ hẳn.

- Nhiệm vụ tông môn tháng này của ta đã sớm hoàn thành a.

Ngẫm nghĩ một chút, Diệp Chân cảm thấy không có địa phương gì sai sót, liền nghênh tiếp đối phương.

- Gặp qua Lưu chấp sự.

- Ha ha, Diệp Chân, chúc mừng ngươi, chúc mừng ngươi xếp thứ hai trên Địa Bảng.

Nhìn lấy khuôn mặt Lưu chấp sự tràn đầy nụ cười, mới đầu Diệp Chân còn có chút ngoài ý muốn, sau đó liền bình thường trở lại. Trước kia, lúc nào nhìn thấy Lưu chấp sự này, đều là khuôn mặt lạnh như băng.

Bây giờ, thân phận địa vị của mình khác biệt, đãi ngộ tự nhiên khác biệt.

- Diệp Chân, ta thấy ngươi lần đầu sát nhập Địa Bảng, liền vọt tới thứ hai, sợ ngươi không biết chỗ tốt khi tiến vào thứ hai trên Địa Bảng, nên đến đây nói cho ngươi một chút.

Lưu chấp sự nói.

- Ban thưởng cho Địa Bảng trước mười, không phải mỗi lần có thể nhận bốn viên Huyết Nguyên đan sao?

Diệp Chân có chút nghi ngờ hỏi.

- Đương nhiên không chỉ như thế, nếu đệ tử ngoại môn tiến vào ba vị trí đầu của Địa Bảng, sẽ có ban thưởng đặc thù!

Lưu chấp sự nói.

- Ban thường đặc thù? Ban thường đặc thù gì?

Ánh mắt Diệp Chân sáng ngời.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Bản Chép Tay Của Chân Truyền

- Trách không được Hồng Báo biết Võ kỹ Nhân giai Hạ phẩm.

Sau khi tiễn Lưu chấp sự, Diệp Chân mới hiểu rõ vì sao một đệ tử ngoại môn như Hồng Báo, lại biết Võ kỹ Nhân giai Hạ phẩm, hơn nữa còn có Chân Nguyên tương xứng với hắn đã trải qua Thận Long Châu rèn luyện.

Đây hết thầy, đều bởi vì đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông tiến vào ba vị trí đầu Địa Bảng sẽ được ban thưởng đặc thù.

Đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông, chỉ cần có thể sát nhập ba vị trí đầu của Địa Bảng, thì có tư cách tiến vào lầu hai của Tàng Kinh Lô, đây là ban thưởng đặc thù của tông môn cho ba vị trí đầu trên Địa Bảng.

Dưới tình huống bình thường, chỉ có trở thành đệ tử nội môn, mới có tư cách bước vào lầu hai của Tàng Kinh Lô, đây coi như là đãi ngộ cho ba vị trí đầu trên Địa Bảng.

Điều này cũng giải thích vì sao Hồng Báo liều mạng với Diệp Chân, có thể cân sức ngang tài.

Phải biết, Diệp Chân tu luyện là Nhân giai Hạ phẩm Tinh Huyết Nguyên Thể Công, ngưng luyện ra Chân Nguyên vốn thuần túy hơn công pháp Phạm giai Thượng phẩm ngưng luyện ra Chân Nguyên.

Hơn nữa Diệp Chân còn có Thận Long Châu giúp ngưng luyện Chân Nguyên, để Chân Nguyên của Diệp Chân trở nên rất tinh thuần. Nếu Hồng

Báo tu luyện công pháp Phàm giai Thượng phẩm, cho dù tu vi cao hơn Diệp Chân một tiểu cảnh giới, nhưng dưới cứng đối cứng, cũng không thể cân sức ngang tài với hắn được.

Nhưng nếu công pháp tu luyện của Hồng Báo tương đương Diệp Chân, tu vi lại cao hơn Diệp Chân một tiểu cảnh giới, vậy liền có thể cân sức ngang tài với hắn.

So với rất nhiều thu hoạch lúc trước, cái ban thưởng này càng làm cho Diệp Chân ngoài ý muốn.

Không hề do dự, Diệp Chân liền đi thẳng đến Tàng Kinh Lô.

Mới vừa rồi chiến đấu với Hồng Báo, còn cảm thán võ kỹ quá ít, không đủ để đối phó cường địch, bây giờ liền thu được tư cách tiến vào lầu hai của Tàng Kinh Lô.

Hơn nữa, vừa rồi Diệp Chân lấy được rất nhiều điểm cống hiến, đã có đất dụng võ rồi.

Tài nguyên tu luyện, dùng ra mới xem như tài nguyên tu luyện, nếu cất đó không dùng, vậy thì không đáng một đồng.

Trong Tàng Kinh Lô lúc nào cũng có rất nhiều người, xếp hàng một hồi lâu, mới đến phiên Diệp Chân, Diệp Chân vội vàng đẩy ngọc bài thân phận của mình tới.

- Chấp sự đại nhân, làm phiền người...

- Người còn chưa vào Tàng Kinh Lô chọn bí tịch a? Nhanh đi đi, người cũng không phải mới tới.

Lão chấp sự trông coi Tàng Kinh Lô đã sớm biết Diệp Chân, thấy Diệp Chân trực tiếp tới chỗ hắn, liền nhắc nhở một câu.

- Không phải, chấp sự đại nhân, ta là muốn tiến vào lầu hai của Tàng Kinh Lô, nên nhờ ngài giúp một chút.

Lầu hai của Tàng Kinh Lô, đã có Trận Pháp Đại Sư của Tề Vân Tông gia trì, lối vào có màn sáng Linh lực thủ hộ, mà Thanh Ngọc bài của đệ tử nội môn, là giấy thông hành.

Nhưng Diệp Chân là đệ tử ngoại môn, ngọc bài thân phận chỉ là Bạch Ngọc bài, muốn đi vào lầu hai, liền cần chấp sự tông môn gia trì, Diệp Chân biết những thứ này, là nhờ Lưu chấp sự chỉ điểm.

- Người còn là đệ tử ngoại môn a? Lầu hai, há là người có thể vào....

Mới nói một nửa, lão chấp sự kia tiếp nhận ngọc bài thân phận của Diệp Chân, xem xét kỹ càng, liền lấp bắp kinh hãi.

- Hôm nay người đánh bại Hồng Báo xông vào ba vị trí đầu trên Địa Bảng kia, chính là người?

Diệp Chân gật đầu cười.

- Không thể tưởng được, không thể tưởng được, lão phu nhớ mang máng, bốn tháng trước, người mới thành đệ tử ngoại môn, liền lựa chọn Xà Du Bộ có chút khó luyện, còn không nghe khuyên, lão phu còn tưởng rằng, lại là một gia hỏa tự cho mình đúng. Không nghĩ tới, người lại bỗng nhiên nổi tiếng, lão phu nhìn lầm rồi.

Trên tay dâng trào linh quang, ngọc bài thân phận của Diệp Chân liền được lão chấp sự gia trì một tầng ánh sáng kỳ ảo.

- Được rồi, lên lầu hai đi.

- Tạ ơn chấp sự đại nhân!

Sau khi Diệp Chân rời khỏi, mấy chục tên đệ tử ngoại môn xếp hàng ở sau lưng hắn, nghe được lão chấp sự cảm thán, từng cái cảm khái không hiểu.

Nhìn Diệp Chân một chút a, trở thành đệ tử ngoại môn mới bốn tháng, liền xông lên Địa Bảng, còn xếp thứ hai. Nhìn lại mình một chút, trở thành đệ tử ngoại môn một hai năm, còn không có xông lên Địa Bảng.

Người so với người, thực sự tức chết người a.

Lầu hai của Tầng Kinh Lô, so với lầu một thì nhỏ hơn rất nhiều, liếc mắt nhìn qua, chỉ có một hai ngàn quyển sách, so với lầu một mấy vạn quyển, thi giảm tới mấy chục lần, ngoại trừ nguyên nhân cấp bậc công pháp càng cao càng thưa thớt, ở trong lầu hai này, chỉ cất giữ công pháp bí tịch Nhân giai Hạ phẩm.

Tầng Kinh Lô của Tề Vân Tông có tất cả sáu tầng, tầng ba cất giữ công pháp Nhân giai Trung phẩm, tầng bốn cất giữ công pháp bí tịch Nhân giai Thượng phẩm, tầng năm cất giữ công pháp bí tịch Địa giai Hạ phẩm tịch cực kỳ trân quý, còn tầng sáu cao nhất, thì cất giữ công pháp trấn tông.

Đã có kinh nghiệm mấy lần trước, Diệp Chân ở trong Tầng Kinh Lô tỉ mỉ tìm kiếm.

Bây giờ công pháp tu luyện Tinh Huyết Nguyên Thể Công của Diệp Chân là công pháp Nhân giai Hạ phẩm, cho nên, Diệp Chân không cần lựa chọn công pháp nữa, lật một hồi, trên đại thể hiểu rõ đặc điểm của vài công pháp khác.

Tru.yện được biên tập .tại ir.ead.vn.Diệp Chân tu luyện Tinh Huyết Nguyên Thể Công, cũng có ở trong lầu hai của Tầng Kinh Lô.

Trọng điểm của Diệp Chân là đặt ở võ kỹ cùng thân pháp.

Bởi vì Huyền Ảnh Xà Vương ở trong tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu, để Diệp Chân tu luyện võ kỹ thân pháp loài rắn rất nhanh, Xà Du Bộ cùng Linh Xà Tiết Mạch Thủ, rất đơn giản thì đến được cảnh giới đẳng phong tạo cực.

Cho nên, ý nghĩ ban đầu của Diệp Chân, là muốn tìm kiếm một quyển võ kỹ liên quan đến rắn tu luyện, như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Chân liền có thể tinh thông võ kỹ.

Nhưng tìm kiếm một lúc, Diệp Chân lại có chút thất vọng.

Lầu hai để Võ kỹ Nhân giai Hạ phẩm, quả thật có liên quan tới rắn, tỷ như Linh Xà Kiếm Pháp, Vạn Xà Độc Chưởng,... nhưng Diệp Chân nhìn kỹ lại phát hiện, những Võ kỹ Nhân giai Hạ phẩm này, mặc dù mang chữ rắn, nhưng rất nhiều chỉ là lấy một tia ý cảnh.

Võ kỹ Nhân giai Hạ phẩm, đã có chút ít cao thâm, không còn giống như võ kỹ Phàm giai, lấy hình thú hình ý làm chủ.

Tỷ như Linh Xà Kiếm Pháp, chỉ là thi triển kiếm pháp ra quý dị như rắn công kích, nhưng cơ bản nhất vẫn là kiếm pháp.

Huyền Ảnh Xà Vương tồn tại ở trong Thận Long Châu, trợ giúp tu luyện Linh Xà Kiếm Pháp này cơ hồ là cực kỳ bé nhỏ, nên lựa chọn Linh Xà Kiếm Pháp này ý nghĩa liền không lớn.

Không cách nào mượn nhờ lực lượng của Huyền Ảnh Xà Vương nhanh chóng tu luyện thành công, sẽ không cách nào phối hợp Xà Du Bộ, Linh Xà Tiết Mạch Thủ được.

Suy tính một phen, Diệp Chân quyết định tiếp tục tu luyện quyền pháp hoặc chưởng pháp, như vậy hẳn tu luyện Xà Du Bộ và Linh Xà Tiết Mạch Thủ mới có thể tiếp tục phát huy uy lực.

Dù sao Diệp Chân tu luyện Xà Du Bộ, Linh Xà Tiệt Mạch Thủ tới đẳng phong tạo cực, cho dù dùng để đối địch Võ kỹ Nhân giai Hạ phẩm, cũng không chịu thiệt chút nào.

Nhiều vô số, Diệp Chân trước chọn ra năm loại quyền pháp thích hợp hẳn tu luyện, hơn nữa có thể phối hợp với Xà Du Bộ, cuối cùng, Diệp Chân lựa chọn một loại quyền pháp ... Lôi Báo Điện Quang Quyền!

Lôi Báo Điện Quang Quyền chú ý tốc độ, lực bộc phát rất mạnh. Nếu tu luyện thành công, ra quyền có chứa Lôi Âm, có thể mê hoặc đối thủ, nếu tu luyện tới tiểu thành, ra quyền nhanh như điện quang, nếu tu luyện tới đại thành, ra quyền điện quang chớp nhoáng, như lôi đình lóe lên, lấy tốc độ nổi danh.

Yêu cầu duy nhất, là trình độ Chân Nguyên ngưng luyện cực cao, Chân Nguyên càng ngưng luyện, uy lực của Lôi Báo Điện Quang Quyền này càng lớn.

Một nguyên nhân khác mà Diệp Chân chọn trúng Lôi Báo Điện Quang Quyền, là tính dung hợp của Lôi Báo Điện Quang Quyền không tệ, giống như Xà Du Bộ, Linh Xà Tiệt Mạch Thủ đều có thể phối hợp.

Thời khắc ra quyền như tia chớp, Diệp Chân lại phối hợp Linh Xà Tiệt Mạch Thủ, uy lực kia, ngấm lại liền khiến địch nhân đau đầu.

Về phần thân pháp, lúc này Diệp Chân thành thành thật thật chọn một thân pháp lấy tốc độ nổi danh... Phong Thần Bộ.

Phong Thần Bộ thuần túy chú ý tốc độ, nếu tu luyện tới đại thành, tốc độ của Phong Thần Bộ đủ để đánh đồng thân pháp Nhân giai Trung phẩm.

- Diệp Chân, người chọn Phong Thần Bộ này không tệ, bổ sung ưu khuyết cho Xà Du Bộ mà trước đây người tu luyện, quả thật không tệ.

Ở cửa ra vào Tàng Kinh Lô, lão chấp sự chỉ điểm cho Diệp Chân.

- Nhưng Lô Báo Điện Quang Quyền này, lại không quá thích hợp người. Người trong vòng bốn tháng tu vi tiến mạnh, Chân Nguyên rất khó thuần túy, mà Lô Báo Điện Quang Quyền này, nếu Chân Nguyên không đủ thuần túy, căn bản không có uy lực gì, chớ nói chi là tu luyện ra lô thanh điện quang.

- Nếu Chân Nguyên thuần túy, uy lực có thể tăng cường, nhưng nói đi thì phải nói lại, nếu Chân Nguyên đủ ngưng luyện, vô luận thi triển môn võ kỹ nào, uy lực đều sẽ không nhỏ.

Nói tới chỗ này, lão chấp sự lộ ra thần sắc suy nghĩ.

- Theo lão phu biết, đã nhiều năm như vậy, Lô Báo Điện Quang Quyền này, chưa có người tu luyện, nếu có lựa chọn, cũng bị lão phu khuyên lui, người tốt nhất đổi một quyển khác đi!

- Không đổi, ta chọn Lô Báo Điện Quang Quyền này.

Diệp Chân nói.

- Người...

Lão chấp sự còn muốn nói vài câu, đột nhiên nhớ tới trước kia chỉ điểm Diệp Chân mấy lần, không khỏi cười khổ một tiếng, không nói nhiều nữa, trực tiếp vào trong mang ra hai quyển bí tịch cho Diệp Chân.

Có lẽ là bệnh chung của tất cả mọi người, lấy được bảo bối mới, đều trước tiên chơi một chút, bây giờ lấy được bí tịch mới, Diệp Chân phải nhìn một chút mới được.

Có lẽ là Diệp Chân lật quá nhanh, có lẽ là quyển bí tịch này cất giữ thời gian quá lâu, Diệp Chân lật mạnh, lại có một trang sách từ trong Lô

Báo Điện Quang Quyền rơi xuống.

Diệp Chân vội vàng đi nhặt, hư hao bí tịch của tông môn, là sẽ bị phạt nặng.

Thế nhưng sau khi nhặt lên, hàng chữ mở đầu lại làm cho Diệp Chân ngẩn người ... Đồ Phương Diệp lưu cho người hữu duyên!

Đồ Phương Diệp là ai?

Ngây ra một lúc, Diệp Chân mới nhớ ra Đồ Phương Diệp này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Làn Nửa Đột Phá

Diệp Chân nhớ rõ Đồ Phương Diệp, là bởi vì cấm địa tông môn.

Ngày đó cùng Thái Y Tiên Tử ở bên cạnh cấm địa tông môn, Diệp Chân đã nghe được âm thanh khác thường, cảm thấy cấm địa tông môn kia có thể ẩn giấu bí mật lớn gì.

Sau khi trở về, Diệp Chân theo bản năng nghe ngóng tình huống của cấm địa tông môn.

Diệp Chân có thể hỏi thăm, cũng chỉ là trong đệ tử ngoại môn, mà vòng tròn của đệ tử ngoại môn, thật sự là cấp bậc quá thấp, căn bản không tìm hiểu ra tin tức hữu dụng gì.

Rất nhiều đệ tử ngoại môn, đừng nói cho Diệp Chân chút tin tức hữu dụng, đại đa số người ngay cả “cấm địa tông môn” cũng chưa nghe qua, chỉ có Kim Nguyên Bảo pha trộn lâu ngày, biết tin tức hơi nhiều, miễn cưỡng biết cấm địa tông môn tồn tại.

Về phần cấm địa tông môn kia là nơi đệ tử chân truyền Đồ Phương Diệp vẫn lạc, thì căn bản không ai biết, còn không bằng Diệp Chân.

Diệp Chân không nghĩ tới, vậy mà sẽ từ trong bí tịch Lôi Báo Điện Quang Quyền, phát hiện bản chép tay của chân truyền Đồ Phương Diệp đã vẫn lạc.

- Viết vài dòng cho kẻ đến sau, tốc độ của Lôi Báo Điện Quang Quyền cực nhanh, lực bộc phát mạnh, nhưng nếu Chân Nguyên không đủ thuần

túy, lực bộc phát sẽ trở nên không đủ, không cách nào khắc địch chế thắng hữu hiệu. Lúc trước ta thành công tu luyện Lôi Báo Điện Quang Quyền này, nhưng khổ nỗi Chân Nguyên lực không đủ thuần túy, liền bỏ công nghiên cứu, phát hiện Lôi Báo Điện Quang Quyền lại có thể hoàn mỹ hỗn hợp với Thốn Bộ Băng Quyền.

- Nếu cả hai hỗn hợp với nhau, uy lực tăng gấp đôi, có thể bổ khuyết Chân Nguyên không đủ tinh khiết, uy lực của nó, có thể sánh ngang võ kỹ Nhân giai Trung phẩm, về sau ta khổ công rèn luyện Chân Nguyên, đợi lúc Chân Nguyên thuần túy, uy lực của võ kỹ đã thăng bức võ kỹ Nhân giai Thượng phẩm. Thấy chữ tức là hữu duyên, nếu như tin, có thể theo phương pháp phía dưới tu luyện...

Xem hết bản chép tay của Đồ Phương Diệp, trong lòng Diệp Chân khiếp sợ đã không cách nào hình dung.

Hỗn hợp!

Đồ Phương Diệp vẫn lạc kia, lại có thể để hai loại Võ kỹ Nhân giai Hạ phẩm hòa vào nhau, uy lực còn có thể thăng bức võ kỹ Nhân giai Thượng phẩm, đây quả thực là thần.

Coi như là đệ tử nội môn, cấp bậc võ kỹ có thể tu luyện, cũng chỉ là Nhân giai Hạ phẩm, nhân vật tinh anh trong đệ tử nội môn, mới có thể tu luyện võ kỹ Nhân giai Trung phẩm.

Về phần công pháp võ kỹ Nhân giai Thượng phẩm, dùng Liêu giáo tập Liêu Phi Bạch nói, đệ tử nội môn có thể đạt được công pháp võ kỹ Nhân giai Thượng phẩm, trong trăm không một.

Nói cách khác, Diệp Chân nhất được bảo.

Chỉ cần Diệp Chân theo phương pháp Đồ Phương Diệp lưu lại, hỗn hợp Lôi Báo Điện Quang Quyền cùng Thốn Bộ Băng Quyền, với trình độ

Chân Nguyên thuần túy của Diệp Chân, Diệp Chân có thể đạt được một môn quyền pháp uy lực vô cùng lớn.

Để Diệp Chân có thể lấy thân phận đệ tử ngoại môn, đạt được một môn quyền pháp chỉ đệ tử nội môn đỉnh phong mới có thể lấy được.

Thận trọng cất kỹ bản chép tay, Diệp Chân không khỏi có chút tiếc nuối, nghĩ đến lúc trước Đồ Phương Diệp kia tu luyện Lôi Báo Điện Quang Quyền, cũng là đệ tử nội môn, tu vi không cao, nhưng có thể sáng tạo phương pháp như vậy, làm cho uy lực võ kỹ tăng lên mấy lần.

Nếu Đồ Phương Diệp còn sống đến bây giờ, thật là một tồn tại kinh tài tuyệt diễm.

Bất tri bất giác, lòng hiếu kỳ của Diệp Chân đối với Đồ Phương Diệp càng mạnh hơn.

Đồ Phương Diệp rốt cuộc là người như thế nào?

Thân là nhân vật mạnh mẽ trong đệ tử chân truyền, tại sao lại vẫn lạc ở phía sau núi cách tông môn không xa?

Vẫn lạc không nói, ngay cả địa phương vẫn lạc, cũng bị coi là cấm địa tông môn, chỗ đó, đến cùng ẩn giấu bí mật như thế nào?

Không nói hai lời, Diệp Chân lại tiến về Tàng Kinh Lô, đối Võ kỹ Nhân giai Hạ phẩm Thốn Bộ Băng Quyền trở về.

Cũng may trước đó Diệp Chân kiếm bộn một khoản, bằng không, coi như Diệp Chân lấy được bản chép tay của chân truyền trong Lôi Báo Điện Quang Quyền, trong thời gian ngắn cũng không thể lấy được Thốn Bộ Băng Quyền.

Truyện đư.ợc biên. tập tại ir.ead.vn. Nguyên nhân rất đơn giản, Diệp Chân tiến vào ba vị trí đầu trên Địa Bảng, mặc dù tông môn ban thường hẳn sớm có tư cách tiến vào lầu hai của Tàng Kinh Lâu, lựa chọn công pháp bí tịch Nhân giai Hạ phẩm mà đệ tử nội môn mới có thể lựa chọn.

Nhưng lấy được chỉ là tư cách, muốn tu luyện bí tịch, vẫn phải chi ra điểm cống hiến.

Công pháp bí tịch Nhân giai Hạ phẩm tiêu hao điểm cống hiến, so với điểm cống hiến đổi công pháp bí tịch Phạm giai Thượng phẩm, cơ hồ là gia tăng gấp bội.

Lôi Báo Điện Quang Quyền cần năm trăm điểm cống hiến mới có thể đổi, Phong Thần Bộ bốn trăm điểm cống hiến, mà Thốn Bộ Băng Quyền cũng cần tới năm trăm điểm.

Ba quyển công pháp bí tịch, là một ngàn bốn trăm điểm cống hiến, trước đây Diệp Chân kiếm được hai ngàn điểm cống hiến, liền tiêu hao hết hơn phân nửa.

Trách không được lúc Diệp Chân tới chọn bí tịch lần nữa, lão chấp sự cực kỳ giật mình, bởi vì ngay cả một đệ tử nội môn ít uy tín lâu năm, cũng không thể một lần bỏ ra nhiều điểm cống hiến như vậy.

Diệp Chân lấy được thân pháp võ kỹ mới, nhưng không vội vã tu luyện, việc khẩn cấp trước mắt, là luyện hóa một tia huyết khí cuối cùng trong cơ thể, để tu vi hoàn toàn bước vào Chân Nguyên cảnh.

Sau khi bước vào Chân Nguyên cảnh, liền có một quyển công pháp Nhân giai Thượng phẩm chỉ có đệ tử nội môn đỉnh phong mới có thể lấy được đang chờ hẳn.

Thời gian lưu cho Diệp Chân, còn có ba ngày!

Trong vòng ba ngày, Diệp Chân nhất định phải đột phá đến Chân Nguyên cảnh, bằng không thì không cách nào lấy được phần thưởng của Liêu giáo tập.

Sau khi dùng một viên Ngưng Chân Đan, Diệp Chân ngồi xếp bằng, thúc dục được lực, chăm chỉ tu luyện, bây giờ Diệp Chân có hai bình Ngưng Chân Đan, hẳn tự tin, có tài nguyên khổng lồ như thế, hẳn từ Luyện Huyết ngũ trọng đỉnh phong đột phá đến Chân Nguyên cảnh, chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng không như mong muốn.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, Diệp Chân không ngừng tiêu hao Ngưng Chân Đan, nhưng trong cơ thể hẳn, bởi vì liên tục dùng Ngưng Chân Đan tích lũy Chân Nguyên, đâm vào kinh mạch có chút đau nhói, nhưng bình cảnh của Chân Nguyên cảnh, lại không có một tia dao động.

Ba ngày nháy mắt đã qua, trong ba ngày thời gian, Diệp Chân liên tục sử dụng mười viên Ngưng Chân Đan, nhưng vẫn không đột phá đến Chân Nguyên cảnh.

- Vẫn không cách nào đột phá sao?

Diệp Chân mở mắt, cười khổ một cái, trải qua cuộc chiến sinh tử, ba ngày dùng mười viên Ngưng Chân Đan, trừ cái này ra, phương pháp đột phá mà Diệp Chân có thể nghĩ tới, đã thử qua toàn bộ, nhưng vẫn không cách nào đột phá.

- Kỳ hạn ba tháng đã qua, xem ra, Liêu giáo tập ban thưởng công pháp Nhân giai Thượng phẩm, không có duyên với ta, cũng không biết, Liêu giáo tập sẽ trừng trị ta như thế, thấy ta một lần bỏ một lần sao?

Mắt thấy đã qua thời gian ước định với Liêu giáo tập, sau khi thất vọng, không khỏi khẽ thở dài một hơi, có nhiều thứ, cường cầu không

được, xem ra chỉ có thể từ từ mài dũa, dùng thời gian phá tan bình cảnh này.

Ngay thời điểm trong lòng Diệp Chân hoàn toàn từ bỏ ban thưởng của Liêu giáo tập, trong đan điền của hắn, một tia huyết khí cuối cùng run lên, vòng xoáy sụp đổ, huyết khí mênh mông áp súc thành giọt giọt Chân Nguyên, trong chốc lát, một vòng xoáy Chân Nguyên xuất hiện ở trong đan điền của Diệp Chân.

- Cứ như vậy đột phá?

- Vừa để xuống chấp niệm, liền đột phá?

Sau khi kinh ngạc, Diệp Chân đột nhiên nhớ tới một câu: “mọi thứ, thuận theo tự nhiên, không thể cưỡng cầu!”

Trong nháy mắt vòng xoáy Chân Nguyên hình thành, liền điên cuồng thu nạp được lực tràn ngập ở trong kinh mạch, tu vi của Diệp Chân bắt đầu tiến mạnh.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Nhất Khí Hồn Nguyên Công

Sau khi tinh nguyên huyết khí trong cơ thể đều chuyển hóa thành Chân Nguyên, Diệp Chân chú ý đan điền, ý niệm theo Chân Nguyên di động, đan điền cùng trong kinh mạch biến hóa, đều rõ ràng hiện lên ở trước mắt hẳn.

Nội thị!

Diệp Chân lập tức rõ ràng, đây là tu vi võ giả từ Luyện Huyết cảnh đột phá đến Chân Nguyên cảnh lấy được một năng lực rất thực dụng, xuyên thấu qua Chân Nguyên di động, có thể cực kỳ rõ ràng cảm giác được biến hóa trong cơ thể mình.

Võ giả Chân Nguyên cảnh, có thể thông qua nội thị, không ngừng điều chỉnh phương thức tu luyện của mình, phát hiện chưa đủ, chỉ điểm này, Chân Nguyên cảnh liền cường đại hơn Luyện Huyết cảnh rất nhiều.

Tác dụng của nội thị, ở sau khi bị thương càng cường đại, có thể thông qua nội thị, tiến hành chữa thương tinh chuẩn, đối với kinh mạch, lục phủ ngũ tạng biến hóa rõ như lòng bàn tay.

Có một số võ giả Chân Nguyên cảnh đã có tuổi, một ngày nào đó đột nhiên nói: thọ nguyên của ta sắp hết, đại nạn buông xuống, kỳ thật là tác dụng của nội thị.

Có điều, sau khi tu vi đột phá Chân Nguyên cảnh cải biến, không chỉ là nội thị.

Kinh mạch là căn bản của võ giả, kinh mạch võ giả, lúc nào cũng không ngừng sinh ra huyết khí, cung cấp võ giả sử dụng, mà lúc thúc dục Chân Nguyên công kích, tu luyện, chữa thương, Chân Nguyên cũng là ở trong kinh mạch tiến lên.

Trước khi chưa đột phá, lúc Diệp Chân thúc dục Chân Nguyên, tinh nguyên huyết khí và Chân Nguyên cùng tồn tại ở trong kinh mạch, để tốc độ của Chân Nguyên ở trong kinh mạch, lúc vận chuyển hao tổn rất nhiều.

Từ loại trình độ nào mà nói, khi tu vi võ giả đột phá đến Luyện Huyết ngũ trọng, tinh nguyên huyết khí liền trở thành chướng ngại khi Chân Nguyên vận chuyển ở trong kinh mạch.

Nhưng khi vòng xoáy Chân Nguyên hình thành ở trong đan điền, trong kinh mạch Diệp Chân, mỗi thời mỗi khắc sinh ra huyết khí mới, đều ở trong nháy mắt sinh ra, bị vòng xoáy Chân Nguyên chuyển hóa thành Chân Nguyên.

Loại tình huống này dễ trong kinh mạch Diệp Chân, giảm đi huyết khí trở ngại, lập tức biến thành con đường tiền đồ tươi sáng.

Diệp Chân huy quyền, ý niệm trong đầu khẽ nhúc nhích, Chân Nguyên ở trong đan điền lập tức thoát ra, xông qua kinh mạch đặc biệt, trong nháy mắt ngưng tụ ở trên quả đấm của Diệp Chân.

Lúc Chân Nguyên xuyên qua kinh mạch, tiếng như lôi đình, giống như dòng lũ.

Đột phá đến Chân Nguyên cảnh, lúc Chân Nguyên vận chuyển ở trong kinh mạch, vô luận là tốc độ, hay số lượng, đều tăng lên gấp bội, tự nhiên, uy lực cũng kéo lên gấp bội.

Ầm!

Diệp Chân thúc dục Chân Nguyên, hai quyền đối oanh, hai làn sóng Chân Nguyên thuần thanh sắc va chạm phát ra âm thanh như lôi đình, lúc dư ba nổ tung, đâm vào gò má của Diệp Chân đau nhức.

- Nếu như lúc này lại đối chiến Hồng Báo, lấy Xà Đạn Thảo đẳng phong tạo cực phối hợp quyền cương của Ngũ Nhạc Thần Quyền, bằng Chân Nguyên thuần túy trải qua Thận Long Châu rèn luyện của ta, mấy quyền là có thể đánh bại Hồng Báo a?

Trên gương mặt Diệp Chân tràn đầy tự tin, dưới tu vi ngang nhau, hẳn có ưu thế Chân Nguyên tuyệt đối.

Dưới tình huống ngang nhau, sắt và thép ai mạnh ai yếu, vừa xem hiểu ngay!

....

Mặc dù vượt qua ba tháng kỳ hạn của Liêu Phi Bạch một ngày, nhưng Diệp Chân vẫn cả gan đi tới chỗ của nàng.

Đột phá, dùng nhiều hơn một ngày, sẽ không có cái gì a?

Thận trọng bước vào chỗ ở của Liêu giáo tập, nhìn lấy tấm bia đá “nếu muốn vấn đạo đúc gan trước” kia, Diệp Chân nhẹ kêu:

- Liêu giáo tập, Diệp Chân đến thỉnh an lão nhân gia ngài.

Xoát!

Không hề ngoài ý muốn, một đạo kiếm quang hàn băng đột nhiên từ bên trong bắn đến, chém về phía Diệp Chân, có điều hôm nay lại nương theo tiếng quát nổi giận.

- Lão nương già chỗ nào? Lại để người dùng chữ lão hả?

Hàn băng kiếm quang ẩn chứa hàn khí, đang muốn đông lạnh kinh mạch của Diệp Chân, Chân Nguyên trong cơ thể Diệp Chân, điên cuồng vận chuyển lên đối kháng hàn khí này.

Thần sắc của Diệp Chân cứng đờ, con mắt vẫn theo bản năng nhìn một chút, kiếm quang hàn băng kia hẳn là dừng lại a? Mỗi lần đều chơi như thế, có phải Liêu giáo tập này quá nhàm chán hay không...

Ô!

Ngay thời điểm Diệp Chân oán thầm, hàn băng kiếm quang phá không mà đến đột nhiên tăng tốc, chém xuống đầu Diệp Chân.

- Đùa thật ?

Nhìn thấy hàn băng kiếm quang bổ xuống đầu, Diệp Chân sợ gần chết, cơ hồ là bản năng, thân hình chúi xuống bắn ra, sử dụng Xà Đạn Thảo, đột nhiên lao ra xa ba mươi mét.

Ầm!

Hàn băng kiếm quang của Liêu Phi Bạch hung hăng đánh vào mặt đất, mặt đất lấy gạch xanh cứng rắn lót đường bị bổ ra một vết kiếm dài đến mấy thước, cái động tĩnh kia, sợ đến toàn thân Diệp Chân đổ mồ hôi lạnh.

Lấy tay sờ sờ, tóc ở trên trán vừa mới dài ra biến mất không nói, trán còn bị hàn băng kiếm quang cắt ra từng vết máu, để khuôn mặt Diệp Chân chảy đầy máu.

Lau máu tươi ở trên trán một chút, Diệp Chân lại sợ không thôi, vừa rồi nếu phản ứng của hắn chậm hơn một chút, chẳng phải bị hàn băng kiếm quang kia bổ thành hai nửa?

Xoát!

Không đợi Diệp Chân tỉnh táo lại, hàn băng kiếm quang của Liêu Phi Bạch lại như sứ giả truy hồn, tập kích về phía Diệp Chân.

Diệp Chân luống cuống tay chân, lần nữa lấy Xà Đạn Thảo tránh đi công kích, nhưng Diệp Chân tránh nhanh, hàn băng kiếm quang đuổi giết càng nhanh hơn, không bao lâu, Diệp Chân liền bị hàn băng kiếm quang chém bị thương cả người, nhiều lần đều là hiểm hiểm vượt qua.

Truyện được cập nhật nhanh nhất tại iread.vn--Có một lần, hàn băng kiếm quang quán qua cổ, thiếu chút nữa để Diệp Chân bêu đầu.

Mấy lần xém chết nhưng vẫn sống sót, Diệp Chân phát hiện, trong hàn băng kiếm quang ẩn chứa lực lượng tựa hồ có hạn, hẳn miễn cưỡng có thể đối kháng.

Không chút hoang mang, Ngũ Nhạc Thần Quyền phối hợp Xà Du Bộ thi triển ra, vậy mà có thể thỉnh thoảng đánh lui hàn băng kiếm quang.

Lợi dụng đúng cơ hội, thân hình bắn ra, Diệp Chân bay lên cao năm sáu mét, thừa dịp hàn băng kiếm quang súc thế, Ngũ Nhạc Đồng Quy đánh về phía hàn băng kiếm quang.

Vòng xoáy Chân Nguyên ở trong đan điền điên cuồng xoay tròn, lượng lớn Chân Nguyên theo Ngũ Nhạc Thần Quyền khuynh tiết ra, ngưng tụ thành một nắm đấm Chân Nguyên thuần thanh sắc, hung hăng đập vào trên hàn băng kiếm quang.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, nắm đấm Chân Nguyên thuần thanh sắc của Diệp Chân cùng hàn băng kiếm quang của Liêu Phi Bạch đồng thời tiêu tán ở trên không trung.

- Vậy mà có thể đối kháng hàn băng kiếm quang của Liêu giáo tập?

Diệp Chân nhìn song quyền của mình, vừa vui sướng vừa mê hoặc.

Cái này không khoa học a!

- Cút đến cho lão nương!

Diệp Chân bước nhanh đi vào, một cái khăn màu trắng bay tới, sợ đến Diệp Chân lại tưởng rằng có cái gì đột nhiên tập kích. Sau khi luống cuống tay chân, Diệp Chân mới ngửi được trên khăn trắng có một mùi thơm nhàn nhạt.

- Hừ, nhát như chuột!

Hừ lạnh một tiếng, Liêu Phi Bạch nhíu mày:

- Lau sạch sẽ đi, lão nương không thích nhìn khuôn mặt bẩn thỉu kia!

Khuôn mặt của Diệp Chân hơi đỏ lên, trong lòng oán thầm, khuôn mặt của ta vốn tuấn tú, còn không phải do người làm thành như vậy. Trách không được nơi này không có đệ tử ngoại môn nào dám đến thỉnh giáo. Cứ một đệ tử ngoại môn tới, liền dùng kiếm quang chém loạn, thế thì người ta chẳng còn không bị chém thành bệnh tâm thần.

- Diệp Chân, người có thể đánh nát kiếm quang của lão nương, có phải rất đặc ý hay không?

Nghe Liêu Phi Bạch hỏi như vậy, vẻ đặc ý tự nhiên sinh ra, thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, nếu không có một chút tính tình như vậy, đó mới gọi quái lạ.

- Người đặc chí cái rắm, lão nương vận dụng không đến một phần trăm thực lực, còn hao hết khí lực ép tu vi của mình ở Chân Nguyên cảnh, thử người mấy chiêu, người liền bị chặt thành cái dạng này, nhiều lần còn xém bị lão nương giết chết, có cái gì đáng đặc ý!

Diệp Chân ngạc nhiên, trách không được!

Vẻ đắc ý vừa mới hiện lên mặt, lập tức biến thành xấu hổ.

- Ba tháng đã qua, người tới làm gì? Không phải là cảm thấy kiếm quang của lão nương không đủ sắc bén, muốn thử kiếm một chút chứ? Nếu phải, lão nương vận dụng một thành thực lực, để người chơi nghiệm?

- Đừng đừng đừng!

Liêu Phi Bạch nói, dọa Diệp Chân liên tiếp lui về phía sau, nói giỡn, vừa rồi không đến một phần trăm thực lực của người ta cũng để Diệp Chân chặt vật như thế, nếu vận dụng một thành thực lực, sợ là vài phút liền giết hẳn rồi.

- Liêu giáo tập, ta là muốn...

- Tốt rồi, người không cần giải thích, nể tình sau khi người đột phá, Chân Nguyên còn tính toán tinh thuần, ở dưới hàn băng kiếm quang của ta còn có chút lực lượng ứng biến, tạm tha người lần này.

Thời điểm Diệp Chân đang phát sầu, Liêu Phi Bạch đột nhiên phát tay nói.

- Đệ tử đa tạ Liêu giáo tập, vậy công pháp...

Diệp Chân không biết phần thưởng kia còn hay không, cố ý hỏi.

- Người chỉ có chút tiền đồ ấy!

Liêu Phi Bạch cười nhạt.

- Liêu Phi Bạch ta hành tẩu thiên hạ, lời hứa vạn kim, đừng nói công pháp Nhân giai Thượng phẩm, chỉ cần ta muốn, ngay cả công pháp Địa giai cũng đoạt cho người một quyển.

- Đây, cho người!

Đang khi nói chuyện, một quyển bí tịch từ trong tay Liêu Phi Bạch bay ra, Diệp Chân đưa tay đón lấy, bìa bí tịch có năm chữ Nhất Khí Hồn Nguyên Công xuất hiện ở trước mặt Diệp Chân.

- Chờ người trở về lại xem, trong sách có tâm đắc tu luyện do ta viết, người có thể phối hợp phỏng đoán. Nhớ kỹ, vô luận là Luyện Huyết cảnh hay Chân Nguyên cảnh, kỳ thật đều là đặt nền móng cho sau này, tuyệt đối không thể vội vàng xao động.

Diệp Chân nghe vậy, trong lòng hiện lên một tia cảm động.

Mặc dù Liêu Phi Bạch bạo lực một chút, nhưng đối với hắn quả thực rất tốt.

Nếu không có công pháp, chỉ điểm của Liêu Phi Bạch, nào có Diệp Chân hiện tại. Có thể nói, nếu không có Liêu Phi Bạch, Diệp Chân tuyệt đối không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn đánh bại Hồng Báo, chiếm vị trí thứ hai trên Địa Bảng.

Càng không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi như thế đột phá đến Chân Nguyên cảnh.

Chỉ là Diệp Chân rất ngạc nhiên, vì cái gì Liêu Phi Bạch coi trọng hắn như vậy?

- Như thế nào, có phải rất cảm động hay không?

Hai con người thanh tú của Liêu Phi Bạch, cơ hồ như có thể khám phá lòng người, để Diệp Chân có chút chấn động.

- Đừng vội, mặc dù để người mạo hiểm vượt qua kiểm tra, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống lại khó tha. Ta có một sự tình cực kỳ quan trọng,

cần người giúp ta tự mình đi một chuyến.

Liêu Phi Bạch nói.

- Chuyện gì?

Trong lòng Diệp Chân xiết chặt, sự tình trọng yếu trong miệng nhân vật như Liêu giáo tập, sợ là rất không bình thường a.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tử Muốn Dưỡng Mà Thân Không Đợi

- Giúp ta mang bức thư này đến nhà họ Mông ở quận Âm Sơn, tự tay giao cho Mông lão phu nhân.

Liêu Phi Bạch lấy ra một bức thư nói.

- Còn có mười viên Tây Tủy đan này, người cũng phải tự tay để Mông lão phu nhân và con trai của nàng dùng. Thời điểm cần, người phải lấy Chân Nguyên thúc dục, trợ giúp bọn họ luyện hóa dược lực. Đây là mười bình Huyết Nguyên đan đặc chế, mỗi một viên chỉ có một phần mười dược lực của Huyết Nguyên đan mà các người dùng, người lạng lẽ giao cho Mông Tiểu Nguyệt, bảo nàng mỗi ngày dùng một hạt. Người biết Hùng Vương Đam Sơn Quyền không?

Diệp Chân nhẹ gật đầu.

- Người tự mình truyền cho con trai duy nhất của Mông lão phu nhân.

- Thế nhưng quy củ của tông môn?

Diệp Chân nhíu mày.

- Hết thầy đã có ta!

Liêu Phi Bạch vung đầu ngón tay, nói cực kỳ tự tin. Diệp Chân cũng chỉ có thể gật đầu.

- Mặt khác, nơi này có ngàn lượng hoàng kim, năm ngàn lượng bạch ngân, đến lúc đó, người có thể âm thầm liên hệ quản gia của Mông gia,

thay Mông gia mua chút điền sản ruộng đất.

Liêu Phi Bạch căn dặn càng ngày càng kỳ quái, ra tay cũng cực kỳ xa xỉ. Nhìn thần sắc kiên định của Liêu Phi Bạch, Diệp Chân cũng chỉ có thể gật đầu.

- Nhớ rõ ràng chưa?

Sau khi nói xong, Liêu Phi Bạch hỏi.

- Nhớ rõ! Nhưng Liêu giáo tập, quận Âm Sơn lớn như vậy, họ Mông nói không chừng có mấy chục trên trăm nhà, làm sao ta tìm được Mông phu nhân kia, người ít nhất cũng phải cho ta địa chỉ cụ thể?

Diệp Chân hỏi.

Liêu Phi Bạch nhú mày.

- Địa chỉ cụ thể ta cũng không biết. Có điều, ở trong quận Âm Sơn, chỉ cần người nghe ngóng Mông gia Mông lão phu nhân, tuyệt không nhà thứ hai dám giả mạo.

Diệp Chân nhú mày, ngay cả địa chỉ cụ thể cũng không có, vấn đề này không dễ xử lý.

- Liêu giáo tập, muốn tìm gia đình kia, có thể thêm...

- Mông Xuyên, nghe được cái tên này, hẳn không cần ta nói nhiều?

Diệp Chân giật mình, Mông Xuyên là nhân vật nổi tiếng nước Hắc Thủy, ít nhất ở trong mười ba quận Bắc Địa, chính là một nhân vật anh hùng truyền kỳ, còn từng là đệ tử của Tề Vân Tông. Chỉ tiếc tuổi trẻ mất sớm.

- Không cần, ta biết nên làm như thế nào.

Diệp Chân lớn tiếng nói.

Dừng một chút, Diệp Chân lại nhỏ giọng hỏi:

- Liêu giáo tập, bức thư này có gấp không, ta đưa qua muộn mấy ngày có được không?

- Người có việc gì?

- Ta định về nhà thăm phụ mẫu, nhà của ta ở quận Vũ An. Quận Âm Sơn cách quận Vũ An khoảng ngàn dặm, nếu không gấp, ta muốn về Vũ An thăm phụ mẫu trước, rồi mới đi Âm Sơn, như vậy sẽ rất tiết kiệm thời gian.

Diệp Chân nói.

Nghe vậy, Liêu Phi Bạch hơi nhíu mày.

- Bức thư này cũng không gấp, sớm muộn mấy ngày không sao cả, nhưng bây giờ là thời điểm trọng yếu để người tu luyện, trước hai mươi tuổi, mỗi một ngày, đều cực kỳ trân quý. Lúc này người về nhà thăm người thân, có ảnh hưởng tu vi của người, người không rõ sao? Diệp Chân, tình hình như vậy, cha mẹ của người cũng không nguyện ý nhìn thấy.

Diệp Chân im lặng, đột nhiên trên mặt hiển hiện một tia cảm xúc khó mà nói rõ:

- Lúc ta còn chưa tới Tề Vân Tông, cả ngày ở nhà áo cơm không lo, hết thấy đều có cha mẹ lo lắng, sống không có tim không có phổi. Thế nhưng đến Tề Vân Tông làm đệ tử tạp dịch, mới phát hiện sinh hoạt rất khó. Mấy tháng trước, cha mẹ ta ngàn dặm xa xôi đến thăm ta, ta đột nhiên phát hiện, phụ thân đang ở tuổi tráng niên, lại có tóc trắng, đã như vậy, hai người ngay cả lộ phí trở về cũng cho ta, để cho ta mua đan dược tăng cao tu

vi. Ta đột nhiên nhớ tới một câu trong sách... con muốn nuôi dưỡng cha mẹ mà cha mẹ không đợi được.

Nói đến đây, Diệp Chân nhoèn miệng cười.

- Cho nên ta cảm thấy, chờ tương lai hồi hận, không bằng hiện tại hành động. Còn tu vi, ta ban ngày chạy đi, đêm tối tu luyện, sẽ không làm lỡ.

Diệp Chân bình tĩnh nói, Liêu Phi Bạch lại giật mình, trên gương mặt xinh đẹp đột nhiên hiện ra một tia đau thương khó mà nói rõ.

- Con muốn nuôi dưỡng cha mẹ mà cha mẹ không đợi được... Diệp Chân, người hạnh phúc hơn ta... Đi đi!

Diệp Chân vừa mới bước ra nội viện, Liêu Phi Bạch ở sau lưng lại hô một tiếng.

- Diệp Chân, chờ chút. Trước kia ta không biết chuyện này, nên không có chuẩn bị, nơi này còn có bốn viên Tây Túy Đan, mang cho cha mẹ người, xem như một chút tâm ý của ta.

Đang khi nói chuyện, một bình đan được bay vào trong ngực Diệp Chân.

Diệp Chân ngẩn người, Liêu giáo tập người cho cha mẹ ta chút tâm ý, đây là chuyện gì?

Cái này không khoa học!

- Còn không đi, muốn kiếm bổ nữa sao?

Không đợi Diệp Chân phản ứng, hàn băng kiếm quang của Liêu giáo tập bay ra, mang theo uy thế kinh khủng, thẳng bức Diệp Chân, dọa Diệp Chân sợ đến chạy như điên.

Diệp Chân cảm ứng được, lúc này đây hàn băng kiếm quang cực kỳ kinh khủng, chỉ vừa đi ra, sương lạnh liền ngưng tụ bốn phía.

Diệp Chân đi rồi, một tầng hơi nước từ trong mắt của Liêu Phi Bạch tuôn ra, hóa thành sương trắng ngưng kết ở trên lông mi. Trong hàn băng kiếm quang, Liêu Phi Bạch như hóa thành một tinh linh băng sương đau thương.

- Liêu tử tử, người cho cha mẹ Diệp Chân chút tâm ý, người biết thì rõ ràng người thấy cảnh sinh tình, người không biết còn tưởng rằng người có ý với Diệp Chân.

Thân ảnh của Thái Y từ trong nhà đi ra, tay áo vung lên, lập tức tan đi băng sương cả phòng.

Sương mù trong mắt Liêu Phi Bạch tan biến, đau thương cũng không còn, khí khái hào hùng thoáng hiện.

- Như thế nào, Thái Y người ghen tuông sao? Nếu phải, người nhanh đuổi theo, cũng cho phụ mẫu của Diệp Chân chút tâm ý?

Đôi má của Thái Y Tiên Tử lập tức bay lên hai đóa hồng vân.

- Liêu tử tử, người thật xấu, chỉ lấy ta làm trò cười, xem ta trừng trị người như thế nào.

Trong tiếng cười như chuông bạc, hai tay của Thái Y Tiên Tử nhanh như tia chớp chọc vào dưới nách Liêu Phi Bạch, hai nữ lập tức đùa giỡn.

Mặc dù Diệp Chân rất nhớ nhà, nhưng lại không có lập tức về. Về nhà thăm người thân trọng yếu, nhưng không thể bỏ thể tu luyện, Diệp Chân ý định, ở trong tông môn hai ba ngày, sơ bộ học được Nhất Khí Hồn Nguyên Công, lại trở về cũng không muộn.

-Nguồn:- i-r-ea.d.vn Hơn nữa, xét thấy tác dụng thần kỳ của Thạch Túy linh dịch, Diệp Chân chuẩn bị mang một ít về nhà, lặng lẽ cho phụ mẫu dùng, vài ngày trước vì đột phá, Thạch Túy linh dịch tích lũy được đều dùng không sai biệt lắm, Diệp Chân chuẩn bị ở lại mấy ngày, tích góp chút Thạch Túy linh dịch.

Nhất Khí Hồn Nguyên Công, công pháp Nhân giai Thượng phẩm, tổng cộng chia làm sáu tầng, nghe nói chính là một môn công pháp mà năm đó tổ sư của Tề Vân Tông tu luyện qua.

Ba tầng đầu chú trọng ngưng luyện chân khí, có thể nói thiên chuy bách luyện, tích góp nội tình, lúc tu luyện tiến độ rất chậm, tốn thời gian dài, là gần gấp đôi những môn công pháp khác.

Nhưng tầng bốn có thể ngưng luyện ra cương khí, ngưng tụ thành Chân Cương hộ thể không thể phá vỡ. Vào tầng năm cương khí có thể ly thể ba trọng, ở trong mười bước lấy tính mạng người, dễ như trở bàn tay, không ai địch nổi.

Về phần tầng sáu, luyện thành Nhất Khí Hồn Nguyên đụng chạm đến cảnh giới Dẫn Linh tiên thiên.

Chỉ là giới thiệu vắn tắt của Nhất Khí Hồn Nguyên Công đã khiến Diệp Chân kinh ngạc.

Ngưng luyện ra Chân Cương hộ thể, đây chính là tiêu chí đặc hữu của Chân Nguyên cảnh tam trọng. Nói cách khác, chỉ cần tu luyện Nhất Khí Hồn Nguyên Công này tới tầng bốn là có thể có được chiến lực tương đương Chân Nguyên cảnh tam trọng.

Trong sách còn có chú giải mà Liêu Phi Bạch tự tay ghi, còn có các địa phương cần chú ý khi tu luyện Nhất Khí Hồn Nguyên Công, đã có chú giải của Liêu Phi Bạch, Diệp Chân tu luyện Nhất Khí Hồn Nguyên Công càng thêm dễ dàng.

....

Năm ngày sau, trên một vách núi vắng vẻ, Diệp Chân khoan chân ngồi, ngực đột nhiên gồ lên, từ trên xuống dưới không ngừng phập phồng.

Theo Diệp Chân khí tức tán phát ra càng ngày càng ngưng trọng, ngực và bụng dưới phập phồng càng ngày càng lợi hại.

- Phốc!

Toàn thân phập phồng đột nhiên biến mất, trong miệng Diệp Chân phun ra một ngụm bạch khí như thực chất, đâm vào trên cây tùng to cỡ miệng chén cách năm mét, cây tùng lập tức gãy nát.

- Tinh Huyết Nguyên Thể Công tam trọng chuyển hóa toàn bộ tu vi, lại thêm mười mấy viên Ngưng Chân Đan gia trì, lúc này mới khó khăn lắm đụng chạm đến cánh cửa Nhất Khí Hồn Nguyên Công tầng ba, Nhất Khí Hồn Nguyên Công này thăng cấp, quả nhiên rất chậm.

Lầm bầm một tiếng, trên mặt Diệp Chân lại hiện ra vẻ vui mừng.

Tuy Nhất Khí Hồn Nguyên Công này thăng cấp chậm, nhưng chỉ đụng chạm đến ngưỡng cửa Nhất Khí Hồn Nguyên Công tầng ba, lại làm cho tổng sản lượng Chân Nguyên trong đan điền của Diệp Chân gia tăng lên gần một thành. Hơn nữa Chân Nguyên trong cơ thể ở dưới Nhất Khí Hồn Nguyên Công và Thận Long Châu tác dụng, đã ngưng luyện giống như thủy ngân.

So với lúc ban đầu, Diệp Chân ngưng luyện ra vài giọt Chân Nguyên mà nói quả thực thuần gấp mấy chục lần.

Lực lượng ẩn chứa trong một giọt Chân Nguyên thuần túy này, Diệp Chân chỉ suy nghĩ một chút liền cảm thấy khủng bố.

Tu luyện Nhất Khí Hồn Nguyên Công tới trình độ trước mắt, lại dưới tình huống thiếu khuyết Ngưng Chân Đan phụ trợ, tiếp đó chỉ có thể từ từ mài dũa.

Hơi suy nghĩ một chút, Diệp Chân liền chuẩn bị thu thập hành lý về nhà thăm người thân. Hơn nữa thời gian về nhà cũng không thể kéo dài thêm.

Kì hội của Diệp gia tộc đã tới gần, lúc này đây, Diệp Chân muốn cho cha mẹ một lần nở mày nở mặt!

Đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông thì có quyền lợi về nhà thăm người thân. Trước khi về nhà, phải tới chỗ đại diện tông môn cùng quản phong chấp sự đăng ký.

Dựa vào thân phận thứ hai trên Địa Bảng của Diệp Chân, những thủ tục này hoàn thành rất nhanh. Có điều, Diệp Chân cũng không có lập tức thu thập hành lý rời đi, trước khi rời tông môn, còn có một vật rất trọng yếu phải lấy cho phụ mẫu... chính là Thạch Túy linh dịch.

Lúc mặt trời lặn, Diệp Chân đi thẳng tới Bách Tùng Phong.

- Lại đi tìm Sa Phi? Sa Phi có bằng hữu như người thật đúng là phúc khí của hã, không bao lâu nữa, ta nghĩ Sa Phi cũng có thể tấn cấp làm đệ tử ngoại môn.

Thời điểm Diệp Chân đi qua, trùng hợp gặp Triệu quản sự của Bách Tùng Phong.

- Hã là phúc khí của ta mới đúng, lúc trước nếu không có Sa Phi che chở, nào có ta hiện tại.

Cười ha hả nói chuyện vài câu, lúc Triệu quản sự định cáo từ rời đi, đột nhiên Diệp Chân nhớ một sự tình.

- Triệu quản sự, muốn hỏi thăm người một người, không biết người có biết hay không.

- Diệp Chân, người cứ hỏi là được, nếu lão phu biết, tuyệt đối sẽ không che giấu.

Triệu quản sự cười nói.

- Đồ Phương Diệp, đệ tử chân truyền Đồ Phương Diệp đã từng vẫn lạc, ngài...

Ba chữ “Đồ Phương Diệp” vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của Triệu quản sự liền biến đổi, cắt ngang lời nói của Diệp Chân, hạ giọng nói:

- Người nghe ngóng chuyện của người này làm gì?

- Ta...

- Bất kể vì cái gì, nhớ kỹ, sự tình của Đồ Phương Diệp, không nên hỏi thăm. Chuyện của hắn không phải việc người có thể nghe ngóng. Người này chính là cấm kỵ của tông môn!

- Được rồi, ta phải về nhà, người muốn thăm Sa Phi liền đi nhanh đi!

Triệu quản sự nói.

Nhìn Triệu quản sự vội vã rời đi, thần sắc của Diệp Chân hơi ngưng trọng. Đệ tử chân truyền vẫn lạc kia lại là cấm kỵ của tông môn, xem ra cấm địa tông môn ở phía sau núi, cũng không phải đơn giản như hắn tưởng tượng. Về sau nghe ngóng tin tức này phải cẩn thận một chút.

Giờ đây, ở Bách Tùng Phong, là lúc rất nhiều đệ tử tạp dịch làm xong công việc trở về nghỉ ngơi. Nhìn thấy đệ tử ngoại môn như Diệp Chân đến, mặc dù rất nhiều người đều quen biết, nhưng vẫn cẩn thận đứng dậy vấn an, ánh mắt kính sợ nhìn về phía Diệp Chân.

Thật xa, Sa Phi liền thấy Diệp Chân.

Lúc này đây, Sa Phi không có như thường ngày trước cùng Diệp Chân nói việc nhà, mà kéo Diệp Chân vào phòng của hắn, sau đó thần sắc nghiêm nghị hỏi:

- Diệp Chân, gần đây có phải người đắc tội người nào hay không?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Âm Hương

- Diệp Chân, gần đây có phải người đặc tội người nào hay không?

Vẻ mặt Sa Phi nghiêm túc.

- Làm sao vậy?

Diệp Chân nhướng mày.

Muốn nói có ân oán với Diệp Chân, Mã Hồn đã bị Diệp Chân xử lý. Hồng Báo nên tính là người hận Diệp Chân nhất, bởi vì Thái Y Tiên Tử, chân truyền Phiền Sở Ngọc ở Linh Kiếm Phong cũng miễn cưỡng có thể tính một cái.

- Gần đây thường có đệ tử ngoại môn đến Bách Tùng Phong, tìm hiểu tin tức có liên quan đến người.

Sa Phi nói.

- Người nào?

- Không nhận ra, hơn nữa, đệ tử ngoại môn đến tìm hiểu tin tức của người, không chỉ một!

- Còn không chỉ một?

Diệp Chân nhíu mày chặt hơn.

- Bọn hắn đều tìm hiểu tin tức gì?

- Rất nhiều, phương diện rất rộng, nhưng cuối cùng đều vây quanh tu vi của người. Từ biểu hiện của người mới nhập môn, khi nào đột phá đến Luyện Huyết nhị trọng, Luyện Huyết tam trọng. Trên cơ bản, trên Bách Tùng Phong phạm là đệ tử tạp dịch đã giao đấu với người, toàn bộ bị hỏi một lần. Người và Mã Nguyên Vũ trước sau chiến hai trận, cũng là đối tượng trọng điểm chú ý.

Sa Phi nói.

Diệp Chân ngạc nhiên.

- Sao người biết rõ ràng như vậy?

Nghe vậy, trên mặt Sa Phi hiện ra vẻ đặc ý.

- Cũng không nhìn một chút ta là ai! Hắc, có Huyết Nguyên đan người cho ta tương trợ, tu vi của ta đột nhiên tăng mạnh. Bây giờ, ta là lão đại chân chính ở Bách Tùng Phong, có gió thổi cỏ lay gì, bọn hăn ai dám giấu diếm ta!

- Đúng rồi, loại tình huống này, ước chừng là từ lúc nào bắt đầu?

- Ta suy nghĩ một chút.

Sa Phi rơi vào trầm tư.

- Khoảng tám chín ngày trước!

- Tám chín ngày trước?

Diệp Chân nghe vậy rơi vào trầm tư.

Tám chín ngày trước đúng là thời điểm Diệp Chân ở trên đài đấu võ ra hết danh tiếng, giết Mã Hồn, quyền bại Hồng Báo. Diệp Chân rõ ràng từ lúc này đã bị người khác chú ý.

Người chú ý hẳn sẽ là ai chứ?

Chân truyền Phiền Sở Ngọc hẳn là có thể bài trừ, người như vậy, còn không ném mặt mũi như thế.

Có phải Hồng Báo hay không? Hoặc là người có tâm khác lưu ý đến Diệp Chân thay đổi tốc độ quá nhanh?

Người có tâm?

Một thân ảnh đột nhiên xẹt qua đầu Diệp Chân.

Diệp Chân rất rõ ràng, gần đây hẳn quật khởi tốc độ quá nhanh, thời gian bốn tháng, từ đệ tử tạp dịch Luyện Huyết tam trọng đỉnh phong, đến bây giờ xếp thứ hai trên Địa Bảng.

Tốc độ thay đổi này, còn ở trong phạm vi bình thường, Tề Vân Tông cũng không phải không có, nhưng phàm là người có tốc độ tu luyện này, không có chỗ nào mà không phải là thiên tài thiên phú thật tốt, những thiên tài kia như Trường Tôn Nhiên... có được tốc độ như vậy là quá bình thường.

Nhưng rơi vào trên người Diệp Chân xuất thân đệ tử tạp dịch, loại tốc độ thay đổi này liền trở nên rất không bình thường.

Vì vậy, liền có người có tâm chú ý Diệp Chân, muốn lấy được bí mật sau lưng Diệp Chân.

Diệp Chân cực kỳ rõ ràng dưới tình huống hẳn đã khiến người có tâm chú ý, phương pháp ứng đối tốt nhất là im lặng rời Bách Tùng Phong, trong vòng ba tháng thậm chí nửa năm, cũng sẽ không tiếp tục tới Huyền Nhai bí động lấy Thạch Túy linh dịch.

Chờ những người kia quan sát lâu rồi, cảm thấy trên người Diệp Chân không có bí mật gì, tự động buông tha, Diệp Chân mới có thể tiến về Huyền Nhai bí động lần nữa.

Có điều, chỉ có làm trộm ngàn ngày, nào có đạo lý ngàn ngày phòng trộm.

Huống hồ, về sau bất luận như thế nào, buổi tối hôm nay, Diệp Chân phải đi Huyền Nhai bí động một chuyến. Thạch Túy linh dịch có tác dụng cực kỳ kinh người, Diệp Chân về nhà, nhất định phải mang cho cha mẹ một chút.

Suy nghĩ một lúc, đối với chuyện này Diệp Chân đã có tính toán.

Giống như thường ngày đến Bách Tùng Phong, Diệp Chân và Sa Phi nói chuyện phiếm tới khuya. Lúc gần đi, Diệp Chân cho Sa Phi một bình Huyết Nguyên đan.

Đi trên đường núi giống như ruột dê của Bách Tùng Phong, Diệp Chân tùy ý đạp xà bộ, phảng phất như rần trườn tiến lên, như giẫm trên đất bằng.

Dưới chân tùy ý, nhưng tinh thần của Diệp Chân lại tập trung cao độ, lực lượng tụ ở hai lỗ tai, chăm chú lắng nghe tất cả động tĩnh ở xung quanh.

Diệp Chân không biết hôm nay có người theo dõi hãn hay không, nhưng cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn.

Ở một khúc cua, Thiết Chi Tùng rậm rạp chẳng chịt như bóng ma theo gió lắc lư, phát ra tiếng thông reo reo rắc, thời điểm Diệp Chân tới đây, thân hình mạnh mẽ bắn ra, trong nháy mắt liền biến mất ở trong rừng tùng, chỉ còn lại có tiếng thông reo không ngừng vang lên.

-Nguồn:-- iread-.vnSau khi thân hình của Diệp Chân tan biến không lâu, một bóng đen đột nhiên xuất hiện ở khúc cua.

- Hừ, trên người tiểu tử này quả nhiên có bí mật. Cũng đủ cơ linh, có điều hôm nay người nhìn chăm chăm người, lại là ta...

Bóng đen lóe lên, cũng biến mất ở trong rừng tùng.

Trên vách đá, thân hình của Diệp Chân xuất hiện ở lối vào Huyền Nhai bí động, trước khi chui vào Huyền Nhai bí động, Diệp Chân nhìn thoáng qua núi rừng đen kịt, bóng cây đung đưa, không có bất kỳ dị thường, nhưng trong đầu Diệp Chân, luôn quanh quẩn một tia bất an.

Sau khi hẳn chui vào Huyền Nhai bí động, loại bất an này lại càng ngày càng mạnh.

Trong Huyền Nhai bí động, hết thảy như thường, gần mười ngày không có tới, trong ống trúc Diệp Chân mà bố trí, đã có non nửa ống Thạch Túy linh dịch màu xanh.

Thạch Túy linh dịch tích trữ mười ngày, hẳn là đủ phụ mẫu sử dụng.

Bởi vì trong lòng có bất an, Diệp Chân cơ hồ là bằng tốc độ nhanh nhất chừa Thạch Túy linh dịch vào ống trúc nhỏ mà mình mang tới, chuẩn bị rời đi.

Choang!

Đá vụn mà Diệp Chân bố trí ở cửa động phát ra tiếng vang âm âm, một Hắc y nhân chui vào trong bí động.

- Diệp sư đệ, nếu như ta là người, sẽ ngoan ngoãn buông ống trúc trong tay xuống.

Một âm thanh khá âm nhu vang lên.

- Đại sư huynh, quả thật là người?

Nhìn thấy người tới, thần sắc của Diệp Chân không có chút ngoài ý muốn nào.

Hôm nay thời điểm Sa Phi đề cập với hắn chuyện này, Diệp Chân nhớ tới Kim Nguyên Bảo từng nói đại sư huynh Cổ Đa Trí tựa hồ rất để bụng hắn.

Diệp Chân phỏng đoán qua, người có tâm kia rất có thể là đại sư huynh Cổ Đa Trí, không nghĩ tới thực đoán trúng.

Chỉ là Diệp Chân có chút không hiểu, mình cẩn thận như vậy, thời điểm tới Huyền Nhai bí động, càng làm đủ phòng bị. Đại sư huynh Cổ Đa Trí làm sao theo dõi đến hắn?

- Xem ra, người cũng không đàn?

Cổ Đa Trí cười gằn.

- Diệp sư đệ, nếu như ta không đoán sai, tu vi của người có thể ở trong thời gian năm tháng, lấy tốc độ tu luyện cơ hồ sánh ngang nội môn đệ nhất thiên tài Trường Tôn Nhiên, từ Luyện Huyết nhất trọng bảo tấp tiến đến Luyện Huyết ngũ trọng đỉnh phong, dựa vào chính là vật trong tay người?

Diệp Chân nhìn ống trúc nhỏ trong tay, đang muốn mở miệng, Cổ Đa Trí lại cười nói.

- Diệp Chân, không cần phủ nhận! Lấy thiên phú huyết mạch tam mạch trung phẩm của người, mặc dù xuất thân Kim Thành Diệp gia, nhưng chỉ là chi thứ, người trong nhà, một năm có thể cho người chỉ một hai trăm lượng bạc, sợ là ngay cả một viên Huyết Nguyên đan cũng mua không nổi?

- Không sai, Đại sư huynh người nghe được tin tức rất chuẩn xác, sở dĩ tu vi của ta đột nhiên tăng mạnh, là dựa vào đồ chơi này.

Diệp Chân lung lay ống trúc trong tay.

- Có điều, có một việc ta nghĩ không thông, trên đường tới, ta đã thi triển vô số thủ đoạn, làm sao người còn có thể theo dõi được ta?

Cổ Đa Trí cười đắc ý.

- Bản thân ta vốn lấy tốc độ nổi danh, nhưng chuyện này không phải trọng yếu nhất, quan trọng nhất là ta biết mỗi lần người đi Bách Tùng Phong, đều sẽ trò chuyện với Sa Phi tới khuya. Ta đoán, người và Sa Phi trò chuyện lâu như vậy, là vì kéo dài thời gian, đợi lúc đêm khuya vắng người, đi làm sự tình bí mật của mình.

Cho nên, ta âm thầm hạ một loại Âm Hương ở trên người Sa Phi, chỉ cần cùng Sa Phi thời gian dài tiếp xúc thân mật, sẽ nhiễm loại Âm Hương này. Hắc, nói thật, Diệp sư đệ, Xà Du Bộ của người luyện thật tinh thâm, nếu không có Âm Hương dẫn đường, ta thực không truy tung được người.

- Ra là như vậy!

Diệp Chân cẩn thận ngửi ống tay áo của mình, mới ngửi được một mùi thơm rất nhạt.

Âm thầm ghi nhớ điểm này, kinh nghiệm giang hồ của Diệp Chân lại tăng mấy phần.

Tháo gỡ được nghi ngờ trong lòng, hai chân của Diệp Chân điểm một cái, bày ra tư thế Ngũ Nhạc Thần Quyền, xông về phía Cổ Đa Trí:

- Tốt rồi, đại sư huynh, đã bị người phát hiện, ta cũng không thể nói gì hơn, Ngoài động còn có ai, người gọi hăn tiến đến, chúng ta cùng một chỗ

chiến, quyết định bảo bối trong tay ta thuộc về ai!

- Ngoài động còn có ai? Diệp Chân, người cho ta ngọc sao, loại chuyện tốt này, sao ta có thể...

Nói còn chưa dứt lời, thần sắc của Diệp Chân trở nên an định, thần sắc của Cổ Đa Trí lại đột biến, hấn bị Diệp Chân lừa rồi!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Bí Động Hủy?

- Người lừa ta, Diệp Chân, chẳng lẽ người cho rằng một mình ta liền không đánh được người!

Đại sư huynh Cổ Đa Trí lập tức hiểu được đây là Diệp Chân đang bày hãn xem có đồng bạn hay không.

Mà sau khi có đáp án, thần sắc của Diệp Chân chắc chắn hơn không ít, hiển nhiên là rất nắm chắc thực lực của mình.

- Trước khi Hồng Báo lên đài đấu võ cũng nghĩ như vậy.

Kỳ thật Diệp Chân vốn có bảy tám phần nắm chắc xác định Cổ Đa Trí là một người tới, vừa rồi hỏi chặn đầu chỉ là vì phòng ngừa.

Bây giờ đã xác định chỉ có Cổ Đa Trí, chuyện liền dễ làm.

Thân hình của Diệp Chân chậm rãi di động về phía cửa động, khí tức khắc nghiệt dần dần lan tràn ra xung quanh.

- Diệp sư đệ, người muốn giết ta?

Cổ Đa Trí nhíu mày quát.

- Chẳng lẽ đại sư huynh để ta khoanh tay chịu chết?

- Ha ha, Diệp sư đệ, đừng nóng vội, kỳ thật, người chết ta vong cũng không phải phương thức giải quyết duy nhất, chuyện này, chúng ta có thể giải quyết hòa bình.

Cổ Đa Trí cười nói.

- Giải quyết hòa bình?

Vẻ mặt Diệp Chân không tin.

- Không tin?

Cổ Đa Trí nhìn chằm chằm Diệp Chân, trong tay đột nhiên thêm ra một vật.

- Người xem cái này một chút?

Hừ!

Thời điểm ánh mắt Diệp Chân chuyển động, ngón tay của Cổ Đa Trí vung mạnh, một tia ánh sáng âm u mang theo tiếng xé gió bén nhọn đánh úp về phía Diệp Chân, cơ hồ là đồng thời, trường kiếm bên hông Cổ Đa Trí ra khỏi vỏ, kiếm quang thoáng hiện, chém thẳng vào Diệp Chân!

Coi như Diệp Chân sớm có đề phòng, vẫn bị Cổ Đa Trí đánh trở tay không kịp, thậm chí một tiếng “âm hiểm”. Thân hình chớp nhoáng, tránh khỏi ám khí của Cổ Đa Trí tập kích, nhưng không gian trong Huyền Nhai bí động này quá nhỏ, trước sau hai mươi mét, còn chưa đủ Xà Đạn Thảo thi triển toàn lực.

Cổ Đa Trí lại như bóng với hình đuổi giết tới, thi triển ra Tiểu Thiên Tinh Kiếm Pháp quý bí, phối hợp kiếm quang dài vài thước trên trường kiếm, lần nữa đánh về phía Diệp Chân.

Cũng may Xà Du Bộ của Diệp Chân thích hợp chiến đấu cự ly gần, ở loại địa phương không gian nhỏ hẹp này cũng có thể phát huy.

Đột nhiên, thân hình của Diệp Chân mãnh liệt xoay chuyển, tránh khỏi kiếm quang dài đến năm thước của Cổ Đa Trí, thân hình trượt nhanh,

thoáng kéo ra một chút khoảng cách, thời điểm Diệp Chân định phản kích, ngoài ý muốn xảy ra.

Thì ra vừa rồi Diệp Chân lóe lên, liền vọt đến trước đoạn thạch nhũ trong bí động, cái thạch nhũ đứt rời kia, là trước đây Diệp Chân cảm thấy Thạch Túy linh dịch xuất xứ không rõ nên đào xuống, nhưng sợ từ nay về sau không có Thạch Túy linh dịch, liền không dám đào nữa.

Diệp Chân tránh ra, nhưng đoạn thạch nhũ chảy ra Thạch Túy linh dịch lại là tử vật, kiếm quang của Cổ Đa Trí chém tới, oanh một tiếng, liền chém gãy thạch nhũ.

Bành!

Đá vụn tung ra.

Chỗ thạch nhũ kia bao quát cả ống trúc mà Diệp Chân treo ở nơi đó, đều bị kiếm quang của Cổ Đa Trí đánh nát bấy, còn đánh ra một cái hố sâu cả mét.

Hủy?

Diệp Chân cùng Cổ Đa Trí đồng thời ngẩn người.

Trong nháy mắt tiếp theo, kiếm quang trong tay Cổ Đa Trí lại hiện ra, thân hình nhảy lên, hàn tinh chớp liên tục, điểm nhanh về phía Diệp Chân, hãn cũng gấp, trực tiếp vận dụng sát chiêu trong Tiểu Thiên Tinh Kiếm, ánh sao chớp liên tục!

Cơ hồ là đồng thời, Diệp Chân thu được chút cơ hội thở dốc, cũng đâm ra một quyền!

Sát chiêu trong Ngũ Nhạc Thần Quyền Phàm giai thượng phẩm... Ngũ Nhạc Đồng Quy!

Rầm rầm rầm ầm!

Diệp Chân liên tiếp vung ra mấy quyền, mấy quyền ấn Chân Nguyên thuần thanh sắc ngênh hướng kiếm quang của Cổ Đa Trí.

- Chân Nguyên cảnh?

Quyền ấn thuần thanh sắc để Cổ Đa Trí ngây ra một lúc.

- Đột phá nhanh như vậy?

Nhưng khi kiếm quang của Cổ Đa Trí va chạm với quyền ấn thuần thanh sắc của Diệp Chân, sắc mặt của Cổ Đa Trí đại biến, trong mắt hiện ra vẻ khiếp sợ.

- Sao có thể có chuyện này?

Kiểm quang của Cổ Đa Trí lại bị quyền ấn thuần thanh sắc của Diệp Chân đánh nát, không chỉ như thế, dư uy của quyền ấn thuần thanh sắc còn làm cho Cổ Đa Trí không thể không thu chiêu lui giữ.

Cổ Đa Trí khiếp sợ là có lý do. Dưới tình huống tu vi giống nhau, Võ kỹ Phàm giai thượng phẩm va chạm với Võ kỹ Nhân giai hạ phẩm. Võ kỹ Phàm giai thượng phẩm trên cơ bản không có khả năng thắng.

Cho dù có cũng nhiều lắm là cân sức ngang tài, không có khả năng chiếm ưu thế.

Truyện được dịch-h tại iREAD.-vn--Nhưng bây giờ, loại tình huống này hết lần này tới lần khác lại xảy ra.

Ngay thời điểm Cổ Đa Trí khiếp sợ, thân hình của Diệp Chân chúm xuống bắn ra, sử dụng Xà Đạn Thảo, trực tiếp va vào ngực Cổ Đa Trí, ba ba ba!

Hai tay mười ngón như răn điếm ra ba mươi chỉ, Linh Xà Tiệt Mạch Thủ... Tiệt Mạch Phong Nguyên!

Thân hình của Cổ Đa Trí cứng đờ, sắc mặt lập tức đỏ bừng, Chân Nguyên trào lên, địa phương Diệp Chân vừa mới điếm qua ba mươi sáu chỉ nổ rầm rầm rầm, Cổ Đa Trí đang điên cuồng thúc dục Chân Nguyên phá vỡ Linh Xà Tiệt Mạch Thủ của Diệp Chân.

Nhưng đã chậm.

Võ giả Chân Nguyên cảnh, chỉ cần cho hãn cơ hội trong nháy mắt, liền có thể khắc địch chiến thắng.

Huống chi, Cổ Đa Trí bị Tiệt Mạch Phong Nguyên điếm trúng, cho Diệp Chân thời gian, cũng không phải một hơi hai hơi.

Ba ba ba!

Rầm rầm rầm!

Thân hình Diệp Chân chớp nhoáng, quyền chưởng như đao, trong nháy mắt, mấy chục quyền bao hàm Chân Nguyên khủng bố, liền đánh vào các vị trí yếu hại của Cổ Đa Trí.

Trong mấy tức thời gian, Cổ Đa Trí liền cuồng phun máu tươi, khô héo nằm trên mặt đất, hấp hối.

Dưới tình huống như thế, Diệp Chân vẫn còn lo lắng, điếm qua Linh Xà Tiệt Mạch Thủ, tháo xuống hai tay hai chân của Cổ Đa Trí.

Cuối cùng, Diệp Chân có chút suy nghĩ, liền hạ quyết tâm, trong mắt lóe lên hàn quang, một chưởng cắt về phía cổ họng của Cổ Đa Trí.

Trong nháy mắt ngắn ngủi này, Diệp Chân đã suy nghĩ kỹ càng, dù thân phận của Cổ Đa Trí để người chú mục, nhưng hôm nay cũng phải xử

lý.

- Đợi một chút!

Sinh tử tới gần, Cổ Đa Trí mở miệng.

- Đừng, đừng giết ta, Diệp sư đệ, ta là đệ tử xếp thứ nhất trên Địa Bảng, đã tiến vào ánh mắt của trưởng lão tông môn, giết ta, người sẽ có rất nhiều phiền phức!

- Không giết người, ta mới có rất nhiều phiền phức!

- Không không không, Diệp sư đệ, ta có bảo bối, trong phòng ta có đan dược giá trị vạn kim, ta lấy những đan dược kia mua mạng của mình, Diệp sư đệ, ta còn có...

Thanh âm của Cổ Đa Trí dừng lại, Diệp Chân dùng một chưởng cắt nát cổ họng của hắn.

Tiền tài động nhân tâm, mặc dù Cổ Đa Trí hứa hẹn rất mê người, nhưng Diệp Chân phải còn sống mới tiêu được.

Cổ Đa Trí nói không sai, lấy thân phận Địa Bảng đệ nhất của hắn, cơ hồ là trăm phần trăm thành đệ tử nội môn, còn là đệ tử nội môn rất có tiềm lực, được tông môn xem trọng.

Một đệ tử nội môn bình thường chết ở Tề Vân Tông cũng sẽ gây ra sóng to gió lớn, nếu Cổ Đa Trí xếp thứ nhất trên Địa Bảng chết, đưa tới chấn động có thể nghĩ.

Nhưng không giết không được.

Bây giờ Diệp Chân có thể làm, cũng chỉ có thể kết thúc chuyện ở Huyền Nhai bí động.

Về phần những chuyện khác, Diệp Chân chỉ có thể đánh bạc!

Đánh bạc Cổ Đa Trí này tư tâm.

Hoặc là nói, đánh bạc Cổ Đa Trí làm người bình thường, hẳn không có nói hành động hôm nay cho bất luận kẻ nào. Còn trước đó Cổ Đa Trí sắp xếp người đến Bách Tùng Phong điều tra tin tức của Diệp Chân, không ai biết Cổ Đa Trí đang lưu ý Diệp Chân, điểm này, Diệp Chân tuyệt không lo lắng.

Tu vi của hắn đề thăng nhanh như vậy, không để cho người chú ý mới là lạ.

Nhìn thi thể của Cổ Đa Trí ngừng co giật, đột nhiên Diệp Chân thờ hồn hể, một cảm giác sợ hãi âm thầm cùng hưng phấn, đồng thời hiện lên ở trong đầu Diệp Chân, để Diệp Chân không khỏi chảy mồ hôi đầm đìa.

Tính toán ra, đây là lần thứ nhất Diệp Chân chân chân chính chính ở khoảng cách gần giết người.

Lần trước ở rất xa đá kiếm xử lý Mã Hồn, cách quá xa, căn bản không có cảm giác gì.

Bình phục hô hấp một chút, lau mồ hôi lạnh trên trán, Diệp Chân đi tới chỗ thạch nhũ lúc trước, chỗ đó, mới là chỗ bây giờ Diệp Chân quan tâm nhất.

Không biết có bị Cổ Đa Trí hủy diệt hay không?

Chỗ đó, bây giờ đã bị Cổ Đa Trí đánh ra một cái động lớn, thạch nhũ trước đây chảy ra Thạch Túy linh dịch, cả gốc đều bị Cổ Đa Trí đánh nát bấy, tìm không được một tia thạch nhũ hoặc Thạch Túy linh dịch nữa.

Dùng sức kéo đá vụn ra, dọn dẹp nơi này, càng thanh lý, nội tâm Diệp Chân càng trầm xuống, chẳng lẽ Thạch Túy linh dịch này, bị Cổ Đa Trí hủy diệt rồi?

Đột nhiên, Diệp Chân đang dọn dẹp đá vụn, con mắt không khỏi sáng ngời!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chủ Phong Chấn Động

Dưới đáy hồ, một viên bảo thạch lớn chừng quả trứng gà, tản ra ánh sáng màu xanh nhạt xuất hiện ở trước mắt Diệp Chân.

Nhất là trên bảo thạch tản ra ánh sáng màu xanh nhạt kia, còn kết nối một đoạn nhỏ thạch nhũ, trên thạch nhũ cùng bảo thạch màu xanh kia, lúc này ần ần chảy ra một tia chất lỏng màu xanh, đoạn nhỏ thạch nhũ càng ần ần có Thạch Túy linh dịch chảy ra.

Nhìn thấy một màn này, Diệp Chân cơ hồ có thể xác định, viên bảo thạch lớn chừng quả trứng gà, tản ra ánh sáng màu xanh nhạt kia, là ngọn nguồn của Thạch Túy linh dịch.

Tác dụng của Thạch Túy linh dịch đã đủ thần kỳ, vậy bảo bối có thể sinh ra Thạch Túy linh dịch sẽ thần kỳ mức nào.

Đột nhiên, thần sắc của Diệp Chân biến đổi.

Bảo bối sinh ra Thạch Túy linh dịch kia, sau khi bạo lộ ở trong không khí, vệt nước óng ánh ở mặt ngoài vậy mà theo thời gian trôi qua khô cạn, đoạn thạch nhũ lưu lại cũng mất đi hết thủy tinh hoa, hóa thành một đồng cát mịn rơi xuống, chỉ còn lại có viên bảo thạch lớn chừng quả trứng gà kia, giống như khí cầu từ từ co rút lại.

Vết óng ánh mất đi, vầng sáng đang chậm rãi thu liễm, chỉ mấy giây, bảo thạch lúc trước phảng phất như thần vật tản ra ánh sáng màu xanh nhạt, liền biến thành một viên đá cuội nhìn qua không có gì lạ.

Diệp Chân có chút gấp, luống cuống tay chân chôn Thạch Túy Châu xuống đất cát: “Thạch Túy Châu” là Diệp Chân đặt cho bảo thạch thần kỳ có thể sản xuất ra Thạch Túy linh dịch.

Nhưng dù Diệp Chân cố gắng thế nào đi nữa, vùi bao nhiêu cát đá, viên Thạch Túy Châu này vẫn thu liễm vàng sáng, hơi nước tiêu hết, không có chút dấu hiệu khôi phục nào.

Chờ đến hai canh giờ, Diệp Chân đã mất hi vọng với chuyện Thạch Túy Châu sẽ khôi phục lần nữa, hơn nữa hẳn cũng không thể chờ đợi quá lâu, còn một hai canh giờ nữa trời sẽ sáng.

Chỉ có thể mang Thạch Túy Châu đi.

Diệp Chân tin tưởng Thạch Túy Châu này tuyệt đối là một bảo bối khó lường, khẳng định có tác dụng mình không biết.

Thạch Túy Châu rất nặng, thật khó tưởng tượng, một tảng đá lớn chừng quả trứng gà, lại có trọng lượng giống như tảng đá bằng cái dưa hấu. Có điều, để cho Diệp Chân cảm thấy Thạch Túy Châu này khó lường nhất lại là một phát hiện khác.

Vừa rồi, thời điểm Thạch Túy Châu vào tay, Diệp Chân như trước có chút chưa từ bỏ ý định, ý tưởng đột phát, thử nghiệm đưa một tia Chân Nguyên trong cơ thể mình vào Thạch Túy Châu.

Chuyện kinh khủng xảy ra.

Một tia Chân Nguyên còn nhỏ hơn cọng tóc đưa vào Thạch Túy Châu, Thạch Túy Châu giống như thùng thuốc súng bị nhen lửa, lực lượng khủng bố mà bạo ngược đột nhiên từ trong Thạch Túy Châu tuôn ra.

Chân Nguyên của Diệp Chân bị lực lượng cuồng bạo trong Thạch Túy Châu nổ nát bấy, lực phản kích liên đới tới Diệp Chân, để kinh mạch ở bàn

tay bị chấn thương không nhẹ.

Có điều, nhắc tới cũng kỳ, sau khi hủy sạch sẽ tia Chân Nguyên mà Diệp Chân đưa vào kia, lực lượng cuồng bạo để Diệp Chân sợ hãi trong Thạch Túy Châu kia liền bình tĩnh xuống, tựa như một tảng đá bình thường không có gì lạ.

Xong chuyện, Diệp Chân lại sợ hãi không thôi.

Vừa rồi may mắn hẳn cẩn thận, chỉ đưa vào một tia Chân Nguyên rất nhỏ, nếu hẳn tùy ý đưa vào một đạo Chân Nguyên, lực phản kích cuồng bạo trong Thạch Túy Châu kia nổ nát vụn cánh tay của hẳn cũng là nhẹ.

Không cẩn thận, muốn mạng nhỏ của Diệp Chân hẳn cũng là chuyện rất dễ dàng.

- Thạch Túy Châu này tuyệt đối là bảo bối ghê gớm, nhất định phải cất kỹ, nói không chừng về sau hữu dụng!

Cất kỹ Thạch Túy Châu, Diệp Chân nhìn hố to do Cổ Đa Trí bỏ ra, có chút buồn vô cớ, Thạch Túy linh dịch tác dụng cực kỳ thần diệu, cứ như vậy không còn.

Có điều, họa phúc song hành, biết đâu Thạch Túy Châu này là bảo bối gì thì sao?

Trước khi rời khỏi nơi này, Diệp Chân xử lý thi thể của Cổ Đa Trí một chút, ít nhất cũng phải chôn đi, đương nhiên trước khi chôn, tài vật trên người Cổ Đa Trí, Diệp Chân sẽ không dễ dàng buông tha.

Cổ Đa Trí mang theo không nhiều thứ, một bình rượu Ngưng Chân Đan, một quyển bí tịch Nhân giai hạ phẩm tên là Tiểu Thiên Tinh Kiếm, còn có trăm mảnh vàng lá một lượng, có giá trị nhất, lại là mười tấm ngân phiếu ngàn lượng của Hắc Thủy tiền trang.

Trừ cái thanh trường kiếm kia, còn có ngọc bài thân phận đại biểu cho đệ tử ngoại môn của Cổ Đa Trí.

Cuối cùng, trải qua cân nhắc thận trọng, Diệp Chân mang đi chỉ có một bình rượu Ngưng Chân Đan, còn có một trăm tấm vàng lá.

Một vạn lượng ngân phiếu kia, trải qua Diệp Chân cẩn thận so sánh, phát hiện không khác ngân phiếu trong tay mình, ấn ký cũng đồng dạng, thậm chí số thứ tự cũng lộn xộn, Diệp Chân mới thu vào trong ngực của mình.

Về phần công pháp bí tịch Nhân giai hạ phẩm Tiểu Thiên Tinh Kiếm Pháp giá trị lớn nhất, cùng trường kiếm Cổ Đa Trí mang theo, Diệp Chân vẫn thành thành thật thật chôn cho Cổ Đa Trí.

Cái nào có thể đựng, cái nào không thể đựng, Diệp Chân vẫn rất sáng suốt, kể cả trước đây Cổ Đa Trí nói trong phòng hãn có đan dược giá trị vạn kim, thậm chí có bảo bối càng đáng tiền, nhưng chỉ có kẻ ngu si mới đi tới phòng hãn kiếm đồ.

Bạn đang đọc truyện tại iREA.D.v.n..Lúc trước Diệp Chân ở nhà rất thích đọc tiểu thuyết truyện ký, trong tiểu thuyết truyện ký có nhiều ví dụ vì tiền mà chết lắm.

Cuối cùng, Diệp Chân nhìn chăm chăm vào ngọc bài thân phận trong tay Cổ Đa Trí, lại không biết xử lý như thế nào.

Mỗi một đệ tử ngoại môn, đều có một ngọc bài thân phận, cái ngọc bài thân phận này rất thần kỳ, có thể ghi chép điểm cống hiến của đệ tử ngoại môn, cũng có thể sinh ra cảm ứng với Thiên Bảng Địa Bảng, nghe nói, còn có rất nhiều tác dụng thần kỳ không muốn người biết.

Diệp Chân không biết ngọc bài thân phận này còn có tác dụng thần kỳ gì, cho nên không dám tự tiện xử trí. Nếu hơi có sai lầm, sẽ liên quan đến

mạng nhỏ của Diệp Chân.

Trong Tề Vân Tông, người giết hại đồng môn... giết không tha!

Suy nghĩ thật lâu, Diệp Chân đột nhiên nhớ tới ở tiệm cơm nghe được một sự tình, nói là một đệ tử ngoại môn bình thường hành vi có chút quái gở, chết ở phía sau núi hơn nửa năm, thi cốt mục nát còn không có bị người phát hiện.

Cuối cùng thông qua ngọc bài thân phận lưu lại, mới xác định thân phận của đệ tử ngoại môn này.

Nếu như kia là thật, vậy thì đại biểu cho một sự kiện... ngọc bài thân phận hoàn hảo, không có tác dụng thông tri tông môn biết người nắm giữ sống hay chết.

Xác định điểm này, vậy chỉ cần lại xác định một việc, Diệp Chân liền có thể ở trong một thời gian ngắn che giấu tin tức Cổ Đa Trí chết.

Thận trọng xử lý sạch tất cả dấu vết trong Huyền Nhai bí động, Diệp Chân mang theo ngọc bài thân phận của Cổ Đa Trí, lặng yên không tiếng động rời khỏi nơi này.

Diệp Chân không kinh động bất luận người nào rời Bách Tùng Phong, sau khi đến Đông Lai Phong, thấy trên Địa Bảng, danh tự của Cổ Đa Trí vẫn sáng rạng rỡ, Diệp Chân không khỏi thở dài một hơi.

Đệ tử ngoại môn chết, chỉ cần ngọc bài thân phận còn, danh tự ở trên Địa Bảng sẽ không biến mất, như vậy trong thời gian ngắn, sự tình Cổ Đa Trí tử vong sẽ không bị tông môn phát giác.

Tông môn phát giác càng muộn, Diệp Chân lại càng an toàn.

Ngày hôm sau, Diệp Chân tới chỗ Đông Lai thân Lưu chấp sự thông báo một tiếng, liền xách hành lý rời Tề Vân Tông, bước lên đường trở về nhà.

Tề Vân Tông ở trong hẻm núi Tề Vân, cách quận Vũ An huyện Kim Thành của Diệp Chân ước chừng bốn ngàn dặm, hơn nữa con đường gập ghềnh, nếu dựa vào đi bộ, nhanh nhất cũng phải một tháng mới có thể trở về, rất lãng phí thời gian.

May mắn tiểu trấn ở dưới núi Tề Vân Tông, có bán Thiên Lý Mã trèo núi như giẫm trên đất bằng, bỏ ra hai ngàn lượng bạc, Diệp Chân mua một con Ngân Giác Mã một sừng màu trắng, cười thay cho đi bộ.

Ngân Giác Mã là một loại ngựa có huyết mạch Yêu thú cực kì thừa thốt, nhân loại ở Chân Huyền đại lục sinh sôi nảy nở vạn năm, dần dần tuần phục loại Ngân Giác Mã lực lớn vô cùng, trèo núi như giẫm trên đất bằng này.

Có điều, Ngân Giác Mã này không chỉ giá cao, hơn nữa nuôi nấng rất phí tiền bạc, mỗi ngày ăn gần một lượng bạc, không phải người bình thường có thể nuôi nổi.

Đương nhiên, đối với Diệp Chân hiện tại mà nói, cái này căn bản không tính là gì.

Ban ngày Diệp Chân nắm chặt thời gian chạy đi, buổi tối sẽ nghỉ ngơi tu luyện, không dám thư giãn chút nào.

Một ngày này, Diệp Chân cưỡi Ngân Giác Mã đi tới bờ sông Hắc Thủy uốn lượn vạn dặm, nhìn thấy nước sông Hắc Thủy như mực, sóng cả mãnh liệt, trong nội tâm Diệp Chân đột nhiên khê động, ném ngọc bài thân phận của Cổ Đa Trí vào trong Hắc Thủy đang lao nhanh.

Mang theo đồ chơi nguy hiểm này bốn năm ngày, bị Diệp Chân ném vào trong Hắc Thủy, theo nước sông đen như mực chìm chìm nổi nổi bồng bênh đi xa.

Khi thì bị một cơn sóng đánh vào đáy nước, khi thì theo mạch nước ngầm đục vào đá ngầm, khi thì theo dòng nước nện ở trên đê, rớt cục, sau vô số lần va chạm, trên ngọc bài thân phận của Cổ Đa Trí chậm rãi xuất hiện vết rạn.

Hai ngày sau, một cơn sóng đánh tới, ngọc bài thân phận của Cổ Đa Trí cuối cùng hóa thành mảnh vỡ, theo nước sông trôi đi.

Cơ hồ ngay trong nháy mắt ngọc bài thân phận của Cổ Đa Trí vỡ vụn, trên Địa Bảng, tên của Cổ Đa Trí lấp lóe, sau đó biến mất khỏi Địa Bảng.

Tên Diệp Chân ở trên Địa Bảng lóe sáng, liền chiếm cứ thứ nhất, Hồng Báo đã từng bị Diệp Chân đánh xuống thứ ba, lần nữa bò lên vị trí lão nhị.

Đông Lai Phong Lưu chấp sự như có cảm ứng, nhìn thấy danh tự của Cổ Đa Trí biến mất, vội vàng tới chỗ ở của Cổ Đa Trí xem xét hỏi thăm, sắc mặt đại biến, sau đó chạy về phía chủ phong Tề Thiên phong!

- Cái gì, Cổ Đa Trí xếp thứ nhất trên Địa Bảng ngoài ý muốn bỏ mình? Đây chính là đệ tử lão phu nhìn trúng.

Trong thời gian ngắn, chủ phong của Tề Vân Tông chấn động, mấy vị đệ tử chân truyền đã lâu không thấy hiện thân, kể cả Linh Kiếm Phong chân truyền Phiền Sở Ngọc cũng xuống núi!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Quá Sơn Phong

Thời điểm Tề Vân Tông vì Cổ Đa Trí xếp thứ nhất trên Địa Bảng chết, chủ phong chấn động, đệ tử chân truyền điều tra, Diệp Chân đi tới Thanh Ngưu Sơn cách quận Vũ An chỉ có trăm dặm.

Lúc này sắc trời đã muộn, Diệp Chân cũng không vội vã chạy đi, mà chiến đấu với một con Tam Nhân Yêu Lang.

Tam Nhân Yêu Lang chính là Yêu thú Nhân giai trung phẩm, nó tính hung tàn, lực lớn, tốc độ cực nhanh, quan trọng nhất là, trong con mắt thứ ba trên trán nó, có thể bắn ra một tia sáng xanh, người trúng không chết cũng phải trọng thương.

Có điều, dựa vào Xà Du Bộ cực kỳ linh xảo, Diệp Chân đối phó Tam Nhân Yêu Lang này lại thoải mái.

Đột nhiên, Tam Nhân Yêu Lang nhào tới, trên chân trước diệ ra tầng tầng ánh sáng xanh, cực kỳ hung lệ đánh về phía Diệp Chân.

Nhìn lấy Tam Nhân Yêu Lang đánh tới, Diệp Chân lại không vội né tránh, đợi Tam Nhân Yêu Lang tới gần, hấn nghiêng người, vọt đến bên cạnh Tam Nhân Yêu Lang, sau đó mạnh mẽ oanh ra một quyền.

Thốn Bộ Băng Quyền!

Ầm!

Quả đấm của Diệp Chân hung hăng nện vào bụng Tam Nhân Yêu Lang, một làn gợn sóng mắt trần có thể thấy từ bụng của Tam Nhân Yêu Lang tản ra, thân hình của Tam Nhân Yêu Lang còn ở trên không trung liền rên rĩ một tiếng, run rẩy rơi xuống đất, trong miệng sói có khối vụng nội tạng dâng trào ra.

Một quyền đánh chết Tam Nhân Yêu Lang, Diệp Chân tập trung tư tưởng suy nghĩ tới Thận Long Châu ở trong ngực, đưa tay đập lên đầu Tam Nhân Yêu Lang, sau đó lẳng lặng chờ đợi.

Để Diệp Chân thất vọng là tình cảnh hãn chờ mong lại chưa từng xuất hiện, vô luận hãn thúc dục Thận Long Châu như thế nào, thi thể của Tam Nhân Yêu Lang vẫn không có bất kỳ biến hóa.

- Vẫn không được sao?

Con Tam Nhân Yêu Lang này đã là con Yêu thú thứ năm mà Diệp Chân đánh chết ở trên đường đi, thế nhưng mỗi một con Yêu thú, đều không có xuất hiện tình cảnh mà Diệp Chân chờ mong... không giống Huyền Ảnh Xà Vương, bị Thận Long Châu hút sạch tất cả tinh khí thần!

Sở dĩ Diệp Chân chờ mong như vậy, là bởi vì hãn có một ý nghĩ.

Lần kia ở sau núi, mượn xu thế của Thái Y Tiên Tử, Diệp Chân xử lý Huyền Ảnh Xà Vương, về sau Thận Long Châu phát sinh biến hóa thần bí, hút sạch sẽ tinh khí thần của Huyền Ảnh Xà Vương, không chỉ để tu vi của Diệp Chân tiến nhanh, còn lưu lại một hư ảnh Huyền Ảnh Xà Vương ở trong tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu.

Bởi vì hư ảnh Huyền Ảnh Xà Vương này, Diệp Chân tu luyện võ kỹ loài rắn có thiên phú kinh người, tùy tiện tu luyện vài cái, có thể tu luyện đến cảnh giới đẳng phong tạo cực.

Cho nên Diệp Chân một mực nghĩ, nếu hấn xử lý Yêu thú khác, Thận Long Châu lại hút tinh khí thần, vậy tu vi của hấn không chỉ có thể tăng vọt, học tập võ kỹ thú cũng sẽ vô cùng dễ dàng.

Vì ý nghĩ này, trên đường trở về nhà, Diệp Chân một mực tìm kiếm Yêu thú, chỉ cần có cơ hội, liền giết Yêu thú, muốn nghiệm chứng suy đoán của mình.

Thế nhưng Tam Nhân Yêu Lang này đã là con Yêu thú thứ năm mà Diệp Chân tự tay giết, nhưng vô luận Diệp Chân thúc dục như thế nào, Thận Long Châu ẩn núp ở trong ngực vẫn không nhúc nhích.

- Xem ra, bí mật của Thận Long Châu này, không có đơn giản giống như ta nghĩ!

Than nhẹ một tiếng, Diệp Chân liền rút đao xử lý Tam Nhân Yêu Lang, da lông của Yêu thú này, thậm chí hàm răng, đều là thứ rất đáng giá.

Cái này không, một đường giết tới, sau lưng Diệp Chân bao phủ, đã chùng cao cỡ nửa người, Diệp Chân chuẩn bị đưa đến quận Vũ An bên trong xử lý.

- Đến Sơn Phong rồi...

- Giết...

- Cứu mạng...

Đột nhiên, lỗ tai của Diệp Chân mạnh mẽ dựng lên, trong gió, vậy mà truyền đến tiếng kêu cứu loáng thoáng, còn có tiếng la.

Ánh mắt nhú nhú, Diệp Chân dừng lại động tác trong tay, nghe tiếng gió phân biệt phương hướng một chút, vội vàng cưỡi Ngân Giác Mã, chạy tới địa phương tiếng kêu cứu truyền ra.

Trong Thanh Ngưu Sơn này, là có một đám cường đạo tên Quá Sơn Phong. Một năm rưỡi trước, lão ba của Diệp Chân đưa hãn qua Thanh Ngưu Sơn, cương quyết ở dưới Thanh Ngưu Sơn đợi hai ngày, cùng nhau tụ tập đội ngũ gần hai trăm người, mới dám kết bạn qua núi.

Coi như đội ngũ hai trăm người qua núi, để Quá Sơn Phong hơi có kiêng kị, nhưng nhóm người Quá Sơn Phong kia vẫn buông lời, mỗi người nộp mười lượng bạc phí qua đường mới an toàn thông qua.

Từ đó trở đi, Diệp Chân liền thống hận Quá Sơn Phong này, Diệp Chân không nghĩ tới, hơn một năm trôi qua, quan phủ lại còn chưa tiêu diệt Quá Sơn Phong ở trên Thanh Ngưu Sơn!

Nửa khắc đồng hồ sau, Diệp Chân nghe âm thanh chạy tới một rừng cây giữa sườn núi, trước mắt là một màn cực kỳ máu me, làm cho ánh mắt của Diệp Chân phản nộ, huyết khí quanh thân không nhịn được kích động.

Rất hiển nhiên, đây cũng là một thương đội đi qua Thanh Ngưu Sơn, còn có một bộ phận dân chúng bình thường phụ thuộc vào thương đội, đi theo sau để an toàn qua núi.

Bất quá lúc này, hơn phân nửa dân chúng bình thường lại ngã xuống trong vũng máu, hộ vệ, kiêu phu của thương đội tử thương thảm trọng, chỉ còn bốn võ giả khoảng Luyện Huyết tứ ngũ trọng, ở dưới sơn tặc trùng trùng điệp điệp vây công, bảo hộ lấy một lão giả bộ dáng thương nhân.

Về phần những dân chúng bình thường khác, nếu né tránh không kịp, sẽ bị sơn tặc một đao bêu đầu, trong rừng cây tràn đầy chân tay gãy.

Chỉ trong chớp nhoáng này, đã có hai đầu người của phụ nữ và trẻ em bay lên trời.

- Dừng tay!

Trong tiếng gào thét, nhiệt huyết của Diệp Chân khuấy động, như mũi tên xông qua, không chút lưỡng lự, thi triển ra thực lực không chút giữ lại nào.

T-ruyện được dịch- t-ại iREAD.vn-Trong chớp mắt, Diệp Chân liên tục thi triển ba lần Xà Đạn Thảo, vượt qua một trăm hai mươi mét, bàn tay mở ra, tên sơn tặc đang vung đao bổ về phía một nông phu cảm thấy hoa mắt, Diệp Chân liền xuất hiện ở trước mặt hắn, còn chưa kịp la một tiếng, cổ họng liền bị Diệp Chân cắt nát bấy, thân hình mềm nhũn ngã xuống.

Ba ba ba!

Trong rừng cây, thân hình của Diệp Chân như bóng ma, mỗi một chưởng cắt ra, liền có một tên sơn tặc bị cắt cổ họng, mỗi oanh ra một quyền, thì có một tên sơn tặc nát ngực, vỗ ra một chưởng, thì có một tên sơn tặc đầu bị đánh thành dưa hấu nát.

Trong lúc nhất thời, Diệp Chân như vào chỗ không người, dưới tay không ai có thể sống sót.

- Tam đương gia, mau nhìn, bên kia đến một kẻ khó chơi!

Rất nhiều sơn tặc chết thảm, đưa tới vài tên sơn tặc tinh nhuệ vây công hộ vệ thương đội chú ý.

- Kẻ khó chơi, ở đâu? Giao cho ta!

Tam đương gia râu quai nón tràn đầy tự tin, nổi giận gầm lên một tiếng, trường thương trong tay chỉ hướng Diệp Chân.

Thời điểm trường thương trong tay Tam đương gia chỉ hướng Diệp Chân, liền mạnh mẽ run một cái.

- Chân Nguyên thuần thanh sắc? Má ơi, Chân Nguyên cảnh?

Kinh hô một tiếng, Tam đương gia ném trường thương trong tay xoay người bỏ chạy, vền vền chỉ có một chút Chân Nguyên màu xanh nhạt, toàn bộ dồn vào hai chân.

Thế nhưng Diệp Chân đã chú ý tới hắn, sao có thể để hắn còn sống rời đi!

Hừ hừ hừ!

Diệp Chân không chút để ý tiêu hao thể lực, liên tục thi triển Xà Đạn Thảo, trong thời gian ngắn, liền đuổi kịp Tam đương gia đang chạy trốn, đâm ra một quyền, trực tiếp đánh bay thân thể Tam đương gia ra hơn mười mét.

Tam đương gia co quắp một chút, liền tắt thở bỏ mình.

Tam đương gia chết thảm, còn lại vài tên sơn tặc kinh hô, đâm quàng đâm xiên chạy tứ phía.

Thế nhưng những sơn tặc chạy tứ phía này, Diệp Chân một cái cũng không bỏ qua, bất kể tiêu hao thi triển Xà Đạn Thảo.

Thời điểm một tên sơn tặc sau cùng bị Diệp Chân dùng trường đao xuyên tim, Diệp Chân chậm rãi cúi người, tay khoác lên một cái đầu còn chưa hết nét ngây thơ, thay đổi phương vuốt hai mắt còn chưa nhắm lại, thần sắc của Diệp Chân đã cực kỳ băng lãnh!

Đây là đầu của một hài đồng chưa tới mười tuổi, còn để kiểu tóc hài nhi, chỉ là lúc này đã đầu một nơi thân một nẻo, trong hai mắt tràn đầy ngây thơ trợn tròn lên, hiện đầy hoảng sợ!

Ngay cả trẻ con không hề có uy hiếp cũng giết, đám sơn tặc này, chết không có gì đáng tiếc!

- Đa tạ ân cứu mạng của thiếu hiệp!

- Đa tạ thiếu hiệp!

Sơn tặc vừa chết, người may mắn còn sống sót lập tức bái tạ Diệp Chân, âm thanh đầu chạm đất không dứt bên tai, nhưng càng nhiều là âm thanh cầu cứu.

- Thiếu hiệp, cầu người mau cứu thê tử của ta, nàng vừa mới bị nhóm Quá Sơn Phong đáng giết này cướp đoạt đi.

- Thiếu hiệp, mau cứu thê tử của ta, con ta mới năm tuổi, không có nàng làm sao sống được...

- Thiếu hiệp, cầu người báo thù thay cha ta, van cầu người!

Mấy thiếu niên mặt mũi tràn đầy nước mắt không ngừng dập đầu cho Diệp Chân.

Thời điểm đám người quỳ xuống, lão đầu vừa rồi được hộ vệ thương đội bảo vệ kia té nhào tới trước mặt Diệp Chân, ôm lấy đùi Diệp Chân gào thét.

- Thiếu hiệp, mau cứu con gái của ta. Khuê nữ đáng thương của ta mới mười sáu tuổi, nếu như bị cường đạo bắt lại, ngày sau sống thế nào?

- Thiếu hiệp, ta ra vạn kim, không, Hà Bán Thành ta ra một nửa gia sản, chỉ cần người có thể cứu nữ nhi của ta, đều cho người! Đáng thương ta già mới có con...

- Đủ rồi!

Diệp Chân một tiếng gầm lên, đám người đang gào khóc bị dọa cho ngậm miệng lại. Kỳ thật coi như những người này không cầu Diệp Chân, bây giờ Diệp Chân lên cơn giận dữ, cũng sẽ giết đến tận sơn trại.

Chỉ là những người này quá ồn ào, dù sao cũng phải để Diệp Chân hỏi ra phương hướng mới được chứ.

- Sơn trại của Quá Sơn Phong ở đâu?

- Theo đường nhỏ này một mực đi về phía trước, qua triền núi, là sơn trại của bọn hãn, tiểu lão nhân đã từng giao lộ phí cho bọn hãn, nên nhận ra.

Lão nhân kia vội la lên.

- Quá Sơn Phong có bao nhiêu người? Người mạnh nhất là ai?

Diệp Chân cũng không vội vã hành động, cẩn thận hỏi thăm, giết vào hang ổ cường đạo, cũng không thể lỗ mãng hành động.

- Võ giả ước chừng một hai trăm người, Quá Sơn Phong Đại đương gia Hồ Hải, nghe nói tu vi đạt đến Chân Nguyên cảnh. Đã qua một năm, quan binh vây quét ba lần đều thất bại. Nghe nói lần gần nhất, ngay cả Đô Ủy quận phủ cũng bị thương!

Một hộ vệ thương đội nói.

Đô Ủy quận phủ cũng bị thương?

Nghe vậy, Diệp Chân không khỏi rùng mình, có thể đả thương Đô Ủy quận phủ, còn có thể ngăn trở quan binh ba lần vây quét, thực lực của Quá Sơn Phong này, không thể khinh thường.

Nhìn lấy Diệp Chân lộ ra vẻ cẩn thận, Hà Bán Thành lại nói:

- Thiếu hiệp đừng nghe hãn nói mê sảng, quan binh quận phủ vây quét ba lần đều thất bại, tất cả đều bởi vì hang ổ của Quá Sơn Phong thiết lập ở Bán Bộ Đa, dễ thủ khó công. Đúng rồi, lúc thiếu hiệp trải qua Bán Bộ Đa,

phải cực kỳ cẩn thận! Bán Bộ Đa kia chỉ rộng một mét, nếu cửa trại đối diện bắn tên nỏ, rất khó tránh né.

- Bán Bộ Đa?

- Các người chờ ở đây!

Diệp Chân hừ lạnh một tiếng, liền chạy về phía hang ổ Quá Sơn Phong, thời điểm đi ngang qua Tam đương gia bị hấn một quyền đánh chết, bước chân của Diệp Chân có chút dừng lại, xách lên thi thể của Tam đương gia, lại tiếp tục chạy về phía hang ổ sơn tặc.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Tài Phú Của Quá Sơn Phong

Triền núi rộng chừng một mét, cao thấp nhấp nhô, gập ghềnh khó đi, hai bên triền núi đều là vực sâu vạn trượng sâu không thấy đáy, cộng thêm trên núi cao gió mạnh, mỗi lần chỉ có thể di động nửa bước, như vậy mới có thể cam đoan thân thể ổn định.

Nếu bước chân quá dài, gió lớn gào thét, đứng không vững, nhất định sẽ ngã xuống triền núi, tên tuổi Bán Bộ Đa bởi vậy mà ra. Triền núi dài hơn hai mươi mét còn con này, liền trở thành nơi hiểm yếu của cường đạo Quá Sơn Phong.

Thời điểm Diệp Chân đến Bán Bộ Đa, trời đã tối đen, trong núi rừng càng thấy u ám!

Nhìn thấy toàn cảnh của Bán Bộ Đa, Diệp Chân lại hít vào một ngụm khí lạnh, Bán Bộ Đa này quá hiểm. Mặc dù nói Xà Đạn Thảo của hắn bây giờ có thể vượt qua bốn mươi mét, nhưng ở trên Bán Bộ Đa, Diệp Chân thật đúng là không có nắm chắc thi triển an toàn.

Triền núi cao thấp nhấp nhô, chỗ hẹp nhất vèn vèn chỉ nửa bước, địa phương tiếp cận hai bên cửa trại, thì bị sơn tặc cài chông sắt rậm rạp, chạy gấp tới, hơi không cẩn thận, sẽ rơi xuống vách đá vạn trượng!

Tay trái xách gậy của Tam đương gia, đầu rủ xuống lập tức dựng đứng lên, tay phải nâng ở sau lưng, Diệp Chân co thân trốn ở sau lưng Tam đương gia, điều khiển thi thể Tam đương gia đập vào Bán Bộ Đa, chậm rãi đi về phía hang ổ của Quá Sơn Phong.

- Người nào?

- Người nào?

- Nói chuyện, không nói lời nào lão tử liền bắn tên!

Trong nháy mắt Diệp Chân đạp vào Bán Bộ Đa, sơn tặc ở đối diện liền phát hiện thân hình của Diệp Chân, nói cho đúng là phát hiện thân hình của Tam đương gia, liền không ngừng quát hỏi.

Nếu nói chuyện khẳng định sẽ lòi đuôi, Diệp Chân hạ quyết tâm không nói, cổ thi thể trong tay thân là Tam đương gia của Quá Sơn Phong, khẳng định có chút uy vọng ở trong sơn tặc.

Sơn tặc ở cửa trại di động, thấy người tới không nói lời nào, dùng sức lay động bó đuốc, nhờ ánh lửa, có gia hỏa mắt tinh nhận ra thân phận của người đến.

- Là Tam đương gia, là Tam đương gia! Tam đương gia, các huynh đệ khác đâu rồi, lão đại nói các người có thể mang về rất nhiều tiền tài, sao không thấy những người khác!

Diệp Chân lại không đáp, bước chân thận trọng di động, chỉ mấy tức, Bán Bộ Đa dài hơn hai mươi mét, Diệp Chân đã nương theo thi thể của Tam đương gia đi một nửa.

- Tam đương gia, tại sao không nói chuyện? Người bị thương?

Bó đuốc ở đối diện quơ càng nóng nảy hơn, nhờ ánh lửa, đã có thể thấy vết máu ở khoe miệng của Tam đương gia.

- Tam đương gia?

Sơn tặc ở phía trước lại cực kỳ cảnh giác, sau khi hỏi mấy tiếng không đáp, trong cửa trại có một cây đuốc bị ném ra, ném tới bên Diệp Chân.

Cơ hồ ngay khi bó đuốc bị ném ra, Diệp Chân liền biết không ổn, bị phát hiện!

Trong chốc lát, bó đuốc kia soi rõ ràng bộ dáng của Tam đương gia, hai mắt đóng chặt, sắc mặt tái nhợt, máu vương vãi ở trên khóe miệng, ngực lủng lỗ lớn, hai chân cách mặt đất vài tấc cũng bị soi tinh tường.

Cơ hồ là đồng thời, Diệp Chân quát như sấm mùa xuân, lên tiếng gào thét:

- Nhanh mở cửa cho lão tử, lão tử bị thương!

Thời điểm gào thét, hai tay của Diệp Chân hơi dùng sức, liền để đầu của Tam đương gia quẹo qua một bên.

- Quý kìa!

Đám sơn tặc nhát gan nhìn rõ ràng hết thảy, liền hoảng sợ kêu lên.

Trong đêm tối, bó đuốc lóe sáng, Tam đương gia bỗng bênh ở trên triền núi giống như lệ quý.

Tên Tam đương gia này ở trong sơn tặc cũng có chút uy vọng, sau khi bị Diệp Chân giả giọng rống to, vài tên sơn tặc canh giữ ở cửa trại không rõ ràng cho lắm, theo bản năng đẩy cửa trại ra.

Thừa dịp rất nhiều sơn tặc khiếp sợ lo lắng, Diệp Chân liền nương theo ánh lửa đi nhanh mấy bước, lập tức tiếp cận cách cửa trại năm mét.

- Không xong rồi, Tam đương gia đã chết, có người lên vào, nhanh bắn tên, nhanh bắn tên!

Một tên sơn tặc phản ứng nhanh vội vàng la lên.

- Nhanh, nhanh đóng cửa lại, không phải Tam đương gia!

Vút vút vút!

Thanh âm mũi tên xé gió vang lên.

Cơ hồ ngay khi tên sơn tặc này hô tên, thân hình của Diệp Chân đột nhiên chúi xuống, lại bắn ra, nắm thi thể của Tam đương gia ngăn mũi tên chạy về phía cửa trại, trong nháy mắt chạy trốn ra ngoài, hấn ném thi thể của Tam đương gia đã bị cắm mười mấy mũi tên nhọn ra, trên song quyền giăng đầy Chân Nguyên, đập về phía cửa trại!

Bành!

Gỗ vụn bay tứ phía.

Song quyền của Diệp Chân phảng phất như công thành chùy hung hăng đánh vào cửa trại làm bằng gỗ, không chỉ đẩy ra cửa trại đang muốn đóng lại, càng đánh cửa trại bằng gỗ ra hai cái lỗ lớn, bốn gã sơn tặc canh giữ ở phía sau phun máu té bay ra ngoài.

Đánh vào trong cửa trại, bốn phía cắm bó đuốc, tầm mắt lập tức sáng sủa, không còn nguy hiểm bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể rơi xuống vách núi nữa, thân hình của Diệp Chân hơi biến hóa, lập tức công tới hai tên sơn tặc đang muốn bắn tên.

Hai tay nhẹ nhàng phất qua, liền nắm hai mũi tên vào trong tay, bổ nhào tới phụ cận, trở tay cắm xuống, hai mũi tên cắm vào lồng ngực của hai tên sơn tặc này.

Trong lúc nhất thời, Diệp Chân như hổ vào bầy dê, giết đến những sơn tặc này quỉ khóc sói gào, có sơn tặc thậm chí quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Nhưng Diệp Chân không chút nương tay, vô luận là sơn tặc Luyện Huyết tam tứ trọng, hay sơn tặc phổ thông vèn vèn chỉ biết chút công phu

da lông, chém giết hết thảy.

Một màn ở trong rừng cây kia, đã cho Diệp Chân một bài học máu tanh cực kỳ tàn khốc, chớ đừng nói chi là lúc này ở trong sơn sơn trại treo mười mấy bộ thi thể khô quắt.

Hết thảy, đều để trái tim của thiếu niên này trở nên rắn như sắt đá!

Diệp Chân cũng không có giết sạch sơn tặc ở cửa trại, lưu lại hai tên bỏ mặc bọn hăn chạy trốn vào trong, Diệp Chân chỉ theo sát ở phía sau.

Trên đường đi, hai sơn tặc bị Diệp Chân thả chạy điên cuồng gào thét, thỉnh thoảng có sơn tặc nghe được động tĩnh không rõ ràng cho lắm lao đến.

Nhưng hôm nay ở trước mặt Diệp Chân, bất kỳ tồn tại dưới Chân Nguyên cảnh nào, ở trong tay Diệp Chân, đều có đi không có về, thân hình vừa nhảy ra, liền bị Diệp Chân đập chết.

Một đường đi theo đến mấy ốc xá hẻo lánh, lúc đi ngang qua một ốc xá, một tên sơn tặc ngay cả quần cũng không mặc mạnh mẽ lao ra, chặt về phía Diệp Chân một đao.

Trên đại đao, Chân Nguyên màu xanh nhạt rậm rạp như nước.

Diệp Chân ngay cả nhìn cũng không nhìn, Ngũ Nhạc Thần Quyền cách không oanh ra, quyền chưa tới, quyền ấn màu xanh liền đánh đầu của sơn tặc kia nát bét.

- Nhị đương gia...

Hai tên sơn tặc ở phía trước đang đâm quàng đâm xiên phảng phất như bị người nắm cuống họng hét lên một tiếng, một cái trong đó thậm chí kinh hãi đến mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Hóa ra người bị Diệp Chân tùy ý xử lý kia chính là Quá Sơn Phong Nhị đương gia.

Một chưởng cắt nát cổ họng của tên sơn tặc xui lơ trên mặt đất kia, Diệp Chân nắm cổ tên sơn tặc còn sót lại khác, nhắc hẳn lên không, quát hỏi:

Nguồ-n-: irea-d.vn-- Quá Sơn Phong đâu?

Sơn tặc kia trợn trắng mắt, miễn cưỡng giơ cánh tay lên chỉ một tiểu viện duy nhất kia, răng rắc... liền bị Diệp Chân bóp nát cổ.

Thời điểm Diệp Chân đi vào tiểu viện, một đại hán lộ ngực lộ bụng, mọc đầy lông ngực cũng từ trong nhà bước ra.

- Hà gia tiểu nương tử, lại để người cân nhắc nửa khắc, đi theo Quá Sơn Phong ta, tuyệt đối sẽ không bôi nhọ người, thậm chí ngay cả cha người cũng sẽ có lợi thật lớn! Đợi ta thu thập xong con ruồi này, nếu như người không nguyện ý, cũng đừng trách Quá Sơn Phong ta dùng sức mạnh!

Thời điểm từ trong nhà bước ra, Quá Sơn Phong kia vẫn khuyên thiếu nữ bị dây thừng trói chặt ở trong nhà.

- Ta là con ruồi, vậy người thử nhìn một chút!

Vèo!

Trong nháy mắt Diệp Chân bạo khởi, thi triển Xà Đạn Thảo phối hợp Ngũ Nhạc Thần Quyền lẳng không giết tới.

Hả?

Hai mắt ngưng tụ, nhìn thấy Diệp Chân khí thế hung hung, thần sắc của Quá Sơn Phong trở nên nghiêm túc, song chưởng hơi biến hóa, lấy một loại quyền thế như chậm như nhanh nghênh đón.

Ầm!

Hai đạo Chân Nguyên mạnh mẽ va chạm, tạc lên một đạo khí lưu, thân hình của Diệp Chân bất động tại chỗ, nhưng Quá Sơn Phong lại lui nửa bước.

- Chân Nguyên nhị trọng sao?

Diệp Chân hừ lạnh một tiếng. Hôm nay tu vi của Diệp Chân đạt tới Chân Nguyên cảnh nhất trọng hậu kỳ, nhưng với Chân Nguyên cực kỳ thuần túy của hắn, người có thể liều mạng với hắn, cũng chỉ có Chân Nguyên nhị trọng thậm chí mạnh hơn.

Quá Sơn Phong nhíu mày, rất giật mình vì thực lực của Diệp Chân.

- Huynh đệ, người ở sơn trại nào, vì sao tới đá quán sơn trại của chúng ta, nếu như chúng ta có nơi nào đặc tội, người cứ nói giá, Quá Sơn Phong ta tuyệt không dây dưa.

Một chiêu ăn thiệt thòi nhỏ, ánh mắt của Quá Sơn Phong lóe lên.

- Ta muốn đầu người, người cho sao?

Diệp Chân cười lạnh.

- Tiểu tử, đừng không biết điều! Chút tu vi ấy của người, ta còn không để ở trong mắt, người tốt nhất thức thời một chút.

- Có đúng không, vậy đến đây đi!

Diệp Chân gầm lên một tiếng, giống như gió lốc xông tới, thi triển ra Lôi Báo Điện Quang Quyền vừa mới học được không lâu.

- Cái đồ không biết sống chết!

Quá Sơn Phong gầm lên một tiếng, biến đổi quyền thế, sát chiêu lúc trước nghênh đón Diệp Chân lần nữa hiện ra. Nhưng lúc này đây, quyền thế như chậm thực nhanh của Quá Sơn Phong lại càng cao minh hơn.

Quyền thế như chậm thực nhanh, liên miên bất tuyệt, lực trước chưa dứt, lực sau đã ra, như sóng nước, trong lúc mơ hồ, Chân Nguyên của Quá Sơn Phong như biến thành màu thủy lam mơ hồ, lộ ra quyền pháp cực kỳ cao minh.

Càng đáng chết là, một khi hơi tiếp xúc loại quyền thế này, liền liên miên không dứt, khiến cho người cảm giác lâm vào tầng tầng lực lượng kỳ quái, trong lúc giơ tay nhắc chân đều có phần không thoải mái, thực lực không cách nào hoàn toàn phát huy.

- Quá Sơn Phong thi triển quyền pháp này, tuyệt đối là võ kỹ Nhân giai trung phẩm!

Sắc mặt của Diệp Chân càng ngày càng nghiêm túc, vô luận là Ngũ Nhạc Thần Quyền, hay Lô Báo Điện Quang Quyền, Thốn Bộ Băng Quyền, đều không cách nào công phá quyền thế liên miên bất tuyệt của Quá Sơn Phong, trong lúc mơ hồ, lực trường liên miên không dứt kia, lại có thể kiềm chế quyền pháp của Diệp Chân.

Nếu không phải Diệp Chân ỷ vào Chân Nguyên vô cùng tinh thuần, ở trên Chân Nguyên có thể lực áp Quá Sơn Phong, sợ là Diệp Chân đã bị thua.

Gần nửa canh giờ trôi qua, quyền thế của Quá Sơn Phong vẫn như sóng nước liên miên bất tuyệt, quyền thế của Diệp Chân càng lúc càng chán chường.

- Đáng tiếc, ta không có hoàn mỹ dung hợp Lô Báo Điện Quang Quyền cùng Thốn Bộ Băng Quyền lại, bằng không, một quyền có thể đáng bại hẳn!

Âm thầm than tiếc một tiếng, thân hình của Diệp Chân ở dưới quyền thể liên miên bất tuyệt của Quá Sơn Phong đột nhiên lay động, thân hình mất thăng bằng, đầu vai nhoáng một cái, liền lộ ra sơ hở.

Loạt chiến kéo dài, Quá Sơn Phong đã sớm lòng nóng như lửa đốt, trong mắt bắn ra tinh quang, bộ pháp tiến nhanh, một chưởng cắt tới cổ họng của Diệp Chân.

Cơ hồ là đồng thời, thân hình của Diệp Chân hơi chao đảo một cái, đầu vai nghiêng qua đánh tới Quá Sơn Phong, ở đầu vai có Chân Nguyên rậm rạp, còn lấy một loại tần suất kỳ dị lay động.

Xà Du Bộ... Hoạt Xà Thức!

- Không được!

Quá Sơn Phong phát hiện biến cố kinh hô một tiếng, bàn tay vẫn không thể ức chế cắt lên đầu vai của Diệp Chân, mà Diệp Chân cũng thuận thế va vào trong ngực Quá Sơn Phong.

Nhưng một chưởng của Quá Sơn Phong cũng không phải ngời không, mặc dù Diệp Chân đã sớm dùng Chân Nguyên phòng ngự, càng có Xà Du Bộ... Hoạt Xà Thức trung hòa, nhưng một chưởng kia, vẫn để cánh tay phải của Diệp Chân mất đi tri giác.

Cánh tay phải mất đi tri giác, tay trái của Diệp Chân nhanh như tia chớp điểm ra mười sáu lần, Linh Xà Tiết Mạch Thủ... Tiết Mạch Phong Nguyên.

Mắt trần có thể thấy, thân hình của Quá Sơn Phong cứng ngắc lại, trong cơ thể vang lên âm thanh Chân Nguyên phá tan tiết mạch như rang đậu.

Cơ hội này chớp mắt là qua, nhưng Diệp Chân đã bắt được.

Thân hình khê động, quyền trái phát lực, Thốn Bộ Băng Quyền kết kết thật thật đánh vào ngực của Quá Sơn Phong.

Bành bành bành bành!

Cơ hồ có thể nghe được âm thanh nghiền nát từ trong cơ thể Quá Sơn Phong vang lên, đó là âm thanh lục phủ ngũ tạng của Quá Sơn Phong bị Thốn Bộ Băng Quyền chấn nứt vỡ.

Trong cổ họng kễo kễo kễo kễo vang lên rất nhiều thanh âm, Quá Sơn Phong oanh một tiếng, ngã về phía sau.

Nhìn Quá Sơn Phong ngã xuống, Diệp Chân lại thầm nói một tiếng hồ thẹn, lại còn phải dùng biện pháp dụ dỗ để giết Quá Sơn Phong, dựa vào Xà Du Bộ kiến công, phương diện võ kỹ của mình, vẫn quá mức đơn bạc.

Trong nội đường cách đó không xa, Hà gia tiêu nương tử giãy dựa đến cửa ra vào xem cuộc chiến, nhìn thấy Diệp Chân một quyền đánh chết Quá Sơn Phong, trong đôi mắt đẹp có quang hoa lấp lánh.

Tùy ý xử lý thương thế trên đầu vai, Diệp Chân liền ngồi xổm người xuống, tìm tòi ở trong ngực Quá Sơn Phong. Theo hiểu biết của Diệp Chân, vốn liếng của Quá Sơn Phong này, tuyệt đối sẽ không ít.

Để Diệp Chân ngoài ý muốn là, mò một vòng, vậy mà không hề có chút thu hoạch.

Thời điểm Diệp Chân thất vọng, ánh mắt đột nhiên lướt qua vòng tay cổ xưa ở trong ống tay áo của Quá Sơn Phong, kiểu dáng của cái vòng tay này, vậy mà tương tự bảo bối trữ vật trên tay Kim Nguyên Bảo.

- Chẳng lẽ?

Tâm niệm vừa động, Diệp Chân cởi vòng tay của Quá Sơn Phong ra, cơ hồ ở ngay lúc này, tiếng bước chân rậm rạp chằng chịt từ ngoài cửa viện vang lên, còn kèm theo âm thanh cung nỗ lạch cạch.

Thoáng chốc, phía sau lưng Diệp Chân đột nhiên xiết chặt, một loại cảm giác hết sức nguy hiểm nổi lên ở trong lòng.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Ly Thủy Tông

Vèo!

Cảm giác được nguy hiểm tiến đến, thân hình của Diệp Chân như linh xà tránh qua, trong nháy mắt liền lách mình đến sau một bức tường.

Tránh nháy mắt đó, Diệp Chân nắm lấy vòng tay giống như không gian trừ vật kia của Quá Sơn Phong lại, thu vào trong tay mình.

Cơ hồ ngay lúc này, nương theo tiếng giáp lá va chạm, một nhóm người vọt vào tiểu viện của Quá Sơn Phong, cung nỏ trong tay nhóm người này trực tiếp nhắm vào Quá Sơn Phong đã tử vong.

Còn có một nhóm cung nỏ, thì chia vào chỗ Diệp Chân ẩn núp, nhất là một bộ cự cung màu đỏ dài đến hai mét kia, khiến trong lòng Diệp Chân sinh ra hàn ý.

Diệp Chân nhận ra, đó là Huyết Sát Cung chuyên dụng của quân đội Hắc Thủy Quốc, trong vòng trăm thước, tồn tại dưới Chân Nguyên cảnh không người có thể ngăn cản, mặc dù là võ giả Chân Nguyên cảnh, ngăn cản cũng cực kỳ cố hết sức.

Có điều, thấy Huyết Sát Cung này, Diệp Chân lại thở dài một hơi, đột nhiên xuất hiện những người này, cũng không phải địch nhân, hẳn là binh sĩ của quận Vũ An.

- Đô Úy đại nhân, là Quá Sơn Phong, Quá Sơn Phong đã bị người giết chết!

Một tên binh sĩ tra xét một chút liền hồi báo nói.

- Nữ nhi của ta, con chịu khổ rồi, con không sao chứ!

Nghe được Quá Sơn Phong đã chết, Hà Bán Thành theo phía sau đội ngũ lão đảo xông về phía Hà gia tiểu nương tử ở trong Nội đường.

Hà Bán Thành thậm chí không cởi dây thừng trói chặt khuê nữ nhà mình, liền ôm Hà gia tiểu nương tử từ trong nội đường đi ra, thấy trên người nàng bị dây thừng quấn tầm vài vòng, lúc này mới cởi dây.

Mới đầu Diệp Chân có chút khó hiểu, sau đó lại rõ ràng.

Không cởi dây thừng, đây là Hà Bán Thành chứng minh cho mọi người khuê nữ của hắn còn thanh bạch, nếu không làm như vậy, có trời mới biết về sau sẽ truyền ra dạng đồn đãi gì.

- Đối diện là ân công!

Diệp Chân lại không đi ra, mãi cho đến thời điểm Hà Bán Thành hô to, Diệp Chân cũng không đi ra, thẳng đến vị Đô Úy quận phủ kia hạ lệnh binh lính thu cung nỏ, Diệp Chân mới thận trọng từ sau tường đi ra.

Mấy tháng này có quá nhiều chuyện ảnh hưởng, Diệp Chân làm việc cẩn thận hơn rất nhiều. Nếu mạo muội đi ra, bị cung tiễn của quan quân bắn giết, đi đâu kêu oan đây.

Thấy đi ra là một thiếu niên trên mặt còn mang theo vài phần ngây thơ, Đô Úy quận phủ kia ngăn người, trong mắt sinh ra một tia kinh ngạc khó có thể tin.

Hắn mang binh lính tinh nhuệ tấn công núi ba lần, đều bị Quá Sơn Phong đánh lui, lần này đột nhiên nghe được Hà Bán Thành tiến vào binh doanh báo tin, nói có đại hiệp đơn thương độc mã giết vào Bán Bộ Đa.

Hắn vốn tưởng rằng là một võ giả hành tẩu thiên hạ hành hiệp trượng nghĩa, căn bản không nghĩ tới là một thiếu niên còn chưa hết ngây thơ.

- Những người này, đều là người giết?

Quận phủ Đô Úy Quan Bình ngạc nhiên hỏi.

Diệp Chân có chút im lặng, tức giận nhẹ gật đầu, còn có thể là ai giết?

Quận phủ Đô Úy Quan Bình lập tức phản ứng lại.

- Thật có lỗi, xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ?

- Đệ tử Tề Vân Tông, Diệp Chân!

- Tề Vân Tông?

Quận phủ Đô Úy Quan Bình nghe vậy liền đại hỉ, thuận miệng phân phó binh sĩ đi bắt giết dư nghiệt, sau đó tiến tới bên người Diệp Chân.

- Diệp sư đệ, Quá Sơn Phong là tội phạm quan trọng bị triều đình truy nã, giết chết là có quân công, có thể cho ta nghiệm ngọc bài thân phận của Diệp sư đệ một chút, để báo cáo hay không?

Quận phủ Đô Úy Quan Bình hỏi.

- Diệp sư đệ?

Diệp Chân rất kinh ngạc vì xưng hô này.

- Ách, không đối gạt Diệp sư đệ, tại hạ từng là đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông, về sau tích lũy quân công đến quận Vũ An nhận chức quận phủ Đô Úy. Hồ thẹn, tu vi không cao, Quá Sơn Phong này lại cực kỳ giáo hoạt, làm cho Quá Sơn Phong ở trong địa bàn tàn sát bừa bãi lâu như thế, còn không thể tiêu sát.

Quan Bình nói.

Diệp Chân nghe xong, hóa ra là đồng môn sư huynh đệ, cũng vui vẻ, đưa lên ngọc bài thân phận của mình để Quan Bình xem xét.

Sau khi xem xét, Quan Bình không khỏi giật mình:

- Sư đệ lại là Địa Bảng đệ nhất?

Nghe vậy, Diệp Chân cũng ngây ra một lúc, sau đó thoải mái, Cổ Đa Trí xếp thứ nhất trên Địa Bảng xong đời, tên của hắn tự nhiên thuận vị lên cao.

Hà Bán Thành ở một bên không ngừng an ủi nữ nhi, con mắt cũng sáng ngời, Tề Vân Tông Thiên Địa Bảng, ở toàn bộ Hắc Thủy Quốc là rất có danh khí, Diệp Chân kia xếp thứ nhất trên Địa Bảng, lại trẻ tuổi như này.

Biết thân phận Địa Bảng đệ nhất của Diệp Chân, xưng hô của Quan Bình với Diệp Chân cũng thay đổi, từ Diệp sư đệ biến thành Diệp sư huynh, để Diệp Chân nghe có chút không được tự nhiên.

Bất quá vô luận Diệp Chân khuyên như thế nào, Quan Bình cũng không đổi giọng, nói đây là quy củ của Tề Vân Tông.

Rất nhanh, binh sĩ thủ hạ của Quan Bình liền dẹp yên toàn bộ sơn trại, từ trên xuống dưới đầu của hai trăm sơn tặc đều bị thu thập gọn gàng.

Để cho Diệp Chân ngoài ý muốn nhất là, những binh lính này còn từ trong sơn trại đoạt được không ít tiền hàng, nhìn qua ước chừng một hai vạn lượng.

Khiến Diệp Chân hơi có chút lo lắng, chẳng lẽ hắn từ trong tay Quá Sơn Phong lấy được vòng tay, cũng không phải vòng tay trữ vật?

- Ít như vậy?

Quận phủ Đô Úy Quan Bình tùy ý đá đồng tiền hàng kia một cước, lông mày nhíu lại.

- Thế nhân đồn đại, Quá Sơn Phong lãng phí, quả nhiên danh bất hư truyền. Năm trước mới đoạt toàn bộ tài sản của Vương gia ở Mạc Thủy huyện, nghe nói có vài chục vạn lượng, không đến một năm, liền bị tiêu xài hết.

Nghe vậy, trong lòng Diệp Chân hơi động, xem ra, vòng tay trong ngực vẫn rất có thể là vòng tay trữ vật.

Đột nhiên, quận phủ Đô Úy Quan Bình kéo hẳn đến một bên, mặt lộ vẻ khó khăn thương lượng với Diệp Chân:

-Truyện -được dịch trực tiếp tại iREAD-- Diệp sư huynh, có chuyện này, có thể thương lượng với người một chút hay không?

- Chuyện gì? Cứ nói đi!

- Diệp sư huynh, quân công này có thể phân cho chúng ta một nửa hay không?

Thấy Diệp Chân đổi sắc, Quan Bình lại vội vàng giải thích:

- Diệp sư huynh người không biết, chúng ta đánh Quá Sơn Phong này ba lần, tử thương không ít huynh đệ, lúc này nếu có thể phân đến chút ít quân công, trợ cấp của những huynh đệ kia sẽ thêm được một chút.

- Huống hồ, nếu tiêu diệt Quá Sơn Phong này không có chút quan hệ gì tới chúng ta, ta làm quận phủ Đô Úy chỉ sợ cũng chấm dứt.

Đang khi nói chuyện, Quan Bình vạch áo ra cho Diệp Chân nhìn, một vết thương dài cả gang tay, sâu tới xương lộ ra.

- Diệp sư huynh, không phải chúng ta không tận lực! Mạng của ta cũng thiếu chút nữa bỏ ở nơi này. Đúng rồi, hôm nay thu hoạch, người có thể lấy đi một nửa, thế nào, giúp một việc nhé?

Vết thương kia, Diệp Chân cũng động dung không thôi, cái gì quân công hay không quân công, Diệp Chân chỉ không ở chỗ này, hẳn cũng không thèm để ý, liền gật đầu đáp ứng.

Sau khi dùng lửa đốt đi sơn trại này, Đô Úy Quan Bình mới dẫn đám người mang theo thủ cấp quay trở về khu rừng nhỏ.

Đám người sống sót sau tai nạn ở trong rừng cây, hoặc bị hoặc mừng, sau khi dập đầu cho Diệp Chân mới rời đi, chỉ có thiếu niên lúc trước phụ thân bị chết kia, sau khi qua loa an táng thi cốt của cha, gương mặt mờ mịt.

- Lúc đầu cha ta nói muốn đưa ta đi Tề Vân Tông làm đệ tử tạp dịch, không ngờ...

Diệp Chân vừa hỏi, thiếu niên kia buồn bã nói.

- Muốn làm đệ tử tạp dịch, người còn có thiên phú huyết mạch?

Diệp Chân hỏi.

- Tam mạch thượng phẩm!

Nghe được đáp án này, Diệp Chân tiện tay đưa cho thiếu niên này năm trăm lượng bạc.

- Đi, cầm cái này làm lộ phí, đi Tề Vân Tông làm đệ tử tạp dịch, cố gắng tu luyện, không nên quên hôm nay...

Thiếu niên khẽ giật mình, không rõ Diệp Chân nói là có ý gì.

- Chỉ có lực lượng, chỉ có có được lực lượng cường đại hơn, mới có thể triệt để khống chế vận mệnh của mình!

Thời điểm nói với thiếu niên câu này, đột nhiên lòng của Diệp Chân có chút cảm ngộ, hăn hiểu ra mình cố chấp tiến vào Tề Vân Tông theo đuổi rốt cuộc là cái gì.

Là lực lượng, là tự do, là chúa tể vận mệnh của mình!

Giống như lúc đó nhìn thoáng qua thiếu nữ ở trên trời tung hoành bay lượn kia, ở trên trời tự do tung hoành bay lượn...

Trên đường xuống núi, Diệp Chân và Quan Bình tùy ý nói chuyện phiếm, trò chuyện nhiều nhất, tự nhiên là quá trình Diệp Chân giết chết Quá Sơn Phong, Quan Bình rất để bụng.

- Diệp sư huynh, Bàn Thủy Miên Chưởng của Quá Sơn Phong, người phá vỡ như thế nào? Ta ở trong tay Bàn Thủy Miên Chưởng của gia hỏa kia đã bị tổn thất nặng.

Quan Bình hỏi.

- Bàn Thủy Miên Chưởng?

Diệp Chân khẽ giật mình.

- Có phải bộ quyền thế như chậm thực nhanh của Quá Sơn Phong, liên miên bất tuyệt, lực trước chưa dứt, lực sau đã ra hay không?

- Đúng vậy, là bộ chưởng pháp này, người không biết sao?

Diệp Chân lắc đầu.

- Không biết, bộ chưởng pháp này thật khó dây dưa, ta cuối cùng dùng đấu pháp lấy thương đổi thương, mới phá thế công của hăn, bằng không, ta

cũng phải thua không thể nghi ngờ, người biết lai lịch của nó?

- Diệp sư huynh, có thể là người ít hành tẩu giang hồ, không biết Bàn Thủy Miên Chương này, này là công phu trấn tông của Ly Thủy Tông, không phải đệ tử tinh anh không truyền, rất lợi hại.

Quan Bình nói.

Diệp Chân biết Ly Thủy Tông, chính là một tông môn khổng lồ trong rất nhiều tông môn của Hắc Thủy Quốc, những năm gần đây ẩn ẩn có tư thế sánh vai với Tề Vân Tông.

- Quá Sơn Phong này học được công phu trấn tông của Ly Thủy Tông?

Diệp Chân hơi nghi hoặc.

- Diệp sư huynh, người không biết, Quá Sơn Phong này, chính là đệ tử bị trục xuất của Ly Thủy Tông, ở trên giang hồ pha trộn mấy năm, sau đó đến nơi này làm cướp.

- Nếu đệ tử bị trục xuất, sao các người không mời Ly Thủy Tông đến thanh lý môn hộ?

Diệp Chân hỏi.

- Mời a, ai nói không mời, quận trưởng đại nhân phát năm công văn, thế nhưng bên Ly Thủy Tông kia không có bất kỳ đáp lại nào.

- Ly Thủy Tông này cũng thật đáng giận!

Từ bản năng, Diệp Chân liền sinh ra một tia chán ghét với Ly Thủy Tông.

Bởi vì quá muộn, không cách nào đi về quận Vũ An thành, Diệp Chân cùng những dân chúng may mắn còn sống sót kia, cũng chỉ có thể qua đêm trong quân doanh của Đô Úy Quan Bình.

Đương nhiên, đãi ngộ của đại anh hùng như Diệp Chân, cùng những người khác là hoàn toàn bất đồng, có một quân trưởng riêng.

Tiền bước Đô Úy Quan Bình, thời điểm trong quân trưởng chỉ còn lại Diệp Chân, Diệp Chân hơi có chút mong đợi lấy ra vòng tay của Quá Sơn Phong.

Diệp Chân dựa theo phương pháp mở ra vòng tay trữ vật mà hẳn biết, đeo vòng tay kia lên cổ tay, tâm thần tràn vào, thúc dục một tia Chân Nguyên, đưa vào vòng tay của Quá Sơn Phong.

Thời điểm Chân Nguyên tràn vào, trên vòng tay lóe lên ánh sáng nhạt, một không gian dài rộng cao ước chừng một mét, đột nhiên hiện lên ở trong mắt Diệp Chân.

Trong không gian một mét vuông này cất giữ đồ vật, lại làm cho Diệp Chân trừng mắt, lắp bắp kinh hãi.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Chân Nguyên Kiếm Chi

Hoàng kim, tràn đầy một rương lớn hoàng kim lóng lánh.

Trong vòng tay chứa đồ của Quá Sơn Phong, chói mắt nhất, là một rương hoàng kim kim quang lóng lánh, mỗi một đỉnh vàng đều là Kim Nguyên Bảo mười lượng, thô sơ giản lược tính một chút, mỗi tầng năm mươi đỉnh, ước chừng sáu tầng, là khoảng ba ngàn lượng hoàng kim.

Ba ngàn lượng hoàng kim, là tương đương ba vạn lượng bạc, cơ hồ bằng tất cả tài sản trên người Diệp Chân hiện tại.

Nhưng mà một rương hoàng kim chói mắt nhất, cũng không phải đồ vật giá trị lớn nhất trong vòng tay trữ vật của Quá Sơn Phong, đồ vật có giá trị lớn nhất, lại là đan dược.

Diệp Chân thô sơ giản lược đếm một chút, một bình Ngưng Chân Đan giá trị vạn lượng bạc, liền có năm bình, chỉ là năm bình đan dược này, thì tương đương năm vạn lượng bạc.

Một bình Huyết Nguyên đan giá trị hai ngàn lượng bạc chỉ có hơn một bình, hẳn là Quá Sơn Phong không dùng đến, cất giữ cũng không nhiều. Để Diệp Chân kỳ quái là, trong vòng tay trữ vật của Quá Sơn Phong chứa nhiều nhất, lại là một loại đan dược tên Tôì Nguyên Đan.

Tôi Nguyên Đan, chính là một loại đan dược phụ trợ, dùng cũng không thể trực tiếp gia tăng tu vi, lại có thể trợ giúp võ giả rèn luyện Chân Nguyên, để Chân Nguyên trở nên càng thêm tinh thuần.

Trong vòng tay trữ vật của Quá Sơn Phong, có đến mười bình Tôi Nguyên Đan này, còn nhiều hơn Ngưng Chân Đan gia tăng tu vi, khiến Diệp Chân có chút khó hiểu.

Có điều, khi ánh mắt Diệp Chân rơi xuống hai quyển bí tịch ở trong góc vòng tay trữ vật, liền rõ ràng tất cả.

Hai quyển công pháp bí tịch, một quyển tên Chân Nguyên Kiếm Chỉ!

Một quyển khác, là Bàn Thủy Miên Chưởng mà Đô Úy Quan Bình nói. Thoáng lạt xem một lượt, Diệp Chân liền rõ ràng, Tôi Nguyên Đan trong vòng tay chứa đồ của Quá Sơn Phong, tất cả đều là vì chuẩn bị cho bí kỹ Chân Nguyên Kiếm Chỉ.

Lạt xem hết bí kỹ Chân Nguyên Kiếm Chỉ, sau lưng Diệp Chân chảy ra mồ hôi lạnh, may mắn Quá Sơn Phong không luyện thành bí kỹ Chân Nguyên Kiếm Chỉ, nếu luyện thành, Diệp Chân có khả năng đã biến thành một bộ thi thể lạnh như băng.

Bí kỹ Chân Nguyên Kiếm Chỉ là một loại pháp môn vận dụng Chân Nguyên đặc thù, nghe nói trong Tề Vân Tông cũng có pháp môn tương tự, nhưng Chân Nguyên bí kỹ cực kỳ trân quý, đừng nói đệ tử ngoại môn như Diệp Chân, coi như đệ tử nội môn, cũng không được truyền thụ.

Sau khi luyện thành Chân Nguyên Kiếm Chỉ, liền có thể thông qua phương pháp đặc thù thúc dục Chân Nguyên, ngưng tụ ra Chân Nguyên Kiếm Chỉ ở trên đầu ngón tay.

Căn cứ tu vi khác biệt, ngưng tụ ra Chân Nguyên Kiếm Chỉ không chỉ dài ngắn tùy tâm, hơn nữa uy lực của nó có thể so với thần binh lợi khí. Quan trọng nhất là, chỉ cần luyện thành Chân Nguyên Kiếm Chỉ này, có thể phối hợp bất kỳ vũ kỹ nào thi triển ra.

Lấy Linh Xà Tiệt Mạch Thủ của Diệp Chân làm thí dụ, muốn chỉ điểm đối thủ, Diệp Chân phải phá tan phòng ngự, tới sát bên người đối phương.

Nhưng nếu tu thành bí thuật này, khi cách cổ họng của đối thủ hai thước, đối thủ giết tới, Chân Nguyên Kiếm Chỉ phun ra, như vậy kết quả chỉ có một!

Bị xỏ xuyên cổ họng!

Nếu luyện thành, Chân Nguyên Kiếm Chỉ này quả thực là xuất quỷ nhập thần, khiến cho người khó lòng phòng bị.

Có điều, muốn luyện thành Chân Nguyên Kiếm Chỉ này, ngoại trừ cần Chân Nguyên hùng hậu, yêu cầu Chân Nguyên tinh thuần cũng cực cao, cần Chân Nguyên tinh thuần như thủy ngân.

Trong vòng tay chứa đồ của Quá Sơn Phong còn có rất nhiều Tôì Nguyên Đan, là dùng đến tôì luyện Chân Nguyên, ý đồ luyện thành sát chiêu Chân Nguyên Kiếm Chỉ này.

- Cần Chân Nguyên cực kỳ thuần túy, không biết trình độ Chân Nguyên của ta có đủ hay không?

Xem hết bí tịch Chân Nguyên Kiếm Chỉ, Diệp Chân không khỏi có chút kích động.

Ngay sau đó, Diệp Chân từng bước từng bước dựa theo phương pháp tu luyện mà Chân Nguyên Kiếm Chỉ ghi lại, thử nghiệm tu luyện Chân Nguyên Kiếm Chỉ.

Đừng nhìn trình tự của Chân Nguyên Kiếm Chỉ này đơn giản, nhưng phương pháp thúc dục Chân Nguyên lại cực kỳ quý bí, có mấy kinh mạch vận chuyển Chân Nguyên trong danh sách ngay cả Diệp Chân cũng không biết.

Hơn nửa canh giờ sau, Diệp Chân đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay trở xiết chặt, xùy!

Một tia kiếm khí Chân Nguyên thuần thanh sắc mà mắt trần có thể thấy phát ra tiếng xé gió nhỏ nhẹ, đột ngột xuất hiện ở trên đầu ngón tay của Diệp Chân, đang theo Diệp Chân thúc dục Chân Nguyên mạnh yếu dài ngắn mà không chừng phun ra nuốt vào.

Xoát!

Nhẹ nhàng khẽ động, trong quân trường có một cây thiết thương do thép tinh đúc thành, bị Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân cắt thành hai đoạn, chỗ đứt gãy bóng loáng như ngọc.

Hít!

Diệp Chân cả kinh hít vào một ngụm khí lạnh.

Trong thời gian ngắn luyện thành Chân Nguyên Kiếm Chỉ, Diệp Chân cũng không kinh ngạc, lúc trước hẳn tu luyện Tinh Huyết Nguyên Thể Công cùng bây giờ tu luyện Nhất Khí Hồn Nguyên Công, đều cực kỳ chú trọng tới luyện Chân Nguyên.

Mà trong cơ thể hẳn lại có kỳ bảo như Thận Long Châu, có thể không ngừng rèn luyện Chân Nguyên, để Chân Nguyên của hẳn trở nên rất tinh thuần, cho nên, bây giờ luyện thành Chân Nguyên Kiếm Chỉ, là sự tình thuận lý thành chương, nước chảy thành sông.

Diệp Chân kinh ngạc, là uy lực của Chân Nguyên Kiếm Chỉ.

Nếu một kiếm này cắt lên thân người, quyết không có may mắn, trong lúc công kích, một kiếm tập kích qua, ai có thể ngăn cản?

Chỉ sợ chỉ có Chân Nguyên cảnh tam trọng ngưng luyện ra Chân Cương hộ thể, mới có thể ngăn cản, có điều, coi như Chân Nguyên cảnh tam trọng ngưng luyện ra Chân Cương hộ thể, muốn ngăn Chân Nguyên Kiếm Chỉ, Chân Nguyên của hắn cũng phải tinh thuần giống như Diệp Chân mới được.

- Chân Nguyên bí kỹ, quả nhiên cường đại!

Uy lực của bí kỹ Chân Nguyên Kiếm Chỉ này quả cường đại, nếu vận dụng chính xác, thời khắc mấu chốt, chính là pháp bảo khắc địch chiến thắng.

Khuyết điểm duy nhất, là tiêu hao Chân Nguyên quá lớn, Diệp Chân vẹn vẹn duy trì Chân Nguyên Kiếm Chỉ trăm tức, Chân Nguyên ở trong đan điền liền tiêu hao hơn một nửa.

Có điều, ở trước mặt uy lực to lớn, khuyết điểm của Chân Nguyên Kiếm Chỉ này sẽ không còn là khuyết điểm.

Lần nữa thu quyển bí tịch này vào trong vòng tay trữ vật, Diệp Chân cực kỳ mừng rỡ, so với được một rương Kim Nguyên Bảo, nhiều đan dược như vậy mà nói, thu hoạch có giá trị nhất, là Chân Nguyên Kiếm Chỉ này.

Loại Chân Nguyên bí tịch này, giá trị căn bản không cách nào đánh giá, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Bình phục tâm tình, Diệp Chân tiếp tục cầm lấy Bàn Thủy Miên Chương xem qua.

Bàn Thủy Miên Chương, Võ kỹ Nhân giai hạ phẩm, kỳ thể liên miên như nước, một khi thi triển ra, kinh lực liên miên bất tuyệt, uy lực cực lớn, nếu tu luyện tới chỗ cao thâm, quyền thế của nó như vòng xoáy trong nước, một khi lâm vào, rất khó tránh thoát, chính là một môn quyền pháp hậu phát chế nhân cao minh.

Lật xem một lần, mặc dù không có tu luyện, nhưng điểm tinh diệu của Bàn Thủy Miên Chưởng đã vào hết trong đầu Diệp Chân.

Rất nhiều võ kỹ cường đại, liền quý ở chỗ đối thủ không biết, nếu hiểu rõ, tựa như Bàn Thủy Miên Chưởng, quý ở quyền thế liên miên bất tuyệt, trước khi có được bí tịch, rất khó đối phó.

Bây giờ Diệp Chân biết rõ tinh diệu của Bàn Thủy Miên Chưởng, mặc dù không hề tu luyện, nhưng muốn phá vỡ nó, lại dễ như trở bàn tay.

Diệp Chân tin tưởng, nếu Quá Sơn Phong đứng ở trước mặt hắn lần nữa, dựa vào Chân Nguyên thuần túy của hắn, muốn đánh bại sẽ dễ như trở bàn tay.

....

Ngày thứ hai, Diệp Chân theo Quan Bình về quận Vũ An.

- Diệp sư huynh, người có thể ở quận thành nghỉ ngơi mấy ngày không?

Tr-uyện được dịch-h trực tiếp -t-ại iREADThời điểm Diệp Chân cáo từ, Đô Úy Quan Bình đột nhiên nói.

- Có chuyện gì sao?

- Diệp sư huynh, là như vậy, đánh chết Quá Sơn Phong, ngoại trừ quân công ra, còn có một phần giải thưởng, có điều, quận thành phát xuống giải thưởng, cần quận trưởng đại nhân gật đầu đóng dấu, không khéo chính là, quận trưởng đại nhân đi các huyện tuần tra, cần sư huynh chờ mấy ngày.

- Giải thưởng? Các huynh đệ tử thương tâm trọng, phần giải thưởng này, ta không lấy cũng được, chia cho các huynh đệ đi!

Diệp Chân cũng là thiếu niên nhiệt huyết, tuy ở chung thời gian không lâu, nhưng để Diệp Chân cùng đám binh sĩ kia rất thân quen.

Đô Úy Quan Bình đỏ mặt, không ngừng lắc đầu nói:

- Diệp sư huynh có thể chia quân công cho các huynh đệ, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, cái giải thưởng này, nếu chúng ta cầm, chúng ta còn là người sao?

Dừng một chút, Quan Bình lại nói:

- Diệp sư huynh, nếu không lưu lại hai ba ngày, quận trưởng đại nhân sẽ trở lại. Còn nữa, các huynh đệ còn muốn cùng sư huynh không say không về...

- Quan đại ca, ta thật sự rất vội...

Vẻ mặt Diệp Chân thật có lỗi.

Quan Bình nường mày.

- Đã như vậy, phần thưởng này liền giữ lại cho người, có ta ở đây, tuyệt đối không chạy được. Đi, sư đệ ta đưa người ra khỏi thành. Diệp sư huynh, ở quận Vũ An, nếu người có sự tình gì, cứ việc báo lên danh hào của ta, ở quận Vũ An này, còn không người dám không cho ta mấy phần mặt mũi...

Mới nói một nửa, đột nhiên Quan Bình dừng lại.

- Xem ta này, với tu vi của Diệp sư huynh, ở quận Vũ An thành, nào có sự tình không giải quyết được.

- Thịnh tình của Quan đại ca, tiểu đệ nhớ kỹ, ta nơi này thực có một sự tình cần phiền toái Quan đại ca!

Đang khi nói chuyện, Diệp Chân lấy mấy tấm da Yêu thú ở trên lưng xuống, còn có một ít tài liệu trên người Yêu thú, bao quát tấm da rắn của Huyền Ảnh Xà Vương, toàn bộ giao cho Quan Bình.

- Quan đại ca, ta đang vội trở về, thực sự chờ không được, những da lông Yêu thú này, liền làm phiền Quan đại ca giúp ta xử lý, còn da rắn Huyền Ảnh Xà Vương, làm phiền Quan đại ca tìm thợ thủ công giúp ta chế tác hai bộ giáp da.

- Huynh đệ, người yên tâm, có ta ở đây, thứ này, ta tuyệt đối bán đi giá tốt cho người, đi, ta đưa người ra khỏi thành!

Thời điểm đến cửa thành, Quan Bình đột nhiên kéo Diệp Chân qua một bên nói:

- Diệp sư huynh, ta nghe nói ngày ấy thời điểm người giết đến tận sơn trại, Hà Bán Thành không phải nói cho người một nửa gia sản sao, bây giờ nữ nhi của Hà Bán Thành kia được cứu ra, đảo mắt liền quên chuyện này. Thế nào, có muốn ta giúp người một tay không, để hãnh phun ra giải thưởng hứa hẹn?

Nghe vậy, Diệp Chân cười một tiếng.

- Ngày đó ta giết đến tận hang ổ của Quá Sơn Phong, chỉ vì một cái công đạo, đơn giản là Quá Sơn Phong này quá mức hung tàn, thậm chí ngay cả hài tử cũng không buông tha. Coi như không có Hà Bán Thành treo giải thưởng, ta cũng sẽ nghĩa vô phản cố giết đến tận Bán Bộ Đa. Máu tươi ba thước, há vì treo giải thưởng? Quan đại ca, tiểu đệ cáo từ!

Leo lên ngựa, Ngân Giác Mã liền như gió xông ra ngoài, lưu lại quận phủ Đô Úy Quan Bình đứng ở nơi đó, sau nửa ngày, Quan Bình nhìn Diệp Chân chỉ còn một điểm đen, xa xa giơ ngón tay cái lên!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Gấp Mười Gấp Trăm Lần Trả Lại!

Thời điểm tới Cổ Đạo đi thông huyện Kim Thành, Diệp Chân phóng ngựa như bay, hận mình sao không mọc hai cánh, lập tức bay về nhà. Nhưng khi tường thành của huyện Kim Thành xuất hiện ở trong tầm mắt, Diệp Chân vẫn không tự chủ được ghìm ngựa, giảm tốc độ, hơi có chút cảm giác gần hương lo lắng.

Tính cả thời gian trì hoãn ở trên đường, Diệp Chân rời nhà đã sắp hai năm, Diệp Chân cũng không biết trong nhà như thế nào.

Mặc dù nói nửa năm trước phụ mẫu đi Tề Vân Tông thăm hãn một chuyến, đều coi như mạnh khỏe, nhưng Diệp Chân dùng ngón chân nghĩ cũng biết, từ trước tới nay phụ mẫu đều cho mình cái tốt nhất, nếu có gì khổ cực hoặc khó khăn, tuyệt đối sẽ không nói ra.

Kỵ mã vào thành, binh sĩ ở cửa thành muốn ngăn Diệp Chân lại, một khối bạc vụn bay vào trong ngực hãn. Có điều, Diệp Chân lớn lối như thế, cũng làm cho binh sĩ thủ thành kia cực kỳ khó chịu, há miệng muốn mắng.

Tiếng mắng còn chưa ra, liền bị Diệp Chân lạnh lùng nhìn chăm chăm, sát khí vô hình vô chất, lập tức để binh sĩ thủ thành kia rùng mình một cái, như rớt vào hầm băng không nói, lông tơ ở sau lưng còn dựng đứng.

Bản năng, thân hình của binh sĩ thủ thành lập tức đứng nghiêm, lời mắng người bị nén trở về.

Mãi đến Diệp Chân đi xa, binh sĩ thủ thành kia mới lòng vẫn còn sợ hãi lau mồ hôi lạnh, quá kinh khủng, bị ánh mắt kia nhìn chăm chăm, cảm

giác giống như người chết vậy.

Loại cảm giác này, hẳn ở trên người quận phủ Đô Úy cảm thụ qua một lần, quận phủ Đô Úy, đây chính là Thiên phu trưởng tử trên chiến trường lui ra a.

Kỳ thật cái nhìn kia, cũng không phải Diệp Chân cố tình, chỉ là thấy binh sĩ thủ thành mặt lộ vẻ bất thiện, ánh mắt cảnh cáo một chút.

Thế nhưng Diệp Chân không biết, hẳn ở Thanh Ngưu Sơn một người tàn sát hết mấy trăm sơn tặc, trong lúc vô hình giơ tay nhắc chân, liền dẫn theo một cỗ sát khí thiết huyết, lại phối hợp tu vi kinh người, không phải người bình thường có thể thừa nhận được.

Diệp gia là đại tộc ở huyện Kim Thành, tộc nhân của Diệp gia càng vô số. Nghe nói, một phần ba nhân khẩu của huyện Kim Thành đều là họ Diệp.

Cho nên ở huyện Kim Thành, thế lực của Diệp gia tông tộc cực kỳ mạnh mẽ, chuyện thứ nhất khi huyện lệnh Kim Thành tới tiền nhiệm, là báỉ phỏng tộc trưởng Diệp gia cùng chư vị tộc lão.

Diệp gia có vô số chi nhánh, một chi của Diệp Chân, cũng từng cực kỳ hưng thịnh qua, cho nên ở trong huyện Kim Thành có một phủ đệ chiếm diện tích không nhỏ, chỉ là thời gian trôi qua, càng ngày càng suy sụp, gia đạo dần dần suy bại.

Tới gần gia môn, Diệp Chân đang nghĩ gặp cha mẹ sẽ báo tin vui như thế nào, dù sao vợ chồng Diệp Thiên Thành mong đợi nhất, là Diệp Chân trở thành một đệ tử ngoại môn.

Bây giờ, Diệp Chân không chỉ đạt đến mục tiêu này, hơn nữa xa xa vượt qua, cũng nên để cha mẹ biết, cho bọn học nở mày nở mặt.

Vừa mới xuống ngựa quẹo vào đường tắt, trong tai Diệp Chân đột nhiên vang lên tiếng quát mắng tê tâm liệt phế.

- Ai dám, ai dám tiến lên nửa bước nữa, lão nương sẽ liều mạng với kẻ đó.

- Đều cút ngay cho ta, một trăm mẫu ruộng đất kia là tổ tiên Diệp gia lấy mạng đổi về, ai cũng không đoạt được...

Tiếng quát mắng kia vô cùng thê lương, rồi lại rất rõ ràng.

- Là mẫu thân!

Sắc mặt của Diệp Chân biến đổi, ngay cả ngựa cũng không kịp cười, thân hình chớp nhoáng, phóng về phía nội viện.

Trong đại viện của Diệp gia, phụ thân của Diệp Chân ngồi ở ngưỡng cửa, lấy tay che ngực, khoe miệng còn mang theo vết máu, tựa hồ bị thương không nhẹ. Lúc này mẫu thân của Diệp Chân Mễ Giang Tuyết tóc tai bù xù, nhắm về phía năm sáu tên đại hán quơ dao phay, không ngừng mắng.

- Diệp Mễ Thị, đây là quyết định của tông tộc, người không đối kháng được. Người đừng cho rằng, người hăm dọa như vậy ta liền không đối phó được người, nếu không phải ta không muốn mang danh khi dễ nữ nhân, một đầu ngón tay, ta liền có thể thu thập người.

Diệp phủ đại quân gia Diệp Chí An quát.

- Nhanh giao khế đất ra, không nên ép ta động thủ!

Diệp Chí An bức thúc.

- Người dám!

- Người dám!

Hai tiếng gầm đồng thời vang lên, tiếng thứ nhất gầm lên, âm thanh có chút yếu ớt, là Diệp Thiên Thành bị thương ngã xuống đất phát ra, tiếng thứ hai, là Diệp Chân đang chạy tới gầm lên, như sấm mùa xuân nổ vang, đâm vào màng tai người Diệp phủ đau nhức.

Đám người Diệp phủ quay đầu lại nhìn, Diệp Chân giống như một trận gió vọt vào, hai tên gia đình Diệp phủ ngăn ở trước người Diệp Chân, trực tiếp bị Diệp Chân đấm bay ra ngoài.

- Mẫu thân, người không sao chứ!

Thấy Diệp Chân xuất hiện, một người đối kháng người Diệp phủ, thân thể của mẫu thân Mễ Giang Tuyết mềm nhũn, nếu không phải Diệp Chân đỡ lấy, thiếu chút nữa đã ngã nhào trên đất.

Đỡ lấy mẫu thân, Diệp Chân vội vàng đưa tay bắt uyển mạch của Diệp Thiên Thành, hơi cảm ứng, mới thoáng yên tâm, thương thế của phụ thân cũng không phải quá nặng, chỉ là bị chấn thương nội phủ.

Thấy nhi tử trở về, Mễ Giang Tuyết giống như đã tìm được chỗ dựa, mềm nhũn ngã vào trong ngực Diệp Chân, vẫn không quên giao cho Diệp Chân một cái hộp gỗ.

- Hải tử, con trở lại thật tốt, đám trời đánh này, vậy mà nói một trăm mẫu sản nghiệp kia là gia sản của dòng họ, muốn thu hồi đi, con nhìn kỹ, dù liều mạng, cũng không thể giao cho bọn hắn!

- Đừng nghe mẫu thân người nói, giao cho bọn hắn đi...

Diệp Thiên Thành thở phì phò đưa tay bám vào đầu vai của Diệp Chân nói.

- Phụ thân, mẫu thân cứ nghỉ ngơi đi, giao việc này cho nhi tử xử lý!

Truyện---n được cập -nhật nhanh nhất tại iread.vnTiện tay cho phụ thân ăn một viên đan dược chữa thương, hai mắt Diệp Chân chảy ra nước mắt, thân hình đột nhiên đứng lên.

- Diệp Chân, người trở lại rồi, vừa vặn, người cũng coi như nhi tử trưởng của chi này, việc này người cũng nên biết, đây là quyết định trong tộc, người xem một chút đi!

Diệp Chí An ho nhẹ một tiếng, đưa một tờ công văn về phía Diệp Chân.

- Ai đánh tổn thương phụ thân ta?

Nhìn thấy Diệp Chí An đưa công văn tới, Diệp Chân không có bất kỳ ý tứ nhận lấy, nghiêm nghị quát.

- Nói, ai đánh tổn thương phụ thân ta!

Diệp Chân gầm lên, vài tên gia đình Diệp phủ lại bị khí thế của Diệp Chân chấn nhiếp, ánh mắt đều nhìn về phía Diệp Chí An.

Thấy thế, Diệp Chí An hét phần nộ:

- Diệp Chân, nói năng cẩn thận, theo như bối phận, ta là tộc thúc của người, cha người không chấp hành quyết định trong tộc, là ta đả thương, thì sao?

- Là người?

Thần sắc của Diệp Chân mãnh liệt, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Diệp Chí An, cất bước đi về phía Diệp Chí An.

Bị khí thế của Diệp Chân chấn nhiếp, Diệp Chí An vốn cả kinh, sau đó gằm lên.

- Người định thế nào vậy, ở bên ngoài học được ba chiêu hai thức, liền dám nhe răng với trưởng bối, xem ta không dạy dỗ người?

Gằm lên một tiếng, Diệp Chí An đánh tới ngực Diệp Chân một quyền.

Vẻ khinh thường từ trong mắt Diệp Chân lóe lên, Luyện Huyết tứ trọng đỉnh phong, tốc độ một quyền kia, ở trước mặt hấn chậm đến buồn cười.

Chân Nguyên từ ngón giữa của Diệp Chân lóe lên, nhớ tới phụ mẫu ở sau lưng, nhất là hôm nay mẫu thân lo lắng hoảng sợ, sát ý mãnh liệt bị Diệp Chân cưỡng ép đè xuống.

Cũng may vừa rồi Diệp Chí An không động thủ với Mễ Giang Tuyết, bằng không, lúc Diệp Chân xông tới, đã lấy đầu của Diệp Chí An rồi.

Nhưng Diệp Chí An lại không biết, trong nháy mắt ấy, hấn đã dạo qua Quỷ Môn quan một vòng, nhưng coi như thế, hấn ở trong mắt Diệp Chân, đã là nửa cái chết người rồi.

Ầm!

Một quyền của Diệp Chân không hề hoa xảo ngênh đón, thậm chí ngay cả Chân Nguyên lực cũng không có đụng tới, tất cả đều là lực lượng thuần túy nhất của thân thể.

Răng rắc!

Cánh tay phải của Diệp Chí An cong lại một góc độ không thể tin nổi, trong nháy mắt để Diệp Chí An kêu thảm thiết như heo bị làm thịt, nhưng ác mộng của hấn giờ mới bắt đầu.

Rầm rầm rầm!

Liên tiếp đánh ra mấy chưởng, hai tay cùng hai chân của Diệp Chí An bị Diệp Chân đánh gãy, một quyền cuối cùng, trực tiếp đánh Diệp Chí An bay ngược lên, cuồn phun máu tươi.

- Cái tay nào động phụ thân ta?

Diệp Chân đi tới trước người Diệp Chí An đang cuồn phun máu tươi, rống giận hỏi.

- Diệp Chân, người...

Diệp Chí An không ngừng kêu rên, muốn nói cái gì đó, nhưng Diệp Chân liền hung ác đạp lên.

Xoạt xoạt xoạt.

Một loại âm thanh khiến người ta ghê răng vang lên, Diệp Chí An không nhịn được hét thảm.

Qua trong giây lát, cánh tay phải của Diệp Chí An liền bị Diệp Chân đạp nát bấy, thời điểm Diệp Chân lại muốn đạp xuống, sau lưng truyền đến âm thanh của phụ thân Diệp Thiên Thành.

- Chân nhi, đừng!

Đến lúc này, những gia đình Diệp phủ kia mới phản ứng được, kinh hô một tiếng, định chạy ra Diệp gia đại viện, nhưng Diệp Chân sao có thể để bọn hăn toại nguyện, một người một cước, đá toàn bộ ra Diệp gia đại viện, nhẹ nhất cũng gãy ba cái xương sườn.

Đây là dưới tình huống phụ thân khuyên can, bằng không, lấy sát tính của Diệp Chân trong khoảng thời gian này, kết cục của những người này, sẽ không nhẹ hơn Diệp Chí An.

- Khoan đã, quay lại!

Thời điểm gia đình của Diệp phủ đang muốn chạy trốn, lại bị Diệp Chân quát quay lại.

- Mang lão cầu này đi cho ta, miễn cho dơ bẩn nhà của ta.

Mấy gia đình Diệp phủ què chân gãy tay kêu thảm giơ lên Diệp Chí An tứ chi đứt đoạn, đang muốn ra cửa, lại bị Diệp Chân gọi lại.

- Khoan đã!

Nghe được tiếng kêu của Diệp Chân, Diệp Chí An còn đang gào thảm lòng tơ dựng đứng, Diệp Chân khùng bố hăn là triệt triệt để để ném qua, sợ Diệp Chân lại muốn hành hạ hăn.

Đi tới gần, Diệp Chân lấy ra hộp gỗ khế đất mà mẫu thân liều mạng bảo vệ, nhìn Diệp Chí An nói:

- Không phải các người muốn khế đất này sao, ta nói cho người biết, chúng ta không thèm!

Diệp Chí An đã điên cuồng lắc đầu, hiện tại cho hăn mười lá gan, cũng không dám cầm khế đất này.

Páp! Diệp Chân ném hộp gỗ mang theo khế đất lên mặt Diệp Chí An, làm mặt của Diệp Chí An nở hoa, Diệp Chí An hoảng sợ không rõ, lại bị động tác của Diệp Chân dọa cho choáng váng.

- Cút!

Diệp Chân quát một câu, mấy gia đình Diệp phủ vội vàng chạy đi, sợ chạy chậm một chút sẽ không còn mạng.

- Chân nhi, đây là gia sản các vị tổ tiên để lại, sao có thể nói cho liền cho?

Mẽ Giang Tuyết không khỏi phàn nàn.

- Không có việc gì, Chân nhi làm rất đúng, khụ khụ khụ, chỉ là hôm nay...

Mới nói một câu, phụ thân Diệp Thiên Thành lại ho khan kịch liệt.

Diệp Chân vội vàng chạy tới bên cạnh phụ cận, vuốt lưng cho hẳn.

- Cha mẹ yên tâm, hôm nay bọn hẳn dám lấy đi bao nhiêu, ngày sau, bọn hẳn sẽ trả lại gấp mười gấp trăm lần!

- Thực sự?

Mắt của mẫu thân Mẽ Giang Tuyết sáng lên, phụ thân Diệp Thiên Thành lại lo lắng.

- Việc hôm nay, sợ là Diệp phủ sẽ không chịu để yên!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đế Phụ Thân Làm Địa Chủ

- Nói cho cha, mẹ biết một tin tức tốt, bây giờ con đã trở thành đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông.

Điêu phụ mẫu vào trong phòng, Diệp Chân liền nói tin tức tốt cho phụ mẫu.

Điều ngoài ý muốn của Diệp Chân là, phụ mẫu nghe được tin tức tốt này, vậy mà không có một tia kinh ngạc, ánh mắt bình tĩnh đến không thể lại bình tĩnh hơn.

Phải biết mấy tháng trước, Diệp Chân còn vì thông qua đệ tử tạp dịch khảo hạch mà giã dũa, nhưng bây giờ đã trở thành đệ tử ngoại môn, người nào nghe không kinh ngạc?

- Chân nhi, tin tức này, trước đó vài ngày chúng ta đã biết, ta biết con của ta là tuyệt nhất.

Thấy nhi tử báo tin vui lại bị lạnh nhạt, Mễ Giang Tuyết vội vàng nói.

Diệp Thiên Thành thông thả lấy lại sức thì thở dài một tiếng:

- Thời vận không đủ a, trở về cũng tốt, ở trong nhà, vô luận như thế nào cũng có thể an ổn qua một đời, dù sao cũng hơn đột tử ở trên giang hồ.

Diệp Chân càng nghe càng không hiểu, càng nghe càng cảm thấy kinh ngạc, hôm nay hẳn trở về, vốn là một chuyện rạng rỡ tổ tông, sao giờ lại thành thời vận không đủ, đột tử giang hồ?

Kết hợp hôm nay trong tộc muốn thu về sản nghiệp tổ tiên, Diệp Chân cảm thấy, khẳng định có sự tình hấn không biết đã xảy ra.

- Phụ thân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhi tử nhớ tộc trưởng làm việc còn tính toán công bằng, sao đột nhiên sẽ làm ra chuyện thu hồi sản nghiệp tổ tiên của chúng ta?

Diệp Chân hỏi.

Diệp Thiên Thành than nhẹ một tiếng, không muốn nhiều lời, Mẹ Giang Tuyết lại vội vàng nói.

- Là hai tên khốn kiếp Diệp Thăng, Diệp Siêu kia. Một tháng trước, hai hồn đản kia xám xịt từ Tề Vân Tông trở lại, bọn hấn trở về không bao lâu, liền truyền ra tin tức người trở thành đệ tử ngoại môn.

- Nghe được người đã trở thành đệ tử ngoại môn, mẹ với cha con vừa mừng vừa sợ, còn thương lượng mời tộc trưởng mở từ đường, đi tế bái tổ tiên. Ai nghĩ đến, không đợi chúng ta vui cười bao đâu, hai tên khốn kiếp Diệp Thăng cùng Diệp Siêu kia nói, mặc dù con đã trở thành đệ tử ngoại môn, nhưng đắc tội một gia hỏa hung ác tên HỒNG BÁO, HỒNG BÁO kia, không chỉ xếp thứ hai trên Địa Bảng, hơn nữa ở trong Tề Vân Tông có bối cảnh rất lớn.

- Còn nói, HỒNG BÁO kia bởi vì hận người, tuyên bố muốn giết chết người không nói, còn giận lây sang tử đệ Diệp gia khác trong Tề Vân Tông, Diệp Thăng cùng Diệp Siêu cũng là bởi vì không chịu được HỒNG BÁO gây phiền toái, mới lạng lẽ quay về nhà. Sau đó... Sau đó chúng ta ở trong tông tộc càng ngày càng khó sống...

- Con biết ngay, là hai tên hèn nhát này!

Diệp Chân đột nhiên đứng lên, phát ra nộ khí.

Trước khi về nhà, hắn cố ý đi tìm Diệp Thăng cùng Diệp Siêu, lấy được đáp án là một tháng trước hai người đã về nhà thăm người thân, lúc ấy Diệp Chân đã mơ hồ cảm thấy không ổn, không nghĩ tới hai tên hèn nhát này về đến nhà, vậy mà gây khó dễ cha mẹ của mình.

- Chân nhi, Hồng Báo kia, không có làm gì con chứ?

Mẽ Giang Tuyết quan tâm hỏi.

- Mẹ thấy con giống như có chuyện sao?

Cẩn thận đánh giá Diệp Chân một chút, mẫu thân lại ở trên cánh tay cơ bắp cứng cỏi của Diệp Chân bóp mấy cái, sau đó nhìn Diệp Thiên Thành:

- Người xem, ta nói không sai a? Con của ta đắc tội Hồng Báo, nhưng vì sao bị đánh về nhà không phải con của ta, mà là hai hỗn đản Diệp Thăng Diệp Siêu kia? Rõ ràng, Diệp Thăng cùng Diệp Siêu là hai tên khốn kiếp thật mà!

Mẽ Giang Tuyết nói.

Hàn huyền một hồi, Diệp Chân đã hoàn toàn rõ ràng, hóa ra là hai tên khốn kiếp Diệp Thăng Diệp Siêu kia đang giở trò quỷ, luôn lên nhảy xuống thả ra lời đồn, nói Diệp Chân tiếp tục như vậy, sẽ mang đến tai họa cho gia tộc, mới có chuyện tông tộc ra tay.

- Hai tên khốn kiếp Diệp Thăng cùng Diệp Siêu này, ta sẽ không bỏ qua bọn hắn !

Vẻ mặt Diệp Chân hiện ra sát khí, cũng may kịp thời chạy về, nếu không, không chừng phụ mẫu còn phải ăn thiệt thòi gì nữa.

Diệp Thiên Thành lại lộ ra vẻ do dự.

- Kỳ thật, không hoàn toàn do Diệp Thăng Diệp Siêu, còn có đại tộc lão.

- Đại tộc lão?

- Đúng vậy, một chi của chúng ta cùng dòng chính của đại tộc lão, tổ tiên vốn có chút ân oán, về sau gia gia của con càng suyết nữa đoạt đi vị trí đại tộc lão, nhưng đáng tiếc, về sau gia gia con ngoài ý muốn bỏ mình, mới để Diệp Hải Bình kia làm đến đại tộc lão.

Dừng một chút, Diệp Thiên Thành lại nói:

- Diệp Thăng lại là cháu trai ruột của Diệp Hải Bình, người đánh hấn, ảnh hưởng tới tiền đồ của hấn, hấn tự nhiên muốn trừng trị chúng ta. Ta cũng đã sớm nghe nói, trên tộc hội, tất cả đều là do đại tộc lão Diệp Hải Bình thôi động.

- Chân nhi, thế lực của đại tộc lão Diệp Hải Bình ở trong tộc rất lớn, bây giờ con lại phế đi lão tam nhà hấn, con vẫn là tranh thủ thời gian về Tề Vân Tông đi, quy củ của Tề Vân Tông còn ở đó, chỉ cần con không gây chuyện, ai cũng không động được con...

- Phụ thân đừng nói nữa, hôm nay nhi tử đã sớm xưa đâu bằng nay, chuyện này, phụ thân cứ giao cho con xử lý đi...

Diệp Chân còn chưa nói xong, trong nội viện đột nhiên đi vào một người, cao giọng hỏi:

- Thiên Thành lão đệ có ở nhà không?

- Là Tiêu hành Ngô tiêu đầu, mau đi ra nhìn xem.

Thời điểm người nhà Diệp Chân đi ra, một hán tử vóc người năm ngón đứng ở trong sân, thần sắc có chút nhăn nhó.

- Ngô tiêu đầu, mời vào nhà, sao không vào nhà ngồi một chút?

Bạn đang đọc truyện t-ại iREA-D-.vn-Diệp Thiên Thành thân thiện chào hỏi.

Thần sắc của Ngô tiêu đầu lại càng nhăn nhó, chà tay vài cái, Ngô tiêu đầu mới nói:

- Thiên Thành lão đệ, ngồi liền không cần, ta đến là thay tiêu hành thông tri người một sự tình.

- Chuyện gì?

- Từ ngày mai trở đi, người không cần đến tiêu hành làm việc nữa.

Ngô tiêu đầu nói.

Diệp Thiên Thành biến sắc, không nhịn được truy vấn:

- Vì cái gì? Diệp mỗ làm việc tự hỏi không có xảy ra sai lầm gì a...

- Diệp lão đệ, nguyên nhân người hiểu, ta đi trước!

Vừa nói xong, Ngô tiêu đầu như một làn khói đi mất, sắc mặt của Diệp Thiên Thành cùng Mễ Giang Tuyết trở nên rất khó coi.

Thu nhập của gia đình, trăm mẫu ruộng đất kia chiếm một nửa, một nửa khác chủ yếu là Diệp Thiên Thành ở tiêu hành làm việc kiếm được, vốn trăm mẫu ruộng đất bị lấy đi, Diệp Thiên Thành còn có công tác ở tiêu hành có thể nuôi gia đình.

Thế nhưng bây giờ, công tác ở tiêu hành cũng không giải thích được mất đi.

- Diệp Hải Bình, người thật sự là khinh người quá đáng!

Lần này, ngay cả Diệp Thiên Thành luôn luôn ôn hòa cũng nhin không được nổi giận, Mễ Giang Tuyết tính tình nóng nảy càng giận dữ muốn ra ngoài đi tìm đại tộc lão Diệp Hải Bình lý luận, còn muốn cho người ta đường sống không, nhưng lại bị Diệp Chân kéo lại.

Mễ Giang Tuyết bị kéo trở về ngòi xuống đất, thần sắc u sầu nhìn Diệp Thiên Thành, đều vì cuộc sống sau này là lo lắng.

- Cha, mẹ nhìn xem đây là cái gì?

Biết phụ mẫu ưu sầu, Diệp Chân nhin không được lấy ra rương hoàng kim của Quá Sơn Phong, vợ chồng Diệp Thiên Thành liền bị dọa ngây người.

- Nhi tử, chuyện này... Nhiều hoàng kim như vậy, là ở đâu ra?

- Nhiều hoàng kim như vậy, còn đến cùng làm cái gì?

Diệp Thiên Thành vỗ bàn gầm lên.

Diệp Chân cười khổ một tiếng, không ngừng giải thích lai lịch của hoàng kim, hao hết miệng lưỡi, mới xem như để phụ thân tin tưởng là mình tiêu diệt sơn tặc có được.

- Phụ thân, mẫu thân cứ việc tiêu ba ngàn lượng hoàng kim này đi, mua mấy trăm ngàn mẫu đất, lại mua thêm chút ít cửa hiệu mặt tiền, an ổn thoải mái làm đại địa chủ.

- Mẫu thân, ngày khác đi lên chợ thuê mấy nha hoàn, nhà lớn như vậy, chỉ một mình mẫu thân lo liệu, quá cực khổ.

- Ôi!

Mễ Giang Tuyết hạnh phúc lên tiếng, còn dùng cùi chỏ chọc Diệp Thiên Thành một chút.

- Nhìn thấy không, vẫn là nhi tử của ta có bản lĩnh, nhanh như vậy liền có thể để cho phụ mẫu hưởng phúc.

Diệp Thiên Thành cười khố.

- Theo như Chân nhi nói, mua chút ít điền sản ruộng đất, có điều, những vàng bạc này lại không thể tiêu hết, còn phải lưu một phần để Chân nhi tu luyện, tu vi càng cao, đan dược quả thực là giá trên trời.

- Ách, đúng rồi, bây giờ đã có bạc, vừa vặn Chân nhi lại trở về, sự tình kia cũng nên xử xử lý a.

Mẽ Giang Tuyết nhìn chăm chăm Diệp Chân, thần thần bí bí nói.

....

Trong Diệp phủ, mấy thê tử của Diệp Chí An mang Diệp Chí An gần như tàn phế khóc lóc kêu la ở trước mặt Diệp gia tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ, khóc đến Diệp Thiên Kỳ nhú mày.

- Tộc trưởng, người phải vì Chí An nhà ta đòi lại công đạo, vì gia tộc làm việc, lại bị sói con kia đánh thành như vậy, về sau bảo chúng ta sống thế nào bây giờ.

- Tộc trưởng, người nhìn một chút, ra tay cũng quá độc ác, tay phải vỡ thành bột máu, đại phu nói, coi như thương thế khôi phục, tay này cũng phế mất.

Chờ mấy nữ nhân kia khóc đủ, đại tộc lão Diệp Hải Bình đi theo Diệp Chí An vẻ mặt vẻ đau xót, đột nhiên đứng lên nói:

- Tộc trưởng, chớ do dự, Diệp Chân phạm thượng, vô cớ ấu đả trưởng bối, mở từ đường đi!

- Việc này, Diệp Chân xác thực làm hơi quá. Có điều, cũng coi như có lý do trong đó, hơn nữa đều là đồng tông...

- Tộc trưởng, đến lúc này, người còn nhớ tình đồng tông nữa sao. Hôm nay Diệp Chân này có thể đánh Chí An, ngày mai, có thể đánh tộc lão như ta, từ nay trở đi, ngay cả tộc trưởng như người cũng có thể mạo phạm. Huống hồ, Diệp Chân kia đắc tội Hồng Báo rất có bối cảnh trong Tề Vân Tông, nên sớm cùng hãn phỉ sạch quan hệ, nếu muộn, sợ là sẽ mang đến tai họa cho tông tộc đó!

Đại tộc lão Diệp Hải Bình vô cùng đau đớn nói.

- Chuyện này không tốt lắm a, đánh gãy xương cốt tộc nhân liền chữa tốt, không thể bởi vì hơi có mâu thuẫn liền vứt bỏ tộc nhân...

- Nhưng cũng không thể bởi vì Diệp Chân mà khiến cả toàn tộc bị liên lụy, sẽ phá hủy tiền đồ của thiếu niên khác trong tộc. Tộc trưởng, việc này cứ định như vậy đi, sáu ngày sau là tộc hội mỗi năm một lần, đến lúc đó, liền hoàn toàn trục xuất chi nhánh Diệp Thiên Thành ra khỏi tông tộc!

Nói xong, đại tộc lão Diệp Hải Bình nặng nề dừng một chút, sau đó long hành hổ bộ đi ra ngoài, lưu lại tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ phiến muộn không thôi.

Tu vi của Đại tộc lão không tầm thường, bây giờ ý vào cháu trai Diệp Hạo xuất sắc, lại càng ngày càng ưỡng ngạnh.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Hà Bán Thành Cầu Hôn

- A, phu quân, tóc của người, tóc của người?

Thời điểm tia sáng mặt trời đầu tiên bay lên từ phía chân trời, trong phòng phụ thân, mẫu thân đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô của Mễ Giang Tuyết.

- Tóc của ta như thế nào?

- Đen, biến thành đen! Tóc trắng ở hai bên thái dương, trong vòng một đêm, toàn bộ biến thành đen.

Âm thanh của Mễ Giang Tuyết cực kỳ kinh hi.

Nắm lấy tóc bên thái dương của mình, đột nhiên Diệp Thiên Thành ngẩn người, hơi giật mình nhìn chăm chăm lão bà Mễ Giang Tuyết, nhận không được dụi mắt vài cái.

- Ta không nằm mơ chứ?

Nói xong, Diệp Thiên Thành hung hăng néo đùi mình một cái.

- Sao vậy, rốt cuộc là làm sao thế?

Vẻ mặt Mễ Giang Tuyết khẩn trương hỏi.

- Mười tám tuổi, da của người, thay đổi... giống như lúc người mười tám tuổi vừa gả tới vậy.

Diệp Thiên Thành nhìn chăm chăm vào lão bà của mình, tim nhảy lên bịch bịch.

- Cái gì, thực sự?

Mẽ Giang Tuyết kinh hô một tiếng, chân trần liền nhảy xuống giường, nhào tới trước gương, sau đó ngây dại.

Trong gương kia da thịt láng mịn trơn mềm, tỏa ra ánh sáng lung linh, phảng phất như thiếu nữ, lại là mình sao?

Nhìn chăm chăm vào tấm gương một hồi, Mẽ Giang Tuyết si ngốc hỏi.

- Phu quân, đây là thực sao? Ta không phải đang nằm mơ chứ?

- Đương nhiên là thực, người quên nhi tử cho chúng ta dùng Linh Đan diệu dược sao?

Trả lời xong, Diệp Thiên Thành liền buồn bực, hắn cũng dạo qua Tề Vân Tông, Tẩy Tủy Đan rất trân quý, nhưng còn không có trân quý đến trình độ khiến người ta trong vòng một đêm trẻ hơn mười tuổi a?

Xuống giường, Diệp Thiên Thành theo thói quen duỗi lưng một cái, cả người cơ bắp từng cục, hơi ra sức, tinh lực xoay chuyển ở trong đan điền, từ bàn tay tuôn ra, phát ra âm thanh ba ba ba.

Trong nháy mắt Diệp Thiên Thành liền sợ ngây người!

Tu vi!

Luyện Huyết cảnh tam trọng!

Trước đây, hắn vốn là Luyện Huyết tứ trọng, bởi vì huyết khí suy bại lại không tẩm bổ, nên rơi xuống Luyện Huyết nhị trọng, bây giờ trong vòng một đêm, vậy mà khôi phục đến Luyện Huyết tam trọng!

Trong nội viện, Diệp Chân đang luyện quyền nghe cha mẹ hô to gọi nhỏ, hiểu ý cười một tiếng.

Tối hôm qua hẳn để phụ mẫu dùng một viên Tây Tủy Đan, không chỉ trợ giúp bọn họ luyện hóa được lực, trước khi đi, lại bỏ thêm một giọt Thạch Tủy linh dịch ở trong trà.

Không nghĩ tới, một đêm liền thấy hiệu quả, hơn nữa hiệu quả cực kỳ kinh người!

- Nào, nhi tử, cùng ta đấu mấy chiêu!

Đang khi nói chuyện, Diệp Thiên Thành đã hô to gọi nhỏ từ trong phòng lao tới, đánh về phía Diệp Chân.

Thấy thế, Diệp Chân mỉm cười, áp chế thực lực, song chưởng nhoáng một cái, nghênh đón tiếp lấy.

Liên tiếp bốn năm ngày, Diệp Chân đều không ra ngoài, an tâm ở nhà điều trị thân thể cho phụ mẫu, mỗi ngày một giọt Thạch Tủy linh dịch, một viên Tây Tủy Đan không nói, Diệp Thiên Thành còn có dùng rất nhiều Huyết Nguyên đan.

Trước trước sau sau, Diệp Chân lấy được rất nhiều Huyết Nguyên đan, bây giờ, Huyết Nguyên đan đối với Diệp Chân không có một chút tác dụng, Diệp Chân liền đưa toàn bộ cho phụ thân.

Ngắn ngủi năm ngày, tu vi của Diệp Thiên Thành không chỉ hoàn toàn khôi phục đến Luyện Huyết tứ trọng, hơn nữa còn có tinh tiến.

Đương nhiên, tu luyện của mình, Diệp Chân cũng không có buông lỏng chút nào, mỗi ngày ngoại trừ cùng phụ mẫu, hơn phân nửa thời gian, đều dùng ở tu luyện Lôi Báo Điện Quang Quyền cùng Thốn Bộ Băng Quyền.

Mặc dù có bút ký Đờ Phương Diệp lưu lại chỉ đạo kỹ càng, từng bước một dựa theo kinh nghiệm tu luyện, Diệp Chân khổ tu nhiều ngày như vậy, mới tìm được điểm phát lực tương đồng của Lôi Báo Điện Quang Quyền cùng Thốn Bộ Băng Quyền, miễn cưỡng dung hợp Lôi Báo Điện Quang Quyền và Thốn Bộ Băng Quyền lại.

Nhưng loại dung hợp này không phải vài lần là có thể thành công, đánh ra hơn mười quyền, có lẽ chỉ có hai ba quyền là phù hợp yêu cầu.

Trong sân, hai mươi cọc gỗ tùy ý cắm ở chung quanh Diệp Chân, hai con người của Diệp Chân khép hờ, toàn thân thả lỏng, trong đầu không ngừng diễn luyện Lôi Báo Băng Quyền, cảm ngộ điểm phát lực cộng đồng của hai loại quyền pháp khác biệt.

Trong đầu, Lôi Báo Băng Quyền vừa chấm dứt, ánh mắt của Diệp Chân mở ra, đột nhiên động.

Ào ào ào ào ào ào!

Thi triển Lôi Báo Băng Quyền, tốc độ ra quyền như chớp giạt, trong nội viện lập tức huyền hóa ra hơn mười cánh tay, phảng phất như hơn mười cánh tay này đồng thời ra quyền.

Trong nháy mắt quyền ảnh đánh ra, không khí ầm ầm, cho người ta ảo giác như là điện quang.

Trong một khoảnh khắc, thân hình của Diệp Chân như điện, đánh ra hai mươi quyền, mỗi một quyền đều đánh trúng một cọc gỗ, khi đánh trúng, có quyền ảnh quỹ dị phòng lớn lên, có cái lại không có bất kỳ biến hóa nào.

Rầm rầm rầm ầm!

Tiếng bạo liệt vang lên liên miên, hai mươi cây cọc gỗ cơ hồ bị đánh nát, nhưng tình hình nổ bung lại khác biệt. Có cọc gỗ trực tiếp sụp đổ ở trên

đất, có chỉ là cắt thành hai đoạn.

Nhìn lướt qua, Diệp Chân thoả mãn nhẹ gật đầu, trong hai mươi cọc gỗ, mười một cọc gỗ đứt thành hai đoạn, có chín cái lại bẻ thành vô số mảnh vỡ, đây là tiêu chí Lô Báo Băng Quyền thành công.

- Xác xuất thành công tiếp cận năm phần mười, xem ra, những ngày qua khổ tu vẫn có kết quả.

Truyện --được dịch tại iREA-D.vn-Diệp Chân thoả mãn nhẹ gật đầu, cái gọi là quen tay hay việc, chỉ cần hẩn kiên trì, không bao lâu, Lô Báo Điện Quang Quyền và Thốn Bộ Băng Quyền dung hợp thành Lô Báo Băng Quyền, xác xuất thành công có thể đạt tới mười phần mười.

Cửa viện vang lên, Mễ Giang Tuyết vội vã trở lại, hơn nữa sắc mặt rất khó coi.

Diệp Chân có chút buồn bực, mấy ngày nay mỗi ngày Mễ Giang Tuyết đều ra ngoài, thần thần bí bí, không biết đang làm cái gì, mấy ngày hôm trước sắc mặt còn vui mừng, hôm nay là sao vậy?

- Mẫu thân, có chuyện gì vậy?

- Không có gì? Chân nhi, mẫu thân đi thương lượng với phụ thân con chút chuyện...

Đang khi nói chuyện, cửa ra vào liền truyền đến tiếng đập cửa, không đợi Diệp Chân đi mở, người tới liền đẩy đại môn, tự động đi vào, còn không chỉ một người.

Đi đầu là một phu nhân bộ dạng vẫn còn thùy mị, sau lưng đi theo bốn gia đình, từng gia đình đều mang vật phẩm.

- Vu phu nhân, người... người... làm cái gì vậy?

Nhìn thấy phụ nhân kia, sắc mặt của Mã Giang Tuyết trở nên rất khó coi.

- Diệp gia tẩu tử, vừa rồi nên nói đều đã nói, hôm nay chúng ta liền kết thúc việc này thôi.

Vu phu nhân kia nói.

- Người... tại sao các người có thể như vậy chứ?

Mã Giang Tuyết nói.

- Lễ hỏi thu gần nửa năm, sao các người có thể nói hủy hôn liền hủy hôn?

- Hủy hôn?

Diệp Chân ngăn người, nhìn về phía Mã Giang Tuyết:

- Mẫu thân, có chuyện gì vậy?

Mã Giang Tuyết giải thích một chút, cuối cùng Diệp Chân đã rõ ràng ngọn nguồn.

Lần trước sau khi vợ chồng Diệp Thiên Thành đi thăm Diệp Chân trở về, Mã Giang Tuyết lần nữa thu xếp hôn nhân cho nhi tử, trái nhìn phải chọn, cuối cùng chọn một cái, hai nhà nói chuyện mấy lần, liền định việc này.

Căn cứ nguyên tắc hôn nhân đại sự, phụ mẫu làm chủ, Mã Giang Tuyết và Diệp Thiên Thành trực tiếp đưa luôn lễ hỏi, chỉ chờ Diệp Chân trở về thành hôn.

Vừa lúc Diệp Chân trở lại, Mã Giang Tuyết liền muốn xử lý chuyện này, bởi vì tuổi tác của Diệp Chân đã lớn. Ở Chân Huyền đại lục, mười sáu

mười bảy tuổi kết hôn cơ hồ là chủ lưu, vượt qua tuổi này, coi như chậm trễ.

Vừa lúc nhi tử Diệp Chân lại có rất nhiều tiền, Mễ Giang Tuyết muốn nở mày nở mặt cưới vợ cho nhi tử, không nghĩ rằng Vu gia không chịu.

Bọn hắn muốn hủy hôn!

Mễ Giang Tuyết vội trở về thương lượng với Diệp Thiên Thành một chút, không nghĩ rằng, người Vu gia trực tiếp bám đuôi đuổi tới nhà, trả sính lễ.

- Mẫu thân, ai nói nhi tử ta muốn kết hôn? Chuyện lớn như vậy, mẫu thân cũng không thương lượng với nhi tử một chút, hại con gái nhà người ta cả đời thì làm sao bây giờ?

Chuyện cưới hỏi này, Diệp Chân căn bản không nghĩ tới.

Diệp Chân rất rõ ràng, con đường hắn phải đi, chú định không phải người bình thường có thể đồng hành lâu dài.

- Tiểu tử, xem ra người còn có chút tự mình hiểu lấy!

Lúc Diệp Chân nói chuyện, Vu phu nhân kia âm dương quái khí nói.

- Diệp gia tiểu tử, người đưa tới sính lễ, một phần không thiếu để ở nơi này, hôn thư kia, người lấy ra đi, chúng ta ở trước mặt hủy bỏ!

- Vu phu nhân, người... người sao có thể như vậy, Chân nhi nhà ta có điểm nào không xứng với khuê nữ nhà người? Lúc trước thời điểm người nghe nói con của ta trở thành đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông, từng nói thế nào, sao trong nháy mắt liền đổi ý?

- Diệp gia tiểu tử, lời này của người cũng không đúng, Hoàn nhi là khuê nữ của ta, bất kể thế nào, ta cũng không thể đẩy khuê nữ vào hố lửa

được.

Nghe Mễ Giang Tuyết hỏi, sắc mặt của Diệp Chân trầm xuống, một loại cảm giác khó chịu sinh ra, đang muốn phát tác, một bà mỗi mặc quần áo diêm dúa, bên tai còn dắt một đóa hoa hồng xông vào.

- Ai da, người nói chuyện gì vậy, Diệp Chân Diệp công tử, lúc nào thành hổ lửa? Diệp Chân Diệp công tử, là bảo vật người khác đoạt cũng không đoạt được đó nha.

Bà mỗi kia chỉ vào Vu phu nhân mắng một trận, mắng xong bước nhanh tới trước người Mễ Giang Tuyết, hô to lên:

- Diệp phu nhân, Diệp phu nhân, ta tới báo tin vui cho người, đại hỉ sự tới cửa!

- Việc vui gì?

Mễ Giang Tuyết ngây ra.

- Còn có thể là việc vui gì, đương nhiên là cầu hôn a, quận thành Hà Hồng Xương đại lão gia, để cho ta tới cầu hôn cho khuê nữ bảo bối duy nhất của hẳn.

Bà mỗi vui mừng nói.

- Hà Hồng Xương? Hà Hồng Xương là ai?

Mễ Giang Tuyết có chút mờ mịt.

- Ai da, Diệp gia tẩu tử, người không biết sao? Hà Bán Thành, quận Vũ An không ai không biết không người không hiểu Hà Bán Thành a, muốn xin cưới công tử nhà người!

- Cái gì, người là nói quận Vũ An Hà Bán Thành?

Người khác còn chưa kinh, Vu phu nhân liền hít vào một ngụm khí lạnh!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tiên Linh Thiếu Nữ

- Toàn bộ quận Vũ An, có thể có mấy Hà Bán Thành?

Bà mối tròng Vu phu nhân một cái, lại nhìn Mễ Giang Tuyết nở nụ cười.

- Diệp phu nhân, người không biết a, tiểu nương tử của Hà gia không chỉ xinh đẹp, hơn nữa khéo tay, còn tinh thông cầm kỳ thư họa, tri thư đạt lễ, toàn bộ quận Vũ An, người đến thăm cầu thân nối liền không dứt.

Nói đến đây, bà mối thần thần bí bí tiến lên một bước nhìn Mễ Giang Tuyết nói:

- Diệp phu nhân, Hà đại lão gia nói, chỉ cần hôn sự này thành, một nửa gia sản của hắn, sẽ là của hồi môn.

Mễ Giang Tuyết đã sợ ngây người, ngay cả Diệp Thiên Thành vừa mới ra, cũng bị lời này dọa giật mình. quận Vũ An Hà Bán Thành, đó cũng không phải là thối, sinh ý trải rộng trong ngoài quận Vũ An, nghe nói tài sản của hắn, đủ để mua xuống nửa quận Vũ An.

Một nửa tài sản của Hà Bán Thành, cái kia là bao nhiêu?

Diệp Chân ở một bên lại cười khổ, tiền căn hậu quả, hắn trên cơ bản đã sáng tỏ.

Bà mối này nói chuyện cũng có chút cay nghiệt, khoa trương Hà gia tiểu nương tử xong, liền trực tiếp đuổi Vu phu nhân.

- Đi nhanh lên đi nhanh lên, nhi tử nhà Diệp phu nhân, há là người có thể trèo cao được, đi mau đi mau.

Vu phu nhân vốn có chút không xuống đài được, cũng không để ý thể diện nói.

- Người cho rằng người nói Hà Bán Thành đến cầu thân là Hà Bán Thành đến cầu thân. Có trời mới biết có phải các người liên thủ làm giả hay không, Hà Bán Thành sẽ coi trọng hẳn?

Mẽ Giang Tuyết lại bị câu nói này làm tức giận đến mặt đỏ bừng, từ trong lòng lấy ra một tờ hôn thư, thời điểm định xé thành mảnh nhỏ, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm hùng hậu.

- Ai nói ta không xem trọng Diệp Chân Diệp công tử? Hiền tế như vậy, Hà Xương Hồng ta cầu còn không được.

Tiếng nói chấm dứt, Hà Bán Thành mặc áo gấm chấp tay ở sau lưng, chậm rãi bước vào cổng lớn của Diệp gia.

Cái gọi là cư di khí, dưỡng di thể, Hà Bán Thành nhiều năm sống an nhàn sung sướng, phú quý tùy thân, trong lúc giơ tay nhắc chân đều có khí thế của đại thương phú hào.

Vừa vào cửa, vô luận là vợ chồng Diệp Thiên Thành, hay Vu phu nhân kia, đều bị khí thế của Hà Bán Thành chấn kinh, ai cũng rõ ràng, người trước mắt này, tuyệt đối là đại nhân vật.

Nhưng đại nhân vật ở trong mắt bọn họ, chuyện làm kế tiếp, lại khiến tròng mắt của bọn hắn sắp rớt xuống đất.

Hà Bán Thành đi chậm bước vào Diệp gia, khi nhìn thấy Diệp Chân, bước chân không khỏi nhanh hơn, vọt đến trước mặt Diệp Chân, chấp tay vái chào:

- Lão hủ gặp qua Diệp công tử!

Con bà nó, đây là điều mà nhạc phụ tương lai nên làm sao?

Diệp Chân tùy ý đánh giá đối phương, khoan hãy nói, ngày ấy Hà Bán Thành này ở trên Thanh Ngưu Sơn cực kỳ chật vật, lúc này cầm y hoa phục, thật có chút khí thế của đại nhân vật.

Sau đó, tư thái của Hà Bán Thành rất thấp chào hỏi phụ mẫu của Diệp Chân, bắt đầu nói chính sự.

- Diệp tiên sinh, Diệp phu nhân, hôm nay lão hủ đến, chính là cố ý đến cầu hôn cho tiểu nữ, mong hiền phu phụ chớ trách lão phu càn rỡ.

Đang khi nói chuyện, Hà Bán Thành khoát tay, gánh gánh lễ vật được khuân vác đưa vào tiểu viện, không bao lâu, liền bày đầy cả viện.

- Ngoài cửa, còn có chín mươi chín xe lễ mọn, xin hiền phu phụ vui lòng nhận cho.

Hà Bán Thành chỉ ngoài cửa nói.

Vu phu nhân đang trừng to mắt, nghe xong lời này, thò đầu ra bên ngoài nhìn nhìn, thiếu chút nữa rơi cả tròng mắt.

Ông trời của ta, từ cửa ra vào đến trong ngõ nhỏ, lúc này đã xếp một đội xe thật dài, liếc mắt nhìn không tới cuối, hơn nữa nhìn những chiếc xe kia trầm trọng, lễ vật tuyệt đối không nhẹ a.

Có Diệp Chân ở đây, Hà Bán Thành không dám bày ra một chút kiêu ngạo, phô bày tất cả thành ý, liền nhìn vợ chồng Diệp Thiên Thành nói:

- Đương nhiên, nhi nữ đại sự, không thể khinh thường, hiền phu phụ có thể cho lão phu vào nhà, chậm rãi trao đổi hay không?

Thời điểm Mễ Giang Tuyết định gật đầu, Diệp Thiên Thành đột nhiên lấy cùi chỏ chọt nàng một chút, nháy mắt ra hiệu nhìn Diệp Chân, để Mễ Giang Tuyết phản ứng lại.

Hà Bán Thành là ai, nếu chính thức xuất hành, ngay cả Huyện lệnh của huyện Kim Thành cũng phải ra ngoài tiếp đón.

Mà bây giờ, đối với Diệp gia bọn hắn lẽ ngộ không nói, còn ăn nói khép nép, cái này là bởi vì sao?

Vợ chồng của Diệp Thiên Thành không ngộ, đã sớm nhìn ra, tự nhiên là bởi vì nhi tử của bọn hắn Diệp Chân, chuyện này, tự nhiên phải trưng cầu ý kiến của Diệp Chân một chút.

- Chân nhi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

- Mẫu thân, giao việc này cho nhi tử xử lý đi.

Diệp Chân tiến lên nói.

- Thế nhưng đây là hôn nhân đại sự...

Mễ Giang Tuyết còn muốn nói điều gì, lại bị Diệp Thiên Thành ra hiệu, Diệp Thiên Thành kiến thức rộng rãi, tầm mắt càng thêm rộng lớn.

- Được rồi...

Mễ Giang Tuyết gật đầu, Diệp Chân liền cầm hôn thư trong tay Mễ Giang Tuyết tới, sau đó xé nát ở trước mặt Vu phu nhân.

Mặc dù đây là mục đích ban đầu của Vu phu nhân, nhưng mắt thấy hôn thư bị xé, Diệp Chân tựa hồ lại trở thành bánh trái thơm ngon, sắc mặt của nàng trắng bệch, hơi có chút không cam lòng.

- Vu phu nhân, việc này trách ta, trước đó không có nói với mẫu thân, để người sốt ruột, hôn thư đã hủy, chuyện này chấm dứt ở đây, mời!

Diệp Chân làm tư thế tiễn khách.

Thần sắc của Vu phu nhân trở nên lúng túng, đi cũng không được, không đi cũng không phải. Không đi, đã không còn mặt mũi ở lại, đi, lại có chút không cam lòng, loáng thoáng cảm thấy, những đôn đại trên phố có khả năng không đáng tin cậy.

Thế nhưng Diệp Chân bảo trì tư thế xin mời, Vu phu nhân chỉ có thể dậm chân một cái, có chút không cam lòng bước ra đại môn của Diệp gia, thời điểm bước ra đại môn, thấy một hàng xe ngựa kia, lần nữa cả kinh, ý hối hận đã giống như thủy triều dâng lên trong lòng.

Tiền bước Vu phu nhân, ánh mắt của Diệp Chân nhìn về phía Hà Bán Thành, Hà Bán Thành vội vàng cười làm lành.

-Nguồn--: iread.-vn- Diệp công tử.

- Hà lão tiên sinh, ý tốt của người, tiểu tử tâm linh, lại xấu hổ không dám nhận.

Diệp Chân nói.

Lời vừa nói ra, bất luận là Hà Bán Thành hay vợ chồng Diệp Thiên Thành, thần sắc đều biến đổi, một thân ảnh ở trong xe ngựa xuất hiện ở ngoài cửa ra vào, thân thể mềm mại run rẩy.

- Vì cái gì? Diệp công tử, vì cái gì? Nữ nhi của ta quốc sắc thiên hương, càng tri thư đạt lễ, nữ công gia chánh không gì không giỏi, lẽ nào bởi vì sự tình sơn trại ngày ấy?

Hà Bán Thành cuống lên.

- Không phải!

Diệp Chân lắc đầu.

- Vậy thì vì cái gì?

Diệp Chân cười khố, hẳn từng thấy Hà gia tiểu nương tử kia, xác thực quốc sắc thiên hương, ta thấy mà yêu, nhưng vì cái gì?

Bởi vì hẳn rất rõ ràng, về sau hẳn đi chính là một con đường không ngừng trở nên mạnh mẽ, không ngừng khiêu chiến, đạo lữ của hẳn ở trên con đường này, tuyệt đối không phải là nữ nhi của Vu phu nhân, hay là Hà gia đại tiểu thư quốc sắc thiên hương kia.

Coi như miễn cưỡng đáp ứng, cũng là hại các nàng.

Lúc này bà mỗi ở bên tai Mễ Giang Tuyết nói nhỏ vài câu, Mễ Giang Tuyết có chút ý động, liền nhìn Diệp Chân nói:

- Chân nhi, đây chính là chung thân đại sự, người không suy tính một chút sao?

Nghe vậy, trong mắt Hà Bán Thành lại hiện ra vẻ chờ mong.

- Mẫu thân, ta đã sớm suy nghĩ kỹ, chỉ có thể phụ ý tốt của Hà lão tiên sinh rồi!

Diệp Chân kiên định lắc đầu.

- Vì cái gì, vì cái gì? Đã như vậy, vì sao ngày đó người còn cứu ta?

Diệp Chân cự tuyệt, Hà gia tiểu nương tử ở trên xe ngựa vọt xuống, lê hoa đá vũ khóc ồ lên.

- Ngày đó, ở thời khắc ta tuyệt vọng nhất, người như chiến thần từ trên trời giáng xuống, giết Quá Sơn Phong giải cứu ta. Sớm biết hôm nay, ngày đó cần gì người phải cứu ta!

Hóa ra, từ ngày được Diệp Chân cứu ra, thân ảnh của Diệp Chân, liền như chiến thần in dấu ở trong đầu Hà gia tiểu nương tử, từ đó cơm nước không vào, Hà Bán Thành nghe ngóng nhiều phía, mới hiểu được tâm sự của nữ nhi, lúc này mới mảy dạn mặt dày đến Diệp gia cầu hôn, không nghĩ tới, lại bị Diệp Chân cự tuyệt.

Nghe Hà gia tiểu nương tử khóc lóc kể lể, bộ dáng lê hoa đái vũ ta thấy mà yêu, vợ chồng Diệp Thiên Thành đều rất đau lòng, ngay cả bà mỗi cũng chờ mong nhìn về phía Diệp Chân, hi vọng Hà gia tiểu nương tử khóc lóc kể lể có thể làm cho Diệp Chân hồi tâm chuyển ý.

- Thật có lỗi, ngày đó ta chỉ muốn đến cứu người, chưa bao giờ nghĩ tới như vậy...

Một câu, liền phá vỡ một tia cuối cùng hi vọng của tất cả mọi người, Hà gia tiểu nương tử càng oa một tiếng khóc lên, bụm mặt chạy trở về xe ngựa.

- Ai, là lão phu sai.

Hà Bán Thành thở dài một tiếng.

- Lão phu đã sớm liệu định, Diệp thiếu hiệp tuyệt không phải vật trong ao, sao lại khốn thủ ở chỗ này, vẫn còn ôm một phần lòng tham. Ai, lão phu cáo từ! Đúng rồi, những lễ mọn này, xin Diệp thiếu hiệp vui lòng nhận cho, xem như lão phu bày tỏ tâm ý ân cứu mạng của Diệp thiếu hiệp, ngày ấy thiếu hiệp đi quá gấp, nên ta không chuẩn bị kịp.

Nói xong, Hà Bán Thành phát ống tay áo một cái, liền đi ra ngoài cửa lớn.

- Hà lão tiên sinh, những lễ vật này, người mang về đi.

Diệp Chân vội vàng nói.

Hà Bán Thành ngân người.

- Diệp thiếu hiệp chê ít? Trăm xe lễ vật này, mặc dù không bằng một nửa tài sản của lão phu gia, nhưng đã không sai biệt lắm rồi.

- Lão tiên sinh, ta ngày đó cứu người, há vì tiền tài?

Diệp Chân cực kỳ kiên quyết cự tuyệt hảo ý của Hà Bán Thành, kỳ thật, cũng không phải Diệp Chân ngốc, tiền tài này, coi như Diệp Chân cầm, cũng sẽ không thẹn với lương tâm.

Nhưng cái gọi là bạo tài chuốc họa, phần tiền tài này quá lớn, hơn nữa rêu rao đưa tới như thế, lúc Diệp Chân ở nhà, còn không có việc gì, nếu Diệp Chân rời đi, tất sẽ chuốc họa cho cha mẹ, cho nên Diệp Chân kiên quyết không thu.

Cứ như vậy, Hà Bán Thành mang theo Hà gia tiểu nương tử thương tâm gần chết rời đi.

Về sau, Hà gia tiểu nương tử kia lại cả đời không gả, cả đời tương tư... trong đầu chỉ có thiếu niên như thần xuất hiện cứu nàng kia...

Hà Bán Thành đi rồi, Mễ Giang Tuyết lại gấp gáp lên.

- Chân nhi, nữ tử bình thường nhi tử không muốn, ngay cả Hà gia tiểu nương tử cũng chướng mắt, vậy nhi tử muốn lấy người nào, hoặc là, muốn lấy dạng nữ tử như thế nào?

- Nhi tử muốn kết hôn dạng nữ tử gì?

Ý nghĩ này chợt lóe lên ở trong lòng Diệp Chân, thân ảnh của Thái Y Tiên Tử đột nhiên hiện lên.

- Thái Y Tiên Tử sao? Nàng là chân truyền, ta chỉ là một ngoại môn nho nhỏ...

Ý nghĩ này vừa dâng lên, liền bị Diệp Chân hủy vô tung vô ảnh.

Đệ tử chân truyền thì như thế nào!

Bây giờ Diệp Chân đã là đệ tử ngoại môn đệ nhất nhân của Tề Vân Tông, không bao lâu, Diệp Chân sẽ trở thành đệ tử nội môn. Coi như đệ tử chân truyền trong vạn không có một, cuối cùng sẽ có một ngày, Diệp Chân đi đến một bước kia.

Đến lúc đó, Diệp Chân dĩ nhiên là có tư cách rồi!

- Đạo lữ của ta, coi như không phải Thái Y Tiên Tử, cũng chắc chắn là Tiên Linh thiếu nữ như Thái Y Tiên Tử!

Lưu lại câu nói này, Diệp Chân liền xoay người đi vào trong phòng, lưu lại vợ chồng Diệp Thiên Thành hai mặt nhìn nhau.

- Thái Y Tiên Tử là ai?

Hừ!

Cũng ở trong nháy mắt này, tiếng rít phá không vang lên, Diệp Chân nhanh như tia chớp từ trong phòng lao ra, một bức thư mũi đao chọc vào trên cửa chính Diệp gia.

Bức thư dài ước chừng hai thốn chui vào trong cửa!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tộc Hội

- Ngày mai ở từ đường, nợ máu trả bằng máu... Diệp Hạo!

Xé bức thư ra, mùi chữ to bằng máu hết sức chói mắt.

- Diệp Hạo, hãn... hãn đã trở lại tộc hội rồi!

Liếc nhìn, sắc mặt của Diệp Thiên Thành đại biến.

- Chân nhi, Diệp Hạo này trở lại rồi, người nhanh tránh một chút đi?

- Như thế nào? Diệp Hạo này rất lợi hại sao?

Diệp Chân nhíu mày.

Diệp Hạo và hãn đều là đệ tử Diệp gia, so với Diệp Chân lớn hơn một tuổi, Diệp Hạo thân là đệ tử chủ mạch, thiên phú xuất chúng, nên ít giao du với đệ tử chi thứ như Diệp Chân, Diệp Chân chỉ biết, Diệp Hạo bởi vì thiên phú xuất chúng, hai năm rưỡi trước, liền được đưa vào Ly Thủy Tông.

Đây cũng là nguyên tắc trước sau như một của đại gia tộc, không bao giờ đặt tất cả trứng gà ở cùng một cái rổ.

Diệp Hạo chính là cháu trai của đại tộc lão Diệp Hải Bình, cũng là cháu của Diệp Chí An bị Diệp Chân đánh tàn phế, bây giờ đưa chiến thư, hãn là muốn báo thù cho Diệp Chí An.

- Nào chỉ lợi hại! Hãn sớm hơn con một năm tiến vào Ly Thủy Tông, hơn nữa lúc tiến vào Ly Thủy Tông, thiên phú xuất chúng, trực tiếp trở

thành đệ tử ngoại môn của Ly Thủy Tông, hơn nữa là người nổi bật trong hàng đệ tử ngoại môn của Ly Thủy Tông.

- Cuối năm trước, liền có đồn đại nói hãn đã bước vào Chân Nguyên cảnh, trở thành đệ tử nội môn của Ly Thủy Tông, bây giờ một năm trôi qua, tu vi của hãn chắc chắn lại có tinh tiến, Chân nhi, coi như tu vi của con tiến bộ thần tốc, nửa năm trước, con còn chỉ là Luyện Huyết nhất trọng a. Diệp Hạo là tộc nhân được công nhận gần trăm năm nay, cực kỳ có hi vọng đột phá đến Dẫn Linh cảnh. Con đấu với hãn, tuyệt đối không phải đối thủ, vẫn là mau chóng tránh một chút đi?

- Tránh một chút?

Diệp Chân chậm rãi lắc đầu.

- Đứa nhỏ này, bướng bỉnh như thế làm gì, lưu được núi xanh, không sợ không có củi đốt...

- Cha, người xem một chút đây là cái gì?

Đang khi nói chuyện, Diệp Chân tâm niệm vừa động, một tầng Chân Nguyên thuần thanh sắc bao phủ bàn tay.

- Chân Nguyên?

Ngơ ngác một chút, Diệp Thiên Thành vốn kinh hãi, trong mắt hiện ra thần sắc khó có thể tin, sau đó đại hi:

- Chân Nguyên thuần thanh sắc, Chân Nguyên cảnh! Chân nhi, tu vi của con, vậy mà đột phá đến Chân Nguyên cảnh. Chuyện này... Chuyện này... sao có khả năng? Nửa năm, mới không đến nửa năm thời gian a!

- Ách, trách không được, mấy ngày hôm trước con nói, Huyết Nguyên đan đã không có tác dụng gì với mình, hóa ra là ý tứ này!

Diệp Chân cười nhẹ gật đầu.

- Phụ thân, người yên tâm chưa?

Thần sắc của Diệp Thiên Thành vẫn có chút nghiêm túc.

- Chân nhi, mặc dù tu vi của con cũng đột phá đến Chân Nguyên cảnh, nhưng tuyệt đối không thể chủ quan. Dù sao Diệp Hạo đột phá đến Chân Nguyên cảnh một năm, không nói Chân Nguyên hùng hậu, phương diện võ kỹ cũng không phải con có thể so sánh!

- Phụ thân, nhi tử rõ ràng!

Nghe vậy, Diệp Chân cười, phương diện võ kỹ, hẳn thật đúng là không sợ ai. Đều là đệ tử Ly Thủy Tông, Diệp Hạo so với Quá Sơn Phong thì như thế nào?

- Phụ thân yên tâm, ngày mai, ta nhất định sẽ cho Diệp gia một niềm vui vô cùng to lớn!

Diệp Chân tự tin nói.

- Chân nhi, bất luận như thế nào, mẫu thân chỉ hi vọng con bình an, thế giới võ giả các ngươi thật sự là...

Mẽ Giang Tuyết một mực không nói lời nào đột nhiên nhớ tới thảm trạng của Diệp Chí An ngày ấy.

- Mẫu thân cứ yên tâm!

...

Từ trên xuống dưới Diệp gia, tộc nhân quan hệ huyết thống xa gần gần chừng mấy vạn người. Có điều, tộc quy của Diệp gia có chút hương vị khôn sống mống chết, tộc quy của Diệp gia, chi thứ trong đời thứ ba không

có thiên phú huyết mạch, là không có tư cách tham gia tộc hội mỗi năm một lần.

Cứ như vậy, tộc nhân có tư cách tham gia Diệp gia tộc hội liền bị trừ đi hơn chín phần mười, người Diệp gia có thể tham gia Diệp gia tộc hội mỗi năm, cơ hồ tất cả đều là tinh anh của Diệp gia.

Mà trong gần ngàn tinh anh của Diệp gia, hơn phân nửa đều là như Diệp Thiên Thành, khổ tu nửa đời, tu vi vẫn loanh quanh ở Luyện Huyết tam tứ trọng, Luyện Huyết ngũ trọng, đã là tinh anh trong tinh anh của Diệp gia.

Tồn tại Chân Nguyên cảnh, là trụ cột vững vàng trong Diệp gia, như tộc trưởng, bao quát mấy vị tộc lão bài danh cao, cơ hồ đều là Chân Nguyên cảnh.

Tồn tại như Dẫn Linh cảnh, trong lịch sử Diệp gia đã từng xuất hiện ba vị, mỗi một vị, đều để cơ nghiệp Diệp gia khuếch trương, có điều gần trăm năm nay, Diệp gia không ra một vị Dẫn Linh cảnh, cái này cũng làm cho Diệp gia chỉ có thể xưng bá ở huyện Kim Thành, ra huyện Kim Thành, Diệp gia chẳng là cái thá gì.

Cũng vì nguyên nhân này, đưa đến thế lực của đại tộc lão Diệp Hải Bình tăng vọt, bởi vì cháu trai của hắn Diệp Hạo, chính là tộc nhân được công nhận gần trăm năm qua có khả năng đột phá đến Dẫn Linh cảnh nhất.

Sáng sớm, ngoài tổ trạch của Diệp gia, liền có vô số tộc nhân đến đây tham gia tộc hội, tiếng thăm hỏi ân cần không ngừng, vô cùng náo nhiệt.

Có điều, loại náo nhiệt này lại không quan hệ gì tới phụ tử Diệp Chân và Diệp Thiên Thành.

Dù đông đảo tộc nhân chen lấn ở trước cổng chính tổ trạch, nhưng trong vòng ba thước xung quanh phụ tử Diệp Chân, không một người dừng

chân.

Càng kinh người là, nếu phụ tử Diệp Chân hơi có di động, phạm vi cách ly ba thuốc kia sẽ tương ứng di động.

Tình người ấm lạnh, ở trong đại tộc như Diệp gia, càng rất dễ nhìn thấy.

Cho dù Diệp Thiên Thành cực kỳ thân thiện chào hỏi người quen, những người kia cũng chỉ đáp lễ một tiếng, liền vội vàng quay đầu, sợ bị người thấy.

Xem ra, cũng là nghe đồn đại giống như Vu phu nhân kia.

Về phần sự tình Hà Bán Thành cầu hôn hôm qua, mặc dù mọi người biết, nhưng ngoại trừ rất nhiều người mừng Diệp Chân ngọc, thì không hóa giải được tình trạng quẫn bách của phụ tử Diệp gia hiện tại.

Đối với loại tình trạng quẫn bách này, Diệp Chân không chút phật lòng, ngược lại Diệp Thiên Thành cực kỳ coi trọng quan hệ tông tộc lại rất uể oải.

Trái lại cách đó không xa, Diệp Hạo mặc võ sĩ phục xanh ngọc, gật đầu trả lời đã có chút không kịp, có ít người tới chào hỏi, hẳn cũng không có đáp lại, nhưng vẫn làm không biết mệt tập hợp tới trước mặt.

Trong đám người, Diệp Chân thấy Diệp Thăng, Diệp Siêu ghé ở trước người Diệp Hạo, ánh mắt của hai người này va chạm với ánh mắt của Diệp Chân, giống như con chuột bị hoảng sợ, vòng vo tránh qua.

Nhìn lấy Diệp Thăng, Diệp Siêu chột dạ, Diệp Chân cười lạnh, hôm nay, nhất định phải sửa chữa hai vương bát đản này một chút.

Diệp gia tổ trạch cực kỳ rộng lớn, đất trống bên ngoài từ đường, có thể dễ dàng dung nạp hơn nghìn người. Theo đại môn mở ra, rất nhiều tộc nhân Diệp gia vọt vào Diễn Võ Trường trong tổ trạch.

Diệp gia mỗi năm một lần tộc hội, hạng thứ nhất không hề ngoài ý muốn, cũng không hề đổi mới, cái kia chính là diễn võ đại hội.

Theo tộc nhân tràn vào, một bên diễn võ trường, Diệp gia tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ, cùng đám tộc lão lấy đại tộc lão Diệp Hải Bình cầm đầu, vây quanh Huyện lệnh huyện Kim Thành Sầm Sơn leo lên diễn võ trường.

Tộc hội hàng năm của Diệp gia, đều sẽ mời mấy tồn tại đức cao vọng trọng ở huyện Kim Thành đến xem lễ, lấy cường tráng uy danh của Diệp gia.

Nhìn thấy đám người đều ngồi xuống, tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ nhìn Thất tộc lão tuổi nhỏ nhất nhẹ gật đầu.

Truyện được biên- tập tại ire-ad.vn--- Được rồi, bắt đầu đi!

Nghe vậy, Thất tộc lão lập tức đứng lên, đi tới trước sân khấu:

- Chư vị tộc nhân, năm nay Diệp gia tộc hội chính thức bắt đầu, hạng thứ nhất, như cũ là diễn võ đại hội!

Hăng giọng một cái, Thất tộc lão lại cao giọng nói:

- Diễn võ đại hội vẫn quy củ cũ, điểm đến thì ngừng, không được cố ý đả thương người! Ba người đứng đầu, trong tộc có giải thưởng lớn, nhất là năm nay! Người thứ nhất đạt được một bình Ngưng Chân Đan, người thứ hai một bình Huyết Nguyên đan, hai viên Tây Tựu Đan, tên thứ ba một bình Huyết Nguyên đan!

- Hít! Một bình Ngưng Chân Đan, ban thưởng thật cao a!

Rất nhiều tộc nhân của Diệp gia kinh hô, hiển nhiên đối với ban thưởng thứ nhất cực kỳ kinh ngạc, ở quận Vũ An bên, giá cả một bình Ngưng Chân Đan, cao tới một vạn hai ngàn lượng bạc.

Đại thủ bút, đối với Diệp gia ở huyện thành nhỏ mà nói, năm nay ban thưởng, tuyệt đối là đại thủ bút!

Dưới đài, Diệp Chân không ngừng nhếch miệng, phần thưởng này, thật đúng là không có gì nhắc tới, có điều, đối với Diệp gia hiện tại, lấy ra một bình Ngưng Chân Đan giá trị vạn lượng bạc, thật đúng là đại thủ bút.

Trên đài, khóe miệng của Đại trưởng lão không tự chủ hiện ra tiểu dung, năm nay sở dĩ ban thưởng hạng nhất cao như thế, tất cả đều là hấn ở sau lưng thúc đẩy.

Bởi vì không nghi ngờ chút nào, năm nay đoạt giải nhất, là cháu trai Diệp Hạo của hấn.

Đối với chuyện trợ giúp cháu trai nhà mình tăng cao tu vi, hấn chưa bao giờ chùn tay.

Lăng không ra dấu, Thất tộc lão ngăn tộc nhân nghị luận, nói tiếp:

- Năm nay thiếu niên trong tộc tham gia thi đấu tổng cộng hai mươi một người, theo như quy củ cũ, rút thăm quyết định...

- Đợi một chút, ta có chuyện muốn nói!

Thất tộc lão còn chưa nói hết, Diệp Hạo cực kỳ đột ngột cắt đứt Thất tộc lão, trực tiếp nhảy lên diễn võ trường!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cùng Lên Đi

- Diệp Hạo, người làm cái gì vậy, đây là tộc hội, nhanh xuống dưới!

Nhìn thấy Diệp Hạo đi đến diễn võ trường, vẻ mặt của Thất tộc lão trầm xuống, có chút không vui.

Diệp Hạo phảng phất như không có nghe thấy tiếng quát của Thất tộc lão, đi thẳng tới giữa diễn võ trường, đột nhiên chỉ Diệp Chân ở trong đám người quát lên:

- Diệp Chân, còn không cút lên nhận lấy cái chết cho ta!

Mặt của Thất tộc lão lập tức đen lại, Diệp Hạo này ý vào tu vi, những năm này ở trong tộc làm việc, càng ngày càng khoa trương. Thân hình khê động, Chân Nguyên bay vọt, Thất tộc lão định trực tiếp đánh Diệp Hạo xuống dưới.

Thế nhưng trong chớp mắt này, Diệp Hạo phảng phất như cảm ứng được ý đồ của Thất tộc lão, một cỗ khí thế như có như không bay lên, bao phủ Thất tộc lão lại, để Thất tộc lão đột nhiên cả kinh, nhớ tới một khả năng.

Nếu hẳn cưỡng ép ngăn cản Diệp Hạo, lại ở chỗ Diệp Hạo thất thủ, đến lúc đó, mặt mo này thật không còn chỗ để a, dù sao Diệp Hạo là tộc nhân có khả năng đột phá đến Dẫn Linh cảnh nhất.

Vừa nghĩ đến đây, Thất tộc lão không khỏi nhìn về phía đại tộc lão Diệp Hải Bình, hẳn hiểu được, duy nhất có thể ngăn cản Diệp Hạo, cũng

chỉ có đại tộc lão Diệp Hải Bình, ngay cả tộc trưởng cũng không được.

Lúc này Đại tộc lão lại giả bộ như cái gì cũng không thấy, bình chân như vại nói chuyện tào lao với Huyện lệnh Sầm Bình.

Thấy một màn như vậy, để Thất tộc lão lập tức rõ ràng, Diệp Hạo trình diễn cái này, chỉ sợ là đại tộc lão cho phép, rõ ràng điểm này, Thất tộc lão lập tức nổi giận, cũng không cố kỵ nữa nhìn Diệp Hạo gầm lên:

- Diệp Hạo, ngươi làm cái gì? Đây là tổ trạch tộc hội, ngươi cùng Diệp Chân có ân oán gì, không thể về sau giải quyết sao?

Lúc này đây, Diệp Hạo lại trả lời Thất tộc lão:

- Thất tộc lão, cho chút thể diện đi, ta sợ ta không thu thập Diệp Chân, sẽ không còn cơ hội nữa!

- Vì cái gì?

- Bởi vì qua hôm nay, chi mạch của Diệp Chân, sẽ bị khu trục ra Diệp gia, khu trục ra huyện Kim Thành, ngay cả bài vị tổ tiên của bọn hắn cũng phải bị tống ra từ đường!

Diệp Hạo vừa nói, làm mọi người kinh ngạc!

- Diệp Hạo, ngươi nói nhăng nói cuội gì đấy?

Tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ quát chói tai, khu trục tộc nhân ra khỏi tộc, còn ném bài vị tổ tiên ra, đây chính là đại sự, tộc trưởng như hắn cũng không biết, Diệp Hạo lại nói bậy trước.

Dưới đài, Diệp Chân đang ôm cánh tay mà đứng thần sắc mãnh liệt lên, khu trục ra khỏi gia tộc, còn ném bài vị tổ tiên của bọn hắn ra, được rồi, cái tuyệt hộ kế này cũng thi triển ra.

Có điều, cái này cũng hợp ý Diệp Chân, Diệp Chân đối với tông tộc này vốn không có quá nhiều lòng trung thành, bằng bản sự của Diệp Chân hôm nay, thành lập cho phụ thân một Diệp gia là không có vấn đề gì.

Diệp Chân không thêm để ý, nhưng Diệp Thiên Thành nghe nói như thế, lập tức đỏ mặt tía tai.

- Khu trục chi nhánh chúng ta ra khỏi tộc, vì cái gì? Chúng ta phạm vào sai lầm gì? Tộc trưởng, đây là sự thực sao?

Rất nhiều tộc nhân của Diệp gia cũng ngẩn ra, tộc nhân làm chuyện sai lầm, bị trừng phạt là rất bình thường, nhưng trực tiếp khu trục ra khỏi gia tộc, cái này là nghiêm trọng đến cực điểm, quả thực có thể vào từ đường thảo luận, dưới diễn võ trường, lập tức hoàn toàn yên tĩnh.

Huyện lệnh Sầm Sơn cũng không hiểu ra sao, trái xem phải xem, năm nay Diệp gia tộc hội này, đang nháo loại à?

- Tộc trưởng, người nói chuyện đi chứ, đây có phải là thực hay không? Diệp Thiên Thành ta, rốt cuộc phạm vào sai lầm gì?

Diệp Thiên Thành quát.

Lúc này, tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ cũng không ngồi yên nữa, mạnh mẽ đứng lên muốn phát tác, đại tộc lão Diệp Hải Bình ở bên cạnh hấn đột nhiên cười ha hả, mở miệng.

- Ách, tộc trưởng, là ta hồ đồ, quên nói với người! Tặc tử Diệp Chân kia to gan lớn mật, ngỗ nghịch trưởng bối không nói, còn dám hạ độc thủ với trưởng bối, quả thực là phát rồ. Cho nên, ta cùng chư vị tộc lão bàn bạc ra một kết luận như thế, đang muốn để người nhìn xem, không nghĩ tới Diệp Hạo miệng thẳng tâm nhanh, sớm nói ra.

Thất tộc lão ở trên diễn võ trường bữu môi khinh thường, Diệp Chân ngỗ nghịch trường bối, vậy Diệp Hạo ở trên đài đang làm cái gì? Huống hồ, nguyên nhân Diệp Chí An bị phế, trong tộc người nào không biết?

Còn không phải đại tộc lão nhất mạch người vợ vét của cải quá đáng, quan báo tư thù?

Sắc mặt của Tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ khó coi, đột nhiên từng chữ nói ra:

- Người nói, việc này các người bàn bạc xong rồi?

Đại tộc lão người liên hợp tộc lão khác bàn bạc xong, bây giờ còn nói lớn trước đám đông, vậy cần tộc trưởng như hãn làm gì?

Ngay thời điểm tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ muốn bộc phát, đột nhiên bờ môi của đại tộc lão Diệp Hải Bình khẽ động:

Truyện được dịch tại i--READ.vn--- Tộc trưởng, Ly Thủy Tông trưởng lão nói, chỉ cần không thiếu đan dược, cung cấp thoả đáng, trong vòng sáu năm, Hạo nhi nhất định có thể đột phá đến Dẫn Linh cảnh! Trăm năm a, Diệp gia ta cuối cùng cũng có Dẫn Linh cảnh...

Một câu nói sau cùng, giống như trọng chùy đánh vào trong đầu tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ, khiến cho hãn sắp sửa bộc phát nộ khí trong nháy mắt tán đi.

Đúng vậy, trăm năm đấy!

Diệp gia cần một tộc nhân Dẫn Linh cảnh làm uy hiếp, mà tia hi vọng này, toàn bộ ký thác ở trên người Diệp Hạo...

Khí thể tiết ra, thân hình tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ chậm rãi ngồi xuống ghế, thần sắc bất đắc dĩ.

Diệp Thiên Thành ở dưới đài lại thất hồn lạc phách, sắc mặt trở nên trắng bệch, sau đó thần sắc trở nên kiên định.

- Chi mạch của Diệp Thiên Thành ta, đã từng là chủ mạch, càng có tổ tiên vì Diệp gia tiêu hao hết tâm huyết, các người khu trục ta ra khỏi tộc có thể, nhưng ai dám đòi bài vị tổ tiên của ta ra, ta liền chết ở tổ trạch!

Diệp Thiên Thành nói như đinh chém sắt.

Nói xong, Diệp Thiên Thành đột nhiên nhìn về phía tổ trạch quý xuống, tộc nhân ở phía trước vội vàng tránh ra.

- Diệp Thiên Thành ta vô năng, khiến tổ tiên hổ thẹn, xin tổ tông trừng phạt!

Diệp Thiên Thành dập đầu chạm đất, kêu khóc.

Diệp Chân ở một bên thần sắc vốn nhẹ nhõm ôm cánh tay mà đứng lại lặng đi, hẳn không nghĩ tới, thái độ của phụ thân lại kiên cường như thế, phụ thân luôn hiền hoà, phản ứng lại kịch liệt như vậy.

Vốn Diệp Chân còn nghĩ, Diệp gia này, không lưu lại cũng thể, nhưng phản ứng của phụ thân, hoàn toàn vượt quá Diệp Chân dự kiến.

Có lẽ, quan niệm đối với tông tộc của người thế hệ trước không giống người trẻ tuổi như Diệp Chân.

Không giống thì không giống, nhưng Diệp Chân tuyệt đối sẽ không nhìn phụ thân bị thương sống qua ngày, ngày ngày tự trách như vậy.

Đã như vậy, vậy kế hoạch của Diệp Chân liền phải cải biến!

- Phụ thân, đứng lên đi!

Diệp Chân chậm rãi đỡ Diệp Thiên Thành dậy.

- Phụ thân, chuyện này cứ giao cho nhi tử xử lý đi!

Vẻ mặt của Diệp Thiên Thành vẫn rất buồn bã, hẳn thấy, bài vị của tổ tiên bị dời ra tông tộc, đây chính là nhục nhã.

- Phụ thân, cứ tin tưởng ở nhi tử. Phụ thân quên thực lực của nhi tử mình rồi sao?

Diệp Chân nhẹ giọng nói, làm tinh thần của Diệp Thiên Thành hơi có phần chấn.

Xoát!

Thân hình điện xạ, đám người chỉ cảm thấy hoa mắt, Diệp Chân liền xuất hiện ở trên diễn võ trường.

Trên diễn võ trường, con người của tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ đột nhiên co rụt lại, thân pháp của Diệp Chân lên đài, thật không hề đơn giản, tốc độ kia, thậm chí hẳn cũng làm không được.

Diệp Chân lên đài, Diệp Hạo lại không vội động thủ, ngược lại nhìn bốn phía chấp tay nói:

- Chư vị thúc bá huynh đệ Diệp gia, sáu ngày trước, Tam thúc của ta bị Diệp Chân đánh gãy tứ chi, cánh tay phải nát bấy, hôm nay mượn tộc hội, Diệp Hạo ta phải thay Tam thúc lấy một cái công đạo.

- Diệp Hạo, kỳ thật Tam thúc người nên cảm thấy may mắn, may mắn hẳn không có động thủ với mẫu thân ta, bằng không, bây giờ người mặc cũng không phải quần áo này, mà là đốt giấy để tang rồi! Ai dám động thủ với phụ mẫu ta, ta liền lấy mạng của hắn!

Diệp Chân chỉ vào quần áo màu xanh ngọc của Diệp Hạo nói.

Diệp Chân nói câu sau cùng, là nói với hết thầy Diệp gia tộc nhân. Hôm nay hấn lên sân khấu, chính là muốn lập uy!

Diệp gia tộc nhân lập tức ngây người, ngay cả Diệp Hạo cũng kinh ngạc, hấn không nghĩ tới, ở loại trường hợp này, Diệp Chân còn dám phách lối như vậy.

Trên đài, tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ, đám người tộc lão Diệp Hải Bình nhú mày, nghe được lời này của Diệp Chân, giống như là cả gan làm loạn.

Lúc này Thất tộc lão chủ trì tộc hội chỉ còn lại có cười khổ, hai người trẻ tuổi ở trên đài, một người so với một người càng hung hăng càn quấy a!

- Khẩu khí thật lớn! Diệp Chân, ta nếu là người, hiện tại tuyệt đối sẽ không dám khoác lác, mà suy nghĩ làm sao toàn thân trở ra a.

Diệp Hạo không che giấu sát ý của mình chút nào, chợt quát một tiếng, định ra tay.

- Đến đây đi, Diệp Chân!

- Khoan đã!

Ngay thời điểm Diệp Hạo hấn nhìn không được muốn động thủ, Diệp Chân đột nhiên kêu một tiếng, nhất thời làm Diệp Hạo bất đắc dĩ ngừng tay.

- Như thế nào? Người sợ? Diệp Chân, ta cho người biết, hôm nay nếu người sợ, cũng phải bồi cho Tam thúc ta một cánh tay...

Diệp Chân hơi có chút vô tội nhún vai.

- Diệp Hạo, kỳ thật ta muốn nói là, người không phải đối thủ của ta, nên tất cả mọi người các người, cùng lên đi, miễn cho phiền toái!

Diệp Chân chỉ tất cả các thiếu niên đang đợi chiến quát:

- Các người, cùng lên đi!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Chấn Kinh Tứ Tọa

- Các người, cùng lên đi...

Câu nói này, như tiếng sấm đánh cho Diệp gia tộc nhân choáng váng, rất nhiều tộc nhân ý nghĩ đầu tiên là muốn đi sờ đầu Diệp Chân, xem có phải bị ấm đầu hay không.

Không nói Diệp Hạo là đệ tử nội môn của Ly Thủy Tông, có tu vi Chân Nguyên cảnh, chỉ nói dưới Diệp Hạo, đệ tử Diệp gia tu vi Luyện Huyết ngũ trọng liền có bảy vị, những thứ khác, tất cả đều là Luyện Huyết tứ trọng.

Diệp Chân người muốn khiêu chiến tất cả bọn hắn, người cho rằng Diệp Chân người là ai?

Không chỉ tộc nhân hơi giật mình, mười chín thiếu niên Diệp gia ở dưới đài, cũng siết chặt năm đấm, càng có chút thiên tài, hàm răng cắn càng lạch cạch lạch cạch, hận không thể xông lên giáo huấn Diệp Chân một chầu.

Con mẹ nó, quá coi thường người!

Bởi vì ở bọn hắn xem ra, Diệp Chân trở thành đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông chỉ mấy tháng, tu vi có khả năng còn không bằng bọn hắn.

Khuôn mặt tuấn tú của Diệp Hạo cứng lại, trong nháy mắt trở nên đỏ bừng.

- Cuồng vọng!

Từ trong hàm răng toác ra mấy chữ, quyền thế hiện ra, chưởng ảnh dày như nước bao phủ về phía Diệp Chân.

Quyền thế này, Diệp Chân vừa nhìn, không khỏi vui vẻ.

Bàn Thủy Miên Chưởng a.

Diệp Hạo lại dùng Bàn Thủy Miên Chưởng, hơn nữa hỏa hầu kia, so với Quá Sơn Phong còn kém mấy thành. Đừng nói hỏa hầu của Diệp Hạo như vậy không đủ phát huy Bàn Thủy Miên Chưởng, coi như Bàn Thủy Miên Chưởng của Quá Sơn Phong, bây giờ Diệp Chân muốn phá cũng rất dễ dàng, còn là loại dùng thực lực ngành phá, hưởng chi dưới tình huống biết được Bàn Thủy Miên Chưởng.

- Diệp Hạo, người thực không phải đối thủ của ta!

Diệp Chân đáng thương nhìn Diệp Hạo, hôm nay gia hỏa này phải mất mặt bao nhiêu a.

- Bớt nói nhiều lời!

- Được rồi, vì không để người khác nói ta khi dễ người, ta liền nhường người ba chiêu đi!

- Ai muốn người nhường, người chết đi cho ta!

Diệp Hạo hoàn toàn bị Diệp Chân chọc giận, chưởng ảnh Chân Nguyên như nước như sóng, chụp vào Diệp Chân.

Vừa lên tay, Diệp Hạo liền vận dụng sát chiêu trong Bàn Thủy Miên Chưởng, ý đồ dùng tốc độ nhanh nhất chấm dứt trận chiến đấu này.

- Nói nhường người ba chiêu liền nhường người ba chiêu!

Tiếng nói của Diệp Chân chưa dứt, thân ảnh nhoáng một cái, liền biến mất ở trước mặt Diệp Hạo. Diệp Hạo ngẩn người, không có ai?

Trên khán đài, đám người tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ, đại tộc lão Diệp Hải Bình, trong mắt bắn ra tinh quang, nhất là đại tộc lão Diệp Hải Bình, thì bị chiêu này làm cho cả kinh ngồi dậy.

Diệp Chân thi triển thân pháp, thật quá khéo, nắm chắc thời cơ cũng quá tuyệt diệu.

Nhìn đúng một khe hở thoáng qua tức thì trong chường ảnh đầy trời của Diệp Hạo, nháy mắt liền lén ra ngoài, chiêu thức ấy, Diệp Hải Bình tự nghĩ mình cũng làm không được.

- Chiêu thứ nhất!

Thời điểm âm thanh của Diệp Chân vang lên, Diệp Hạo tìm không thấy người đỏ mặt, đỏ như ớt khi, quay người lại, Diệp Hạo gào thét một tiếng, song chường liền hoàn đánh ra, tầng tầng Chân Nguyên xoay tròn, ngưng tụ ra một vòng xoáy Chân Nguyên, nhanh như tia chớp đánh về phía Diệp Chân.

Bàn Thủy Miên Chường... Bàn Thủy Sát!

Lúc này đây, Diệp Chân không có ý né tránh, thời điểm vòng xoáy Chân Nguyên tới gần, bỗng nhẹ nhàng điếm ra một chỉ.

Phốc!

Diệp Hạo đánh ra vòng xoáy Chân Nguyên, giống như một chồng gỗ xếp, bị Diệp Chân điếm chỉ phá thành mảnh nhỏ, hơn nữa một chỉ kia của Diệp Chân, căn bản không có sử dụng bao nhiêu Chân Nguyên.

- Chiêu thứ hai!

Khuôn mặt Diệp Hạo biến thành màu tím, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ nghiêm túc trước nay chưa có. Vừa rồi Diệp Chân phá vỡ vòng xoáy Chân Nguyên của hắn, người khác không rõ ràng lắm, nhưng hắn thấy rất rõ ràng.

Một chỉ kia của Diệp Chân, vừa lúc đánh vào tiết điểm vòng xoáy Chân Nguyên vận chuyển.

Nhân lực của Diệp Chân, cực kỳ cao minh!

Sắc mặt Diệp Hạo cứng lại, chậm rãi vung lên song chưởng như ngàn cân, phối hợp bộ pháp dưới chân, lấy một loại tần suất kỳ dị chụp về phía Diệp Chân.

Cảm giác kia, giống như một cơn sóng đánh tới, nhưng hết lần này tới lần khác loại xu thế này giống như núi lớn, không cách nào tránh né.

Diệp Chân nhận ra, đây là chiêu vững chắc nhất, ít sơ hở nhất, cùng địch cứng đối cứng trong Bàn Thủy Miên Chưởng... Bàn Thủy Như Sơn!

Nếu chưa xem qua Bàn Thủy Miên Chưởng, Diệp Chân thực phải cứng đối cứng mới có thể phá vỡ chiêu này, nhưng hiện tại, chiêu Bàn Thủy Như Sơn này ở trong mắt Diệp Chân, đầy sơ hở!

- Chiêu thứ ba!

Tiếng quát vừa ra, thân hình của Diệp Chân động cũng không động, chỉ khẽ nâng tay phải, Chân Nguyên ở trên lòng bàn tay không ngừng phụt ra hút vào, chỉ xéo vùng đan điền của Diệp Hạo, có chút ngưng thế.

Nhưng chính là động tác này, lại làm cho Diệp Hạo chấn động, Bàn Thủy Như Sơn như núi như sóng đánh tới Diệp Chân đột nhiên thu lại, trong lúc vội vã biến chiêu, biến thành Long Nhập Bàn Thủy, nghênh đón tay phải của Diệp Chân.

Bởi vì Diệp Hạo rất rõ ràng, vừa rồi nếu như hắn không biến chiêu, Diệp Chân có thể từ trong sơ hở duy nhất trong chương ảnh, đánh thẳng vào đan điền của hắn.

- Đã nhường ngươi ba chiêu, ta muốn xuất thủ rồi!

Đột nhiên, Diệp Chân quát một tiếng.

Tiếng quát này vừa ra, khiến tất cả mọi người ở dưới đài sợ ngây người, nhất là đám thiếu niên lúc trước còn căm giận bất bình, cảm thấy Diệp Chân quá mức cuồng vọng xem thường bọn hắn, giờ thì chân chân chính chính sợ ngây người.

Diệp Hạo ở trong lòng bọn họ giống như thần tượng, lại bị Diệp Chân trêu đùa giống như hài đồng nhường ba chiêu, chỗ chết người nhất chính là, Diệp Hạo thi triển ba chiêu, mỗi một chiêu, bọn hắn đều cảm thấy vô cùng lợi hại, bọn hắn tuyệt đối không tiếp nổi.

Nhưng mỗi một lần, Diệp Chân đều rất dễ dàng, như đùa đón lấy, nhất là chiêu cuối cùng, quả thực quá tuyệt.

Trên đài, bất luận là tộc trưởng, hay chư vị tộc lão, kể cả Huyện lệnh Sầm Sơn ở bên trong, gương mặt đều khiếp sợ, hiện tại, bọn hắn cảm thấy, lúc trước Diệp Chân nói, không phải là đang nói khoác lác.

Ánh mắt tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ nhìn chăm chăm vào Diệp Chân, đã bắt đầu tỏa ánh sáng.

Thời điểm mọi người ở đây khiếp sợ, trên diễn võ trường, một thân ảnh bay lên, giữa không trung còn vấy ra vết máu.

- Hạo nhi!

.Truyện được dịch tại i.READ.vn Đại tộc lão Diệp Hải Bình kính hô.

Trên đài, Diệp Chân sừng sững đứng ở nơi đó, gương mặt nhẹ nhõm tự tại.

- Nói người không phải là đối thủ của ta, để người mang theo bọn hăn cùng tiến lên, người lại không nghe lời!

Ngược Diệp Hạo đã trúng một quyền, nghe Diệp Chân nói, buồn bực xém chút phun ra một ngụm máu.

Kỳ thật cũng là vận khí của Diệp Hạo quá tệ, bàn về tu vi, hăn cao hơn Diệp Chân một chút, chỉ là độ tinh thuần của Chân Nguyên kém Diệp Chân, chỉ cần hăn đổi quyền pháp, coi như không cách nào chiến thắng Diệp Chân, nhưng sẽ không bị thua thảm như thế.

Phải biết, vừa rồi một quyền kia, là Diệp Chân hạ thủ lưu tình, không có sử dụng băng kinh.

Băng không, Diệp Hạo đã phờây tại chỗ.

- Diệp Thăng, Diệp Siêu, hai người các người cũng tới chơi mấy chiêu đi!

Ánh mắt Diệp Chân mãnh liệt, nhìn chăm chăm Diệp Thăng Diệp Siêu.

- Lại đến!

Diệp Hạo vừa mới rơi xuống đất lau đi vết máu ở khóe miệng, thần sắc mãnh liệt, chưởng ảnh hơi biến hóa, lần nữa thi triển ra Bàn Thủy Miên Chưởng, lại đánh về phía Diệp Chân.

Cơ hồ đồng thời, bên tai Diệp Thăng, Diệp Siêu vang lên một tiếng quát chói tai:

- Lên!

Trên đài, khóe miệng đại tộc lão Diệp Hải Bình lơ đãng động một chút.

Trong chốc lát, trong tiếng kinh hô của mọi người, Diệp Thăng Diệp Siêu ở dưới đài nổi giận gầm lên một tiếng, cùng nhau nhảy lên diễn võ trường, phối hợp với Diệp Hạo, xông về phía Diệp Chân.

Ba chiến một!

Đáng tiếc là, lúc này Diệp Hạo vẫn dùng Bàn Thủy Miên Chưởng!

Nhìn hai huynh đệ Diệp Thăng Diệp Siêu xông lên, trong mắt Diệp Chân lóe lên sát khí, lách mình đá một cái, một cước, liền đá Diệp Hạo bay ra ngoài.

Cơ hồ là đồng thời, thân hình của Diệp Chân như tia chớp, như Đại Bàng đánh về phía Diệp Thăng Diệp Siêu.

Trong mắt Diệp Thăng Diệp Siêu lộ ra vẻ hoảng sợ, nhưng vẫn theo bản năng phản kháng, một quyền một kiếm đánh về phía Diệp Chân!

Có điều, chút Chân Nguyên ít thương cảm kia của hai người, ở trước mặt Chân Nguyên thuần túy đến đáng sợ của Diệp Chân, như là châu chấu đá xe!

Oanh!

Trường kiếm trong tay Diệp Siêu bị Diệp Chân bắn bay, sau đó một quyền nghênh đón Diệp Thăng!

Ầm!

Hai quyền không hề hoa xảo va chạm, cánh tay phải của Diệp Thăng lấy uốn lượn quý dị.

Xoạt xoạt xoạt!

Toàn bộ cánh tay phải của Diệp Thăng, giống như bánh quai chèo vặn vẹo, đau đến Diệp Thăng kêu thảm lên.

- Nói, có phải là người tạo tin đồn nhằm cho ta hay không!

Một cước giẫm Diệp Thăng ngã xuống đất, Diệp Chân nghiêm nghị quát hỏi.

- Diệp Chân, thả huynh đệ của ta ra!

Sau lưng, truyền đến tiếng hét phẫn nộ của Diệp Hạo, Diệp Hạo lẳng không bay lên, như Hùng Ưng giang cánh, lợi trảo điếm liên tục, huyền hóa ra mười ba đạo Chân Nguyên trảo ảnh, đánh úp về phía Diệp Chân.

Lúc này đây, Diệp Hạo đã có kinh nghiệm, thay đổi một bộ Phi Ưng Thập Tam Kích để đối phó đối phương.

- Còn không hết hi vọng?

Diệp Chân cười lạnh một tiếng, hai tay mở ra, Chân Nguyên lực không giữ lại chút nào bộc phát ra, Chân Nguyên xanh như mực hiện đầy toàn bộ năm đấm, trong nháy mắt tiếp theo, Diệp Chân giống như đạn pháo phóng lên trời, trên năm tay hiện đầy quang điếm màu xanh, nghênh đón Diệp Hạo.

Lôi Báo Trùng Thiên!

Xoạt!

Chân Nguyên lực bàng bạc mà tinh thuần khuynh tiết ra, người Diệp gia ở phụ cận gần muốn hít thở không thông!

- Chân Nguyên cảnh! Diệp Chân cũng là Chân Nguyên cảnh!

Thấy một màn như vậy, tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ vui mừng không thôi.

- Trời ạ, Chân Nguyên cảnh!

Trong Diệp gia, phàm là có kiến thức, đều lập tức kinh hô lên.

Ầm!

Trên nắm tay của Diệp Chân tràn ngập quang điểm màu xanh, những nơi đi qua, Chân Nguyên trào ánh của Diệp Hạo nghiền nát, Chân Nguyên trên hai thiết quyền hung hăng va chạm.

Chân Nguyên thuần thanh sắc của Diệp Hạo tan nát, Chân Nguyên của Diệp Chân đánh vào trên người đối phương, Diệp Hạo kêu thảm một tiếng, thân hình từ giữa không trung rơi xuống.

Nhưng lúc này, Diệp Chân không có ý định buông tha Diệp Hạo, muốn bại, liền để người bại vĩnh viễn không đứng dậy được.

Thân hình ở trên không trung chuyển bước, Phong Thần Bộ uốn éo, hai chân của Diệp Chân đá về phía Diệp Hạo, nếu hai chân đá trúng, Diệp Hạo không chết cũng trọng thương.

Cơ hồ là đồng thời, Đại trưởng lão Diệp Hải Bình đang nhìn chăm chăm vào tình hình chiến đấu đột nhiên gầm lên một tiếng:

- Tặc tử người dám!

Thân hình từ trên khán đài nhảy lên, quanh thân hiện ra quang hoa Chân Nguyên nồng nặc, như tia chớp đánh về phía Diệp Chân.

- Đến hay lắm!

Ánh mắt của Diệp Chân trợn tròn, hai chân sửa đá thành giẫm, từ trên người Diệp Hạo mượn lực, Chân Nguyên xuất hiện lần nữa, trực tiếp đánh về phía Đại trưởng lão Diệp Hải Bình.

Lôi Báo Tham Sơn!

- Muốn chết!

Diệp Hải Bình vốn chỉ muốn cứu cháu trai, thấy Diệp Chân tiến lên đón, thần sắc đột nhiên mãnh liệt, một quyền thò ra, tu vi Chân Nguyên tam trọng, cơ hồ phát huy đến cực hạn!

- Diệp Chân cẩn thận!

Cơ hồ là đồng thời, tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ quát chói tai.

- Thật sao?

Khóe miệng Diệp Chân lộ ra một tia cười lạnh, quyền ảnh lấy một loại quy luật kỳ dị rung rung.

Hai quyền nảy ra, Lôi Báo Điện Quang Quyền hóa thành Băng Quyền!

Lôi Báo Băng Quyền!

Lực bộc phát của Lôi Báo Điện Quang Quyền và lực bộc phát của Thốn Bộ Băng Quyền kết hợp lại, cũng không phải một cộng một bằng hai đơn giản như vậy!

Bành!

Đại tộc lão Diệp Hải Bình chỉ cảm thấy một cỗ lực đạo cương mãnh xông vào trong cơ thể, trong thời gian ngắn, kinh mạch trong tay phải nứt vỡ thành vô số đoạn.

Phốc!

Thân hình của Diệp Hải Bình cuộn ngược trở về, phun ra một ngụm máu tươi.

Mà lúc này, Diệp Chân giống như người không có liên quan, trở xuống trên mặt đất, thời điểm rơi xuống đất, lại thuận thế giẫm ở trên ngực Diệp Thăng!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nghĩa Dũng Chi Sĩ

Lặng ngắt như tờ!

Toàn bộ hiện trường của Diệp gia tộc hội, lặng ngắt như tờ!

Duy nhất còn dư lại, là tiếng thở hỗn hển.

Rất nhiều tộc nhân Diệp gia, Diệp Thiên Thành, thậm chí mấy vị tộc lão khác trên khán đài, bao quát tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ cùng Huyện lệnh Kim Thành Sầm Sơn, đều trợn tròn mắt.

Diệp Chân trực tiếp xử lý hai huynh đệ Diệp Thăng Diệp Siêu, cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn.

Coi như lúc trước Diệp Chân trêu đùa Diệp Hạo, về sau bộc phát ra thực lực Chân Nguyên cảnh, chính diện đánh bại Diệp Hạo, để bọn hắn cực kỳ kinh ngạc, nhưng vẫn ở trong phạm vi có thể tiếp nhận, cao lắm là giật mình, giật mình tới cực hạn.

Nhưng mà Diệp Chân một quyền đánh bại đại tộc lão Diệp Hải Bình, còn làm Diệp Hải Bình bị thương phun máu, kết quả này, làm cho người khiếp sợ đến không thể nào tiếp thu được.

Quả thực khó có thể tưởng tượng!

Đại tộc lão Diệp Hải Bình, tu vi còn trên tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ, mười mấy năm qua, ý vào tu vi hùng hậu, trong Diệp gia, bình thường không người dám tranh phong với hắn!

Bây giờ, lại bị Diệp Chân một quyền đánh bại.

Muốn không há hốc mồm cũng khó a!

Sau khi hết khiếp sợ, tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ lại cuồng hỉ!

Diệp Chân có thể nhẹ nhõm đánh bại Diệp Hạo, lại có thể quyền bại Đại trưởng lão, hơn nữa tuổi tác của Diệp Chân còn nhỏ hơn Diệp Hạo một tuổi, đó chỉ có thể nói một sự kiện, Diệp Chân là thiên tài, còn thiên tài hơn cả Diệp Hạo!

Rơi xuống mặt đất, khuôn mặt của Đại trưởng lão lúc xanh lúc đỏ, khoe miệng chảy ra vết máu, quả thực có loại cảm giác không xuống đài được, lại bị một tiểu bối đánh bại ở trước mặt mọi người, hơn nữa hẳn còn có hiểm nghi đánh lén.

Mặt mũi của hắn, quả thực bị đánh không còn gì cả!

Nhìn lại ba cháu trai của mình, chỉ có Diệp Siêu coi như hoàn hảo, một cánh tay của Diệp Thăng uốn éo thành hình bánh quai chèo, về sau không biết có thể khôi hay không.

Diệp Hạo cũng bị Diệp Chân đánh trọng thương phun máu, có điều, cái này còn không phải nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất là Diệp Chân ở trước mặt mọi người trêu đùa hí lộng, Diệp Hạo thảm bại, tạo thành tổn thương to lớn trên tâm lý.

Nhìn lấy Diệp Hạo ủ rũ nằm trên mặt đất, đầu không dám ngẩng lên, đại tộc lão Diệp Hải Bình rõ ràng, cháu trai thiên phú xuất chúng này của hắn, xem như phế đi. Nếu không đi ra khỏi bóng ma của Diệp Chân, cả đời này, liền phế bỏ.

Lại nghĩ tới con thứ ba Diệp Chí An cũng bị phế, đại tộc lão Diệp Hải Bình lên cơn giận dữ, đã thẹn quá hoá giận.

- Người đâu, người đâu, tên nghiệp chướng Diệp Chân này, ngộ nghịch phạm thượng, liên tiếp giết hại tộc nhân, đuổi ra ngoài cho ta, đuổi ra Diệp gia, bài vị tổ tiên của bọn hăn cũng ném ra, ném ra toàn bộ!

Điên cuồng, đại tộc lão Diệp Hải Bình đã hoàn toàn điên cuồng.

Mấy vị tộc lão, kể cả huyện lệnh Kim Thành cũng âm thầm lắc đầu, quá không có lý trí, quá không có lòng dạ.

Diệp Chân biểu hiện ra thực lực thiên phú như vậy, đừng nói trên thực tế phẩm hạnh không tệ, coi như phẩm hạnh kém, thì vô luận gia tộc nào, cũng sẽ không khu trục thiên tài như Diệp Chân ra khỏi gia tộc.

- Đều choáng váng sao, không nghe được lời của ta sao?

Đại tộc lão Diệp Hải Bình điên cuồng chỉ vào mấy thân tín của hăn gầm lên:

- Điếc sao, nhanh, còn không mau đuổi tên nghiệp chướng Diệp Chân này đi cho ta, đuổi ra?

Tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ sầm mặt lại, thời điểm muốn mở miệng, ngoài cửa tổ trạch, đột nhiên vang lên một tiếng quát lạnh.

- Rất giỏi, uy phong của Diệp gia thật lớn, lại muốn đuổi nghĩa dũng chi sĩ mà bản Thái Thú ngợi khen ra khỏi gia tộc! Hắc, đệ tử ngoại môn xếp thứ nhất trên Địa Bảng của Tề Vân Tông, các người cũng có thể đuổi ra khỏi gia tộc, Diệp gia các người thực trâu bò!

- Thái Thú đại nhân?

Huyện lệnh Sầm Sơn đột nhiên đứng lên, vội vã nghênh đón, tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ ngăn người, cũng mang theo rất nhiều tộc lão đi ra nghênh đón.

Quận trưởng đại nhân giá lâm, này chính là đại sự, nhưng Diệp Thiên Kỳ vừa mới đi vài bước, lại trợn tròn mắt.

- Diệp Chân là Địa Bảng đệ nhất của Tề Vân Tông?

Nhìn thấy tộc nhân ra ngoài nghênh tiếp, đại tộc lão Diệp Hải Bình đang điên cuồng kêu gào cũng trợn tròn mắt.

- Địa Bảng đệ nhất của Tề Vân Tông? Diệp Chân là Địa Bảng đệ nhất của Tề Vân Tông?

- Diệp Chân, người xếp thứ nhất trên Địa Bảng của Tề Vân Tông... Đây là thực?

Câu nói này, tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ hỏi rất gian nan. Tin tức này, còn rung động hơn bọn hăn tận mắt thấy Diệp Chân đánh bại đại tộc lão.

Thiên Địa Bảng của Tề Vân Tông nổi danh thiên hạ, Diệp gia bọn hăn quanh năm có đệ tử ở trong Tề Vân Tông, há có thể không biết giá trị cùng địa vị của Địa Bảng đệ nhất

- Ấy... Đúng!

Diệp Chân nhẹ gật đầu.

Diệp Thiên Thành đã chấn kinh đến chết lặng.

Hăn vốn cho rằng nhi tử mang đến khiếp sợ đã đủ nhiều, nhưng một lần lại một lần phát hiện, nhi tử mang cho hăn khiếp sợ, chỉ là một góc của tảng băng chìm.

Hết thầy người Diệp gia, lần nữa trợn tròn mắt!

Xếp thứ nhất trên Địa Bảng a!

Xếp thứ nhất trên Địa Bảng trong truyền thuyết của Tề Vân Tông, vậy mà xuất hiện ở Diệp gia bọn hần!

Con bà nó, nếu như Diệp Chân xếp thứ nhất trên Địa Bảng, vậy sự tình lúc trước Diệp Chân đắc tội thứ hai trên Địa Bảng, coi là cái rắm gì?

- Diệp Thăng, Diệp Siêu, các người dám chế tạo tin đồn?

Tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ kịp phản ứng, nhìn hai huynh đệ Diệp Thăng, Diệp Siêu rống giận.

- Khốn kiếp, rốt cuộc các người che giấu cái gì? Diệp Chân là xếp thứ nhất trên Địa Bảng, vì cái gì không nói cho ta?

Ng.uồn.: ir.ead.vn.Lần này, ngay cả đại tộc lão Diệp Hải Bình bị đả kích cũng nổi giận, đi lên và miệng liên tục, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho bọn hần.

Điểm này, là oan uổng Diệp Thăng Diệp Siêu, bởi vì lúc bọn hần trở lại, Diệp Chân còn chưa xếp thứ nhất trên Địa Bảng.

- Hồ đồ!

Tức giận mắng một tiếng, Diệp Thiên Kỳ liền vượt qua các tộc nhân nghênh đón Thái Thú đại nhân, Diệp Chân thì không quỳ, trực tiếp nghênh đón.

Vô luận là ở Chân Huyền đại lục hay Hắc Thủy Quốc, võ giả đều có đái ngộ đặc thù, tồn tại như Chân Nguyên cảnh, đều có thể gặp quan không bái.

- Thái Thú đại nhân, người đã hiểu lầm, đã hiểu lầm, chúng ta làm sao dám đuổi nghĩa dũng chi sĩ như Diệp Chân, trọng điểm bồi dưỡng còn không kịp a.

Tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ vội vàng nói.

- Lời nói mới rồi, chẳng lẽ là Thái Thú đại nhân nghe lầm?

Quận phủ Đô Ủy Quan Bình lạnh như băng chất vấn.

- Diệp Chân huynh đệ sinh tử của ta, không nghĩ tới, ở Diệp gia các người, lại bị đối đãi như thế.

Nghe xong lời này, trên ót tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ chảy ra mồ hôi lạnh, hai đại cự đầu của quận Vũ An vậy mà cùng nhau cho Diệp Chân chỗ dựa.

Nhất là Đô Ủy Quan Bình chưởng quản binh quyền, vậy mà ở trước mặt mọi người xưng là huynh đệ sinh tử với Diệp Chân, trời ạ, khiến Diệp Thiên Kỳ có cảm giác mê man.

Diệp Chân là xếp thứ nhất trên Địa Bảng hay có hai đại cự đầu của quận phủ làm chỗ dựa, chỉ cần có một sự tình tuôn ra, cho đại tộc lão Diệp Hải Bình mười lá gan, cũng không dám làm gì Diệp Chân.

Hiện tại, trong lúc nhất thời toàn bộ tuôn đến!

Trên diễn võ trường, đại tộc lão Diệp Hải Bình trực tiếp choáng váng!

Hắn vốn cho rằng, Diệp Chân là châu chấu tiện tay có thể đập chết, về sau phát hiện, con châu chấu này rất hung, có chút cường tráng, lại về sau, hắn phát hiện con châu chấu Diệp Chân này cường tráng đến quá mức, vậy mà có thể đả thương hắn.

Nhưng mà hiện tại, đại tộc lão Diệp Hải Bình phát hiện, hắn sai, Diệp Chân không phải châu chấu mà hắn có thể một cước giết chết, hắn mới là châu chấu!

- Là một vị tộc lão của chúng ta hồ ngôn loạn ngữ, bởi vì bị chút kích thích, nên mới hồ ngôn loạn ngữ.

Diệp Thiên Kỳ miễn cưỡng tìm một lý do.

- Người hồ ngôn loạn ngữ, không phân rõ trắng đen như thế, còn có thể làm tộc lão?

Thái Thú quận Vũ An nói một câu, liền quyết định vận mệnh của đại tộc lão Diệp Hải Bình.

Nghe vậy, thân thể của đại tộc lão Diệp Hải Bình mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã quy.

Vốn là, coi như hãn làm việc hồ đồ một chút, tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ cũng không dám làm gì hãn, cao lắm là thu chút ít quyền hành trong tộc, nhưng mà quận trưởng đại nhân mở miệng, vậy hãn liền xong đời.

Bởi vì hãn làm quận trưởng đại nhân khó chịu, chân chân chính chính thành tổn hại lợi ích của tộc nhân Diệp gia!

- Diệp Chân, người phối hợp Quan đô úy tiêu diệt tặc có công, bản Thái Thú đặc biệt ban cho người danh hào nghĩa dũng chi sĩ! Bằng danh hào này, hết thuế má, giao dịch điền sản ruộng đất của nhà người đều được miễn trừ!

Nói đến đây, Thái Thú đại nhân lại cường điệu một câu.

- Giới hạn phụ tử Diệp gia các người, mà không bao gồm Diệp gia, các người hiểu chưa?

Câu nói sau cùng, là nói cho huyện lệnh Kim Thành.

Rất nhiều tộc nhân Diệp gia nghe vậy, lại cực kỳ phiền muộn, có người thậm chí oán hận đại tộc lão.

Nếu không phải đối phương gây chuyện như thế, danh xưng nghĩa dũng chi sĩ kia ban thưởng, tộc nhân Diệp gia có thể đi theo Diệp Chân dánh bao nhiêu ánh sáng?

Nhưng bây giờ, mất sạch.

Sau đó quận trưởng đại nhân ở trước mặt người Diệp gia, trao cho Diệp Chân năm ngàn lượng bạc giải thưởng. Năm ngàn lượng bạc này, Diệp Chân cũng không quá để ý, nhưng cơ hồ tất cả người Diệp gia đều nhìn đỏ mắt.

Năm ngàn lượng, rất nhiều người vài chục năm cũng không kiếm được năm ngàn lượng bạc, mà Diệp Chân dễ dàng liền kiếm được.

Tìm một cơ hội, Diệp Chân và Đô Úy Quan Bình thoán trao đổi một chút mới biết, hóa ra quận trưởng đại nhân nghe nói Diệp Chân tự tay chém giết Quá Sơn Phong, mà Diệp Chân lại là Tề Vân Tông Địa Bảng đệ nhất, liền tự mình chạy tới Diệp gia, phát ban thưởng cho Diệp Chân, mới có sự tình quận trưởng đại nhân xuất hiện ở hôm nay.

Đã có quận trưởng đại nhân đến, Diệp gia tộc hội tiến hành càng thêm long trọng, diễn võ đại hội cũng cử hành lần nữa.

Thế nhưng trải qua trận chiến lúc trước của Diệp Chân, diễn võ đại hội không có bất kỳ bất ngờ gì, các thiếu niên lúc trước còn không phục Diệp Chân, trong nháy mắt, đã phục Diệp Chân đến sát đất.

Trong lúc nhất thời, Diệp Chân liền thay thế Diệp Hạo, thành thần tượng trẻ tuổi trong gia tộc.

Không chút bất ngờ, Diệp Chân lấy được diễn võ thứ nhất, đại tộc lão Diệp Hải Bình phí hết tâm tư vì cháu trai Diệp Hạo của mình chuẩn bị một bình Ngưng Chân Đan, cũng rơi vào túi Diệp Chân, xem như giúp tu vi của

Diệp Chân tiến thêm một chút, tu vi bước vào Chân Nguyên cảnh, ai cũng sẽ không ngại Ngưng Chân Đan nhiều.

Có quận trưởng và quận phủ Đô Úy Quan Bình, Diệp gia tộc hội tiến hành cực kỳ thuận lợi, địa vị của phụ tử Diệp Chân cùng Diệp Thiên Thành ở Diệp gia, cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Sau khi tộc hội chấm dứt, tộc trưởng trực tiếp mở từ đường, tuyên bố hai sự tình trọng yếu của Diệp gia.

- Diệp gia đại tộc lão Diệp Hải Bình làm người ngu ngốc, không còn tư cách làm tộc lão, thu hồi tất cả quyền lực ở trong gia tộc.

- Vị trí Đại tộc lão của Diệp Hải Bình, do Diệp Thiên Thành thay thế!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Song Song Đột Phá

Lộc cộc!

Đêm khuya, sau khi Diệp Chân liên tiếp dùng hai viên Ngưng Chân Đan, lần nữa nhắm mắt lại.

Ngưng Chân Đan hóa thành được lực bàng bạc tản ra, theo Nhất Khí Hỗn Nguyên Công vận chuyển, tựa như cá voi hút nước xông về đan điền của Diệp Chân.

Có điều, trước khi lao tới đan điền của Diệp Chân, phải trải qua tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu, từ tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu đi ra, liền trở nên vô cùng dày đặc.

Nhất Khí Hỗn Nguyên Công vận chuyển, không ngừng chuyển hóa được lực thành Chân Nguyên lực đưa vào vòng xoáy Chân Nguyên trong đan điền, mỗi lần vận chuyển đều sẽ trải qua tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu, để Chân Nguyên tinh thuần thêm một chút.

Đến khi một tia được lực cuối cùng của Ngưng Chân Đan hoàn toàn hóa thành Chân Nguyên tràn vào đan điền, vòng xoáy Chân Nguyên trong đan điền hơi biến hóa, đột nhiên lớn thêm mấy phần.

Răng rắc!

Loáng thoáng tầm đó, Diệp Chân cảm giác bình cảnh quấy nhiễu hẳn mấy ngày nay bị phá ra.

- Đột phá, tu vi đột phá đến Chân Nguyên cảnh nhị trọng rồi!

Thần sắc của Diệp Chân vui vẻ.

Thúc dục Chân Nguyên trong đan điền, tốc độ Chân Nguyên vận chuyển nhanh hơn hai lần, lúc vận chuyển sinh ra kinh khí, thúc dục như có cảm giác đâm vào kinh mạch của Diệp Chân đau nhức.

- Cường khí?

Diệp Chân tâm niệm vừa động, thúc giục Chân Nguyên, một tầng cương khí màu vàng xanh thật mỏng, giống như khái giáp bao trùm đến bên ngoài thân của Diệp Chân.

- Cường khí hộ thể? Nhất Khí Hỗn Nguyên Công đột phá đến tầng bốn rồi!

Diệp Chân vui vẻ.

Từ sau khi tộc hội kết thúc, Diệp Chân nghĩ, lần này rời đi, sau đó về nhà, cũng không biết là bao nhiêu năm sau, có lẽ một năm, có lẽ hai năm ba năm, có lẽ càng dài.

Cho nên bây giờ có thời gian, Diệp Chân quyết định ở nhà với phụ mẫu nhiều mấy ngày, thuận tiện giúp phụ mẫu điều dưỡng thân thể, cho phụ mẫu sử dụng hết Tẩy Tủy Đan và Thạch Tủy linh dịch.

Thời điểm làm bạn với phụ mẫu, Diệp Chân tu luyện lại càng thêm cố gắng, mỗi ngày dùng Ngưng Chân Đan, cũng từ một viên tăng đến hai viên, lượng tiêu hao này, chỉ sợ rất nhiều đệ tử nội môn của Tề Vân Tông cũng đỏ mắt.

Tiêu hao nhiều đan dược như thế, khổ tu hai mươi ngày, tu vi của Diệp Chân liền song song đột phá, không chỉ tu vi đột phá đến Chân Nguyên

cảnh nhị trọng, Nhất Khí Hỗn Nguyên Công cũng đột phá đến tầng bốn, ngưng luyện ra cương khí hộ thể.

Phải biết, dưới tình huống bình thường, võ giả bình thường tu vi phải đạt tới Chân Nguyên tam trọng thậm chí là Chân Nguyên tam trọng đỉnh phong, mới có thể ngưng tụ ra cương khí hộ thể.

Nhưng bây giờ tu vi của Diệp Chân vẹn vẹn mới Chân Nguyên nhị trọng, lại bằng vào Nhất Khí Hỗn Nguyên Công sớm ngưng kết ra cương khí hộ thể, khiến cho năng lực phòng ngự của Diệp Chân tăng cao.

Đây cũng là chỗ tốt khi tu luyện công pháp cao cấp.

- Xem ra, là lúc nên rời đi!

Ngày hôm sau, Diệp Chân liền tìm phụ mẫu nói rõ ý đồ của mình. Có điều, bây giờ Diệp Chân đã là nhân vật phong vân của Diệp gia, sao có thể âm thầm rời đi.

Sau khi tin tức truyền ra, tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ mang theo chư vị tộc lão đến tiễn Diệp Chân, lúc tiễn đưa còn tặng vài lễ vật.

Đầu tiên đưa lên, là một xấp khế đất, thời điểm lấy ra khế đất, khuôn mặt của tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ cũng có chút đỏ lên.

- Diệp hiền chất, chuyện trước kia, người cũng rõ ràng thúc thúc khó xử, ta cũng không nói nhiều, những ngày qua ta dùng tất cả thủ đoạn của mình, tranh thủ được năm ngàn mẫu điền sản này, xem như đền bù tổn thất lúc trước, hi vọng người không còn khúc mắc với Diệp gia, về sau gia tộc này, còn cần người chiếu cố!

- Tộc trưởng, Diệp Chân ta há là người vong ơn phụ nghĩa, có điều, ta để ý nhất, là phụ mẫu của ta, chỉ cần phụ mẫu ta khỏe mạnh, Diệp gia liền an ổn phát triển, nếu không...

Xùy!

Đột nhiên, một đạo Chân Nguyên Kiếm Chỉ dài hơn ba thước không có dấu hiệu nào đột ngột bắn ra, ngay cả Diệp Thiên Kỳ tu vi đạt tới Chân Nguyên cảnh tam trọng đỉnh phong cũng giật mình.

Nhìn thấy đầu ngón tay của Diệp Chân không ngừng phụt ra kiếm quang, trong nháy mắt Diệp Thiên Kỳ sáng tỏ, thời điểm tộc hội, Diệp Chân vẫn còn lưu thủ, bằng không, đầu của Diệp Hải Thiên và Diệp Hạo đã sớm rơi xuống đất.

- Yên tâm đi, Diệp gia vinh nhục đã gửi ở trên mình người, nếu người nào dám bất kính với phụ mẫu người, là địch nhân của cả Diệp gia ta.

Tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ nói như đinh chém sắt.

- Vậy ta liền an tâm!

- Đây là năm vạn lượng ngân phiếu, Diệp Chân người nhận lấy đi!

Tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ đột nhiên nói.

Truyện được dị.ch t..rực. tiếp tại iREAD- Đừng ngại ít, trước mắt Diệp gia có thể lấy ra, cũng chỉ như thế.

- Đây là?

- Ách, đây là truyền thống của gia tộc, ủng hộ thiếu niên có thiên phú trong tộc, trước kia vẫn luôn cho Diệp Hạo, bây giờ tự nhiên thuộc về người. Về sau hàng năm đều có, nếu Diệp gia càng ngày càng lớn mạnh, ủng hộ tự nhiên sẽ càng ngày càng nhiều.

Phần ngân phiếu này, Diệp Chân thân nhiên nhận lấy, đây là Diệp gia ủng hộ Diệp Chân, nhận, cũng đại biểu Diệp Chân tán thành Diệp gia, đây là một trách nhiệm hai chiều.

- Chỗ Quan đô úy, ta sẽ nói vài lời.

Nghe vậy, tộc trưởng Diệp Thiên Kỳ cười, giao lưu với người thông minh liền dễ dàng. Bất luận ngày sau thành tựu của Diệp Chân như thế nào, Diệp gia hôm nay, chỉ dựa vào tầng quan hệ của Đô Úy Quan Bình, cũng có thể được ích lợi không nhỏ.

- Phụ thân, phụ mẫu, hài tử phải đi, hai người phải giữ gìn thân thể!

Sau khi dập đầu cho cha mẹ, Diệp Chân xoay người rời đi.

- Chân nhi, con...

Mới mở miệng, khóe mắt của Mễ Giang Tuyết lặn xuống nước mắt, cuối cùng thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một câu.

- Nhi tử, ở bên ngoài nhất định phải sống thật tốt, có rảnh trở lại thăm gia đình một chút...

- Hừm...

Nghẹn ngào lên tiếng, Diệp Chân cố nén nước mắt trong hốc mắt, nhảy người lên ngựa, trong tiếng lộc cộc, phóng ngựa đi xa...

...

Quận Vũ An, Đắc Ý Lâu!

- Huynh đệ, đã đến rồi, liền để ca ca ở quận thành chơi mấy ngày với người, thanh sắc khuyến mã ở quận thành này, cái gì cần có đều có...

Quận thành Vũ An, Đô Úy Quan Bình mở tiệc khoản đãi Diệp Chân, trong bữa tiệc, không khí vô cùng thân thiện.

- Quan đại ca, hảo ý của ngươi, tiểu đệ tâm lĩnh, nhưng sư môn có lệnh, lần này về nhà đã chậm trễ quá nhiều thời gian.

Diệp Chân nói.

- Ài, ta rõ ràng!

Đô Úy Quan Bình thở dài một tiếng.

- Huynh đệ ngươi là người có chí lớn, sao có thể bị thanh sắc khuynh mã quấy nhiễu, năm đó ta, ài, không đề cập nữa...

Sau khi cơm nước no nê, Diệp Chân định rời đi, Đô Úy Quan Bình cố ý tiễn đưa, một mực đưa đến cửa thành.

- Đúng rồi, lần trước ngươi nhờ ta làm giáp da Xà Vương cho ngươi, toàn bộ đã làm xong, hai bộ, những da lông Yêu thú khác, cũng bán được hơn năm ngàn lượng bạc, tất cả ở chỗ này.

Đang khi nói chuyện, Đô Úy Quan Bình đưa cho Diệp Chân một bao quần áo.

- Ngươi thử đi, xem giáp da Xà Vương này vừa người không.

Loay hoay một chút, Diệp Chân mặc một bộ giáp da Xà Vương vào, cái đồ chơi này, ở dưới Dẫn Linh cảnh thậm chí Hóa Linh cảnh, là bảo bối giữ mạng.

Mặc một kiện giáp da Xà Vương vào, Diệp Chân đưa bộ giáp da Xà Vương còn lại cho Quan Bình:

- Quan đại ca, ngươi cũng thử xem, hẳn là vừa người!

Diệp Chân cười nói.

- Đây là?

Quan Bình ngăn người.

- A, cố ý làm cho người, người thân là quận phủ Đô Úy, giết tặc tiêu phi là rất nguy hiểm, có giáp da Xà Vương này, sẽ an toàn hơn một chút.

Diệp Chân nói.

Quan Bình kích động.

- Huynh đệ, không phải ngày đó người bảo ta làm hai bộ giáp da Xà Vương, là vì muốn cho ta một bộ chứ.

Diệp Chân cười cười, nhưng không nói lời nào.

- Huynh đệ, người thật sự là, thứ quý giá như thế, người bảo ta...

Giáp da Xà Vương này, là vật rất trân quý, mặc dù chưa nói tới vạn kim khó cầu, nhưng giá trị mấy ngàn lượng là không có bất cứ vấn đề gì, hơn nữa, có bạc cũng không nhất định mua được.

Huống hồ, bạc nhiều hơn nữa, cũng không đổi được một mạng!

- Quan đại ca, nói lời này coi như khách khí rồi.

Diệp Chân nói.

Quan Bình cũng sáng khoái, lập tức thu giáp da Xà Vương này.

- Huynh đệ, người yên tâm, chỉ cần ở quận Vũ An, hai phụ mẫu người, tuyệt đối sẽ không chịu chút thiệt thòi, nếu có chuyện gì, ta mang đầu đi gặp người!

Quan Bình vỗ ngực nói.

Diệp Chân cười, hẳn muốn chính là cái này.

Nếu như hẳn rời nhà lâu, phụ mẫu còn cần người trông nom, Đô Úy Quan Bình là người chọn lựa thích hợp nhất.

- Quan đại ca, cáo từ!

Nhảy lên ngựa, Diệp Chân liền đi về phía nam, Quan Bình ở sau lưng lại ngăn người:

- Ai, huynh đệ, đi Tề Vân Tông không phải hướng đông sao, người đi về phía nam, là sai đường a!

- Không phải, Quan đại ca, ta không đi sai đường, ta muốn đi quận thành Âm Sơn một chuyến, hoàn thành một nhiệm vụ sứ môn.

Diệp Chân nói.

- Quận thành Âm Sơn?

Quan Bình nhíu mày.

- Có vấn đề gì sao?

- Huynh đệ, đi quận thành Âm Sơn, người nên cẩn thận một chút.

- Vì cái gì?

- Quận thành Âm Sơn, là địa bàn của Ly Thủy Tông.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Anh Linh Quy Hề

Quận thành Âm Sơn, lấy lưng tựa Âm Sơn mà đặt tên, nhưng mà chân chân chính chính nổi danh, lại bởi vì một người.

Người này, tên là Mông Xuyên!

Bảy năm trước, người Nam Man từ Âm Sơn quy mô xâm lấn, phá liên tục ba đại doanh biên quan, sát nhập dưới chân núi phía Bắc của Âm Sơn, Hắc Thủy Quốc chấn động, mười ba quận Bắc Địa càng lòng người bàng hoàng.

Người Nam Man trời sinh hung tàn, càng sở trường sai khiến Yêu thú, thích ăn huyết thực, thường có tin tức ăn thịt người thậm chí là lấy người nuôi Yêu thú truyền ra, nhiều lần sát nhập biên cảnh Hắc Thủy Quốc, những nơi đi qua, như cá diếc sang sông, cả người lẫn vật không còn, máu chảy thành sông.

Nếu người một khi Nam Man xông ra Âm Sơn, mười ba quận Bắc Địa sẽ biến thành Địa Ngục nhân gian, hơn nữa người Nam Man giỏi về ẩn phục ở trong núi rừng, một khi xông ra Âm Sơn, nó di họa hơn mười năm cũng không đủ.

Trước kia người Nam Man xông ra Âm Sơn, đều là như thế.

Lúc đó, tin tức ba đại doanh biên quân ở Âm Sơn bị san bằng truyền ra, mười ba quận Bắc Địa loạn thành một đồng, rất nhiều dân chúng chuyển nhà, mang theo thân nhân xuôi nam tránh họa, mắt thấy cả nước Hắc Thủy Quốc sẽ có loạn tượng.-00

Lúc này có một du hiệp tên Mông Xuyên, triệu tập tám trăm võ giả, thu góp ba ngàn tàn quân, ở khe núi Địa Âm mà người Nam Man muốn xông ra Âm Sơn phải qua huyết chiến bảy ngày bảy đêm.

Dựa vào tám trăm võ giả, ba ngàn tàn quân, ở dưới mười vạn người Nam Man vây công chống bảy ngày bảy đêm, trong mười vạn người Nam Man, có trên trăm Linh giả, Linh Sư vượt qua mười vị, nghe nói càng có một vị Linh Tôn tọa trấn.

Linh giả của Nam Man, đều có được tu vi tương đương võ giả Dẫn Linh cảnh, mà Linh Sư, thì tương đương với Hóa Linh cảnh.

Trừ cái đó ra, Linh giả Nam Man, đều có thể điều khiển Yêu thú Nhân giai, Linh Sư cường đại, càng có khả năng điều khiển Yêu thú Địa giai.

Đội hình khủng bố như thế, cơ hồ cần lực lượng cả nước Hắc Thủy Quốc đến ứng đối, dựa vào Mông Xuyên triệu tập tám trăm võ giả, ba ngàn tàn quân, căn bản không có khả năng ngăn cản được.

Nhưng mà, Mông Xuyên lại chặn được.

Nghe nói, thời điểm giết tới ngày thứ sáu, Mông Xuyên triệu tập tám trăm võ giả, thu nạp ba ngàn tàn quân đều đã chết hết, chỉ còn lại có Mông Xuyên.

Nhưng dù như thế, Mông Xuyên dựa vào một bầu nhiệt huyết, một thân một mình cản trở người Nam Man một đêm, chống đến viện quân của Hắc Thủy Quốc lao tới.

Nghe nói, thời điểm viện quân của Hắc Thủy Quốc tới, Mông Xuyên ở Âm Sơn hạp cốc chống kiếm mà đứng, trong hạp cốc, tụ tập hơn vạn Nam Man.

Nhưng mà, hơn vạn binh lính Nam Man không người dám bước về phía trước một bước, từng cái sợ mất mật!

Bởi vì ở trong phạm vi ngàn thước xung quanh Mông Xuyên, rậm rạp chẳng chịt năm gần trăm thi thể người Nam Man quần áo và trang sức cực kỳ tinh mỹ, càng có trên trăm thi thể Yêu thú nằm đó.

Những thi thể này, tất cả đều là tinh nhuệ trong người Nam Man... là thi thể Nam Man Linh giả, Nam Man Linh Sư.

Thấy viện quân đến, Mông Xuyên có chút ngoái đầu nhìn lại, cười một tiếng, thân thể lập tức hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một đạo linh quang từ trong cơ thể bay ra, lao về phía quận thành Âm Sơn.

Lúc này, viện quân của Hắc Thủy Quốc điên cuồng phản công, quân Nam Man như chim sợ cành cong, ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có, bị bóm đuôi đuôi giết ngàn dặm, tử thương vô số, triệt để chạy qua Âm Sơn.

Nghe nói trận chiến ấy, để tinh nhuệ trong Nam Man bộ chết hết, chỗ tốt trực tiếp nhất là những năm gần đây Bắc Địa mười ba quận của Hắc Thủy Quốc vô cùng yên ổn.

Lúc đầu chiến sự không ngừng, nhưng mấy năm qua Âm Sơn ngay cả ma sát lớn một chút cũng không có, quá an tĩnh cũng để Âm Sơn biên quân chửi mẹ.

Con mẹ nó quá ổn định rồi, yên ổn đến ngay cả quân công cũng kiếm không được.

Trận chiến ấy, để Bắc Địa mười ba quận tránh khỏi một hồi họa kiếp, càng làm cho Hắc Thủy Quốc tránh khỏi một hồi tai họa diệt quốc, trận chiến ấy, cũng làm cho danh tiếng của Mông Xuyên truyền khắp thiên hạ.

Trận chiến ấy, cũng làm cho quận thành vắng vẻ kia trở thành thế nhân đều biết... bởi vì, quận Âm Sơn là cố hương của Mông Xuyên.

Từ đó về sau, Mông Xuyên liền trở thành anh hùng của toàn bộ Hắc Thủy Quốc, lúc ấy Diệp Chân khoảng mười tuổi, liền nghe được sự tích anh hùng của Mông Xuyên, cũng kích động không thôi.

Sau trận chiến ấy, dân chúng bao quát quận Vũ An của Diệp Chân ở trong Bắc Địa mười ba quận, đều có bài vị của Mông Xuyên ở trong từ đường, như trong từ đường Diệp gia, cũng có bài vị của Mông Xuyên.

Từ nay về sau, càng có nhiều loại truyền thuyết truyền lưu thế gian, có người nói hần là thiên thần chuyển thế, có người nói hần là thủ hộ thần của Hắc Thủy Quốc hóa thân...

Diệp Chân, lúc này phong trần mệt mỏi đứng ở trước cửa thành quận Âm Sơn.

Trên quận thành Âm Sơn có cốn chữ to “Anh linh quy hề”, dù lúc này mây đen áp đỉnh, cũng chiếu sáng rạng rỡ, tựa hồ có một loại lực lượng khác thường, luôn thu hút ánh mắt người ta đến xem.

Nghe nói bốn chữ “Anh linh quy hề” này, là đương nhiệm chương môn Quách Kỳ Kinh của Tề Vân Tông, nghe nói tin dữ của Mông Xuyên, nước mắt không nhịn được chảy ra, vung bút đề chữ.

Bây giờ, đã qua bảy năm, bốn chữ lớn “Anh linh quy hề” này, lại không phai màu chút nào, như trước quang hoa lóng lánh.

Khi đó Mông Xuyên là đệ tử nội môn của Tề Vân Tông.

Về phần vì sao Mông Xuyên thân là đệ tử nội môn của Tề Vân Tông lại có thể ngăn cản địch nhân mạnh mẽ như vậy bảy ngày bảy đêm, Diệp Chân có chút khó tin.

Nhưng mà bảy năm trôi qua, tám trăm anh hùng, ba ngàn dũng sĩ đều đã thành tro, khó thể khảo chứng được nữa.

Mang theo vài phần cảm khái, Diệp Chân giục ngựa vào thành.

Bảy năm yên ổn, để quận Âm Sơn trở nên phồn hoa, ngựa xe như nước, phố xá san sát nối tiếp nhau, trên mặt người đi đường mang vẻ thỏa mãn cùng an hòa, đây hết thảy, đều là Mông Xuyên mang tới.

Từ quận Vũ An đến quận Âm Sơn hơn một ngàn dặm, Diệp Chân cười Ngân Giác Mã một đường đuổi gập, bởi vì đường núi gập ghềnh, cũng phải dùng ba ngày mới tới.

Sau khi vào thành, Diệp Chân cũng không vội đi tìm Mông gia, mà ý định tìm một khách sạn, tắm rửa một chút lại bái phỏng Mông mẫu.

Mẫu thân của anh hùng, đáng được Diệp Chân tôn kính.

Tùy ý đi vào một quán rượu hơi có vẻ khí phái, ném ra một thỏi bạc mười lượng, tiểu nhị hấp tấp dẫn Diệp Chân vào một gian phòng, không bao lâu, liền có nước ấm đưa tới.

Sau khi tắm rửa nước nóng, tẩy đi một thân bụi đất, lại dùng dao nhọn cạo sạch râu ở bên mép, Diệp Chân mười bảy tuổi, không biết lúc nào râu đã lặng lẽ mọc ra.

Dọn dẹp sạch sẽ, nhẹ nhàng mà sung sướng, thay một bộ đồ mới, Diệp Chân bước lên lầu hai khách sạn, gọi một bàn rượu và thức ăn, sau khi cơm nước no nê, Diệp Chân vỗ tay, gọi tiểu nhị tới.

- Tiểu nhị, hỏi người chuyện này, nhà của Mông lão phu nhân ở chỗ nào?

- Mông lão phu nhân?

Truyện. được biên tập tại iread.vn.Tiểu nhị ngơ ngác một chút, lập tức nói:

- Không biết.

Câu trả lời này, làm cho Diệp Chân ngẩn người, mới vừa từ trong ngực lấy ra bạc vụn chuẩn bị thưởng tiểu nhị cũng ngừng lại. Lúc đầu ý định của Diệp Chân, là để tiểu nhị chỉ đường, liền thưởng hẳn, không nghĩ tới, trả lời lại là không biết.

Lúc ấy Liêu giáo tập nói, trong quận thành Âm Sơn, chỉ cần hỏi địa chỉ của Mông lão phu nhân, liền không người không hiểu.

- Nhà của Mông lão phu nhân người cũng không biết?

- Không biết!

Tiểu nhị lắc đầu, cuối cùng lại bổ sung một câu.

- Trong Quận thành Âm Sơn, họ Mông nhiều vô số kể, Mông lão phu nhân càng nhiều đến đếm không hết.

Diệp Chân nhíu mày.

- Mông Xuyên Mông đại hiệp người khẳng định biết chứ? Quê quán của Mông đại hiệp ở đâu?

- Mông đại hiệp, ta khẳng định biết. Có điều, quê quán của Mông đại hiệp, ta lại không biết.

Diệp Chân đang nhìn chăm chăm vào tiểu nhị đột nhiên phát hiện, lúc nói những lời này, trong mắt tiểu nhị lóe lên dị sắc.

Thời điểm Diệp Chân còn muốn truy vấn vài câu, tiểu nhị kia ứng phó một tiếng, liền vội vàng rời đi.

- Không phải chứ!

Diệp Chân cảm thấy, có lẽ tiểu nhị này mới tới, hoặc tuổi còn trẻ, thế hệ trước nhất định sẽ biết khu nhà cũ của Mông gia.

- Chưởng quỹ, người là người địa phương đi, ta xem người ở đây làm ăn cũng nhiều năm rồi phải không?

- Khách gia, ánh mắt của người thật tốt, tiểu nhân ở đây mở tiệm đã mười bốn năm.

Chưởng quỹ nhìn Diệp Chân vươn ngón tay cái.

- Vậy thì tốt, chưởng quỹ, muốn hỏi thăm người chuyện này.

Diệp Chân hỏi khéo tình huống của chưởng quỹ xong liền nói.

- Khách gia, có chuyện gì, người cứ hỏi.

- Là như vậy, ta muốn bái phỏng Mông lão phu nhân một chút, muốn hỏi nhà của Mông lão phu nhân ở nơi nào.

Diệp Chân hỏi.

Cuối cùng, Diệp Chân lại bổ sung một câu.

- Là nhà của Mông Xuyên Mông đại hiệp.

Nghe Diệp Chân hỏi, sắc mặt của chưởng quỹ kia đột nhiên thay đổi, không chút nghĩ ngợi trực tiếp khoát tay nói:

- Khách gia, việc này, người hỏi người khác đi, ta thật không biết!

- Bảy năm trước Mông đại hiệp huyết vĩ Âm Sơn, Đại hoàng tử đích thân tới quận thành Âm Sơn an ủi Mông lão phu nhân, huyền não động tĩnh

lớn như vậy, người là người địa phương vậy mà không biết. Ách, nói, rồi cuộc xảy ra chuyện gì.

Diệp Chân cảm thấy không đúng, mạnh mẽ nắm cổ của chưởng quỹ kia xách lên, tức giận ép hỏi.

- Gia gia, ta... ta thật không biết... Thật không biết...

Thời điểm chưởng quỹ bị Diệp Chân bóp cổ thở không ra hơi, một nhóm bốn gã võ giả bước lên lầu, thoáng chốc, ánh mắt của chưởng quỹ kia sáng ngời, phảng phất như thấy được cứu tinh.

- Khách gia, người hỏi mấy vị kia đi, bốn vị kia là bộ đầu của bốn thành, mỗi ngày đi khắp hang cùng ngõ hẻm, khẳng định biết, khẳng định biết chuyện người muốn hỏi.

Diệp Chân hồ nghi nhìn chăm chăm chưởng quỹ, trực giác cảm thấy việc này không thích hợp, có điều, chưởng quỹ nói không sai, bộ đầu của quận thành Âm Sơn, tám chín phần mười biết chuyện này, buông chưởng quỹ ra, Diệp Chân trực tiếp đi tới.

- Mấy vị huynh đài, nghe chưởng quỹ chỉ điểm, các người là bộ đầu của bốn thành, rất tinh tường tình huống của quận thành Âm Sơn, tại hạ có một chuyện thỉnh giáo.

Diệp Chân hỏi.

Bốn người trước mắt bận y phục nha môn, huyết Thái Dương nổi lên, trong mắt có tinh quang bắn ra bốn phía, mơ hồ có ánh sáng lưu chuyển, dùng cái này đoán chừng, tu vi bốn người trước mắt sợ là đều đạt đến Luyện Huyết ngũ trọng.

Diệp Chân hơi kinh ngạc, Luyện Huyết ngũ trọng, kém nhất cũng có thể ở trong quân làm Bách phu trưởng thậm chí là Thiên phu trưởng, sao lại

ở quận thành nhỏ nhỏ làm bộ đầu, hơn nữa còn là bốn cái.

- Không sai!

Người đi đầu đánh giá Diệp Chân, gật đầu nói.

- Mông lão phu nhân, khu nhà cũ của Mông gia, địa chỉ nhà cũ của Mông Xuyên Mông đại hiệp, mấy vị huynh đài có thể báo giúp hay không?

Diệp Chân vừa nói ra, sắc mặt của bốn bộ đầu lập tức biến đổi, cũng không trả lời vấn đề của Diệp Chân, bốn mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt giao lưu.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Có Thể Lưu Lại Bản Sự?

Nhìn bốn bộ đầu kia bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt lấp lóe không ngừng, tính cảnh giác của Diệp Chân trong nháy mắt nâng lên cực hạn.

Không bình thường!

Tuyệt đối không bình thường!

Mông Xuyên là ai?

Anh hùng trong cả nước Hắc Thủy Quốc đều biết!

Quận thành Âm Sơn, càng là cố hương của anh hùng.

Bây giờ, Diệp Chân ở cố hương của anh hùng hỏi thăm nhà của anh hùng, vậy mà nhiều người cũng không biết, thần sắc còn quái dị như vậy.

- Người là người phương nào, tìm Mông lão phu nhân làm gì?

Con người bốn người lấp lóe một hồi, tên bộ đầu lúc trước mở miệng.

- Tại hạ Diệp Chân, đệ tử của Tề Vân Tông, chuyên tới vấn an Mông lão phu nhân.

Thấy đối phương hỏi thăm, Diệp Chân hơi thở ra, sự tình bắt đầu rõ vào con đường bình thường.

- Tề Vân Tông, năm nay lại tới nữa?

Chữ “lại” này để Diệp Chân ngậy ra một lúc, lập tức rõ ràng trước kia hàng năm đều có đệ tử của Tề Vân Tông tới, liền tùy ý nhẹ gật đầu.

- Ngõ Bình An ở Tây thành, đi tới người liền thấy.

Một tên bộ đầu nói.

- Đa tạ!

Đã hỏi được đường, cơm nước lại no nê, Diệp Chân cũng không nguyện ý lãng phí thời gian, liền đi xuống dưới lầu, ngay thời điểm Diệp Chân xuống đến bậc thang, âm thanh của tên bộ đầu kia lại vang lên.

- Diệp Chân, vấn an Mông lão phu nhân xong, liền sớm rời đi, chớ dừng lại lâu. Mông lão phu nhân tuổi tác đã cao, lại thống khổ vì mất con, không nên quá quấy rầy.

Nghe vậy, thân hình của Diệp Chân dừng lại, khẽ cau mày, lời này nghe có vẻ lạ?

Tây thành, trong ngõ Bình An, một đền thờ cũng không phải quá dễ thấy tọa lạc ở đó, phía trên viết bốn chữ to “Hiệp chi đại giả”, trong phòng, trên cửa chính ghi hai chữ “Mông phủ”.

Trước cổng chính, gạch màu xanh hư nát nhiều miếng, thậm chí đèn lồng ở trên cửa đã rách cũng không thay đổi.

Có chút rách nát a, cái này không hợp lý.

Cạch cạch cạch!

Diệp Chân nhìn đại môn Mông phủ, để Diệp Chân buồn bực là, gõ ước chừng một phút, cũng không có bất luận động tĩnh gì, thời điểm Diệp Chân quay người muốn nghĩ biện pháp khác, đại môn của Mông phủ đột nhiên mở ra.

- Tiểu tử, người tìm ai?

Một lão phu nhân đầu quấn khăn xanh, tóc xám trắng đứng ở cửa ra vào, lạnh nhạt đánh giá Diệp Chân.

- Vị bà bà này, tại hạ Tề Vân Tông Diệp Chân, phụng sứ mệnh đi bái kiến Mông lão phu nhân, xin bà bà thông báo một tiếng.

- Mông lão phu nhân?

Lão phụ kia nhìn chăm chăm Diệp Chân.

- Ta chính là Mông lão phu nhân.

Diệp Chân lúng túng, hẳn còn tưởng rằng lão bà trước mắt là hạ nhân của Mông phủ a.

- Ngài là mẫu thân của Mông Xuyên Mông đại hiệp?

- Như thế nào, lão bà tử ta không giống sao?

Người kia hỏi một câu, liền để Diệp Chân rất xấu hổ.

Giải thích một phen, Mông lão phu nhân mới miễn cưỡng đưa Diệp Chân vào nhà. Vừa vào cửa, Diệp Chân liền mơ hồ cảm thấy sau lưng có ánh mắt quan sát, mạnh mẽ quay người, lại không thấy cái gì cả.

Lòng nghi ngờ nổi lên, Diệp Chân xin đi thắp nén hương cho Mông Xuyên Mông đại hiệp, đến linh đường của Mông Xuyên Mông đại hiệp, còn có linh vị của vợ hẳn Mông Hải Thị, lúc này Diệp Chân mới thật tin tưởng, vị trước mắt này, là Mông lão phu nhân.

Mông Hải Thị, thê tử của Mông Xuyên, ngày Mông Xuyên chết trận, buồn bã mà qua đời.

Thế nhưng mà, hết thảy trước mắt, để Diệp Chân không thể tin tưởng tiểu viện rách nát này, là phủ đệ của anh hùng Mông Xuyên.

Theo Diệp Chân biết, bởi vì Mông Xuyên lập đại công, phương diện Hắc Thủy Quốc ban thưởng rất nhiều, không chỉ như thế, lúc Diệp Chân đến, còn thông qua Liêu Phi Bạch biết, hàng năm Tề Vân Tông đều sẽ phái người đưa tới vạn lượng bạch ngân, cung cấp Mông phủ sinh hoạt.

Nhưng mà, đại môn suy tàn, trong phòng càng suy tàn, ngay cả linh đường của Mông Xuyên cũng sắp rơi sạch lớp sơn, đồ cúng trong linh đường ít đến thương cảm, người hầu, trước mắt Diệp Chân chỉ phát hiện một người.

Một người hầu cầm mặc quần áo vá nhiều chỗ, thần sắc đau khổ.

- Lão phu nhân, không biết nhi nữ của Mông đại hiệp ở đâu?

Diệp Chân hỏi.

- Ách, ở đây!

Lão phu nhân nhìn người hầu cầm khoa tay múa chân một chút, không bao lâu, một tiểu cô nương đầu ghim hai búi tóc, khóe miệng có má lúm đồng tiền, nhưng ánh mắt có chút đờ đẫn cúi chào Diệp Chân.

- Tiểu Nguyệt gặp qua đại thúc!

Nàng nói, để Diệp Chân có chút không được tự nhiên, bởi vì mặc dù tiểu cô nương trước mắt này còn chưa hoàn toàn nảy nở, nhưng nhìn qua, ít nhất cũng mười ba mười bốn tuổi.

Mà Diệp Chân mới mười bảy tuổi mà thôi.

Tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi gọi Diệp Chân mười bảy tuổi là thúc thúc, chuyện này thật sự là...

Hàn huyền vài câu, Diệp Chân liền biểu ý đồ đến của đạt mình, lấy ra đồ vật Liêu Phi Bạch nhờ gửi. Diệp Chân phát hiện, thời điểm mình từ trong vòng tay trữ vật lấy đồ ra, ánh mắt đờ đẫn của Mông Tiểu Nguyệt có linh quang bắn ra bốn phía, tràn ngập tò mò.

Nhưng loại linh quang này, chỉ giăng co trong nháy mắt, linh quang trong mắt Mông Tiểu Nguyệt liền biến mất.

- Lão phu nhân, đây là giáo tập của ta, Tề Vân Tông Liêu Phi Bạch bảo ta mang cho các người chút tâm ý...

- Cái gì, người là Phi Bạch phái tới ?

Truyện đ.ược dịch .trực tiếp tại iREAD..Diệp Chân mới nói một nửa, Mông lão phu nhân đột nhiên ngẩng đầu, gương mặt tràn đầy nếp nhăn có vẻ kinh hãi, con người vốn vẫn đục cũng đột nhiên hiện lên tia sáng.

- Đúng vậy, là Liêu Phi Bạch giáo tập phái ta đến, đây là thư nàng đưa cho ngài.

Diệp Chân rất cung kính dâng thư của Liêu Phi Bạch lên.

Mông lão phu nhân cơ hồ là gấp không thể tìm được xé thư, vừa xem, vừa không tìm được chảy nước mắt, mới đọc vài câu, đã vừa khóc vừa bật cười.

- Cuối cùng đến rồi, cuối cùng đến rồi, ta còn tưởng rằng nha đầu kia cả đời này sẽ không dám tới tìm ta nữa, không nghĩ tới, nàng còn có thể gửi một bức thư.

Vừa khóc vừa cười, khiến cho Diệp Chân có chút khó hiểu. Lật tới lật lui nhìn thư một hồi lâu, Mông lão phu nhân mới thở dài một tiếng.

- Đáng tiếc, nếu nha đầu Phi Bạch kia tự mình đến, vậy thì thật tốt...

- Mông lão phu nhân, đây là đồ vật Liêu giáo tập nhờ ta mang tới.

Nói xong, Diệp Chân để ngàn lượng hoàng kim, năm ngàn lượng bạch ngân cùng mười viên Tủy Tủy Đan lên bàn, thật là một đồng lớn.

Thế nhưng, mặc dù trong nhà rách nát, nhưng Mông lão phu nhân không nhìn một đồng lớn vàng bạc kia, ngược lại hỏi:

- Diệp Chân, người nói người là đệ tử của Tề Vân Tông, có ngọc bài thân phận của Tề Vân Tông không.

- Có a!

Diệp Chân lấy ra Bạch Ngọc phù bài đại biểu thân phận đệ tử Tề Vân Tông của mình, đưa tới.

Mông lão phu nhân lại tiếp cũng không tiếp, chỉ nhìn Bạch Ngọc phù bài mà Diệp Chân đưa tới, khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện ra thất vọng một chút cũng không che dấu.

- Chỉ là đệ tử ngoại môn...

Trong thanh âm, cũng lộ ra thất vọng nòng nặc, để Diệp Chân có chút không nghĩ ra.

- Được rồi, đồ vật ta nhận, người trở về đi, mang giúp ta một lời nhắn, bảo nha đầu Phi Bạch kia sớm đến một chuyến, phải nhanh a, thời gian không còn nhiều lắm rồi...

- Cái này? Lão phu nhân, là như vậy...

Diệp Chân nói sự tình Liêu Phi Bạch nhờ hẳn lấy Chân Nguyên thôi cung quá huyết, luyện hóa dược lực giúp Mông lão phu nhân, đồng thời truyền thụ Hùng Vương Đam Sơn Quyền cho Tần Tiểu Nguyệt....

Mông lão phu nhân liếc nhìn cửa lớn, đột nhiên nói:

- Lão thân không có ý kiến, nếu người có bản sự lưu lại, thì lưu lại mười ngày nửa tháng, ta cũng cao hứng.

- Có bản sự lưu lại?

Câu nói này, Diệp Chân nghe càng nhú mày, người đã đồng ý, ta còn phải có bản sự lưu lại, đây là có chuyện gì?

Bộp bộp bộp!

Ngay thời điểm Diệp Chân muốn hỏi rõ, đại môn Mông phủ đột nhiên bị người gõ cửa, còn gõ vang động trời.

Đại môn bị gõ vang động trời, bất luận là Mông lão phu nhân hay Mông Tiểu Nguyệt, hay người hầu cận kia, đều không có ai có ý định đi mở cửa.

- Lão phu nhân, đây là?

- Tìm người đó.

- Tìm ta ?

Vẻ mặt Diệp Chân ngạc nhiên, việc hôm nay càng quý dị a, hẳn tiến vào quận thành Âm Sơn còn chưa tới nửa ngày, tại sao có thể có người đến tìm.

Hồ nghi, Diệp Chân đi ra mở cửa, ở cửa lớn, là bốn khuôn mặt quen thuộc.

Là bốn bộ đầu lúc giữa trưa gặp ở quán rượu.

- Bốn vị tìm ai?

- Là tới tìm người!

Bộ đầu kia mở miệng quát.

- Tìm ta?

- Đúng vậy, Mông lão phu nhân người cũng vẫn an rồi? Bạc cũng đã đưa, để tránh quấy rầy Mông lão phu nhân thanh tu, người sớm rời đi đi.

Quận thành bộ đầu nói coi như có chút khách khí.

Không đợi Diệp Chân mở miệng, một bộ đầu khác giống như khi ồm lại không chút khách khí xì một tiếng khinh miệt.

- Tông môn lớn như Tề Vân Tông, hàng năm liền đưa tới một trăm lượng bạc, cũng không ngại mất mặt, ta nhổ vào!

- Hàng năm mới đưa tới một trăm lượng bạc?

Trong nháy mắt Diệp Chân kinh ngạc đến ngây người.

- Như thế nào, có gan làm không có can nhận?

- Lão tử, câm miệng!

Tên bộ đầu dẫn đầu tức giận quát bảo ngưng lại, lúc này mới nói với Diệp Chân:

- Mặc kệ bao nhiêu, tâm ý của các người đã đưa tới, mau chóng rời đi, miễn cho quấy rầy Lão phu nhân thanh tu.

Giờ phút này trong nội tâm Diệp Chân như phiên giang đảo hải, một trăm lượng.

Liêu Phi Bạch cũng nói tông môn cho Mông gia một vạn lượng bạc, vì sao đến nơi này liền trở thành một trăm lượng, trong này, rốt cuộc xảy ra

vấn đề gì, các loại phỏng đoán nổi lên, phiền muộn đến Diệp Chân muốn phun máu.

- Ta có đi hay không, các người không xen vào được!

Tâm tình có chút nặng nề, Diệp Chân không có tâm tư ứng phó mấy người kia, hừ lạnh một tiếng, định đóng cửa lại.

Ngay thời điểm Diệp Chân đóng cửa, một cái chân chen vào, lại là tên bộ đầu khi ốm nói chuyện lúc trước.

- Không muốn đi, người cũng phải đi cho ta!

Đang khi nói chuyện, trên lòng bàn tay tuôn ra Chân Nguyên màu xanh nhạt, dùng cầm nã thủ bắt về phía Diệp Chân!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Bí Mật Của Mông Xuyên

- Luyện Huyết cảnh mà thôi, cũng dám đuổi móng vuốt với ta!

Hừ lạnh một tiếng, Diệp Chân thò ra một chưởng, như chậm thực nhanh, lập tức nắm lấy bàn tay của tên khi ồm, phát lực, âm thanh xương vỡ răng rắc rắc vang lên.

Lập tức, khi ồm giống như mỡ heo hét thảm lên.

- Buông hẳn ra!

- Khốn kiếp!

- Muốn chết!

Sắc mặt ba gã bộ đầu khác kịch biến, đao kiếm ra khỏi vỏ, cùng nhau công về phía Diệp Chân.

Thế nhưng mà, Chân Nguyên cảnh và Luyện Huyết cảnh chênh lệch, không phải người nhiều có thể bù đắp, quyền ảnh lập lòe, bốn gã bộ đầu của quận thành đều bị Diệp Chân đánh ngã trên mặt đất, kêu thảm không thôi.

Trong đại viện Mông gia, vẻ mặt Mông lão phu nhân vốn thật thà, khi nhìn thấy Diệp Chân mấy hơi thở liền đánh ngã bốn gia hỏa trước mắt, đôi mắt già nua vẫn đục đột nhiên sáng lên.

- Nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đến thăm Mông phu nhân, còn phải hạn định thời gian?

Nắm lấy tên khi ồm, Diệp Chân quát hỏi.

- Tiểu tử, ngươi nhất định phải chết! Ngươi một đệ tử Tề Vân Tông, dám gây chuyện ở trên địa bàn của Ly Thủy Tông chúng ta, ngươi nhất định phải chết, chết chắc rồi!

Khi ồm điên cuồng la ầm lên.

- Tiểu tử, buông hẳn ra, chúng ta là người của Ly Thủy Tông, ngươi dám trêu chúng ta, chết chắc rồi!

Vài tên bộ đầu khác cũng gầm lên.

- Ngu ngốc!

Đối với bốn tên ngu xuẩn này, Diệp Chân rất khinh thường.

- Ta chết chắc rồi?

Khóe miệng Diệp Chân lộ ra nụ cười tà dị.

- Có điều, trước khi ta chết, ta cam đoan các ngươi sẽ sống không bằng chết!

Xoát xoát xoát!

Hai tay của Diệp Chân như ảo ảnh điếm nhanh ở trên người khi ồm, một chỉ rơi xuống, khi ồm liền kêu thảm như heo bị làm thịt, mỗi điếm nhiều một chỉ, khi ồm kêu thảm càng thêm lợi hại, đến cuối cùng, đã biến thành tiếng thú gào, cả gương mặt vụn vụn như quý quý.

Đây là một chiêu trong Linh Xà Tiệt Mạch Thủ dùng để bức cung, tên là Phân Cân Tiệt Mạch Thủ, cả người giống như cốt nhục chia lìa, bởi vì huyết mạch bị phong ấn, huyết dịch không cách nào vận chuyển, cả người như kiến cắn, cực kỳ thống khổ.

- Không có... Không có... Không có, chúng ta chỉ là... Vì chiều cổ Mông lão phu nhân... Thông lệ hỏi thăm mà thôi...

Nghe vậy, Diệp Chân cười lạnh, đến lúc này, đối phương còn muốn lừa hăn, khi Diệp Chân hăn ngu ngốc sao?

Có điều, Diệp Chân cũng không bức cung lần nữa, tiện tay chỉ chỉ cánh tay bởi vì huyết mạch bị phong ấn, huyết dịch không cách nào vận chuyển mà trở nên tím đen của đối phương nói.

- Chớ trách ta không có nhắc nhở người, ta đây thủ pháp độc môn có thể phong cấm hết chảy huyết khí, nếu vượt qua một phút đồng hồ không giải, hai tay hai chân của người đều bởi vì huyết khí ngưng trệ mà triệt để hoại tử, đến lúc đó, chỉ có chém đứt tứ chi mới có thể sống sót, chính người cần nhắc đi!

Chỉ một câu, làm khí ồm sợ tới mức cả ngày kêu thảm thiết cũng ngừng lại, vẻ hoảng sợ lan tràn cả khuôn mặt.

- Người từ từ suy nghĩ, ta lại bào chế bọn hăn!

Hai tay điểm liên tục, Diệp Chân bắt chước làm theo với ba gã bộ đầu khác, nhưng mà không đợi Diệp Chân ép hỏi, khí ồm đã khai sạch sành sanh.

Bởi vì hăn đột nhiên phát hiện, tứ chi của hăn thời gian dần qua bắt đầu hết đau, hơn nữa không phải không đau bình thường, mà là không có cảm giác.

Một phút đồng hồ sau, Diệp Chân lấy được câu trả lời, một tay xách hai người, trực tiếp ném bốn người này vào Mông gia đại viện, mày nhúu rất sâu.

Ly Thủy Tông!

Lại là Ly Thủy Tông phái bọn hăn tới nơi này chấp hành nhiệm vụ tông môn, nhiệm vụ là trông giữ gia đình Mông lão phu nhân, không để cho người khác đơn giản tiếp xúc đến Mông lão phu nhân.

Để cho Diệp Chân khiếp sợ nhất là, Ly Thủy Tông trông giữ gia đình Mông lão phu nhân, đã giằng co sáu năm.

Nói cách khác, năm thứ hai sau khi Mông Xuyên chết trận, Ly Thủy Tông liền bắt đầu trông giữ con cháu của Mông lão phu nhân, ngay cả người hầu cận kia, cũng là bởi vì bị bọn hăn cắt lưỡi mới câm.

Ở trong sáu năm, hàng năm Tề Vân Tông đều phái đệ tử tặng bạc cho Mông lão phu nhân, có điều, đệ tử Tề Vân Tông đến đây tặng bạc lại cực kỳ nhu thuận, mỗi lần tới, để bạc xuống cầm biên nhận liền đi, một hơi cũng không ở lâu, nên không có phát hiện dị thường ở nơi này.

Hơn nữa, mỗi lần đưa bạc, đều là một trăm lượng.

- Tên khốn kiếp đưa bạc kia, không nên để ta điều tra ra người là ai!

Truyện. .được dịch tại i.REA.D.vnNăm đấm của Diệp Chân siết chặt, bước nhanh đi về phía Mông lão phu nhân.

- Lão phu nhân, đây hết thảy đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Vì cái gì Ly Thủy Tông trông coi các người, vì cái gì dân chúng cả thành không dám nhắc tới Mông đại hiệp, không dám nhắc tới Mông gia các người?

Lúc Diệp Chân từ quán rượu đến, bởi vì sinh lòng nghi hoặc, trên đường đi tìm cư dân qua đường hỏi thăm, thế nhưng từng cái trả lời đều là không biết. Ngẫu nhiên có một hài đồng chỉ đường cho Diệp Chân, còn bị mẹ cho một cái tát.

- Vì cái gì?

Mông lão phu nhân nhìn chăm chăm Diệp Chân.

- Ta có thể tin tưởng người sao?

- Nhà của ta ở quận Vũ An, trong nhà ta, có bài vị trường sinh của Mông đại hiệp, trước khi ta rời nhà, sự tình làm nhiều nhất, chính là dâng hương cho bài vị trường sinh của Mông đại hiệp.

Diệp Chân nói.

- Bảy năm, thời gian gần đây, Ly Thủy Tông sợ là đợi được nữa, lão thân ta cũng chỉ có thể đánh cuộc, đánh cuộc tâm của người trong thiên hạ này!

Thần sắc của Mông lão phu nhân trở nên phiêu hốt:

- Diệp Chân, năm đó con ta Mông Xuyên ở Âm Sơn hạ lập ra chiến tích huy hoàng, người cũng biết?

- Biết, nghe nói là lực trăm hơn trăm vị Nam Man Linh giả, hơn mười vị Nam Man Linh Sư...

- Sai, là lực trăm bảy mươi tám vị Nam Man Linh giả, mười ba vị Nam Man Linh Sư, Địa giai hạ phẩm Yêu thú hai đầu, một trăm linh bảy Yêu thú Nhân giai thượng phẩm.

Nhìn Mông lão phu nhân thuộc như lòng bàn tay, tâm tình của Diệp Chân có chút phức tạp, nhi tử là anh hùng cái thế, người nhà lại còn bị người giám thị.

- Người cho rằng lão thân làm sao nhớ?

Diệp Chân vội vàng lắc đầu, Mông lão phu lại nói:

- Con ta có chiến tích huy hoàng như thế, vậy người có biết lúc ấy con ta bằng tu vi thế nào lập nên chiến tích huy hoàng như vậy không?

Diệp Chân lắc đầu, đây cũng là Diệp Chân nghi hoặc.

- Dẫn Linh cảnh! Bảy mươi tám vị Nam Man Linh giả, mười ba vị Nam Man Linh Sư có thể giết hơn một ngàn tồn tại Dẫn Linh cảnh, ở trước mặt bảy mươi tám vị Nam Man Linh giả, mười ba vị Nam Man Linh Sư, Dẫn Linh cảnh chỉ như con sâu cái kiến, lại chém giết bảy mươi tám vị Nam Man Linh giả, mười ba vị Nam Man Linh Sư! Phần chiến tích có thể nói nghịch thiên này, người tin không? Con ta đến cùng làm được như thế nào, người không hiểu kỳ sao? Người muốn biết không?

Diệp Chân cười khở, nói thật, chiến tích huy hoàng của Mông Xuyên, nếu không phải cả nước công nhận, nói ra, cũng sẽ bị người coi như trò cười.

Nhưng mà, Mông Xuyên lại thực sự làm được, muốn nói Diệp Chân không hiểu kỳ là giả, không muốn biết càng giả.

- Ta khẳng định muốn biết.

Diệp Chân dùng sức gật đầu.

- Nhưng người đã mất, muốn biết cũng không làm được gì.

- Đúng vậy, người đã mất, vốn hết thảy đều theo gió tán đi, nhưng mà, ngày đó con ta chết trận phát sinh một chuyện lạ, lại làm cho đám tặc tử Ly Thủy Tông kia ngay cả cô nhi lão phụ như chúng ta cũng không buông tha.

Mông lão phu nhân cắn răng nghiêng lợi nói.

- Chuyện lạ gì?

Ầm!

Cũng ngay thời điểm Diệp Chân truy vấn, đại môn Mông gia đột nhiên bị người đá văng, một đoàn người dằng dằng sát khí xông vào Mông gia đại viện.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Liệt Hòa Quỷ Thối

- Hỗn đản, đây là phủ đệ của Mông đại hiệp, các người dám xâm nhập như thế!

Thấy có người vô lễ xâm nhập, Diệp Chân gầm lên một tiếng.

- Là Vương Vận Bảo, Đô Úy của quận thành Âm Sơn, đồng thời cũng là đệ tử nội môn của Ly Thủy Tông, hẳn đã trông giữ lão thân trọn vẹn sáu năm.

Mông lão phu nhân vừa nói, vừa ôm Mông Tiểu Nguyệt vào trong ngực, cẩn thận nhìn đoàn người xông tới.

Lúc này, bốn gã bộ đầu bị Diệp Chân bắt vào trong nội viện đã lớn tiếng kêu cứu:

- Vương sư huynh, người cuối cùng đến rồi, là tiểu tử này.

Wương Vận Bảo bận quan phục Đô Úy, vẻ mặt lệ khí nhẹ nhàng vung tay lên, liền có hơn mười võ giả vọt vào tiểu viện, phần phật bao vây lại.

Thân hình của Diệp Chân khẽ động, chặn ở trước mặt hai bà cháu Mông gia, Mông lão phu nhân đã gầm lên:

- Vương Vận Bảo, người đây là muốn làm gì? Không phải đã nói sao, trước khi Tiểu Nguyệt mười lăm tuổi không được quấy rầy chúng ta kia mà? Người thật không sợ lão bà tử ta nói ra việc xấu của Ly Thủy Tông các người?

- Ha ha, Mông lão phu nhân, điều kiện tiên quyết của cái ước định kia, phải là người an phận một chút mới được. Bây giờ, tông môn đã thay đổi chủ ý, để ta sớm mời tổ tôn các người lên núi. Lại nói, người muốn rêu rao, cũng phải lan ra mới được, chung quanh Mông gia đại viện này người cũng không phải không biết, tất cả đều là người của chúng ta!

Vương Vận Bảo cười lên ha hả.

- Người dám!

- Lão phu nhân, ta đã tới, còn có cái gì không dám? Lên!

Vương Vận Bảo sầm mặt lại, khẽ quát một tiếng.

- Vô sỉ, người nào còn dám đi lên trước một bước, ta liền làm thịt người đó!

Nhìn thấy rất nhiều đệ tử Ly Thủy Tông xông lên, Diệp Chân phần nộ quát.

Diệp Chân cũng không nghĩ ra, Mông đại hiệp xả thân cứu vạn dân ở trong cơn nguy khốn, vậy mà người nhà lại bị Ly Thủy Tông vì bản thân tư dục mà giám thị sáu năm.

Vương Vận Bảo liếc nhìn Diệp Chân, khinh thường nói:

- Người một người sắp chết, còn dám quát tháo?

- Câm miệng, lương tâm của người để chó ăn hết sao! Người cũng là người Hắc Thủy Quốc, ân cứu mạng của Mông đại hiệp bảy năm trước nhanh quên như vậy sao?

- Còn các người nữa, còn có cảm thấy thẹn với lương tâm hay không, bảy năm trước, Mông đại hiệp cứu, là các người và người nhà của tất cả các

người, vậy mà các người trái lại hiếp đáp người nhà của Mông đại hiệp, rốt cuộc các người là người hay cầm thú!

Hai tiếng quát chói tai, để một bộ phận đệ tử Ly Thủy Tông bao quanh Mông trạch nhìn nhau, có ít người thậm chí chột dạ cúi đầu, Vương Vận Bảo lại thẹn quá thành giận.

- Nói nhảm nhiều quá, mấy người các người lên cho lão tử, giết tiểu tử này! Mấy người các người, mời Mông lão phu nhân rời đi nơi này.

Chữ “mời” kia nói rất nặng.

Theo Vương Vận Bảo gầm lên một tiếng, sáu tên đệ tử Ly Thủy Tông bọc đánh đánh về phía Diệp Chân, có ba người khác định lách qua Diệp Chân, đi bắt bà cháu Mông gia.

Diệp Chân vội vàng rút lui mấy bước, phá hỏng rất nhiều con đường đột kích của đệ tử Ly Thủy Tông, hai mắt đỏ lên, điên cuồng hét:

- Lũ súc sinh Ly Thủy Tông này, đến đây đi!

Người nhà của anh hùng vì dân hy sinh thân mình, lại bị hãm hại đến trình độ như vậy, bọn gia hỏa Ly Thủy Tông này, quả thực không hề có nhân tính.

Chân Nguyên lực bão táp bắn ra, chín tên đệ tử Ly Thủy Tông liền cùng Diệp Chân chiến thành một đoàn.

Chín tên đệ tử Ly Thủy Tông này, so với bốn gã bộ đầu lúc trước thì cao minh hơn nhiều lắm, vậy mà đều có được tu vi Chân Nguyên cảnh, vừa mới vây công lên, liền đánh Diệp Chân luống cuống tay chân.

Giờ khắc này, Diệp Chân rốt cuộc rõ ràng, ngày đó Mông Xuyên dùng tu vi Dẫn Linh cảnh đi đối mặt bảy mươi tám tồn tại đều là Dẫn Linh cảnh.

Còn có mười ba vị Hóa Linh cảnh, là gian nan cỡ nào.

Mà đối mặt nhiều tồn tại đáng sợ như vậy, còn có thể giết đối phương, chiến quả như vậy, là không thể tưởng tượng nổi.

- Trên người Mông Xuyên đến cùng có bí mật gì, mới có thể trăm tồn tại mạnh mẽ hơn mình gấp mười gấp trăm lần như thế chứ?

Ý nghĩ này chợt lóe lên ở trong đầu Diệp Chân, Diệp Chân nổi giận gầm lên một tiếng, Chân Nguyên gồ lên, một tầng cương khí hộ thể cực mỏng bao phủ hẳn.

Trong nháy mắt, thân hình của Diệp Chân như tia chớp, một quyền như ảo ảnh oanh về phía một tên đệ tử Ly Thủy Tông đối diện... Lôi Báo Băng Quyền!

Báp báp!

Hai đệ tử Ly Thủy Tông hung hăng khắc chưởng ấn lên sau lưng Diệp Chân, cương khí hộ thể ở sau lưng Diệp Chân như vẩn nước nổi lên sóng gió.

- Cẩn thận!

Thấy cương khí hộ thể, Vương Vận Bảo ở xa xa xem cuộc chiến biến sắc, hét lên một tiếng.

Tất cả cơ hồ là cùng một thời gian phát sinh.

Cũng chính là thời điểm Vương Vận Bảo la hét, Lôi Báo Băng Quyền của Diệp Chân nặng nề đánh vào ngực một tên đệ tử Ly Thủy Tông.

Cho dù tên đệ tử Ly Thủy Tông kia ý thức được nguy hiểm tiến đến, Chân Nguyên bao trùm hai tay che ở trước ngực, nhưng mà, thanh âm đáng sợ vẫn vang lên.

Thanh âm thít nát, tiếng xương nứt, thậm chí âm thanh nội tạng vỡ vụn, đều ở một khắc này vang lên.

Hai tay che ở trước ngực bị Lôi Báo Băng Quyền chấn thành khối vụn, băng kinh cường đại theo ngực bắn vào, thân hình của đệ tử Ly Thủy Tông kia bay ngược lên, mảnh vỡ nội tạng đã không cầm được từ trong miệng trào ra, mắt thấy không sống nổi.

Một màn máu tanh này, làm đệ tử Ly Thủy Tông sợ ngây người, động tác không khỏi hơi chậm một chút.

Trong chớp nhoáng trì trệ đó, liền quyết định vận mệnh của phần lớn người trong bọn họ, huống chi, lúc này bọn hắn vận dụng, còn là Bàn Thủy Miên Chưởng mà Diệp Chân thuộc như lòng bàn tay.

Trong chốc lát, Diệp Chân như mãnh hổ xuống núi, Du Xà Bộ chớp động, mỗi một bước, đều cực kỳ xảo diệu cắm vào sơ hở trong quyền pháp của đệ tử Ly Thủy Tông, một chưởng cắt ra, cổ họng vỡ vụn.

Càng nhiều là Thốn Bộ Băng Quyền.

Thốn Bộ Băng Quyền cực kỳ thích hợp loạn chiến, một quyền oanh ra, liền thấy sinh tử.

Trong nháy mắt, chín tên đệ tử Ly Thủy Tông vây công Diệp Chân liền chết sáu cái, để mặt mũi của Vương Vận Bảo tái xanh, mấy người này, đều là đệ tử nội môn của Ly Thủy Tông.

Gầm lên một tiếng, trào ảnh như cầu vồng đánh úp về phía Diệp Chân.

Wương Vận Bảo đánh tới một chiêu, liền làm cho Diệp Chân không thể không từ bỏ giết một đệ tử Ly Thủy Tông khác, thân hình thoát một cái, dùng Lôi Báo Băng Quyền nghênh tiếp.

Ầm!

- Các người lui trước!

Trảo ảnh cùng quyền ấn của Diệp Chân hung hăng va chạm, đột nhiên bạo thành một đoàn quang hoa chói mắt, thân hình của Diệp Chân và Vương Vận Bảo vừa chạm liền tách ra.

Thừa dịp này, ba gã đệ tử Ly Thủy Tông kinh hồn chưa định, cơ hồ là dạo qua Quỷ Môn quan một vòng, vội vàng lui ra.

- Chân Nguyên tứ trọng?

Truyện được biên tập tại iread.vn Bỏ nhào một cái trở về mặt đất, Diệp Chân vuốt vuốt nắm tay ê ẩm, hơi có chút giật mình.

Vừa rồi một quyền kia, mặt ngoài xem như cân sức ngang tài, nhưng mà vụng trộm, Diệp Chân vẫn bị thất thế, bị Chân Nguyên của đối phương đánh vào kinh mạch.

Có điều, dựa vào Chân Nguyên tinh thuần, Chân Nguyên của Vương Vận Bảo đánh vào trong cơ thể, chỉ trong một lần hô hấp liền bị Diệp Chân hóa giải.

Một quyền kia, cơ hồ có thể đạt tới tám phần chiến lực mạnh nhất của Diệp Chân.

Lần thứ nhất, có người có thể tiếp Diệp Chân một chiêu Lôi Báo Băng Quyền mà hoàn hảo không chút tổn hại.

Sau lưng Diệp Chân, ánh mắt của bà cháu Mông gia nhìn chòng chọc vào cuộc chiến, lúc trước thời điểm Diệp Chân đại phát thần uy, Mông lão phu nhân kích động đứng lên, thế nhưng sau đó, trên mặt lại tiếp tục bày ra vẻ nghiêm túc.

- Sai, là Chân Nguyên tứ trọng đỉnh phong!

Thấy Diệp Chân giật mình, Vương Vận Bảo tự ngạo cười:

- Quên nói cho người biết, vừa rồi một chiêu kia, ta chỉ vận dụng sáu thành thực lực!

- Sáu thành?

Ánh mắt Diệp Chân khẽ động.

- Hừ, sợ liền sớm đầu hàng, lão tử có thể phá lệ thưởng người toàn thân!

Wương Vận Bảo cực kỳ tự ngạo.

- Sợ con mẹ người, ta làm thịt người trước đã!

Gầm lên một tiếng, thân hình Diệp Chân đột nhiên bắn ra, tiếp tục đánh về phía Vương Vận Bảo.

- Muốn chết, vậy liền để người nhìn thực lực chân chính của lão tử!
Liệt Hỏa Quỷ Thối!

Chân phải đập một cái, thân thể xoay chuyển, Vương Vận Bảo liền như con thoi đá về phía Diệp Chân. Đáng sợ hơn là, Chân Nguyên bảo tổ vậy mà dấy lên liệt hỏa, Chân Nguyên liệt hỏa phách không đánh qua, ngay cả không khí cũng có dấu hiệu bị đốt cháy.

Trong lúc nhất thời, Diệp Chân và Vương Vận Bảo khổ đấu với nhau.

Không thể không nói, Vương Vận Bảo rất cường đại, nương theo tu vi Chân Nguyên tứ trọng, thi triển ra Liệt Hỏa Quỷ Thối, giết đến Diệp Chân chỉ có phần chống đỡ.

Đây là Diệp Chân dựa vào uy lực của Lô Báo Băng Quyền sau khi dung hợp, mới có thể miễn cưỡng địch lại Vương Vận Bảo, nhiều lần Diệp Chân là ở hiểm cảnh, dựa vào Xà Đạn Thảo tránh đi Vương Vận Bảo tập sát trí mạng.

Tu vi chênh lệch quá lớn.

Tu vi của Diệp Chân vừa mới đột phá đến Chân Nguyên nhị trọng, mà tu vi của Vương Vận Bảo, lại là Chân Nguyên tứ trọng đỉnh phong.

Nếu đổi lại Chân Nguyên tam trọng, dựa vào uy lực của Lô Báo Băng Quyền, Diệp Chân cũng có lòng tin đánh bại, nhưng Chân Nguyên tứ trọng đỉnh phong, chênh lệch quá xa.

Cảnh giới càng cao, tu vi mỗi kém một tầng, chênh lệch lại càng lớn.

Diệp Chân không biết, Vương Vận Bảo còn khiếp sợ hơn hẳn cả trăm lần.

Wương Vận Bảo vốn tưởng rằng, một gia hỏa Chân Nguyên nhị trọng, chỉ cần hãn lấy ra toàn bộ thực lực, trong lúc giơ tay nhắc chân có thể bắt được, không nghĩ tới, khổ chiến lâu như vậy, đối phương không có chút dấu hiệu bị thua nào.

Đệ tử Ly Thủy Tông ở bên cạnh xem cuộc chiến cũng càng xem càng ngốc, mẹ nó, Chân Nguyên nhị trọng có thể mạnh như vậy sao?

Chờ mong trong mắt Mông lão phu nhân lại càng ngày càng ít, càng về sau, thấy bộ pháp hết hoảng của Diệp Chân, cơ hồ đã tuyệt vọng.

- Diệp tiểu ca, người mau chạy trốn đi, tổ tôn chúng ta không cần người để ý đến!

Mông lão phu nhân đã triệt để không ôm bất luận hy vọng gì rồi.

- Chạy trốn? Mông lão phu nhân, người yên tâm, hôm nay ta nhất định chém đả lang tâm cầu phế trước mắt này!

- Giết ta? Quả thực dũng dạ, lão tử tiêu diệt người trước!

Nổi giận gầm lên một tiếng, Vương Vận Bảo thi triển ra Liệt Hỏa Quỷ Thối, lập tức mang theo một đoàn liệt diễm đá về phía Diệp Chân.

- Thật sao?

Diệp Chân hừ lạnh một tiếng, như thường ngày dùng Lôi Báo Băng Quyền nghênh đón, nhưng thời điểm quyền cước tương giao, quyền ấn buông lỏng, ngón trỏ đột nhiên dựng lên, vòng xoáy Chân Nguyên trong đan điền của Diệp Chân khẽ động, lượng lớn Chân Nguyên dâng trào ra ngoài.

Chân Nguyên Kiếm Chỉ!

Một đạo Chân Nguyên Kiếm Chỉ màu xanh đen xuất hiện, cắt ngang qua đui của Vương Vận Bảo.

Biến cố đột nhiên, khiến cho Vương Vận Bảo hồn phi phách tán, nếu như Chân nguyên bị cắt, vậy coi như hãn không chết, cũng phải xong đời.

Wương Vận Bảo cũng rất không tầm thường, trước mắt sinh tử, Chân Nguyên ở quanh thân phồng lên, hai chân đá nhau một chút, thân thể như con quay xoay tròn, tránh đi Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân, một quyền ngưng tụ Chân Nguyên dày đặc, nghênh hướng Chân Nguyên Kiếm Chỉ.

Vô thanh vô tức, thân hình của Diệp Chân xoay chuyển, hai tay mười ngón đều phun ra một đạo Chân Nguyên Kiếm Chỉ, chém về phía cổ họng của Vương Vận Bảo.

- Cứu ta!

Cơ hồ là dùng hết lực lượng toàn thân hống một tiếng, phần cổ bên trái của Vương Vận Bảo tuôn ra Chân Nguyên, cương khí hộ thể dày đến nửa xích, đồng thời, tay phải của Vương Vận Bảo mạnh mẽ vung lên, cách không đánh về phía một đạo Chân Nguyên Kiếm Chỉ khác của Diệp Chân!

Phốc!

Răng rắc!

Chân Nguyên Kiếm Chỉ ở tay phải cắt vào cương khí hộ thể của Vương Vận Bảo, liền tiêu hao hết tất cả lực lượng.

Chân Nguyên Kiếm Chỉ ở tay trái không hề ngăn cản bổ vào cương khí hộ thể của Vương Vận Bảo, tiếng răng rắc vang lên, toàn bộ cánh tay phải bao quát xương cốt, bị một phân thành hai, từ đầu vai bổ xuống.

Cánh tay phải rơi xuống trên mặt đất, hai chân của Vương Vận Bảo đập mạnh, thân hình như đạn pháo từ trong vòng chiến xông ra, vọt thẳng đến cửa đại viện Mông gia.

- Lên, nhanh lên!

Sắc mặt của Vương Vận Bảo trở nên trắng bệch, điên cuồng hét lên.

- Muốn chạy trốn? Vương Vận Bảo, chết đi cho ta!

Thân hình của Diệp Chân lóe lên, sử dụng Xà Đạn Thảo, liền truy về phía Vương Vận Bảo. Cho tới giờ khắc này, rất nhiều đệ tử Ly Thủy Tông ở trong nội viện mới phản ứng được, nhao nhao chắn trước mặt Diệp Chân.

Diệp Chân thi triển ra Chân Nguyên chỉ kiếm, dưới tay không lưu tình, không ngừng có đầu của đệ tử Ly Thủy Tông bay lên giữa không trung.

Vương Vận Bảo vừa mới ra ngoài cửa, đạt được cơ hội thở dốc hoảng hốt, nhảy tót lên ngựa, vội vàng chạy đi.

Trong nháy mắt rời đi, ba đạo phù quang hỏa hồng đột nhiên từ trong tay áo của Vương Vận Bảo bay ra, bắn thẳng đến phía chân trời.

Cơ hồ là đồng thời, Mông lão phu nhân mới vừa từ trong khiếp sợ kịp phản ứng thét kinh hãi một tiếng, gọi Diệp Chân về, bịch một tiếng, liền quỳ xuống ở trước mặt Diệp Chân.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Truyền Thừa Linh Quang Của Mông Xuyên

- Diệp thiếu hiệp, cầu người nể mặt Mông Xuyên, mau cứu cháu gái của ta đi!

Mông lão phu nhân quỳ hoài không dậy nói.

Nhìn thấy Mông lão phu nhân quỳ xuống đất cầu xin, trong lòng Diệp Chân không khỏi đau xót, Mông Xuyên là anh hùng cái thế bậc nào, lão mẫu của hắn lại bởi vì Ly Thủy Tông mà phải quỳ xuống, không khỏi thống hận Ly Thủy Tông.

- Lão phu nhân, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Ly Thủy Tông làm như thế, rốt cuộc là vì cái gì?

Khuyên can mãi, Diệp Chân cuối cùng mới khuyên được Mông lão phu nhân, có điều, sự tình còn phải hỏi rõ ràng, bằng không, coi như Diệp Chân đầu óc mơ hồ mang Mông Tiểu Nguyệt đi, lại bởi vì không rõ ràng Ly Thủy Tông đến cùng coi trọng Mông Tiểu Nguyệt như thế nào mà thiệt thòi lớn.

Mông lão phu nhân lại cực kỳ sáng khoái, dăm ba câu nói rõ ràng nguyên do.

Hóa ra, ngày đó Mông Xuyên chết trận, thân thể hóa thành bụi bay, nhưng có một đạo linh quang phóng lên trời, rơi vào Mông gia ở quận thành Âm Sơn.

Lúc ấy Mông lão phu nhân đang mang theo Mông Tiểu Nguyệt mua đồ ở trên đường cái, một đạo linh quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong cơ thể Mông Tiểu Nguyệt, Mông Tiểu Nguyệt lập tức gào khóc.

Không bao lâu sau, tin dữ Mông Xuyên chết trận liền truyền vào quận thành Âm Sơn.

Ai có thể nghĩ, tình huống hơi có chút linh dị không biết ra sao kia, lại bị Ly Thủy Tông biết. Sau đó, Ly Thủy Tông tựa như mèo ngửi được mùi tanh, đuổi tới Mông gia.

Bởi vì, mặc dù Mông Xuyên sáng tạo ra chiến tích kinh thiên lực trăm bảy mươi tám tên Nam Man Linh giả, mười ba tên Nam Man Linh Sự, nhưng cùng lúc, cũng để lại cho thế nhân vô số suy đoán.

Mông Xuyên, đến cùng dựa vào cái gì lập nên chiến tích kinh thiên như vậy?

Người quan tâm điểm này, bao gồm cả Ly Thủy Tông ở bên trong, liền được ra một kết luận, trên người Mông Xuyên khẳng định có bí mật, nếu ai có thể biết được bí mật này, có thể lập tức đạt được chiến lực nghịch thiên của Mông Xuyên.

Cùng sự kiện linh dị kia kết hợp, ánh mắt của Ly Thủy Tông liền rơi xuống trên người Mông Tiểu Nguyệt, cho rằng đạo linh quang rơi vào trong cơ thể Mông Tiểu Nguyệt kia, liền có giấu bí mật của Mông Xuyên.

Vì vậy, ác mộng của Mông gia bắt đầu.

Vốn là bị mật thám, về sau bị tra, thậm chí có mấy tồn tại cực kỳ cao minh của Ly Thủy Tông, trực tiếp xông vào Mông trạch, chế trụ Mông Tiểu Nguyệt, từ trên xuống dưới tra xét toàn bộ cơ thể Mông Tiểu Nguyệt, lại không phát hiện chút gì.

Cuối cùng, mấy vị kia của Ly Thủy Tông liền được ra kết luận... bởi vì tuổi của Mông Tiểu Nguyệt chưa tới, thiên phú huyết mạch chưa hiện ra, thời điểm Mông Tiểu Nguyệt mười lăm tuổi, thiên phú huyết mạch xuất hiện, hết thầy có thể công bố.

Vốn Ly Thủy Tông muốn đưa bà cháu Mông gia vào Ly Thủy Tông giam cầm, thế nhưng thanh danh của Mông Xuyên quá vang dội, nếu người nhà của hắn đột nhiên mất tích, chắc chắn sẽ gây nên sóng to gió lớn, hậu quả kia, Ly Thủy Tông cũng không nhất định gánh chịu được.

Cho nên mới có tình huống Ly Thủy Tông phái ra rất nhiều nhân mã giám thị trông giữ bà cháu Mông gia.

Sáu năm qua, bà cháu Mông gia căn bản không thể bước ra cửa phủ, ngay cả có người tới chơi, cũng không thể nói nhiều mấy câu, nếu nhiều lời, vận mệnh chờ đợi khách nhân kia... là vĩnh viễn biến mất!

- Đáng hận, đám tặc tử Ly Thủy Tông này, vì một phỏng đoán, vậy mà hãm hại thân nhân hào kiệt!

Năm đấm của Diệp Chân mạnh mẽ siết lại.

- Không, suy đoán của bọn họ là thật!

- Cái gì?

Mông lão phu nhân nói, khiến miệng của Diệp Chân mở lớn, quả thực giật mình tới cực điểm.

- Không sai, trên người con ta quả thật có bí mật, hơn nữa bí mật này, xác thực thông qua đạo linh quang từ trên trời giáng xuống kia, thông qua một loại bí thuật truyền thừa cho Tiểu Nguyệt.

Nói đến đây, Mông lão phu nhân yêu thương nhìn thoáng qua Mông Tiểu Nguyệt chớp mắt to, tiểu cô nương chưa đủ mười bốn tuổi này, quay mắt nhìn người chết đầy sân, vậy mà không hề sợ hãi.

- Người khăng định muốn biết bí mật này đến cùng là cái gì sao?

Mông lão phu nhân đột nhiên hỏi.

- Không cần phủ nhận, chỉ cần là người bình thường, đều có ý nghĩ này. Có điều, chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không có ý định giấu diếm người. Đến cùng là bí mật gì, lão thân cùng Tiểu Nguyệt cũng không biết. Cái bí mật này, chỉ có Tiểu Nguyệt tuổi tròn mười lăm, mang nàng tiến về Âm Sơn Huyết Cốc, cũng tức là địa phương con ta chết trận, mới có thể công bố.

Âm Sơn Huyết Cốc, là tên mới của Âm Sơn hạ sau khi huyết chiến.

Nói đến đây, Mông lão phu nhân nhìn Diệp Chân quỳ xuống:

- Diệp thiếu hiệp, bây giờ lão thân chỉ có thể van người, nếu người có thể mang Tiểu Nguyệt còn sống rời đi, thời điểm nàng tròn mười năm tuổi, mang nàng đi Âm Sơn Huyết Cốc.

Dừng một chút, Mông lão phu nhân lại nói:

Truyện đ-ược -cập nhật nhanh nhất tại iread.vn--- Đến lúc đó, nếu Tiểu Nguyệt có thể đạt được truyền thừa, Diệp thiếu hiệp tất cũng có thể đạt được một phần chỗ tốt.

- Lão phu nhân, người mau đứng lên...

- Diệp thiếu hiệp, người không đồng ý, lão thân sẽ không đứng dậy, không phải lão thân không muốn mặt mũi, mà là sáu năm, Diệp thiếu hiệp

là hi vọng duy nhất của lão thân. Tiểu Nguyệt, đến, nhanh quỳ xuống cho Diệp thiếu hiệp, Diệp thiếu hiệp, van người...

Đang khi nói chuyện, nước mắt của Mông lão phu nhân đã tuôn đầy mặt.

- Ta đồng ý, ta đồng ý!

Diệp Chân vội vàng gật đầu, nói thật, bài vị trường sinh của Mông Xuyên từ nhỏ được đặt ở trong nhà hắc, bây giờ mẫu thân của Mông Xuyên quỳ gối ở nơi này, nhiệt huyết sôi trào, đừng nói phó thác Diệp Chân một sự kiện, dù để cho Diệp Chân một người đối mặt thiên quân vạn mã, Diệp Chân cũng tuyệt đối không nhú mày.

- Đã như vậy, Lão phu nhân, người thu thập một chút, ta lập tức mang mấy người đi!

Diệp Chân vội vàng nói.

- Không, người mang Nguyệt nhi đi, ta không đi, mang một mình Nguyệt nhi, cũng nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, lại mang ta theo...

- Nãi nãi!

Mông Tiểu Nguyệt kinh hô một tiếng, mạnh mẽ nhào vào trong ngực Mông lão phu nhân.

- Tiểu Nguyệt, nghe lời, về sau nhất định phải nghe Diệp thiếu hiệp nói!

- Không, nãi nãi, muốn đi cùng đi, nãi nãi, phụ thân đi, mẹ cũng đi, nếu người lại vứt Tiểu Nguyệt nữa, Tiểu Nguyệt liền thành cô nhi.

Mông Tiểu Nguyệt khóc lớn lên, Diệp Chân nghe mà mũi đau xót.

- Tiểu Nguyệt, nhớ lời nãi nãi, nhất định phải nghe Diệp thiếu hiệp nói!

Lời còn chưa dứt, Mông lão phu nhân đánh Mông Tiểu Nguyệt một chưởng, đánh nàng hôn mê.

- Lão phu nhân, ta mang người cùng đi, Vương Vận Bảo đã bị ta đánh trọng thương, bằng bản lĩnh của ta, xông ra quận thành Âm Sơn, sẽ không có vấn đề gì?

Mông lão phu nhân lại chỉ chỉ ba đạo phù quang màu đỏ ở trên bầu trời.

- Sau nửa canh giờ, viện quân của Ly Thủy Tông sẽ đuổi tới, người chỉ có nửa canh giờ để trốn thoát.

Thanh âm ngừng lại, Mông lão phu nhân lại nói:

- Nếu thực trốn không thoát, người liền ném Nguyệt nhi đi một mình cầu sinh, miễn cho hại tính mạng của người...

Nói xong câu đó, Mông lão phu nhân giao Mông Tiểu Nguyệt đã hôn mê cho Diệp Chân, sau đó bước đi tới trước linh đường của Mông Xuyên.

- Ta không thể đi, ta đi, ai chăm lo bài vị cho con ta...

...

Diệp Chân cuối cùng vẫn không kiên trì mang Mông lão phu nhân đi, Diệp Chân cũng rất rõ ràng, nếu có truy binh đến, kết quả mang theo Mông lão phu nhân, khả năng chính là mình cũng trốn không thoát.

Huống hồ, mục tiêu của Ly Thủy Tông là Mông Tiểu Nguyệt, trước khi Mông Tiểu Nguyệt bị bắt, Mông lão phu nhân hẳn là an toàn.

- Lão phu nhân, bảo trọng!

Diệp Chân dứt khoát quay người, cười lên Ngân Giác Mã, chuyển ra ngõ Bình An, giá ngựa, phóng về phía bắc môn của quận thành Âm Sơn.

Ô ô ô!

Thanh âm tù và trầm thấp mà dồn dập vang dội ở trong quận thành Âm Sơn, trong nháy mắt liền truyền khắp toàn thành.

Đây là thanh âm khi quận thành bị kẻ thù bên ngoài đột kích, cảnh báo vừa vang lên, cửa thành liền đóng lại.

Chỗ chết người nhất là, quận thành có trú quân, cảnh báo vừa vang lên, trú quân ở trong vòng một khắc đồng hồ, có thể leo lên tường thành nghênh địch. Không chỉ như thế, dưới tình huống bình thường, trên tường thành, cũng có hơn ngàn binh sĩ đóng giữ tuần tra.

Mà Đô Úy, là người có tư cách thối sừng trâu cảnh báo.

- Hỗn đản!

Gầm lên một tiếng, Diệp Chân ôm Mông Tiểu Nguyệt ở trong ngực đánh ngựa gấp hơn.

Trong hành lang quận Âm Sơn, Đô Úy Vương Vận Bảo vừa mới thối cảnh báo xong, nhìn gần trăm đệ tử Ly Thủy Tông mới tụ tập lại điên cuồng hét lên:

- Đều ra đường cho ta, dù chết, cũng phải ngăn Diệp Chân lại, ngăn Mông Tiểu Nguyệt lại, nếu không, chúng ta đều xong đời, hiểu chưa!

- Người, đi, thông tri trú quân, nói có tặc nhân bắt cóc Mông Tiểu Nguyệt, tuyệt đối không thể thả bọn hăn rời đi! Đúng rồi, căn dặn bọn hăn, nhất định phải cam đoan Mông Tiểu Nguyệt an toàn!

Cùng thời khắc đó, cũng chính là thời điểm Vương Vận Bảo đánh ra ba đạo phù quang, chưởng môn của Ly Thủy Tông Sở Thái Bình ở ngoài ngàn dặm đang bế quan tĩnh tu, lông mày đột nhiên nhíu lại.

- Quận thành Âm Sơn xảy ra biến cố?

Trong nháy mắt tiếp theo, âm thanh của Sở Thái Bình đột nhiên nổ vang ở trong Ly Thủy Tông:

- Sở Quân, quận thành Âm Sơn xảy ra biến cố, người tự mình dẫn người đi quận thành Âm Sơn, mang Mông Tiểu Nguyệt về sơn môn.

Không có mấy hơi, ba đạo thân ảnh từ Ly Thủy Tông phóng lên trời, bay thẳng tới quận thành Âm Sơn.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Đường Máu Ra Khỏi Thành

Đột nhiên xuất hiện cảnh báo, khiến quận thành Âm Sơn vốn đang yên bình lập tức biến thành một vòng xoáy hỗn loạn. Chen chúc khắp nơi trên đường cái đều là bình dân bách tính.

Diệp Chân đánh ngựa, chạy như bay ở trên đường cái quận thành Âm Sơn.

Một phút đồng hồ!

Diệp Chân chỉ có một phút thời gian.

Một phút đồng hồ sau, năm ngàn biên quân ở quận thành Âm Sơn sẽ leo lên tường thành, Diệp Chân cũng không tin hiện tại hắn có thể ở trước mặt năm ngàn đại quân chạy thoát, hoặc là, có thể thuyết phục năm ngàn đại quân kia.

May mà quận thành Âm Sơn là biên thành, đường đi trong thành đều rộng rãi có thể song song chạy tám con ngựa, mặc dù lúc này người sợ ngựa loạn, nhưng cũng có thể để Diệp Chân phóng ngựa như bay.

Trên đường phố, không ngừng có đệ tử Ly Thủy Tông mặc quần áo bộ đầu đánh về phía Diệp Chân.

Từ chuyện Quá Sơn Phong, Diệp Chân liền bắt đầu không có hảo cảm với Ly Thủy Tông, đến bây giờ, Diệp Chân đối với Ly Thủy Tông, có thể nói đã cừu hận tới cực điểm.

Trong lúc xuất thủ, không lưu tình chút nào.

Hoặc là Chân Nguyên Kiếm Chi, hoặc Ngũ Nhạc Thần Quyền, chiêu chiêu đoạt mạng.

Những đệ tử Ly Thủy Tông này làm bộ đầu, phần lớn là Luyện Huyết tứ ngũ trọng, chợt có Chân Nguyên nhất trọng, nhưng đều không phải đối thủ của Diệp Chân.

Người chiến ngựa không dừng!

Năm trăm tức sau, Diệp Chân rốt cục thấy được bắc môn của quận thành Âm Sơn.

Trong tiếng âm âm, cửa thành bắc chậm rãi đóng lại một khe hở cuối cùng, lúc này, Diệp Chân cách cửa thành bắc còn có ba trăm bước.

- Ha ha ha ha, Diệp Chân, cửa thành đã đóng, người trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn xuống ngựa chịu chết đi!

Âm thanh của Vương Vận Bảo xuất hiện ở trên lầu cửa thành bắc, cùng hẳn đồng thời xuất hiện, còn có rất nhiều đệ tử Ly Thủy Tông.

Sức uy hiếp lớn nhất, là hai trăm binh sĩ lúc này đã tụ tập đến cửa thành bắc lâu. Bởi vì quận thành Âm Sơn là biên thành, cho nên ban đêm cũng có gần ngàn biên quân dò xét.

Diệp Chân cũng không hề có bất kỳ ý tứ dừng lại gì cả, vẫn đánh ngựa như trước về phía cửa thành.

- Bắn, bắn cho ta, tiểu tử này ép buộc Mông đại tiểu thư, dùng Phá Sát nỏ bắn tặc tử này cho ta!

Qua loa băng bó miệng vết thương một chút, Vương Vận Bảo nhìn chòng chọc vào Diệp Chân, gương mặt tràn ngập hận ý, cánh tay của hắn,

là bị Diệp Chân phế.

Xoát!

Một trăm cung binh trong hai trăm binh sĩ, đồng loạt mang Phá Sát nỏ, vắn mũi tên, ngắm chuẩn Diệp Chân ở trên lưng ngựa.

Bị một trăm Phá Sát nỏ ngắm vào, quanh thân Diệp Chân lông tơ dựng đứng, nghĩ cũng không nghĩ nhiều, Diệp Chân liền giơ Mông Tiểu Nguyệt ở trong ngực lên cao.

- Mông Tiểu Nguyệt ở đây, có bản lĩnh liền bắn cho lão tử.

Vương Vận Bảo người đã nói ta bắt cóc Mông đại tiểu thư, nếu ta không dùng, chẳng phải là lãng phí.

Cầm Mông Tiểu Nguyệt làm tấm mộc, Diệp Chân là trải qua nghĩ sâu tính kỹ.

Đầu tiên, biên quân ở quận thành Âm Sơn, đối với Mông Xuyên cực kỳ kính ý, đó là không chút nào hoài nghi, cho dù có tướng quân bị Ly Thủy Tông mua chuộc, nhưng đại thế lòng người, là không cách nào cải biến.

Những biên quân kia, nhất định sẽ sợ ném chuột vỡ bình.

Còn nữa, từ tình huống bây giờ mà xem, Ly Thủy Tông đang cực kỳ trọng thị Mông Tiểu Nguyệt, Ly Thủy Tông tuyệt đối không muốn nhìn thấy một người Mông Tiểu Nguyệt chết đi.

Quả nhiên, nhìn thấy Mông Tiểu Nguyệt bị Diệp Chân giơ lên làm bia đỡ đạn, Vương Vận Bảo lập tức trợn tròn mắt.

Diệp Chân không phải tới cứu Mông Tiểu Nguyệt sao?

- Ngừng ngừng ngừng, không được bắn, không được bắn, ngàn vạn lần không thể tổn thương Mông đại tiểu thư!

Trong nháy mắt tiếp theo, Vương Vận Bảo khàn cả giọng hô lên, thậm chí tự mình ra tay, đánh rơi xuống mấy bộ Phá Sát nỏ, mà những biên quân kia, khi nhìn thấy Mông Tiểu Nguyệt, cũng không có một ai dám động thủ.

Không nói bọn hãn sùng bái Mông Xuyên, hơn nữa ở trước mặt mọi người, nếu ai giết chết Mông Tiểu Nguyệt, người đó là tội nhân của toàn bộ quận thành Âm Sơn.

- Thành công rồi!

Thấy Phá Sát nỏ được thu đi, nỗi lòng lo lắng của Diệp Chân giảm một chút, cao tốc chuyển động, cửa thành khép lại, như thế làm sao khỏi thành?

Giá!

Thúc ngựa, Diệp Chân đã tiếp cận dưới tường thành, quay đầu ngựa lại, thẳng lên tường thành. Biên quân trên tường thành, để cho tiện vận chuyển vật tư, cũng vì thuận tiện thông truyền tin tức, đều tu kiến một con đường rộng chừng ba mét.

- Lên, lên cho ta, ngăn hãn, nhất định phải ngăn hãn!

Nhìn thấy Diệp Chân từ đường cái xông lên, Vương Vận Bảo vội vàng hô.

Diệp Chân cười Ngâm Giác Mã vừa mới vọt tới một nửa, hơn mười đệ tử Ly Thủy Tông cùng gần hai trăm binh sĩ, đông nghịt xông tới.

Lập tức, Diệp Chân trói Mông Tiểu Nguyệt đã hôn mê ở trên lưng, nhảy xuống Ngâm Giác Mã, quanh thân cương khí hộ thể giăng đầy, hai tay

tuôn ra Chân Nguyên Kiếm Chỉ dài ba xích.

- A... Tránh ra, ai cản ta... chết!

Trong miệng rống giận, Diệp Chân phảng phất như sư tử nổi giận, từ dưới lên trên phóng về phía mấy chục tên đệ tử Ly Thủy Tông cùng hai trăm biên quân.

Ngoài có cương khí hộ thể, trong có giáp da Huyền Ảnh Xà Vương, ngoại trừ đầu yếu hại, công kích những nơi khác, Diệp Chân cơ hồ không chút để ý, mặc kệ bọn hắn đánh vào trên người mình.

Nhưng đệ tử Ly Thủy Tông bình thường kia vừa mới oanh kích lên người Diệp Chân, thân thể của hắn đã bị cắt thành mấy khúc, Chân Nguyên Kiếm Chỉ vung lên, bay lên là mấy cái đầu.

Những nơi Chân Nguyên Kiếm Chỉ đi qua, đều một phân thành hai.

Trong nháy mắt, mấy chục tên đệ tử Ly Thủy Tông vây công lên liền bị Diệp Chân tàn sát, còn sót lại mấy vị cũng bị Diệp Chân hung hãn dọa dừng lại không dám tiến.

- Hô, tránh ra, ta không muốn giết các người!

.Bạn ..đang đọc truyện tại iREAD.vn Nhìn hai trăm biên quân vây quanh, bước chân của Diệp Chân vọt tới trước đột nhiên dừng lại, điều chỉnh hô hấp, tính toán Chân Nguyên lực còn lại trong cơ thể.

Kiểm pháp!

Nếu biết một bộ kiếm pháp, dùng Chân Nguyên Kiếm Chỉ thi triển kiếm pháp, như vậy Diệp Chân giết những đệ tử Ly Thủy Tông này sử dụng thời gian sẽ ít hơn, tiêu hao cũng ít hơn.

Diệp Chân cảm thấy, lúc trước ở trong tông môn, không chịu tu luyện một bộ kiếm pháp, tuyệt đối là đại sai lầm!

- Thương trận, giết!

Dưới sự chỉ huy của một tên Bách phu trưởng, hai trăm biên quân không sợ hãi chút nào giận dữ hét lên, phát ra tiếng hô thiết huyết chấn động tâm hồn, trường thương trong tay vung lên, hai trăm thanh trường thương, liền đâm tới Diệp Chân.

Diệp Chân có chút thống khổ nhắm mắt lại, nếu có thể lựa chọn, Diệp Chân thực không muốn giết những biên quân không biết chân tướng này.

Trong nháy mắt tiếp theo, Diệp Chân bắn ra, mạnh mẽ bắn về phía thành lâu, trong nháy mắt bắn ra, trên ngón trỏ tay phải kích xạ ra Chân Nguyên Kiếm Chỉ dài ba xích.

Xoát!

Thân hình của Diệp Chân cơ hồ là bắn qua, ngoại trừ hàng binh sĩ ở giữa nhất bị Diệp Chân đâm bay lên, Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân phảng phất như chớp giạt, từ trong hàng ngũ biên quân lóe lên.

Liên tiếp sử dụng Xà Đạn Thảo, Diệp Chân liền xuyên qua quân trận của hai trăm người, hai bên quân trận như trước vô cùng chỉnh tề, chỉ là những biên quân trước một khắc còn sống sờ sờ, lúc này đã không có bất luận động tĩnh gì.

Hí!

Ngân Giác Mã một mực đi theo Diệp Chân phì phì trong mũi, mang theo một tiếng gió nhẹ.

Trong chốc lát, xoạt xoạt xoạt xoạt... tiếng đứt gãy vang không dứt.

Giống như hết thủy đều trong nháy mắt bị sụp đổ, vũ khí, khái giáp trong tay hai trăm biên quân, bao quát thân thể của bọn hãn, cùng thời khắc đó xuất hiện một tia đứt gãy, máu tươi cùng nội tạng trào ra.

Tức thì, toàn bộ thành Bắc máu chảy thành sông!

Vương Vận Bảo sợ ngây người!

Bị khiếp sợ thật sâu.

Hãn vốn nghĩ, mấy chục đệ tử tinh anh của Ly Thủy Tông cộng thêm hai trăm binh lính tinh nhuệ, coi như sợ ném chuột vỡ bình giết không được Diệp Chân, nhưng kéo nhất thời nửa khắc, kéo dài tới năm ngàn biên quân leo lên tường thành là không có vấn đề gì.

Đến lúc đó, Diệp Chân có chấp cánh cũng không thể bay.

Nhưng mà!

Trăm tức!

Những lực lượng này, ngay cả trăm tức cũng không thể ngăn chặn.

Diệp Chân lau nhiệt huyết của một biên quân rơi trên mặt, trong nháy mắt tức giận tạc đầy lồng ngực.

- Vương Vận Bảo, người chết không yên lành!

Hai mắt Diệp Chân gắt gao nhìn Vương Vận Bảo, xung phong liều chết tới.

Vương Vận Bảo luống cuống, hãn vốn trọng thương trong người, bây giờ chỉ là ý vào nhiều người muốn ngăn Diệp Chân, vì tông môn lập đại công, ai có thể nghĩ, chỗ dựa của hãn, trong nháy mắt đều chết sạch.

- Đứng tới đây, đứng tới đây!

Diệp Chân máu me khắp người, xem ở trong mắt Vương Vận Bảo đã mất đi tinh thần, giống như là sát thần vậy.

Khi Diệp Chân tới gần, Vương Vận Bảo phát ra một tiếng hô cuồng loạn, thổi ánh lóe lên, Liệt Hỏa Quỷ Thối như gió lốc đá về phía Diệp Chân.

- Lực lượng không đủ, tốc độ quá chậm, thân hình bất ổn, sơ hở khắp nơi!

Bởi vì đột nhiên mất cánh tay phải, thân pháp của Vương Vận Bảo có chút mất cân bằng, cộng thêm tâm hoảng ý loạn, một chiêu này, không hề có khí thế đáng nói, cùng Liệt Hỏa Quỷ Thối ở Mông gia lúc trước quả thực ngày đêm khác biệt, sơ hở khắp nơi.

Ầm!

Lôi Báo Băng Quyền phá tan thối pháp, hung hăng đánh vào bụng Vương Vận Bảo, nội tạng cuồng phun, lập tức bỏ mình.

Đánh giá cửa thành cao gần mười mét, trong nháy mắt Diệp Chân liền có định giá.

Dắt Ngân Giác Mã sợ hãi không tiến lên tới, một lần nữa cười lên Ngân Giác Mã, Diệp Chân nắm thi thể Vương Vận Bảo lên lưng ngựa.

Thoáng lui về phía sau, Diệp Chân mạnh mẽ thúc dục Ngân Giác Mã, ở trên tường thành đánh ngựa chạy như điên, thời điểm chạy đến một lỗ châu mai, Diệp Chân mạnh mẽ nhắc dây cương, phát lực.

Ngân Giác Mã phát ra tiếng hí dài, từ trên tường thành cao mười mét nhảy xuống.

Cơ hồ ngay nháy mắt Ngân Giác Mã nhảy xuống, Diệp Chân ném thi thể Vương Vận Bảo xuống, cả người cũng từ trên lưng ngựa nhảy xuống.

Diệp Chân hung ác dẫm lên lên thi thể Vương Vận Bảo, hơi mượn lực, liền bình an rơi xuống đất, thời điểm rơi xuống đất, thân hình của Diệp Chân lần nữa phóng lên trời, song chưởng hơi nắm bụng ngựa, giảm bớt xung lực, Diệp Chân cùng Ngân Giác Mã đồng thời lăn xuống trên mặt đất.

Mấy hơi sau, Diệp Chân cười lên người Ngân Giác Mã, lao về phía xa.

Cũng ngay thời khắc này, trong tiếng bước chân ầm ầm chinh tề, năm ngàn biên quân áo giáp chinh tề, đông nghịt xông lên tường thành.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Một Nửa Chúa Sơn Lâm

- Cái gì? Hai mươi đệ tử nội môn, tám mươi đệ tử ngoại môn bố trí ở quận thành Âm Sơn, chỉ còn lại ba người các người?

Trong quận thành Âm Sơn, Sở Quân từ Ly Thủy Tông ngự không chạy tới nhìn ba gã đệ tử Ly Thủy Tông chưa tỉnh hồn ở trước mắt, không khỏi thất kinh lên tiếng.

- Vương Vận Bảo, tên phế vật Vương Vận Bảo kia đâu rồi, chạy đi chỗ nào rồi!

Sở Quân quát hỏi.

- Vương sư huynh... Hãn... Hãn đã chết!

Một tên đệ tử ngoại môn của Ly Thủy Tông hàm răng va chạm nói.

- Không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng!

Nghe tin Vương Vận Bảo chết rồi, Kim Thái cùng Đổ Tiên Tu hộ tống Sở Quân một đường tới đây đồng thời kinh hô lên.

- Các người không phải nói, Diệp Chân kia chỉ là Chân Nguyên nhị trọng sao? Vương Vận Bảo đã là Chân Nguyên tứ trọng đỉnh phong, làm sao có thể bị hãn giết! Càng không nói đến, còn có tám mươi ngoại môn, hai mươi đệ tử nội môn phụ trợ. Phần lực lượng này, giết Chân Nguyên nhị trọng Diệp Chân mười lần trăm lượt cũng có thể, làm sao có thể bị phản sát?

Gương mặt của Đỗ Tiên Tu khó có thể tin.

- Dẫn ta đi xem thi thể của Vương Vận Bảo!

Gương mặt của Sở Quân âm trầm nói.

Nửa khắc đồng hồ sau, Sở Quân cẩn thận dò xét thi thể ở cửa thành bắc, trầm giọng nói:

- Diệp Chân kia, hoàn toàn chính xác chỉ có tu vi Chân Nguyên nhị trọng, có điều, Chân Nguyên lại cực kỳ ngưng luyện. Hơn nữa, tựa hồ trong tay nắm giữ một môn Chân Nguyên bí kỹ cực kỳ lợi hại!

- Chân Nguyên bí kỹ?

Sắc mặt của Kim Thái cùng Đỗ Tiên Tu đồng thời biến đổi.

- Không sai, hơn nữa Chân Nguyên bí kỹ này, còn có chút tương tự Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Ly Thủy Tông chúng ta!

Sở Quân nói.

Đỗ Tiên Tu nhướng mày.

- Sở sư huynh, người là nói, người này học được Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Ly Thủy Tông chúng ta? Điều đó không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, Chân Nguyên Kiếm Chỉ ở Ly Thủy Tông ta, đều là bí mật bất truyền, sao có thể để người Tề Vân Tông học?

- Hết thầy đều có khả năng!

- Sở sư huynh, theo biên quân nói, Diệp Chân kia cười Ngạn Giác Mã, đi về phía bắc, chúng ta có nên lập tức đuổi theo hay không?

Kim Thái thúc giục nói.

Nghe vậy, Sở Quân lại lắc đầu.

- Không vội, tiểu tử kia chỉ là Chân Nguyên cảnh, trốn không thoát lòng bàn tay của chúng ta, hiện tại, chúng ta nên giải quyết một phiền toái khác! Đã lâu như vậy, chúng ta đều không cách nào giải quyết phiền toái này, lúc này đây, nên cảm ơn Diệp Chân cho chúng ta cơ hội a.

- Phiền toái gì?

- Đi theo ta!

Chỉ chốc lát, một nhóm sáu người Ly Thủy Tông, liền xuất hiện ở trong Mông phủ.

Trong Mông phủ, Mông lão phu nhân đang ngồi ở trong sân, ánh mắt ngắm nhìn phương bắc, gương mặt hi vọng.

- Mông lão phu nhân, đây là cơ hội duy nhất của người, trên người Mông Tiểu Nguyệt đến cùng có bí mật gì, hiện tại người tốt nhất nói ngay, không nói, người vĩnh viễn sẽ không có cơ hội.

Sở Quân tiến vào Mông phủ gằn giọng nói.

Mông lão phu nhân phảng phất như không nghe được, ánh mắt ngơ ngác ngóng nhìn phương bắc.

Bộ dáng này, lại chọc giận Kim Thái, xông lên trước cho Mông lão phu một tát.

- Lão thái bà, Đại sư huynh hỏi người, người điếc sao!

- Ta nhõ vào! Một đám súc sinh lang tâm cẩu phế!

Mông lão phu nhân tức giận mắng một tiếng, hung hăng phun lên mặt Kim Thái một ngụm máu.

Kim Thái tức điên, đang muốn tiến lên quát mắng, Sở Quân một mực âm trầm vung khê ống tay áo, mấy đạo linh quang đột nhiên bắn về phía Mông lão phu nhân.

Thoáng chốc, thân hình của Mông lão phu nhân bị mấy đạo linh quang cắt thành mấy khúc, thi thể rơi lả tả ở trên đất, chỉ có thủ cấp tóc trắng xoá, như trước ngăm nhìn phương bắc, trong ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Nhân vật đức cao vọng trọng như Mông lão phu nhân, Sở Quân lại nói giết liền giết, để Kim Thái cùng Đổ Tiên Tu rùng mình một cái, sau lưng ba gã đệ tử ngoại môn Ly Thủy Tông may mắn còn sống sót, càng sững sờ ở chỗ đó.

- Đổ sư đệ, một hồi đi ra ngoài, người nói cho Thái Thú quận Âm Sơn, nói Diệp Chân lang tâm cầu phế, tâm ngoan thủ lạt, bắt cóc Mông Tiểu Nguyệt, còn giết Mông lão phu nhân! Nói cho hẳn biết, để hẳn lập tức thông cáo triều đình, đồng thời hạ lệnh truy nã Diệp Chân.

Sở Quân chậm rãi nói.

Nghe vậy, Kim Thái cùng Đổ Tiên Tu vốn ngẩn người, sau đó nhìn Sở Quân giơ ngón tay cái lên:

- Sư huynh cao minh!

- A, lão thái bà này vừa chết, coi như những năm này chúng ta sở tác sở vi bị người vạch trần ra, cũng không có sóng lớn gì.

Trong tiếng hừ lạnh, Sở Quân cất bước đi ra ngoài Mông phủ.

Vô thanh vô tức, mấy đạo linh quang từ ngón giữa của Sở Quân bắn ra, ba gã đệ tử ngoại môn của Ly Thủy Tông đang ngẩn ra, lập tức đầu một nơi thân một nẻo.

Hí!

Kim Thái cùng Đổ Tiên Tu rùng mình một cái.

- Kim sư đệ, Đổ sư đệ, còn đứng đó làm gì, mau mau bố trí một chút, sau đó theo ta đi đuổi bắt Mông Tiểu Nguyệt!

- Vâng!

Kim Thái cùng Đổ Tiên Tu đồng thời đáp.

...

Trên đường lớn ngoài quận thành Âm Sơn, Diệp Chân đang ôm Mông Tiểu Nguyệt hôn mê đánh ngựa bay nhanh, vừa đánh ngựa đi nhanh, Diệp Chân vừa quay đầu nhìn lên bầu trời.

Hắn từ quận thành Âm Sơn chạy ra đã có gần nửa canh giờ, theo Mông lão phu nhân nói, viện binh của Ly Thủy Tông cũng sắp tới rồi.

Nếu như Ly Thủy Tông có viện binh đến, nhất định có tồn tại có thể phi hành ở trên trời, mặc kệ Ngân Giác Mã của hắn chạy mau nữa, cũng không nhanh bằng bay ở trên trời được.

- Oa! Nãi nãi... Nãi nãi!

Đột nhiên, Mông Tiểu Nguyệt vẫn còn đang hôn mê không có dấu hiệu nào tỉnh lại, mở to mắt, khóc lớn lên, vừa khóc vừa hô hào nãi nãi.

- Tiểu Nguyệt, không sao, đừng khóc đừng khóc!

- Nãi nãi, ta mơ thấy nãi nãi chết rồi, nãi nãi ta bị người giết chết rồi!

Truyện được cập nhật nhất tại iread.vn Nước mắt không cầm được từ trong mắt Mông Tiểu Nguyệt tuôn ra.

Trong lòng Diệp Chân chấn động mạnh một cái, không khỏi quay đầu nhìn về phía quận thành Âm Sơn.

Dựa theo lúc trước suy tính, lúc này, hẳn là viện binh của Ly Thủy Tông đuổi tới quận thành Âm Sơn, mà trùng hợp, Mông Tiểu Nguyệt lại mơ thấy nãi nãi bị giết...

Giữa các thân nhân, thường thường có cảm ứng rất thần dị.

Ý nghĩ này, Diệp Chân đã không còn dám tiếp tục nghĩ, chỉ có thể an ủi Mông Tiểu Nguyệt. Nhưng ngoài miệng Diệp Chân an ủi Mông Tiểu Nguyệt, trong nội tâm lại như thiêu như đốt.

Viện binh của Ly Thủy Tông đã đuổi tới quận thành Âm Sơn, như vậy không bao lâu, là có thể đuổi kịp mình, tồn tại biết bay, kém nhất cũng là Dẫn Linh cảnh trung hậu kỳ, càng có thể là Hóa Linh cảnh.

Nếu đuổi theo, Diệp Chân lấy cái gì đối phó Hóa Linh cảnh?

Nếu là Chân Nguyên cảnh, Diệp Chân liều mạng, có lẽ còn có một chút hi vọng sống, thế nhưng ở trước mặt Dẫn Linh cảnh thậm chí là Hóa Linh cảnh, Diệp Chân ngay cả cơ hội liều mạng cũng không có.

Không được!

Không thể trốn như vậy được.

Trốn như vậy, chỉ có một con đường chết.

Bởi vì ở Bắc Địa mười ba quận, có hoàn cảnh địa lý cực kỳ đặc thù, phía bắc Âm Sơn, thảm thực vật thưa thớt, hoang vắng, thậm chí có ngàn dặm hoang mạc, chỉ cần bay lên không trung, có đầy đủ thị lực, nhân vật ở trên mặt đất, quả thực nhìn một cái không sót gì.

Coi như Ngân Giác Mã chạy mau nữa, một canh giờ, cũng chỉ hai ba trăm dặm, coi như là tốc độ phi hành của Dẫn Linh cảnh, gần nửa canh giờ liền đuổi kịp.

Dù bọn hãn bộ mặc Diệp Chân chạy một ngày một đêm, chỉ cần bọn hãn ở trên trời chuyển một vòng, cũng có thể nhẹ nhõm tìm được Diệp Chân.

Sau khi suy nghĩ một phen, ánh mắt Diệp Chân nhìn về phía Âm Sơn sơn mạch cách đó không xa.

Âm Sơn sơn mạch, nối ngang đông tây, thảm thực vật phong phú, nhưng mà bởi vì Bắc Địa mười ba quận hoang vắng, ở trong Âm Sơn sơn mạch, hiếm có người đặt chân.

Loại tình huống đặc thù này, để Yêu thú ở trong Âm Sơn sơn mạch hoành hành, Yêu thú Nhân giai tùy ý có thể thấy được, Yêu thú Địa giai cũng phổ biến, trong truyền thuyết, ở trong Âm Sơn sơn mạch, càng có vài Yêu thú Thiên giai.

Yêu thú Thiên giai, đây chính là tồn tại có thể so sánh với Chú Mạch cảnh.

Có thể nói, Âm Sơn sơn mạch, cơ hồ là cấm địa tử vong của Hắc Thủy Quốc, đừng nói người bình thường, coi như võ giả tu luyện có thành tựu đi vào, cũng là cửu tử nhất sinh.

Nhìn lấy Âm Sơn ở phương xa xanh tươi trùng điệp, Diệp Chân đột nhiên cười.

- Ta lại quên, có bản sự kia, ta chính là một nửa chúa sơn lâm rồi.

Đột nhiên, Diệp Chân hung hăng đánh vào cái mộng của Ngân Giác Mã, Ngân Giác Mã bị đau chạy như điên, Diệp Chân mạnh mẽ từ trên

người Ngân Giác Mã bắn ra, thân hình giống như sao băng lao về phía rừng cây.

Trong rừng cây, Diệp Chân lẳng không đập trên thân cây mà đi, thẳng đến Âm Sơn sơn mạch, không để lại một tia dấu vết.

Sau khi thân ảnh của Diệp Chân biến mất ở trong rừng cây khoảng nửa canh giờ, ba đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, ngăn Ngân Giác Mã đang chạy tán loạn kia lại.

- Có vết máu, tọa kỵ này, hẳn là tọa kỵ của Diệp Chân!

Kim Thái nói.

- Hừ, tiểu tử này ngược lại thông minh, biết vớt ngựa mà đi.

Sở Quân hừ lạnh một tiếng, cúi đầu suy nghĩ.

- Sở sư huynh, tiểu tử này bỏ tọa kỵ, sẽ chạy chỗ đó, sẽ không phải tiến vào Âm Sơn chứ?

Kim Thái nói.

Đỗ Tiên Tu lập tức bác bỏ ý nghĩ của Kim Thái:

- Không có khả năng, Âm Sơn sơn mạch, ngay cả chúng ta đi vào cũng nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, Chân Nguyên nhị trọng đi vào, đây không phải là muốn chết sao?

- Sở sư huynh, ta xem tiểu tử này dùng kế sách nghi binh, chi bằng chúng ta theo đại lộ phản hồi tìm kiếm...

- Không, hết thảy đều có khả năng!

Sở Quân nói.

- Các người đừng quên, nếu tiểu tử này có người của Tề Vân Tông tiếp ứng thì sao?

Kim Thái cùng Đổ Tiên Tu ngăn người, cùng kêu lên nói:

- Sở sư huynh cao minh!

- Các người xem, quay lại Tề Vân Tông, tổng cộng có ba con đường, bên trái là đường vòng quận Vũ An, quay lại Tề Vân Tông, một cái khác là thẳng ra quận Âm Sơn, lướt qua Hắc Thủy Hà, quay lại Tề Vân Tông, mà Âm Sơn nguy hiểm nặng nề, cũng có thể trở thành con đường thứ ba.

- Như vậy đi, hai vị sư đệ, các người chỉ có tu vi Dẫn Linh cảnh, tốc độ phi hành chậm, Đổ sư đệ người liền từ bên trái đuổi giết Diệp Chân, Kim sư đệ, người tiến vào Âm Sơn sơn mạch, từ con đường này truy tìm tung tích của Diệp Chân.

- Mà ta, sẽ từ giữa lộ truy tìm, trung tâm phối hợp tác chiến! Trong các người nếu người nào phát hiện hành tung của Mông Tiểu Nguyệt cùng Diệp Chân, hay gặp được cường địch, liền phát tin tức cầu cứu, ta có thể lập tức đuổi tới.

Mấy hơi sau, ba đạo thân ảnh phân trái, giữa, phải ba đường cùng nhau phóng lên trời...

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Phát Hiện Mới Của Thận Long Châu

Ầm!

Diệp Chân ném mấy trái quả dại cùng một miếng lương khô tới trước mặt Mông Tiểu Nguyệt.

- Có ăn hay không? Không ăn, thì tự mình leo ra, để Yêu thú ăn thịt, hoặc để người Ly Thủy Tông bắt về, cũng tốt hơn người chết đói ở nơi này!

Diệp Chân mang theo Mông Tiểu Nguyệt tiến vào Âm Sơn sơn mạch đã ba ngày, ba ngày qua, giết vô số Yêu thú, ngay cả Huyền Ảnh Xà Vương giáp cũng bị xé một lỗ hổng lớn, đó là Diệp Chân tao ngộ một Yêu Lang Nhân giai thượng phẩm lưu lại.

Cái này còn là dưới tình huống Diệp Chân dựa vào năng lực có thể nghe hiểu thú ngữ, sớm lần tránh rất nhiều Yêu thú đẳng cấp cao. Nhưng mà, Yêu thú tầng tầng lớp lớp, cũng không phải vấn đề khiến Diệp Chân đau đầu nhất.

Vấn đề Diệp Chân đau đầu nhất, là ba ngày qua Mông Tiểu Nguyệt không ăn không uống.

Từ ngày đó gặp ác mộng bừng tỉnh, Mông Tiểu Nguyệt liền lâm vào một loại trạng thái bi thương không cách nào kiềm chế, ánh mắt ngốc trệ, im ắng rơi lệ, không ăn không uống.

Từ nhỏ liền mất cha mẹ, bây giờ cùng nãi nãi sống nương tựa lẫn nhau lại có khả năng bỏ mình, còn bị tặc tử Ly Thủy Tông ngàn dặm đuổi giết,

xuất hiện loại trạng thái này, Diệp Chân có thể lý giải.

Nhưng mà, chuyện cũ đã qua, kẻ sống còn phải tiếp tục.

Liên tục khuyên bảo ba ngày vô hiệu, Diệp Chân cũng nổi giận.

- Trước mắt bất luận nãi nãi của người sinh tử như thế nào, người như vậy, nếu nãi nãi của người biết, người sẽ đau lòng như thế nào?

- Nếu cha mẹ người ở trên trời có linh thiêng thấy người như vậy, sẽ đau lòng cỡ nào?

...

Đã hao hết miệng lưỡi, Mông Tiểu Nguyệt vẫn thờ ơ, Diệp Chân nổi giận, đặt mông ngồi xuống, cầm lên một khối thịt máu tươi dầm dề cắn một cái mắng to lên.

- Đáng đời, người như vậy, cũng đáng đời Mông gia các người bị diệt! Dù người chết đói, tặc nhân Ly Thủy Tông hại bọn người thành như vậy, vẫn tiêu diêu tự tại...

Đột nhiên, thân hình của Mông Tiểu Nguyệt phảng phất như bị điện giật, không nhịn được run lấy bầy.

Trong run rẩy, Mông Tiểu Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu lên, trong hai mắt đờ đẫn thời gian dần trôi qua xuất hiện một tia tức giận, con người càng ngày càng sáng, càng ngày càng sáng, trong nháy mắt sáng đến cực hạn.

Trong nháy mắt tiếp theo, Mông Tiểu Nguyệt cầm quả đại còn dính chút bùn đất và lương khô ăn ngẫu nhiên, con người tỏa sáng kia, vẫn như trước nhìn chòng chọc vào phía trước.

Nhìn thấy con người kia, Diệp Chân vừa mới thở dài một hơi, hàn ý trong nháy mắt liền lên tới đầu.

Đó là quang diễm cừ hận!

Trong con người lóe sáng của Mông Tiểu Nguyệt, tất cả đều là cừ hận, nộ diễm báo thù lóe sáng, loại ánh mắt cừ hận kia, ngay cả Diệp Chân cũng lòng sinh ra sợ hãi.

Diệp Chân loáng thoáng có loại cảm giác không ổn, Mông Tiểu Nguyệt cũng dừng bởi vì cừ hận mà lâm vào trong cừ hận không cách nào tự kiềm chế, hai câu nói kia của Diệp Chân, thật có thể là tội nhân.

- Tiểu Nguyệt, kỳ thật, nãi nãi của người nguyện ý thấy nhất, chính là người sống khỏe mạnh, vui vui sướng sướng lớn lên. Ân, còn nhớ rõ trước khi đi nãi nãi của người nói không... phải nghe lời ta. Có lẽ, nãi nãi của người còn chưa chết?

Diệp Chân nói.

- Ừm!

Trong mũi rên một tiếng, động tác lang thôn hổ yết của Mông Tiểu Nguyệt thoáng chậm lại, lại tiếp tục, có thể thấy, ánh mắt cừ hận kia chỉ thoáng hòa hoãn một chút.

Diệp Chân thầm thở dài một tiếng, xem ra, chỉ có thể về sau khuyên bảo từ từ.

- Đừng nóng vội, từ từ ăn, còn nhiều lắm!

Diệp Chân lại từ trong vòng tay trữ vật lấy ra một miếng lương khô, bỏ ở trước mặt Mông Tiểu Nguyệt, còn hãnh như trước phỉ sức cắn xé thịt tươi máu đầm dề.

Vốn hai ngày trước, Diệp Chân vẫn nhóm lửa nướng thịt chín ăn, nhưng mà từ khi phát hiện một bóng người đang không ngừng ở trên tầng trời thấp của Âm Sơn sơn mạch tuần tra, Diệp Chân liền không dám nhóm lửa nữa.

Trong vòng tay trữ vật mang lương khô có hạn, Diệp Chân chỉ có thể ăn cái này.

Đột nhiên, bàn tay hơi bần của Mông Tiểu Nguyệt cầm lương khô đưa tới trước mặt Diệp Chân.

- Đại thúc, người cũng ăn đi!

Diệp Chân ngẩn người, trong mắt lóe lên một tia ôn nhu, tiểu cô nương tốt như vậy, đều là đám cầu tạp chủng Ly Thủy Tông kia làm hại.

- Không cần, ta ăn cái này là tốt rồi!

Diệp Chân lung lay thịt tươi trong tay.

- Đúng rồi, Tiểu Nguyệt, về sau bảo ta ca ca là được, đại thúc...

- Ca ca?

Mông Tiểu Nguyệt dùng sức nhẹ gật đầu.

...

- Diệp Chân ca ca, người nhìn chấm đen nhỏ trên bầu trời kia, có phải người kia lại tới nữa hay không?

Mông Tiểu Nguyệt rất cục khôi phục sinh khí.

- Không sai, đừng nhìn hẩn chăm chăm, miễn cho hẩn sinh ra cảm ứng.

Phân biệt phương hướng một chút, Diệp Chân mang theo Mông Tiểu Nguyệt đi hướng ngược lại với chấm đen kia... tiến lên chỗ càng sâu trong Âm Sơn sơn mạch.

Từ khi chấm đen nhỏ kia xuất hiện, giống như giòi trong xương, luôn dán ở phía sau đám người Diệp Chân, đuổi đến Diệp Chân không thể không bỏ mạng chạy trốn.

- Chỗ sâu trong Âm Sơn sơn mạch, ngay cả Dẫn Linh cảnh thậm chí là Hóa Linh cảnh cũng không dám xâm nhập, như vậy, nhất định có thể bỏ rơi người kia thôi?

Nguồn: ire.ad..v..nDiệp Chân nghĩ.

Mặc dù có tu vi, nhưng Diệp Chân và Mông Tiểu Nguyệt ở trong núi rừng đi tới rất chậm, Diệp Chân thỉnh thoảng dừng bước lại lắng nghe âm thanh trùng thú ở phụ cận, miễn cho không cẩn thận xâm nhập lãnh địa của Yêu thú Địa giai, nếu như vậy, vậy thì xong đời.

Thời điểm đi ngang qua một khe núi, Diệp Chân theo thường lệ lắng nghe, dưới sự chỉ dẫn của mấy con Kim Quang Ngọc Thỏ nói chuyện, Diệp Chân thành công hái được một cây Mộc Linh chi trăm năm.

Từ khi tiến vào Âm Sơn sơn mạch đến nay, Diệp Chân dựa vào bản sự lắng nghe thú ngữ, hái được không ít dược liệu trân quý, có điều quý giá nhất, chính là Mộc Linh chi trăm năm trước mắt này.

Một cây Mộc Linh chi trăm năm, ở trong tông môn có thể đổi được sáu ngàn điểm cống hiến, tương đương với sáu vạn lượng bạc, có thể đổi được ba bình Ngưng Chân Đan, giá trị cực lớn.

Trước khi mặt trời xuống núi, Diệp Chân bò lên một cây đại thụ, thận trọng nhìn bốn phía một vòng, bóng người âm hồn bất tán kia không thấy xuất hiện, tựa hồ đã bị bỏ rơi.

Diệp Chân thở dài một hơi, tìm một cây đại thụ che trời, ôm Mông Tiểu Nguyệt vào, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ban đêm, là thời khắc Yêu thú trong Âm Sơn sơn mạch hoạt động nhiều nhất, cho dù Diệp Chân có thể lắng nghe thú ngữ, cũng không dám ở trong đêm xông loạn.

Nhìn Mông Tiểu Nguyệt ngủ thật say, Diệp Chân lại cố nén mọi mệt, khoanh chân tu luyện.

Diệp Chân không có lúc nào khát vọng cường đại như hiện tại, nên Diệp Chân không buông tha cho bất kỳ cơ hội cường đại nào.

Vài ngày trước Ngưng Chân Đan đã sớm sử dụng hết, không có đan dược phụ trợ, tốc độ tu luyện thực sự chậm làm cho người giận sôi. Do dự một chút, Diệp Chân nuốt Mộc Linh chi trăm năm vào.

Mặc dù Diệp Chân biết nuốt Mộc Linh chi trăm năm như vậy vô cùng lãng phí, khả năng ngay cả một phần ba hiệu dụng cũng không phát huy ra được.

Nhưng mà hiện tại thời khắc này, thực lực mỗi tăng lên một chút, là có thể nhiều một phần cơ hội bảo mệnh.

Mộc Linh chi trăm năm vào bụng, dược lực cường đại ẩn chứa trong đó tan ra, Nhất Khí Hỗn Nguyên Công vận chuyển, bắt đầu chậm rãi chuyển hóa dược lực bàng bạc thành Chân Nguyên thuần túy.

Có điều, thuốc có ba phần độc, trong dược lực bàng bạc, lại ẩn chứa rất nhiều tạp chất không cách nào chuyển hóa thành Chân Nguyên, những tạp chất này, dưới tình huống bình thường, đều cần dùng Chân Nguyên chậm rãi luyện hóa.

Cho nên, trực tiếp nuốt dược liệu, là một chuyện rất nguy hiểm, chỉ cần một chút không cẩn thận, liền sẽ bị độc tính ẩn chứa trong đó độc chết.

Nhưng Diệp Chân không có vấn đề này.

Dược lực bàng bạc đi ngang qua Thận Long Châu của Diệp Chân, bên trong ẩn chứa dược độc, hết thảy bị Thận Long Châu rèn luyện, lần nữa từ trong Thận Long Châu đi ra, là dược lực thuần túy nhất.

Đây là tác dụng mới của Thận Long Châu mà sau khi Diệp Chân tiến vào Âm Sơn sơn mạch phát hiện.

Trực tiếp nuốt linh dược, tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu lại có thể rèn luyện tạp chất ẩn chứa trong linh dược, giảm đi rất nhiều phiền toái cho Diệp Chân.

Bằng không, Diệp Chân cũng không dám trực tiếp nuốt Mộc Linh chi trăm năm như vậy.

- Một cây Mộc Linh chi trăm năm, để cho tu vi của ta tăng lên một đoạn, bằng một tháng khổ tu, nhưng tu vi của ta, cách Chân Nguyên tam trọng, như trước kém một mảng lớn.

Sau một canh giờ, Diệp Chân chậm rãi mở mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng, một màn này, nếu để đệ tử nội môn của Tề Vân Tông thấy, sẽ chấn kinh đến rớt cằm.

Thiên phú huyết mạch trung đẳng, tu vi bước vào Chân Nguyên cảnh, mỗi tăng lên một tầng, đều cần một năm, hai năm thậm chí ba bốn năm tích lũy mới có thể đột phá.

Tu vi của Diệp Chân vừa mới đột phá đến Chân Nguyên nhị trọng không đến nửa tháng, há có thể lần nữa đột phá?

Nhìn thoáng qua Mông Tiêu Nguyệt ngủ say, tâm thần của Diệp Chân tràn vào Thận Long Châu.

Ba ngày qua, Yêu thú ở trong Âm Sơn sơn mạch, Diệp Chân xử lý không ít, thậm chí xử lý một Thanh Viêm Yêu Lang Nhân giai thượng phẩm, nhưng giống như trước sau khi xử lý Huyền Ảnh Xà Vương, tình huống hấp thu hết tất cả tinh, khí, thần của Huyền Ảnh Xà Vương, lại không hề xuất hiện nữa.

Ý niệm trong đầu Diệp Chân khẽ động, rơi xuống trên người Huyền Ảnh Xà Vương ở trong Thận Long Châu, không khỏi trầm tư:

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Thận Long Châu rốt cuộc còn ẩn giấu bí mật gì?

Đột nhiên, thời điểm lực chú ý của Diệp Chân rơi xuống trên người Huyền Ảnh Xà Vương trong tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu, Chân Nguyên trong đan điền của Diệp Chân quý dị khẽ động, đột nhiên lấy một loại tốc độ trước nay chưa có tiêu hao.

Diệp Chân kinh hãi mở to mắt, nhìn thấy thân thể của mình, con mắt trừng lớn, trở nên kinh hãi gần chết!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ta Cũng Muốn Cho Người Một Sự Thống Khoái

Rắn!

Diệp Chân kinh hãi phát hiện, thân thể của mình, vậy mà hóa thành hình rắn.

Tay, chân, thân thể, thậm chí đầu đều hóa thành hình rắn, đó là một loại cảm giác cực kỳ kỳ diệu.

Nhìn qua, cảm ứng, toàn thân đều huyền hóa thành Huyền Ảnh Xà Vương, nhưng mà trong nội tâm lại cực kỳ rõ ràng, mình vẫn là thân người, có tay có chân.

Chỉ có Chân Nguyên trong cơ thể lấy một loại phương thức kỳ dị vận chuyển, Diệp Chân nguy trang hoặc huyền hóa thành thân rắn, cho người là một loại cảm giác thị giác, mà không có thực sự biến thành rắn.

Kinh hồn qua đi, Diệp Chân rất hứng thú nếm thử.

Mặc dù chỉ biến ảo, nhưng thời điểm Diệp Chân biến ảo, có thể như rắn bò, bắn ra, dùng bản năng của rắn, phảng phất như lạc ấn ở trong cơ thể Diệp Chân.

Loại biến ảo này, sẽ không bởi vì Diệp Chân hành động mà phá diệt, hơn nữa, Diệp Chân phát hiện, nó có thể thông qua điều chỉnh Chân Nguyên lớn nhỏ, đến cải biến huyền hóa ra Huyền Ảnh Xà Vương lớn nhỏ.

Nhỏ nhất, có thể huyền hóa ra Huyền Ảnh Xà Vương dài ba mét, rộng gần một mét, cái tỉ lệ kia thoáng gần tương đương hình thể của Diệp Chân, lớn nhất có thể huyền hóa ra Huyền Ảnh Xà Vương dài đến mười mét, rộng một mét.

Có điều, thời điểm Diệp Chân huyền hóa ra Huyền Ảnh Xà Vương dài đến mười lăm mét, rộng một mét, tốc độ Chân Nguyên tiêu hao, quả là nhanh đến cực hạn.

Diệp Chân đánh giá một chút, nếu huyền hóa ra Huyền Ảnh Xà Vương dài đến mười lăm mét, coi như Chân Nguyên trong cơ thể hấn ở vào trạng thái đỉnh phong, loại hình thái này, ngay cả hai mươi tức cũng duy trì không được.

Trong lúc nhất thời, Diệp Chân hứng thú chơi biến ảo thành Huyền Ảnh Xà Vương, bỏ quên cây, chơi đến quên cả trời đất.

Rèn luyện Chân Nguyên, rèn luyện tạp chất trong linh dược, đến như ý biến ảo thành thú loại, Diệp Chân không biết, Thận Long Châu đến cùng sẽ mang lại cho hấn bao nhiêu kinh hỉ.

Mà cái này, mới là tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu mang cho Diệp Chân chỗ tốt.

Diệp Chân không dám tưởng tượng, khi chín tầng không gian của Thận Long Châu hoàn toàn giải phong ấn, sẽ nghịch thiên bậc nào?

Thẳng đến Chân Nguyên trong cơ thể sắp tiêu hao sạch, mới mạnh mẽ giật mình, vội vàng ngồi xếp bằng, khôi phục Chân Nguyên tiêu hao quá mức.

Cũng ở lúc này, trong núi rừng phương xa, đột nhiên truyền đến vài tiếng thú gào kinh thiên, không bao lâu, âm thanh Yêu thú gào thét không

ngừng vang lên, phương xa, quang hoa ngút trời, thật lâu không thể bình tĩnh.

Diệp Chân lại không để ý chút nào, chỗ sâu trong Âm Sơn sơn mạch, vừa đến ban đêm, giữa Yêu thú với nhau liên tranh đấu không ngớt, loại tình huống này, quá thường gặp.

Một đêm không có xảy ra chuyện gì, sáng sớm, thời điểm tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào rừng cây, Diệp Chân hoàn toàn khôi phục Chân Nguyên chậm rãi mở mắt, lòng tin tràn đầy.

Trong ụ cây, Mông Tiểu Nguyệt đã sớm tỉnh lại, đang bình tĩnh nhìn chăm chăm vào Diệp Chân.

- Dậy rồi.

Nhìn Mông Tiểu Nguyệt cười một tiếng, Diệp Chân nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy về phía ụ cây của Mông Tiểu Nguyệt, ôm eo nàng đang muốn nhảy xuống, phía trước, đột nhiên vang lên tiếng bước chân nặng nề, còn có tiếng chửi rủa dứt quãng.

- Mẹ kiếp, tên hỗn đản kia cũng dám trốn vào địa phương quý quái này, thật là gặp quý rồi, sợ là hãn đã bị Yêu thú ăn rồi?

- Diệp Chân trời đánh này, nếu Mông Tiểu Nguyệt bởi vì bị hãn mang đến loại địa phương này mà chết, để cho chúng ta sắp thành lại bại, ta nhất định giết cả nhà hãn!

Trong rừng cây, Ly Thủy Tông Kim Thái đang khập khểnh đi tới, vừa đi vừa mắng. Trải qua một đêm chiến đấu, lúc này Kim Thái không chỉ cực kỳ chật vật, còn bị thương không nhẹ.

Quần áo rách rưới, ngực cùng lưng đều có thể nhìn thấy ba vết trảo thương, chân trái khập khểnh, mỗi đi một bước, Kim Thái đều nhe răng.

Thương thế này, là tối hôm qua Kim Thái cùng vài Yêu thú vật lộn lưu lại, một Yêu thú Địa giai hạ phẩm, suýt nữa lấy mạng nhỏ của hắn rồi.

Đêm qua xa xa truyền đến tiếng thú gào, chính là động tĩnh khi Kim Thái cùng Yêu thú chém giết.

Diệp Chân có năng lực lắng nghe thú ngữ, là nửa chúa sơn lâm, nhưng Kim Thái không có, không cẩn thận, liền đâm vào sào huyết của một con Yêu thú Địa giai hạ phẩm, liều mạng mới thoát thân được.

Thấy Kim Thái máu me khắp người đi tới cánh rừng này, Diệp Chân trước tiên liền che miệng Mông Tiểu Nguyệt, sợ Mông Tiểu Nguyệt hét lên âm thanh kinh ngạc mà bại lộ hành tích.

Có điều, Mông Tiểu Nguyệt so với Diệp Chân tưởng tượng thì trấn định hơn nhiều, sau khi được Diệp Chân ra hiệu, còn nhẹ nhẹ dời ánh mắt, để ngừa Kim Thái bởi vì ánh mắt nhìn chăm chú mà sinh ra cảm ứng.

Diệp Chân nhú mày, không đúng, ngày hôm qua hắn rõ ràng bỏ rơi người này trốn vào chỗ sâu của Âm Sơn, sao người này còn có thể đuổi theo?

Hơn nữa căn cứ tư duy của người bình thường, mình một Chân Nguyên nhị trọng, chạy đến chỗ sâu của Âm Sơn, căn bản là sự tình không thể nào, nói cũng không ai tin, nhưng mà người này lại có thể đuổi theo.

- Chẳng lẽ, bọn hắn có bí thuật truy tung?

Ngay thời điểm Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt cầu nguyện Kim Thái mau mau rời đi, bước chân của Kim Thái đột nhiên ngừng lại cách hai người Diệp Chân hơn mười mét,

Một ngọc bài xuất hiện ở trong tay Kim Thái, Linh lực lóe lên, ngọc bài xoay chuyển thành màu đỏ.

- Đò cả? Mông Tiểu Nguyệt ở trong vòng trăm thước?

Kim Thái ngấn người, trong mắt lập tức có tinh quang bắn ra bốn phía, góc đầu lên, ánh mắt giống như chim ưng tìm tòi bốn phía.

Thấy thế, toàn thân Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt đều chấn động, trách không được, trách không được ba bốn ngày bất luận bọn hắn đối phương hướng như thế nào, cũng không thoát được, hóa ra trong tay đối phương có lợi khí truy tung.

- Mông Tiểu Nguyệt, Diệp Chân, các người rút ngay ra cho ta, ta biết các người trốn ở chỗ này!

Ánh mắt tìm kiếm không có kết quả, Kim Thái có chút cuồng loạn rống giận.

Mấy ngày nay ở trong Âm Sơn sơn mạch bao nhiêu khổ sở vất vả, đều ở một khắc này hóa thành nộ khí bộc phát ra.

- Diệp Chân, rút ra đây cho ta!

Thấy không có động tĩnh, hai tay Kim Thái vung ra từng đạo linh quang, oanh kích từng gốc cây, dùng loại phương pháp nguyên thủy nhất cũng hữu hiệu nhất này tìm tòi.

- Linh lực kìa...

Nhìn thấy Kim Thái đánh ra một đạo Linh lực, Diệp Chân cảm giác vô lực, Chân Nguyên cùng Linh lực, là hai tầng thứ lực lượng hoàn toàn khác nhau.

Giống như Luyện Huyết cùng Chân Nguyên, hoàn toàn không thể so sánh. Võ giả Chân Nguyên cảnh giết Luyện Huyết cảnh, giống như ăn

cháo, tương tự, võ giả có được linh lực, giết Chân Nguyên cảnh cũng như thế.

- Không buông bỏ, kiên trì mới có hi vọng!

Trong lòng Diệp Chân, đột nhiên vang lên lời nói của Sa Phi khi hẳn còn là đệ tử tạp dịch, cảm giác vô lực ở trong lòng bị quét sạch, trong mắt, lập tức dâng lên dấu chí!

- Vô luận phát sinh cái gì, cũng không được lên tiếng!

T-ruy-ện được dịch trực tiếp tạ-i iREAD-Dùng thanh âm cực thấp căn dặn Mông Tiểu Nguyệt một tiếng, ánh mắt Diệp Chân thiêu đốt chiến ý rào rạt, sau đó nhìn chăm chăm về phía Kim Thái.

Kim Thái lập tức sinh lòng cảm ứng quay đầu nhìn sang.

Hí!

Trong chốc lát, một Huyền Ảnh Xà Vương dài bốn năm mét phun lưỡi rắn thật dài đánh về phía Kim Thái lâm, trong ụ cây, Mông Tiểu Nguyệt thấy Diệp Chân biến ảo thành Huyền Ảnh Xà Vương, kinh hãi che kín miệng của mình.

- Loài bò sát, người cũng dám đến khi phụ lão tử!

Thấy là một con Huyền Ảnh Xà Vương, khoe miệng Kim Thái bay lên cười nhạt, Yêu thú Nhân giai thượng phẩm, đối với hẳn Dẫn Linh cảnh như hẳn, cũng chẳng có bao nhiêu uy hiếp.

Hí!

Ngay thời điểm Kim Thái khinh thường, Huyền Ảnh Xà Vương nguyên bản dài bốn, năm mét hơi biến hóa, hình thể mạnh mẽ tăng vọt gấp ba, tăng đến mười lăm mét.

Một màn này, để Kim Thái đang muốn xuất thủ kinh hãi, chân không tự chủ được lui về phía sau mấy bước. Yêu thú, hình thể lớn nhỏ, thường thường đại biểu cho thực lực cao thấp.

Trong chớp mắt, hình thể của Huyền Ảnh Xà Vương bạo tăng gấp ba, nhào tới trước mặt Kim Thái, dưới khiếp sợ, Kim Thái ngay cả chuyện Huyền Ảnh Xà Vương không có gió tanh cũng không phát hiện.

Kim Thái liền lùi lại ba bước, đang muốn xuất thủ, kỳ biến nảy sinh.

Huyền Ảnh Xà Vương hình thể dài đến mười lăm mét, quang hoa hơi biến hóa, xoay mình biến mất, thân hình của Diệp Chân từ trong quang hoa của Huyền Ảnh Xà Vương nhảy ra, Lô Báo Băng Quyền oanh đến ngực của Kim Thái.

Kim Thái cả kinh khẽ giật mình, động tác trong tay chậm chạp.

Cơ hồ ngay khoảnh khắc ấy, quả đấm oanh đến ngực dựng lên, một đạo Chân Nguyên Kiếm Chỉ không hề có dấu hiệu nào từ đầu ngón tay của Diệp Chân phun ra, lúc này, quả đấm của Diệp Chân cách ngực của Kim Thái chỉ có một thước.

Chân Nguyên Kiếm Chỉ xuất hiện, liền đâm vào ngực của Kim Thái.

Quá nhiều biến hóa quý dị, lần lượt khiến cho Kim Thái khiếp sợ, lần lượt để động tác của Kim Thái chậm hơn một đường.

Phốc!

Chân Nguyên Kiếm Chỉ không trở ngại chút nào đâm vào ngực của Kim Thái.

Nhưng trong nháy mắt đâm vào, quanh thân Kim Thái lập tức đại phóng linh quang, so với cương khí hộ thể của Diệp Chân thì cường đại

hơn mấy chục lần.

Đang!

Chỉ vào thịt ba tấc, Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân liền không đâm vào được nữa, ngay cả Chân Nguyên Kiếm Chỉ cũng bị Linh lực của Kim Thái phá nát.

Ba!

Kim Thái tùy ý một chưởng, liền đánh bay Diệp Chân ra ngoài, Diệp Chân như bị sét đánh, lục phủ ngũ tạng run rẩy, máu tươi không hề nén được phun ra.

- Hừ, chỉ là Chân Nguyên nhị trọng, liền muốn làm tổn thương ta, nằm mơ!

Xì một tiếng khinh miệt, Kim Thái lại nở nụ cười.

- Biến ảo hình thú, Chân Nguyên Kiếm Chỉ, tiểu tử, ta đột nhiên phát hiện, ta có hứng thú với ngươi, còn lớn hơn Mông Tiểu Nguyệt. Đợi tiểu gia ta bắt được Mông Tiểu Nguyệt, mới từ từ bào chế ngươi một phen!

Vừa mới nói xong, thân hình Kim Thái lao về phía địa phương mà Diệp Chân vừa rời bay ra, ý muốn tìm kiếm Mông Tiểu Nguyệt.

Vèo!

Cơ hồ là đồng thời, Diệp Chân vừa mới ngã xuống đất mạnh mẽ dùng Xà Đạn Thảo thoát ra, ngăn ở trước mặt Kim Thái, dùng Chân Nguyên Kiếm Chỉ đâm tới.

- Không biết sống chết!

Ầm!

Kim Thái đá ra một cước, liền đạp Diệp Chân bay ra ngoài, có điều, một cái chân khác của Kim Thái bị thương, không trung lại không có chỗ tiếp lực, lại lần nữa rơi xuống mặt đất.

Rầm rầm rầm âm!

Cảnh tượng giống nhau, đang không ngừng tái diễn, Mông Tiểu Nguyệt trốn ở trong cây bùm lấy miệng của mình, lúc này nước mắt tràn đầy khóe mi, mạnh mẽ từ trên cây đứng dậy.

- Không, không, ta ở chỗ này, người bắt ta trở về đi, không được đánh Diệp Chân ca ca, hãn sẽ chết, sẽ chết...

Giờ khắc này, Mông Tiểu Nguyệt lệ rơi đầy mặt.

Ầm!

- Diệp Chân ca ca, không!

Lại một lần, Diệp Chân bị Kim Thái đạp bay, thân hình của Kim Thái cũng bị Diệp Chân ngăn lại, dù lúc rơi xuống đất, Diệp Chân đều như chết cá, nhưng mà nháy mắt sau đó, sẽ lập tức đứng lên, lần nữa ngăn cản Kim Thái.

- Muốn bắt nàng, trừ khi ta chết!

Khóe miệng Diệp Chân phun bọt máu, gằn từng chữ nói.

- Mẹ kiếp, thứ không biết chết sống, nếu không phải lão tử nhìn trên người người có bí mật biến ảo hình thú, hạ thủ lưu tình, người đã sớm chết rồi!

Liên tục bị Diệp Chân cản trở vài chục lần, Kim Thái cũng nổi giận, bây giờ thấy Mông Tiểu Nguyệt đi ra, lập tức không còn vội đuổi bắt Mông Tiểu Nguyệt như trước nữa.

Dù sao Mông Tiểu Nguyệt đã xuất hiện, người bình thường như Mông Tiểu Nguyệt, há có thể ở dưới mí mắt của hãn chạy thoát?

Được, bào chế gia hỏa Diệp Chân này trước đã rồi hãy nói.

Trong khi đang suy nghĩ, Kim Thái liền khập khễnh đi về phía Diệp Chân.

- Diệp Chân, ngươi là làm sao biến ảo hình thú, giao bí mật này ra, lão tử cho ngươi một sự thống khoái!

Vừa đi, Kim Thái vừa uy hiếp.

Khóe miệng Diệp Chân tràn đầy vết máu lại nở nụ cười.

- Ta cũng muốn cho ngươi một cái thống khoái, ngươi biết không?

- Chỉ bằng ngươi?

Kim Thái khinh thường nở nụ cười.

Đột nhiên, trên cổ tay Diệp Chân chớp lên quang hoa, một đồ vật đen sì xuất hiện ở trong tay Diệp Chân, trong nháy mắt xuất hiện, Diệp Chân nhìn Kim Thái nhếch miệng cười một tiếng, nụ cười này, răng trắng miệng máu, giống như lệ quý.

- Tề Vân Tông Chân Viêm Bạo Linh Đạn, có từng nghe chưa?

- Cái gì, Chân Viêm Bạo Linh Đạn?

Diệp Chân nhếch miệng cười, đồ vật đen sì trong tay liền nổ bung ra một vòng linh quang hơi yếu, bị Diệp Chân hất lên, nhanh như tia chớp bắn về phía Kim Thái.

Khoảng cách quá gần.

Chỉ năm sáu mét, căn bản không cho Kim Thái thời gian phản ứng, trong mắt hiện lên hoảng sợ, Kim Thái theo bản năng vung ra nắm tay phải linh lực dày đặc, đánh về phía “Chân Viêm Bạo Linh Đạn”, thậm chí ngay cả Linh lực hộ thể cũng không thể kịp thời kích hoạt.

Chân Viêm Bạo Linh Đạn của Tề Vân Tông, đây chính là đại sát khí ngay cả Hóa Linh cảnh cũng bị trọng thương a!

Cùng thời khắc đó, Diệp Chân ném ra “Chân Viêm Bạo Linh Đạn” lại cười khố, nếu hẳn thật có “Chân Viêm Bạo Linh Đạn”, há có thể lưu đến bây giờ?

Có điều, sống hay chết, liền xem lần này.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Chuẩn Chân Truyền Vãn Lạc

Ba!

Nắm tay phải che kín linh lực của Kim Thái nhẹ nhàng đánh tới “Chân Viêm Bạo Linh Đạn”, Linh lực bùng nổ trong cơ thể tuôn trào ra.

Trong nháy mắt nghe là “Chân Viêm Bạo Linh Đạn”, Kim Thái đã làm ra quyết định thí tốt giữ xe... là liều mạng mất đi cánh tay phải, bảo vệ cái mạng nhỏ của mình.

Về phần một cánh tay, cũng không tính là gì, chỉ cần mình bắt được Mông Tiểu Nguyệt, lập đại công, nghĩ đến tông môn sẽ không keo kiệt một viên đan dược đoạn chi trọng tặc.

Nhưng mà, sự tình phát triển, không hề giống như Kim Thái tưởng tượng.

Linh lực tuôn trào, “Chân Viêm Bạo Linh Đạn” cũng không hề nổ bung, Linh lực tuôn ra lại cực kỳ quý dị, toàn bộ tràn vào “Chân Viêm Bạo Linh Đạn”.

Kim Thái biến sắc.

- Mẹ kiếp, người lừa ta?

Cơ hồ là trong chốc lát, Linh lực tuôn vào “Chân Viêm Bạo Linh Đạn”, hoặc nói là trong Thạch Túy Châu, giống như dẫn nổ núi lửa, trong nháy mắt liền dẫn nổ năng lượng khủng bố ẩn chứa trong Thạch Túy Châu.

Năng lượng thanh sắc, giống như núi lửa bộc phát, từ trong Thạch Túy Châu điên cuồng dâng trào ra, theo lộ tuyến Linh lực tràn vào, giống như hải khiếu phản công ra.

Ánh sáng lập tức bao trùm xung quanh.

Linh lực bàng bạc của Kim Thái, ở dưới năng lượng thanh sắc phản công, giống như giấy vụn, trong nháy mắt liền bị trùng kích hóa thành hư vô.

Lượng lớn năng lượng thanh sắc, trực tiếp dâng trào tiến vào cánh tay phải của Kim Thái, theo tất cả thông đạo có thể tiến lên xung kích về trước.

Kinh mạch trong cánh tay phải của Kim Thái, giống như khí cầu căng cứng, ba ba ba... nổ thành một mảnh.

Lực lượng kinh khủng kia, không chỉ đánh nát kinh mạch ở cánh tay phải của Kim Thái, lực lượng bắn phá tứ tán, huyết nhục, xương cốt của cánh tay phải bị nổ nát bầy, xương vụn bay loạn bốn phía.

Từ cánh tay phải bắt đầu, thân thể Kim Thái giống như cống rãnh, trong nháy mắt bị phá hủy thành cặn bã, cánh tay phải, vai phải.

Sau khi phá hủy vai phải của Kim Thái, đại lượng năng lượng thanh sắc tiêu tán ở trong không khí, chỉ có số ít năng lượng thanh sắc vọt vào thân thể hắn.

Nhưng dù như thế, hơn phân nửa thân thể của hắn, còn thỉnh thoảng bị năng lượng thanh sắc còn sót lại phá ra vô số lỗ máu, mỗi tuôn ra một lỗ máu, thân thể Kim Thái liền vô lực run rẩy một chút, trong nháy mắt, Kim Thái liền biến thành một người máu.

Diệp Chân ở bên ngoài năm sáu mét nhìn lấy một màn này, trợn mắt há hốc mồm.

Uy lực của Thạch Túy Châu, vậy mà khủng bố đến thế!

Thạch Túy Châu này, đến cùng là bảo bối đẳng cấp gì?

Lúc trước sau khi Huyền Nhai bí động bị hủy, Diệp Chân dùng một tia Chân Nguyên giống như sợi tóc thăm dò Thạch Túy Châu một chút, cũng bị lực lượng kinh khủng trong Thạch Túy Châu chấn thương.

Hôm nay gặp tuyệt cảnh, Diệp Chân vứt Thạch Túy Châu ra, bởi vì Thạch Túy Châu này cần bị động đưa vào Linh lực, mới có thể dẫn phát phản kích, cho nên Diệp Chân liền dùng tên tuổi “Chân Viêm Bạo Linh Đạn” lừa dối Kim Thái một chút, sau đó ném ra.

Vốn chỉ cần trọng thương Kim Thái liền thấp nhang cầu nguyện, không nghĩ tới, lực phản kích kinh khủng kia, trực tiếp để Kim Thái hấp hối.

Đáng tiếc, Thạch Túy Châu này, chỉ ở trường hợp đặc biệt dùng một chút, nếu địch nhân không bị lừa, nắm ở trong tay, như vậy Diệp Chân liền ăn trộm gà bắt thành còn mất năm gạo.

- Người... Người... Lừa ta...

Kim Thái giơ tay trái lên, vẻ mặt oán độc không cam lòng chỉ Diệp Chân.

Phốc!

Một cái lỗ máu, đột nhiên từ vị trí trái tim Kim Thái tuôn ra, ngay lúc này, một phù quang màu lửa đỏ, đột nhiên từ trong tay trái của Kim Thái phóng lên trời.

Toàn thân Kim Thái run lên, tắt thở bỏ mình, phù quang màu lửa đỏ ở nổ tung trên không trung, thật lâu không tiêu tan.

- Khốn kiếp, sắp chết còn âm hồn bất tán!

Diệp Chân nhìn phù quang hỏa hồng sắc ở trên bầu trời, gương mặt phiền muộn. Cũng là hấn không có chuẩn bị, hoặc là nói hấn còn không có tư cách, lúc rời đi tông môn, cũng không có mang linh phù cảnh báo.

Ở Tề Vân Tông, lúc đệ tử nội môn rời núi, mới có thể có linh phù cầu cứu hoặc linh phù cảnh báo, bằng không, sao sẽ chặt vật như vậy.

Diệp Chân lão đảo nghiêng ngả đi tới bên cạnh Kim Thái, Mông Tiểu Nguyệt ở một bên nhìn ngây người vội vàng chạy tới, đỡ Diệp Chân, mang theo tiếng khóc nức nở.

- Diệp Chân ca ca, ngươi không sao chứ?

- Diệp Chân ca ca, sao ngươi lại như vậy, ngươi là đang liều mạng đó.

- Tiểu Nguyệt đã không còn thân nhân, Tiểu Nguyệt cũng không nguyện ý thấy có người cách ta mà đi...

Nói xong, Mông Tiểu Nguyệt khóc lớn lên.

Diệp Chân thở hắt hển nhẹ nhẹ vỗ Mông Tiểu Nguyệt, trong nội tâm hơi có chút vui mừng.

Còn biết để ý người khác, điều đó chứng tỏ Mông Tiểu Nguyệt còn chưa hoàn toàn lâm vào trong cừu hận, không cách nào tự kiềm chế.

- Tiểu Nguyệt, ngươi tốt nhất ngấm lại, trên người của ngươi có đồ vật đặc thù gì không.

Truyện được dịch tr..ực tiếp tại iREAD. Gỡ xuống vòng tay trữ vật của Kim Thái, Diệp Chân ngay cả vòng tay trữ vật của Kim Thái cụ thể có cái gì cũng không kịp xem, liền lấy ra một ngọc bài.

Ngọc bài kia, đúng là đồ đặc lúc trước Kim Thái dùng để truy tung bọn hần.

Kim Thái đã phát ra báo động cầu cứu, có lẽ một hai phút đồng hồ, có lẽ nửa canh giờ, đồng bạn của Kim Thái sẽ đuổi tới, nếu đám người Diệp Chân không cách nào giải quyết vấn đề này, coi như Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt chạy thế nào, cũng trốn không thoát Ly Thủy Tông đuổi giết.

- Đồ vật đặc thù?

Mông Tiểu Nguyệt nhíu mày khổ tư.

- Ngoại trừ quần áo... Có phải cái này hay không?

Đột nhiên, Mông Tiểu Nguyệt lấy ra một cái khuyên tai ngọc.

- Ở đâu ra? Còn có vật tương tự nữa không?

- Ta nhớ là năm thứ hai sau khi phụ thân mất, một vị trưởng lão cực kỳ kính ngưỡng cha ta đến thăm viếng, đưa cho ta, cũng nhắc nhở ta lúc nào cũng mang ở trên thân thể, có hiệu quả ôn dưỡng kinh mạch loại trừ bách bệnh...

- Không sai, chính là cái này.

Mông Tiểu Nguyệt lời còn chưa nói hết, Diệp Chân thoáng nếm thử, liền dùng ngọc bài truy tung của Kim Thái nghiệm chứng, khuyên tai ngọc này, là lợi khí truy tung mà Ly Thủy Tông thả ở trên người Mông Tiểu Nguyệt.

- Hừ, đám tặc nhân Ly Thủy Tông này, ngay từ lúc mới bắt đầu đã không có hảo tâm!

Dưới cơn nóng giận, Mông Tiểu Nguyệt liền kéo khuyên tai ngọc ra, giương tay lên, định ném ra.

Diệp Chân vốn cũng muốn làm như thế, trong lòng đột nhiên khê động, cảm Mông Tiểu Nguyệt lại, nhận lấy khuyên tai ngọc của Mông Tiểu Nguyệt.

Sau một khắc, khuyên tai ngọc bị Diệp Chân bỏ vào trong vòng tay trữ vật, Diệp Chân thử nghiệm thúc dục ngọc bài truy tung của Ly Thủy Tông, lúc trước ngọc bài truy tung có hồng quang phản ứng, nhưng bây giờ không có bất kỳ phản ứng nào.

Nếu lấy ra vòng tay trữ vật, ngọc bài truy tung lại lập tức có phản ứng.

- Xem ra, vòng tay trữ vật có thể ngăn cách khuyên tai ngọc, để ngọc bài truy tung của Ly Thủy Tông không có tác dụng.

Lâm bầm một tiếng, Diệp Chân thu khuyên tai ngọc vào vòng tay trữ vật, trong mắt lóe ra ánh sáng trí tuệ.

Kim Thái trước khi chết phát ra linh phù cảnh báo, như vậy người Ly Thủy Tông đến đây đuổi giết Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt, khẳng định không chỉ một.

Nếu còn người của Ly Thủy Tông đuổi giết tới nữa, nói không chừng Diệp Chân bằng đồ chơi này có thể hung hăng hố bọn hắn một cái.

Diệp Chân cũng không có quá mức nóng nảy rời đi, dù linh phù cảnh báo ở trên bầu trời bắt mắt như vậy.

Từng bước từng bước, Diệp Chân dọn dẹp sạch sẽ vết máu trên người, nuốt mấy viên đan dược chữa thương, thay đổi quần áo sạch sẽ, mới mang Mông Tiểu Nguyệt rời đi.

Lúc rời đi, không để lại một tia dấu vết.

Thời gian dài bị đuổi giết, để Diệp Chân không ngừng phát triển...

...

Trong Âm Sơn sơn mạch, kiêng kỵ nhất đúng là mùi máu tươi, một khi mùi máu tươi nồng nặc tản ra, dẫn tới có khả năng là một hồi tai nạn.

Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt rời đi hơn nửa canh giờ, thân ảnh của Sở Quân từ trên trời giáng xuống, hẳn ở giữa lộ đầu khổ truy tìm không có kết quả, trong lúc vô tình lại thấy được linh phù cảnh báo của Kim Thái, liền đuổi gấp qua.

Vừa đuổi tới hiện trường, ánh mắt của Sở Quân đỏ lên.

Quanh thân dâng trào linh quang kiếm khí, phảng phất như máy cắt cỏ, trong phạm vi trăm mét, tất cả đại thụ che trời đứt gãy, những Yêu thú cấp thấp đang gặm ăn thi cốt huyết nhục của Kim Thái kia, cũng bị cắt thành vô số thịt nát!

Mặc dù Yêu thú ngửi được mùi máu đến đây gặm thi thể của Kim Thái thành một đồng xương, nhưng mà, dựa vào hiện trường phân tích, Sở Quân vẫn đánh giá ra, Kim Thái không phải chết ở trong tay Yêu thú.

- Diệp Chân, người tốt nhất cầu nguyện không để cho ta bắt sống được, nếu không, ta nhất định phải nghiền xương người thành tro!

- Hừ, Kim Thái đã chết tiếp cận nửa canh giờ, bọn hắn khẳng định chạy không xa!

Trong nháy mắt tiếp theo, thân hình Sở Quân không hề cố kỵ phóng lên trời, bay lên tầng trời thấp tuần tra, con mắt như chim ưng nhìn chăm chăm mặt đất, không buông tha một tia tung tích khả nghi.

Ở phía xa ngoài ngàn dặm, chưởng môn của Ly Thủy Tông Sở Thái Bình đang tĩnh tu cả kinh, mở mắt.

Không bao lâu sau, một tên trưởng lão tông môn vội vã đến đây cầu kiến.

- Bấm chuông môn, mệnh bài của chuẩn đệ tử chân truyền Kim Thái của tông môn ta nghiền nát, chắc là đã lạc ở bên ngoài...

- Cái gì!

- Mệnh bài của Kim Thái nát rồi?

Chuông môn của Ly Thủy Tông Sở Thái Bình cả kinh đứng lên, trên mặt hiện ra thương tiếc vô hạn, một tên chuẩn đệ tử chân truyền vẫn lạc, đừng nói Ly Thủy Tông, ngay cả Tề Vân Tông cũng là tổn thất cực lớn.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Ngân Tuyển Ma Điều Vương

- Diệp Chân ca ca, người xem, bóng người kia lại bắt đầu xoay ở trên trời.

Theo ánh mắt của Mông Tiểu Nguyệt nhìn qua, bên ngoài hơn mười dặm, một bóng người bắt đầu xoay quanh tìm kiếm, phạm vi tìm kiếm không lớn, cũng chỉ hơn trăm dặm, nhưng phạm vi hơn trăm dặm này, lại hoàn toàn bao trùm con đường rời đi Âm Sơn sơn mạch của Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt.

- Nhất định là người của Ly Thủy Tông!

Diệp Chân nện một quyền lên gốc cây, gương mặt phiền muộn.

Hai ngày, bóng người kia, lại gặt gao đuổi bọn họ hai ngày.

Từ hai ngày trước xử lý Kim Thái, bóng người kia vẫn tìm kiếm bọn hắn ở trên bầu trời, hơn nữa người kia cực kỳ cao minh, tuyệt không xâm nhập Âm Sơn sơn mạch, chỉ ở biên giới của Âm Sơn sơn mạch cùng lối ra có khả năng tuần tra qua lại, thỉnh thoảng có Yêu thú phi hành đi tìm người kia phiền toái, cũng bị một kiếm chém giết, Yêu thú ở trong tầng trời thấp hoạt động phi hành cấp bậc cũng không cao.

Hơn nữa mỗi ngày người nọ chỉ chuyển dời hơn mười dặm, ngẫu nhiên còn giết hồi mã thương, cứ như vậy, Diệp Chân liền bị khóa chết, bởi vì ở trong Âm Sơn sơn mạch nguy hiểm nặng nề, mang theo Mông Tiểu Nguyệt, mỗi ngày Diệp Chân chỉ có thể đi khoảng mười dặm đường.

Cứ như vậy, liền để Diệp Chân lâm vào tình thế lưỡng nan tiến không thể tiến, lui không thể lui.

Lui, Âm Sơn vô cùng hiểm trở, mang theo Mông Tiểu Nguyệt, Diệp Chân càng không có quá nhiều lựa chọn, chỉ có thể lựa chọn địa phương thế núi bằng phẳng rời Âm Sơn, nhưng mà một khi rời đi, bóng người tuần tra qua lại giữa bầu trời kia, xác định vững chắc có thể phát hiện bọn hắn.

Tiến, đi vào trong xa hơn, liền phải bước vào dải đất trung tâm của Âm Sơn sơn mạch, đến địa giới nơi này, Diệp Chân cũng không dám thâm nhập Âm Sơn hơn nữa.

Diệp Chân cảm giác, những ngày qua hắn xâm nhập Âm Sơn, giống như khiêu vũ trên mũi đao, xâm nhập địa bàn của Yêu thú Địa giai hạ phẩm, Địa giai trung phẩm nhiều lần, đứng ở giữa bờ vực sinh tử, mặc dù có thể lắng nghe thú ngữ, để hắn tránh đi Yêu thú cao giai.

Nhưng nếu vận khí kém một chút, đụng phải một Yêu thú Địa giai đang kiếm ăn, như vậy chờ đợi Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt, là tử vong.

Diệp Chân cảm thấy không thể kéo dài được nữa, nếu lại kéo dài thời gian, gia hỏa trên bầu trời kia lại gọi đến mấy viện binh, Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt liền có chạy đàng trời.

- Xem ra, chỉ có thể bình đi nước cờ hiểm.

Mang theo Mông Tiểu Nguyệt, Diệp Chân hối hả chạy trong núi rừng, tìm kiếm mục tiêu, đột nhiên, một con Thiểm Điện Điêu chợt lóe lên ở trước mắt hắn.

Xoát!

Thân hình của Diệp Chân như nước chảy mây trôi chúi xuống bản ra, như tia chớp đuổi theo, lập tức bắt Thiểm Điện Điều ở trong tay.

Thần sắc vui vẻ, Diệp Chân đưa tay lên vòng tay trữ vật, như trước có chút do dự.

Biện pháp của Diệp Chân có chút đơn giản, là muốn lợi dụng khuyên tai ngọc mà Ly Thủy Tông có thể truy tung Mông Tiểu Nguyệt, treo cái khuyên tai ngọc này lên người một Yêu thú nào đó, để Yêu thú này dẫn dắt truy binh trên bầu trời rời đi.

Mặc dù phương pháp này nhất định có thể có hiệu quả, nhưng có một khuyết điểm trí mạng.

Cái kia chính là tốc độ của Diệp Chân kém xa người Ly Thủy Tông đuổi giết.

Truy binh của Ly Thủy Tông có thể bay, hơn nữa tốc độ phi hành của bóng người trên bầu trời rõ ràng còn nhanh hơn Kim Thái, coi như Diệp Chân có thể dùng khuyên tai ngọc dẫn dắt truy binh rời đi nửa canh giờ, một canh giờ thậm chí hai ba canh giờ.

Nhưng hai ba canh giờ, Diệp Chân có thể chạy bao xa?

Trong núi rừng, hai ba canh giờ, coi như Diệp Chân thi triển Phong Thần Bộ toàn lực chạy như điên, dù trong Âm Sơn không có Yêu thú qua lại, nhiều nhất cũng chỉ chạy trăm dặm.

Nhưng mà, một khi kẻ đuổi giết ở trên bầu trời phát hiện mắc lừa, không dùng được nửa canh giờ, là có thể tìm khắp phương viên trăm dặm, đến lúc đó, Diệp Chân vẫn bại.

Trừ khi vận khí của Diệp Chân nghịch thiên, Thiểm Điện Điều này có thể kéo dài kẻ đuổi giết một ngày trở lên, mới có thể may mắn đào thoát.

- Không được, khả năng thành công thoát hiểm quá nhỏ!

Suy tính nửa ngày, cuối cùng Diệp Chân vẫn bác bỏ nước cờ hiểm của mình, tiếp tục mang theo Mông Tiểu Nguyệt thận trọng tiến về phía chỗ sâu trong Âm Sơn.

Đột nhiên, thời điểm Diệp Chân bò lên một ngọn núi, Thiểm Điện Điêu ở trong tay gào rít bất an, âm thanh vô cùng gấp, ngay cả thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

Diệp Chân khẽ giật mình, cẩn thận lắng nghe.

- Ngân Tuyến Ma Điêu Vương... Ngân Tuyến Ma Điêu Vương... Đây là lãnh địa của Ngân Tuyến Ma Điêu Vương...

Nghe xong, sắc mặt của Diệp Chân biến đổi.

Ngân Tuyến Ma Điêu, bản thân là Yêu thú phi hành Địa giai hạ phẩm, mà cấp bậc của Ngân Tuyến Ma Điêu Vương, cao tới Địa giai trung phẩm. Nhưng lợi hại nhất là, mặc dù Ngân Tuyến Ma Điêu Vương này chỉ có Địa giai trung phẩm, nhưng mà chiến lược, lại thắng bức Yêu thú Địa giai thượng phẩm.

Thậm chí, chiến lược của Ngân Tuyến Ma Điêu Vương, còn mạnh hơn Yêu thú Địa giai thượng phẩm một đường.

Có điều, trọng yếu nhất lại là quan niệm lãnh địa.

Ngân Tuyến Ma Điêu Vương là một loại Yêu thú quan niệm lãnh địa cực mạnh, ở trong lãnh địa, coi như là đồng loại của nó mạo muội xâm nhập, cũng sẽ bị nó lập tức giết chết.

Những chuyện này, đều ở trong Yêu Thú kỳ mà Tề Vân Tông cung cấp đệ tử quan sát ghi lại, phía trên ghi lại đặc điểm, nhược điểm, phương

pháp ứng phó của các Yêu thú thường thấy trên Chân Huyền đại lục.

- Ngân Tuyến Ma Điều Vương... Ngân Tuyến Ma Điều Vương...

Nguồn: .irea.d...vnLâm bầm tên Ngân Tuyến Ma Điều Vương, trong mắt Diệp Chân vụt sáng kỳ quang, một ý nghĩ to gan lóe lên.

Có nên lợi dụng Ngân Tuyến Ma Điều Vương này, hồ kẻ đuổi giết của Ly Thủy Tông một lần hay không?

Nếu hồ được, sợ là tên kia không chết cũng trọng thương?

Diệp Chân rơi vào trầm tư.

Diệp Chân là muốn lợi dụng Ngân Tuyến Ma Điều Vương hồ kẻ đuổi giết, nhưng trên thực tế, Diệp Chân chỉ là một Chân Nguyên nhị trọng, vậy mà dám lợi dụng Yêu thú Địa giai trung phẩm ngay cả Hóa Linh cảnh cũng không dám va chạm, chưa chắc không phải chơi với lửa.

Sơ ý một chút, Diệp Chân liền xong đời.

Người còn chưa vào bẫy, mình đã góp vào trước.

Diệp Chân rất rõ ràng nguy hiểm trong này, nhưng ý nghĩ này vừa ra, lại không thể ức chế sinh sôi, đây có lẽ là cơ hội duy nhất mà Diệp Chân có thể thuận lợi thoát thân, nói không chừng, còn có thể hung hăng trút giận.

Nhưng mà, độ khó trong đó, cũng không tầm thường.

Có điều, Diệp Chân là nửa chúa sơn lâm mà.

Đã có ý nghĩ, Diệp Chân cẩn thận suy nghĩ, đầu tiên sắp xếp Mông Tiểu Nguyệt đến một chỗ cực kỳ bí mật, Diệp Chân mới chậm rãi bước vào lãnh địa của Ngân Tuyến Ma Điều Vương, đi một bước liền dừng lại, cẩn thận lắng nghe.

Một số thời khắc, ngôn ngữ của những động vật nhợc trí trong núi, có thể cho Diệp Chân rất nhiều tin tức trọng yếu.

Tỷ như mấy con rắn nhỏ nói chuyện cho Diệp Chân biết một sự kiện... Ngân Tuyến Ma Điều Vương coi trọng nhất là không phạm. Nếu có bất luận sinh vật phi hành nào dám xông vào không phạm của Ngân Tuyến Ma Điều Vương, dù cho là mạnh yếu, Ngân Tuyến Ma Điều Vương đều sẽ giận tím mặt, lập tức xuất kích.

Cho nên ở hơn mười dặm xung quanh, không có một con chim bay.

Đối với quyền lãnh địa mặt đất, Ngân Tuyến Ma Điều Vương nhìn rất nhạt, cơ hồ rất ít đi quản. Như những con rắn nhỏ này, thậm chí một ít Yêu thú cấp thấp sống lâu ở đây, Ngân Tuyến Ma Điều Vương sẽ không để ý tới, đương nhiên, nói không chừng ngày nào đó cũng sẽ biến thành đồ ăn của Ngân Tuyến Ma Điều Vương.

Hoặc là nói, những Yêu thú cấp thấp trong phạm vi lãnh địa, đều bị Ngân Tuyến Ma Điều Vương coi là đồ ăn.

Ngẫu nhiên có chút Yêu thú cường đại có thể làm cho Ngân Tuyến Ma Điều Vương cảm thấy uy hiếp xâm nhập lãnh địa của nó, Ngân Tuyến Ma Điều Vương mới có thể xuất kích.

Nói cách khác, trên mặt đất, chỉ cần Diệp Chân thu liễm khí tức, dưới tình huống vận khí không quá kém, sẽ rất an toàn.

Từ trong miệng những thú nhỏ kia, Diệp Chân cũng nghe ra sào huyệt của Ngân Tuyến Ma Điều Vương, một hang động ở dưới đỉnh núi.

Hiện tại vấn đề đến rồi, Diệp Chân làm sao mới có thể lợi dụng Ngân Tuyến Ma Điều Vương này hồ kẻ đuổi giết của Ly Thủy Tông?

Nói một cách khác, là làm cho người Ly Thủy Tông truy tung khuyên tai ngọc, đến phụ cận nơi trú ngụ của Ngâm Tuyến Ma Điều Vương?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Bảo Khí Bạo Linh

Trên một đỉnh núi trong Âm Sơn, gió lớn thổi qua, thổi bay giọt sương, thổi tan cỏ dại trong núi, lộ ra hai bóng người nằm ở trong bụi cỏ.

Có điều, hai bóng người chỉ hiển lộ ra trong nháy mắt, gió lớn gào thét qua, cỏ dại bao trùm tới lần nữa, trong nháy mắt che dấu hai người vô tung vô ảnh.

Ngẫu nhiên, thời điểm trong bụi cỏ hơi động một chút, mới có thể phát hiện nơi này còn có vật sống.

Hai bóng người này, chính là Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt.

Diệp Chân mang theo Mông Tiểu Nguyệt bò lên đỉnh núi này, tiềm ẩn ở đây đã cả đêm.

Dưới đỉnh núi hơn ba mươi mét, có một cái tổ lồi ra phía ngoài, chỗ đó, một con Ngân Tuyến Ma Điều Vương cho dù là cuộn mình cũng đạt tới mười mét, giường cánh càng dài đến trăm mét, đang híp mắt ngủ.

Nếu Diệp Chân thoáng thò đầu ra, có thể thấy ba cây Ngân Vũ trên đỉnh đầu Ngân Tuyến Ma Điều Vương.

Ánh mặt trời mọc lên ở phương đông, sương sớm long lanh, gió lớn gào thét, để sắc mặt của Mông Tiểu Nguyệt nằm ở trong bụi cỏ càng xanh trắng.

Chiều hôm qua, Diệp Chân và Mông Tiểu Nguyệt từng bước bò lên đỉnh núi, ẩn núp ở chỗ này nửa ngày một đêm, thế nhưng Ngân Tuyến Ma Điều Vương lại không rời tổ một bước, căn bản không cho Diệp Chân chút cơ hội nào.

- Tiểu Nguyệt, có thể chịu đựng được không, nếu không chúng ta rời đi trước?

Diệp Chân nhìn thấy Mông Tiểu Nguyệt sắc mặt xanh trắng, có chút bận tâm.

Mông Tiểu Nguyệt quật cường lắc đầu, trong đôi mắt đẹp lóe ra hào quang cừu hận.

- Chỉ cần có thể trả thù Ly Thủy Tông, ta có thể chịu được.

- Vậy được rồi.

Không thể thuyết phục, Diệp Chân thận trọng hái xuống mấy đóa Tử Đằng Hoa ở phụ cận, xoa nát bậy, lấy chất lỏng phát ra mùi vị Tử Đằng Hoa mãnh liệt bôi lên người hắn và Mông Tiểu Nguyệt.

Mùi của Tử Đằng Hoa rất mạnh, có thể che dấu một cách hữu hiệu mùi vị của Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt, để ngừa làm Ngân Tuyến Ma Điều Vương chú ý. Hơn nữa động tác của Diệp Chân cực kỳ nhu hòa, bởi vì chỉ một chút không cẩn thận, liền có khả năng trở thành đồ ăn cho Ngân Tuyến Ma Điều Vương.

- Giữa trưa, nếu giữa trưa còn không có động tĩnh...

Đột nhiên, ánh mắt của Mông Tiểu Nguyệt sáng ngời, để Diệp Chân quay đầu nhìn về phía trước.

Kíu!

Tiếng chim vạch phá bầu trời, Ngân Tuyến Ma Điều Vương ở trong tổ đột nhiên phóng lên trời, giương hai cánh cả trăm mét bay lên đỉnh đầu của Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt, thối gãy vô số cỏ dại.

Trong nháy mắt tiếp theo, trên bầu trời lóe lên ánh bạc, thân ảnh khổng lồ của Ngân Tuyến Ma Điều Vương đột nhiên biến mất.

Một ánh bạc lóe lên ở dưới chân núi, Ngân Tuyến Ma Điều Vương phát ra tiếng kêu thẳng lợi, trên đôi thiết trảo, một Yêu thú Nhân giai trung phẩm Tật Phong Lang đang không ngừng giãy dụa.

Tiếng hót thẳng lợi của Ngân Tuyến Ma Điều Vương đánh thức Diệp Chân, thân thể thò ra vách núi, dùng sức ném khuyên tai ngọc sớm đã dùng cỏ khô dày đặc gói kỹ vào tổ Ngân Tuyến Ma Điều Vương.

Xoạt!

Sau khi Diệp Chân thấy khuyên tai ngọc chính xác rơi vào trong tổ của Ngân Tuyến Ma Điều Vương, liền vội vàng rút đầu về, dùng cỏ dại bao trùm mình lại.

Cơ hồ là đồng thời, Ngân Tuyến Ma Điều Vương không ngừng kêu vang tha con Yêu Lang kia về, ném ở trong tổ, máu me đầm đìa hưởng thụ bữa ăn ngon của nó, còn ở trong tổ có phải nhiều thêm một mớ cỏ dại hay không, nó căn bản không chú ý tới.

Biến hóa mà Ngân Tuyến Ma Điều Vương không lưu ý chút nào, lại làm Sở Quân ở hơn trăm dặm, đột nhiên lộ ra vẻ mừng như điên.

- Hừ, ba ngày, rốt cuộc tìm được tung tích của các người?

Trong tay siết chặt ngọc bài truy tung, nhìn tia hồng quang cực kì nhạt kia, gương mặt của Sở Quân nghiêm nghị.

Thoáng phân biệt phương hướng một chút, thân hình của Sở Quân lập tức phóng lên trời, xông về phía Diệp Chân đang trú ngụ.

Cùng với sự hối hả phi hành của Sở Quân, hồng quang trên ngọc bài truy tung trong tay Sở Quân càng ngày càng thịnh, vui mừng trên mặt Sở Quân cũng càng ngày càng đậm.

Nguyên nhân rất đơn giản, đây là ngọc bài truy tung mà Ly Thủy Tông bọn hắn đặc chế, nếu như tiếp cận mục tiêu phạm vi trăm dặm, liền sẽ hiện ra một tia hồng quang cực kì nhạt, khoảng cách càng gần, hồng quang trên ngọc bài truy tung càng sáng.

- Diệp Chân, người chờ đó, dám hại Kim sư đệ, ta nhất định sẽ bắt giữ người, sau đó ở trước bài vị của Kim sư đệ nghiền xương người thành tro.

Gương mặt của Sở Quân nghiêm nghị.

- Người nọ đến rồi!

Khi thấy trên bầu trời phương xa có một điểm đen hối hả tới gần, thần sắc của Diệp Chân vui vẻ, nhẹ nhàng mang theo Mông Tiểu Nguyệt lui về phía sau.

Cơ hồ là ngay khi Diệp Chân thấy chấm đen nhỏ kia, Ngân Tuyến Ma Diêu Vương đang ăn uống đột nhiên khẽ động, mắt ửng như đao nhìn về phương xa.

Bị mắt ửng quét qua, lập tức có một loại bất an tự nhiên sinh ra, nhưng mà loại bất an này, lại khiến cho tốc độ của Sở Quân không giảm ngược lại tăng.

- Yêu thú? Gần bên này có Yêu thú Địa giai cường đại, xem ra, ta phải tốc chiến tốc thắng, phải trong thời gian ngắn nhất, bắt Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt đi.

Tâm niệm vừa động, quanh thân Sở Quân lập tức tuôn ra một đoàn Linh lực, tốc độ phi hành đột nhiên tăng vọt gấp đôi, tiếng xé gió thê lương, thậm chí ngay cả Diệp Chân cũng có thể nghe được.

Tay nắm lấy ngọc bài truy tung, Sở Quân không ngừng thúc giục Linh lực, phán đoán phương vị Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt ẩn thân.

Ánh mắt của Sở Quân rơi vào trên một ngọn núi xa xa, dưới ngọn núi đen sì, tựa hồ có một cái động quật, ngọc phù truy tung cảm ứng tựa hồ là từ chỗ đó truyền ra.

- Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt giấu mình ở trong hang núi kia?

Thân hình thoáng lộn vòng, Sở Quân bắn về phía sơn động mà hẳn cho rằng Diệp Chân ẩn giấu.

Ba mươi dặm!

Hai mươi dặm!

Mười dặm!

Thời điểm tiếp cận mười dặm, Sở Quân nhìn chăm chăm vào “sơn động” kia, ánh mắt dừng lại, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Kíu!

Cơ hồ là trong nháy mắt, Ngân TUYẾN Ma ĐIỀU VƯƠNG mở ra hai cánh dài đến trăm mét, mạnh mẽ bay lên trời, trong miệng phát ra tiếng kêu to tức giận, nhanh như tia chớp tập kích về phía kẻ xâm nhập không phận của nó.

Hừ!

Hai cánh vừa thu lại, quanh thân linh quang bay vọt, thân hình của Ngân Tuyến Ma Điều Vương đột nhiên biến mất, trong hư không, lập tức nhiều ra một đạo ánh sáng nhanh hơn cả chớp giật.

Trong nháy mắt, sợi bạc kia liền vượt qua mười dặm, hung hăng va chạm vào độn quang của Sở Quân.

Diệp Chân sợ ngây người.

Hóa ra, tên gọi của Ngân Tuyến Ma Điều Vương là như thế, tốc độ nhanh đến hóa thành sợi bạc, trong nháy mắt vượt qua hơn mười dặm.

Tốc độ này, quá tuyệt.

Nhìn thấy hai đạo ánh sáng va chạm, trái tim của Diệp Chân cũng co rụt lại.

Hai làn sóng Linh lực va chạm sinh ra sóng xung kích, giống như một mặt trời nhỏ, đột nhiên bắn ra bốn phía, làm vô số Yêu thú ở trong núi rừng kinh hoàng chạy bốn phía.

Sau khi va chạm xong, Sở Quân và Ngân Tuyến Ma Điều Vương chiến đấu kịch liệt chung một chỗ, trong lúc nhất thời, Linh lực băng xạ, Thiên Địa biến sắc. Mượn thời gian chiến đấu, Sở Quân thoáng tới gần, rốt cục nhìn rõ ràng chân tướng động quật dưới vách núi!

Cái tổ!

Cái tổ của Ngân Tuyến Ma Điều Vương!

Bị lừa rồi!

Trong đầu Sở Quân, nháy mắt liền rõ ràng nguyên do, còn nữa, chiến lực của Ngân Tuyến Ma Điều Vương quá cường đại, chỉ mấy tức, Sở Quân liền hiềm lại càng hiềm tránh thoát mấy lần công kích trí mạng.

- Đáng giận!

Nghĩ thông suốt hết thảy, Ngân Tuyến Ma Điều Vương lại khùng bố như vậy, Sở Quân sinh thoái ý, không ngừng thi triển sát chiêu, bức lui Ngân Tuyến Ma Điều Vương, muốn rời đi.

Có điều, tốc độ của Ngân Tuyến Ma Điều Vương quá nhanh, nhiều lần Sở Quân đều không thể đào thoát thành công.

- Gia hỏa này muốn chạy?

Truy-ện được -cập nhật nhanh nhất tại irea-d.vn-Trên ngọn núi, Diệp Chân đang xem cuộc chiến không khỏi nhíu mày.

- Lần này không thành, nếu để cho người chạy, ta coi như trốn cũng không thoát.

Khóe miệng Diệp Chân cười lạnh, đột nhiên để Mông Tiểu Nguyệt đứng lên, lộ ra cái đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía người điều đại chiến ở trên bầu trời.

Con người của Mông Tiểu Nguyệt đầy hận ý, lập tức để Sở Quân sinh lòng cảm ứng.

- Mông Tiểu Nguyệt!

Trong chiến đấu khóe mắt nhìn thấy Mông Tiểu Nguyệt, Sở Quân thiếu chút nữa kinh hô lên.

Mông Tiểu Nguyệt đột nhiên hiện thân, lại đẩy ngã toàn bộ phỏng đoán lúc trước của Sở Quân, nhất là dưới tình huống chỉ thấy Mông Tiểu Nguyệt.

- Chẳng lẽ, tên hồn đản Diệp Chân kia đã chết?

- Chẳng lẽ, đó cũng không phải bầy rập?

- Chẳng lẽ, là Mông Tiểu Nguyệt trong lúc vô tình xông qua nơi này, mà ngọc bài truy tung cảm ứng, bản thân có khoảng cách sai số.

- Vì thực lực tông môn bay vọt, liền mạng!

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, trong lòng bàn tay Sở Quân, một đạo kiếm quang chói mắt đột nhiên từ từ sáng lên, như chậm thực nhanh, một kiếm bổ tới, màu sắc cả thiên không đều ảm đạm mấy phần.

Kíu!

Ngân Tuyến Ma Điều Vương phát ra tiếng kêu thê lương, vô số thiết vũ từ trên không trung bay xuống, thừa dịp khoảng thời gian này, quanh thân Sở Quân lưu chuyển quang hoa, giống như một tia thiểm điện, lao thẳng tới Mông Tiểu Nguyệt, cũng tức là hang ổ của Ngân Tuyến Ma Điều Vương.

Nhưng Sở Quân lại không biết, cử động này của hắn, lại hoàn toàn chọc giận Ngân Tuyến Ma Điều Vương vừa mới sinh ra sợ hãi.

Lúc đầu, Ngân Tuyến Ma Điều Vương bị Sở Quân đả thương, làm nó có chút sợ hãi, ý định không dây dưa nữa, để Sở Quân thoát đi.

Nhưng mà, Sở Quân lại cho thể diện mà không cần, ngược lại xông về hang ổ của nó.

Đây chính là hạch tâm lãnh địa của Ngân Tuyến Ma Điều Vương, tuyệt đối không thể chịu đựng bất luận kẻ nào xâm phạm!

Kíu!

Hừ!

Trong nô minh, hai cánh của Ngân Tuyến Ma Điều Vương chấn động, tiếng rít như xé rách màng nhĩ, hóa thành một sợi bạc, truy kích về phía Sở Quân.

Lúc này đây, Diệp Chân lại thấy rõ ràng... Ngân Tuyến Ma Điều Vương biến thành sợi bạc trong nháy mắt biến mất.

Xuất hiện lần nữa, Ngân Tuyến Ma Điều Vương biến thành sợi bạc liền xuất hiện ở sau lưng Sở Quân, sau đó phảng phất như một tia thiểm điện vọt tới.

- Súc sinh người dám!

Hỏa diễm chói mắt lóe lên, một người một chim, ở trên bầu trời liêu mạng đại chiến.

Ngân Tuyến Ma Điều Vương là vì bảo vệ lãnh địa của mình, bảo vệ tôn nghiêm không cho khiêu khích, càng thêm bị Sở Quân giết một kiếm, tuôn ra hung tính, lấy ra toàn bộ bản sự, muốn xé nát kẻ xâm nhập như Sở Quân.

Mới đầu, Sở Quân còn giữ mấy phần lực lượng, muốn tìm cơ hội bắt Mông Tiểu Nguyệt, thế nhưng theo Ngân Tuyến Ma Điều Vương nổi lên hung tính, tình cảnh của Sở Quân dần dần trở nên nguy cấp, vết thương trên người càng ngày càng nhiều.

Càng về sau, đừng nói tìm cơ hội bắt Mông Tiểu Nguyệt, chính hẳn có thể còn sống rời đi hay không cũng là vấn đề, Ngân Tuyến Ma Điều Vương hung lên, hẳn tuyệt đối không phải đối thủ.

Chỗ chết người nhất là, tốc độ của Ngân Tuyến Ma Điều Vương nhanh tới cực điểm, hẳn trốn cũng trốn không thoát.

- Súc sinh, cút ngay cho ta!

Hừ!

Một đạo kiếm quang làm thiên địa thất sắc bổ ra, Sở Quân ở trên người Ngân Tuyến Ma Điều Vương bổ ra một lỗ hồng sâu một thước, cùng thời khắc đó, một đạo ánh sáng to cỡ miệng chén từ trong miệng Ngân Tuyến Ma Điều Vương phun ra, trực tiếp đánh bay Sở Quân.

Sở Quân cuồng phun máu tươi, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phảng phất như Thất Thái hà châu, cực kỳ lóng lánh.

Hí!

Thân hình của Sở Quân còn chưa rơi xuống đất, Ngân Tuyến Ma Điều Vương liền như chớp giật chụp xuống, cùng Sở Quân dây dưa thành một đoàn, người một kiếm ta một trảo chém giết thảm liệt.

Một cái hung tính đại phát, một cái vì bảo mệnh mà liều mạng, Diệp Chân nhìn cuộc chiến mà líu lười không thôi, quá khốc liệt, quá thảm rồi. Đây quả thực là cắt thịt chiến đấu a.

Thậm chí Diệp Chân thấy được mấy ngón tay của Sở Quân bay ra ngoài, bị Ngân Tuyến Ma Điều Vương nuốt luôn.

- A!

Đột nhiên, tiếng kêu thảm thiết làm Diệp Chân giật nảy cả mình.

Trên bầu trời, móng vuốt của Ngân Tuyến Ma Điều Vương đảo qua, mặc dù không có đánh nổ đầu của Sở Quân, lại đào lên một con mắt của hắn, để hốc mắt của Sở Quân thành lỗ máu.

- Súc sinh, ta liều mạng với ngươi!

- Đại Nhật kiếm, bạo cho ta!

Trong thời gian ngắn, kiếm khí trong tay Sở Quân lóe lên quang hoa, trong nháy mắt sáng đến cực hạn, trên bầu trời, giống như dâng lên mặt trời khác vậy.

- Bảo Khí bạo linh!

Diệp Chân đang xem cuộc chiến đột nhiên kinh hô lên.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Ngư Ông Đặc Lợi

Cấp bậc vũ khí của Chân Huyền đại lục rất đơn giản, đã biết là ba cấp Phàm binh, Bảo khí, Linh khí.

Vô luận là Phàm binh, Bảo khí hay Linh khí, trên đại thể chia làm bốn cấp bậc cực, thượng, trung, hạ, vũ khí đẳng cấp khác biệt, căn bản không có bất luận khả năng gì có thể so sánh. Coi như vũ khí đồng cấp, phẩm chất khác biệt, uy lực cũng chênh lệch cực lớn.

Ví dụ, võ giả tu vi võ kỹ đồng dạng, nếu một người có Bảo khí hạ phẩm, một người không có, vậy người có được Bảo khí hạ phẩm tất thắng.

Như Huyền Ảnh Xà Vương giúp trên người Diệp Chân, mặc dù Thủy Hỏa không thấm, đao kiếm khó thương, nhưng như trước thuộc về Phàm binh, có điều miễn cưỡng cũng coi là một kiện Phàm binh cực phẩm.

Có điều, coi như là Phàm binh cực phẩm, ở trước mặt Bảo khí, cũng không chịu nổi một kích.

Bảo khí, Chân Nguyên cảnh đỉnh phong hay Dẫn Linh cảnh mới có thể hoàn toàn phát huy ra uy lực, có điều, đại đa số Chân Nguyên cảnh đỉnh phong thậm chí là Dẫn Linh cảnh, đều chưa chắc có một kiện Bảo khí hạ phẩm.

Bảo khí quá trân quý, không chỉ cần rất nhiều thiên tài địa bảo đến luyện chế, hơn nữa thủ pháp luyện chế cực kỳ phức tạp, xác suất thành công rất thấp.

Một kiện Bảo khí hạ phẩm tới tay, thực lực lập tức tăng lên hai thành trở lên, hơn nữa từ Bảo khí bắt đầu, có thể dùng Chân Nguyên lực thuần túy đến cực hạn, hay Linh lực đến ôn dưỡng, để cho nó càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Nếu ôn dưỡng thời gian đầy đủ dài, ôn dưỡng Bảo khí đến mười phần mười, giống như một bộ phận của thân thể, lúc thi triển dẫn phát lực lượng cộng hưởng, là có thể thi triển một sát chiêu uy lực cực lớn cùng địch nhân đồng quy vu tận... Bảo khí bạo linh!

Dùng lực lượng bản thân, dẫn động lực lượng Bảo khí, để cho trong nháy mắt nổ tung, có thể bộc phát ra một hai lần lực lượng của bản thân, thậm chí tổn thương lớn hơn.

Sở Quân hô lên “Đại Nhật kiếm bạo”, là Bảo khí bạo linh.

Có điều, nhìn thấy Đại Nhật kiếm nổ tung, lông mày của Diệp Chân khẽ nhíu, Bảo khí bạo linh này, là chiêu số đồng quy vu tận, chẳng lẽ người này muốn đồng quy vu tận với Ngân Tuyền Ma Điều Vương sao?

Người trước mắt này, có thể có được Bảo khí, ở trong Ly Thủy Tông, địa vị khẳng định không thấp.

Trên bầu trời, Sở Quân gào thét, Đại Nhật kiếm đột nhiên bạo thành một đoàn, ngàn vạn tia ánh sáng xuyên kim liệt thạch lấy Đại Nhật kiếm làm trung tâm, bạo tán ra, phảng phất như mặt trời nổ bần.

Tựa hồ cảm nhận được uy hiếp trí mạng, Ngân Tuyền Ma Điều Vương phát ra tiếng rít kinh sợ, giương cánh chim mạnh mẽ bao quanh thân thể nó lại.

Cơ hồ là đồng thời, mắt phải của Sở Quân đã biến thành lỗ máu, toàn thân vết thương chồng chất, như thiểm điện lật ra một khối ngọc bài, linh quang lóe lên, ngọc bài đột nhiên nổ tung.

- Càn Khôn Huyết Độn Phù, độn!

Quát chói tai một tiếng, Sở Quân mạnh mẽ căn chót lưỡi, phun bản mệnh tinh huyết lên ngọc bài, lập tức, ngọc bài tỏa ra ánh sáng màu xanh, bao trùm Sở Quân lại, như một đạo lưu quang, lấy một tốc độ siêu việt tia chớp huyết độn đi xa.

Đồng quy vu tận?

Nói giỡn!

Tiền đồ tốt của Sở Quân hẳn còn ở đó, làm sao lại cùng một súc sinh lông lá đồng quy vu tận đây!

Càn Khôn Huyết Độn Phù này, chính là đồ chơi bảo mệnh mà phụ thân chường môn ban cho hẳn, có thể trong nháy mắt vượt qua nghìn dặm, không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể vận dụng.

Bởi vì Càn Khôn Huyết Độn Phù này, tiêu hao chính là bản mệnh tinh huyết, một ngụm bản mệnh tinh huyết, đủ để tiêu hao Sở Quân khổ tu mấy năm, không phải thiên tài địa bảo bình thường có thể tu bổ.

Vừa rồi phun ra một ngụm bản mệnh tinh huyết, tăng thêm trước đó đã trọng thương, khuôn mặt Sở Quân đã trắng bệch như tờ giấy.

Trước khi dùng Càn Khôn Huyết Độn Phù huyết độn, Sở Quân cảm hận nhìn thoáng qua Mông Tiểu Nguyệt.

Vừa xem xét, liền để khuôn mặt của Sở Quân trở nên dữ tợn, nhện không được lại phun mạnh ra một ngụm máu tươi.

Bởi vì, hẳn thấy được Diệp Chân!

Diệp Chân đang đứng ở bên cạnh Mông Tiểu Nguyệt, cười cười nhìn hẳn!

- A!

Máu tươi cuồn phun, Sở Quân phát ra một tiếng gào thét thê lương...
trúng kế, bị Diệp Chân trêu đùa hí lộng.

Hơn nữa không chỉ một lần.

Hóa ra lúc trước Mông Tiểu Nguyệt đột nhiên đứng lên, cũng là đang
dẫn dụ hắn.

Sở Quân vốn lấy trí kế tự phụ càng lửa giận công tâm, máu tươi trong
miệng không cầm được cuồn phun ra.

- Diệp Chân, sinh thời, ta tất sát ngươi!

Tiếng rống giận dữ của Sở Quân cực kỳ oán hận!

Cái giá quá lớn!

Hôm nay bị Diệp Chân hố, quả thực hố đến không thể thảm hơn rồi.

Bảo khí trung phẩm Đại Nhật kiếm hắn trọn vẹn ôn dưỡng bảy năm
mới ôn dưỡng đến mười phần mười, cùng nó sinh ra lực lượng cộng hưởng,
bị Diệp Chân hố nổ nát.

Một mắt phải của hắn, cũng bị Diệp Chân hố không còn, toàn thân
càng vết thương chồng chất.

Hắn bị Diệp Chân hố phải dùng Càn Khôn Huyết Động Phù đào mệnh,
phun mấy ngụm bản mệnh tinh huyết, đánh giá thấp nhất, dưới tình huống
bình thường, cũng phải khổ tu mấy năm mới có thể bù lại.

Thảm quá!

Trong tiếng hô tức giận, Sở Quân được Càn Khôn Huyết Độn Phù mang theo biến mất ở phương xa.

Cơ hồ là nháy mắt Sở Quân phát động Càn Khôn Huyết Độn Phù, Bảo khí trung phẩm Đại Nhật kiếm của Sở Quân bạo linh, uy lực cũng hoàn toàn bộc phát ra.

Giống như mặt trời mới lên, hào quang vạn trượng!

Dù Ngân Tuyến Ma Điều Vương dùng cánh chim của mình bảo vệ xung quanh, trên người càng tuôn ra một tầng linh quang màu xanh đen dày đặc, bảo vệ toàn thân.

Nhưng mà, hết thầy đều phí công!

Xuy xuy xuy xuy!

Phảng phất như vạn kiếm cùng phát, hộ thể linh quang của Ngân Tuyến Ma Điều Vương trong nháy mắt liền bị suy yếu đến hư vô, từng mũi tên nhọn đánh vào cánh chim của Ngân Tuyến Ma Điều Vương, trực tiếp đánh vào thân thể nó.

Trong nháy mắt, trên người Ngân Tuyến Ma Điều Vương nhiều hơn hàng trăm hàng ngàn lỗ máu, phát ra từng tiếng gào thét bất lực, sau đó rơi xuống đất.

Ầm!

Thân thể của Ngân Tuyến Ma Điều Vương nện ở trên mặt đất, không chỉ tạo ra một cái hố to, trên người tuôn ra máu tươi, lập tức đọng lại thành một cái ao máu.

Trên đỉnh núi, Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt ngơ ngác nhìn hết thầy, khiếp sợ không thôi!

Sở Quân kích bạo Bảo khí, tuyệt đối không phải Bảo khí hạ phẩm, ít nhất cũng là Bảo khí trung phẩm, thậm chí là Bảo khí thượng phẩm.

Một gia hỏa có được Bảo khí trung phẩm thậm chí Bảo khí thượng phẩm, ở Ly Thủy Tông, thân phận tốt cuộc cao bao nhiêu?

Có điều, ý nghĩ này rất nhanh liền bị Diệp Chân ném ra rất xa, địch nhân là địch nhân, cho dù là Thiên Vương lão tử, chỉ cần có cơ hội, Diệp Chân cũng phải lôi hẳn xuống ngựa giẫm mấy cước.

Hiện tại Diệp Chân quan tâm là một chuyện khác, muốn lòng tham một chút hay không?

Chỉ cần cấp bậc Yêu thú đạt đến Địa giai, liền có tỷ lệ ngưng tụ ra yêu đan nhất định, mà càng cao cấp bậc, thực lực càng mạnh, ngưng tụ ra yêu đan khả năng lại càng mạnh.

Yêu đan, đây chính là bảo bối tốt, phối hợp đan dược đặc biệt, có thể trực tiếp đề thăng tu vi, coi như là dùng để bán, cũng vô cùng đáng giá.

Tại Tề Vân Tông, một viên yêu đan Địa giai hạ phẩm, có thể đổi được một vạn điểm cống hiến, giá trị mười vạn lượng bạc.

Ngân Tuyến Ma Điều Vương này, là Vương giả trong Ngân Tuyến Ma Điều, lại còn là Địa giai trung phẩm, khả năng có yêu đan vô cùng lớn.

Để cho Diệp Chân động tâm nhất là, lúc này thân thể của Ngân Tuyến Ma Điều Vương không ngừng co quắp, mỗi run rẩy một chút, trong mấy trăm lỗ máu sẽ phun ra một đạo máu tươi, mắt thấy hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu, lập tức liền mất mạng.

- Gan nhỏ chết đói, gan lớn chết no!

Hạ ngoan tâm, Diệp Chân liền có quyết định.

- Tiểu Nguyệt, người ở nơi này chờ ta, ta đi một chút liền về!

Đang khi nói chuyện, Diệp Chân thân như điện thiểm, lao thẳng đến Ngân Tuyến Ma Điều Vương sắp mất mạng.

Lúc này, tựa hồ Ngân Tuyến Ma Điều Vương cũng phát hiện Diệp Chân xuất hiện, nhưng mà miễn cưỡng quấy người một cái, để càng nhiều máu tươi tràn ra, đầu chim nghiêng một cái, bị ai ngã ở chỗ đó, rất có cảm giác hồ lạc đồng bằng bị chó bắt nạt.

Nhìn thấy Ngân Tuyến Ma Điều Vương không có lực làm ra bất kỳ động tác gì, Diệp Chân vui vẻ.

Ngư ông đắc lợi!

Đây thật là ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, Diệp Chân cao hứng muốn cười to.

Lắc mình một cái, Diệp Chân trực tiếp nhảy lên cổ Ngân Tuyến Ma Điều Vương, lấy ra một thanh dao, theo miệng vết thương của Ngân Tuyến Ma Điều Vương đâm vào, đầu tiên hoàn toàn kết liễu Ngân Tuyến Ma Điều Vương, sau đó tìm yêu đan.

Lưỡi dao đâm vào não bộ của Ngân Tuyến Ma Điều Vương, thân hình Ngân Tuyến Ma Điều Vương run lên, đôi mắt ửng không cam lòng hoàn toàn mất đi hào quang.

Cơ hồ là đồng thời, Thận Long Châu ở trong ngực Diệp Chân khẽ động, dị biến phát sinh.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Người Ly Thủy Tông Tới

Giống như lần trước, một lực hút mạnh mẽ từ trong Thận Long Châu truyền ra, giống như cuồng phong quét lá rụng, điên cuồng hút hết thủy tinh khí thần của Ngân Tuyến Ma Điều Vương vừa mới chết.

Huyết nhục, cốt tủy, huyết khí bàng bạc, trong cơ thể còn sót lại lượng lớn Linh lực, thậm chí còn có lực lượng nào đó mà Diệp Chân không biết, trong nháy mắt hội tụ thành dòng lũ, vọt về phía trong cơ thể Diệp Chân.

Có điều, thân thể Diệp Chân chỉ là một con đường, nơi cỗ lực lượng này tới, là tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu, nhưng mà, coi như chỉ làm một lối đi, Diệp Chân cũng có chút không chịu nổi lực lượng này.

Lực lượng tràn vào trong cơ thể Diệp Chân, kinh mạch toàn thân như gân xanh, bay bổng đến bên ngoài thân, cả người giống như con cóc bị bơm khí, lập tức phồng lớn lên một vòng.

Lực lượng trong cơ thể bành trướng cực hạn, để bên ngoài thân Diệp Chân bắn ra vô số huyết điểm rậm rạp chẳng chịt, cơ hồ khiến Diệp Chân thành một người máu.

Thời khắc kinh hãi gần chết, lúc này Diệp Chân đã có kinh nghiệm, trong nháy mắt lực lượng tràn vào trong cơ thể, lập tức ngồi ở trên mặt đất, điên cuồng vận hành Nhất Khí Hồn Nguyên Công.

Nhất Khí Hồn Nguyên Công lấy một loại tốc độ trước nay chưa có vận chuyển, lực lượng tiến lên ở trong kinh mạch, kinh mạch ma sát đau nhức,

nóng lên, hồi hải luyện hóa lực lượng tràn ngập toàn thân, giống như là bảo mệnh, lại giống như là cướp đoạt lực lượng.

Bởi vì cùng thời khắc đó, tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu giống như lỗ đen không đáy, điên cuồng hấp thu lực lượng của Ngân Tuyến Ma Điều Vương.

Tu vi của Diệp Chân đang điên cuồng tăng lên.

Trước đây trong tu luyện, dù Diệp Chân nuốt Ngưng Chân Đan, Chân Nguyên trong đan điền gia tăng, cũng giống như vách núi nhỏ nước, mấy chục giây mới ngưng một giọt Chân Nguyên.

Nhưng mà hiện tại, Chân Nguyên bị Nhất Khí Hỗn Nguyên Công luyện hóa, lại giống như dòng suối nhỏ nhỏ tràn vào đan điền, tu vi của Diệp Chân đang vọt lên như gió bão.

Có lẽ là cấp bậc của Ngân Tuyến Ma Điều Vương quá cao, tu vi mạnh hơn Huyền Ảnh Xà Vương lần trước thôn phệ không biết bao nhiêu lần, có lẽ là “thông đạo” của Diệp Chân quá nhỏ, lực lượng không cách nào thông qua quá nhiều.

Lúc này đây Thận Long Châu hấp thu lực lượng của Ngân Tuyến Ma Điều Vương, cũng không như lần trước hấp thu lực lượng của Huyền Ảnh Xà Vương, chỉ một cái chớp mắt liền xong, trạng thái hấp thu lực lượng này, hình như đang vĩnh viễn kéo dài.

Tu vi của Diệp Chân cùng cảnh giới Nhất Khí Hỗn Nguyên Công, đều ở dưới trạng thái bão táp kia tiến mạnh.

Chân Nguyên nhị trọng trung kỳ.

Chân Nguyên nhị trọng hậu kỳ.

Chân Nguyên tam trọng, đột phá!

Cùng thời khắc đó, Nhất Khí Hỗn Nguyên Công cũng đột phá đến tầng bốn.

Nhưng mà, dòng lũ lực lượng vẫn không có biến mất, tu vi của Diệp Chân vẫn còn tăng mạnh.

Chân Nguyên tam trọng sơ kỳ.

Chân Nguyên tam trọng trung kỳ.

Tu vi tiếp tục tăng lên, Nhất Khí Hỗn Nguyên Công ở dưới vô số lực lượng thúc đẩy, thành công đột phá tầng năm.

Ba!

Giống như cái bình bị rút sạch, sau một tiếng vang nhỏ, dòng lũ Chân Nguyên từ trong cơ thể Ngân Tuyến Ma Điều Vương tuôn ra chấm dứt, ánh sáng của Thận Long Châu trong cơ thể Diệp Chân cũng dần dần thu liễm, thời gian dần qua an tĩnh lại, phảng phất như hết thủy chưa hề phát sinh.

Khác biệt duy nhất, là tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu tựa hồ càng chói mắt, một hư ảnh Ngân Tuyến Ma Điều Vương uy phong lẫm lẫm, đứng sừng sững ở trong tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu, theo ánh sáng lưu chuyển ngẩng đầu hí dài, phảng phất như vật sống.

Diệp Chân cũng không lập tức đứng dậy, vẫn khoanh chân ngồi ở chỗ kia như trước, luyện hóa lực lượng lưu lại ở trong kinh mạch, tuy lực lượng lưu lại rất nhỏ, nhưng phẩm chất lại cực kỳ cao, trong đó càng hỗn hợp rất nhiều Linh lực.

Linh lực, đây chính là hình thái lực lượng cao hơn Chân Nguyên, nếu chuyển hóa trở thành Chân Nguyên, như vậy sẽ rất bổ ích với Diệp Chân.

Nửa canh giờ qua đi, Diệp Chân đột nhiên đứng dậy, tinh quang từ trong mắt lóe lên.

- Chân Nguyên tam trọng hậu kỳ, đáng tiếc, kém một chút, tu vi có thể đột phá đến Chân Nguyên tứ trọng. Có điều, bằng vào độ tinh thuần của Chân Nguyên, lực lượng Chân Nguyên tam trọng hậu kỳ, đủ để tương đương Chân Nguyên ngũ trọng.

Đang khi nói chuyện, Diệp Chân vung tay lên, một đạo cương khí từ đầu ngón tay bắn ra, chặt đứt một cây đại thụ ngoài ba trượng.

Cương khí ly thể, đây chính là đặc thù khi tu vi của võ giả Chân Nguyên cảnh đạt tới Chân Nguyên ngũ trọng, nhưng mà Diệp Chân dựa vào lực lượng Chân Nguyên tam trọng hậu kỳ, làm được.

Phải nói, thời điểm Nhất Khí Hỗn Nguyên Công đột phá đến tầng năm, Diệp Chân có thể cương khí ly thể, chỗ cường đại của công pháp Nhân giai thượng phẩm Nhất Khí Hỗn Nguyên Công, chính là ở đây.

Hơn nữa, theo Diệp Chân có thể cương khí ly thể, uy lực của Chân Nguyên Kiếm Chỉ cũng sẽ càng thêm cường đại, trên Kiếm Chỉ tuôn ra Chân Nguyên trực tiếp biến thành cương khí, ở dưới Chân Nguyên bí kỹ thúc giục, lực sát thương sẽ càng thêm cường đại.

Diệp Chân đoán chừng, với tu vi hiện tại của hắn, nếu lại gặp Kim Thái, dưới tình huống bình thường, như trước không cách nào xử lý Kim Thái, nhưng chỉ cần đánh trúng Kim Thái, có thể tạo thành tổn thương nhất định.

- Vì cái gì giết qua nhiều Yêu thú như vậy, Thận Long Châu cũng không có động tĩnh, bây giờ giết một Ngân Tuyền Ma Điều Vương bị người giết gần chết, Thận Long Châu liền có động tĩnh?

Sau khi đứng dậy, Diệp Chân nhìn thấy Ngân Tuyến Ma Điều Vương chỉ lưu lại một đồng lông vũ, miễn cưỡng duy trì bộ dáng, vẻ mặt nghi hoặc.

Chẳng lẽ, chỉ có bị người giết đến gần chết mình lại tới giết, mới có thể dẫn động Thận Long Châu?

Lắc đầu, Diệp Chân bác bỏ phỏng đoán hơi có chút hoang đường này, suy tư đặc thù của Huyền Ảnh Xà Vương cùng Ngân Tuyến Ma Điều Vương.

Đột nhiên, con người của Diệp Chân sáng ngời.

Vương!

Vương giả!

Đây là đặc thù duy nhất của cả hai.

Vô luận là Huyền Ảnh Xà Vương, hay Ngân Tuyến Ma Điều Vương, đều là Vương giả trong Yêu thú đồng loại, chẳng lẽ, chỉ có giết chết Vương giả trong Yêu thú, mới có thể dẫn động Thận Long Châu?

- Rất có thể chính là nguyên nhân này, có điều, muốn xác định, còn phải chờ sau này có cơ hội nghiệm chứng.

Giải được một nghi hoặc, Diệp Chân đưa tay về phía thi thể mà Ngân Tuyến Ma Điều Vương lưu lại, muốn nhìn xem có đồ vật gì không, ngón tay nhẹ nhàng đụng một cái, thần sắc của Diệp Chân lập tức ngậy ngốc cùng mừng rỡ.

Ngậy ngốc là vừa đụng một cái, thi thể của Ngân Tuyến Ma Điều Vương lập tức hóa thành tro bụi, ngay cả móng vuốt, mỏ ừng cũng hóa thành tro bụi.

Vui chính là, trong tro bụi do lông vũ hóa thành, một hạt châu lớn chùng cái trứng gà, lẳng lẳng nằm ở đó.

Yêu đan!

Đưa tay đi lấy, nụ cười trên mặt Diệp Chân cứng lại.

Viên Yêu đan trong tro tàn này, cũng theo ngón tay của Diệp Chân khẽ chạm, hóa thành tro bụi, Diệp Chân cười khổ, hẳn quá mức ngây thơ rồi.

Hấp lực kinh khủng kia của Thận Long Châu, ngay cả năng lượng trong lông vũ, móng vuốt của Ngân Tuyến Ma Điều Vương cũng có thể hút sạch sẽ, chớ nói chi là chỗ tinh hoa như Yêu đan.

Có điều, Diệp Chân tuyệt đối không lỗ.

Đừng nói một viên Yêu đan của Ngân Tuyến Ma Điều Vương, dù mười viên Yêu đan, cũng không đổi được tu vi hiện tại của Diệp Chân.

Từ Chân Nguyên nhị trọng đến Chân Nguyên tam trọng đỉnh phong, tiếp cận hai tiểu cảnh giới, nói ra, tuyệt đối làm người rớt cằm, dưới tình huống bình thường, cho dù là Diệp Chân, không ngừng cung ứng đan dược, chỉ sợ cũng phải một hai năm thậm chí thời gian dài hơn mới có thể đạt tới.

...

Diệp Chân cũng không ở lâu, mặc dù nói có tên tuổi của Ngân Tuyến Ma Điều Vương áp chế, nhưng mà thời gian dài, tuyệt đối sẽ hấp dẫn đến rất nhiều Yêu thú.

Huống hồ, hiện tại là thời gian tốt nhất để Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt trốn thoát.

Hiện tại, chỉ cần thừa dịp trống này, chạy ra Âm Sơn sơn mạch, lẫn vào thành thị, dù Ly Thủy Tông phái nhiều hơn nữa, cũng không làm nên

chuyện gì.

Huống hồ, Hắc Thủy Quốc cũng không phải thiên hạ của Ly Thủy Tông.

Diệp Chân lập tức mang theo Mông Tiểu Nguyệt, mấy ngày không ngủ không nghỉ, chạy như điên ra Âm Sơn sơn mạch, thẳng đến thành trì gần nhất ở phụ cận.

Nhưng để Diệp Chân ngạc nhiên là, rất xa Diệp Chân liền thấy lệnh truy nã treo ở cửa thành!

- Diệp Chân, đệ tử của Tề Vân Tông, không chỉ cướp đi con gái Mông Tiểu Nguyệt của đại hiệp Mông Xuyên, không rõ sống chết, còn cực kỳ hung tàn giết hại Mông lão phu nhân, truy nã,...

- Hồn đản Ly Thủy Tông này, vậy mà dám vu oan hãm hại!

Truyện được ..dịch tại .iREAD.vn.Lệnh truy nã này, làm Diệp Chân nghiến răng nghiến lợi, duy nhất để Diệp Chân cảm thấy may mắn là, đại ấn trong lệnh truy nã, là Thái Thú quận Âm Sơn, không phải vương đình của Hắc Thủy Quốc, bằng không sẽ rất phiền toái.

Mông Tiểu Nguyệt ở một bên, hai vai run rẩy ngã vào trong ngực Diệp Chân.

Có điều, lúc này Mông Tiểu Nguyệt so với mấy ngày trước càng thêm kiên cường.

Lau sạch nước mắt, nói ra một câu làm Diệp Chân cũng phải kinh tâm.

- Đời đời kiếp kiếp, dù cho thành lệ quý, ta cũng phải diệt tuyệt Ly Thủy Tông!

May mà quân binh thủ thành đều là thế hệ ánh mắt vụng về, Diệp Chân tùy ý cải trang một chút, cộng thêm nửa tháng không tắm rửa, râu ria xồm xàm, rất nhẹ nhàng liền có thể tiến vào nội thành.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Diệp Chân liền ra giá cao mua một thớt Ngân Giác Mã, đánh ngựa chạy như điên về Tề Vân Tông.

Diệp Chân rất gấp.

Một nửa là bởi vì sợ còn có truy binh của Ly Thủy Tông giết tới, một nửa khác, là bởi vì Tề Vân Tông mỗi năm một lần tông môn thi đấu, đã sắp mở ra rồi.

Chỉ cần tham gia tông môn thi đấu, Diệp Chân có thể danh chính ngôn thuận đề thăng làm đệ tử nội môn, hưởng thụ càng nhiều tài nguyên tu luyện.

Nhưng mà nhà đột còn gặp mưa, sau khi Diệp Chân bước vào phạm vi thế của Tề Vân Tông lực, lại gặp luân phiên đá kích, ở trong núi rừng ăn gió nằm sương hơn mười ngày, lại ngựa không ngừng vó đi gần mười ngày, Mông Tiểu Nguyệt rốt cục nhìn không được ngã bệnh, sốt cao không nói, còn bị bệnh sốt rét.

Thời điểm cách Tề Vân Tông còn có ba bốn ngày lộ trình, Diệp Chân không thể không dừng bước, đi khám bệnh cho Mông Tiểu Nguyệt.

Để Diệp Chân hơi có vẻ nghi ngờ là, trong thành trì thuộc về phạm vi thế lực của Tề Vân Tông, lại không có lệnh truy nã của Diệp Chân, Diệp Chân suy đoán, ở trong sự kiện này, có lẽ Tề Vân Tông đã làm gì đó.

- Hiện tại Tông Môn đại hội hẳn là đã xong? Xem ra ta không tham gia được rồi...

- Nếu không cách nào thông qua tông môn thi đấu trở thành đệ tử nội môn, ta chỉ có thể thông qua hai loại phương thức khác, trở thành đệ tử nội môn...

Nhìn thấy Mông Tiểu Nguyệt sau khi uống thuốc ngủ say, Diệp Chân lẩm bẫm nói.

....

Cũng ở thời điểm Diệp Chân đi khám bệnh cho Mông Tiểu Nguyệt, một đội nhân mã của Ly Thủy Tông tiến nhập Tề Vân Tông. Sau lưng trưởng lão dẫn đội của Ly Thủy Tông, lại là Sở Quân thiếu một mắt!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Vu Oan Hãm Hại, Ai Không Biết!

- Quách chưởng môn, Diệp Chân này phạm phải tội nghiệt ngập trời như thế, không giết, sao tạ tội với người trong thiên hạ? Không giết, không phải phụ lòng Mông Xuyên chết đi sao. Không giết, sao dẹp loạn lửa giận của thiên hạ vạn dân!

Tề Vân Tông chủ phong, trong đại điện nghị sự, quay mắt về phía rất nhiều cao tăng của Tề Vân Tông, Trưởng lão Ly Thủy Tông Ly Thạch lưỡi thương môi kiếm, hùng hổ dọa người!

- Ly Thạch trưởng lão, các người nói Diệp Chân cướp Mông Tiểu Nguyệt, giết Mông mẫu, đều là lời nói một bên của Ly Thủy Tông các người, há có thể bởi vì lời nói một bên của các người, không hề có chứng cứ, liền định tội Diệp Chân?

- Bản tọa đã phái đệ tử chân truyền tiến về quận thành Âm Sơn điều tra chân tướng, đợi bọn hản quay lại, việc này sẽ có công luận.

Chưởng môn Tề Vân Tông Quách Kỳ Kinh trầm giọng nói.

- Quách chưởng môn, lời ấy sai rồi, Diệp Chân phạm vào hành vi phạm tội, có thể nói bằng chứng như núi...

- Lời từ một phía, há có thể xem như chứng cứ?

Chưởng môn Tề Vân Tông Quách Kỳ Kinh bất mãn cắt đứt Ly Thạch.

Ly Thạch sầm mặt lại, đang muốn phát tác, Sở Quân ở sau lưng Ly Thạch, lại nhìn không được nữa.

- Ai nói lời từ một phía không làm chứng cứ được? Chẳng lẽ máu tươi trên trăm đệ tử ngoại môn nội môn của Ly Thủy Tông ta, lại không làm được chứng cứ?

- Chẳng lẽ mạng của chuẩn đệ tử chân truyền Kim Thái của Ly Thủy Tông ta, lại không làm được chứng cứ? Hai trăm biên quân, máu chảy đầm đìa, lúc này còn chổng chất ở quận Âm Sơn, bọn chúng cũng không làm được chứng cứ sao?

- Mông lão phu nhân chết không nhắm mắt, lại không làm được chứng cứ sao? Công văn đại ấn của Quận trưởng Âm Sơn ở đây, chẳng lẽ nó cũng không làm được chứng cứ sao?

Sở Quân quát chói tai, một tiếng so với một tiếng hung lệ, muốn phát tiết toàn bộ oán khí ra ngoài, chỉ muốn hiện tại bắt được Diệp Chân, bầm thây vạn đoạn.

Sở Quân hận, tất cả đều là Diệp Chân, hại hãn thành người tàn tật.

Ngày ấy sau khi hãn bị Ngân Tuyến Ma Điều Vương đánh trọng thương chạy về tông môn, mặc dù có đan dược gãy chi tái sinh của Ly Thủy Tông, để ngón tay của hãn dài ra lần nữa, miễn đi không trọn vẹn, nhưng mà một con mắt phải, rốt cuộc không tìm về được.

Mặc dù đan dược Đoạn Chi Trọng Sinh thần kỳ, cũng là một loại đan dược thúc đẩy sinh trưởng ra cốt nhục xương cốt, bộ phận chung linh kỳ tú giống như tinh nhân, là không cách nào tái tạo ra.

Trước đây, hãn là Sở công tử phong độ nhẹ nhàng ở trong miệng mọi người, hiện tại, lại là Sở độc nhân thiếu nữ thấy tránh lui thét lên, trong nội tâm hận Diệp Chân, quả thực không cách nào diễn tả.

Ở dưới hận ý này ủng hộ, nguyên bản đối trá nói dối, cũng biến thành khí thế bức người, trong lúc nhất thời, cao tầng của Tề Vân Tông cùng nhau hỏi khó, trong lúc nhất thời không người lên tiếng.

- Như thế nào, không có lời có thể nói đúng không?

- Còn không giao trọng phạm giết người Diệp Chân kia tới, chẳng lẽ Tề Vân Tông các người còn muốn bao che Diệp Chân...

- Ai nói Diệp Chân là trọng phạm giết người? Có chứng cứ không?

Thời điểm Sở Quân càn rỡ, một giọng nữ thanh thúy mà lạnh như băng đột nhiên từ cửa đại điện vang lên, Liêu Phi Bạch mặc quần áo màu lam, khuôn mặt băng hàn, mang theo kiếm bước vào đại điện nghị sự.

- Chứng cứ?

Sở Quân không khỏi tức giận, vừa rồi nói chứng cứ, lại bày ra tư thái, lòng đầy căm phẫn, phảng phất như hết thảy, thật là Diệp Chân làm vậy.

Có ít người chính là như vậy, nói dối trên ngàn lần, coi như thành chân lý của mình, Sở Quân, vừa lúc chính là người như vậy.

- Ân, hóa ra thật sự có nhiều chứng cứ như vậy, không khéo, chỗ ta cũng có một phần chứng cứ truy nã Sở Quân giết người đoạt bảo, gian sát thiếu nữ, giang dương đại đạo. Ủm, chính là người, hơn nữa bằng chứng như núi, hôm nay, ta liền đại biểu vạn dân giải quyết người tại chỗ vậy!

Xoát!

Trường kiếm của Liêu Phi Bạch ra khỏi vỏ, Hàn Băng kiếm bắn ra bốn phía, xa xa phong tỏa Sở Quân.

Một màn này, để Ly Thủy Tông Ly Thạch trưởng lão khẩn trương, thân hình lóe lên, bảo hộ ở trước người Sở Quân.

- Liêu Phi Bạch, người dám!

- Bằng chứng như núi, ta có cái gì không dám?

Liêu Phi Bạch cười lạnh.

Sở Quân ở sau lưng Ly Thạch trưởng lão lại phần nộ trước nay chưa có, vu oan, đây tuyệt đối là vu oan, trước đây Sở Quân hãn phong lưu tuấn tú, vẫy vẫy ngón tay, thiếu nữ hiến thân tầng tầng lớp lớp, sao lại gian sát thiếu nữ?

- Vu oan, đây tuyệt đối là vu oan, chứng cứ, chứng cứ của người đầu.

Sở Quân nhìn Liêu Phi Bạch tức giận quát.

- Muốn chứng cứ? Ta cho người!

Liêu Phi Bạch cười lạnh một tiếng, run tay, văn phòng tứ bảo liền xuất hiện, lơ lửng ở trước mặt nàng, tay lấy ra lụa trắng, xoát xoát xoát, Liêu Phi Bạch múa bút ghi nhanh.

Trong thời gian ngắn, một lệnh truy nã rất chuẩn nguyên tắc, xuất hiện ở trước mặt Sở Quân.

Thôi một hơi cho khô, Liêu Phi Bạch lâm bầm lâu bầu nói:

- Đúng rồi, còn thiếu một dấu quan ấn!

Tùy ý lật ra một quan ấn lớn cỡ đầu người, ấn xuống trang giấy một cái, Liêu Phi Bạch liền giơ lệnh truy nã lên nói:

- Đây, đại ấn của doanh trại Ngũ Quân Đô, doanh trại Ngũ Quân Đô tự mình hạ lệnh truy nã, nhìn một chút, không sai chứ!

- Ly Thủy Tông xuất hiện một giang dương đại đạo tên Sở Quân, người này phạm tội gian sát trên trăm thiếu nữ, giết người đoạt bảo... Nay thông lệnh cả nước, nếu có người phát hiện, có thể giết chết không luận tội...

Một màn này, để Sở Quân nhìn trợn mắt hốc mồm, nhất là đại ấn của Ngũ Quân Đô, lại là thực sự.

Trưởng lão Ly Thủy Tông Ly Thạch càng hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ vào đại ấn của Ngũ Quân Đô trong tay Liêu Phi Bạch, cả kinh nói:

- Hóa ra... Hóa ra người chính là...

Liêu Phi Bạch nhú mày, trừng mắt, liền để Ly Thạch ngoan ngoãn ngậm miệng, lại muốn nói làm sao cũng không dám nói ra miệng.

- Như thế nào, người không tin?

Quát lạnh một tiếng, trong tay Liêu Phi Bạch xuất hiện một tấm phù lệnh nhìn Sở Quân quát:

Truy.ệ.n được dịch trực tiếp tại iREAD..- Tấm phù lệnh này của ta vừa ra, lệnh truy nã này sẽ bay khắp Hắc Thủy Quốc bảy châu năm mươi bốn quận, truy nã người trong cả nước!

Nghe vậy, Sở Quân biến sắc, nhưng vẫn trước sau không phục.

- Như thế nào, người đang nghĩ Thông Tập lệnh không có tác dụng, muốn bằng chứng thật sao?

Liêu Phi Bạch cười lạnh, sau lưng đột nhiên xông ra một đạo kiếm quang, kiếm khí bốn phía làm tất cả mọi người ở đây lạnh lẽo.

Lơ lửng tại đỉnh chóp của đại điện nghị sự.

- Đạo kiếm quang này của ta vừa ra, một thôn xóm cách Tề Vân Tông ba trăm dặm, từ trên xuống dưới hơn một ngàn nhân khẩu, sẽ bị tàn sát hết, còn có người sống sót lưu huyết thư, kẻ giết người là Ly Thủy Tông Sở Quân!

Lời vừa nói ra, sắc mặt của cao tăng Tề Vân Tông cũng kịch biến.

- Như thế nào, còn chưa đủ?

- Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, Tề Vân Tông ít nhất sẽ có bốn đệ tử chân truyền, sáu trưởng lão, trên dưới Hắc Thủy Quốc, càng có vượt qua mười cường giả Hóa Linh cảnh, tập hợp một chỗ, cùng nhau đuổi giết Ly Thủy Tông, yêu cầu giết giang dương đại đạo Sở Quân, khôi phục chính đạo! Đương nhiên, nếu ở trên đường đụng phải Sở Quân người, trực tiếp xử lý cũng không phải việc ghê gớm gì!

Nói xong, ánh mắt của Liêu Phi Bạch bất thiện nhìn Sở Quân từ trên xuống dưới, ánh mắt kia, tựa hồ là đang suy nghĩ xử lý Sở Quân từ nơi nào thì phù hợp.

Một cái chớp mắt này, Sở Quân là thật sự sợ hãi.

Lệnh truy nã không tính là gì, bằng chứng tàn sát hết thôn xóm không tính là gì, nhưng mà vượt qua hai mươi cường giả Hóa Linh cảnh đuổi giết, tuyệt đối có thể lấy mạng Sở Quân hẳn.

Trên trán Trưởng lão Ly Thủy Tông Ly Thạch đã chảy đầy mồ hôi lạnh.

- Liêu sư tỷ, người đại nhân có đại lượng, chớ so đo với tiểu hài tử như Sở Quân, đứa nhỏ này cũng chỉ là miệng thẳng tâm nhanh mà thôi!

Sở Quân sợ ngây người lần nữa, Ly Thạch trưởng lão đã già bảy tám mươi tuổi, vậy mà xưng nữ tử chừng hai mươi trước mắt là sư tỷ, trông mắt

của Sở Quân thiếu chút nữa rơi ra.

- Hừ, Liêu Phi Bạch ta luôn coi trọng đạo lý, ta có thể tha hãn một lần, nhưng người nào thả Diệp Chân một con ngựa?

Liêu Phi Bạch quát lạnh.

- Chuyện này...

- Hừ!

- Triệt tiêu, quận Âm Sơn sẽ lập tức triệt tiêu truy nã với Diệp Chân, thị phi công luận, đến lúc đó giao cho triều đình, giao cho triều đình!

Liêu Phi Bạch hừ lạnh một tiếng, sợ đến Ly Thạch trưởng lão vội vàng làm ra hứa hẹn.

Kiểm quang vừa thu lại, thân hình yếu diệu của Liêu Phi Bạch xoay chuyển, lúc này mới ngẩng đầu đi ra ngoài.

- Hừ, vu hãm người, ai không biết? Người nào dám so với lão nương! Còn có chuẩn chân truyền Kim Thái gì kia, có thể bị một đệ tử ngoại môn của tông ta Diệp Chân xử lý, thật ngu xuẩn đến không có thuốc chữa!

Mọi người ở đây, nhất là đám người Ly Thủy Tông, trên trán chảy mồ hôi lạnh, này đâu phải giảng đạo lý, rõ ràng là nữ nhân điên chứ gì nữa! Câu nói sau cùng, càng làm gân xanh trên trán Sở Quân co giật.

Vẽ mặt, đây là tát thẳng vào mặt a.

- Khục... Ly Thạch trưởng lão, sự tình Diệp Chân cứ như vậy đi, đến lúc đó sẽ có triều đình công luận!

Sắc mặt của chưởng môn Tề Vân Tông Quách Kỳ Kinh có chút cổ quái.

- Cứ như vậy đi...

Gương mặt của Ly Thạch đảng chất, hết cách rồi, ai kêu nữ ma đầu kia ra tay. Sở Quân ở một bên nghe mà độc nhần trờng lớn, cứ tính như thế?

Một con mắt của hần tìm ai đòi?

Có điều, hần cũng là người thông minh, lập tức nghe theo trờng lão Ly Thạch, không dám phát tác.

- Quách chương môn, từ lần trước hai tông tranh tài, đã qua năm năm, năm nay, lão phu lần nữa mang theo tinh nhuệ của bốn môn đến Tề Vân Tông giao lưu luận bàn, không biết Quách chương môn có dám hay không?

Ly Thủy Tông Ly Thạch trờng lão nói.

- Hừ, có gì không dám!

Gương mặt của chương môn Tề Vân Tông Quách Kỳ Kinh hơi khó chịu, gia hỏa Ly Thủy Tông này, mỗi lần tới đều là đáng vẻ ấy.

Năm năm trước, cũng là khí thế hung hăng mang theo Thập đại đệ tử nội môn của Ly Thủy Tông đến đây, kết quả bị Tề Vân Tông giết hoa rơi nước chảy, lúc này đây lại tới nữa, luôn muốn giảm lên tên tuổi của Tề Vân Tông thượng vị.

- Vậy là tốt rồi, đúng rồi, Quách chương môn, lần này lão phu đặc biệt dẫn đến Thập đại đệ tử ngoại môn của Ly Thủy Tông, đặc biệt đến luận bàn với Thập đại đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông.

Ly Thạch nói.

- Lần này là liều đệ tử ngoại môn a?

Chương môn Quách Kỳ Kinh hơi ngỡ ngác một chút, nhưng không chút do dự đáp ứng, qua nhiều năm như vậy, mặc dù Ly Thủy Tông cùng Tề Vân Tông có xu thế tịnh tiến, nhưng dù sao cũng kém hơn một chút.

- Không sai, đệ tử nội môn của hai phái đã liêu qua một lần, mà đệ tử ngoại môn đại biểu thực lực tiềm ẩn của một tông môn, lúc này đây, đệ tử ngoại môn của hai phái chúng ta liền tới phân cao thấp.

Thấy Quách Kỳ Kinh đáp ứng, Ly Thủy Tông Ly Thạch trưởng lão có chút hưng phấn.

- Ha ha, tốt, vậy thì ngày mai a?

- Không, thời gian lùi đến ba ngày sau a.

Ly Thạch trưởng lão nói.

- Vì sao?

- Trước khi đi, Sở Thái Bình Sở chương môn của tề phái, đặc biệt mời Đại hoàng tử và Tam hoàng tử đến đây quan sát hai phái thi đấu. Đại hoàng tử cùng Tam hoàng tử có nghi thức đi theo, nên hành trình hơi chậm một chút.

Nói đến đây, Ly Thạch trưởng lão cười ha ha.

- Đương nhiên, cũng là vì điều tra sự kiện hành hung kia của Diệp Chân.

- Ừm...

Chương môn Tề Vân Tông Quách Kỳ Kinh ừm một tiếng, trong mắt xẹt qua vẻ sầu lo, xem ra, lần này đây Ly Thủy Tông đến đều đã có chuẩn bị rồi!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Đánh Chính Là Người

Ở trong thành nhỏ dưỡng bệnh hai ngày, bệnh tình của Mông Tiểu Nguyệt thoát chuyển biến tốt đẹp, xuất phát từ cân nhắc an toàn, Diệp Chân liền mang theo Mông Tiểu Nguyệt bước lên con đường về tông.

Trước khi Mông Tiểu Nguyệt còn chưa vào Tề Vân Tông, việc ác của Ly Thủy Tông không được công khai khắp thiên hạ, Ly Thủy Tông đều có thể chặn giết Mông Tiểu Nguyệt và Diệp Chân, giết người diệt khẩu.

Trước khi trở lại tông môn, Diệp Chân tuyệt đối không dám phớt lờ.

Có điều, thời gian dài chạy đi, Diệp Chân cực kỳ lo lắng thân thể của Mông Tiểu Nguyệt, cô nương quật cường này, sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy.

- Tiểu Nguyệt, người còn có thể chịu đựng được không?

Liên tục cỡi ngựa chạy như điên hơn nửa ngày, Diệp Chân hỏi.

Mông Tiểu Nguyệt cắn bờ môi trắng bệch, vô lực nhẹ gật đầu, làm Diệp Chân nhíu mày không thôi.

- Chúng ta xuống ngựa nghỉ ngơi một chút, ta dẫn độ cho người chút ít Chân Nguyên.

Nghe Diệp Chân lại làm chuyện này, gương mặt tái nhợt của Mông Tiểu Nguyệt đột nhiên hiện lên một tia đỏ ửng.

Bởi vì nàng còn không có tu vi, Diệp Chân dẫn độ Chân Nguyên cường thân cho nàng, đành phải từ từ bộ phận thân thể của nàng, mỗi một lần đưa vào một tia Chân Nguyên rất nhỏ, trong lúc này, liền tránh không được một ít tiếp xúc thân mật, hai ngày qua, Diệp Chân đã độ Chân Nguyên cho Mông Tiểu Nguyệt nhiều lần.

Ô!

Ngay thời điểm Diệp Chân muốn ôm Mông Tiểu Nguyệt xuống ngựa, tiếng xé gió mạnh mẽ từ trên đỉnh đầu truyền tới, Diệp Chân ngẩng đầu, liền thấy một đạo thái quang đánh về phía hắn.

- Truy binh?

Thần sắc mãnh liệt, Chân Nguyên ở quanh thân Diệp Chân bộc phát, cơ hồ là đồng thời, một âm thanh hơi có chút quen thuộc truyền vào tai Diệp Chân.

- Diệp Chân, không cần sợ, là ta!

Trong nháy mắt tiếp theo, một thiếu nữ mặc quần áo màu sắc rực rỡ đứng ở trước mặt Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt.

- Thái Y Tiên Tử, là người? Sao người lại tới đây?

Diệp Chân lắp bắp kinh hãi.

- Cũng may, cuối cùng tìm được các người.

Thái Y Tiên Tử lấy tay xoa ngực, thở dài một hơi.

- Là Liêu tử tử bảo ta tới, nàng nói Ly Thủy Tông đã giết tới tông môn hưng sư vấn tội, vậy khẳng định các người đã chạy ra phạm vi thế lực của Ly Thủy Tông, bảo ta đi tiếp ứng các người.

Diệp Chân nghe vậy thở dài một hơi, trong nội tâm đột nhiên ảm áp, Liêu Phi Bạch này, đối đãi hẳn thật đúng là không tệ.

- Ly Thủy Tông giết tới tông môn hưng sư vấn tội, tông môn nói như thế nào?

Đây chính là vấn đề Diệp Chân quan tâm nhất.

- Đừng lo lắng, có Liêu tỷ tỷ xuất mã, liền dọa Trưởng lão Ly Thủy Tông lập tức đáp ứng triệt tiêu lệnh truy nã người.

Dừng một chút, Thái Y Tiên Tử lại nói.

- Có điều chuyện này, chung quy cần có một lời giải thích.

- Tiểu cô nương này thật xinh đẹp, khẳng định là Tiểu Nguyệt phải không?

Thái Y quay đầu nói với Mông Tiểu Nguyệt.

Mông Tiểu Nguyệt cảnh giác nhìn thoáng qua Thái Y.

- Ai nói ta nhỏ, ta sắp... sắp mười lăm tuổi rồi.

Nói xong, ôm cánh tay của Diệp Chân chặt hơn.

Thái Y Tiên Tử cười khẽ, cũng không để ý, chỉ nói:

- Chúng ta nhanh về tông môn đi.

Đang khi nói chuyện, Thái Y Tiên Tử một tay nắm một người, quanh người dâng trào linh quang, bay thẳng về phía chân trời.

Khoan hãy nói, tốc độ phi hành ở trên trời, thực không phải dùng để trưng cho đẹp, không giống như chạy ở trên đất, cong cong quăn quăn,

khoảng cách chim bay một trăm dặm, nhưng ở trên đất ít nhất cũng phải ba, bốn trăm dặm.

Tốc độ phi hành vốn nhanh hơn cưỡi ngựa đi đường mấy lần, nên lộ trình vốn hơn ba ngày, chỉ dùng một đêm liền chạy tới, đây còn là dưới tình huống Thái Y Tiên Tử mang theo hai người, tốc độ phi hành giảm nhiều.

Thời điểm Thái Y Tiên Tử mang theo Diệp Chân trở về tông môn, cao tầng của Tề Vân Tông đã sớm nhận được tin tức, đang chờ Diệp Chân về.

Đương nhiên, thân phận của Diệp Chân, còn không đến mức để Chương môn Tề Vân Tông cùng một đám trưởng lão tới sơn môn nghênh đón, tất cả đều ở trong đại điện nghị sự trên Tề Thiên Phong chờ hỏi Diệp Chân vài chuyện.

Sự tình lần này, ảnh hưởng quá lớn.

Mông Xuyên vốn là đệ tử của Tề Vân Tông, càng là anh hùng thiên hạ, luôn là kiêu ngạo của Tề Vân Tông, mà theo như đồn đại, người hạ độc thủ cũng là đệ tử của Tề Vân Tông, việc này nếu không làm rõ ràng, bị đối thủ của Tề Vân Tông lợi dụng, như vậy sẽ cực kỳ phiền phức.

Thái Y Tiên Tử trực tiếp đưa Diệp Chân và Mông Tiểu Nguyệt đến đại điện nghị sự trên Tề Thiên Phong, ở cửa ra vào của đại điện nghị sự, vài tên đệ tử Tề Vân Tông đang chờ ở nơi đó.

Một người trong đó, Diệp Chân còn biết, là đệ tử chân truyền Phiền Sở Ngọc.

Thái Y Tiên Tử mang theo Diệp Chân và Mông Tiểu Nguyệt bay xuống, rơi ở trên mặt đất, Phiền Sở Ngọc vẫn lấy một loại ánh mắt bất thiện nhìn chăm chăm Diệp Chân.

Sau khi rơi xuống đất, Phiền Sở Ngọc liền tiến lên đón.

- Thái Y, loại việc khổ cực này, người bảo ta một tiếng là được, hà tất tự mình chạy đi, nhìn xem, để người mệt đến mặt mũi trắng bệch.

Cuối cùng, Phiền Sở Ngọc nhìn thấy Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt còn ôm chặt cánh tay của Thái Y Tiên Tử, duy trì tư thế lúc phi hành, mặt trầm xuống, nhìn Mông Tiểu Nguyệt quát lạnh một tiếng:

- Còn không buông tay.

Kỳ thật thấy Diệp Chân còn ôm cánh tay của Thái Y Tiên Tử, Phiền Sở Ngọc cũng có chút ghen ghét, hăn theo đuổi Thái Y Tiên Tử đã lâu như vậy, còn không có tiếp xúc thân mật như thế, nhưng sợ trực tiếp quát tháo Diệp Chân, sẽ để Thái Y Tiên Tử cảm thấy hăn hẹp hòi, nên Mông Tiểu Nguyệt dánh đòn.

Hăn vừa quát, làm Mông Tiểu Nguyệt vội vàng trốn ở sau lưng Diệp Chân.

Diệp Chân nổi giận.

- Kêu la cái gì, người làm nàng sợ!

Bạn đang -đọc truyện tại -iREAD.vn--Diệp Chân nhìn Phiền Sở Ngọc gầm lên.

Bị Diệp Chân quát, sắc mặt của Phiền Sở Ngọc trở nên khó coi.

- Diệp Chân, người rống cái gì, một tiểu nha đầu, ta muốn quát liền quát, còn người...

- Nàng là nữ nhi của Mông Xuyên Mông đại hiệp.

Diệp Chân lạnh lùng nói.

- Ấy...

Phiền Sở Ngọc đang muốn mắng người, lập tức ngẩn ở trong cổ họng.

Thái Y Tiên Tử phi hành một đêm, vẻ mặt mệt mỏi, càng lấy một loại ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Phiền Sở Ngọc, khiến Phiền Sở Ngọc tâm hoảng ý loạn, ngay cả tay cũng không biết thả ở nơi nào.

- Diệp Chân giận dữ, có thể giết người vạn dặm, người...

Thái Y Tiên Tử dùng một loại ánh mắt cực kỳ lãnh đạm nhìn chăm chăm vào Phiền Sở Ngọc khẽ lắc đầu, liền không liếc mắt nhìn Phiền Sở Ngọc nữa.

Một đêm này, Thái Y Tiên Tử đã đại khái hiểu rõ sự tình không sai biệt lắm.

Phiền Sở Ngọc sốt ruột, hung hăng trợn mắt nhìn Diệp Chân một cái, liền nói:

- Thái Y, ta như vậy không phải là quan tâm người sao, nhìn người mệt, nhất định là Linh lực hao tổn quá nhiều rồi đó? Viên Linh Lộ Hoàn này, người dùng trước đi.

Đối mặt ý tốt của Phiền Sở Ngọc, Thái Y Tiên Tử lại ngay cả một câu cũng không muốn nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, thấy thế, ánh mắt của Phiền Sở Ngọc nhìn về phía Diệp Chân càng thêm lạnh lùng.

Thấy bầu không khí lúng túng, Phiền Sở Ngọc nhìn một tên đệ tử nội môn canh ở trước đại điện nói.

- Nhạc Thừa Tổ, người qua đây mang hai người này đi đại diện nghị sự bá kiến tông chủ.

Vốn đây là sự tình của Phiền Sở Ngọc, có điều Thái Y ở đây, Phiền Sở Ngọc liền thay đổi chủ ý, muốn ở lại chỗ này, sáng tạo cơ hội ở riêng với

Thái Y Tiên Tử.

- Vâng, Phiền sư huynh!

Tên đệ tử nội môn Nhạc Thừa Tổ kia vâng một tiếng, thần sắc của Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt lại thay đổi, nhất là Diệp Chân, nghe được tên của người nọ, giống như nghe được danh tự của cừu nhân vậy.

- Tiểu Nguyệt, có phải người này không?

Diệp Chân thấp giọng hỏi.

Mông Tiểu Nguyệt căn môi nhẹ gật đầu, thần sắc của Diệp Chân mãnh liệt, đột nhiên nhìn Nhạc Thừa Tổ quát:

- Người chính là Nhạc Thừa Tổ? Sáu năm qua nhiệm vụ tông môn hàng năm đi quận thành Âm Sơn, tặng bạc cho người nhà của Mông Xuyên, đều do người hoàn thành?

Nghe Diệp Chân hỏi, ánh mắt của Nhạc Thừa Tổ khẽ động, vừa thấy Mông Tiểu Nguyệt, sắc mặt đại biến.

Cơ hồ là đồng thời, thân hình của Diệp Chân cúi xuống bắn ra, đột nhiên bắn ra nháy mắt, một chưởng Lôi Báo Băng Quyền liền mạnh mẽ đánh ra.

- Ta đánh chết đồ chó hoang nhà người!

Diệp Chân gào thét.

Ầm!

Bất ngờ không đề phòng, Nhạc Thừa Tổ chỉ là bản năng tránh khỏi chỗ yếu hại, liền bị một chưởng Lôi Báo Băng Quyền của Diệp Chân đánh

trúng vào yếu hại, có điều, cái này Nhạc Thừa Tổ cũng là, bên trong một cái Diệp Chân Lô Báo Băng Quyền, cũng chỉ là lật ra lăn lộn mấy vòng.

- Người làm cái gì?

Nhạc Thừa Tổ rống giận.

- Ta làm gì? Đánh chính là người!

- Người đồ chó hoang, chính người làm ra việc trái với lương tâm, người còn không biết sao?

Trong tiếng rống giận dữ, Diệp Chân ra chiêu đả thủ lại như bóng với hình, thiếp thân đuổi theo, thi triển ra Linh Xà Tiệt Mạch Thủ, ba đến hai lần liền tháo xuống một cánh tay của Nhạc Thừa Tổ.

Rầm rầm rầm!

Nhạc Thừa Tổ bị Diệp Chân ý vào tốc độ, âm thanh đấm đá không dứt bên tai, Nhạc Thừa Tổ lại ý vào tu vi Chân Nguyên tứ trọng đỉnh phong của mình, chọi cứng lấy công kích của Diệp Chân.

Không phải Nhạc Thừa Tổ không muốn phản kích, mà là không có cơ hội.

Mỗi một quyền của Diệp Chân ẩn chứa lực lượng, đều cực kì khủng bố, để hẳn không thể không thôi động tất cả Chân Nguyên trong cơ thể thành cương khí hộ thể do công pháp Nhân giai trung phẩm Xích Ngọc Nguyên Cương tu luyện ra được.

Để Nhạc Thừa Tổ cực kỳ khiếp sợ là, dù hẳn có cương khí hộ thể do công pháp Nhân giai trung phẩm Xích Ngọc Nguyên Cương hình thành, thế nhưng mỗi một quyền của Diệp Chân, đều có thể đánh cho Xích Ngọc

Nguyên Cương của hãn không ngừng gợn sóng, muốn tán đi, để hãn không hề có lực hoàn thủ.

Con mẹ nó, Diệp Chân này, là đệ tử ngoại môn sao?

Thêm một cánh tay nữa bị tháo xuống, làm việc trái với lương tâm bị vạch trần, tâm hoảng ý loạn, Nhạc Thừa Tổ khó khăn lắm mới có thể ở dưới công kích liên miên bất tuyệt của Diệp Chân bảo toàn tính mạng.

Ở một bên, Phiền Sở Ngọc vốn ngẩn ngơ, sau đó gầm lên.

- Diệp Chân, người điên rồi sao? Cũng dám công kích đồng môn? Nhanh dừng tay cho ta!

Diệp Chân lại ngoảnh mặt làm ngơ, quyền cước càng hung lệ, thực muốn giết Nhạc Thừa Tổ.

- Muốn chết!

Trong mắt Phiền Sở Ngọc lóe lên hung quang, hãn đang lo tìm không ra cơ hội giáo huấn Diệp Chân nha, Phiền Sở Ngọc gầm lên một tiếng, ngang nhiên ra tay!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Liêu Phi Bạch Thần Bí

Vèo!

Một tia linh quang lóe lên màu sắc rực rỡ, từ trong tay áo của Thái Y Tiên Tử bay ra, ngăn cản Phiền Sở Ngọc đang muốn xuất kích.

- Thái Y, người có ý gì?

Bị Thái Y Tiên Tử ngăn cản, Phiền Sở Ngọc vừa sợ vừa giận, Thái Y lại bởi vì đệ tử ngoại môn như Diệp Chân ra tay với hãn?

- Phiền sư huynh, chuyện này, Diệp Chân không sai, người đừng có quản.

Phiền Sở Ngọc nhượng mảy, càng thêm ghen ghét không thôi, nhưng bị Thái Y ngăn cản, hãn chỉ có thể đứng nhìn.

Nhưng mà, địa phương Diệp Chân đang hành hung Nhạc Thừa Tổ, lại là cửa ra vào đại điện nghị sự của Tề Vân Tông, vừa động thủ, liền kinh động đến rất nhiều cao tầng của Tề Vân Tông ở trong đại điện nghị sự.

Dưới kinh ngạc, Chưởng môn Tề Vân Tông Quách Kỳ Kinh mang theo tám vị trưởng lão đi ra đại điện nghị sự, chỉ thấy Nhạc Thừa Tổ là đệ tử nội môn, lại bị một đệ tử ngoại môn như Diệp Chân giết đến chân tay luống cuống, Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang thiếu chút nữa tức điên.

- Khốn kiếp, làm cái gì đó, mau dừng tay cho ta!

Hồng trưởng lão khó chịu gầm lên, bởi vì Nhạc Thừa Tổ là đệ tử của hắn.

Nếu đệ tử ngoại môn trở thành đệ tử nội môn, có thể chính thức bá sư Tề Vân Tông, đương nhiên, đây là một lựa chọn hai bên, người ta cũng phải nhìn trúng người mới được.

Hồng trưởng lão gầm lên một tiếng, để Nhạc Thừa Tổ vốn rất sợ sư tôn bị dọa kêu lên, để tình thế của hắn vốn tràn ngập nguy hiểm liền lộ ra sơ hở.

Diệp Chân áp sát tiến tới, dùng khuỷu tay công kích, trực tiếp đánh tan Xích Ngọc Nguyên Cương của Nhạc Thừa Tổ, phảng phất như rắn trườn lao lên, xoát xoát xoát, trong nháy mắt điểm ra ba mươi sáu chỉ Tiết Mạch Phong Nguyên.

Thân hình lão đảo của Nhạc Thừa Tổ đột nhiên cứng đờ, trong mắt Diệp Chân bộc phát ra sát khí, tay cắt về phía cổ họng của Nhạc Thừa Tổ.

Hồng trưởng lão ở cách đó không xa con người co rụt lại, lập tức rống giận.

- Nghiệp chướng, dám hành hung ở chỗ này, muốn chết!

Hắn gầm lên, một đạo linh quang như dải lụa đánh về phía Diệp Chân.

Thải Y Tiên Tử khẩn trương.

- Diệp Chân, cẩn thận!

Thải lăng ở trong tay cũng như dải lụa bắn ra, bay về phía Diệp Chân, Phiến Sở Ngọc ở một bên lại cười gằn nói:

- Thải Y, người làm cái gì vậy? Sao có thể ra tay với trưởng lão?

Đang khi nói chuyện, Phiền Sở Ngọc hơi phát lực, cản trở Thái Y Tiên Tử một chút, hấn vừa ngăn, liền để thái lãng của Thái Y Tiên Tử chậm một tia, Thái Y Tiên Tử lập tức nhìn Phiền Sở Ngọc giận dữ quát:

- Người làm cái gì?

Hồng trưởng lão là trưởng lão trong Tề Vân Tông, tu vi thâm bất khả trắc, nếu Diệp Chân trúng một chưởng, tuyệt đối là thịt nát xương tan.

Trong chốc lát, lông tơ sau lưng Diệp Chân dựng đứng, loại cảm giác này, còn kinh khủng hơn lúc đối mặt Ngân Tuyến Ma Điều Vương, cơ hồ là bản năng, Diệp Chân đối cắt thành bất, khẽ nắm đầu vai của Nhạc Thừa Tổ, cả người nhanh như tia chớp trốn đến sau lưng đối phương.

- Họ Hồng, người già mà không biết xấu hổ, một trưởng lão tông môn, vậy mà đánh lén đệ tử ngoại môn, người còn biết xấu hổ hay không!

Nương theo âm thanh lạnh lẽo mà trào phúng, một thanh Hàn Băng kiếm nhanh như tia chớp từ trên trời giáng xuống, phát sau mà đến trước, va chạm với đạo linh quang mà Hồng trưởng lão oanh ra.

Ầm!

Hai cỗ lực lượng đối oanh, tuôn ra từng làn sóng xung kích, làn tràn bốn phía, Diệp Chân làm mục tiêu, nên cách sóng xung kích gần nhất.

Có điều, thời điểm hai đạo lực lượng va chạm, Diệp Chân đã thành công tự cứu mình... trốn đến sau lưng Nhạc Thừa Tổ, lấy Nhạc Thừa Tổ làm tấm khiên thịt.

Ba ba ba!

Dư ba trùng kích liên miên bất tuyệt, tầng tầng lớp lớp đánh vào ngực Nhạc Thừa Tổ, mỗi một làn sóng xung kích, đều để Nhạc Thừa Tổ phun ra

một ngụm máu tươi, mỗi lần phun một ngụm máu tươi, thần sắc của hắn lại uể oải hơn một chút.

Sau khi sóng xung kích tán đi, Nhạc Thừa Tổ đã giống như quả cà bị sương đánh, trước ngực tràn đầy máu tươi, còn Diệp Chân lấy Nhạc Thừa Tổ làm khiên thịt, lại hoàn hảo không chút tổn hại, bình chân như vại đứng ở sau lưng hắn.

Một màn này, làm Hồng trưởng lão tức giận đến muốn phun máu, đệ tử của mình, lại bị người coi là tấm khiên thịt, cũng may Liêu Phi Bạch cản lại một kích kia của hắn, bằng không, đệ tử của hắn sẽ bị hắn tự tay đánh chết.

Đến lúc đó, mặt mũi của hắn sẽ không còn chút nào nữa.

Cơ hồ là cùng thời khắc đó, một lực chấn động nhỏ đến không thể thấy, rút vào trong tay Quách Kỳ Kinh.

- Họ Hồng, người già mà không kính, lão gia hỏa không biết xấu hổ, vậy mà động thủ với một đệ tử ngoại môn. Người cử động lần nữa thử xem, tin lão nương lập tức chọc người ra mấy cái lỗ thủng hay không!

Liêu Phi Bạch từ trên trời giáng xuống, khí thế hung hăng, chỉ vào cái mũi của Hồng trưởng lão thóa mạ, mắng đến khuôn mặt hắn đỏ bừng, toàn thân run rẩy.

- Liêu La Sát, người đừng vội khinh người quá đáng, là hắn muốn giết...

- Ta là khi dễ người, thì sao, người có mặt mũi đi khi dễ một đệ tử ngoại môn, lão nương liền dám đến khi dễ người, không phục, đến, hai ta luyện tập một chút!

Một trận thóa mạ không nói lý, mắng đến Hồng trưởng lão trợn trắng mắt muốn ngất. Hết cách rồi, cũng là hấn mất thể diện, thấy đệ tử bị người đánh không còn hình dáng, thì có ý bao che khuyết điểm, tâm tư nổi lên hung ác.

Cũng phải, có chương môn ở chỗ này, Diệp Chân có thể giết được Nhạc Thừa Tổ mới lạ.

- Được rồi, Phi Bạch, cãi nhau như thế còn thể thống gì nữa!

Thấy bầu không khí nóng nảy, Quách Kỳ Kinh lên tiếng ngăn lại.

Để Diệp Chân kinh ngạc là, tựa hồ Liêu Phi Bạch ngay cả chương môn cũng không nể mặt, đối mặt Quách Kỳ Kinh chất vấn, không thềm để ý.

- Bà mẹ nó, ta tìm được giáo tập này, đến cùng có thân phận gì? Một giáo tập bị giáng chức, dám khiêu chiến trưởng lão tông môn, vậy mà có thể mắng một vị trưởng lão tông môn ngậm miệng không dám nói, cuối cùng còn phải nuốt cả răng và máu vào bụng? Hơn nữa còn mặc xác chương môn?

Nhìn thấy một màn này, Diệp Chân kinh ngạc đến tột đỉnh, càng thêm hiếu kỳ thân phận của Liêu Phi Bạch.

- Chương môn, Diệp Chân này vốn ở bên ngoài phạm phải sát nghiệt ngập trời, còn giết hại mẫu thân của Mông Xuyên, trêu ra đại họa cho tông môn, bây giờ lại hành hung người khác ở trước đại điện nghị sự, thật là tội không thể...

- Họ Hồng, mắt người mù sao, nữ nhi của Mông Xuyên Mông Tiểu Nguyệt ở ngay sau lưng người, người hỏi nàng một chút, Mông lão phu nhân là ai giết?

T-ruyện được dịch tại iR-EAD-.vn-Liêu Phi Bạch lạnh lùng quát một câu, làm mặt mũi của Hồng trưởng lão đỏ bừng lần nữa.

- Không phải Diệp Chân ca ca, thời điểm nãi nãi chết, Diệp Chân ca ca đang mang theo ta chạy trốn!

Mông Tiểu Nguyệt cực kỳ khẳng định nói.

Hồng trưởng lão ngẩn ngơ, sau đó lại có chút chưa từ bỏ ý định nói:

- Không nói việc này nữa, chỉ nói Diệp Chân ở trước đại diện nghị sự, ở trước mặt mọi người hành hung muốn giết đồ đệ của ta, cái này mọi người đều thấy, đồng môn tương tàn, ở trong tông môn là tội lớn!

- Tội lớn, tội lớn, theo lão nương thấy, Diệp Chân muốn giết đồ đệ của người, như vậy là đồ đệ của người đáng chết, đáng bị giết!

Nghe vậy, rất nhiều trưởng lão ở đây bó tay, quá bá đạo a, Diệp Chân giết ai, người đó đáng chết? Ngay cả mặt mũi của Quách Kỳ Kinh cũng co quắp.

Theo chuông môn ra lệnh một tiếng, các trưởng lão tông môn, Diệp Chân, Mông Tiểu Nguyệt, Liêu Phi Bạch còn có Nhạc Thừa Tổ suýt nữa bị giết, đều bị gọi vào đại diện nghị sự.

Bên ngoài đại diện nghị sự, nhìn thấy Diệp Chân đi vào, Thái Y Tiên Tử mệt mỏi một đêm xoay người rời đi, Phiền Sở Ngọc ở một bên đang chờ cơ hội vội đuổi theo nói:

- Thái Y, người nghe ta giải thích, vừa rồi ta là vì tốt cho người, chúng ta thân là đệ tử, sao có thể ra tay với trưởng lão...

Đáng tiếc, Thái Y Tiên Tử ngay cả nửa câu giải thích của Phiền Sở Ngọc cũng không muốn nghe, thân ảnh lờ lờ, lập tức phóng lên trời, lưu

cho Phiền Sở Ngọc một bóng lưng xa không thể chạm...

Ngoài cửa đại điện nghị sự, chỉ còn Phiền Sở Ngọc cảm hận nghiên răng nghiên lợi.

...

Ở trong đại điện nghị sự, đám người Quách Kỳ Kinh cũng không vội hỏi vấn đề giữa Diệp Chân và Nhạc Thừa Tổ, trước hỏi cạn kẽ sự tình của Diệp Chân và Mông Tiểu Nguyệt.

Đối với chuyện này, Diệp Chân tự nhiên là biết gì nói nấy, không dám giấu diếm.

Duy nhất che giấu, là quá trình Diệp Chân trọng thương Sở Quân và xử lý Kim Thái, chỉ lấp liếm cho qua, những việc này, Diệp Chân cũng đã dặn Mông Tiểu Nguyệt lí do thoái thác.

Hơn nữa, đối với quá trình Diệp Chân và Mông Tiểu Nguyệt chạy trốn chết, cao tăng Tề Vân Tông cũng không có hứng thú quá lớn.

Hứng thú lớn nhất của bọn hắn, như trước vẫn là tập trung ở trên người Mông Tiểu Nguyệt.

- Diệp Chân, nói như vậy, Ly Thủy Tông đối đãi Mông gia như thế, còn bố trí trọng binh, là bởi vì sau khi Mông Xuyên bỏ mình, một đạo linh quang bay về quận thành Âm Sơn?

Bọn hắn hoài nghi, Mông Tiểu Nguyệt kế thừa một ít lực lượng thần bí của Mông Xuyên?

Quách Kỳ Kinh hỏi.

- Không sai!

Diệp Chân nhẹ gật đầu.

- Đệ tử nội môn của Ly Thủy Tông, Đô Úy Vương Vận Bảo của quận phủ Âm Sơn, đã từng ở ngay trước mặt ta, tự mình ép hỏi Mông lão phu nhân vấn đề này. Hơn nữa cũng ép hỏi Mông lão phu nhân, Mông Tiểu Nguyệt vô số lần, điểm này, các người có thể hỏi Mông Tiểu Nguyệt.

- Diệp Chân, thời điểm Mông lão phu nhân giao Mông Tiểu Nguyệt cho người, có giải thích cho người cái gì không?

Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang lúc trước còn muốn hạ sát thủ với Diệp Chân, nhìn Diệp Chân hỏi.

Lời vừa nói ra, ánh mắt của mọi người đều tụ ở trên người Diệp Chân.

Ở dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của rất nhiều trưởng lão, Diệp Chân khẳng định lắc đầu.

- Không có, Mông lão phu nhân chỉ nói, cho cốt nhục của Mông Xuyên Mông đại hiệp một con đường sống!

Điểm này, Diệp Chân không có nói thật, cũng không dám nói thật.

Diệp Chân không dám tưởng tượng, nếu hần nói, đưa tới một số người trong Tề Vân Tông tham lam mà nói, như vậy Mông Tiểu Nguyệt chẳng phải là mới ra miệng sói, lại vào miệng cọp?

Sau khi cao tăng của Tề Vân Tông phân biệt hỏi thăm Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng coi như kết thúc.

Nghe xong Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt kể rõ, Liêu Phi Bạch nổi giận, xoay người rời đi.

- Đám hỗn đản Ly Thủy Tông kia, ngay cả cô nhi quả lão cũng khi dễ, thực không phải người, ta liền đi đánh sơn môn của bọn hần, để Tiểu

Nguyệt hả giận!

- Phi Bạch, quay lại!

Quách Kỳ Kinh hô mấy tiếng, mới gọi được Liêu Phi Bạch đang nổi giận quay lại.

- Phi Bạch, chuyện này không phải chuyện đùa, chúng ta báo triều đình trước, chờ triều đình công luận. Chờ sau khi triều đình đã có công luận, lại nói cũng không muộn.

Dừng một chút, Quách Kỳ Kinh lại nói với Diệp Chân:

- Diệp Chân, chuyện này người làm rất đúng, có công với tông môn, sau khi ta cùng với chư vị trưởng lão thương nghị, sẽ luận công ban thưởng.

Nói tới chỗ này, khuôn mặt của Quách Kỳ Kinh lại trầm xuống.

- Có điều, công là công, tội là tội, đồng môn tương tàn, chính là tối kỵ của Tề Vân Tông ta, Diệp Chân, người và Nhạc Thừa Tổ đến cùng có ân oán gì, vì sao hôm nay ở trước đại điện nghị sự ra tay ác độc, ý muốn giết hại đồng môn?

Quách Kỳ Kinh quát hỏi.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Nhiệm Vụ Giết Người

- Cái gì? Nhạc Thừa Tổ, loại sự tình táng tận thiên lương này người cũng có thể làm ra?

Nghe xong Diệp Chân tự thuật, Quách Kỳ Kinh giận tím mặt.

- Ngay cả bực của Mông gia cũng dám chiếm làm của riêng, Hồng trưởng lão, người dạy đi đồ đệ tốt thật đó!

Liêu Phi Bạch nhìn về phía Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang châm chọc khiêu khích, còn nhìn Diệp Chân giơ ngón tay cái lên.

- Diệp Chân, việc này làm tốt lắm! Cũng may đây là trong đại diện nghị sự, nếu ở ngoài cửa ta biết chuyện này, nhất định sẽ một kiếm bổ hấn.

Trong nháy mắt, mặt mũi của Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang biến thành màu gan heo.

Sắc mặt của những trưởng lão khác cũng trở nên nghiêm túc, đây đã là nhân phẩm bại hoại, tiết tháo suy đồi.

- Chưởng môn, đây là tiết tháo suy đồi, loại người này, tuyệt đối không thể ở lại trong tông môn, phế bỏ tu vi, trục xuất tông môn đi.

Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên trầm giọng nói.

- Theo ta thấy, một kiếm giết đi mới tốt nhất!

Đang khi nói chuyện, một thanh Hàn Băng kiếm bay ra, chém về phía Nhạc Thừa Tổ, cơ hồ là đồng thời, trong tay áo của Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang cũng bay ra một đạo linh quang, cản lại kiếm quang của Liêu Phi Bạch.

- Chưởng môn, đây chỉ là lời nói từ một bên của Diệp Chân và Mông Tiểu Nguyệt, dù sao cũng phải nghe đồn nhi của ta nói vài lời a.

Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang hơi có chút không cam lòng.

Chủ yếu là hãn gánh không nổi mặt mũi a, Nhạc Thừa Tổ là đệ tử hãn tự mình chọn lựa, nếu bây giờ bởi vì tiết tháo suy đồi bị phế tu vi đuổi ra tông môn, đến lúc đó, Hồng Bán Giang hãn còn mặt mũi nào nữa.

- Vậy thì tốt, Nhạc Thừa Tổ, người còn có lời gì muốn nói!

Cuối cùng, Quách Kỳ Kinh vẫn cho Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang chút thể diện, dù sao trưởng lão có thể đi vào đại điện nghị sự, ở trong Tề Vân Tông, cũng là rất có trọng lượng.

- Chưởng môn thứ tội, chưởng môn thứ tội! Đệ tử xác thực phạm vào sai lầm lớn, nhưng sự tình là có nguyên nhân, xin chưởng môn khai ân, hướng hồ, sự tình mà Diệp Chân nói, vẫn có chút không khớp.

Nhạc Thừa Tổ quỳ ở đó không ngừng dập đầu, khóc ròng ròng nói.

- Nói!

- Bẩm chưởng môn, năm trước thời điểm đệ tử tiến về quận Âm Sơn tặng bạc, lại gặp quê hương Định Bắc quận của đệ tử gặp thiên tai, mắt thấy hương thân trôi giạt khắp nơi, không có cơm ăn áo mặc, thậm chí còn có dịch bệnh phát sinh, đệ tử không đành lòng, liền lấy ra toàn bộ tích súc cứu trợ nạn dân.

- Thế nhưng tài sản của đệ tử thực là có hạn, đệ tử liền tâm tư khê động, nghĩ đến bạc tặng cho Mông gia, đệ tử vốn định thời điểm tới Mông gia lần nữa, sẽ bổ sung số tiền kia, bạc này ta cũng chuẩn bị xong, ai nghĩ tới...

Đang khi nói chuyện, Nhạc Thừa Tổ lấy ra một chồng ngân phiếu, sau đó lại khóc lớn lên, nhưng trong mắt hấn, một tia giao hoạt chợt lóe lên rồi biến mất.

- Chuyện này...

- Bẩm chưởng môn, năm trước Định Bắc quận xác thực gặp thiên tai, tử thương gần vạn người, đệ tử của ta còn cố ý về nhà cứu họa.

Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang hợp thời bổ sung một câu.

Lời nói này, nghe mà Diệp Chân nhíu mày.

- Nhạc Thừa Tổ, coi như năm trước người tham ô bạc của Mông gia là có nguyên nhân, vậy năm năm trước thì sao? Người giải thích chuyện tham ô bạc của năm năm trước như thế nào?

- Năm năm trước?

Nhạc Thừa Tổ đang khóc rống ngẩng đầu lên, gương mặt ngạc nhiên.

- Bạc năm năm trước, ta một xu cũng không thiếu đưa cho Mông lão phu nhân, tại sao lại nói tham ô?

Diệp Chân giận dữ.

- Nhạc Thừa Tổ, người còn dám chống chế? Sáu năm qua, hàng năm người đưa bạc qua, đều chỉ có một trăm lượng, chuyện này, Mông Tiểu Nguyệt tận mắt nhìn thấy. Uống cho người vẫn là người của mười ba quận Bắc Địa, lương tâm của người để chó ăn rồi sao?

- Thậtn sự không có, trời đất chứng giám! Mỗi một lần Mông lão phu nhân đều cho chúng từ, năm trước kia, ta cũng nói qua chuyện này với Mông lão phu, Mông lão phu nhân còn đồng ý.

Nhạc Thừa Tổ chỉ trời thề.

- Nhạc Thừa Tổ, người vô sỉ! Mông lão phu nhân đã đi về cõi tiên, người lại lấy lão nhân gia ra gánh trách nhiệm!

Quách Kỳ Kinh nghe vậy không khỏi nhú mày, quay đầu nhìn về phía Mông Tiểu Nguyệt.

- Tiểu Nguyệt, người có biết việc này không?

Mông Tiểu Nguyệt kiên định gật đầu, đang muốn nói chuyện, lại bị Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang đánh gãy.

- Năm, sáu năm trước, người mới bao lớn, người có thể biết bao nhiêu? Người biết mệnh giá ngân phiếu sao?

- Ta biết rõ, ta từ bảy tuổi liền có thể ghi chép...

- Tiểu Nguyệt cô nương, năm năm trước, ta đưa thực là một vạn lượng bạc, người suy nghĩ lại một chút, có phải nhớ lầm hay không?

Truyện -được dịch tại iR-EAD.-vn-Nhạc Thừa Tổ chăm chú nói.

- Chưởng môn, sự tình đã sáng tỏ rồi! Đồ nhi này của ta bản tính vẫn rất tốt, năm trước vì cứu trợ hương thân gặp tai hoạ, liền tham ô khoản bạc này, hơn nữa còn nói rõ cho Mông lão phu nhân năm nay sẽ bổ sung, cũng không thể coi là tham ô.

Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang trực tiếp kết luận vấn đề.

- Thế nhưng Mông Tiểu Nguyệt...

- Mông Tiểu Nguyệt chỉ là một đứa bé, lời nói có thể tin mấy phần? Chẳng lẽ lão phu còn có thể nói dối sao, năm trước quê hương của đồ đệ ta xác thực gặp tai họa, ngay cả tông môn phát đàn dược cũng cầm đi đổi bạc.

Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang nói.

Nói xong, ánh mắt của Hồng Bán Giang quét qua mấy vị trưởng lão khác nói:

- Sự tình đã sáng tỏ, các người cũng nói mấy câu đi chứ.

Bị Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang ép, mấy vị trưởng lão khác đều không đáng vì một sự tình nhỏ nhặt mà đắc tội Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang, nên gật đầu cho qua.

Chỉ có Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên hừ lạnh một tiếng, chỉ Nhạc Thừa Tổ nói:

- So với hỗn trưởng này, ta tin tưởng Tiểu Nguyệt Nhi nói hơn! Nhạc Thừa Tổ, người tốt nhất đừng để lão phu biết người đang nói láo, bằng không, lão phu tất tự tay lấy mạng của người!

Nghe vậy, mặt mũi của Hồng Bán Giang lại biến thành màu gan heo.

- Đại trưởng lão, lời này của người là có ý tứ gì?

- Ta cũng tin tưởng Mông Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, ta dẫn người đi xem địa phương mà khi phụ thân Mông Xuyên của người còn sống tu luyện qua, được không?

Liêu Phi Bạch đột nhiên nói.

Nghe được lời này, Mông Tiểu Nguyệt vui vẻ gật đầu.

Thời điểm bước ra đại diện nghị sự, thân hình của Liêu Phi Bạch dừng lại, đột nhiên quay đầu nói:

- Diệp Chân, giao cho người một nhiệm vụ!

- Nhiệm vụ gì?

Diệp Chân nghi ngờ nói.

Liêu Phi Bạch xoay chuyển ánh mắt, trực chỉ Nhạc Thừa Tổ nói:

- Có cơ hội, liền giết chết gia hỏa lang tâm cầu phế kia cho lão nương, giết chết, có thưởng!

Chỉ một câu, liền để sắc mặt của Nhạc Thừa Tổ và Hồng Bán Giang đại biến, Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang đang muốn phát tác, nhưng Liêu Phi Bạch lại nghênh ngang rời đi.

- Giết chết Nhạc Thừa Tổ?

Nghe Liêu Phi Bạch ra nhiệm vụ, Diệp Chân nhướng mày, hiện tại hẳn muốn giết tên hồn đản Nhạc Thừa Tổ kia còn hơn cả ai khác.

Đừng nói năm năm trước hàng năm đều đưa cho Mông gia một vạn lượng bạc, dù chỉ có một năm đưa cho Mông gia một vạn lượng bạc, Mông lão phu nhân và Mông Tiểu Nguyệt, cũng không cần sống vất vả như vậy!

Tên khốn kiếp Nhạc Thừa Tổ này, rõ ràng là nghe được tin Mông lão phu nhân chết rồi, lại lấn Mông Tiểu Nguyệt tuổi nhỏ, nên chơi trò không có chứng cứ.

Cuối cùng, Quách Kỳ Kinh chỉ có thể giải quyết qua loa việc này, cũng không trừng phạt Nhạc Thừa Tổ gì cả, chỉ khuyên bảo vài câu.

Đột nhiên, một đạo phù quang bay vào đại điện nghị sự, rơi vào trong tay Quách Kỳ Kinh, Quách Kỳ Kinh vội vàng đứng dậy nói:

- Chư vị, Đại hoàng tử và Tam hoàng tử đã được đám người Nhi trưởng lão dẫn tới đấu võ trường, Tề Vân Tông chúng ta và Ly Thủy Tông thi đấu đã sắp bắt đầu, chúng ta cũng đi qua đi.

- Hai tông thi đấu?

- Người bỏ lỡ tông môn thi đấu, nên không biết chuyện này, lão phu mang người đi một chuyến.

Quách Kỳ Kinh có chút hiền hoà, vung tay áo, liền xoáy Diệp Chân lên, trong nháy mắt biến mất ở trong đại điện nghị sự.

Nghe Quách Kỳ Kinh nói, trong mắt Diệp Chân bùng lên quang hoa, đột nhiên Diệp Chân nghĩ tới một cơ hội có thể danh chính ngôn thuận giết Nhạc Thừa Tổ!

Qua trong giây lát, các trưởng lão khác đều nhanh chóng rời đi, chỉ để lại Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang và đệ tử hãn Nhạc Thừa Tổ.

Ba!

Hồng Bán Giang hung hăng tát Nhạc Thừa Tổ một cái, đánh đối phương gãy mất mấy cái răng.

- Lần sau, nếu người còn dám làm ra sự tình để ta mất mặt như thế, lại để ta chùi đít thay người, không cần người khác động thủ, lão phu cũng sẽ tự tay giết người!

Hãn nói làm Nhạc Thừa Tổ sợ run, quang hoa lóe lên, trong nháy mắt thân hình của Hồng Bán Giang liền biến mất vô tung vô ảnh.

- Diệp Chân, chỉ trách tên hỗn đản Diệp Chân này, lại thích xen vào việc của người khác!

Trong đại diện nghị sự trống trải, Nhạc Thừa Tổ nắm chặt song quyền, gân xanh co giật.

Quách Kỳ Kinh nói địa điểm hai tông thi đấu, lại là chỗ Diệp Chân rất quen thuộc, đấu võ trường trên Đông Lai Phong.

Diệp Chân được Quách Kỳ Kinh buông xuống, theo thói quen nhìn về phía Thiên Địa Nhai của Đông Lai Phong, vừa mới nhìn, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Đứng Thẳng Cho Ta!

Địa Bảng thứ hai... Diệp Chân!

Đây là Diệp Chân xa xa liếc mắt nhìn Thiên Địa Bảng, hần rời tông hai thán, bài danh ở trên Địa Bảng, vậy mà từ thứ nhất rơi xuống thứ hai, khiến Diệp Chân hơi có chút ngoài ý muốn.

Mà hạng nhất, rõ ràng là người quen cũ của Diệp Chân... Hồng Báo.

Trước đó ở trên đài đấu võ bị Diệp Chân đánh thành đầu heo, suýt chút nữa thì mạng nhỏ cũng không còn... Hồng Báo.

- Ta không có ở đây, Hồng Báo làm sao đoạt được vị trí thứ nhất trên Địa Bảng?

Tia nghi hoặc này vừa xuất hiện, Diệp Chân liền hiểu, còn có một loại phương thức khác, có thể đổi mới bài danh trên Thiên Địa Bảng... chính là xông Ngư Long Cửu Biến, thu hoạch điểm tích lũy.

Lúc trước, Diệp Chân đã bại Hồng Báo, chiếm lấy vị trí thứ hai trên Địa Bảng, liền tự động kế thừa điểm tích lũy cao nhất của Hồng Báo khi xông Ngư Long Cửu Biến. Sau khi Diệp Chân rời tông môn, chỉ cần Hồng Báo lại xông Ngư Long Cửu Biến một lần, đạt được điểm tích lũy cao hơn một chút, là có thể leo lên vị trí thứ nhất trên Địa Bảng.

- Thế nào, Diệp Chân, ta đoạt vị trí thứ nhất trên Địa Bảng, thật bất ngờ đúng không?

Trong nháy mắt, một âm thanh có chút chói tai vang lên ở sau lưng Diệp Chân, không phải Hồng Báo thì là ai.

Lúc này gương mặt của Hồng Báo sáng sủa như đường làm quan rộng mở, nhìn qua càng uy phong bát diện, có chín tên đệ tử ngoại môn đi theo phía sau, kể cả Lý Vân Thông, Kim Nguyên Bảo cũng theo ở sau lưng hẳn.

- Diệp Chân, ngay cả tông môn thi đấu mỗi năm một lần người cũng không dám tới tham gia, có phải sợ ta hay không? Sợ bị ta đánh bại?

Gương mặt Hồng Báo đắc ý, hẳn thấy, vô luận là hẳn leo lên vị trí thứ nhất trên Địa Bảng, hay đoạt được đệ nhất của tông môn thi đấu năm nay, đều từ trình độ nào chứng minh hẳn đã vượt qua Diệp Chân.

Diệp Chân im lặng lắc đầu, Hồng Báo này cảm giác mình quá cao đi?

Không để ý tới Hồng Báo, thời điểm Diệp Chân đang muốn chào hỏi sư huynh đệ khác, sắc mặt của Hồng Báo đột nhiên biến đổi, nhìn thấy đối diện đi tới một đội võ giả, mặt lộ vẻ khẩn trương.

Vừa rồi Hồng Báo còn vô cùng đắc ý, liền cười nịnh nọt nhìn Sở Quân đang đi tới, có chút khom người nói:

- Sở sư huynh tốt, Tề Vân Tông Hồng Báo, gặp qua Sở sư huynh!

Một đám đệ tử ngoại môn ở sau lưng Hồng Báo đều ngạc nhiên.

Diệp Chân nhíu mày, trước kia Hồng Báo này hung hăng càn quấy thì hung hăng càn quấy, nhưng cũng coi như là nam nhân, bây giờ đối mặt Sở Quân lại như thế, làm cho Diệp Chân chán ghét.

Để đám người ngạc nhiên là, Sở Quân mang theo đệ tử Ly Thủy Tông đi tới, đối với Hồng Báo tận lực vấn an, lại làm như không thấy, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không nhìn.

Khiến Hồng Báo tận lực nịnh nọt, sắc mặt đỏ bừng lên.

Càng làm cho Hồng Báo khó chịu là, Sở Quân không chỉ không để ý đến hắn, thân hình có xoay chuyển, nhìn về phía Diệp Chân, vừa nhìn Diệp Chân, trong mắt có hung quang bắn ra bốn phía, Sở Quân cắn răng nghiêng lợi phun ra hai chữ:

- Diệp Chân!

Cừu nhân tương kiến, hết sức đỏ mắt.

Trong chốc lát, sát khí khó có thể ức chế từ trên người Sở Quân tuôn ra, kích bắn về phía Diệp Chân.

- A, hóa ra là người, sao còn chưa chết?

Diệp Chân khẽ cười một tiếng, mặc kệ cho sát khí của Sở Quân lao qua, hắn bây giờ cũng là tồn tại ở trong núi thây biến máu đi ra, há có thể bị sát khí của Sở Quân dọa sợ.

Câu “sao còn chưa chết” này, triệt để chọc giận Sở Quân, thù mới hận cũ cùng nhau xông lên đầu, Linh lực đột nhiên trở nên cuồng bạo không kiểm soát được, Linh lực dâng trào, sát ý như thực chất lập tức tập trung vào Diệp Chân.

Mỗi hận tàn thế, mỗi thù giết bạn, để Sở Quân hận không thể giết Diệp Chân ngay tại chỗ.

Nhưng cơ hồ ngay khi sát ý của Sở Quân phong tỏa Diệp Chân, có hơn bốn đạo khí tức cường đại không rõ, lập tức tập trung vào Sở Quân, để hắn không dám có chút di động.

Sở Quân tin tưởng, nếu hắn dám động thủ, hắn tuyệt đối sẽ bị xé thành mảnh nhỏ trong nháy mắt.

Hơn nữa, coi như không có những khí tức đáng sợ kia phong tỏa, hẳn cũng tuyệt đối không dám động thủ, chút lý trí ấy hẳn vẫn phải có.

Nói giỡn, người ở trên địa bàn của Tề Vân Tông, nếu người Ly Thủy Tông dám ở trước mặt mọi người tùy ý đánh chết đệ tử của Tề Vân Tông, dù chỉ là một đệ tử tạp dịch, cũng sẽ bị cường giả của Tề Vân Tông xé thành mảnh nhỏ.

Cái này không quan hệ giá trị, chỉ liên quan đến thể diện.

Hơn nữa, loại sự tình này đã có tiền lệ.

Bị mấy đạo khí tức kia tập trung, khí tức của Sở Quân lập tức suy yếu, sau đó thu hồi, nhưng mà hận ý của Sở Quân đối với Diệp Chân, lại không che giấu chút nào.

Đấy Hồng Báo còn đang khom người vấn an ra, lúc Sở Quân đi qua bên cạnh Diệp Chân, không khỏi cảm hận nói:

- Diệp Chân, mối thù tàn thế, Sở Quân ta tất hoàn trả lại gấp mười lần!

- Ta rất chờ mong!

Diệp Chân không sợ đáp trả.

- Có điều, người phải cẩn thận, lần thứ nhất gặp mặt, ta có thể để người mất một mắt, lần tiếp theo, có lẽ người mất, chính là... đầu!

- Hừ, dũng dạc! Không biết hôm nay người dám lên đài hay không, nếu dám lên đài, đệ tử Ly Thủy Tông ta, nhất định sẽ cạo chết người!

Hừ lạnh một tiếng không chịu cam lòng yếu, Sở Quân mang theo mười tên đệ tử của Ly Thủy Tông rời đi, chỉ để lại Thập đại đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông chấn kinh đến ngây người.

Cái gì, Ly Thủy Tông chân truyền Sở Quân, đột nhiên mất một mắt, là bị Diệp Chân làm?

Đám người này, trong nháy mắt liền bị tin tức kia dọa ngây người.

Diệp Chân là ai?

Từng đã là đệ nhất ngoại môn của Tề Vân Tông, mạnh hơn nữa, cũng chỉ là đệ nhất ngoại môn mà thôi.

Mà Sở Quân là ai?

Nhi tử của chương môn Ly Thủy Tông Sở Thái Bình, một trong rất nhiều đệ tử chân truyền của Ly Thủy Tông, được xưng Hắc Thủy Quốc đệ nhất thiên tài, càn trí kế hơn người, đã từng lấy tu vi Hóa Linh nhất trọng, chém giết Hóa Linh tam trọng Thị Huyết ác ma Phong Thiếu Ngự, ở trong Hắc Thủy Quốc, tên tuổi như cồn.

Mà chuyện kia, còn là sự tình hai năm trước.

Nhưng bây giờ, Sở Quân đột nhiên mất một mắt, là bị Diệp Chân làm cho. Sở Quân còn hận Diệp Chân đến nghiến răng nghiến lợi.

Đây hết thảy, trong nháy mắt liền lật đổ nhận thức của rất nhiều đệ tử ngoại môn Tề Vân Tông.

Hơn nữa, Diệp Chân còn cuồng ngôn, lần sau gặp mặt, muốn đầu của Sở Quân.

Câu nói này, nếu trước kia, người nào nghe được đều sẽ cho rằng là chuyện cười.

Nhưng hiện tại, ai dám cười?

Sở Quân bị Diệp Chân lấy một mắt cũng không dám cười, bọn hắn dám cười sao?

Nhìn thấy Hồng Báo có chút khom người đứng ở đó, Diệp Chân không khỏi chán ghét, lúc xoay người, vỗ vai của hắn khẽ nói:

Bạn đang đọc truy-ện tại -iRE-AD.vn- Hồng Báo, đứng thẳng lên cho ta, đừng để tông môn mất mặt!

Hồng Báo theo bản năng giật mình, cái eo thẳng tắp, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hắn kịp phản ứng đột nhiên thẹn quá hoá giận.

- Ai nói ta làm tông môn mất mặt, ta thế nào, không cần người dạy!

Diệp Chân cười cười, không nói gì nữa, chào hỏi mấy đệ tử khác một tiếng, trực tiếp lôi Kim Nguyên Bảo đi nói chuyện.

Lập tức phân cao thấp rồi!

Trong nháy mắt ngăn ngui, Diệp Chân và Hồng Báo lập tức phân cao thấp.

Bất luận là ở trong Thập đại đệ tử ngoại môn, hay các đệ tử ngoại môn nội môn vây xem, ánh mắt nhìn về phía Diệp Chân, đều mang theo sùng kính... dám khiêu chiến chân truyền của Ly Thủy Tông, nhân vật ngưu bức a!

Về phần Hồng Báo, đệ nhất ngoại môn mới xuất hiện, vị trí thứ nhất trên Địa Bảng, thì không người để ý tới, trong núi không lão hổ, hầu tử xưng vương mà thôi.

Tựa hồ Hồng Báo cũng cảm nhận được ánh mắt mọi người biến hóa, khuôn mặt lập tức trở thành màu gan heo.

...

Cùng Kim Nguyên Bảo nói vài câu, Diệp Chân trên cơ bản liền rõ ràng sự tình hai tông tỷ thí, chỉ là biện pháp mà tông môn tân tấn như Ly Thủy Tông, muốn mở rộng lực ảnh hưởng mà thôi.

Có điều, Diệp Chân lại không có tư cách tham gia.

Bởi vì ứng cử viên tham gia hai tông thi đấu, cơ bản là nhân vật ngoại môn trước mười mỗi năm của Tề Vân Tông cùng Ly Thủy Tông. Diệp Chân bởi vì chuyện Mông phủ, không có tham gia tông môn thi đấu một năm trước, không có lấy được thứ tự, nên không có tư cách.

Điều đó khiến Diệp Chân có chút buồn bực.

Diệp Chân buồn bực, cũng không phải thứ tự tông môn thi đấu, mà là đã mất đi một cơ hội giáo huấn Ly Thủy Tông.

Hiện tại, Diệp Chân cơ bản có thể xác định, Mông lão phu nhân là bị người Ly Thủy Tông sát hại, còn vu cáo ngược cho Diệp Chân, bởi vậy, sự căm hận của Diệp Chân đối với Ly Thủy Tông, có thể nói đạt đến cực hạn.

Bây giờ, hai tông thi đấu, cơ hội có thể quang minh chính đại ra tay độc ác thu thập đệ tử Ly Thủy Tông, lại tự nhiên mất đi.

Không bao lâu, Chương môn Tề Vân Tông Quách Kỳ Kinh mang theo mấy vị trưởng lão, cùng Ly Thủy Tông Ly Thạch trưởng lão, vây quanh hai thanh niên mặc y phục hoàng tử màu vàng nhạt đi về phía khán đài.

Trong đó một vị tuổi nhỏ hơn, hẳn là Tam hoàng tử, mắt ửng như điện, lúc hành tẩu đàm tiếu tự nhiên, chỉ định giang sơn, trong lúc vô tình liền trở thành trung tâm của đám người.

Một vị khác tuổi hơi lớn hơn, hẳn là Đại hoàng tử, mũi cao, khí khái hào hùng, chỉ là không có khí thế chỉ điểm giang sơn như Tam hoàng tử, lúc hành tẩu có chút trầm ổn.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Quách Kỳ Kinh đứng dậy, hai tay lẳng không ấn xuống, mấy ngàn đệ tử ngoại môn nội môn tụ tập ở chỗ này đều im lặng.

Tùy ý nói vài câu mở màn, Quách Kỳ Kinh liền giao quyền nói chuyện cho hai vị hoàng tử.

- Tề Vân Tông cùng Ly Thủy Tông, đều là hai trụ cột của Hắc Thủy Quốc ta, hôm nay hai tông thi đấu, chính là vì...

- Đại ca, hôm nay hai tông thi đấu chính là việc trọng đại, tiểu đệ có một ý kiến hay trợ hứng cho chư vị thiếu niên anh kiệt, không biết có nên nói hay không?

Đại hoàng tử đang nói chuyện, Tam hoàng tử đột nhiên cắt đứt Đại hoàng tử, đứng dậy nói.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Bảo Khí Hạ Phẩm

- Tam đệ cứ nói không sao.

Đại hoàng tử Chu Huyền bị cắt đứt lời nói, lông mi nhú lại, hơi có chút không vui.

- Đại ca, hôm nay hai tông thi đấu, việc trọng đại như thế, há có thể không có tặng thưởng, không bằng do chúng ta ra ban thưởng, để không khí càng thêm nhiệt liệt!

Tam hoàng tử Chu Hồn đứng dậy cười nói.

- Tặng thưởng?

- Tam đệ quá nóng lòng rồi, chuyện này ta sớm có so đo.

Nói xong, Đại hoàng tử Chu Huyền nhìn bốn phía mỉm cười.

- Hôm nay tuần kiệt tham gia thi đấu, đều là đệ tử ngoại môn của hai tông, tu vi đều tiếp cận hoặc bước vào Chân Nguyên cảnh, cho nên, bản vương định dùng đan dược tăng cao tu vi, để làm tặng thưởng cho lần thi đấu này.

- Đương nhiên, đan dược như Ngưng Chân Đan, bản vương còn không lấy ra được. Trong tay bản vương có một viên Yêu Linh Đề Nguyên Đan do Luyện Đan đại sư của hoàng thất dùng Yêu đan Nhân giai thượng phẩm luyện thành đan dược Nhân giai thượng phẩm, có thể bằng võ giả Chân Nguyên cảnh khổ tu nửa năm.

Xoạt!

Năm chữ “Yêu Linh Đề Nguyên Đan” vừa ra, trong nháy mắt để ánh mắt của hết thầy đệ tử ngoại môn trở nên lóe sáng, không chỉ đệ tử ngoại môn, ngay cả rất nhiều đệ tử nội môn cũng thèm thuồng không thôi.

Yêu Linh Đề Nguyên Đan có thể bằng võ giả Chân Nguyên cảnh khổ tu nửa năm a, giá trị kia, đối với võ giả Chân Nguyên cảnh quả thực khó có thể đánh giá, tiết kiệm thời gian, là lấy cái gì cũng không đổi được.

Ngay cả ánh mắt của Diệp Chân cũng sáng ngời, nhưng lập tức nhạt xuống.

Diệp Chân rất muốn đạt được Yêu Linh Đề Nguyên Đan, thế nhưng hiện tại hẳn không có tư cách lên đài tranh tài.

- Đại ca, người ngay cả Yêu Linh Đề Nguyên Đan cũng ra, vậy ta làm đệ đệ, cũng không thể thờ ơ.

Cheng!

Thanh âm bảo kiếm ra khỏi vỏ vang lên, trong tay Tam hoàng tử Chu Hồn có một thanh bảo kiếm sáng lấp lánh, ánh mắt mọi người ở đây đều bị hấp dẫn.

Nhất là trên thân kiếm chảy ra ánh sáng như linh quang, đừng nói đệ tử ngoại môn, ngay cả đệ tử nội môn, thậm chí có một hai vị đệ tử chân truyền, ánh mắt cũng mở to.

- Đây là một kiện Bảo khí hạ phẩm, kiếm tên Thiên Tinh, chính là dùng Cực Bắc Băng Hàn Tinh Thiết làm vật liệu chính, cộng thêm ba mươi bốn loại phụ liệu thuộc tính Băng Thủy, do Luyện Khí Đại Sư trứ danh của đế quốc Hồ Lạc Lịch dùng hai mươi một ngày đúc thành.

- Cầm kiếm này, có thể tăng lên hơn một thành uy lực của Chân Nguyên, nếu người tu luyện công pháp Thủy thuộc tính thôi động, có thể phun ra Hàn Băng kiếm cương ba thước không nói, càng có thể tăng uy lực của Chân Nguyên lên hai thành!

Nhìn trên võ đài, Tam hoàng tử Chu Hồn cầm Thiên Tinh Kiếm hàn quang lóe lên bốn phía, chậm rãi nói, ánh mắt của đệ tử ngoại môn nội môn ở bốn phía đều đăm đăm.

Bảo khí hạ phẩm đó!

Mấy vạn lượng hoàng kim cũng không đổi được Bảo khí hạ phẩm, lại bị Tam hoàng tử Chu Hồn lấy ra làm tặng thưởng. Nhất là những đệ tử nội môn kia, từng cái hận không thể lấy thân lên thử, chiếm lấy Bảo khí hạ phẩm này.

Ngay cả đệ tử chân truyền Giang Ảnh tư lịch kém cõi nhất của Tề Vân Tông, trong mắt cũng lóe ra ánh sáng nóng bỏng, nàng là đệ tử chân truyền, nhưng đến bây giờ còn không có lấy được một thanh Bảo khí hạ phẩm thích hợp.

Thấy giải thưởng kia, đệ tử tham chiến của Ly Thủy Tông cùng Tề Vân Tông, từng cái nhiệt tình bỏng cháy, xoa tay, kích động, cũng không biết người nào dẫn đầu hô một tiếng “Tam hoàng tử uy vũ!” gần ngàn người mù quáng hô theo.

- Tam hoàng tử uy vũ!

- Tam hoàng tử uy vũ!

Nhìn trên võ đài, sắc mặt của Đại hoàng tử Chu Huyền trở nên xấu hổ, trên đài rất nhiều trưởng lão Tề Vân Tông, nhất là Quách Kỳ Kinh, sắc mặt có chút cổ quái.

Chỉ có Trưởng lão Ly Thủy Tông Ly Thạch, khóe mắt hiện lên vẻ đắc ý, nhìn đám đệ tử Ly Thủy Tông cho một cái thần sắc tán dương.

Khúc nhạc dạo ngắn này qua đi, ở Thất trường lão của Tề Vân Tông đi ra chủ trì hai tông thi đấu.

- Lần này hai tông thi đấu, chỉ phát dương võ thuật, lúc chiến đấu, nên điểm đến thì ngừng, không được cố ý đả thương người!

Câu nói này, nghe mà đám người trợn trắng mắt, hai tông thi đấu, lúc nào có chuyện điểm đến thì ngừng, những lời này tất cả đều là nói nhảm.

- Quy tắc luận võ rất đơn giản, đệ tử thi đấu trước mười của Ly Thủy Tông cùng Tề Vân Tông ta thay nhau lên đài, đài chủ sau cùng, tức là người thắng trận, phía dưới, luận võ bắt đầu!

Tiếng nói vừa dứt, một tên đệ tử Tề Vân Tông liền nhảy lên đài đấu võ.

- Giang Bình, Tề Vân Tông ngoại môn thứ mười, ai dám lên chiến!

- Ta đến!

Cơ hồ là đồng thời, một tên đệ tử Ly Thủy Tông cũng nhảy lên đài đấu võ, không nói một lời, song phương liền chiến với nhau, quyền cước lăng lẹ, khí thế người chết ta sống.

Lúc này, Kim Nguyên Bảo tiến tới bên cạnh Diệp Chân, nhìn Diệp Chân chớp chớp mắt.

- Lão Diệp, kế tiếp ta sẽ lên đài, hắc hắc, trước đó tông môn ngầm đồng ý, chỉ cần thắng một trận, liền thưởng một bình Ngưng Chân Đan đó!

Một tiếng kêu thảm vang lên, Giang Bình vừa mới lên đài, liền bị đệ tử Ly Thủy Tông một cước đạp xuống đài, Kim Nguyên Bảo đang nhìn

Diệp Chân nháy mắt ra hiệu, trong chốc lát quay người, thân hình tròn vo liền lăn lên đài đấu võ.

Thấy có người lên đài, tên đệ tử Ly Thủy Tông vừa rồi thủ thắng kia, trong mắt chỉ có lệ mang, cả người mạnh mẽ nhảy lên, một kiếm đâm về phía Kim Nguyên Bảo vừa mới lên đài, ý muốn đánh Kim Nguyên Bảo trở tay không kịp.

Kim Nguyên Bảo cười ha ha một tiếng, không tránh mà tiến tới, phảng phất như viên thối, thân hình đánh tới tên đệ tử Ly Thủy Tông kia, trong lúc lăn lộn, quanh thân có ánh sáng xanh bắn ra bốn phía.

Ầm!

Kim Nguyên Bảo lăn lộn ra ánh sáng xanh, trực tiếp đụng nát ánh đao của đệ tử Ly Thủy Tông, thừa cơ va vào ngực đối phương, tên đệ tử Ly Thủy Tông kia bị đâm cho phun máu, trực tiếp rơi xuống đài đấu võ.

Lúc này, Kim Nguyên Bảo mới ưỡn lấy thân hình mập mạp nhìn đệ tử Ly Thủy Tông kia chắp tay nói:

- Kim Nguyên Bảo, Tề Vân Tông ngoại môn thứ sáu, xin chỉ giáo!

Thời điểm quay đầu, Kim Nguyên Bảo còn nhìn Diệp Chân giơ một ngón tay, Diệp Chân rõ ràng, Kim Nguyên Bảo là đang nói với hắn, một bình Ngưng Chân Đan tới tay.

Lời còn chưa dứt, ở trong Ly Thủy Tông, đệ tử tương tự bài danh thứ sáu nhảy lên đài, cùng Kim Nguyên Bảo chiến lại với nhau.

Không thể không nói, mấy năm nay Kim Nguyên Bảo ở trong Tề Vân Tông buôn bán cực kỳ thành công, con đường tu luyện của võ giả, cái gọi là tài lữ pháp khí, tài là xếp ở vị trí thứ nhất.

Mấy năm này Kim Nguyên Bảo kiếm được bạc, cũng không phải chỉ ăn ra một thân thịt, mà toàn bộ dùng ở trên việc tu luyện, nhất là phương diện võ kỹ, vậy mà tinh thông mấy bộ Võ kỹ Nhân giai hạ phẩm, một bộ không được, lập tức thay bộ khác, phối hợp đáng người quý dị kia, vậy mà chiến thắng liên tục hai người.

Trực tiếp đánh rơi ngoại môn thứ sáu cùng thứ năm của Ly Thủy Tông xuống đài, trong lúc nhất thời, Kim Nguyên Bảo phong quang vô hạn.

Nhìn trên võ đài, các trưởng lão của Tề Vân Tông vuốt râu vui vẻ, cảm giác đặc ý không cần nói cũng biết, Ly Thủy Tông Ly Thạch trưởng lão cùng Sở Quân, thì khuôn mặt đen như đáy nồi.

- Ha ha ha ha, Ly Thủy Tông các người còn có ai muốn lên!

N.guồn.: i.r.ead.vn Trên đài, gương mặt của Kim Nguyên Bảo rầm thí nói.

Dưới đài, ngoại môn thứ tư của Ly Thủy Tông vừa muốn đứng dậy, lại bị Sở Quân đè xuống, liếc mắt, Sở Quân ý bảo một thiếu niên đáng người thấp bé, nhưng hai tay thật dài, khuôn mặt âm lệ mang đao lên đài.

Chân giẫm mạnh mặt đất, thiếu niên công đao kia lập tức bay vọt lên đài luận võ.

- Lệ Vân Trùng, tới lĩnh giáo cao chiêu!

Bạch bạch bạch!

Lệ Vân Trùng xông tới, cũng không thấy có động tác gì, liền phóng tới cách Kim Nguyên Bảo một trượng, xoát một tiếng, trường đao sau lưng ra khỏi vỏ, chém ngang về phía Kim Nguyên Bảo.

Xùy!

Vô thanh vô tức, mũi dao của Lê Vân Trùng đột nhiên bắn ra đao mang ba thước, phá vỡ cái bụng của Kim Nguyên Bảo.

Quái khiếu một tiếng, Kim Nguyên Bảo lăn mình bay xuống đài đấu võ.

Nhìn vết thương trên bụng mình, gương mặt của Kim Nguyên Bảo hoảng sợ, cũng may hấn tránh nhanh, nếu chậm một chút, hấn sẽ bị phá bụng.

- Gia hỏa này, lợi hại!

Dưới đài, con người của Diệp Chân đột nhiên co rụt lại, Lê Vân Trùng này, là cao thủ.

Trên võ đài, thần sắc đám trưởng lão của Tề Vân Tông trở nên lúng túng, ánh mắt của bọn hấn như điện, Lê Vân Trùng vừa ra tay, liền biết cao thấp như thế nào.

Xoát!

Ở trên đài đấu võ, trường đao của Lê Vân Trùng nhỏ máu mạnh mẽ vung lên, chỉ phương hướng đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông quát:

- Lê Vân Trùng, ngoại môn thứ hai của Ly Thủy Tông, ai tới chiến một trận!

Phối hợp trên trường đao nhỏ xuống huyết châu, khí thế kia dị thường thảm liệt, để đệ tử của Tề Vân Tông sợ đến ngẩn người một chút, trong lúc nhất thời, vậy mà không có ai lập tức lên đài nghênh chiến.

Thời điểm đám trưởng lão của Tề Vân Tông gặp đến mặt đen lên, ngoại môn thứ hai của Tề Vân Tông Lý Vân Thông phản ứng lại.

- Ta đến chiến người!

Gầm lên một tiếng, Lý Vân Thông đột nhiên bắn người, bay thẳng lên đài đấu võ.

Cơ hồ ngay khi Lý Vân Thông bay lên đài, Lệ Vân Trùng đột nhiên nhảy lên, trường đao nhoáng một cái, hơn mười ánh đao như dải lụa chém về phía Lý Vân Thông.

Ánh đao như dải lụa cực kỳ kinh người, lại là Lệ Vân Trùng trong thời gian ngắn phát ra khí thế, Chân Nguyên minh mông, làm mũi đao của hắn phun ra đao mang dài ba xích như thực chất!

- Chân Nguyên nhị trọng!

Người có nhãn lực, kể cả đám trưởng lão Tề Vân Tông ở trên đài, trong nháy mắt đều đứng lên.

Chân Nguyên nhị trọng, đây là thực lực chỉ đệ tử nội môn mới có!

Đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông, đừng nói ngoại môn thứ hai, ngay cả ngoại môn đệ nhất Hồng Báo, cũng khó khăn lắm mới tới Chân Nguyên nhất trọng.

Phốc!

Ánh đao của Lệ Vân Trùng trực tiếp xé toang kiếm quang trong lúc vội vã nghênh tiếp của Lý Vân Thông, không chỉ trường kiếm bị chém thành hai đoạn, cả người cũng bị Lệ Vân Trùng tách thành hai nửa!

Xoạt!

Máu tươi cùng nội tạng trong nháy mắt chảy đầy đất, bởi vì lúc Lý Vân Thông bị giết, người còn ở giữa không trung, làm cho máu me đầm đìa rơi xuống, dọa một ít người nhát gan hét rầm lên.

Trên võ đài, Tề Vân Tông Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên nhìn Ly Thủy Tông Ly Thạch trưởng lão tức giận chất vấn.

- Ly Thạch, Chân Nguyên nhị trọng, Ly Thủy Tông các người, còn có đệ tử ngoại môn Chân Nguyên nhị trọng sao?

Nhưng Ly Thạch ngay cả mí mắt cũng không giơ lên nói.

- Lộ trưởng lão, cái này rất bình thường a. Lộ Vân Trùng này, năm trước mới đột phá đến Chân Nguyên nhất trọng, đoạn thời gian trước có chút kỳ ngộ, lại đột phá đến Chân Nguyên nhị trọng, vừa lúc đuổi kịp đệ tử ngoại môn thi đấu năm nay.

Sắc mặt của Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên trì trệ, phần nộ nói:

- Vậy chuyện điểm đến liền ngừng thì sao? Trận thi đấu này, không nói điểm đến thì ngừng, nhưng cũng không cần đại khai sát giới a?

Ly Thạch có chút bất đắc dĩ nhìn Đại trưởng lão nói.

- Lộ trưởng lão, người nói không phải phí lời sao! Các đệ tử vì giải thưởng, ai nấy đều hưng phấn, nhất thời thu tay không được, rất bình thường thôi mà!

Vừa nói, Ly Thạch vừa bất đắc dĩ giang tay ra.

Tề Vân Tông Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên tức điên, mặc dù mọi người đều hiểu là chuyện gì, nhưng người ta giải thích như vậy, ai cũng không tiện nói gì cả.

- Hai vị trưởng lão, đừng nóng giận, đừng nóng giận, trong luận võ, khó tránh khỏi có tử thương, tiếp tục, tiếp tục!

Tam hoàng tử Chu Hồn giảng hòa.

Ở trên đài đấu võ, huyết tinh trùng thiên!

- Phế vật!

Lệ Vân Trùng nhìn về phía thi thể của Lý Vân Thông khinh miệt nói, mũi đao xoay chuyển, máu tươi chậm rãi chảy xuống, trường đao trực chỉ vị trí Thập đại đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông, quát chói tai.

- Các phế vật Tề Vân Tông, ai dám đánh với ta một trận!

Trong chốc lát, ánh mắt Diệp Chân đỏ lên.

Cơ hồ là đồng thời, ánh mắt đệ tử nội môn ngoại môn của Tề Vân Tông cũng đồng thời đỏ lên, đồng loạt nhìn về phía ngoại môn đệ nhất... Hồng Báo!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Diệp Sư Huynh Uy Vũ!

Xoát!

Dưới vạn chúng chúc mừng, ngoại môn đệ nhất Hồng Báo mạnh mẽ đứng lên, song quyền siết chặt, chậm rãi bước ra bước đầu tiên, một bước này, cực kỳ nặng nề.

Trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả mọi người chờ mong, đều tập trung vào trên người Hồng Báo.

Hồng Báo chậm rãi đi tới, tựa hồ có thể đọc hiểu ý tứ của mấy ngàn ánh mắt tập trung ở trên người hắn. Có ánh mắt của cường môn, có ánh mắt của trưởng lão tông môn, còn có ánh mắt của mấy ngàn đệ tử ngoại môn nội môn.

Mọi ánh mắt đều chỉ có một ý tứ... đi lên, đánh hòa nhau một ván!

Mấy ngàn ánh mắt mang đến áp lực, nặng bao nhiêu, chỉ có Hồng Báo tự mình biết.

Nhưng mà, Hồng Báo sợ hãi, cũng không bắt nguồn từ mấy ngàn ánh mắt chờ mong này, mà là thi thể nội tạng giụa giụa của Lý Vân Thông ở trên đài, còn có Lệ Vân Trùng ở phía xa lấy Huyết Dao chỉ tới kia!

Hắn sợ!

Hồng Báo sợ không công đi chịu chết!

Năm nay thời điểm tông môn thi đấu, Hồng Báo và Lý Vân Thông tranh đoạt đệ nhất, khổ chiến hai trăm chiêu, hãn mới thắng được Lý Vân Thông. Nhưng mà, Lý Vân Thông có thể cùng hãn đại chiến hai trăm hiệp, lại bị Lệ Vân Trùng một đao chém chết.

Vậy hãn đi lên, liệu có thể chống đỡ mấy chiêu?

Thực lực của Lệ Vân Trùng, càng đạt đến Chân Nguyên nhị trọng.

Làm cho người ta sợ hãi nhất là, trong mắt Lệ Vân Trùng không che giấu sát ý chút nào, trường đao đầm đìa máu tươi, phảng phất như đang nói cho Hồng Báo, chỉ cần hãn lên đài, kết cục của hãn, sẽ không khác Lý Vân Thông chút nào.

Lần thứ nhất, Hồng Báo có chút hối hận tên tuổi ngoại môn đệ nhất này.

Ngoại môn đệ nhất, cũng không phải dễ làm chút nào.

Không giống đệ tử khác dùng tư thái nhảy lên, tốc độ lên đài của Hồng Báo càng ngày càng chậm, thời điểm đạp vào nấc thang thứ nhất, bước chân của Hồng Báo đột nhiên dừng lại.

Hồng Báo do dự!

Tiến thêm một bước là chết.

Lui một bước ít nhất có thể sống!

Hãn nên chọn như thế nào?

Cái lựa chọn này vốn không khó, khó ở chỗ, là làm sao lui ra được!

Hai vai của Hồng Báo run rẩy, hô hấp dồn dập, mấy ngàn ánh mắt chờ mong lập tức trợn tròn.

Luống cuống!

Hồng Báo lại luống cuống!

Trong nháy mắt, mặt mũi của Quách Kỳ Kinh ở trên đài trở nên tái nhợt, mặt mũi của mấy vị trưởng lão cũng cực kỳ khó coi, sắc mặt khó coi nhất, đương nhiên là Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang, hãn cơ hồ là lấy một loại ánh mắt giết người, đe dọa nhìn Hồng Báo, thế nhưng Hồng Báo thờ ơ!

Hãn luống cuống, so với chiến bại càng mất mặt hơn nhiều lần!

- Hồng Báo!

Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang hét lên.

Lệ Vân Trùng cũng sáng tỏ tình huống trước mắt, khóe miệng thoáng hiện ra vẻ nghiêm nghị, còn có cái gì so với không đánh mà thắng, càng thêm đả kích đối thủ, càng có thêm mặt mũi?

- Hồng Báo, nhanh đi lên nhận lấy cái chết!

Lệ Vân Trùng quát, tận lực rung trường đao trong tay, vài giọt máu người đã lạnh buốt bắn ở trên mặt Hồng Báo, lập tức để Hồng Báo run rẩy.

Hãn vừa quát, lại phá hủy một tia tín niệm cuối cùng của Hồng Báo, cúi đầu, hoàn toàn ỉu xìu ở đó, hãn thực không muốn đi lên chịu chết!

- Hồng sư huynh!

- Hồng Báo!

Đệ tử nội môn ngoại môn của Tề Vân Tông không ngừng quát bên tai, nhưng Hồng Báo không có chút phản ứng. Trên đài Ly Thủy Tông Ly Thạch trưởng lão, cười mà mặt mũi như đóa cúc hoa.

- Đại hoàng tử, Tam hoàng tử, các người thấy đệ tử Ly Thủy Tông ta có hùng tráng hay không?

- Nếu người như Hồng Báo làm Bách phu trưởng, Thiên phu trưởng, vậy hẳn lên chiến trường, binh sĩ hẳn lãnh đạo, có thể đầu hàng hay không?

Tam hoàng tử nói một câu, liền để cao tầng của Tề Vân Tông chấn động.

- So sánh với đó, đệ tử Ly Thủy Tông, càng thích hợp tiến vào quân đội rồi!

Tam hoàng tử nói.

Cao tầng của Tề Vân Tông, trong nháy mắt mặt mũi biến thành màu đen!

- Ha ha ha ha!

Lệ Vân Trùng nâng đao giữa mặt lên trời cười ha hả.

- Một đám hèn nhát, tất cả đều là một đám hèn nhát, không có ai dám lên chiến với ta một trận sao!

Một tên đệ tử nội môn của Tề Vân Tông đứng dậy, muốn bay lên đài, lại bị Sở Quân mắng trở về.

- Đệ tử nội môn cũng muốn lên đài, người còn biết xấu hổ hay không, có muốn Ly Thủy Tông ta dùng đệ tử chân truyền đánh mấy chiêu với người hay không?

- Còn có người nào không? Đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông các người, còn có ai dám lên đài chiến một trận hay không? Lại không ai đi lên mà nói, ngoại môn thứ hai của Ly Thủy Tông ta, liền đánh khắp ngoại môn Tề Vân Tông không địch thủ... Ha ha ha ha...

- Lão tử liều mạng với người!

Ngoại môn thứ ba Nhâm Phi nổi giận gầm lên một tiếng, định bay người lên đài.

Ngay thời điểm Nhâm Phi gào thét muốn bay lên, một cánh tay nhanh như tia chớp đặt ở trên vai hấn, ngành sanh đè Nhâm Phi lại.

- Ta đến!

Âm thanh của Diệp Chân vang lên ở sau lưng Nhâm Phi.

- Diệp sư huynh!

Nhâm Phi kích động kêu một tiếng.

Diệp Chân gật đầu, gương mặt nghiêm nghị, kỳ thật thời điểm Lý Vân Thông bị giết, hấn liền muốn ra tay báo thù cho Lý Vân Thông, thế nhưng mà có Hồng Báo, hấn không có tư cách.

Bây giờ, Lệ Vân Trùng cuồng ngôn khiêu chiến tất cả đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông, hấn lập tức động.

- Diệp sư huynh, Diệp sư huynh!

Thấy Diệp Chân đi ra, đệ tử ngoại môn ở chung quanh, ai nấy vẻ mặt kích động, nếu như nói, ngoại môn của Tề Vân Tông còn có hi vọng, vậy thì chính là vị đã từng chiến thắng Hồng Báo này... Diệp Chân.

Diệp Chân cũng không để ý tới Hồng Báo đứng ở trên bậc thang, ngay cả liếc mắt cũng không thèm, hấn thấy, hiện tại Hồng Báo đã đủ đáng thương, căn bản không cần hấn quở trách nữa đâu.

Nhẹ nhàng nhảy lên đài đấu võ, chấp tay nói:

.Bạn .đa.ng đọc truyện t.ại iREAD.vn- Tề Vân Tông, Diệp Chân, đến đây lĩnh giáo!

Nói là lĩnh giáo, nhưng Diệp Chân cũng không lập tức ra tay, ngược lại xoay người, nhìn thi thể của Lý Vân Thông.

Cơ hồ ngay khi Diệp Chân nhảy lên đài, mặt mũi của Sở Quân đột nhiên trở nên dữ tợn, một tia Linh lực truyền âm vào tai Lệ Vân Trùng.

- Lệ Vân Trùng, giết hẳn đi! Bất cứ giá nào, giết Diệp Chân cho ta!

Hừ!

Cơ hồ là trong chốc lát, Lệ Vân Trùng nhảy lên thật cao, trường đao mạnh mẽ giơ lên, thanh âm phá không, mang theo đao mang dài hơn trượng, phách trảm về phía sau lưng Diệp Chân.

Diệp Chân nhìn thi thể của Lý Vân Thông, đối với đao minh thể lương ở sau lưng, phảng phất như không nghe thấy.

Hai tay duỗi ra, thi thể Lý Vân Thông bị chém thành hai khúc dần dần rập lại.

Hừ!

Ánh đao thể lương giống như Ngân Hà rơi xuống, mấy ngàn đôi mắt ở dưới đài khẩn trương lên, ngay cả các trưởng lão ở trên đài, cũng không khỏi oán thầm, sao lại tới một gia hỏa bất cần như vậy

Xoạt!

Ngay thời điểm ánh đao gần người, một đôi tay dính đầy máu tươi, mạnh mẽ từ trong máu thò ra, Chân Nguyên bùng lên, liền đung vào ánh đao.

Giống như điều hâu niết gà con, để trường đao của Lệ Vân Trùng dừng lại.

Tay trái của Diệp Chân lại không nhàn rỗi, từ từ lau sạch máu đen trên mặt Lý Vân Thông chết không nhắm mắt.

Ba!

Lệ Vân Trùng chém ra không trúng, xoay mình đá về phía sau lưng Diệp Chân một cước.

Diệp Chân lại không tránh không né, quanh thân tuôn ra một tầng cương khí hộ thể, tiếp nhận một cước này của Lệ Vân Trùng.

- Chân Nguyên tam trọng?

Trên đài, Ly Thạch trưởng lão hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn về phía Tề Vân Tông Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên.

- Chân Nguyên tam trọng, vẫn là đệ tử ngoại môn?

- A, có chút kỳ ngộ mà thôi!

Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên vừa mừng vừa sợ, lỗ mũi giương lên, để Ly Thạch cực kỳ mất mặt.

- Có đệ tử ngoại môn mạnh như vậy sao?

Tam hoàng tử Chu Hồn nhìn chăm chăm Diệp Chân, ánh mắt lấp lóe không thôi.

- Lộ trưởng lão, ta nhớ đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông các người tuổi sẽ không vượt qua hai mươi, Diệp Chân này bao nhiêu rồi?

Đại hoàng tử Chu Huyền hỏi.

- Ấy...

Lộ Trường Xuyên có chút đáp không được.

- Bẩm Đại hoàng tử, năm nay Diệp Chân vừa tròn mười bảy tuổi!

Đông Lai Phong Lưu chấp sự hầu hạ ở một bên đáp.

- Cái gì? Mười bảy tuổi?

Tam hoàng tử Chu Hồn cùng Đại hoàng tử Chu Huyền lấp bắp kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Diệp Chân, đều trở nên không giống nhau.

Trên đài, Quách Kỳ Kinh nhíu mày, khi nào Tề Vân Tông có thiên tài như Diệp Chân, vì sao hắn không biết?

Một cước, hai cước, ba cước!

Thân hình của Diệp Chân không chút sút mẻ, Lệ Vân Trùng lại gấp.

Cũng ngay lúc này, Diệp Chân dùng một tay dọn dẹp sạch sẽ máu đen trên mặt Lý Vân Thông, một tay vuốt lấy hai mắt của đối phương.

- Lý sư huynh, lên đường bình an!

Tiếng nói vừa dứt, Diệp Chân xoay người, Chân Nguyên tam trọng đỉnh phong, Chân Nguyên lực còn hơn cả Chân Nguyên ngũ trọng, trong nháy mắt bộc phát.

Chân Nguyên lực xoay chuyển, mũi đao ở trong tay phải nổ tung.

Xoạt xoạt xoạt!

Thanh âm trường đao bị bóp nát vang lên!

Cơ hồ là đồng thời, quyền trái của Diệp Chân đánh nát công kích dưới tình thế cấp bách oanh ra của Lệ Vân Trùng, nắm tay phải như Độc Long đánh vào ngực đối phương.

Lôi Báo Băng Quyền!

Nắm đấm oanh trúng lồng ngực của Lệ Vân Trùng, Chân Nguyên lực của hắn không giữ lại chút nào oanh ra.

Ầm!

Thân hình của Lệ Vân Trùng bị oanh bay lên, máu tươi và nội tạng từ trong miệng dâng trào ra, có điều, Diệp Chân cũng không hề tính buông tha hắn.

Thân hình chúi xuống bắn ra, Diệp Chân như bóng với hình phóng lên trời, Lôi Báo Băng Quyền nhanh như tia chớp oanh ra liên tục.

Rầm rầm rầm bang bang phốc!

Nường theo một tiếng vang nhỏ cuối cùng, như khí cầu bị đâm thủng, thân thể của Lệ Vân Trùng như khí cầu nổ tung, huyết nhục đầy trời!

Hí!

Oanh nát rồi!

Lệ Vân Trùng bị Diệp Chân oanh nổ!

Huyết tinh!

Một màn này, còn huyết tinh hơn Lệ Vân Trùng giết chết Lý Vân Thông!

Chấn kinh rồi!

Tất cả đệ tử ngoại môn nội môn, bao gồm các trưởng lão, các hoàng tử trên khán đài đều kinh hãi!

Bọn hắn từng thấy máu tanh, nhưng chưa thấy qua máu tanh như thế !

Một người nổ tung giống như khí cầu, nổ thành vô số mảnh vỡ!

Yên tĩnh!

Yên tĩnh như chết!

Trong nháy mắt tiếp theo, tiếng hoan hô vang lên!

- Diệp sư huynh uy vũ!

- Diệp sư huynh uy vũ!

- Diệp sư huynh uy vũ!

Trong tiếng hoan hô, còn có một bộ phận đệ tử nội môn, cũng đè nén không được hưng phấn trong lòng, đi theo đệ tử ngoại môn hoan hô lên, sau khi hô vài tiếng, mới xì một tiếng bật cười.

Cái gì Diệp sư huynh, rõ ràng là Diệp sư đệ!

Có điều, thực hả giận!

Người bên Ly Thủy Tông, kể cả trưởng lão Ly Thạch cùng Sở Quân, lại ngây ra như phỗng! Đệ tử ngoại môn khác ở dưới đài, càng lộ ra vẻ sợ hãi!

Trong nháy mắt, Diệp Chân nắm lấy đầu của Lệ Vân Trùng quơ quơ, hét lên:

- Lũ tạp chủng Ly Thủy Tông, có gan thì đi lên cho lão tử!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Tiểu Ly Thủy Long Xà Trận

- Lũ tạp chủng Ly Thủy Tông, có gan thì đi lên cho lão tử!

Diệp Chân quơ đầu của Lệ Vân Trùng, điên cuồng hét lên!

Diệp Chân đã bị tức giận che kín!

Thù mới hận cũ, ở thời khắc này hoàn toàn bộc phát ra!

Dưới đài, đệ tử của Tề Vân Tông ở khoảnh khắc này, đối với tràng cảnh máu tanh kia không có sợ hãi, trái lại ở dưới máu tanh kích thích, ở dưới Diệp Chân dẫn dắt, trở nên nhiệt huyết điên cuồng.

- Ngao ngao...

- Ô ô...

Trong miệng rú lên, phối hợp với tình cảnh Diệp Chân quơ đầu đối thủ, tràng diện lập tức nhiệt huyết sôi trào.

Tất cả đệ tử, vô luận đệ tử ngoại môn hay nội môn, ánh mắt nhìn về phía Diệp Chân đều không giống, một ít nữ đệ tử trong mắt càng lộ ánh sáng mê mẩn. Mấy vị chân truyền xem cuộc chiến, cũng nhìn Diệp Chân khen ngợi.

Thế diện....

Thế diện của Tề Vân Tông, xem như được Diệp Chân bảo vệ!

Trên khán đài, Ly Thủy Tông Ly Thạch trưởng lão đập bàn đứng lên.

- Diệp Chân này, khinh người quá đáng!

Trong mắt phun ra lửa giận, hận không thể lập tức đốt Diệp Chân thành tro bụi.

Nhưng Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên vỗ vai Ly Thạch, ngạnh sanh nhẫn Ly Thạch trưởng lão về chỗ ngồi.

- Tiểu oa nhi náo nhiệt, chúng ta nhìn là được rồi!

- Thống soái rất trọng yếu a, một con hùng sư, giống như Diệp Chân, tuyệt đối có thể để một đám cừu non biến thành sư tử!

Đại hoàng tử Chu Huyền mở miệng nói.

- Nội tình của Ly Thủy Tông còn chưa đủ sao.

Chỉ một câu, liền để sắc mặt của Ly Thủy Tông Ly Thạch trưởng lão cực kỳ khó coi, liên đới lấy Tam hoàng tử Chu Hồn, sắc mặt cũng có chút lúng túng.

- Đại ca, lời ấy không nên nói quá sớm? Lệ Vân Trùng, chỉ là ngoại môn thứ hai của Ly Thủy Tông mà thôi, còn có một ngoại môn đệ nhất chưa lên sân khấu a!

Đến lúc này, thái độ của Đại hoàng tử và Tam hoàng tử, cũng đã có chút rõ ràng, Tề Vân Tông, Ly Thủy Tông đều là người của mỗi bên.

Dưới đài, mặt mũi của Sở Quân đã vắn vẹo đến quái dị, bị người ở ngay trước mặt chửi thành tạp chủng, đây là lần thứ nhất.

- Không dám lên sao? Tất cả Ly Thủy Tông đều là gia hỏa không có trứng chim sao?

Diệp Chân vỗ ngực của mình điên cuồng hét.

Trên đài, mặt mũi của Ly Thạch trưởng lão cùng Sở Quân tối sầm lại, Diệp Chân mắng cũng quá độc đi, đây là đang ở trước mặt Đại hoàng tử và Tam hoàng tử đó.

Không cần Ly Thạch cùng Sở Quân phát tác, ngoại môn đệ nhất của Ly Thủy Tông mặt đã đỏ bừng nhảy lên đài đấu võ.

- Diệp Chân, Sài Lập Sơn ta đến chiến với ngươi!

Sài Lập Sơn nổi giận gầm lên một tiếng, thời điểm bay người lên đài, Chân Nguyên đã hoàn toàn bành trướng.

- Chân Nguyên tam trọng?

Có người kiến thức rộng rãi thấp giọng hô một tiếng, ngoại môn đệ nhất của Ly Thủy Tông, tu vi vậy mà đạt đến Chân Nguyên tam trọng, phải biết, rất nhiều đệ tử nội môn, cũng chưa chắc có được tu vi Chân Nguyên tam trọng.

Mũi chân nhẹ nhàng điểm ở trên bệ đá một cái, Sài Lập Sơn như chim lớn đánh về phía Diệp Chân, chưởng ảnh giữa hai tay huyền hóa ra sóng nước trùng trùng điệp điệp, giống như Thiên Hà chụp vào Diệp Chân.

- Bàn Thủy Miên Chưởng?

Vừa thấy Sài Lập Sơn vận dụng chưởng pháp, Diệp Chân lập tức có xúc động muốn cười, lại dùng Bàn Thủy Miên Chưởng, đây không phải đi tìm chết sao?

Có điều, Diệp Chân không có ý nghĩ lập tức xử lý Sài Lập Sơn này, tâm tư của Diệp Chân lớn hơn rất nhiều.

Phốc!

Không có bất kỳ chiêu thức, nghiêng nghiêng bổ ra một cái Phách Không Chưởng, liền làm cho Sài Lập Sơn ở giữa không trung không thể không liên tục biến chiêu, trong nháy mắt Sài Lập Sơn nhào tới, Diệp Chân nhanh như tia chớp đá vào sơ hở của Bàn Thủy Miên Chưởng một cước, trực tiếp đá Sài Lập Sơn bay ngược mười mét, suýt nữa té xuống đài đấu võ.

- Náo loạn nửa ngày, Ly Thủy Tông liền lên một gia hỏa không có trứng chim? Được rồi, còn có người nào nữa không, đổi một cái, người không phải đối thủ của ta!

Diệp Chân không nhịn được nhìn Sài Lập Sơn phất phất tay.

Dưới đài, ánh mắt của Sở Quân trừng lớn.

Mẹ kiếp, Sài Lập Sơn là Chân Nguyên tam trọng, vậy mà lại bị Diệp Chân dùng một chưởng đánh lui?

Khuôn mặt của Sài Lập Sơn đỏ bừng lên, cuồn hồng một tiếng, xông về phía Diệp Chân lần nữa, chỉ là vẫn dùng Bàn Thủy Miên Chưởng!

Rầm rầm rầm!

Mỗi một lần, Sài Lập Sơn đều bị Diệp Chân hời hợt đánh lui, nhưng hẳn lại không giết, chỉ nhục nhã một phen, Sài Lập Sơn bị nhục nhã, lại ngao ngao cuồn hồng vọt lên.

- Đồ đàn, đối võ kỹ, đừng có dùng Bàn Thủy Miên Chưởng!

Rốt cục, ở dưới Sở Quân nhắc nhở, Sài Lập Sơn thi triển Thập Bát Chàng, lần thứ nhất tiến vào phạm vi ba mét trước người Diệp Chân.

- Đến hay lắm!

Diệp Chân ra quyền như thiểm điện, một chiêu Lôi Báo Điện Quang Quyền trực tiếp nghênh đón tiếp lấy.

Hai năm đắm giảng đây Chân Nguyên thuần thanh sắc va chạm.

Nhưng mà, Chân Nguyên của Diệp Chân vô cùng ngưng luyện thuần túy, có thể nói Chân Nguyên ngũ trọng đỉnh phong, Chân Nguyên cũng chưa chắc tinh thuần hơn Diệp Chân.

Chân Nguyên nhìn như giống nhau, nhưng trình độ Chân Nguyên ngưng luyện, lại hoàn toàn khác nhau!

Diệp Chân ngưng luyện Chân Nguyên như đao, Chân Nguyên của Sài Lập Sơn lại nông rộng như thịt.

Trong nháy mắt, Chân Nguyên của Diệp Chân giống như đao bổ vào Chân Nguyên của Sài Lập Sơn, Chân Nguyên của hắn hoàn toàn nghiền nát, trong nháy mắt đánh vào thân thể Sài Lập Sơn.

Thân hình của Sài Lập Sơn như bị điện giật, cả người không tự chủ được bay về phía sau, hiểm lại càng hiểm rơi vào biên giới đài đấu võ, khoe miệng chảy ra máu tươi, có điều, thương thế cũng không nặng, cho nên Sài Lập Sơn còn có dũng khí tiếp tục ác chiến.

Nếu Sài Lập Sơn biết một quyền này của Diệp Chân chỉ vận dụng Lôi Báo Điện Quang Quyền, ngay cả băng kinh cũng không dùng, thậm chí vì áp dụng kế hoạch của hắn, Diệp Chân ngay cả thực lực của mình, cũng chỉ thúc giục tám phần, thì Sài Lập Sơn sẽ lập tức không quay đầu lại nhảy xuống đài.

Nếu không phải tâm tư của Diệp Chân càng lớn, thì lúc này Sài Lập Sơn sớm đã chết!

Trên đài, Ly Thạch trường lão ở dưới tất cả trường lão của Tề Vân Tông nhìn soi mói, mặt mũi đã biến thành màu đỏ tía.

Lúc trước Tam hoàng tử lòng tin tràn đầy với ngoại môn đệ nhất của Ly Thủy Tông, cũng có chút lúng túng cúi đầu uống trà nước, uống cực kỳ chuyên chú, phảng phất như đang uống quỳnh tương ngọc dịch, không để ý chuyện ngoại giới chút nào.

- Đã nói rồi, người không phải đối thủ của ta, thay người đi!

Truyện đ-ược -c-ập nhậ-t nhanh nhất tại iread.vn Diệp Chân nhìn Sài Lập Sơn nói.

Khuôn mặt của Sài Lập Sơn đỏ bừng, muốn xông lên lần nữa, Diệp Chân đột nhiên lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

- Đợi một chút, ta nhớ ra rồi, người đã là ngoại môn đệ nhất của Ly Thủy Tông, trong ngoại môn của Ly Thủy Tông, không còn ai mạnh hơn người!

- Đã không có mạnh hơn, vậy các người cùng lên đi! Đúng, nói chính là các người, toàn bộ đi lên, ta khiêu chiến tất cả các người!

Diệp Chân nhìn tám tên đệ tử ngoại môn còn sót lại của Ly Thủy Tông ở dưới đài, ngoắc ngón tay khiêu khích.

Hí!

Một chọi một bầy?

Đệ tử ngoại môn nội môn ở dưới đài, lập tức lấp bắp kinh hãi.

Thập đại đệ tử ngoại môn của Ly Thủy Tông, tu vi thấp nhất cũng là Chân Nguyên nhất trọng, coi như Diệp Chân càng lợi hại, lấy một chọi chín, đây cũng quá tự đại a?

Trên đài, sắc mặt của cao tăng Tề Vân Tông trì trệ, một vị trưởng lão có chút ngời không yên.

- Diệp Chân này, thật không biết nặng nhẹ a? Loại trường hợp này, thấy tốt thì lấy liền được rồi, cần gì...

Dưới đài, tám tên đệ tử ngoại môn khác của Ly Thủy Tông lại nổi giận!

Gặp qua vũ nhục người, nhưng chưa thấy qua vũ nhục người như thế, đồng loạt đứng lên!

Nhưng mà, lại không một người dám lên đài!

Gánh không nổi mặt mũi đó!

Chín cái đánh một, thắng, tuyệt đối không ai vỗ tay!

Ngộ nhỡ thua, không nói để tiếng xấu muôn đời, nhưng ở trong lịch sử của Ly Thủy Tông và Tề Vân Tông, tiếng thối trăm năm tuyệt đối là có!

Trên đài, Sài Lập Sơn đánh cực kỳ biệt khuất, giống như xin giúp đỡ nhìn về phía các sư huynh đệ ở dưới đài, nói thật, đối mặt Diệp Chân, hẳn thật không có lòng tin thủ thắng.

Nhưng nếu các sư huynh đệ ở dưới đài đi lên giúp một tay, vậy nói không chính xác rồi!

- Thế nào, Ly Thủy Tông các người, tất cả đều là gia hỏa không có trứng sao? Lão tử dám khiêu chiến các người, các người đánh một mình ta, còn không dám lên đài? Gia hỏa không có trứng, cả đám đều không có trứng!

Trong tiếng quát mắng, Diệp Chân còn không ngừng ra tay đánh người, mắng đến người Ly Thủy Tông ở trên đài dưới đài tức đến run rẩy

không thôi.

- Lên, con mẹ nó toàn bộ lên cho ta, giết, nhất định phải giết tên hỗn đản Diệp Chân này cho ta!

Không cần các đệ tử của Ly Thủy Tông đấu tranh tư tưởng gì, Sở Quân đã làm thay bọn hăn.

Sở Quân đã bị Diệp Chân làm cho sắp điên rồi, hăn càng hận Diệp Chân, Diệp Chân càng hăng hái, để Sở Quân hận không thể tự mình lên đài động thủ xử lý đối phương!

Thoáng chốc, còn dư lại tám tên đệ tử ngoại môn của Ly Thủy Tông, xoát xoát xoát nhảy lên đài đấu võ, xếp thành một hàng, cùng một thời gian bày ra tư thế công kích Diệp Chân.

- Rốt cục đều lên sao?

Lệ quang tử trong mắt Diệp Chân lóe lên, hăn muốn chính là cái này.

Hăn muốn chơi một võ lớn!

Ly Thủy Tông đuổi giết hăn vạn dặm, cũng nên trả một chút máu.

Nhìn thấy chúng đệ tử lên đài, ánh mắt giận dữ của Sở Quân tự nhiên thanh minh, nhớ tới sự tình của Diệp Chân trước đây.

Ở quận thành Âm Sơn xử lý gần trăm đệ tử của Ly Thủy Tông, ở dưới gần trăm đệ tử cùng mấy trăm đại quân vây giết nhẹ nhõm chạy ra, về sau, vậy mà có thể thiết kế giết chết Kim Thái, lại về sau, lợi dụng Ngân Tuyến Ma Điều Vương hại hăn thành bộ dáng như vậy.

- Không đúng, Diệp Chân tuyệt đối không phải người không biết nặng nhẹ, ngược lại là một tồn tại làm việc rất có tiến thối, vậy bây giờ Diệp Chân khiêu chiến tất cả mọi người...

Nghĩ tới đây, con người của Sở Quân co rụt lại, đột nhiên cả kinh.

Trong nháy mắt tiếp theo, Sở Quân đã không còn bình tĩnh nhìn chín tên đệ tử của Ly Thủy Tông ở trên đài diên cuồng hét lên.

- Bày trận, Sài Lập Sơn, người làm trận nhãn, chỉ huy tám người bọn hãn bày Tiểu Ly Thủy Long Xà trận!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chương Môn Phần Nộ

Ở trong mắt đệ tử Ly Thủy Tông, mệnh lệnh của chân truyền sư huynh Sở Quân, như là thánh chỉ.

Nghe được mệnh lệnh, Sài Lập Sơn đang cảm thấy có chút khó xử, chân liền đạp Long Xà bộ đặc hữu của Ly Thủy Tông, thân hình xoay chuyển, khẽ quát một tiếng:

- Lập trận!

Tám tên đệ tử ngoại môn của Ly Thủy Tông ở dưới Sài Lập Sơn dẫn dắt, chân bước long xà, trong lúc chạy vội, như long phục xà hành, thời gian trong nháy mắt, liền mơ hồ vây quanh Diệp Chân lại.

- Tiểu Ly Thủy Long Xà trận?

Trên đài, Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên không khỏi nhíu mày, ánh mắt có chút lo lắng, Tiểu Ly Thủy Long Xà trận này, không tính là trận pháp chân chính, cao nữa cũng không tính là một loại pháp môn phối hợp chém giết.

Nhưng dùng để đối phó võ giả dưới Dẫn Linh cảnh, tác dụng lại vô cùng lớn.

Cao tầng khác của Tề Vân Tông, ngay cả Đại hoàng tử Chu Huyền cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Nguyên nhân rất đơn giản, Ly Thủy Long Xà Trận của Ly Thủy Tông quá có tiếng tăm.

Trăm năm trước, Ly Thủy Tông là dựa vào Ly Thủy Long Xà Trận này lập nghiệp.

Ly Thủy Long Xà Trận chia làm hai trận lớn nhỏ, nhất là Tiểu Ly Thủy Long Xà trận, đệ tử Ly Thủy Tông hành tẩu giang hồ đều coi là bản lĩnh áp đáy hòm.

Tiểu Ly Thủy Long Xà trận, có thể lớn có thể nhỏ, vô cùng linh hoạt, ít nhất ba người mới có thể bày trận, nhiều nhất, có thể bố thành đại trận trăm người, không chỉ linh hoạt, uy lực cũng rất khả quan.

Tiểu Ly Thủy Long Xà trận dưới mười người, được xưng trận nhân vô địch cùng giai.

Tiểu Ly Thủy Long Xà trận cần một trận nhân làm chủ đạo, lấy tu vi của trận nhân tham chiếu, một khi Tiểu Long Xà trận dưới mười người hoàn thành, quét ngang cùng giai.

Trên thực tế, một khi Tiểu Ly Thủy Long Xà trận tiếp cận mười người hình thành, vượt cấp ngăn địch cũng không phải vấn đề.

Nói cách khác, sau khi Sài Lập Sơn tu vi đạt tới Chân Nguyên tam trọng chủ đạo Tiểu Ly Thủy Long Xà trận, ở trong Chân Nguyên tam trọng là tồn tại vô địch, thậm chí chống lại đối thủ Chân Nguyên tứ trọng, cũng có thể chiến thắng.

Trong lúc nhất thời, đệ tử nội môn ngoại môn của Tề Vân Tông thấy Diệp Chân bị Tiểu Ly Thủy Long Xà trận tiến thối tự nhiên vây quanh, từng cái lộ ra vẻ lo lắng.

- Sài Lập Sơn, còn đứng đó làm gì? Giết cho ta, có cơ hội, lập tức giết Diệp Chân!

Thanh âm tàn nhẫn của Sở Quân vang lên bên tai Sài Lập Sơn.

- Lên!

Sài Lập Sơn quát một tiếng chói tai, đệ tử Ly Thủy Tông cùng nhau di động, phảng phất như giao long chuyển mình, đầu đuôi đều động, lấy Sài Lập Sơn làm chủ đạo, đồng thời lao về phía Diệp Chân.

Nhìn thấy Tiểu Ly Thủy Long Xà trận bắt đầu chuyển động, Ly Thạch trưởng lão, Sở Quân, Tam hoàng tử Chu Hồn, trong mắt lóe lên hàn mang, cực kỳ mong đợi nhìn chăm chăm lên đài đấu võ.

Đồng thời, cao tầng của Tề Vân Tông, mấy ngàn đệ tử nội môn ngoại môn của Tề Vân Tông cũng ở thời khắc này nín thở, nhìn chăm chăm vào đấu võ trường.

Nhìn chín tên đệ tử của Ly Thủy Tông long phục xà hành đánh tới mình, khóe miệng của Diệp Chân thoáng hiện qua một tia khinh thường, thân hình sừng sững như núi.

Không sai, mới nhìn Tiểu Ly Thủy Long Xà trận thì rất lợi hại, chín tên đệ tử, có công có thủ, tiến thoái tự nhiên, có thể để người bị công kích san sẻ áp lực cho những người khác, đầu đuôi nối liền, nếu kéo dài, đối thủ nhất định sẽ thua!

Nhưng, đó là xây dựng ở dưới tình huống tu vi kém không nhiều.

Mới nhìn vào, tám tên đệ tử Chân Nguyên nhất trọng của Ly Thủy Tông, so với tu vi Chân Nguyên tam trọng tu vi của Diệp Chân, thì chênh lệch không tính quá nhiều.

Nhưng tu vi cũng không đại biểu chiến lược.

Lấy Chân Nguyên thuần túy của Diệp Chân, chiến lược của hắn, đuổi sát Chân Nguyên ngũ trọng.

Trọng yếu hơn là, Diệp Chân có đại sát khí như Chân Nguyên bí kỹ!

Xoẹt!

Trong chốc lát, trường kiếm của ba gã đệ tử Ly Thủy Tông ở đuôi trận đồng thời đâm về phía thượng trung hạ trên người Diệp Chân, Sài Lập Sơn làm chủ trận, dưới chân Long Xà bộ xoay chuyển, liền vòng tới sau lưng của Diệp Chân, ngang nhiên xuất kích!

Xoạt!

Vòng xoáy Chân Nguyên run lên bần bật, trong đan điền của Diệp Chân, lượng lớn Chân Nguyên tuôn trào ra, một tầng cương khí hộ thể màu xanh đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài cơ thể Diệp Chân, âm thanh trường kiếm xuy xuy xùy không dứt bên tai, nhưng đều không ngoại lệ, tất cả công kích, đều bị cương khí hộ thể ngưng luyện cao độ của hắn ngăn lại.

Cơ hồ là đồng thời, Diệp Chân quay người, thân hình như điện, dùng Lôi Báo Băng Quyền nghênh đón tiếp lấy.

Ầm!

Hai đạo Chân Nguyên màu xanh hung hăng va chạm.

Không chút bất ngờ, Chân Nguyên của Diệp Chân như đao bổ vào trong cơ thể Sài Lập Sơn, nhưng lúc này, Diệp Chân không có chút giữ lại nào, bạo phát ra toàn bộ thực lực.

Ầm!

Sài Lập Sơn như bị sét đánh, thân thể phảng phất như điều đứt dây bay về phía sau.

Ai cũng không thể tưởng được, dưới tình huống bốn phía giáp công, Diệp Chân còn có thể toàn lực đối phó Sài Lập Sơn.

Ngay nháy mắt Sài Lập Sơn bị kích thương, thân hình của Diệp Chân như tia chớp nhào tới, tay trái bắt lấy cổ chân của Sài Lập Sơn, thân hình của hắn như tơ liễu bị kéo bay lên cao, sau đó Diệp Chân dùng thiên cân trụ, thân hình mạnh mẽ trầm xuống.

Hai cổ lực lượng xoắn giết, thân hình của Sài Lập Sơn không bị khống chế bay trở về.

Lúc này, thân hình của Diệp Chân thuận thế đi theo, tay phải làm hình Kiếm chỉ, Chân Nguyên Kiếm Chỉ dài hơn một trượng dâng trào ra. Từ khi Nhất Khí Hỗn Nguyên Công của Diệp Chân đột phá đến tầng năm, cương khí có thể ly thể ba trượng, chiều dài của Chân Nguyên Kiếm Chỉ, cũng tăng vọt đến hơn một trượng sáu.

Ánh sáng lập lòe, Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân cắt qua không gian.

Xoạt xoạt xoạt xoạt!

Giống như cắt dưa hấu, tám tên đệ tử khác của Ly Thủy Tông vây quanh trận thế của Tiểu Ly Thủy Long Xà trận, đầu lập tức bay lên giữa không trung.

Xuy xuy xuy xuy!

Tám cột suối máu cao hơn hai thước, mạnh mẽ từ trong tám thi thể không đầu phun ra, huyết vũ đầy trời!

Tay trái buông lỏng, Diệp Chân tùy ý thân hình của Sài Lập Sơn bay ra, nhìn cũng không nhìn, từ ngón tay bắn tới một tia cương khí, xoạt!

Đầu của Sài Lập Sơn lập tức bay lên.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người ngây người!

Toàn bộ đấu võ trường từ trên xuống dưới mấy ngàn người, toàn bộ sửng sờ!

Đừng thấy nói nhiều như vậy, trên thực tế những việc này, tất cả phát sinh ở trong điện quang hỏa thạch, chỉ một hai tức mà thôi.

Nháy mắt trước đó, Ly Thạch, Sở Quân, thậm chí Tam hoàng tử Chu Hồn còn chờ mong Tiểu Ly Thủy Long Xà trận lập kỳ công, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, chín cái đầu người bay vút lên, chín cột suối máu phun bắn đầy trời.

Chênh lệch quá lớn!

Lớn đến ngay cả đám người Tề Vân Tông chờ mong Diệp Chân thắng cũng không kịp phản ứng.

Trong nháy mắt tiếp theo, tiếng thét chói tai vang vọng ở trên không toàn bộ đấu võ trường.

Thấy chín cái đầu người bay lên không trung, suối máu phun tung tóe, để đám đệ tử nhất gan của Tề Vân Tông, nhất là một ít nữ đệ tử, đều hét lên the thé, thậm chí còn có người bị sợ khóc.

Trên đài, thần sắc của Tam hoàng tử ngẩn ngơ, thân thể hơi nghiêng về phía trước chậm rãi tựa lên ghế dựa.

Dưới đài, đầu của Sài Lập Sơn bay ra, vừa vắn rơi xuống trong ngực Sở Quân, cái đầu người này, lập tức đánh thức Sở Quân còn bị một màn kia

dọa sợ ngậy người.

Tất cả căn nguyên của chuyện này, lập tức rõ ràng hiển hiện ở trong lòng Sở Quân.

Sau khi Diệp Chân giết Lệ Vân Trùng, thời điểm đối chiến Sài Lập Sơn, cũng không có sử dụng toàn lực, ngược lại ra sức chọc giận bọn hắn, để toàn bộ đệ tử Ly Thủy Tông khác lên đài.

Chính là vì giờ khắc này!

Đây hết thảy, từ vừa mới bắt đầu, tất cả đều là âm mưu của Diệp Chân!

Diệp Chân muốn chém hết đệ tử của Ly Thủy Tông bọn hắn!

- Lại trúng kế! Vậy mà lại trúng kế!

T-ruyện được bi-ên --tập tại iread.vnHiểu được điểm này, Sở Quân như bị sét đánh, cảm giác sỉ nhục hiện lên trên mặt.

Sóng linh lực cuồng bạo từ trên người Sở Quân tản ra.

- Diệp Chân, a... Diệp Chân, ta muốn giết ngươi!

Rống một tiếng, thân hình của Sở Quân đột nhiên lơ lửng lên, định liệu lĩnh đánh chết Diệp Chân đang gần trong gang tấc.

Hừ hừ hừ hừ!

Bốn tiếng rít phá không đột nhiên từ trên không trung kích xạ tới, bốn đạo kiếm quang rơi ở bốn phía Sở Quân, áp chế đến Sở Quân không dám vọng động chút nào!

- Họ Sở, nếu không phải chưởng môn ngăn cản, kỳ thật ta rất nguyện ý để người xông lên đài đấu võ, ra tay với Diệp Chân, sau đó lão nương liền không để ý mọi việc, danh chính ngôn thuận một kiếm bổ người!

Thanh âm của Liêu Phi Bạch từ trong hư không xa xa truyền đến, dọa đến sắc mặt của Sở Quân đại biến, ngoan ngoãn thu Linh lực bay xuống mặt đất.

Bị âm thanh của Liêu Phi Bạch dọa sợ, Ly Thạch trưởng lão ở trên đài suýt nữa bị một màn này làm cho đau lòng đến ngất đi, nhìn Diệp Chân nghiêm nghị chất vấn.

- Diệp Chân, nói, bí kỹ Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Ly Thủy Tông ta, làm sao người học trộm được?

Dưới đài, ánh mắt của Sở Quân co lại, ý thức đến trọng điểm chân chính, Chân Nguyên bí kỹ, là bí mật bất truyền của Ly Thủy Tông, cho dù đệ tử nội môn của Ly Thủy Tông, người có thể học được cũng là trong trăm không một.

Nhưng mà hiện tại, Diệp Chân lại học được, còn dùng Chân Nguyên bí kỹ đồ sát đệ tử của Ly Thủy Tông bọn hắn.

Đánh mặt!

Đây tuyệt đối là đang đánh mặt!

- Diệp Chân, nói mau, làm sao người học trộm được Chân Nguyên Kiếm Chỉ?

Toàn thân Diệp Chân máu me đầm đìa, sát khí đầy người, tức giận nhìn Sở Quân quát.

- Ta nhật được ở trên đường, như thế nào, người muốn cắn ta?

- Người...

Sở Quân chán nản.

Nhưng mà trên đài, khuôn mặt của Ly Thạch trưởng lão lại trở nên vô cùng nghiêm túc.

- Diệp Chân, Chân Nguyên Kiếm Chỉ này chính là bí mật bất truyền của bốn tông, tốt nhất người nên thành thật giải thích ra, nếu không, cho dù đến chân trời góc biển, lão phu cũng quyết giết người!

Ly Thạch trưởng lão gằn từng chữ nói.

Sắc mặt của cao tăng Tề Vân Tông biến đổi, Quách Kỳ Kinh đứng dậy, khuôn mặt khó coi, khí thế tuôn ra phong tỏa Ly Thạch trưởng lão lại, phong vân biến sắc.

- Ly Thạch trưởng lão, người là đang đại biểu Ly Thủy Tông, chính thức tuyên chiến với Tề Vân Tông chúng ta sao?

Quách Kỳ Kinh nói.

Quách Kỳ Kinh nói không nặng không nhẹ, lại như lôi đình, oanh một tiếng, bổ đến sắc mặt của Ly Thạch trưởng lão và Sở Quân tái nhợt, Ly Thạch trưởng lão vội vàng chấp tay tạ lỗi.

Trên bầu trời, bốn đạo kiếm quang của Liêu Phi Bạch phóng ra quang hoa, rất có ý tứ chưởng môn ra lệnh một tiếng, sẽ chặt đầu Sở Quân ngay, dọa cho Sở Quân và Ly Thạch run rẩy gần chết.

- Quách chưởng môn, người hiểu lầm... hiểu lầm, ta không phải ý tứ kia... ta tuyệt đối không có ý tứ kia.

Bởi vì kinh hãi, sắc mặt của Ly Thạch trưởng lão tái nhợt như tờ giấy, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát.

- Vậy vừa rồi người nói chân trời góc biển cũng phải chém giết đệ tử Diệp Chân của tông ta là có ý gì?

Quách Kỳ Kinh không có ý buông tha Ly Thạch trưởng lão, nghiêm nghị truy vấn.

Mặt mũi của Ly Thạch trưởng lão đã nhăn thành hoa cúc, gấp đến độ thiếu chút nữa khóc lên.

Ly Thủy Tông tuyên chiến với Tề Vân Tông, đây không phải ông cụ thất cố, chán sống sao?

Mặc dù những năm gần đây thực lực của Ly Thủy Tông đuổi sát Tề Vân Tông, nhưng mà nội tình của Tề Vân Tông, thủy chung không phải Ly Thủy Tông, một môn phái mới phát chưa tới trăm năm có thể so sánh.

Nếu không phải vài thập niên trước xảy ra sự tình kia, Ly Thủy Tông nào dám nhe răng với Tề Vân Tông.

- Ta... Nhiều đệ tử chết như vậy, Quách chưởng môn, ta nhất thời nóng vội, nhất thời nóng vội mà thôi!

Lúc này Ly Thạch trưởng lão hận không thể moi tim ra cho Quách Kỳ Kinh xem.

- Hừ, được rồi, coi như người nhất thời nóng vội!

Quách Kỳ Kinh xem như đã đồng ý Ly Thạch trưởng lão giải thích, nhưng thời điểm Ly Thạch trưởng lão muốn thở ra một hơi, Quách Kỳ Kinh lại đột nhiên chỉ Sở Quân, thản nhiên nói.

- Ly Thạch, việc này tạm thời coi như người nhất thời nóng vội, nhưng nếu đệ tử Diệp Chân của tông ta có bất kỳ ngoài ý muốn, vô luận chân trời góc biển, ta cũng nhất định chém đầu của Sở Quân, để hấn chôn cùng!

Trong nháy mắt này, Sở Quân đang bị bốn đạo kiếm quang của Liêu Phi Bạch bao phủ, không khỏi rùng mình một cái!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tam Hoàng Tử Mời Chào

- Ta tuyên bố, lần này hai tông thi đấu, đài chủ sau cùng là Tề Vân Tông Diệp Chân!

Theo Thất trường lão của Tề Vân Tông tuyên bố, đệ tử ngoại môn nội môn của Tề Vân Tông hoan hô như sấm động, bộ dáng kia, còn cao hứng hơn cả Diệp Chân lấy được đài chủ.

Trên khán đài, các cao tăng Tề Vân Tông vui vẻ ra mặt, ánh mắt nhìn về phía Diệp Chân đẫm máu ở trên đài đã không giống lúc trước, đều đang tính toán, Diệp Chân sắp trở thành đệ tử nội môn, bọn họ có phải nên làm chút gì đó hay không?

Vừa rồi Ly Thạch trường lão bởi vì bị Quách Kỳ Kinh lấy cớ nói sai mà trừng trị một trận, lúc này gương mặt cực kỳ uể oải.

Mặc dù hẳn rất muốn nói Diệp Chân không có tư cách lên đài luận võ, cũng không nói ra miệng được.

Kẻ thất bại, không có quyền lợi kia!

Ly Thạch lo lắng hơn chính là, qua chiến dịch này, ảnh hưởng với Ly Thủy Tông như thế nào.

Trận chiến này, top mười ngoại môn của Ly Thủy Tông toàn quân bị diệt, có trời mới biết truyền vào trong giang hồ sẽ bị nói thành cái bộ dáng gì, gây chuyện không tốt, sẽ tạo thành đả kích trí mệnh đối với danh vọng của Ly Thủy Tông.

- Tam đệ, luận võ đã chấm dứt, mau theo ta đi phát ban thưởng thôi!

Trên đài, Đại hoàng tử Chu Huyền đứng dậy nói.

- Ân!

Tam hoàng tử Chu Hồn đứng dậy, sắc mặt rất khó coi.

Nguyên bản, hẳn vốn nghĩ lần này Ly Thủy Tông sẽ đại thắng, mượn Ly Thủy Tông đại thắng, đến chèn ép Tề Vân Tông, cũng có thể mở rộng lực ảnh hưởng của hắn ở trong đế quốc, vì tương lai súc tích lực lượng.

Nhưng không nghĩ tới, thua thảm hại.

Đây hết thảy, đều bởi vì Diệp Chân!

Tam hoàng tử Chu Hồn cũng coi như tâm trí kiên định, trong nháy mắt vẻ phiến muộn trên mặt liền tan biến, cùng Đại hoàng tử Chu Huyền song song đi lên đài đấu võ, trong con người có tinh quang bắn ra bốn phía nhìn Diệp Chân.

Ở trên đài đấu võ, thời điểm Đại hoàng tử Chu Huyền đưa Yêu Linh Đê Nguyên Đan và Tam hoàng tử Chu Hồn trao Bảo khí hạ phẩm Thiên Tinh Kiếm, Diệp Chân mới cảm nhận được kinh hỉ to lớn.

Xoát!

Có chút thôi động Chân Nguyên, một đạo kiếm quang mang theo hàn khí từ trong Thiên Tinh Kiếm bắn ra, trong nháy mắt liền xuyên thấu đài đấu võ làm bằng đá!

- Kiếm tốt!

Diệp Chân tán thán nói.

Thực lực, đây là thực lực mang tới chỗ tốt.

Thông thường đệ tử của Tề Vân Tông, phấn đấu vài chục năm, cũng không nhất định có thể có được hai thứ trân quý này, nhưng Diệp Chân, lại nhẹ nhõm lấy được tới tay.

Nhất là thời điểm Diệp Chân tiếp Bảo khí hạ phẩm Thiên Tinh Kiếm, cơ hồ tất cả đệ tử nội môn đều đỏ mắt không thôi, kể cả đệ nhất thiên tài của nội môn Trường Tôn Nhiên cũng lộ ra một tia ao ước.

Nguyên nhân rất đơn giản, Bảo khí hạ phẩm quá trân quý, chỉ cần nắm kiếm trong tay, thực lực sẽ tăng lên một cấp bậc.

- Diệp Chân, cố gắng tu luyện, bản vương coi trọng ngươi!

Đại hoàng tử Chu Huyền có chút thân mật vỗ vai của Diệp Chân.

Diệp Chân mỉm cười gật đầu.

Nói thật, nếu đổi lại trước kia, Diệp Chân nhìn thấy hai vị hoàng tử, sợ là sẽ khấn trương, hưng phấn đến toàn thân run rẩy.

Nhưng mà hiện tại, lòng của Diệp Chân lại yên tĩnh như nước.

Hoàng tử mà thôi, có cái gì phải khấn trương.

Đây là thực lực, tầm mắt tăng lên mang tới biến hóa.

- Diệp Chân, trong phủ bản vương còn thiếu một đại giáo đầu võ đạo, có nguyện ý nhận chức hay không?

Tam hoàng tử Chu Hồn đột nhiên nói.

Không đợi Diệp Chân trả lời, Tam hoàng tử Chu Hồn lại nói:

- Đương nhiên, không cần người phải ngày đêm ở trong phủ của bản vương, hàng năm ở trong phủ của bản vương chỉ điểm hai ba ngày là được, còn có thể nhận được tài nguyên tu luyện vượt quá tưởng tượng của người. Hơn nữa, nếu người nguyện ý, bản vương tùy thời có thể đề cử cho binh bộ, để người thống lĩnh một quân, vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay!

Mời chào!

Đây là trắng trợn mời chào!

Sắc mặt của Đại hoàng tử Chu Huyền trở nên khó coi, tướng ăn của lão tam này, cũng quá khó coi đi?

Thấy thiên tài có tiềm lực, liền muốn thu vào dưới trướng của mình.

Cùng thời khắc đó, ánh mắt của Đại hoàng tử Chu Huyền lại có chút khẩn trương nhìn về phía Diệp Chân.

Mười bảy tuổi, tu vi có thể đạt tới Chân Nguyên tam trọng, ngày sau rất có khả năng đột phá đến Dẫn Linh cảnh, như vậy, Diệp Chân có khả năng rất lớn trở thành đệ tử chân truyền của Tề Vân Tông.

Lực ảnh hưởng của một đệ tử chân truyền, tuyệt đối là khó có thể lường được.

Nếu Diệp Chân đi theo Tam hoàng tử Chu Hồn, thế lực của hắn chẳng phải là...?

Thế nhưng mà, có một số việc, là do thiên định.

Cái gọi là vào trước làm chủ, thời điểm Tam hoàng tử Chu Hồn ngồi ở bên Ly Thủy Tông, liền sớm quyết định hết thảy.

Dù Tam hoàng tử Chu Hồn cho ra điều kiện hậu đãi tới cực điểm, nhưng như trước không cách nào đả động Diệp Chân.

- Thật có lỗi, tu luyện làm trọng, ta không muốn bởi vì ngoại sự mà quấy nhiễu tu luyện!

Truyện đ.ược biên. tập tại iread.vn.Diệp Chân nói.

Sắc mặt của Tam hoàng tử Chu Hồn đột nhiên biến đổi, trầm giọng nói:

- Diệp Chân, ngươi không suy nghĩ kỹ một chút sao? Bản vương...

- Không cần!

Tam hoàng tử Chu Hồn còn chưa nói hết, Diệp Chân đã cắt ngang, để Tam hoàng tử Chu Hồn cứng ở đó, trên mặt hiện ra vẻ lúng túng!

- Hừ! Diệp Chân, ngươi đừng hối hận!

Hừ lạnh một tiếng, âm thanh của Tam hoàng tử Chu Hồn u ám nói.

Lúc này đây, Diệp Chân lại không thèm trả lời, trực tiếp quay người rời đi.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Diệp Chân đã sớm rõ ràng, cái gì hoàng tử vương tử, cũng không bằng thực lực cường đại. Chỉ cần Diệp Chân kiên trì tu luyện, thời điểm nắm đấm đủ cứng, cho dù là hoàng tử thấy Diệp Chân, cũng phải quỳ lạy!

Trên khán đài, Ly Thạch trưởng lão còn muốn giãy dụa lần cuối!

- Quách chương môn, hai tông thi đấu, Diệp Chân này lại tàn sát tất cả đệ tử ngoại môn của Ly Thủy Tông chúng ta, chuyện này, ngươi nhất định phải cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng!

Ly Thạch trưởng lão cả giận nói.

- Ly Thạch trưởng lão, ta nhớ lúc trước ngươi từng nói, các đệ tử vì giải thưởng lớn mà hưng phấn không thôi, nhất thời thu tay không kịp là rất bình thường, bây giờ, chuyện này cũng rất bình thường mà thôi!

Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên rốt cuộc tìm được cơ hội giải hận.

Ly Thạch trưởng lão ngẩn người.

- Cái này không giống chứ. Mười tên đệ tử ngoại môn, đều bị Diệp Chân giết, đây là mưu sát...

- Có cái gì không giống? Diệp Chân một người khiêu chiến các người, không hạ ngoan thủ, chẳng lẽ còn chờ bị các người bổ sao? Tài nghệ không bằng người, đáng đời! Còn chút chút méo mó!

Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên nói, làm Ly Thạch trưởng lão đỏ bừng cả mặt, rốt cuộc nói không nên lời.

- Có ai không, phái vài đệ tử, thu thập thi thể của đệ tử Ly Thủy Tông lại, để đám người Ly Thạch mang đi, miễn cho có người nói Tề Vân Tông chúng ta vô nhân đạo.

Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên nói.

Theo Diệp Chân thắng lợi, hai tông thi đấu kết thúc, Quách Kỳ Kinh tùy ý khích lệ đệ tử ngoại môn nội môn vài câu, định giải tán mọi người.

Ngay lúc này, ở trên đài đấu võ, Diệp Chân dính đầy máu tươi đột nhiên tiến lên trước vài bước, chấp tay nói:

- Thừa chương môn, đệ tử có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo chương môn!

Đám đệ tử ngoại môn nội môn vốn muốn tán đi đều ngẩn người, hơi nghi hoặc một chút, Diệp Chân muốn làm gì?

- Có chuyện gì?

Quách Kỳ Kinh đối với Diệp Chân vừa ngăn cơn sóng dữ, cũng rất có hảo cảm.

- Thưa chương môn, đệ tử bởi vì chuyện Mông gia, bỏ lỡ tông môn thi đấu mỗi năm một lần, cũng bỏ lỡ cơ hội tấn cấp làm đệ tử nội môn, đệ tử muốn...

Nghe xong một nửa, Quách Kỳ Kinh nhíu mày.

- Diệp Chân, ý của người bản tọa rõ ràng, đệ tử nội môn đúng không? Người lập đại công cho tông môn, sau khi bản tọa và chư vị trưởng lão thương nghị, có thể đặc biệt tấn thăng người làm đệ tử nội môn...

Vừa nói, trên mặt Quách Kỳ Kinh có chút không vui, chuyện này, Diệp Chân người gặp cái gì? Người lập công lao lớn như vậy, tông môn còn có thể bạc đãi người?

Còn cần ở trước mặt mọi người hỏi thăm chương môn như hấn sao?

Nghe được Quách Kỳ Kinh nói, Diệp Chân vội vàng vung tay.

- Thưa chương môn, đệ tử không phải ý này!

- Vậy người có ý gì?

Quách Kỳ Kinh lại nhíu mày.

- Thưa chương môn, đệ tử nhớ rõ, ngoại trừ thi đấu hàng năm, đệ tử ngoại môn còn có hai phương pháp khác, tấn cấp làm đệ tử nội môn.

Diệp Chân nói.

Quách Kỳ Kinh nở nụ cười.

- Đúng vậy, xông qua Ngư Long Cứu Biển đệ tử biển, hoặc đánh bại một đệ tử nội môn tùy ý, thân phận có thể tấn chức, người lựa chọn phương pháp nào?

- Khiêu chiến đệ tử nội môn!

Diệp Chân không chút do dự đáp.

Lời vừa nói ra, Nhạc Thừa Tổ ở trong đám đệ tử nội môn, sắc mặt đại biến.

- Người muốn khiêu chiến ai?

- Hửn! Ta muốn khiêu chiến đệ tử nội môn Nhạc Thừa Tổ!

Ở trên đài đấu võ, Diệp Chân chỉ Nhạc Thừa Tổ ở phía xa.

Diệp Chân vừa nói ra, dưới đài lập tức ồn ào.

Trên đài, trong tám vị trưởng lão của Tề Vân Tông, ngoại trừ Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang, sắc mặt của những người khác đều trở nên cổ quái!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thế Quân Lực Địch Ngoan Giả Thẳng

Bây giờ Diệp Chân ở trước mặt mấy ngàn đệ tử nội môn của Tề Vân Tông, khiêu chiến Nhạc Thừa Tổ, muốn coi Nhạc Thừa Tổ thành đá kê chân tấn cấp, khiến các trưởng lão của Tề Vân Tông nhớ tới sự tình mấy canh giờ trước ở trong đại điện nghị sự.

Trước khi Liêu Phi Bạch đi, giao cho Diệp Chân một nhiệm vụ... tìm cơ hội xử lý Nhạc Thừa Tổ.

Lúc đó, các trưởng lão Tề Vân Tông không mấy để ý, thứ nhất, bọn hắn cảm thấy Diệp Chân khó có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này, dù sao Tề Vân Tông là cấm đồng môn tương tàn.

Thứ hai, bọn hắn đều cảm thấy, kia rất có thể chỉ là Liêu Phi Bạch nói nhảm mà thôi.

Nhưng mà cử động của Diệp Chân hiện tại, lại làm cho các trưởng lão Tề Vân Tông ý thức được một chuyện.

Liêu Phi Bạch không hề nói giỡn!

Diệp Chân, là đang thực hiện !

Bằng không, nhiều đệ tử nội môn tu vi thấp kém như vậy không khiêu chiến, hết lần này tới lần khác Diệp Chân muốn khiêu chiến Nhạc Thừa Tổ tu vi đạt tới Chân Nguyên tứ trọng đỉnh phong?

Không chỉ rất nhiều trường lão ý thức được điểm này, ngay cả Quách Kỳ Kinh cũng ý thức được điểm ấy.

- Khiêu chiến đệ tử cao cấp để tấn cấp, đây là quy củ trăm ngàn năm qua của Tề Vân Tông, ngay cả chưởng môn như ta cũng chỉ có thể tuân theo. Nhưng mà, Diệp Chân người phải nhớ kỹ một điều, đồng môn tranh tài, điểm đến thì ngừng, không thể gây thương tích!

Quách Kỳ Kinh rất có thâm ý nói với Diệp Chân.

- Nhạc Thừa Tổ, dám chiến với Diệp Chân ta một trận hay không!

Trong nháy mắt tiếp theo, cả người Diệp Chân dính đầy máu tươi chỉ về phía Nhạc Thừa Tổ, nghiêm nghị quát lên. Quanh người sát khí bão táp, bay thẳng về phía Nhạc Thừa Tổ.

Sát khí kia hung lệ, vậy mà để vài tên đệ tử ngoại môn ở trước người Nhạc Thừa Tổ ngã trái ngã phải!

- Cuồng vọng!

- Diệp Chân, liền để sư huynh ta giáo huấn người một chút, để người biết cái gì là lễ tiết!

Nhạc Thừa Tổ tức hồng hển nhảy lên đài đấu võ.

Không chỉ bởi vì Diệp Chân mấy lần gọi thẳng tên huý, trọng yếu hơn là, Diệp Chân lấy hãn làm đá kê chân tấn cấp!

Có thể nói, từng đệ tử nội môn bị đệ tử ngoại môn khiêu chiến, đều là sỉ nhục! Đều là trắng trợn nhục nhã đệ tử nội môn bị khiêu chiến!

Thắng, có gì vui vẻ!

Thua, liền không còn đất dung thân!

Dưới đài, rất nhiều đệ tử nội môn bắt đầu nghị luận âm ỉ, Kim Nguyên Bảo lại gấp đến vò đầu bứt tai!

Cơ hội đấy!

Cơ hội kiếm bạc thật tốt!

Thế nhưng mà chưởng môn, thậm chí Đại hoàng tử, Tam hoàng tử đều ở đây, hãn không có lá gan mở sòng. Lúc này ở đây có mấy ngàn người, vô số đệ tử nội môn giàu chảy mỡ, nếu mở sòng bạc, sẽ kiếm được bao nhiêu?

- Chết chim chỉ lên trời, vì bạc, đánh cược!

Nhưng thời điểm Kim Nguyên Bảo quyết định đánh cược, hai người ở trên đài đấu võ, đã chiến lại với nhau, để Kim Nguyên Bảo buồn bực không thôi.

Diệp Chân là muốn cho Kim Nguyên Bảo cơ hội, thế nhưng Nhạc Thừa Tổ vội vàng chứng minh mình, lại không cho Kim Nguyên Bảo thời gian.

- Xem chiêu!

Nhạc Thừa Tổ gầm lên một tiếng, quyền ảnh đột nhiên tuôn ra Chân Nguyên hỏa sắc, chụp về phía Diệp Chân. Vừa ra tay, Nhạc Thừa Tổ liền vận dụng võ kỹ mạnh nhất của hãn... quyền pháp Nhân giai trung phẩm Liệt Viêm Thần Quyền!

- Lôi Quang Như Báo!

Thân hình của Diệp Chân hóa thành ánh sáng lôi điện, thi triển ra Lôi Báo Băng Quyền, nghênh đón Nhạc Thừa Tổ.

Không thể không nói, Nhạc Thừa Tổ là Chân Nguyên tứ trọng đỉnh phong, vẫn là có mấy phần bản lãnh, lúc trước ở trước cửa đại điện nghị sự,

chỉ là bị Diệp Chân đánh trở tay không kịp mà thôi.

Thì triển ra Liệt Viêm Thần Quyền, mảng lớn mảng lớn ánh lửa đánh về phía Diệp Chân, Hỏa nguyên còn cách rất xa, tốc của Diệp Chân lại bị nhiệt độ cao đốt xoắn.

- Trường tôn sư huynh, người xem Diệp Chân và Nhạc Thừa Tổ thắng bại như thế nào?

Vài tên đệ tử nội môn xem cuộc chiến vây xung quanh đệ nhất thiên tài nội môn Trường Tôn Nhiên nghị luận.

- Khó nói.

- Mặc dù thực lực của Diệp Chân chỉ là Chân Nguyên tam trọng, nhưng rất rõ ràng, chiến lực của Diệp Chân tuyệt đối đạt tới thậm chí vượt qua Chân Nguyên tứ trọng, bằng không, Diệp Chân không thể một người tru diệt chín người Ly Thủy Tông!

- Nhưng hiện tại Diệp Chân chỉ vận dụng Lôi Báo Điện Quang Quyền Nhân giai hạ phẩm, đối phó Liệt Viêm Thần Quyền của Nhạc Thừa Tổ, khẳng định sẽ chịu thiệt...

Ầm!

Ở trên đài đấu võ, hai quyền ảnh vừa chạm liền phân ra, Diệp Chân cùng Nhạc Thừa Tổ đều rút lui một bước, vậy mà cân sức ngang tài.

- A, sao có thể có chuyện này?

Nhìn thấy hai người tương xứng, Trường Tôn Nhiên chấn động.

Lôi Báo Điện Quang Quyền Nhân giai hạ phẩm, làm sao có thể cân sức ngang tài với Liệt Viêm Thần Quyền Nhân giai trung phẩm?

Hơn nữa bàn về thực lực, Nhạc Thừa Tổ còn cao hơn một cấp.

Nhìn thấy Diệp Chân và Nhạc Thừa Tổ chiến thành một đoàn, ánh mắt của Trường Tôn Nhiên híp lại, Diệp Chân này, có ý tứ.

Trên đài, ánh mắt của các trưởng lão Tề Vân Tông nhìn Diệp Chân cũng càng ngày càng sáng.

Không đơn giản!

Tuyệt đối không đơn giản!

Một đệ tử ngoại môn như Diệp Chân, vậy mà có thể tương xứng với Nhạc Thừa Tổ đã trở thành đệ tử nội môn hơn ba năm, quá ngoài dự đoán của mọi người.

Rầm rầm rầm ầm!

Quyền ảnh của hai người càng lúc càng nhanh, Chân Nguyên chấn động càng ngày càng kịch liệt, liều càng ngày càng hung, Nhạc Thừa Tổ thì càng lúc càng nhanh.

Trận chiến đấu này, hãn thắng càng muộn càng mất mặt.

Nhưng đáng chết là, đến bây giờ, hãn còn không có thấy được hi vọng thắng!

- Diệp Chân, đến đây!

Nhạc Thừa Tổ nóng lòng cầu thắng rống giận, Liệt Viêm Thần Quyền trở nên chậm lại, từng quyền từng quyền liều mạng với Diệp Chân, Nhạc Thừa Tổ lại muốn liều mạng tiêu hao với Diệp Chân, liều Chân Nguyên của người nào càng hùng hậu hơn.

Muốn dùng cái này thủ thắng!

- Muốn chết, ta sẽ thanh toán người!

Bạo hồng một tiếng, tốc độ ra quyền của Diệp Chân đột nhiên tăng tốc, một quyền đánh tới ngực của Nhạc Thừa Tổ.

Không có chút bất ngờ, Nhạc Thừa Tổ ý muốn liều tiêu hao với Diệp Chân, liền vung quyền tiến lên đón.

Ngay thời điểm Nhạc Thừa Tổ lao tới, năm đấm của Diệp Chân xoay chuyển biến thành Chân Nguyên Kiếm Chỉ, Chân Nguyên Kiếm Chỉ dài một trượng sáu phun ra ngoài, mang theo tiếng xé gió ghê người, cắt vào cổ họng của Nhạc Thừa Tổ.

- Ha ha ha ha, Diệp Chân, ta đã sớm liệu đến chiêu này của người!

Thân hình của Nhạc Thừa Tổ lùi nhanh lại, tránh đi Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân.

- Diệp Chân, người cho rằng ta ngốc sao, lúc trước người đã bạo lộ ra tuyệt kỹ, ta sao có thể lại mắc lừa!

Diệp Chân không nói lời nào, Chân Nguyên Kiếm Chỉ vung lên, nắm giữ chủ động.

Xuy xuy xùy!

Chỉ kiếm tung hoành!

Nhưng mà, Nhạc Thừa Tổ đã sớm thấy qua Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân, nên ứng đối hết sức thông dong, thỉnh thoảng còn đoạt công mấy chiêu.

Chân Nguyên Kiếm Chỉ tiêu hao rất nhiều, Chân Nguyên của Diệp Chân không ngừng tiêu hao, đã có chút bối rối

Hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng!

Thế quân lực địch ngoan giả thắng!

Hai câu này, chợt lóe lên ở trong đầu Diệp Chân.

Trong nháy mắt tiếp theo, Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân đâm thẳng, dưới xương sườn lộ ra một sơ hở, Nhạc Thừa Tổ thấy thế đại hỉ, Liệt Viêm Thần Quyền tuôn ra, hung hăng đánh về phía xương sườn của Diệp Chân, ý muốn bức Diệp Chân biến chiêu tự vệ, đoạt lại chủ động.

Một nụ cười lãnh khốc, đột nhiên hiển hiện ở trên khóe miệng của Diệp Chân.

Không nhìn Nhạc Thừa Tổ công kích, kiếm thế ở đầu ngón tay tăng tốc, nhanh chóng giơ lên, trong ánh mắt kinh hãi gần chết của Nhạc Thừa Tổ, hung hăng đánh xuống!

Ầm!

Xoẹt!

Thanh âm trúng quyền và trúng kiếm đồng thời vang lên.

Cương khí hộ thể của Diệp Chân bị oanh nát, tiếng xương gãy răng rắc răng rắc vang lên, đó là thanh âm xương sườn của Diệp Chân đứt gãy, thân hình của Diệp Chân bị oanh không tự chủ được bay về phía sau.

Cơ hồ là đồng thời, Chân Nguyên Kiếm Chỉ trong tay Diệp Chân, lại nhanh như tia chớp đánh xuống, cương khí hộ thể của Nhạc Thừa Tổ, ở trước mặt Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân, giống như là đậu hũ vậy.

Phốc!

Một quyền của Nhạc Thừa Tổ, liền đánh cho Diệp Chân bay ra hơn mười thước, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Thân hình của Nhạc Thừa Tổ, lại cứng ở tại chỗ, một tia máu từ từ hiện lên ở trên trán hãn.

Xoát!

Trong nháy mắt tiếp theo, tia máu ở trên trán Nhạc Thừa Tổ biến lớn, thân thể hãn phân thành hai nửa, cuồn phun máu tươi.

Diệp Chân cũng không ngừng phun máu, nhưng khóe miệng lại lộ ra vẻ nghiêm nghị.

Quả nhiên, thế quân lực địch ngoan giả thắng!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Càn Khôn Thạch Lâm

Ầm!

Theo hai nửa thi thể của Nhạc Thừa Tổ ngã xuống đất phát ra tiếng nổ vang trùng trùng điệp điệp, đệ tử nội môn ngoại môn của Tề Vân Tông bị một màn máu tanh này dọa khiếp sợ, mới nhao nhao tỉnh hồn lại.

- Đồng môn sư huynh đệ, Diệp Chân này lại ra tay ác độc, cũng quá hung ác đi?

Rất nhiều đệ tử ngoại môn nội môn không biết chân tướng đều cau mày lắc đầu.

Một màn Diệp Chân lấy thương đối mệnh kia, ai cũng rõ ràng, là Diệp Chân cố tình.

Có điều, cũng có một bộ phận đệ tử ngoại môn nội môn, nhìn Diệp Chân giơ ngón tay cái lên.

- Vừa rồi một chiêu lấy thương đối mệnh kia, chỉ cần có chút sai lầm, Diệp Chân liền có khả năng mất mạng, loại đấu pháp này, không phải người bình thường có thể thi triển.

Trường Tôn Nhiên được rất nhiều đệ tử nội môn vây quanh, nhìn chăm chăm Diệp Chân nửa quỳ ở đó, mặc dù phun máu nhưng thần sắc lại rất sáng khoái, gương mặt nghiêm túc.

- Diệp Chân này, là một nhân vật hung ác, hơn nữa mới mười bảy tuổi, liền có được tu vi Chân Nguyên tam trọng, chiến lực Chân Nguyên ngũ trọng, không thể khinh thường được!

Xa xa, Nhâm Tây Hoa ở trên một vách núi đá xem cuộc chiến, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Chân, lộ ra vẻ chờ mong vô hạn.

- Ngày sau, nếu có thể có được đối thủ cạnh tranh tàn nhẫn như thế, cũng là một niềm vui thú.

Dưới đài, Sở Quân thấy Diệp Chân hạ tử thủ giết Nhạc Thừa Tổ cũng có chút kinh ngạc, cái này hoàn toàn vượt quá Sở Quân dự kiến, ngay thời điểm Sở Quân khổ tư, một tình báo có quan hệ tới Mông gia mà hắn đã từng thẩm duyệt qua, hiện lên ở trong đầu.

- Hóa ra là như vậy, từ góc độ này nói, Nhạc Thừa Tổ kia xác thực nên giết, nhưng ra tay giết Nhạc Thừa Tổ lại là Diệp Chân...

Đột nhiên, Sở Quân nở nụ cười tự đắc, bởi vì hắn đột nhiên nắm được mấy phần bản tính của Diệp Chân.

Trên khán đài, ánh mắt của các trưởng lão Tề Vân Tông tràn đầy kinh ngạc, trong nội tâm lướt qua một ý niệm... Diệp Chân, cứ như vậy liền hoàn thành nhiệm vụ mà Liêu Phi Bạch giao phó.

Một đệ tử ngoại môn như Diệp Chân, lại có thể đánh chết một đệ tử nội môn uy tín lâu năm, cái này ở trong lịch sử Tề Vân Tông, là chưa bao giờ có.

- Diệp Chân!

Tận mắt nhìn thấy đệ tử của mình chết thảm, Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang tức giận hống lên.

Thanh âm cuồng bạo kia, trong nháy mắt tản ra xung quanh, ngay cả không khí cũng hiện ra từng đạo sóng âm như thực chất, truyền bá về phía bốn phương tám hướng.

Hồng Bán Giang là thật nổi giận.

Không chỉ bởi vì đệ tử chết thảm thống khổ.

Càng bởi vì đây là đang đánh mặt hăn.

Liêu Phi Bạch nói còn văng vẳng bên tai, nhưng đệ tử Nhạc Thừa Tổ của hăn đã chết.

- Hồng trưởng lão, người thất thố rồi!

Trong nháy mắt đấy, Quách Kỳ Kinh hừ lạnh một tiếng, phát ra một đạo âm thanh như mũi kim, đâm rách sóng âm của Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang, tiêu tán trong không khí.

Hồng Bán Giang đang nổi giận liên bùng bùng, nhưng nộ khí lại không giảm chút nào.

- Chưởng môn, tên nghiệp chương Diệp Chân này, trước khi luận võ, chưởng môn đã từng tự mình nói với hăn điểm đến liên ngừng, nhưng hăn vẫn ở trước mặt mọi người giết đồng môn. Chưởng môn, Diệp Chân xem thường môn quy như thế, không trừng phạt, sao có thể cải chính môn quy?

Nói đến đây, Hồng Bán Giang nghiêm mặt nói:

- Xin chưởng môn lấy môn quy trừng trị Diệp Chân!

Lấy môn quy trừng trị Diệp Chân, là tội danh đồng môn tương tàn xử trí Diệp Chân. Ở trong Tề Vân Tông, nếu thật ngời vừng tội danh đồng môn tương tàn, như vậy kết quả là phế tu vi, trục xuất tông môn.

- Hồng trưởng lão, Diệp Chân vừa mới lập đại công, người liền muốn xử phạt hẳn. Hai vị hoàng tử cùng người của Ly Thủy Tông còn ở nơi này, người là muốn bọn hắn cười vào mặt chúng ta!

Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên cực kỳ bất mãn nói.

Sắc mặt của Hồng Bán Giang cứng lại.

- Thế nhưng mà...

- Hồng trưởng lão, sự tình Diệp Chân giết Nhạc Thừa Tổ, bản tọa sẽ cho người một lời giải thích. Chờ mấy đệ tử tiến về quận thành Âm Sơn điều tra trở về, ta tự sẽ cho người một lời giải thích!

Quách Kỳ Kinh đột nhiên cắt đứt Hồng Bán Giang nói.

Thấy Diệp Chân bị thương phun máu, Kim Nguyên Bảo bùm lấy vết thương ở bụng, chạy lên đài luận võ, đỡ Diệp Chân dậy, cầm mấy viên đan dược chữa thương nhét vào trong miệng Diệp Chân.

- Lão Diệp, vì thân phận đệ tử nội môn, người thiếu chút nữa ném cả mạng, đáng sao? Người nói đi, trong chuyện này, có phải có nội tình không muốn người biết hay không? Người biết không, các đệ tử vốn rất sùng bái người, bởi vì người ra tay ác độc tàn sát đồng môn, mà hướng gió có chút thay đổi, có chuyện gì, người lộ ra một chút tin tức đi, ta cũng tiện giải thích với những người khác.

Kim Nguyên Bảo nói.

- Giải thích! Vấn đề này, ta đã dám làm, cũng không cần giải thích cho bất luận kẻ nào! Huống hồ, vì một thân phận đệ tử nội môn tàn sát đồng môn, ta còn không có phát rồ như vậy...

Nói xong, Diệp Chân lại ho kịch liệt, rất nhiều máu tươi chảy ra khoe miệng.

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa, ta dìu ngươi trở về chữa thương...

Kim Nguyên Bảo nói.

Trên đài đấu võ, Kim Nguyên Bảo vịn Diệp Chân đi xuống, những nơi đi qua, vô luận là đệ tử ngoại môn hay nội môn, đều chủ động nhường đường, không biết là tôn kính hay sợ hãi...

Diệp Chân là giết đến sượng ròi, nhưng mà sau khi giết xong, cục diện rối rắm này còn phải do tông môn tới thu thập.

Hơn nữa Diệp Chân giết sạch tất cả đệ tử ngoại môn của Tề Vân Tông, cũng hoàn toàn chọc giận Ly Thủy Tông Ly Thạch trưởng lão, làm cho bọn hắn ở sự kiện Mông gia, cắn càn thêm hung ác.

Mục đích quan trọng nhất của Đại hoàng tử Chu Huyền và Tam hoàng tử Chu Hồn tới, là cận kề điều tra sự tình Mông gia, cho người trong thiên hạ một câu trả lời thỏa đáng.

Nhưng mà, theo Mông lão phu nhân chết, chuyện này, cho dù là Mông Tiểu Nguyệt nói gây bất lợi cho Ly Thủy Tông, cũng bị Ly Thủy Tông lấy Mông Tiểu Nguyệt trẻ người non dạ làm lý do, liễu mạng chống chế.

Còn nữa, trên dưới quận thành Âm Sơn, lực ảnh hưởng của Ly Thủy Tông vô cùng lớn, dưới sự khống chế của Ly Thủy Tông, làm ra rất nhiều chứng cứ bất lợi cho Diệp Chân.

Nhưng Tề Vân Tông cũng không phải đèn đã cạn dầu, các đệ tử chân truyền được phái ra truyền tin tức về, có vô số chứng cứ cũng hiện ra mặt bàn.

Cuối cùng, sự tình Mông gia, lâm vào trong giằng co không có hồi kết.

Trong chuyện này, Tam hoàng tử Chu Hồn công khai ủng hộ Ly Thủy Tông, để chuyện này cuối cùng lấy một loại phương thức cân bằng giải quyết.

Vô luận là Diệp Chân hay Tề Vân Tông, Ly Thủy Tông, đều không sát hại Mông lão phu nhân.

Cuối cùng, giải thích với người trong thiên hạ là... Mông lão phu nhân bị một đám giang dương đại đạo bắt cóc, đệ tử của Tề Vân Tông Diệp Chân trùng hợp đi ngang qua, trí kế cứu nhi nữ Mông Tiểu Nguyệt của Mông đại hiệp, nhưng bị giang dương đại đạo phát hiện, đuổi giết vạn dặm.

Đệ tử Ly Thủy Tông nghe tin tức chạy tới, dẹp yên nhóm giang dương đại đạo này...

Cuối cùng, đế quốc cực kỳ ngợi khen đệ tử Diệp Chân của Ly Thủy Tông.

Đây là phương thức xử lý chuyện này tốt nhất ở trên quan trường.

Chuyện này có khuynh hướng bên nào, bên đó sẽ bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, rung chuyển không ngừng. Mà Tề Vân Tông và Ly Thủy Tông là hai trụ cột của Hắc Thủy Quốc, môn phái nào rung chuyển, đều sẽ làm cho Hắc Thủy Quốc bất an.

Cho nên, phương thức xử lý như vậy, cũng phù hợp lợi ích của đế quốc nhất.

- Đây không phải làm việc qua loa sao? Sao bọn hãn có thể như vậy?

Diệp Chân đang chữa thương nghe được kết quả này, phần nộ vỡ bàn!

Một lát sau, Diệp Chân bình tĩnh lại, trong mắt lóe ra ánh sáng làm cho người ta sợ hãi.

Quy tắc đã không thu thập được Ly Thủy Tông làm xằng làm bậy, vậy thì dựa vào sức mạnh.

Dựa vào lực lượng của mình!

Sau năm ngày, thời điểm sự tình Mông gia có kết quả, trong đại diện nghị sự của Tề Vân Tông, Quách Kỳ Kinh cùng bát đại trưởng lão tề tụ, tổ chức một hội nghị cực kỳ nghiêm túc.

- Hôm nay, mời chư vị trưởng lão đến, chỉ có một sự kiện, năm ngày trước, Diệp Chân ở lúc luận võ có ý định giết nội môn sư huynh Nhạc Thừa Tổ, phạm vào môn quy, thương nghị xử trí Diệp Chân như thế nào.

Tru--yện được cập -nhật nhanh -nhất tại iread.vn Quách Kỳ Kinh nói.

Nghe vậy, thần sắc của Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang trở nên rất chờ mong.

- Chưởng môn, Diệp Chân có ý định giết Nhạc Thừa Tổ, Diệp Chân quả thật có sai, có điều, Diệp Chân vừa mới lập đại công cho tông môn, lúc chưởng môn xử trí, phải cân nhắc kỹ càng.

Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên nói.

- Lộ trưởng lão, lời này của người liền không đúng, đệ tử tông môn nào không có công? Nếu đệ tử có công ý vào công lao, có thể tùy ý giết đồng môn, như vậy Tề Vân Tông ta cách hủy diệt cũng không xa!

Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang nói.

Nghe vậy, Quách Kỳ Kinh mặt không thay đổi nhìn về phía Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang.

- Hồng trưởng lão, chuyện này, người thấy thế nào?

- Chưởng môn, nếu muốn ta nói, chuyện này không thể bỏ qua, Diệp Chân này, nhất định phải theo môn quy xử trí nghiêm khắc!

Hồng Bán Giang nói.

- Môn quy?

Trên mặt Quách Kỳ Kinh đột nhiên hiện ra vẻ mỉa mai.

- Hồng trưởng lão, trong mắt người, còn có môn quy của Tề Vân Tông sao?

Hắn nói xong ném ra một đồng tình báo.

- Mấy tình báo này, các người truyền tay nhau đọc một chút đi!

Rất nhanh, tình báo được truyền tay nhau đọc, sau khi các trưởng lão xem xong, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, để Hồng Bán Giang có chút bối rối.

Thời điểm tình báo truyền đến tay Hồng Bán Giang, Quách Kỳ Kinh liền bạo phát.

- Hồng Bán Giang, người dạy ra đồ đệ thật tốt, người cũng rất giỏi ngụy chứng!

- Năm trước quê quán của Nhạc Thừa Tổ là gặp thiên tai, nhưng mà sự tình cứu trợ hương thân, Nhạc Thừa Tổ lại không làm một chuyện, ngược lại là Nhạc gia, thừa dịp thiên tai quốc nạn mà phát tài, nửa năm thời gian, liền nhảy lên trở thành địa chủ lớn nhất Định Bắc quận.

- Nhìn xem, nhìn xem, đây là khẩu cung của dân chúng, tướng lĩnh, thậm chí còn có đệ tử Ly Thủy Tông đóng ở quận thành Âm Sơn!

- Bà cháu Mông gia sinh hoạt như thế nào, đâu chỉ khổ sở chứ!

- Hàng năm Nhạc Thừa Tổ xác thực đại biểu tông môn đưa bạc, nhưng đưa bạc là một trăm lượng, một trăm lượng! Chuyện này, đã thành trò hề cho các đệ tử trong tông, thấy phần tình báo này, mặt mũi của ta còn đâu....

- Sáu năm đấy, sáu năm rồi!

- Đáng giận hơn là, mỗi lần Nhạc Thừa Tổ tặng bạc, ngay cả cửa của Mông gia cũng không vào, chỉ cần hẫng vào một lần, làm sao tông môn có thể bị che giấu lâu như thế?

- Hồng Bán Giang, cái này, đây là đồ đệ người dạy ra?

- Người còn luôn miệng bao che, làm chứng cứ giả cho đồ đệ của người, đây là môn quy của người sao?

Ở trước mặt rất nhiều tình báo, trên trán Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang chảy ra mồ hôi lạnh, mặt mũi đỏ thẫm, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

- Chưởng môn, ta... ta cũng là bị thẳng ranh con kia che mắt...

- Hừ, cũng may Diệp Chân đã giết gia hỏa khốn kiếp kia, bằng không, bản tọa nhất định chặt hẳn thành mười tám khối!

Quách Kỳ Kinh mắng cũng chưa hết giận, nước miếng tung bay.

Thật lâu sau, sắc mặt của Quách Kỳ Kinh mới từ từ bình phục.

- Trải qua việc này, người nên nghỉ ngơi một chút đi, dụng tâm dạy bảo mấy đệ tử của mình, người cũng bình tâm suy nghĩ lại một chút, sự tình Linh Tinh khoáng mạch ở Long sơn, người không cần lo nữa, giao cho Thất trưởng lão quản lý.

Sắc mặt của Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang đột nhiên đại biến, bị chưởng môn mắng thì mắng, không có việc gì, nhưng mà quyền lực quản lý Linh Tinh khoáng mạch bị thu hồi, tổn thất này, là cực kỳ thảm.

- Chưởng môn...

- Việc này quyết định như vậy đi!

Thời điểm Hồng Bán Giang còn muốn nói điều gì, sắc mặt của Quách Kỳ Kinh nghiêm lại, làm ra quyết định sau cùng.

Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang đau lòng đến khóe miệng co quắp.

- Chư vị cũng nhìn thấy, Diệp Chân xác xác thật thật vì tông môn lập được đại công, hơn nữa không chỉ một việc, cho nên, nhất định phải ban thưởng, ban thưởng xứng đáng!

- Diệp Chân là đứa trẻ tốt đó, đến bây giờ, còn ẩn giấu sự tình của Nhạc Thừa Tổ, không có tuyên dương ra ngoài, thay chúng ta áp chế bệ bối, Hơn nữa, chuyện có quan hệ tới Nhạc Thừa Tổ này, chúng ta phải vĩnh viễn giấu đi, chuyện này, chúng ta gánh không nổi.

- Nhưng mà, Diệp Chân lại ở trước mặt đệ tử ngoại môn nội môn, lấy danh tiếng luận võ, chém giết Nhạc Thừa Tổ, loại bầu không khí đồng môn tương tàn này, tuyệt đối không thể cho phát triển.

Nói đến đây, Quách Kỳ Kinh nói:

- Cứ như vậy đi, chúng ta ở bề ngoài, hơi trừng phạt Diệp Chân một chút, nhưng trên thực tế, lại phải thưởng lớn cho Diệp Chân, cho nên bốn chưởng môn quyết định, phạt Diệp Chân đi diện bích!

- Diện bích?

Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên nghi hoặc.

- Đúng vậy, phạt hẳn đi Càn Khôn Thạch Lâm diện bích!

Quách Kỳ Kinh rất có thâm ý nói.

Trong nháy mắt tiếp theo, tất cả trưởng lão đồng thời kinh hô lên.

- Cái gì? Chương môn, người lại vì Diệp Chân mở ra Càn Khôn Thạch Lâm?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Phúc Lợi Của Đệ Tử Nội Môn

- Diệp Chân, về sau thường đến nhé. Đông Lai Phong, vĩnh viễn hoan nghênh người!

Nhìn thấy Diệp Chân muốn rời khỏi, Đông Lai Phong Lưu chấp sự cười cười, so với thời điểm Diệp Chân vừa mới trở thành đệ tử ngoại môn xụ cả mặt, là ngày đêm khác biệt.

- Vâng!

Nhẹ gật đầu, Diệp Chân và Kim Nguyên Bảo không mang gì cả, bước tới Loạn Vân Phong.

Ở trong Tê Vân Tông, đệ tử từng đẳng cấp đều có chỗ tu luyện cố định.

Đệ tử tạp dịch, đều ở ba trăm Tạp Dịch phong vùng ngoại vi, cách xa trung tâm, ngủ cũng là giường chung, ăn chỉ có canh thịt bánh nếp.

Đệ tử ngoại môn, ở Đông Lai Phong diện tích cực kỳ rộng lớn, phúc lợi tăng lên không ít, mỗi người một phòng nhỏ, có căn tin chuyên môn cung cấp cơm canh, có thể chuyên tâm tu luyện.

Một khi đệ tử ngoại môn tấn thăng thành đệ tử nội môn, phúc lợi sẽ tăng lên trên diện rộng.

Diệp Chân cùng Kim Nguyên Bảo, là chuyển tới Loạn Vân Phong của đệ tử nội môn.

Năm nay bởi vì Kim Nguyên Bảo giết vào top mười của đệ tử ngoại môn, tu vi lại đột phá đến Chân Nguyên cảnh, cũng như Diệp Chân, thuận lợi tấn cấp trở thành đệ tử nội môn.

Đệ tử nội môn ở Loạn Vân Phong cùng đệ tử ngoại môn ở Đông Lai Phong, là hoàn toàn khác nhau.

Đông Lai Phong Lưu chấp sự, có quyền hoàn toàn quản lý đệ tử ngoại môn, quát mắng đệ tử ngoại môn, bình thường giống như ăn cơm uống nước, chín mươi chín phần trăm đệ tử ngoại môn, ở trước mặt chấp sự, tất cả đều là cháu trai.

Nhưng chấp sự ở Loạn Vân Phong, lại hoàn toàn tương phản, phải thành tâm hầu hạ đệ tử nội môn, ở Loạn Vân Phong, từng đệ tử nội môn cơ hồ đều là đại gia.

Đương nhiên, những đại gia nội môn này, cũng phân đủ loại khác biệt.

Tỷ như Chấp sự Loạn Vân Phong Hà Miêu tới tiếp đón Diệp Chân cùng Kim Nguyên Bảo này, đối đãi Diệp Chân, rõ ràng nhiệt tình hơn Kim Nguyên Bảo rất nhiều.

- Diệp Chân, người và Kim Nguyên Bảo vừa mới tấn cấp thành đệ tử ngoại môn, chuyện thứ nhất, là lựa chọn chỗ ở. Tông môn rất chiều cố đệ tử nội môn, mỗi người đều có một tiểu viện, hậu viện càng có Luyện Võ Tràn rộng lớn.

Đang khi nói chuyện, vẻ mặt của Hà Miêu rất tinh ý đưa lên một địa đồ:

- Tất cả tiểu viện của Loạn Vân Phong phân bố, đều ở trên địa đồ này, ký hiệu màu xanh lá, đại biểu đã có người dùng, tiểu viện không có tiêu ký màu xanh lá, các người có thể tùy tiện chọn.

- Tốt như vậy?

Diệp Chân cười tiếp nhận địa đồ phân bố tiểu viện, Loạn Vân Phong có mấy trăm tiểu viện, vừa xem hiểu ngay.

Tiểu viện ở Loạn Vân Phong, hơn phân nửa phân bố ở dưới chân núi, nhìn trên bản đồ chen chúc san sát, nhưng ở bên ngoài lại cách nhau một đoạn.

Có điều, cũng có một phần nhỏ tiểu viện, lẻ tẻ phân bố ở giữa sườn núi, thậm chí là trên đỉnh núi. Lúc này đứng ở dưới Loạn Vân Phong ngóng nhìn qua, tiểu viện ở giữa sườn núi cùng đỉnh núi, lại như sao trên trời.

Bởi vì chỉ có thể ở địa hình thích hợp kiến tạo tiểu viện, tiểu viện giữa sườn núi trở lên, cách nhau cực kỳ xa, gần nhất cũng phải một dặm, vô cùng u tĩnh, rất thích hợp tu luyện.

- Hà chấp sự, tiểu viện ở chỗ cao, không còn trống cái nào sao?

Diệp Chân chỉ vào địa đồ hỏi.

- Không có, tiểu viện ở giữa sườn núi hay trên đỉnh núi, cực kỳ bán chạy, sớm đã bị người chiếm hết.

Hà Miêu đáp.

- Lão Diệp, tiểu viện ở Loạn Vân Phong này, là bằng thực lực chiếm lấy, thực lực càng mạnh, vị trí tiểu viện càng tốt, chúng ta vừa mới trở thành đệ tử nội môn, chỉ có thể ở chân núi.

Dừng một chút, Kim Nguyên Bảo lại nói:

- Có điều, đãi ngộ nội môn tiểu viện này, so với đệ tử ngoại môn, đã tốt hơn rất nhiều.

Nhìn thấy điểm màu lục tràn đầy địa đồ, Diệp Chân có chút buồn bực.

Chỗ ở của đệ tử ngoại môn chật chội, để Diệp Chân tu luyện cực kỳ phiền toái, mỗi một lần, đều phải tìm địa phương ít dấu chân người tu luyện.

Mặc dù nói tiểu viện của đệ tử nội môn có Luyện Võ Tràng vượt qua trăm mét, nhưng mà tu vi đến Chân Nguyên cảnh, động tĩnh khi tu luyện vẫn rất lớn.

Tiểu viện ở chân núi cách gần như vậy, tu luyện quá nhiều khăng định vô cùng lớn, cho nên lúc này đây chọn tiểu viện, Diệp Chân liền muốn chọn một tiểu viện u tĩnh thuận tiện tu luyện.

Nhưng khổ nỗi, tiểu viện u tĩnh từ giữa sườn núi trở lên, vậy mà không còn một cái.

- Ta chọn tiểu viện số bốn trăm ba mươi mốt, cái này không tệ, trong nội viện còn có một dòng suối nhỏ xuyên qua, lão Diệp, người tới bên cạnh ta đi, gian bên cạnh cũng trống đó!

Kim Nguyên Bảo chọn xong tiểu viện có chút hưng phấn.

- Cũng được, ta chọn...

Đang muốn quyết định, lông mày của Diệp Chân đột nhiên khẽ động, hỏi:

- Hà chấp sự, trước kia Nhạc Thừa Tổ ở đâu.

- Nhạc Thừa Tổ?

Hà Miêu vỗ đầu một cái.

- Xem này, sao ta lại quên chuyện này chứ, lại không chỉnh lý địa đồ lại.

-Truyện được dịch tại iR-EAD.vn-Một điểm màu lục ở trên bản đồ, bị Hà Miêu gậy xuống dưới.

Một tiểu viện thứ chín mươi bảy ở giữa sườn núi, cứ như vậy trống ra.

Từ trên bản đồ nhìn qua, tiểu viện số 97 đứng ở giữa sườn núi, tiểu viện gần nhất ở chung quanh cũng cách hai dặm. Ra tiểu viện, chính là núi rừng thoáng đãng, hoàn cảnh tu luyện so với tiểu viện ở chân núi, tốt hơn đâu chỉ mười mấy lần.

- Cái này đi, tiểu viện số 97.

Diệp Chân nói.

- Tốt, ta sắp xếp người đi thu thập hai tiểu viện này một chút, sau đó để các người đi qua.

Nhân lúc rảnh rỗi này, Hà Miêu nói cho Diệp Chân và Kim Nguyên Bảo một vài hạng mục chú ý sau khi trở thành đệ tử nội môn.

Đệ tử nội môn, là tinh anh chân chính của Tề Vân Tông, có thể nói, từng đệ tử nội môn, Tề Vân Tông đều coi như bảo, phúc lợi cực kỳ to lớn.

Ngoại trừ độc môn độc viện ra, mỗi năm ngày lấy đan dược một lần, cũng từ Huyết Nguyên đan biến thành Ngưng Chân Đan. Hơn nữa sau khi trở thành đệ tử nội môn, có thể đạt được tư cách tiến vào lầu hai của Tàng Kinh Lô.

Có điều, những cái này, đối với Diệp Chân không có quá nhiều lực hấp dẫn, tư cách tiến vào lầu hai của Tàng Kinh Lô, thời điểm Diệp Chân giết vào ba vị trí đầu trên Địa Bảng, cũng đã có được.

Hấp dẫn Diệp Chân nhất, là tông môn quản thúc đệ tử nội môn giảm xuống rất nhiều, có thể tùy thời ra ngoài lịch luyện, đương nhiên, nhiệm vụ tông môn mỗi tháng vẫn không thể thiếu.

Để cho Kim Nguyên Bảo vui mừng nhất là có thể bá sư, nhưng Diệp Chân lại không cái cảm giác gì.

Diệp Chân cảm giác, trải qua rất nhiều sự tình, thái độ của ngoại môn giáo tập Liêu Phi Bạch đối với hắn, một mực rất không bình thường, có loại cảm giác giống như sư phụ, nên Diệp Chân không gấp.

Ngược lại có người vô điều kiện che chở, có người dạy hắn võ kỹ cao minh, so với sư phụ còn hơn sư phụ, hắn cũng sẽ không vội vã bá sư.

- Được rồi, tiểu viện các người chọn đều được thu thập xong, Diệp Chân, chỗ sườn núi xa xôi, ta đưa người đi qua, Kim Nguyên Bảo, người tự mình giải quyết đi nhé.

Diệp Chân nhẹ gật đầu, Kim Nguyên Bảo cũng không có ý kiến, từ lúc hắn là đệ tử ngoại môn, liền đến Loạn Vân Phong rất nhiều lần, loại tình huống này, thấy nhiều lắm.

- Lão Diệp, lát nữa ta đi thăm người!

Kim Nguyên Bảo nói, sau đó cất bước rời đi.

- Diệp Chân, đây là tiểu viện số 97. Người không đi vào nhìn xem một chút sao?

Giữa sườn núi, bên ngoài tiểu viện số 97, Hà Miêu cười nhìn Diệp Chân.

Diệp Chân đánh giá hoàn cảnh phụ cận, không ngừng gật đầu, không tệ, coi như không tệ, phạm vi hai ba dặm, là địa bàn của hắn, lúc tu luyện

tuyệt đối không người quấy rầy.

- Được!

Diệp Chân đang muốn đẩy cửa đi vào, sau lưng, đột nhiên truyền đến tiếng xé gió hồi hả, một trảo ảnh mạnh mẽ chộp tới Diệp Chân.

- Chậm đã, cái tiểu viện này, là ta nhìn thấy trước!

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Chân Nguyên trong cơ thể Diệp Chân tuôn trào ra.

Xùy!

Sau lưng, trảo ảnh đánh tới đột nhiên bị bắn lên, người tới chấn động, nhìn thấy Diệp Chân vẫn mặc đồng phục của đệ tử ngoại môn, không khỏi kinh hô lên.

- Nhân vật mới, lại mạnh như vậy?

- Người làm cái gì?

Diệp Chân bị đột nhiên tập kích quay người gầm lên.

Người tới ngậy ra một lúc, bất mãn nhìn về phía Hà Miêu nói.

- Hà chấp sự, không phải ta đã nói với người sao, có chỗ ở u tĩnh, liền để cho ta, tiểu viện của Nhạc Thừa Tổ đã trống mấy ngày, sao người không cho ta biết?

Hà Miêu không khỏi cười khố.

- Ngô Chính, là Diệp Chân chủ động chọn phòng này, ta cũng không có biện pháp.

Đệ tử nội môn tên Ngô Chính kia đang muốn phát tác, nghe vậy sắc mặt đại biến, quay người nhìn Diệp Chân hỏi:

- Người chính là Diệp Chân? Người chính là Diệp Chân giết Nhạc Thừa Tổ kia?

- Không sai!

- Là ta lỗi mạng, coi như ta không có tới, tiểu viện này là của người.

Ngô Chính phiền muộn, cũng không quay đầu lại chạy nhanh đi.

Mấy ngày qua Ngô Chính này vẫn đang làm nhiệm vụ tông môn, vừa mới trở về, nghe nói Nhạc Thừa Tổ trong đệ tử nội môn hơi có chút tên tuổi bị Diệp Chân chém giết, phòng ở khảng định trống rỗng, liền nhanh nhanh chạy tới.

Không nghĩ tới, Diệp Chân đã chọn mất tiêu.

Trước kia ở trước mặt Nhạc Thừa Tổ, hẳn cũng không dám giơ tay, bây giờ chớ nói chi là Diệp Chân có thể chém giết Nhạc Thừa Tổ.

- Xem ra, thanh danh của ta vẫn còn có chút tác dụng.

Tự giấu một chút, Diệp Chân đẩy đại môn của tiểu viện ra, vừa bước vào trong liền ngơ ngác, lập tức quay đầu nhìn về phía Hà chấp sự.

- Chuyện này...

Trong sân, có một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi đang hầu ở đó, thấy Diệp Chân đến, liền nhìn Diệp Chân dụ dằng thi lễ.

- Nô tì Hương Thảo bái kiến công tử.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Chỗ Tốt Của Càn Khôn Thạch Lâm

- Đây là tông môn an bài hầu hạ sinh hoạt thường ngày cho đệ tử nội môn, mỗi một đệ tử nội môn đều có một thị nữ, ta an bài cho người người này, người thoả mãn chứ?

Hà Miêu có chút vui vẻ hỏi.

Cuối cùng, Hà Miêu lại bổ sung một câu.

- Đây là thị nữ mới an bài vào, thị nữ vốn trước đây hầu hạ Nhạc Thừa Tổ, đã bị Nhạc gia đón đi.

- Ấy... được rồi!

Nào chỉ được chứ, Hương Thảo kia thân hình linh lung, lớn lên có chút thiện mỹ, áo vải váy hoa, bộ dáng nhu mì, tiểu gia bích ngọc, phóng tới đâu, đều là cô nương tốt bán chạy nhất.

- Oa, có thị nữ, lão Diệp, trong tiểu viện của ta cũng có một thị nữ, mới mười tám tuổi, chỗ người có không...

Kim Nguyên Bảo chạy như điên tới, người còn chưa đến, âm thanh đã tới trước.

Đang khi nói chuyện, thân hình của Kim Nguyên Bảo liền xông lại. Kim Nguyên Bảo chạy đến không kịp chờ đợi liếc nhìn trong nội viện, lập tức kinh hô lên,

- Bà mẹ nó, đồng nhân khác mệnh hả! Ta còn nói thị nữ của ta tướng mạo rất tốt, nhưng so với người, tiểu gia Bích Ngọc, có thể nói cực phẩm đó!

Nói xong, Kim Nguyên Bảo ai thán.

- Đa tạ Hà chấp sự!

Diệp Chân rất rõ ràng, đây cũng là chỗ tốt của thanh danh, nếu không phải hẳn ở vài ngày trước lúc hai tông thi đấu biểu hiện kinh người, còn chưa tới phiên Hà chấp sự này ra sức như vậy.

Hà Miêu cười ha hả cáo từ, Diệp Chân cùng Kim Nguyên Bảo bước vào tiểu viện số 97, Kim Nguyên Bảo nhìn Diệp Chân nói nhỏ.

- Lão Diệp, có cô nàng đẹp như vậy, ta cá là người ba ngày, không qua ba ngày liền thu Hương Thảo này.

Hương Thảo ở cách đó không xa nghe xong, khuôn mặt mặc cỡ đồ bưng.

Đây cũng không phải Kim Nguyên Bảo nói bậy, an bài thị nữ, hoàn toàn là quyền lợi mà tông môn cho đệ tử nội môn, phần lớn đều sẽ thu làm tiểu thiếp.

- Đi, người cho rằng ai cũng dâm đăng giống như người? Ta nói Lão Kim, người sẽ không tính toán đêm nay liền thu thị nữ kia của người chứ?

Diệp Chân ngoài miệng nói như vậy, kỳ thật trong lòng cũng có chút hừng hực, mười bảy tuổi, người tu luyện tinh lực tràn đầy, có một số việc, thật đúng là ép không được.

Kim Nguyên Bảo nhìn Diệp Chân giơ ngón tay cái lên.

- Lão Diệp, người thật đúng là tri kỷ của ta!

- Thôi đi... Đó là người...

Coong!

Một tiếng chuông vang lên, trong nháy mắt vang vọng toàn bộ Tề Vân Tông.

Trong nháy mắt tiếp theo, âm thanh của Quách Kỳ Kinh vang dội ở trên bầu trời.

- Đệ tử nội môn Diệp Chân, lúc đồng môn tranh tài, tùy ý làm bậy, phạm phải sai lầm lớn đồng môn tương tàn, nể tình hãn có công lớn với tông môn, phạt Diệp Chân diện bích nửa năm, chư đệ tử lấy đó mà làm gương...

Sắc mặt của Diệp Chân cứng đờ, tâm tình trở nên khó chịu.

Vậy mà xử phạt mình, diện bích nửa năm, chẳng lẽ tông môn thực không phân được trắng đen sao?

- Lão Diệp, người quá may mắn đó?

Kim Nguyên Bảo kinh hô một tiếng.

- May mắn, vì sao nói vậy?

- Cái này còn không may mắn sao! Nếu Lão Kim ta ở trước mặt mọi người xử lý một đệ tử nội môn, hiện tại ta trăm phần trăm đã bị phế tu vi, đuổi ra khỏi tông môn. Diện bích nửa năm, là để người khổ tu nửa năm mà thôi, cái này sao có thể xem như là trừng phạt?

Kim Nguyên Bảo trấn an Diệp Chân.

- Cũng phải...

Diệp Chân cười khỗ, trong này có rất nhiều nội tình, Kim Nguyên Bảo là không biết.

Thấy gương mặt của Diệp Chân còn ngọt ngào, Kim Nguyên Bảo đánh vào vai đối phương một cái.

- Lão Diệp, nhìn thoáng một chút, hơn nữa, mỹ nữ trước mắt.

Kim Nguyên Bảo nhìn Hương Thảo chớp chớp mắt.

- Buổi tối hôm nay, người thu Hương Thảo lên giường, tư vị kia, tuyệt đối có thể...

Lời nói một nửa, Kim Nguyên Bảo liền cả kinh, một cỗ sát khí rét căm căm tập trung ở trên người Kim Nguyên Bảo, để hấn theo bản năng cắn đầu lưỡi, nuốt xuống lời sắp thốt ra.

Giương mắt xem xét, Kim Nguyên Bảo lập tức kinh ngạc. Ông trời của ta ơi, chẳng biết lúc nào ngoại môn giáo tập Liêu Phi Bạch đã tới trên không tiểu viện, đang lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Kim Nguyên Bảo, trong con người sát khí bắn ra bốn phía.

- Nói đi, tại sao không nói tiếp?

Liêu Phi Bạch hừ lạnh một tiếng, dọa Kim Nguyên Bảo muốn đá ra quần. Hấn cáo lỗi một tiếng, rồi chạy như điên biến mất.

- Thế nào, nghe được chương môn xử phạt như vậy, có phải người rất tức giận, cảm thấy rất oan hay không?

Liêu Phi Bạch hỏi.

Diệp Chân không nói, xem như chấp nhận điểm này.

- A, thật đúng là tức giận, xem ra, ta tới là không sai rồi.

- Diệp Chân, người có biết địa phương chưởng môn phật người diện bích, là địa phương nào không?

Liêu Phi Bạch hỏi.

- Còn có thể là địa phương nào? Tử Phong Thạch Động chứ gì!

Diệp Chân tức giận đáp.

Thân hình của Liêu Phi Bạch từ trên không trung bay xuống, một mùi thơm chui vào lỗ mũi của Diệp Chân.

- Biết Càn Khôn Thạch Lâm không? Diệp Chân, hôm nay người đụng đại vận, người biết không?

- Đụng đại vận?

Diệp Chân có chút mờ mịt, hôm nay đã là người thứ hai nói với hắn như vậy.

- Càn Khôn Thạch Lâm kia, chính là nơi ta...

Thời điểm nói đến thân phận của mình, Liêu Phi Bạch đột nhiên dừng lại.

- Ngay cả ta, ít nhất cũng phải sáu năm mới có thể vào một lần, lần trước ta tiến vào Càn Khôn Thạch Lâm, là bốn năm rưỡi trước.

Ánh mắt Diệp Chân trừng lớn.

- Không phải chứ, tốt như vậy, Càn Khôn Thạch Lâm rốt cuộc là địa phương nào?

- Chưởng môn đã an bài, hiện tại ta liền đưa người đi, vừa đi vừa nói.

Liêu Phi Bạch kéo Diệp Chân một phát, định phóng lên trời.

Mới bay lên, ánh mắt của Liêu Phi Bạch nhìn lướt qua Hương Thảo thanh tú động lòng người ở phía dưới, thuận miệng nói:

Ng.u.ồn: .iread..vn- Chuyển đi này là nửa năm, tiểu cô nương kia, có cần ta giúp người đuổi đi hay không?

- Đuổi?

Nhìn thấy ánh mắt không cho cự tuyệt của Liêu Phi Bạch, Diệp Chân đành phải nhẹ gật đầu, mỹ nữ tới tay còn chưa nóng, liền bay mất. Đương nhiên, chủ yếu là Diệp Chân đi nửa năm, thời gian quá lâu, đuổi đi là tốt nhất.

Liêu Phi Bạch tiện tay bắn ra một đạo phù quang, không bao lâu, liền rơi vào trong tay Chấp sự Loạn Vân Phong Hà Miêu, xem xong tín phù, ánh mắt của Hà Miêu lập tức ngậy đại.

- Còn có loại sự tình này...

Trên bầu trời, trải qua Liêu Phi Bạch giảng thuật, Diệp Chân hoàn toàn rõ ràng sự tình của Càn Khôn Thạch Lâm, miệng cũng bị kinh hi to lớn kia dọa không khép lại được.

Cái này không phải trừng phạt, rõ ràng là ban thưởng, ban thưởng thật lớn!

Nghe nói lúc tổ sư khai sơn của Tề Vân Tông rời đi, lưu lại một Linh khí trấn sơn, trực tiếp đánh vào trong một ngọn núi của Tề Vân Tông, diệu dụng vô cùng.

Nhưng từ khi tổ sư khai sơn rời đi, cái Linh khí trấn sơn này liền không người có thể sử dụng, vèn vèn có một Bí Cảnh tên là Càn Khôn Thạch Lâm, có thể được đám người Tề Vân Tông lợi dụng.

Ở trong Tề Vân Tông, Bí Cảnh Càn Khôn Thạch Lâm luôn là đệ tử chân truyền cùng các trưởng lão tông môn độc chiếm, chỉ có bọn hắn mới có tư cách tiến vào Bí Cảnh Càn Khôn Thạch Lâm.

Nghe nói, ở mấy trăm năm trước, các cao tăng Tề Vân Tông đã từng bởi vì trình tự tiến vào Càn Khôn Thạch Lâm mà huyền não túi bụi, cuối cùng chưởng môn đương thời dưới cơn nóng giận định ra quy củ, mới giải quyết phân tranh.

Càn Khôn Thạch Lâm mở ra một lần, có thể duy trì ba tháng, lần này Diệp Chân bị phạt tiến vào Càn Khôn Thạch Lâm diện bích nửa năm, đừng nói là những đệ tử chân truyền kia, ngay cả trưởng lão tông môn cũng đỏ mắt.

- Ta nói Liêu giáo tập, nói nhiều như vậy, người nói Càn Khôn Thạch Lâm tốt như vậy, vậy Bí Cảnh Càn Khôn Thạch Lâm này đến cùng có tác dụng gì?

Diệp Chân hỏi.

- Không biết!

Liêu Phi Bạch trả lời càng làm Diệp Chân kinh ngạc.

- Mỗi người tiến vào Càn Khôn Thạch Lâm lấy được chỗ tốt, đều là khác nhau. Có người có thể đột phá bình cảnh khốn đốn lâu ngày, có người tu vi tăng vọt, có người, có thể tăng lên cấp bậc võ kỹ, thậm chí phẩm chất Linh lực.

Nói đến đây, trong mắt Liêu Phi Bạch lộ ra vẻ hâm mộ.

- Theo ghi lại, hai trăm năm trước, có người tiến vào Bí Cảnh Càn Khôn Thạch Lâm, ngộ ra được một môn thần thông!

- Thần thông? Trong Càn Khôn Thạch Lâm, lại có thể ngộ ra thần thông trong truyền thuyết.

Diệp Chân cả kinh đến trợn mắt há hốc mồm.

- Không sai!

- Đúng rồi, Liêu giáo tập, người không phải đã tiến vào một lần ư, người tiến vào Càn Khôn Thạch Lâm, thu được chỗ tốt gì?

Diệp Chân tò mò hỏi.

Lúc này đây, Liêu Phi Bạch cũng không có che giấu, một cỗ Linh lực đột nhiên nổ tung ở đầu ngón tay, trong Linh lực ẩn chứa hàn khí, dù cách ba thước, cũng làm Diệp Chân lạnh tận xương tủy.

- Linh lực, Hàn Băng Linh lực trăm năm của ta tăng lên thành Huyền Băng Linh lực ngàn năm.

Xùy, Linh lực tán phát, hàn khí bị kính phong thổi tới, đọng phải hơi nước trong không khí, lập tức hóa thành từng băng trụ sắc bén kinh người.

Càn Khôn Thạch Lâm ở Linh Bảo phong của Tề Vân Tông, thời điểm Diệp Chân đi tới, một nam tử linh khí bức người, đang ở nơi đó nổi giận nhìn trưởng lão thủ phong.

- Nói, là ai đoạt vị trí của ta, ta khổ đợi ba năm, làm vô số nhiệm vụ tông môn, mới thu được một cơ hội tiến vào Càn Khôn Thạch Lâm, đợi mượn Càn Khôn Thạch Lâm đột phá bình cảnh, bây giờ lại bảo ta đợi. Đợi thì đợi, nhưng còn nửa năm, nói, đến cùng là ai sống mái với ta?

- Lữ chân truyền, ta thật không biết, ta cũng chỉ là...

Thời điểm vị trưởng lão thủ phong kia khó xử, thấy được Liêu Phi Bạch cùng Diệp Chân bay tới, chỉ Diệp Chân cùng Liêu Phi Bạch nói.

- Ân, người đến.

- Người đến? Ta ngược lại muốn xem xem, rốt cuộc là ai dám đoạt vị trí với ta...

- Lữ Tín, là ta, như thế nào, da lại ngứa?

Thanh âm của Liêu Phi Bạch vang lên, đệ tử chân truyền Lữ Tín vừa mới xoay đầu lại, nộ khí trùng thiên, nghe được âm thanh của Liêu Phi Bạch, liền giật nảy cả mình.

- A... Hóa ra là Liêu sư tỷ. Không vội không vội, ta đợi nửa năm cũng không có gì, ta chờ nổi.

Nói xong, Lữ Tín liền phóng lên trời, nhanh chân chạy trốn.

Diệp Chân thấy mà đầu chảy mồ hôi lạnh, hấn đi theo Liêu giáo tập này, cuối cùng khủng bố cỡ nào, chỉ một câu, liền dọa đệ tử chân truyền chạy mất, ngay cả đối mặt cũng không dám.

Nhìn thấy ánh mắt của Diệp Chân, Liêu Phi Bạch nở nụ cười tự đắc.

- Thấy không, Diệp Chân, cái uy phong này, là dựa vào thực lực mà có đó. Nhớ ngày đó, ta một ngày đánh Lữ Tín ba lần, dùng Huyền Băng Linh lực để tiểu tử này thành băng côn, lại phơi nắng ở dưới trời chiều. Hiện tại, tiểu tử này thấy ta, giống như chuột thấy mèo vậy.

Diệp Chân nghe mà trợn mắt há hốc mồm, đông người thành băng côn, lại phơi nắng, đây cũng quá ngược đãi đi? Liêu giáo tập này thật quá bá đạo, hung hãn?

- Còn chờ cái gì nữa, vào đi!

Liêu Phi Bạch lấy ra lệnh phù của chưởng môn, trưởng lão kia ném vào một cửa động đen sì trước vách núi trên trăm viên Linh Tinh, một cánh

cửa tỏa ra ánh sáng lung linh xuất hiện, Liêu Phi Bạch liền đạp Diệp Chân vào.

Vừa bước vào cửa, Diệp Chân hô to.

- Liêu giáo tập, nhớ chiếu cố tốt Mông Tiểu Nguyệt!

Diệp Chân tiến vào quang môn, cảnh sắc trước mắt lập tức biến ảo.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Càn Khôn Ngộ Đạo

Trước đó, Diệp Chân còn ở nhân gian, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, phảng phất như đã đến Tiên cảnh.

Vô số cột đá chằng chịt, tạo thành một thạch lâm phảng phất như nhìn không tới cuối, khắp nơi đều là sương mù mờ mịt, vừa tiến vào, liền làm Diệp Chân mừng rỡ, cả người như thoải mái hơn mấy lần.

Ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời vẫn là phiến thiên không kia, chỉ là mặt trời không còn chướng mắt, ngôi sao vốn khó nhìn thấy bằng mắt thường, ở nơi này lại có thể thấy rõ ràng.

Ngôi sao đầy trời, lóe ra từng đạo ánh sáng lạnh, để Bí Cảnh Càn Khôn Thạch Lâm có thêm một tầng quang hoa thanh lãnh mà thần bí.

Bước chậm ở trong thạch lâm, xuyên qua vô số cột đá hình thù kỳ quái, trong đầu Diệp Chân, từ từ sinh ra một loại cảm giác kỳ quái.

Phảng phất như vô số cột đá hình thù kỳ quái kia, vốn nên ở vị trí đó, nên ở nơi này, là vị trí này thích hợp nhất trong thiên địa.

Một đường ghé qua, lui ra ở Diệp Chân hai bên, tựa hồ không còn là thạch lâm, mà là một quỹ tích huyền diệu.

Loại quỹ tích huyền diệu này xuất hiện ở trong khوة mắt của Diệp Chân, Chân Nguyên trong đan điền hẳn phảng phất như nhận lấy dẫn động gì đó, chủ động vận chuyển.

Càng kỳ diệu hơn là, quỹ tích Chân Nguyên trong cơ thể Diệp Chân vận chuyển, vậy mà mơ hồ tương hợp với quỹ tích của thạch lâm.

Thạch lâm kéo dài quỹ tích càng ngày càng huyền diệu, càng ngày càng hoàn mỹ, Chân Nguyên trong cơ thể Diệp Chân vận chuyển, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, chấn động càng lúc càng lớn.

Thời điểm thạch lâm mang cho Diệp Chân cảm giác huyền diệu đạt tới hoàn mỹ nhất, thân hình của hắn run lên, không tự chủ được ngồi trên mặt đất.

Ầm!

Trong cơ thể phảng phất như có bích chương gì đó bị đánh phá, không gian đan điền của Diệp Chân lớn hơn một vòng, Chân Nguyên bắt đầu điên cuồng tăng trưởng.

- Vậy mà đột phá, Chân Nguyên tứ trọng!

Diệp Chân mở mắt, vẻ mặt ngoài ý muốn.

Vốn tu vi Chân Nguyên tam trọng đỉnh phong của hắn, là vì hấp thu một tia lực lượng của Ngân TUYẾN Ma ĐIỀU VƯƠNG, căn cơ không quá vững chắc, dưới tình huống bình thường, Diệp Chân muốn đột phá đến Chân Nguyên tứ trọng, không có hơn nửa năm mài dũa là không thể nào.

Nhưng vừa rồi mới vào thạch lâm, đi tới đi tới, tựa hồ tiến vào một loại trạng thái kỳ dị, không bao lâu, liền để tu vi của hắn từ Chân Nguyên tam trọng trực tiếp bước vào Chân Nguyên tứ trọng.

Đứng dậy, Diệp Chân hơi tham tiếp tục hành tẩu ở trong thạch lâm, muốn tiến vào loại trạng thái kỳ dị vừa rồi lần nữa, đề thăng tu vi.

Nhưng đáng tiếc chính là, bất kể Diệp Chân cố gắng như thế nào, cũng tìm không thấy cảm giác lúc trước.

- Xem ra trạng thái vừa rồi kia, có thể ngộ nhưng không thể cầu!

Nếm thử không có kết quả, Diệp Chân liền dứt khoát thăm dò Càn Khôn Thạch Lâm, nhưng với cước lực của Diệp Chân, chạy hết tốc lực một ngày một đêm, vẫn không thấy điểm cuối của Càn Khôn Thạch Lâm, phảng phất như vô cùng vô tận.

Thăm dò nhiều cách không có kết quả, tâm tình của Diệp Chân yên tĩnh trở lại, hết sức chuyên chú lấy ra một quyển kiếm phổ tu luyện.

Bản kiếm phổ này rất phổ thông, tên là Phi Sương kiếm quyết, Nhân giai hạ phẩm, tu luyện tới cực hạn, kiếm quang như sương trắng phủ đầy đất.

Mấy hôm trước, sau khi thương thế của Diệp Chân hơi khôi phục, liền tiến về lầu hai của Tàng Kinh Lô lựa chọn bản kiếm pháp này.

Lúc đánh với Nhạc Thừa Tổ một trận, Diệp Chân nhận thức đến mặc dù Chân Nguyên Kiếm Chỉ của hắn sắc bén, nhưng không có kiếm pháp thích hợp thi triển, nếu không, ngày đó Diệp Chân giết Nhạc Thừa Tổ, cũng sẽ không cố hết sức như vậy.

Xoát!

Diệp Chân tay cầm Thiên Tinh Kiếm, đâm ra một kiếm, lộ ra một tia bạch khí.

Trong Càn Khôn Thạch Lâm, Diệp Chân khổ tu.

Mặc dù nhật nguyệt tinh thần ở trên không Càn Khôn Thạch Lâm vô luận là ban ngày hay ban đêm, đều không có bao nhiêu biến hóa, mặt trời

như trước mọc lên ở phương đông lặn về phía tây, miễn cưỡng có thể làm cho Diệp Chân phân biệt ra được thời gian.

Diệp Chân ban ngày luyện kiếm, tối vận chuyển Nhất Mạch Hồn Nguyên Công, ngưng luyện Chân Nguyên, theo thời gian một ngày một ngày trôi qua, Diệp Chân không ngừng khổ tu.

Trong Càn Khôn Thạch Lâm, yên tĩnh im ắng, ngoại trừ Diệp Chân, thì không có cái gì nữa, Diệp Chân có thể làm, ngoại trừ tu luyện vẫn là tu luyện.

Đây là khổ tu chân chân chính chính, mỗi một ngày, Diệp Chân đều sẽ để mình mệt mỏi giống như con lừa, muốn mê man đi, nếu không như vậy, Diệp Chân sợ loại hoàn cảnh yên tĩnh không tiếng động này, có thể bức mình điên.

Trong chớp mắt, ba tháng nháy mắt đã qua.

Trong vòng ba tháng, Diệp Chân ngoại trừ ngày đêm khổ tu, còn dùng viên Yêu Linh Đê Nguyên Đan mà Đại hoàng tử Chu Huyền ban thưởng, tu vi từ Chân Nguyên tứ trọng sơ kỳ tăng lên tới Chân Nguyên tứ trọng trung kỳ.

Nhưng mà tốc độ tu luyện kế tiếp, lại chậm đến giận sôi.

Sau khi Diệp Chân dùng Thạch Túy linh dịch, miễn cưỡng tăng thiên phú huyết mạch lên tới bốn mạch, để tốc độ tu luyện của Diệp Chân bị lực cản to lớn.

Dưới tình huống không có đan dược, tốc độ tu luyện của Diệp Chân chậm giống như con rùa đen, Diệp Chân đoán chừng, cứ theo tốc độ này, tu vi của hắn muốn từ Chân Nguyên tứ trọng trung kỳ tăng lên tới Chân Nguyên tứ trọng hậu kỳ, nhanh nhất cũng phải một năm, đây là dưới tình huống trong Càn Khôn Thạch Lâm, tốc độ tu luyện có chỗ tăng tốc.

Càng làm cho Diệp Chân thất vọng là, trong ba tháng này, cảm giác huyền diệu khi hắn vừa mới bước vào Càn Khôn Thạch Lâm kia, cũng không có xuất hiện nữa.

- Chẳng lẽ, thu hoạch của ta ở trong Càn Khôn Thạch Lâm, vèn vèn chỉ là đột phá một bình cảnh?

Truyện được .dịch tại iRE.AD.vn..Diệp Chân khá thất vọng.

Hừ hừ hừ!

Thiên Tinh Kiếm ở trong tay Diệp Chân nhanh như tia chớp đâm ra, mỗi đâm ra một kiếm, đều có một đạo sương mù trắng xóa, sau khi đâm ra mười mấy kiếm, thạch lâm ở xung quanh Diệp Chân đã biến thành trắng xóa.

Hét dài một tiếng, Diệp Chân giẫm cột đá, mạnh mẽ thôi động Thiên Tinh Kiếm trong tay, một đạo Hàn Băng kiếm bắn ra, cơ hồ là đồng thời, tay trái trống rỗng của Diệp Chân lẳng không bắn ra hai đạo kiếm khí dài một trượng sáu, kiếm quang, trong nháy mắt xen lẫn thành một mảnh.

Thời điểm kiếm quang xen lẫn thành một mảnh, hai chân của Diệp Chân liên hoàn đá ra, kéo dài hơn ba mươi mét, nhảy lên đỉnh một cây cột đá.

Thu kiếm mà đứng, lúc trước Diệp Chân còn long tinh hổ mãnh, liền chán chường đặt mông ngồi xuống đỉnh cột đá.

Không có chuyện gì làm!

Trong vòng ba tháng, Diệp Chân không chỉ tu luyện Bạch Sương kiếm pháp đến cực hạn, trước kia hết thầy võ học tu luyện qua, toàn bộ khổ tu một trận, để sở học của hắn, ần ần có xu thế dung hội quán thông.

Hiện tại, mỗi ngày ngoài trừ thông lệ ngưng luyện Chân Nguyên, liền không có chuyện gì làm. Diệp Chân có chút hối hận, vì sao lúc ấy không mang nhiều một vài bí tịch chứ?

Ngồi ở trên đỉnh cột đá, Diệp Chân có chút ngẩn người ngắm nhìn cột đá vô biên vô tận, nhìn thấy từng vì sao từ trên trời chiếu rọi xuống, rơi ở trên đỉnh cột đá.

Cho đến bây giờ, đây là chỗ đặc thù duy nhất của Càn Khôn Thạch Lâm mà Diệp Chân phát hiện... thạch lâm biết di động!

Thạch lâm sẽ theo nhật nguyệt tinh thần ở trên bầu trời chuyển động mà chuyển động, đây là trước đó vài ngày Diệp Chân nhằm chán bay lên đỉnh chóp của cột đá phát hiện.

Từ khi phát hiện chỗ đặc thù này của Càn Khôn Thạch Lâm, chuyện này liền trở thành sự tình Diệp Chân làm nhiều nhất trong mỗi ngày.

Nguyên nhân rất đơn giản, đứng ở trên đỉnh thạch lâm, Diệp Chân thấy trừ mình ra, còn có sự vật có thể di động, không đến mức để Diệp Chân nhằm chán đến nổi điên.

Như thường ngày, hai tay Diệp Chân chống cằm, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm thạch lâm vô biên vô tận ở phía trước.

Ách, ngôi sao ở trên bầu trời theo quỹ tích xoay chuyển, vô số tinh quang cùng nhau di động, thời điểm di động, trụ đá ở trước mắt Diệp Chân tựa hồ đang sống lại, xoay chuyển, kỳ diệu tới đỉnh cao, tiếp nhận đạo tinh quang rơi xuống kia.

Diệp Chân khẽ giật mình, ngậy người.

Một cảm giác huyền diệu đột nhiên nổi lên, loại cảm giác huyền diệu này, so với thời điểm Diệp Chân mới vào thạch lâm, thì lớn hơn gấp trăm

lần.

Nhất là cột đá xoay chuyển, cực kỳ huyền diệu, phảng phất như ẩn chứa quy luật nào đó.

Phát hiện này, khiến tinh thần của Diệp Chân tỉnh táo.

Đứng ở trên trụ đá, trong đôi mắt của Diệp Chân không ngừng nhìn cột đá xoay chuyển.

Đột nhiên, Diệp Chân bước ra một cước, thân hình di chuyển một chút, ngang trời mà ra, rơi về phía một cột đá khác ở bên ngoài mấy chục mét.

Thời điểm vượt qua không trung, cảm giác huyền ảo kia liền biến mất, vừa rồi Diệp Chân còn được Chân Nguyên tạo ra một lực lượng kỳ diệu nâng đỡ, trong nháy mắt liền mất đi lực lượng chèo chống, giống như một tảng đá, từ trên không trung mấy chục mét ngã xuống.

- A...

Kêu thảm một tiếng, Diệp Chân giống như con bạch tuộc, tiếp xúc thân mật với mặt đất, may mắn lúc rơi xuống đất, Diệp Chân kích hoạt cương khí hộ thể, mới không bị ngã thảm, nhưng như vậy, cũng bị chấn đến đau nhức toàn thân.

Trong nháy mắt tiếp theo, Diệp Chân lại trèo lên trụ đá, lần nữa nhắm mắt nhớ lại cảm giác mới vừa rồi, bước ra một bước huyền ảo.

Ba!

Lúc bước ra một nửa, loại cảm giác huyền ảo kia lại gián đoạn, Diệp Chân tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Đứng lên, Diệp Chân trèo lên trụ đá, bước ra một bước, lần nữa té xuống, vòng đi vòng lại, không ngừng chút nào.

Sau khi Diệp Chân ngã hơn trăm lần, quang hoa của ngôi sao xoay chuyển lần nữa, Diệp Chân đã sớm chờ ở đó, bình tĩnh nhìn chăm chăm ánh sao chuyển động, tùy theo bước ra một bước.

Ba!

Diệp Chân lại từ trên không trung mấy chục mét rơi xuống.

Nhưng mà, trong mắt Diệp Chân hiện đầy kinh hãi.

Tiến bộ!

Bởi vì từ cái ngã này, Diệp Chân phát hiện tiến bộ của mình.

Bước ra một bước, loại thân pháp huyền ảo kia, đã có thể vượt qua hai mươi một mét, so với vừa nãy, hơn một mét.

- Lại đến!

Rống một tiếng, Diệp Chân bị té đến toàn thân nhức mỏi, lần nữa trèo lên trụ đá, trở về chỗ có loại cảm giác huyền ảo kia, lần nữa bước ra.

Hai ngày sau, khi bầu trời phóng xuống quang hoa bởi vì thiên thời biến hóa mà chuyển động, thân hình của Diệp Chân, theo cột đá biến ảo bước ra một bước.

Xoạt!

Thân hình của hắc chột lóe lên ở trên không trung, những nơi đi qua, trong thiên địa không chỗ nào không có thiên địa nguyên lực, phảng phất như nhận lấy lực lượng nào đó triệu hoán, hình thành tần suất tương tự với Chân Nguyên trong cơ thể Diệp Chân, tụ tập ở bên người hắc.

Vèo!

Tiếng gió phất qua, hai chân của Diệp Chân vượt qua hơn bốn mươi mét, đập ở trên một trụ đá, cùng thời khắc đó, quang hoa ở trên bầu trời, cũng rơi xuống trên đỉnh đầu Diệp Chân.

Thành công rồi!

Thời điểm Diệp Chân cảm thấy mình thành công rồi, Quách Kỳ Kinh đang tĩnh tu ở trong tĩnh thất, con mắt mở ra, mắt lộ kỳ quang, thần sắc càng có chút kích động,

- Chuyện này... Chuyện này... làm sao có thể!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Truy Tinh Bộ

Xùy!

Điểm ra một chỉ, đầu ngón tay trào lên linh quang, trong nháy mắt liền ngưng kết thành một tấm kính, trong linh kính, cảnh tượng trong Càn Khôn Thạch Lâm hiện lên ở trước mặt Quách Kỳ Kinh.

Trong linh kính, Diệp Chân tùy ý bước ra một bước, thân hình nhoáng một cái, liền vượt qua hơn bốn mươi mét, rơi xuống một cột đá khác.

Quách Kỳ Kinh lộ ra biểu lộ kinh ngạc.

- Đây là dẫn động Thiên Địa nguyên khí... Địa giai, Diệp Chân này, vậy mà sáng chế ra thân pháp so sánh với Địa giai...

- Tiểu tử này, quả nhiên không đơn giản thật... Có điều, bây giờ chỉ sáng chế ra một thức bộ pháp, cuối cùng hẳn có thể sáng chế bao nhiêu thức?

Cùng thời khắc đó, Diệp Chân đuổi kịp ánh sáng của ngôi sao di động, một bước tùy ý liền vượt qua hơn bốn mươi mét, cũng cực kỳ kinh ngạc.

Vượt qua hơn bốn mươi mét, đối với Diệp Chân mà nói, cũng không phải việc khó gì, Xà Đạn Thảo chúi xuống bắn ra, hiện tại đã có thể đạt tới năm mươi mét.

Nhưng Xà Đạn Thảo là một loại kỹ pháp cần súc thể, cần một chút thời gian, mà trước mắt một bước vượt qua hơn bốn mươi mét, càng giống

như tản bộ sau khi ăn cơm, bước ra một bước, có thể vượt qua hơn bốn mươi mét.

Ở trong thực chiến, Xà Đạn Thảo là bí pháp cứu cấp, né tránh, nhưng nếu loại bộ pháp này dùng ở trong thực chiến, ngẫm lại liền cảm thấy khủng bố, xuất quỷ nhập thần, cũng không hình dung được loại khủng bố này.

Nhưng Diệp Chân rất rõ ràng, dựa vào một thức bộ pháp, tác dụng ở trong thực chiến rất có hạn, trừ khi có thể tìm hiểu ra một môn bộ pháp như vậy, mới có thể chân chính dùng ở trong thực chiến.

Rất nhanh, Diệp Chân liền phát hiện, hẳn tìm hiểu bộ pháp này, nếu rời cột đá dưới chân, như trước có thể vượt qua hơn bốn mươi mét, nhưng không cách nào truy tung được ánh sáng khác di động.

Ngay ra một lúc, Diệp Chân cẩn thận quan sát, liền ngạc nhiên phát hiện, mỗi một cột đá trong Càn Khôn Thạch Lâm này, lúc ở trên trời phát sinh biến hóa, đều sẽ di động theo tinh quang từ bầu trời phóng xuống, hơn nữa mỗi một cột đá di động, quỹ tích đều không giống nhau.

Hoặc lui hoặc tiến, hoặc quấn hoặc tránh, hoặc tránh hoặc độn, xuất quỷ nhập thần, luôn có thể đuổi theo tinh quang từ trên bầu trời phóng xuống, để nó chiếu xạ ở trên trụ đá.

Phát hiện này, khiến Diệp Chân vui mừng quá đỗi, nhanh như tia chớp bò lên một cột đá khác, bắt đầu lẳng lặng chờ đợi.

Thời điểm biến hóa xuất hiện, tinh quang từ trên bầu trời phóng xuống di động, Diệp Chân lại bắt đầu hành trình té ngã của hắn!

Chuyện này, cứ như vậy giằng co ba tháng!

Mấy ngày đầu, tiến độ của Diệp Chân rất chậm, cơ hồ tiêu tốn hơn một ngày, mới có thể hiểu được biến hóa của một cây cột đá, nhưng theo Diệp Chân nắm giữ loại chân động huyền ảo này càng ngày càng nhiều, tốc độ tìm hiểu của hắn liền càng lúc càng nhanh.

Càng về sau, cơ hồ hơn nửa ngày, là có thể tìm hiểu ra một thức bộ pháp.

Xùy!

Trong Càn Khôn Thạch Lâm, Diệp Chân bước ra một bước quý dị, thân hình xẹt qua đường cong huyền diệu, trong thời gian ngắn đi xa, lại về tới nguyên điểm.

- Một bước này, đại thành!

Thân hình khê động, Diệp Chân lại bắn về phía một cột đá khác, chuẩn bị tìm hiểu bước tiếp theo, nhưng lúc này, trong Bí Cảnh Càn Khôn Thạch Lâm thu lại ánh sáng, từ từ trở nên âm đạm, trong lòng Diệp Chân hiện lên một tia hiểu ra.

- Nhanh như vậy đã hết thời gian, sáu tháng vẫn quá ngắn ngủi!

Thừa dịp ánh sáng còn chưa tắt hết, Diệp Chân bước ra một bước, thân hình như huyền ảnh di động ở trên trụ đá phụ cận, đánh ra trước lui về sau, chuyển hướng tùy tâm sở dục, càng kinh người là, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Mỗi một bước tùy ý, tốc độ đều đuổi sát Xà Đạn Thảo, nhưng không cần súc thế, không có dấu hiệu nào bước ra một bước, chớp mắt là tới.

- Tổng cộng hiểu thấu một trăm linh bảy bước, đủ rồi...

- Bộ pháp này là do đuổi theo tinh quang phóng xuống mà sáng tạo ra, vậy gọi Truy Tinh Bộ đi...

Thời điểm hăn nỉ non, Càn Khôn Thạch Lâm đột nhiên tối đến cực hạn, một lực bài xích trước nay chưa có đánh tới, Diệp Chân cảm giác thân hình tung bay, hai mắt tỏa sáng, lại xuất hiện ở trước Linh Bảo phong.

- Diệp Chân, sáu tháng này, thu hoạch như thế nào?

Diệp Chân vừa đi ra, trưởng lão thủ phong liền cười híp mắt nhìn hăn.

- Hóa ra là người, hại ta đợi sáu tháng, mới có thể vào Càn Khôn Thạch Lâm!

Không đợi Diệp Chân trả lời, đệ tử chân truyền Lữ Tín chờ đợi tiến vào Càn Khôn Thạch Lâm nhìn Diệp Chân lầm bầm.

Diệp Chân không nhìn thẳng Lữ Tín này, nhìn trưởng lão kia chấp tay nói:

Truyện được biên tập tại iread.vn --- Đa tạ trưởng lão quan tâm, thu hoạch cũng không tệ lắm!

- Thu hoạch cũng không tệ lắm? Đồng dạ, để cho ta tới thử xem thu hoạch của người như thế nào?

Lữ Tín một bụng tức giận cười hắc hắc, khẽ vươn tay, đầu ngón tay tuôn ra Linh lực, như ảo ảnh chớp tới cổ họng của Diệp Chân.

Nhanh!

Quá nhanh!

Đệ tử chân truyền, tu vi thấp nhất cũng bước vào Hóa Linh cảnh, tốc độ xuất thủ nhanh đến cực hạn, nhanh đến Diệp Chân ngay cả nhìn cũng

thấy không rõ lắm.

Nhưng ngay thời điểm Lữ Tín xuất thủ, Diệp Chân theo bản năng phản ứng, nhẹ nhàng đạp một bước, thiên địa nguyên lực ở phụ cận, trong nháy mắt ba động kỳ dị.

Trong thời gian ngắn, thân hình của Diệp Chân đã xuất hiện ở ngoài trăm mét.

Một bước này, Diệp Chân xưng là Trực Bộ, chính là một bước tốc độ nhanh nhất trong Truy Tinh Bộ mà hắn tìm hiểu ra, trong chốc lát vượt qua khoảng cách xa nhất.

Lữ Tín một trào thất bại, gương mặt không khỏi ngạc nhiên, một trào này của hắn, đừng nói Chân Nguyên cảnh Diệp Chân, ngay cả đệ tử nội môn Dẫn Linh cảnh, cũng không có thể tránh thoát, nhìn thấy một màn này, trưởng lão kinh ngạc híp mắt lại.

- Đệ tử chân truyền, cũng chỉ như thế!

Một bước tránh thoát, Diệp Chân cười nhạt nhìn Lữ Tín. Lúc trước Lữ Tín này ở trước mặt Liêu Phi Bạch giống như mèo con, bây giờ lại vô có khó xử Diệp Chân, để Diệp Chân rất khinh bỉ.

- Người nói cái gì?

Lữ Tín giận dữ, linh lực tuôn ra.

- Dám chê cười ta, muốn chết...

- Lữ Tín, Càn Khôn Thạch Lâm này, người có vào hay không? Không tiến, lão phu liền bế quan tĩnh tu, lão phu không có thời gian nhìn người khi dễ nhân vật mới!

Trưởng lão kia quát một tiếng, để Lữ Tín không thể không nén giận quay lại.

- Diệp Chân, người chờ đó cho ta, đừng để ta bắt được người!

Sau khi hăm dọa một câu, Lữ Tín nhanh chóng bước vào cửa ánh sáng.

- Diệp Chân, tiểu tử ngươi không thể mềm dẻo một chút sao, ngay cả đệ tử chân truyền ngươi cũng gây.

Bây giờ Diệp Chân ở trong Tề Vân Tông, cũng coi là tiểu danh nhân, trưởng lão thủ phong này quan tâm nói.

Đối mặt trưởng lão kia thiện ý khuyên bảo, Diệp Chân trịnh trọng lắc đầu.

- Không thể, nếu như co đầu khắp nơi, làm sao đúc thành đạo tâm!

- Đạo tâm?

Trưởng lão thủ phong ngạc nhiên, hồi tưởng lại nửa đời trước của mình, đột nhiên có chút hiểu được, nếu như hăn sớm nghe câu nói này mười năm, có lẽ sẽ không ở chỗ này làm trưởng lão thủ phong rồi.

Đạo tâm, cũng là tâm đắc mà nửa năm qua Diệp Chân không ngừng hướng tới.

Dù nói như thế nào, Diệp Chân cũng không hiểu.

Nhưng Diệp Chân hiểu được, một năm này hăn đối mặt địch nhân, bất luận là Mã Vũ Nguyên, Cổ Đa Trí, gia tộc, hay đám người Kim Thái Sở Quân tu vi mạnh hơn hăn mấy lần, nếu hăn lùi bước một lần, thì sẽ không đạt được độ cao hôm nay.

Đây hết thầy, Diệp Chân tổng kết ra bốn chữ... không sợ mà tiến!

Đây cũng là một thu hoạch khác của Diệp Chân ở trong Càn Khôn Thạch Lâm.

Ở trong Bí Cảnh Càn Khôn Thạch Lâm diện tích nửa năm, Diệp Chân thu hoạch rất lớn, nhưng cả người hẳn, đã khó chịu đến trình độ ngay cả mình cũng không chịu được.

Nửa năm chưa tắm rửa, toàn thân rách rưới, cả người tràn đầy khí tức hôi chua, mặc kệ người nào nửa năm không tắm rửa cũng sẽ như vậy.

Râu ria non nớt cũng mọc dài, hiện tại Diệp Chân muốn làm nhất, là tắm rửa một cái, ăn một bữa ngon, sau đó ngủ một giấc, rồi mới suy tính khác.

Rời Linh Bảo phong, Diệp Chân chạy về trạch viện ở giữa sườn núi Loạn Vân Phong, thời điểm đi ngang qua chỗ ở của chấp sự Hà Miêu, Diệp Chân nói lớn, nhờ Hà Miêu tranh thủ thời gian an bài cho hẳn thị nữ nấu cơm, liền vội xông về phía tiểu viện số 97.

Diệp Chân không cần người khác giúp mình tắm rửa, nhưng dù sao cũng phải có người nấu cơm chứ. Gặm lương khô nửa năm, làm Diệp Chân muốn buồn nôn rồi.

Diệp Chân không biết, hẳn vừa hô một tiếng, để Hà Miêu bị dọa sợ nhảy lên.

- Diệp Chân đi ra, vậy phải làm sao bây giờ, vậy phải làm sao bây giờ?

Đi qua đi lại mấy vòng, Hà Miêu mang theo vài thủ hạ, vội vã đi ra, phóng về phía tiểu viện số 97.

Tu vi của Diệp Chân đột phá đến Chân Nguyên tứ trọng, lúc tiến lên vô tình hay cố ý mang theo hương vị của Truy Tinh Bộ, tốc độ cực nhanh, chỉ mấy trăm tức, liền vọt tới giữa sườn núi.

Đến trước cửa tiểu viện, hai tay Diệp Chân duỗi ra, định đẩy cửa bước vào.

Nhưng vừa đẩy, lại không ra.

Trong cửa cài chốt, loáng thoáng còn có âm thanh truyền đến.

Có người?

- Tiểu viện của ta, lại bị người chiếm đoạt?

Diệp Chân kịp phản ứng, lập tức giậm dừ, hừ lạnh một tiếng, đạp mạnh về phía đại môn.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Mục Tiêu... Giết Vào Thiên Bảng

Ầm!

Đại môn của tiểu viện bị Diệp Chân đạp chia năm xẻ bảy, đệ tử nội môn Xương Lâm Long đang ở trong nội viện luyện võ cả kinh đến sững người tại chỗ.

- Chính là người, chiếm đoạt chỗ ở của ta?

Diệp Chân nhanh chân bước vào tiểu viện.

Đệ tử nội môn Xương Lâm Long ngăn người, lập tức rống giận:

- Diệp Chân, trên Loạn Vân Phong, hết thầy tài nguyên, đều là lấy tu vi luận trước sau, bằng vào tu vi Chân Nguyên ngũ trọng của ta, chiếm cứ trạch viện này, dư xài! Đừng tưởng rằng người ở trong đệ tử ngoại môn có thể xưng vương xưng bá, nhưng đến Loạn Vân Phong, chút tu vi ấy của người, còn chưa đáng kể, cút ra ngoài cho ta!

Nổi giận gầm lên một tiếng, quyền ảnh như núi đột nhiên đánh tới Diệp Chân.

- Tu vi luận trước sau?

Cười lạnh một tiếng, Diệp Chân dùng Truy Tinh Bộ tùy ý bước ra, Xương Lâm Long chỉ cảm thấy hoa mắt, quyền ảnh đầy trời liền mất đi mục tiêu.

- Lấy tu vi của người, cũng xứng tranh giành với ta?

Thanh âm của Diệp Chân vang lên ở sau lưng Xương Lâm Long, thời điểm âm thanh lọt vào tai, Xương Lâm Long kinh hãi gần chết, đang muốn có hành động, sau lưng lại có lực lượng cường đại đánh tới, cả người đang vân giá vũ, bị Diệp Chân đấm bay ra tiểu viện.

Chấp sự Loạn Vân Phong Hà Miêu vừa mới chạy tới trợn mắt hốc mồm, nhìn chăm chăm vào Xương Lâm Long bị Diệp Chân đấm ra tiểu viện, thiếu chút nữa ngã gục.

- Thế nào, còn chưa cú, buộc ta hạ thủ ác độc sao?

Xương Lâm Long bò dậy, khuôn mặt đỏ bừng lên, vốn còn có chút không phục, nhưng nghe Diệp Chân nói, ngày đó thời điểm hai tông thi đấu Diệp Chân tàn sát đối thủ liền hiển hiện ở trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, xám xịt rời đi.

Nửa năm trước, Xương Lâm Long phát hiện tiểu viện bỏ trống này, muốn vào ở, lại bị Hà Miêu nói đã có chủ, chủ nhân là Diệp Chân.

Có điều, ngày ấy Diệp Chân đại sát tứ phương, đối thủ chủ yếu là đệ tử ngoại môn, Xương Lâm Long tự cảm thấy tu vi của mình cao hơn Diệp Chân rất nhiều, liền cường chiếm toà tiểu viện này.

Không nghĩ tới, nửa năm sau, vừa đối mặt, liền bị Diệp Chân đánh ra tiểu viện.

Xương Lâm Long đi rồi, nhưng Diệp Chân không có chút vui sướng khi thắng lợi, lông mày nhíu lại.

Đừng nhìn vừa rồi Diệp Chân thu thập Chân Nguyên ngũ trọng Xương Lâm Long cực kỳ nhẹ nhõm, phảng phất như tiện tay, liền đuổi Xương Lâm Long đi, nhưng tình huống chân thật, chỉ có Diệp Chân rõ ràng.

Diệp Chân vận dụng Truy Tinh Bộ vọt đến sau lưng Xương Lâm Long oanh ra một quyền, chính là Lôi Báo Băng Quyền uy lực mạnh nhất của Diệp Chân, có thể nói là một kích mạnh nhất của hắn.

Nhưng một kích mạnh nhất kia của Diệp Chân, lại bị Xương Lâm Long đơn giản tiếp được, chỉ bị chút thương nhẹ.

Diệp Chân thấy rõ ràng, Lôi Báo Băng Quyền trước kia uy phong bát diện, cũng không thể hoàn toàn phá vỡ cương khí hộ thể của Xương Lâm Long.

Xương Lâm Long chuyên tu cương khí hộ thể, là Long Lâm Chân Cương có chút nổi danh trong Tề Vân Tông, là một môn công pháp hộ thể Nhân giai trung phẩm, đặc điểm của Long Lâm Chân Cương là năng lực phòng ngự trác tuyệt, hơn nữa tu vi càng mạnh, năng lực phòng ngự càng mạnh.

Mặc dù Lôi Báo Băng Quyền của Diệp Chân có thể so sánh võ kỹ Nhân giai trung phẩm, nhưng cuối cùng, không phải võ kỹ Nhân giai trung phẩm, cho nên không thể trọng thương Xương Lâm Long.

Trận chiến này, cũng làm cho Diệp Chân lộ ra khuyết điểm sau khi tu vi đề thăng.

Tu vi tăng vọt, nhưng không có võ kỹ cấp bậc cao hơn, để tu vi của hắn hoàn toàn phát huy ra.

Nói một cách khác, Diệp Chân thiếu võ kỹ phẩm cấp cao.

Đây cũng là nguyên nhân Diệp Chân thắng lợi nhưng rầu rĩ không vui.

Trước mắt Diệp Chân chỉ có tư cách tiến vào lầu hai của Tàng Kinh Các, cấp bậc võ kỹ trong lầu hai của Tàng Kinh Các, tất cả đều là Nhân giai

hạ phẩm, mà võ kỹ Nhân giai trung phẩm, chỉ có lầu ba của Tầng Kinh Lâu mới có.

Nhưng trước mắt Diệp Chân không có tư cách tiến vào lầu ba của Tầng Kinh Các.

- Diệp Chân, xin lỗi, Xương Lâm Long muốn ở, ta cũng không ngăn được!

Hà Miêu chạy tới không ngừng giải thích với Diệp Chân.

Diệp Chân rất thông cảm khoát tay áo, đệ tử nội môn tu vi cao thâm nổi cơn giận, sao có thể là chấp sự như Hà Miêu có thể ngăn cản.

- Hà chấp sự, muốn hỏi thăm người chuyện này, làm sao mới có thể thu được tư cách tiến vào lầu ba của Tầng Kinh Các?

Diệp Chân hỏi.

- Muốn đi vào lầu ba của Tầng Kinh Các, có hai phương pháp, một là tu vi đột phá đến Chân Nguyên ngũ trọng, tự động đạt được tư cách tiến vào lầu ba.

- Phương pháp thứ hai là Thiên Bảng, nếu đệ tử nội môn có thể giết vào bảy mươi hai vị trí trên Thiên Bảng, có thể đạt được tư cách tiến vào tầng thứ ba!

Hà Miêu nói.

Tu vi đột phá đến Chân Nguyên ngũ trọng, chuyện này không phải trong thời gian ngắn có thể làm được, như vậy Diệp Chân có thể lựa chọn, là giết vào Thiên Bảng.

Có điều, đệ tử nội môn trên Thiên Bảng, so với đệ tử ngoại môn trên Địa Bảng, cạnh tranh kịch liệt hơn trăm lần. Từng thứ tự trên Thiên Bảng,

đều đại biểu cho thực lực tăng lên to lớn.

Trong Tề Vân Tông có đồn đại nói, hai người ở vị trí bảy mươi hai trên Thiên Bảng, cũng không nhất định có thể chiến thắng vị trí thứ bảy mươi trên Thiên Bảng.

Có hai phương thức giết vào Thiên Bảng, một là trực tiếp khiêu chiến đệ tử nội môn ở trên Thiên Bảng, cái khác, là xông Ngự Long Cửu Biến.

Bây giờ người thứ bảy mươi hai trên Thiên Bảng là một đệ tử nội môn trên Ngũ Trạch, nghe nói tu vi đã đạt tới Chân Nguyên ngũ trọng hậu kỳ, nếu Diệp Chân muốn giết vào Thiên Bảng, khiêu chiến Ngũ Trạch, là lựa chọn tốt nhất.

Có điều, Ngũ Trạch cũng là đệ tử nội môn uy tín lâu năm, Diệp Chân đoán chừng, nếu hắn muốn chiến thắng Ngũ Trạch, thì phải vận dụng Chân Nguyên Kiếm Chỉ liều mạng.

Liều mạng thì không có gì, nhưng nếu thu tay không được, thì sẽ có tai nạn chết người.

Đồng môn sư huynh đệ, không phải vận bất đắc dĩ, Diệp Chân không muốn làm ra chuyện như vậy.

Đã như vậy, lưu cho Diệp Chân lựa chọn, cũng chỉ có xông Ngự Long Cửu Biến.

- Hà chấp sự, lần sau Ngự Long Cửu Biến mở ra là lúc nào?

Bởi vì lúc Ngự Long Cửu Biến mở ra tiêu hao to lớn, đệ tử nội môn cũng không phải tùy thời có thể đi xông, phải đợi đến lúc tông môn theo thông lệ mở ra, mới có thể xông Ngự Long đạo.

- Người muốn xông Ngự Long Cửu Biến, đúng dịp, Ngự Long Cửu Biến mỗi ba tháng mở ra một lần, tiếp theo mở ra, ngay ở ngày mai!

-Truyện được dịch tại i-READ.vn-Hà chấp sự nói.

- Đa tạ! Đúng rồi, Hà chấp sự, an bài thị nữ tới, làm một chút đồ ăn.

Diệp Chân nói.

- Đã an bài, sẽ tới ngay!

Thời điểm trả lời, trên mặt Hà Miêu hiện lên biểu tình quái dị.

Sau nửa canh giờ, Diệp Chân tắm rửa hoàn tất thấy Hà Miêu an bài thị nữ cho hẳn, con mắt không khỏi trừng lớn!

Không phải thiếu nữ tuổi trẻ hoa quý, càng không phải thiếu phụ đầy đặn khả nhân, mà là một bác gái chân chân chính chính làm được thức ăn ngon!

- Hà chấp sự? Chuyện này...

Thấy biểu lộ của Diệp Chân, Hà Miêu một mực hầu ở chỗ này cũng có chút xấu hổ, vội vàng giải thích:

- Chuyện không liên quan đến ta, đây là Liêu giáo tập cố ý dận dò, nàng nói không thể để người bởi vì nữ sắc mà phân tâm!

- Liêu giáo tập...

Thần sắc của Diệp Chân không khỏi cổ quái, Liêu giáo tập, quan tâm mình quan tâm đến trình độ này sao?

Không có thị nữ xinh đẹp, Diệp Chân cũng không để ý, bằng không lúc trước Diệp Chân sẽ không cự tuyệt Hà đại tiểu thư, phất phất tay, đuổi

Hà Miêu đi, bắt đầu ăn cơm.

Ngày hôm sau, Diệp Chân đúng giờ đi tới trước quảng trường Ngư Long đạo, thời điểm Diệp Chân đi tới, trước quảng trường Ngư Long đạo, đã tụ tập mấy trăm đệ tử ngoại môn nội môn, trong đó lấy đệ tử nội môn chiếm đa số.

- Lão Diệp, người cũng tới xông Ngư Long Cửu Biến!

Thời điểm Diệp Chân đi tới, Kim Nguyên Bảo liền chạy lại, thân là nhà buôn lớn nhất Tề Vân Tông, mỗi ba tháng một lần Ngư Long đạo mở ra, Kim Nguyên Bảo tất đến.

Diệp Chân nhẹ gật đầu.

- Nghe nói giết vào Thiên Bảng có thể đạt được tư cách tiến vào lầu ba của Tàng Kinh Các, ta muốn đến thử một lần!

- Đồng dạc!

Không đợi Kim Nguyên Bảo nói gì, cách đó không xa có một đệ tử nội môn cười nhạo.

- Diệp Chân, đừng tưởng rằng người ở thời điểm hai tông thi đấu có thể làm ra náo động lớn là giỏi, nhưng ở trong đệ tử nội môn, người vẫn là chim non, vừa trở thành đệ tử nội môn nửa năm, liền muốn giết vào Thiên Bảng, thật coi nội môn sư huynh là bùn nặn sao!

- Này, các người tới nghe một chút, hôm nay Diệp Chân tuyên bố muốn giết vào Thiên Bảng!

Tên đệ tử nội môn kia kêu gọi, các đệ tử tốp năm tốp ba tập hợp kia lập tức vây quanh, nghị luận nhao nhao.

Diệp Chân nhíu mày, chuyện này ảnh hưởng gì tới đối phương, hẳn ngay cả người này cũng không nhận ra, càng đừng đề cập tới đấng đối phương.

- Lão Diệp, người này họ Chu, tên Chu Chí Nguyên, nghe nói tu vi đã đạt đến Chân Nguyên ngũ trọng đỉnh phong, chính là biểu ca của Nhạc Thừa Tổ, cũng là đệ tử của Hồng trưởng lão...

Kim Nguyên Bảo ở bên cạnh lặng lẽ bổ sung một câu, lập tức giải quyết nghi hoặc của Diệp Chân.

- Vừa trở thành đệ tử nội môn, liền muốn giết vào Thiên Bảng, đây cũng quá điên rồi nhỉ?

- Đúng vậy, sư huynh trên Thiên Bảng, ngoại trừ Nhâm Tây Hoa ra, cái nào không phải đệ tử nội môn uy tín lâu năm.

- Ha ha, các người nói đúng, Diệp Chân này, hẳn cho rằng hẳn là Nhâm Tây Hoa a!

Mượn đề tài của mọi người, Chu Chí Nguyên nhiệt tình trào phúng Diệp Chân.

- Ha ha ha ha...

Chu Chí Nguyên nói, để rất nhiều đệ tử nội môn cười ha hả.

- Nhâm Tây Hoa Nhâm sư huynh là người nào? Thiên tài sáu mạch thượng phẩm! Diệp Chân là ai? Một rác rưởi ba mạch trung phẩm đi vận khí cứt chó mà thôi! Lúc nào các người gặp qua rác rưởi ba mạch trung phẩm có thể giết vào Thiên Bảng?

- Nếu một rác rưởi ba mạch trung phẩm, cũng có thể giết vào Thiên Bảng, chúng ta những gia hỏa bốn mạch, năm mạch này, không phải nên đi

tìm đậ hủ đậ chết sao?

Chu Chí Nguyên cười nhạo, dẫn tới rất nhiều đệ tử nội môn cười theo, để sắc mặt của Diệp Chân trở nên khó coi.

Thấy sắc mặt của Diệp Chân trở nên khó coi, Chu Chí Nguyên đặc ý đi tới trước một bước.

- Diệp Chân, như thế nào, rất tức giận? Có phải rất muốn đánh ta một chầu hay không? Muốn không? Muốn thì khiêu chiến ta, chúng ta lên đài đấu võ chiến một hồi! Có can đảm kia hay không, có gan thì khiêu chiến ta a!

Chu Chí Nguyên không ngừng nhìn Diệp Chân phách lối ngoắc ngón tay.

Nói tới chỗ này, dụng tâm hiểm ác của Chu Chí Nguyên, liền vô cùng sáng tỏ.

Chọc giận Diệp Chân, để Diệp Chân khiêu chiến hẳn, dẫn Diệp Chân lên đài đấu võ, lại danh chính ngôn thuận thu thập Diệp Chân.

Diệp Chân đương nhiên sẽ không trúng kế của Chu Chí Nguyên.

Một gia hỏa tu vi Chân Nguyên ngũ trọng đỉnh phong, coi như Diệp Chân có thể thắng, cũng là thắng thảm, trả giá lớn đến không thể tưởng tượng!

Diệp Chân hơi híp mắt.

- Chu Chí Nguyên, người khẳng định, ba mạch trung phẩm như ta không giết vào Thiên Bảng được?

- Thôi đi... rác rưởi như ngươi cũng có thể giết vào Thiên Bảng, lão tử ở vị trí thứ sáu mươi chín trên Thiên Bảng, sẽ đụng chết trên Thiên Bảng!

Chu Chí Nguyên lời thề son sắt nói.

- Thật?

Diệp Chân truy vấn.

Chu Chí Nguyên ngẩn người, lập tức lòng tin tràn đầy trào phúng nói:

- Thế nào, người thật nghĩ mình là Nhâm Tây Hoa!

- Thật là tốt rồi!

Trong nháy mắt tiếp theo, Diệp Chân vận đủ công lực, rống to:

- Mời chư vị sư huynh đệ làm chứng, đều nghe cho kỹ, vị trí thứ sáu mươi chín trên Thiên Bảng Chu Chí Nguyên, đánh bạc Diệp Chân ta không giết vào Thiên Bảng được, nếu Diệp Chân ta giết vào Thiên Bảng, Chu Chí Nguyên hẳn liền đụng chết ở trên Thiên Bảng!

Thanh âm như vậy, Diệp Chân liên tục lặp lại ba lần, lập tức ánh mắt của mọi người ở trước Ngự Long đạo đều bị hấp dẫn tới.

Diệp Chân lại nhìn Chu Chí Nguyên rống lên.

- Chu Chí Nguyên, lời này có phải là người chính miệng nói hay không!

Thấy Diệp Chân đường hoàng công bố lời nói của mình, sắc mặt của Chu Chí Nguyên trở nên không được tự nhiên, nhưng mà trước mắt bao người, thề thốt phủ nhận, Chu Chí Nguyên còn gánh không nổi mặt mũi này.

- Không sai!

Chu Chí Nguyên lớn tiếng nói, lại bổ sung một câu.

- Giới hạn hôm nay!

Nghe vậy, Diệp Chân cười.

Đứa cháu Chu Chí Nguyên này, đã hối hận!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Bắt Đầu Vượt Ải

- Đã đến giờ, Ngư Long Cửu Biển sắp mở ra, người muốn vượt ải, mau tới nhận lấy ngọc bài, theo trình tự tiến vào!

Trưởng lão thủ quan ở Ngư Long đạo nói lớn, Chu Chí Nguyên nhìn Diệp Chân hàm hồ.

- Diệp Chân, Ngư Long Cửu Biển đã mở, người lên đi chứ...

- Yên tâm, không cần người thúc!

Vừa đi, Diệp Chân vừa nhìn Kim Nguyên Bảo nháy mắt ra hiệu.

- Lão Kim, còn không mở sòng, người ngu ngốc rồi sao!

Kim Nguyên Bảo có chút ngẩn ra, thấp giọng nói:

- Lão Diệp, người rốt cuộc có nắm chắc hay không? Thiên Bảng này...

- Ta cũng không biết, đây là lần thứ nhất ta xông Ngư Long Cửu Biển, vẫn là câu nói kia, ta sẽ liều mạng!

- Lần thứ nhất xông Ngư Long Cửu Biển?

Kim Nguyên Bảo há to miệng, trên mặt hiện vẻ cười khổ cùng bất đắc dĩ.

Xông Ngư Long Cửu Biển cũng cần kỹ xảo, từng cửa ải huyễn hóa đều có đặc điểm riêng của mình, cần rất nhiều kỹ xảo, cho dù là thiên tài

Nhâm Tây Hoa, cũng sau mấy lần thất bại tích lũy kỹ xảo, mới thành công xông đến cửa thứ sáu.

- Ha ha ha ha....

- Gặp qua ngu bức, nhưng chưa thấy qua người ngu như vậy.

Nghe thế, Chu Chí Nguyên nhếch miệng cười ha hả.

Diệp Chân bất động, yên lặng chờ Chu Chí Nguyên cười xong, mới nói:

- Chu Chí Nguyên, có dám cá cược với ta không!

Diệp Chân đã quyết định, muốn chơi, liền chơi lớn một chút.

Áp lực càng lớn, động lực càng lớn.

Nếu thành công, vậy có thể hờ Chu Chí Nguyên ác hơn một chút.

- Hừ, có gì không dám, nói, đánh cược cái gì?

- Cược tài sản của chúng ta, nếu ta sát nhập Thiên Bảng, toàn bộ tài sản của người thuộc về ta, nếu ta không cách nào sát nhập Thiên Bảng, tài sản của ta, toàn bộ thuộc về người, có dám hay không?

Con mắt của Diệp Chân tỏa sáng nhìn Chu Chí Nguyên nói.

- Hừ, có gì không dám, đánh bạc! Hắc, có người tặng bạc, sao lại ngại nhiều.

Nói đến đây, ánh mắt của Chu Chí Nguyên xoay động, lại nói:

- Có điều, làm sao ta biết người có bao nhiêu tài sản, có tương đương ta hay không? Nếu tài sản của người chỉ có mấy vạn lượng thậm chí mấy ngàn lượng, chẳng phải ta thua thiệt lớn sao?

Diệp Chân cười, hăn chờ chính là câu này, không nghĩ tới Chu Chí Nguyên lại đưa tới cửa.

- Trò cười, ta còn sợ tài sản của ngươi quá ít, để cho ta thua thiệt!

- Nói đùa gì vậy? Chỉ bằng ngươi, tài sản còn có thể nhiều hơn ta...

Ba!

Một chồng ngân phiếu dày đặc bị Diệp Chân đặt ở trước mặt Kim Nguyên Bảo.

- Mười hai vạn lượng bạc, ta đặt ở nơi này trước!

Chu Chí Nguyên trừng mắt, lập tức cà lăm.

- Mười hai vạn lượng...

Thân là đệ tử nội môn, Chu Chí Nguyên tiêu hao hết bạc, ngược lại có thể lấy ra mười hai vạn lượng, nhưng bình thường, tất cả tài sản của Chu Chí Nguyên đều vùi vào tu luyện, bạc ở trong tay cũng chỉ sáu bảy vạn.

Hăn căn bản không thể tưởng được, Diệp Chân vừa mới trở thành đệ tử nội môn không bao lâu, lại có tài sản phong phú như thế.

- Thế nào, chút tiền ấy cũng không bỏ ra nổi?

Mười hai vạn lượng bạc này của Diệp Chân, có gia tộc cho, có lấy được từ chỗ Quá Sơn Phong, còn có giết chết chuẩn chân truyền Kim Thái của Ly Thủy Tông lấy được. Kỳ thật Diệp Chân cũng muốn chuyển hóa chúng thành tu vi, chỉ là một mực không có thời gian.

- Ngươi chờ đấy!

Sắc mặt của Chu Chí Nguyên rất khó coi, trái mò phải đào tìm ra hơn bảy vạn lượng bạc, lại mượn đệ tử nội môn quen biết chút ít, thật vất vả tập hợp đủ mười hai vạn lượng bạc, Diệp Chân bộp một tiếng, lại vỗ ra một cái vòng tay trữ vật!

- Vòng tay trữ vật một mét khối!

Sau khi giết chết Kim Thái, Diệp Chân thu được vòng tay trữ vật của đối phương, trong tay liền dư một vòng tay trữ vật.

- Vòng tay trữ vật một mét khối, trong tông môn một vạn điểm cống hiến một cái, giá trị mười vạn lượng bạc!

Diệp Chân vừa mới lấy ra, Kim Nguyên Bảo liền cao giọng nói, mặt mũi của Chu Chí Nguyên lập tức đen thui, mỗi một lượng bạc của hắn đều dùng mua sắm tài nguyên tu luyện, nơi nào có tiền nhàn rỗi mua vòng tay trữ vật.

- Không bỏ ra nổi? Người một đệ tử nội môn uy tín lâu năm, không đến nổi ngay cả chút tài sản ấy cũng không có chứ?

- Người còn có gì lấy ra không, không thể đánh cuộc thì quên đi, bớt ở chỗ này lãng phí thời gian!

Diệp Chân ép buộc, làm cho Chu Chí An chỉ có thể mặt dạn mày dày đi mượn bạc lần nữa, lúc này đây, lại hao hết miệng lưỡi, để Chu Chí An ưng thuận chín mươi ba lời hứa, mới mượn đến mười hai vạn lượng bạc!

- Được rồi chứ!

Chu Chí An hung hăng ném hai mươi bốn vạn lượng ngân phiếu tới trước mặt Kim Nguyên Bảo nói.

- Tạm được!

Diệp Chân nhẹ gật đầu.

- Ta còn chưa lấy ra Thiên Tinh Kiếm, bằng không, tiểu tử ngươi ngay cả bán cái mông cũng mượn không được nhiều bạc như vậy!

Mắt Chu Chí An tối sầm lại, thiếu chút nữa bị Diệp Chân làm cho tức giận đến phun máu. Có điều, Diệp Chân nói không sai, nếu Diệp Chân lấy Bảo khí hạ phẩm ra, đánh chết hẳn, cũng không tiếp nổi lần đánh cược này.

- Lão Kim, cất kỹ!

- Chu Chí An, ngươi đợi bán cái mông trả nợ đi!

Diệp Chân nhìn Chu Chí An nói, rất nhiều đệ tử cười ha ha, sau đó nhanh chân đi tới chỗ trưởng lão thủ quan, có lẽ bởi vì lúc trước ồn ào, lúc này vậy mà không ai cướp vượt ải trước, đều để lại lần thứ nhất cho Diệp Chân.

Kim Nguyên Bảo cũng nhân lúc này mở sòng bài.

- Thôi động Chân Nguyên lực của ngươi, dẫn động ngọc phù này.

Trưởng lão thủ quan đưa cho Diệp Chân một ngọc phù.

- Ngọc phù này, là hộ thân phù của ngươi, mặc dù Huyền Yêu ở bên trong do Linh lực hóa thành, nhưng công kích lại chân thật, nếu trong quá trình ngươi vượt ải, bị công kích trí mạng, ngọc phù này sẽ di chuyển ngươi ra ngoài, đương nhiên, con đường vượt ải của ngươi cũng kết thúc. Đồng thời, ngọc phù này có thể ghi chép lại điểm số mà ngươi vượt ải, biểu hiện ở đó.

Trưởng lão chỉ chỉ một vách tường trên Ngự Long đạo nói.

Xoát!

Chân Nguyên lực tràn vào, ngọc phù nghiền nát, một đạo Linh lực mông lung tràn khắp toàn thân Diệp Chân, phẳng phất như một tầng linh vụ bao vây thân thể hẳn.

- Vào đi, qua Long Ngư đạo, có thể nhìn thấy đại môn của Ngư Long đệ nhất biến!

Nhẹ gật đầu, thân hình của Diệp Chân chớp động, lập tức vọt vào Ngư Long đạo.

Thời gian qua gần một năm, Diệp Chân lần nữa xông vào Ngư Long đạo, nhưng tốc độ vượt ải, lại ngày đêm khác biệt.

Xoát!

Thân hình như ảo ảnh, cơ quan trong Ngư Long đạo vừa mới phát động, thân hình của Diệp Chân liền xuất hiện ở trước cửa lớn Ngư Long đệ nhất biến.

Chậm rãi mở cửa ra, xuất hiện ở trước mặt Diệp Chân, giống như Ngư Long đạo, một thông đạo rộng mười mét dài vài dặm, nhưng không có bất luận động tĩnh gì.

Bành!

Khi Diệp Chân tiến lên trước một bước, đại môn ở sau lưng tự động đóng lại, trong thông đạo Ngư Long đệ nhất biến, lập tức tràn vào Linh lực nồng hậu dày đặc.

Linh lực tràn vào, ở dưới quy tắc huyền ảo nào đó ước thúc, nhanh như tia chớp biến ảo thành vô số Yêu Lang... Yêu thú Nhân giai hạ phẩm Âm Phong Lang!

Liếc mắt nhìn qua, Linh lực huyền hóa thành Âm Phong Lang ít nhất cũng gần trăm con.

Rống!

Trong tiếng gào rú, con mắt của tất cả Âm Phong Lang đỏ lên, gắt gao tập trung vào Diệp Chân!

Thân hình của Diệp Chân, trong nháy mắt di động!

Bên ngoài.

- Các người nói, Ngư Long Cửu Biến đệ nhất biến này, Diệp Chân cần bao lâu mới có thể vượt qua?

- Diệp Chân chỉ là Chân Nguyên tam trọng, ít nhất cũng phải trăm tức?

- Trăm tức, không có khả năng! Lần thứ nhất Nhâm Tây Hoa xông ải, cũng bỏ ra tám mươi tức, ta đoán chừng, Diệp Chân ít nhất cũng một trăm năm mươi tức...

Xoạt!

Đám người đang nghị luận, trên Linh Quang Bích ở ngoài Ngư Long đạo, mạnh mẽ lóe lên một cái, xuất hiện một hàng số... một ngàn năm trăm!

Mấy trăm đệ tử đang nghị luận ầm ĩ, lập tức ngây dại!

Ngay cả trưởng lão thủ quan, trên mặt cũng xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Truyện được -dị-ch tại iREAD.-vn-- Nhanh như vậy?

- Ông trời của ta, một ngàn năm trăm điểm, cửa thứ nhất một trăm Yêu Lang, đánh chết toàn bộ một ngàn điểm, hoàn thành vượt ải ban

thường năm trăm điểm, hoàn mỹ vượt ải!

- Hoàn mỹ vượt ải tính toán cộng lông, máu chốt là dùng thời gian thôi, có mười tức chưa? Ta đoán chừng mười tức cũng chưa tới?

- Ba tháng trước, Nhâm Tây Hoa lần nữa vượt ải, cửa thứ nhất hình như cũng dùng mười lăm tức?

- Nhanh như vậy, Diệp Chân là làm sao làm được? Đây cũng quá lợi hại đi?

Nghe mọi người nghị luận, Chu Chí An khẽ cắn môi, bắt đầu hơi có chút lo lắng rồi.

Trong Ngư Long đệ nhất biển.

Đối mặt gần trăm Yêu Lang nhào lên cản tới, Diệp Chân sử dụng Truy Tinh Trục Bộ bước ra, trong nháy mắt liền vượt qua trăm mét, thời điểm bước ra, trên ngón trở hai tay, toát ra một đạo Chân Nguyên Kiếm Chỉ dài đến sáu thước!

Xoẹt!

Hai đạo Chân Nguyên Kiếm Chỉ, giống như máy cắt kim loại, những nơi thân hình của Diệp Chân đi qua, Âm Phong Lang lập tức hóa thành Linh lực nguyên thủy nhất tán đi.

Trước cửa Ngư Long đệ nhị biển, Diệp Chân bước vào, tất cả Linh lực tinh khiết hóa thành Nhân giai trung phẩm Huyền Yêu Liệt Viêm Hồ đánh tới.

Lúc này đây, Diệp Chân ý họa vẽ hồ lô, thi triển Truy Tinh Bộ ra, Nhân giai trung phẩm Huyền Yêu Liệt Viêm Hồ, bị Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân chém nát.

Nhưng cửa ải này, Diệp Chân sử dụng thời gian, đạt đến trăm tức, để Diệp Chân cảm thấy tốc độ quá chậm.

Hắn lại không biết, đệ tử ngoại môn nội môn ở bên ngoài Ngự Long đạo, nhìn thấy điểm tích lũy trong trăm tức lần nữa bị đổi mới, trông mắt đều sắp rơi xuống.

- Cửa thứ hai, trăm tức, hoàn mỹ vượt ải!

- Mẹ kiếp, ta nhớ thời điểm tu vi của Nhâm Tây Hoa ở Chân Nguyên ngũ trọng đỉnh phong, cũng là tốc độ này thì phải?

- Gia hỏa Diệp Chân này, quá kinh khủng?

- Nói không chừng, Diệp Chân thật sự có thể dựa vào điểm tích lũy của Ngự Long đạo giết vào Thiên Bảng đấy?

Nghe vậy, sắc mặt của Chu Chí An lập tức đen xuống.

- Không có khả năng! Diệp Chân có Chân Nguyên Kiếm Chỉ, hai cửa trước nhất định sẽ cực kỳ dễ dàng! Mấy cửa ải phía sau, một cửa khó hơn một cửa!

Chu Chí An nói không sai!

Bước vào cửa thứ ba, Diệp Chân cũng cảm giác được áp lực.

Yêu thú Nhân giai thượng phẩm Kim Thân Ngưu Ma, đã không cách nào chém giết đại quy mô như lúc trước, mỗi một con Kim Thân Ngưu Ma do Linh lực ngưng tụ, đều cần Diệp Chân toàn lực ứng phó.

Truy Tinh Bộ lóe lên, Lôi Báo Băng Quyền đánh vào bụng Kim Thân Ngưu Ma, một con Kim Thân Ngưu Ma băng tán.

Thường thường, Diệp Chân cần đồng thời ứng đối ba đến bốn con Kim Thân Ngưu Ma, thi triển Truy Tinh Bộ, lại càng ngày như ý, mỗi phóng ra một bước, đều có thể phối hợp với Lôi Báo Băng Quyền!

Phanh phanh phanh phanh!

Nửa khắc vừa qua, trăm con Kim Thân Ngưu Ma bị Diệp Chân đồ sát hết sạch.

Bên ngoài Ngưu Long đạo, ánh mắt của mấy trăm đệ tử ngoại môn nội môn đều nhìn chăm chăm vào Linh Quang Bích, khi con số trên Linh Quang Bích ngưng lại, Kim Nguyên Bảo là người thứ nhất hoan hô lên.

- Một vạn điểm, đã một vạn điểm! Cửa thứ ba của Ngưu Long đạo, cũng hoàn mỹ vượt ải! Còn kém một vạn hai ngàn điểm, lão Diệp có thể vượt qua Ngũ Trạch xếp thứ bảy mươi hai trên Thiên Bảng, thành công giết vào Thiên Bảng!

- Tốc độ nhanh như vậy, xông ba vị trí đầu ngay cả một phút cũng không tới, rất có thể...

Nghe vậy, sắc mặt của Chu Chí Nguyên có chút khó coi gằm hét lên.

- Kim Nguyên Bảo, đầu óc người bị nước vào sao? Cửa thứ tư là Yêu thú Nhân giai đỉnh phong! Yêu thú Nhân giai đỉnh phong, đây chính là tồn tại ngay cả Chân Nguyên ngũ trọng cũng không thể đơn giản đối phó! Coi như Diệp Chân miễn cưỡng xông qua cửa thứ tư, trong cửa thứ năm, Yêu thú Địa giai hạ phẩm!

- Biết cái gì gọi là Yêu thú Địa giai hạ phẩm không? Dẫn Linh cảnh, đó là trong đệ tử nội môn chúng ta, tồn tại Dẫn Linh cảnh mới có thể đối phó! Ngay cả ta, liều mạng cũng mới có thể làm thọt ba bốn con, Diệp Chân, người có thể giết bao nhiêu?

Sau khi hẳn gào thét, để vể vui mừng của số ít đệ tử ủng hộ Diệp Chân biến mất, mang theo thần sắc lo lắng, Chu Chí An nói, cũng không có chút khuếch đại nào.

Thấy thế, lúc trước Chu Chí An bị tốc độ vượt ải của Diệp Chân dọa sợ, lúc này liền sáng khoái.

- Với tu vi của Diệp Chân, muốn giết vào cửa thứ năm, năm mơ!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Toàn Tông Khiếp Sợ

Xoẹt!

Ở trong cửa thứ tư của Ngư Long Cửu Biến, Diệp Chân tay cầm Thiên Tinh Kiếm, trong thời gian ngắn đâm ra mười ba kiếm, mười ba tia kiếm cương sâm bạch chuẩn xác đánh vào một con Huyết Ảnh Sư!

Dưới mười ba đạo kiếm cương sâm bạch luân phiên oanh kích, đâm rách cái trán của Huyết Ảnh Sư, thời điểm đâm rách, Huyền Yêu Nhân giai đỉnh phong này liền như bọt khí tiêu tán.

Rống!

Cơ hồ là đồng thời, ba con Huyết Ảnh Sư ở phụ cận phát ra thanh âm chấn động tâm hồn, hóa thành một đạo huyết ảnh nhào tới.

Truy Tinh Bộ... Ảnh Bộ!

Thân hình của Diệp Chân thoát một cái, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh, thân hình của hắn đột nhiên xuất hiện ở sau lưng một con Huyết Ảnh Sư, xoát xoát xoát, Thiên Tinh Kiếm thi triển Phi Sương kiếm quyết, toàn lực nhanh đâm.

Phốc!

Diệp Chân lưu lại tàn ảnh và một con Huyết Ảnh Sư Huyền Yêu đồng thời biến mất.

Bất chấp thở một hơi, Truy Tinh Bộ bước ra một bước, bởi vì sau lưng, lại có bốn con Huyết Ảnh Sư đồng thời bổ nhào vào.

Lực công kích của Yêu thú Nhân giai đỉnh phong cực kỳ cường đại, lúc độc đấu một con Huyết Ảnh Sư, Diệp Chân dựa vào Truy Tinh Bộ còn tự nhiên, nhưng nếu đối mặt một đám Huyết Ảnh Sư, hẳn chỉ có toàn lực chạy thực mạng.

Hết cách rồi, cương khí hộ thể của Diệp Chân, cho đến bây giờ vẫn là cương khí hộ thể nguyên thủy nhất, ngăn trở võ giả đồng cấp công kích cũng cực kỳ miễn cưỡng, chớ nói chi là cứng đối cứng với những Huyết Ảnh Sư tu vi tương đương với Chân Nguyên ngũ trọng đỉnh phong này.

May mắn Diệp Chân có Truy Tinh Bộ, mượn Truy Tinh Bộ chậm rãi du đấu, luôn có thể tìm cơ hội giết một hai con Huyết Ảnh Sư.

Không thể không nói, chiến đấu là chất xúc tác tốt nhất.

Diệp Chân vào Bí Cảnh Càn Khôn Thạch Lâm sáng tạo ra Truy Tinh Bộ, ở trong chiến đấu nguy cơ bốn phía, nhanh chóng thành thực, dung hợp với võ kỹ của bản thân hẳn.

Ở bên ngoài Ngư Long đạo, đã không còn âm thanh thảo luận.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chòng chọc vào con số biểu hiện trên Linh Quang Bích, rất chậm, nhưng điểm tích lũy không ngừng tăng cao.

Một vạn hai ngàn!

Một vạn ba ngàn!

Một vạn bốn ngàn!

Nhìn thấy con số không ngừng leo lên, lấy Kim Nguyên Bảo cầm đầu một ít đệ tử ủng hộ Diệp Chân, ánh mắt càng ngày càng hưng phấn. Cửa

thứ tư của Ngự Long Cửu Biến, giết một Huyền Yêu đạt được bảy mươi lăm điểm điểm tích lũy, một trăm con Huyền Yêu có thể đạt được bảy ngàn năm trăm điểm tích lũy.

Thành công xông ra cửa thứ tư ban thưởng hai ngàn năm trăm điểm, tổng cộng một vạn điểm tích lũy.

Nói cách khác, chỉ cần Diệp Chân thành công xông qua cửa thứ tư, cộng thêm điểm tích lũy của ba cửa ải trước, là có thể đạt được hai vạn điểm tích lũy, đến lúc đó, chỉ thua Ngũ Trạch xếp thứ bảy mươi hai trên Thiên Bảng hai ngàn điểm.

Theo điểm tích lũy của Linh Quang Bích ổn định, Kim Nguyên Bảo khẩn trương siết năm đấm, cách đó không xa, bờ môi của Chu Chí An cắn thật chặt, thần sắc có chút khẩn trương.

Chu Chí An không khẩn trương không được.

Không nói hấn và Diệp Chân đã đánh cược, hai mươi bốn vạn lượng ngân phiếu đặt ở trước mặt của Kim Nguyên Bảo kia, cũng đủ làm cho hấn vô cùng khẩn trương, chớ nói chi trong đó hơn phân nửa là tiền mượn tới.

Nếu thua, Chu Chí An thật rất muốn tự sát!

Một vạn bảy ngàn điểm!

Một vạn bảy ngàn năm trăm điểm!

Xoát!

Linh Quang Bích lóe lên ánh sáng, điểm tích lũy nhảy tới hai vạn điểm, bọn người Kim Nguyên Bảo lập tức hoan hô.

- Hai vạn điểm, lại hoàn mỹ vượt ải! Còn thiếu hai ngàn điểm, hai ngàn điểm, Diệp Chân có thể giết vào Thiên Bảng rồi! Ha ha, các huynh đệ,

các người sắp thắng tiền!

Diệp Chân thắng, dù Kim Nguyên Bảo thua sạch tiền cũng cao hứng.

Trái lại bên Chu Chí An, phần lớn đều là đệ tử mua Diệp Chân thua, sắc mặt đều có chút khó coi.

Kim Nguyên Bảo hoan hô, trong nháy mắt liền chọc giận Chu Chí An thần kinh đang căng cứng.

- Kêu la cái gì, họ Kim, câm miệng cho lão tử!

- Cửa thứ tư mà thôi, Chân Nguyên tứ ngũ trọng, xông qua cửa thứ tư cũng không kỳ lạ quý hiếm, nhưng mà cửa thứ năm, há là Chân Nguyên cảnh có thể vượt qua ?

Thời điểm Nhâm Tây Hoa xông cửa, Chân Nguyên cảnh ngũ trọng đỉnh phong, cũng không thể xông qua! Ngay cả Trường Tôn Nhiên danh xưng đệ nhất thiên tài của tông môn, cũng ở thời điểm tu vi bước vào Dẫn Linh cảnh, mới có thể xông qua cửa thứ năm!

Trong tiếng hô, lòng tin của Chu Chí An trở nên tràn đầy.

Thời điểm Chu Chí An cuồn hồng, Diệp Chân vừa mới xông qua cửa thứ tư đang thở hỗn hển. Cửa thứ tư một đường liều mạng đi tới, tiêu hao quá lớn, qua trận đại chiến này, cơ hồ tiêu hao hết bảy thành Chân Nguyên của hắn.

Diệp Chân ngã ngồi ở trước cửa thứ năm, khoanh chân điều tức. Hết cách rồi, đan dược có thể thời gian ngắn khôi phục Chân Nguyên quá ít, thậm chí còn ít ỏi hơn đan dược tăng cao tu vi.

Có nhiều thời điểm, nếu đầy đủ thời gian, rất nhiều Chân Nguyên cảnh đều dùng đan dược tăng cao tu vi như đan dược khôi phục Chân Nguyên.

Sau nửa canh giờ, Chân Nguyên trong cơ thể Diệp Chân khôi phục lại tám phần, chậm rãi đẩy ra đại môn của Ngự Long Đệ Ngũ Biến, Huyền Yêu ngưng tụ, Diệp Chân liền ngây dại.

Bởi vì những Huyền Yêu trước mắt, hẳn quá quen thuộc, quen thuộc đến giống như thân thể của mình vậy.

Ngân Tuyến Ma Điều!

Yêu thú Địa giai hạ phẩm Ngân Tuyến Ma Điều!

Trong tầng không gian thứ nhất của Thận Long Châu, lúc này tồn tại một Ngân Tuyến Ma Điều Vương trông rất sống động, thời điểm nhìn rồi không có chuyện gì, Diệp Chân sẽ quan sát Ngân Tuyến Ma Điều Vương ở trong Thận Long Châu, tìm hiểu tia cảm ngộ kỳ quái mà Ngân Tuyến Ma Điều Vương mang cho hắn.

Dựa vào cái này, Diệp Chân hiểu đặc điểm của Ngân Tuyến Ma Điều như lòng bàn tay, trong đó tự nhiên bao quát nhược điểm trí mạng của Ngân Tuyến Ma Điều.

Ngân Tuyến Ma Điều có hai chỗ nhược điểm trí mạng, một là chỗ có Ngân Vũ trên đầu, so với bộ vị khác có vẻ rất yếu ớt, rất dễ đâm thủng, đâm thủng hẳn phải chết.

Một chỗ khác, là phần bụng dưới của Ngân Tuyến Ma Điều, chỗ có lông tơ màu bạc to bằng móng tay, chỗ đó không chỉ cực kỳ mềm, hơn nữa đối diện trái tim của Ngân Tuyến Ma Điều, đâm trúng một kiếm, Ngân Tuyến Ma Điều hẳn phải chết!

Diệp Chân lo lắng duy nhất, là không biết Linh lực ngưng tụ thành Ngân Tuyến Ma Điều này, có nhược điểm như vậy hay không?

Có điều, khả năng có là cực kỳ lớn, Diệp Chân nghe nói qua, mỗi một Yêu thú trong Ngự Long Cửu Biến, đều là do yêu hồn chân chính ngưng kết thành.

Bây giờ, là thật hay giả, thử một lần sẽ biết!

Bước ra nửa bước, hai con Ngân Tuyến Ma Điều liền quạt cánh như chớp giạt đánh về phía Diệp Chân.

Truy Tinh Bộ... Truy Bộ!

Bước ra một bước, thân hình của Diệp Chân liền xuất hiện ở dưới bụng một con Ngân Tuyến Ma Điều, một chùm lông tơ màu bạc xuất hiện ở trong mắt Diệp Chân.

Xoẹt!

Kiểm ra!

Một tiếng vang nhỏ, chỗ lông tơ màu bạc bị đâm trúng, Ngân Tuyến Ma Điều xoay mình, giống như khí cầu bị thủng, phát ra tiếng nổ vang, hóa thành Linh lực vô hình tiêu tán!

Diệp Chân đại hỉ!

Nhược điểm trí mạng hữu hiệu!

Trong nháy mắt tiếp theo, Diệp Chân chân đạp Truy Tinh Bộ, thân hình thoáng hiện!

Bên ngoài Ngự Long đạo, bởi vì điểm tích lũy trên Linh Quang Bích cả nửa ngày không có động tĩnh, Chu Chí An có chút đặc ý cười ha hả.

- Hừ, thấy chưa, Diệp Chân bị vây ở cửa thứ năm rồi đó?

- Đã nửa canh giờ, điểm tích lũy không có một chút biến hóa, ta xem chừng, Diệp Chân cũng sắp đi ra rồi?

- Còn không có động tĩnh, hắc, các người thấy chưa, ta đã sớm nói, Diệp Chân muốn xông qua cửa thứ năm, giết vào Thiên Bảng, đó là nằm mơ...

Chữ “mơ” của Chu Chí An vừa ra khỏi miệng, điểm tích lũy trên Linh Quang Bích động rồi!

Từ hai vạn điểm, nhảy lên đến hai vạn năm trăm!

Huyền Yêu ở cửa thứ năm là Ngân TUYẾN Ma ĐIỀU, giết một con, có thể đạt được năm trăm điểm tích lũy!

Nhìn thấy điểm tích lũy biến hóa, Chu Chí An đang đặc ý sắc mặt trì trệ, ngượng ngùng nói:

Truyện đượ..c dịch tại iRE.AD.v.n- Nửa canh giờ, mài chết một con Ngân TUYẾN Ma ĐIỀU, bình thường...

Trong nháy mắt tiếp theo, sắc mặt của Chu Chí An biến đổi, đột nhiên hiện lên thần sắc kinh hãi gần chết!

Điểm tích lũy trên Linh Quang Bích, bắt đầu nhanh chóng gia tăng!

Hai vạn hai ngàn!

Hai vạn sáu ngàn!

Ba vạn!

Năm vạn!

Bảy vạn!

Xoạt!

Điểm tích lũy trên Linh Quang Bích loé sáng, ngừng ở chín vạn năm ngàn!

Cửa thứ năm của Ngự Long Cửu Biến có một trăm con Ngân Tuyến Ma Điều, đánh chết toàn bộ đạt được năm vạn điểm tích lũy, thành công xông qua cửa ban thưởng hai vạn năm ngàn điểm tích lũy!

Bên ngoài Ngự Long đạo, mấy trăm đệ tử ngoại môn nội môn khiếp sợ không thôi, thần sắc cũng ở lúc này cố định lại!

Hoàn mỹ vượt ải!

Vậy mà lại hoàn mỹ vượt ải!

Ở đây, bao gồm cả trưởng lão thủ quan, từng cái há miệng còn lớn hơn năm đấm, trợn mắt hốc mồm nhìn chăm chăm vào chín vạn năm ngàn điểm tích lũy trên Linh Quang Bích!

Trên Linh Quang Bích, chín vạn năm ngàn điểm tích lũy, giống như lôi quang, trực tiếp đánh Chu Chí An choáng váng. Nhìn thấy điểm tích lũy kia, đầu của Chu Chí An trống rỗng, há to miệng, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào Linh Quang Bích, rốt cuộc nói không nên lời.

Cơ hồ ngay khi điểm tích lũy ở trên Linh Quang Bích định dạng đến chín vạn năm ngàn, danh tự của Thiên Bảng trên Thiên Địa Nhai, bắt đầu điên cuồng lấp lóe.

Tên Diệp Chân, như hoành không xuất thế, tên Ngũ Trạch vốn lấp lóe ở vị trí thứ bảy mươi hai, nháy mắt liền bị đá xuống bảng, một đường bão táp.

Bảy mươi!

Sáu mươi!

Năm mươi!

Bốn mươi!

Hai mươi!

Mười một!

Thứ tự trên Thiên Bảng điên cuồng biến hóa, lập tức chấn kinh toàn bộ Tề Vân Tông. Các đệ tử phát hiện biến hóa này vội vàng bẩm báo, khiến trước Thiên Địa Bảng của Tề Vân Tông tụ tập một nhóm lớn đệ tử.

Trước Thiên Địa Bảng của Đông Lai Phong, Phùng Hạo Nhiên cùng Thạch Thiên Giáp mặc hắc y, nhìn thấy tên Diệp Chân điên cuồng tiêu thăng ở trên Thiên Bảng, gương mặt đảng chất!

Một năm trước, bọn hắn đồng thời trở thành đệ tử ngoại môn!

Một năm sau, Diệp Chân đã quát tháo phong vân ở trên Thiên Bảng, mà bọn hắn, còn đang vì sát nhập Địa Bảng mà phấn đấu.

- Diệp Chân, là thiên tài chân chính, ta không bằng!

Phùng Hạo Nhiên đảng chất nói!

Nếu như nói đệ tử ngoại môn khiếp sợ chỉ là xem náo nhiệt, như vậy đệ tử nội môn khiếp sợ, liền đưa tới toàn bộ cao tầng của Tề Vân Tông khiếp sợ.

Nhất là trưởng lão thủ quan ở Ngự Long đạo, thời điểm từ trong khiếp sợ khôi phục như cũ, trở tay vung ra một đạo tín phù, thoáng chốc, toàn bộ Tề Vân Tông bị đạo tín phù này dẫn nổ!

Trong lúc nhất thời, tung hoành phù quang ở trên không Tề Vân Tông,
cả tông chấn động!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Trưởng Lão Tranh Đồ

- Cái gì, Diệp Chân xông qua cửa thứ năm của Ngự Long Cửu Biến, còn hoàn mỹ vượt ải?

Trong tĩnh thất, nhìn thấy trưởng lão thủ quan ở Ngự Long đạo gửi tín phù tới, Quách Kỳ Kinh chấn kinh. Tâm niệm vừa động, trong mắt lóe lên thần quang, hai tay xẹt qua, một tấm kính do Linh lực hình thành đột nhiên hiển hiện.

Hình ảnh trong gương, lại làm cho Quách Kỳ Kinh có chút buồn bực.

Hắn không thấy được tình hình Diệp Chân giết Huyền Yêu ở trong cửa thứ năm của Ngự Long Cửu Biến, nhìn thấy, là tình hình Diệp Chân nghỉ ngơi ở trước cửa thứ năm cùng cửa thứ sáu.

- Sao có thể có chuyện đó?

- Diệp Chân mới Chân Nguyên tam trọng... Không, diệp bích nửa năm, đã đột phá Chân Nguyên tứ trọng. Nhưng coi như là Chân Nguyên tứ trọng, cũng không có khả năng xông qua cửa thứ năm, huống chi đánh chết tất cả Huyền Yêu, hoàn mỹ vượt ải?

Lông mày của Quách Kỳ Kinh nhíu chặt.

Trong gương linh lực ở trước mặt hắn, Diệp Chân chậm rãi đẩy đại môn cửa thứ sáu của Ngự Long Cửu Biến, thấy một màn như vậy, Quách Kỳ Kinh hết sức chăm chú quan sát Diệp Chân.

Cùng thời khắc đó, nhiều vị trưởng lão trong tông môn, cũng nhận được tín phù của đệ tử hoặc hảo hữu.

- Diệp Chân, lấy tu vi Chân Nguyên tam trọng, xông qua cửa thứ năm của Ngự Long Cửu Biến? Điều đó không có khả năng? Cái này ngay cả Đồ Phương Diệp, đệ nhất thiên tài trăm năm qua phục sinh, lấy tu vi Chân Nguyên tam trọng, cũng không có khả năng lấy được chiến tích này?

Đại trưởng lão Lộ Trường Xuyên cả kinh đứng lên, bước nhanh đi ra ngoài.

- Bất kể như thế nào, sự kiện kia, ta phải lập tức làm ra quyết định. Thiên tài nhiều, truyền thừa khó...

Trên một Trưởng Lão Phong khác, Thất trưởng lão Chung Ly Cảnh nhận được tin tức cũng mạnh mẽ phóng lên trời, bay về phía Tề Thiên Phong.

- Nhất định phải tiên hạ thủ vi cường, dưới tay lão phu, một chân truyền cũng không có, ở trong tông môn nói chuyện cũng chẳng ai nghe!

Cơ hồ là đồng thời, Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão, Tứ trưởng lão thậm chí Lục trưởng lão, đều làm một sự tình giống như.

Trên Định Quang phong, Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang chiếm được tin tức này, lông mi đột nhiên nhú chặt:

- Hỗn trướng này, giết Thừa Tổ, để lão phu mất hết mặt mũi không nói, còn hại Hồng Báo thành như vậy, lão phu còn chưa trừng trị hẳn, vậy mà lại nổi danh!

- Kiểm Đồng, đi gọi mấy vị sư huynh của ngươi đến đây.

Trong tiếng quát, một đồng tử lĩnh mệnh đi ra.

Trước mặt Quách Kỳ Kinh, trong kính linh lực.

Chân lực toàn thân Diệp Chân thôi động đến cực hạn, tay phải Thiên Tinh Kiếm, tay trái Chân Nguyên Kiếm Chỉ, dùng hết tiềm lực toàn thân, thậm chí là đấu pháp lấy mạng đổi mạng, mới giết chết con Huyền Yêu thứ ba trong cửa thứ sáu... Yêu thú Địa giai trung phẩm Tứ Tí Hùng Bi!

Sau khi xử lý con Tứ Tí Hùng Bi thứ ba, bốn phía Diệp Chân, đồng thời lao tới sáu con Tứ Tí Hùng Bi, bị hai mươi bốn cánh tay gấu vồ trúng.

Lực lượng đủ để khai sơn liệt hải xé rách cương khí hộ thể của Diệp Chân, hộ thân phù một mực ẩn ở trên người Diệp Chân, lúc này tản mát ra ánh sáng bảy màu.

Ánh sáng lóe lên, mắt lộ ra vẻ sợ hãi, thân hình của Diệp Chân lảng không biến mất khỏi cửa thứ sáu.

Xem hết một màn này, Quách Kỳ Kinh vung tay lên, kính linh lực tán đi, lông mày lại nhíu chặt hơn.

Chiến lực của Diệp Chân, cũng không có gì quá mức thần kỳ.

Trừ Truy Tinh Bộ huyền diệu, lấy ánh mắt của Quách Kỳ Kinh đến xem, chiến lực của Diệp Chân, miễn cưỡng tương đương Chân Nguyên ngũ trọng hậu kỳ Chu Chí An, nhưng mà dựa vào chút chiến lực ấy, tuyệt đối không có khả năng xông qua cửa thứ năm.

Cửa thứ năm của Ngự Long Cửu Biến, không có thực lực Dẫn Linh cảnh, là tuyệt đối không vượt qua nổi, còn hoàn mỹ vượt ải, Diệp Chân này, đến tột cùng làm sao làm được?

Một khoảnh khắc này, Quách Kỳ Kinh hiểu kỳ đến muốn nhổ râu mép của mình.

Ngư Long đạo!

- Mau nhìn, điếm tích lũy lại động!

Theo một tên đệ tử kinh hô, rất nhiều đệ tử vừa mới định thần lại, ánh mắt lần nữa tụ tập đến trên Linh Quang Bích.

Chín vạn sáu ngàn!

Chín vạn bảy ngàn!

Chín vạn tám ngàn điếm!

Vèo!

Âm thanh hít khí lạnh vang lên!

Chín vạn tám ngàn điếm, có thể đánh đến điếm số này, đều là Dẫn Linh cảnh trung hậu kỳ.

Tồn tại có thể xông đến cửa thứ sáu của Ngư Long Cửu Biển, trên cơ bản đều là trước mười của nội môn. Coi như là Thiên Bảng thứ nhất Khuất Chiến Càn, cũng vừa vặn xông qua cửa thứ sáu mà thôi!

Diệp Chân một Chân Nguyên tam trọng, vậy mà xông qua nơi này?

Xoát!

Đám người đang kinh hô, Diệp Chân có chút chưa tỉnh hồn, trong nháy mắt bị truyền tống ra.

Nhìn thấy Diệp Chân hoàn hảo không chút tổn hại, trong nội tâm rất nhiều đệ tử nội môn cùng nhau bay lên một ý niệm... yêu nghiệt, quái vật!

Cơ hồ là đồng thời, thứ tự trên Thiên Bảng lại xuất hiện biến hóa.

Diệp Chân lấy chín vạn tám ngàn điểm tích lũy, siêu việt chín vạn sáu ngàn điểm của người xếp thứ mười, trở thành vị trí thứ mười trên Thiên Bảng!

Người vốn xếp thứ mười trên Thiên Bảng, hạ xuống vị trí thứ mười một trên Thiên Bảng.

Người bị Diệp Chân đá ra khỏi vị trí thứ mười một trên Thiên Bảng, chính là Nhâm Tây Hoa!

- Xem, Diệp Chân lại có thể sánh vai với thiên tài Nhâm Tây Hoa!

Một tên đệ tử nội môn nói.

Sư huynh ở bên cạnh lại lắc đầu.

- Không nhất định! Nhâm Tây Hoa dùng thời gian ba năm, giết vào vị trí thứ mười trên Thiên Bảng! Mà Diệp Chân, theo ta được biết, một năm trước, còn là đệ tử tạp dịch! Nói cách khác, Diệp Chân chỉ dùng thời gian một năm, liền giết vào vị trí thứ mười trên Thiên Bảng! Thiên phú của Diệp Chân...

- Thiên phú cái rắm, Diệp Chân là rác rưởi Tam mạch trung phẩm mà thôi...

- Diệp Chân là rác rưởi, vậy người là Tứ mạch trung phẩm, sao còn không có giết vào Thiên Bảng, đừng nói thứ tự của Diệp Chân hôm nay, là vị trí thứ mười trên Thiên Bảng!

Một đám sư huynh đệ, bởi vì Diệp Chân mà rùm beng lên.

Trên một ngọn núi yên tĩnh, Nhâm Tây Hoa đang tu luyện đột nhiên lòng có cảm giác nhìn về phía ngọc bài thân phận của mình, vừa xem xét, lông mày liền nhíu lại.

Truyện đ...ược biên tập tại i.read.vn- Thứ tự của ta, rốt xuống vị trí thứ mười một trên Thiên Bảng?

- Là ai? Là ai chen ta ra Top 10 của Thiên Bảng?

Thân hình lóe lên, Nhâm Tây Hoa bay thẳng đến Đông Lai Phong!

- Cái gì, ta lên vị trí thứ mười trên Thiên Bảng?

Liếc mắt nhìn Thiên Địa Bảng, Diệp Chân cũng chấn động.

Lúc đầu ý nghĩ của Diệp Chân, là hết toàn lực giết vào Thiên Bảng, có điều cửa thứ năm, Diệp Chân có chơi kỹ xảo, trùng hợp biết nhược điểm của Ngân Tuyến Ma Điều, dưới Truy Tinh Bộ phối hợp, mới hoàn mỹ vượt ải!

Cứ như vậy, không chỉ giết vào Thiên Bảng, thứ tự còn cực kỳ khủng bố giết vào vị trí thứ mười!

Nhưng coi như thế, Diệp Chân như trước thẳng được đường đường chính chính!

Không nói am hiểu nhược điểm của Ngân Tuyến Ma Điều cũng là bản sự của Diệp Chân, Diệp Chân đã có thể chính diện giết ba Huyền Yêu Địa giai trung phẩm, khí lực va chạm giết tầm mười con Huyền Yêu Địa giai hạ phẩm, cũng không có vấn đề.

Điểm tích lũy cũng có thể dễ dàng kiếm hơn hai vạn hai ngàn điểm!

Đương nhiên, đó cũng không phải nói Diệp Chân đụng phải hai ba con Yêu thú Địa giai trung phẩm chân chính có thể chiến thắng, dù sao trong Ngư Long Cửu Biến dùng Linh lực hóa thành Huyền Yêu, cùng Yêu thú chân thật vẫn có chênh lệch nhất định.

Bộ dáng giật mình của Diệp Chân, làm đám đệ tử ngoại môn nội môn ở đây mắt trợn trắng, hăn người cũng không biết mình có thực lực cường đại như vậy sao.

Lúc trước Chu Chí An nhảy hung nhất, giọng lớn nhất hơi giật mình nhìn chăm chăm vào điểm số trên Linh Quang Bích, giống như động kinh choáng váng, ánh mắt không nhúc nhích.

Hết cách rồi, Chu Chí An rất muốn động, nhưng hăn không dám động.

Tưởng tượng lúc trước nói “nếu Diệp Chân có thể giết vào Thiên Bảng, hăn liền đụng chết ở trên Thiên Bảng”, Chu Chí An liền cảm giác tê cả da đầu, da mặt co giật.

Hăn cũng không biết nên làm sao đối mặt mọi người, sau này bảo hăn lăn lộn như thế nào chứ, chớ nói chi là còn mười mấy chủ nợ ở xung quanh.

Chu Chí An không muốn động, nhưng có người muốn gọi hăn động!

Lấy lại bình tĩnh, Diệp Chân đi đến trước mặt Kim Nguyên Bảo, tay vung lên, thu toàn bộ tiền đặt cược của hăn và Chu Chí An vào, nhìn mà Kim Nguyên Bảo chảy nước miếng.

- Ha ha, vị trí thứ mười trên Thiên Bảng đó! Chu Chí An, hai mươi bốn vạn lượng bạc của ngươi, ta nhận trước! Tiếp đó, liền nhìn người đụng chết ở trên Thiên Bảng, nhanh đi, mọi người đều đang chờ, ha ha!

Nghe thanh âm của Diệp Chân, Chu Chí An bi phần gần chết, hận không thể xé miệng của mình, sao lại gặp được quái thai như Diệp Chân chứ?

Đụng chết trên Thiên Bảng?

Cái này tuyệt đối không có khả năng!

Sinh mạng quý báu của hắn, sao có thể bởi vì một đồ ước thuận miệng mà từ trần.

Chu Chí An gấp lắm rồi!

Gấp đến độ hận không thể có một cái lỗ, để mình trực tiếp chui vào đó!

- Làm gì đó, giả ngu hả! Chu Chí An, ngươi lại không thực hiện, ta sẽ ôm người đi đựng Thiên Bảng đó!

Thân thể của Chu Chí An bắt đầu run rẩy, đó là gấp đến độ không biết làm sao cho phải!

- Chu sư huynh, sư tôn triệu kiến!

Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang Kiếm Đồng đột nhiên xuất hiện ở trước Ngự Long đạo.

Bảy chữ này của Kiếm Đồng, quả thực như tiếng trời, Chu Chí An đáp nhanh một tiếng, hận không thể lập tức chấp cánh bay đi.

Nhìn thấy Chu Chí An quay người bỏ chạy, Diệp Chân gất một cái.

- Dám làm không dám chịu, thật không có tiền đồ! Hơn nữa, đồng môn sư huynh đệ, ta thực có thể để người đựng chết ở trên Thiên Bảng sao, cúi người, nói câu xin lỗi, chẳng phải là xong!

Nghe được Diệp Chân nói, Chu Chí An đã quay người đi nhanh, phiền muộn đến muốn phun máu!

Mẹ nó, có người hổ đồng môn như người sao?

Theo Chu Chí An rời đi, đám đệ tử nội môn vừa rời cho Chu Chí An mượn bạc đều gấp, từng người nhanh chân truy đuổi.

- Chu Chí An, chờ chút, trả bạc lại đây!

- Nhất định sẽ trả, ta nói lời giữ lời, nhất định sẽ trả...

Chu Chí An cuồng hống!

- Ta nhờ vào, người như ngươi, còn nói lời giữ lời? Giấy vay nợ, viết giấy vay nợ cho chúng ta...

Chu Chí An:

- ...

...

Thời điểm Chu Chí An chạy trốn chết, sáu vị trong tám vị trưởng lão địa vị đặc thù của Tề Vân Tông, cùng nhau hội tụ đến tinh thất của chương môn.

- Chư vị trưởng lão, các người dắt tay nhau mà đến, là có chuyện quan trọng gì sao?

Quách Kỳ Kinh có chút giật mình, sáu vị trưởng lão cùng nhau đến, chuyện này xưa nay cực kỳ hiếm thấy.

Sáu vị trưởng lão liếc nhau, Thất trưởng lão Chung Ly Cảnh mở miệng trước.

- Chương môn, ta đến, là muốn chương môn thông báo một tiếng, ta chuẩn bị thu đệ tử nội môn Diệp Chân làm chân truyền!

- Cái gì? Lão Thất, ngươi cầm miệng, chương môn, ta tới cũng là muốn người thông báo một tiếng, chuẩn bị thu đệ tử nội môn Diệp Chân làm chân truyền...

Trong chốn lát, trong tình thất của Quách Kỳ Kinh nhao nhao lạt trời,
đều không ngoại lệ, tất cả đều muốn thu Diệp Chân làm đồ đệ.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Sát Nhập Top 10 Của Thiên Bảng, Chỗ Tốt To Lớn!

- Chư vị trưởng lão, các người muốn thu đồ, ta thật cao hứng, có điều, các người muốn thu Diệp Chân làm đồ đệ, chuyện này ta thực không làm chủ được.

Quách Kỳ Kinh vừa nói ra, liền để sáu vị trưởng lão đang vì chuyện ai thu Diệp Chân làm đồ đệ mà cãi lộn không ngừng, tất cả đều ngậm miệng lại, mọi người đều thu không được, còn tranh cái rắm, làm rõ ràng tình huống trước rồi hãy nói.

- Chưởng môn, sao người lại nói lời ấy?

- Nửa năm trước, Phi Bạch liền đánh tiếng trước.

Quách Kỳ Kinh nói.

- Liêu La Sát?

Thần sắc của sáu vị trưởng lão đồng thời trì trệ, nói không ra lời.

Có điều, mấy vị trưởng lão vẫn còn có chút chưa từ bỏ ý định.

- Chưởng môn, theo quy củ của tông môn, bây giờ Liêu Phi Bạch chỉ là ngoại môn giáo tập của tông môn, không có tư cách thu đồ đệ. Huống hồ, coi như nàng có tư cách thu đồ đệ, còn không phải chưa thu sao...

- Được rồi, nếu như trong các người, người nào thực muốn thu Diệp Chân làm đồ đệ, vậy thử đi tìm Phi Bạch lý luận một chút, nhìn xem có thể để cho nàng từ bỏ Diệp Chân hay không...

Sáu vị trưởng lão tông môn lập tức bó tay, tìm Liêu Phi Bạch lý luận, đây không phải tìm khổ ăn sao, không bị đâm mấy lỗ thủng là chuyện may mắn lắm rồi.

- Chuyện này... Chuyện này... Chưởng môn, Liêu Phi Bạch nàng không thể không nói đạo lý, không tuân theo quy củ như vậy!

Thất trưởng lão Chung Ly Cảnh lòng tràn đầy vui mừng đi đến giờ liên lập tức buồn bực.

- Nếu Phi Bạch nàng phân rõ phải trái, giảng quy củ, còn sẽ bị người xưng là Yêu Diện La Sát sao?

Quách Kỳ Kinh cười khổ.

Một màn phát sinh ở trong tĩnh thất của chưởng môn, Diệp Chân cũng không biết.

Lúc này, Diệp Chân đang lòng đầy vui mừng đi tới Tàng Kinh Lô.

Đã giết vào Thiên Bảng, vậy thì phải tranh thủ thời gian hưởng thụ một chút phúc lợi của Thiên Bảng, tiến vào lầu ba của Tàng Kinh Các tuyển một vài bí tịch tu luyện.

Không nói những cái khác, chỉ là cương khí hộ thể, nếu Diệp Chân chọn một quyển cương khí hộ thể phòng ngự xuất chúng, thay thế hãn cái này nguyên thủy nhất cương khí hộ thể, như vậy vừa rồi ở cửa thứ sáu, tuyệt sẽ không sợ tới mức chân tay luống cuống.

Ở trước mặt Địa giai trung phẩm Tứ Tí Hùng Bi, cương khí hộ thể nguyên thủy nhất của Diệp Chân kia, giống như giấy vậy, vừa chạm vào liền nát, lúc đó Diệp Chân thật lo lắng hộ thân phù kia phản ứng không đủ nhạy, mất luôn cái mạng nhỏ của hãn.

Hôm nay ở Tầng Kinh Lôu, cũng không có xếp một hàng dài như ngày xưa, chỉ có ba bốn người chờ, nguyên nhân chủ yếu, là bởi vì đại bộ phận người đều đi xem Thiên Địa Bảng.

Lão chấp sự trông coi Tầng Kinh Các giống như quá khứ hơi híp mắt, một bộ nửa ngủ nửa tỉnh.

- Diệp Chân, người muốn vào lầu ba của Tầng Kinh Các? Lão phu nhớ rõ người trở thành đệ tử nội môn không bao lâu đâu nhỉ!

Lão chấp sự nói.

- Lão chấp sự, người xem cái này một chút!

Diệp Chân chủ động đưa lên ngọc bài thân phận của mình.

- Thiên Bảng... Thứ mười?

Lão chấp sự còn buồn ngủ ngẩn ngơ, hai mắt đục ngầu trở nên sáng lên.

- Không nghĩ tới, hóa ra người giết vào Thiên Địa Bảng để những đệ tử kia thét chói tai, chính là người sao.

- Đúng rồi, chỉ lên tầng ba sao? Tầng thứ tư của Tầng Kinh Lôu, người không muốn đi lên xem một chút? Võ kỹ Nhân giai thượng phẩm, mạnh hơn nhiều võ kỹ Nhân giai trung phẩm.

Diệp Chân ngậy người.

- Tầng thứ tư của Tầng Kinh Lôu, ta có thể lên?

Lão chấp sự cũng ngẩn người.

- Diệp Chân, người không phải ngay cả cái này cũng không biết chứ?

- Đệ tử nội môn, chỉ cần giết vào Thiên Bảng, là có thể đạt được tư cách tiến vào lầu ba của Tàng Kinh Các, nhưng nếu có thể giết vào Top 10 Thiên Bảng, có thể đạt được tư cách tùy ý xuất nhập tầng thứ tư của Tàng Kinh Lô!

- Sát nhập Top 10 Thiên Bảng, còn có chỗ tốt này?

- Còn nhiều chỗ tốt người chưa biết lắm! Ngoại trừ mấy loại mọi người đều biết kia, còn có thể vô điều kiện bá sư. À còn có Linh Mạch thất dùng để tu luyện, nếu tu vi của người đột phá đến Dẫn Linh cảnh, người có thể miễn phí tiến vào Linh Mạch thất của tông môn tu luyện.

Nói đến đây, lão chấp sự nhấp nháy mắt nói.

- Đúng rồi, đệ tử có thể sát nhập Top 10 Thiên Bảng, tu vi kém nhất, cũng là Dẫn Linh sơ kỳ, người chỉ là Chân Nguyên tứ trọng, là làm sao làm được?

Vấn đề này, ngay cả Diệp Chân cũng không tiện trả lời, Diệp Chân đang có chút khổ sở, lúc này cách Tàng Kinh Lô không xa, đột nhiên truyền đến thanh âm kỳ quái.

- Ta đánh, ta ra quyền, ha ha, Diệp Chân, người thất bại! Ta là ngoại môn đệ nhất, ha ha, đệ nhất.

- Lệ Vân Trùng, ta đến rồi, có dám cùng Hồng Báo ta chiến một trận hay không!

- Không có... Không có... Ta không có nói láo, ta thật là ngoại môn thứ nhất...

Ở bên kia, tóc tai Hồng Báo rối bù nhìn một cây đại thụ khoa tay múa chân, vừa khóc vừa cười, một hồi đắc ý một hồi sợ hãi, lúc đắc ý vô cùng

liều lĩnh, lúc sợ hãi, nước mắt chảy ròng ròng, coi cây đại thụ kia là địch nhân.

Diệp Chân thấy thế, không khỏi kinh ngạc.

- Lão chấp sự, Hồng Báo làm sao vậy?

- Điên rồi, nửa năm trước liền điên rồi! Chính là mấy ngày sau khi người giúp tông môn dương oai lúc hai tông thi đấu, Hồng Báo mất mặt xấu hổ không chịu được đồng môn sư huynh đệ chỉ trích, liền điên rồi.

- Đáng tiếc, Hồng Báo này cũng coi như có mấy phần thiên phú, chỉ là tâm chí quá yếu đuối...

- Chẳng lẽ tông môn liền mặc kệ hắn sao?

Nguồn:- ir-e-ad.vn-Nhìn thấy Hồng Báo tóc tai rối bù, điên điên khùng khùng, Diệp Chân nhíu mày, mặc dù hắn và Hồng Báo có chút hiềm khích, gọi lên xung đột, nhưng lúc này nhìn thấy Hồng Báo như vậy, vẫn có chút không đành lòng.

- Sao không quản chú? Chương môn tự mình quan sát, nói Hồng Báo bị kích thích quá mức, thần trí hỗn loạn, thuốc và châm cứu khó lành. Vì thế, Hồng trưởng lão không tin tà chuyên môn từ chỗ Hắc Thủy Dược Vương cầu đến mấy viên đan dược an thần, thế nhưng vô dụng.

- Hồng trưởng lão xin thuốc cho hắn?

Diệp Chân kinh ngạc.

- Hồng Báo là đường chất của Hồng trưởng lão, trong tông môn ai cũng biết chuyện này mà.

Lão chấp sự nói.

Ánh mắt hơi lóe lên kinh ngạc, Diệp Chân liền từ biệt lão chấp sự, đi thẳng lên tầng thứ tư của Tàng Kinh Lâu.

Lúc này Diệp Chân đã rõ ràng, lúc trước Diệp Siêu Diệp Thăng nói sau lưng Hồng Báo có đại nhân vật, hóa ra là chỉ Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang này.

Điều này cũng trách Diệp Chân, hơn một năm nay say mê tu luyện, rất ít để ý những việc vặt vãnh này, tin tức trọng yếu như vậy, vậy mà cũng không biết.

- Xem ra, về sau phải đề phòng Hồng trưởng lão một chút...

Diệp Chân nổi lên lòng cảnh giác.

Từ Diệp Chân quan sát mà nói, Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang này, tuyệt đối không phải nhân vật rộng lượng. Hơn nữa còn trùng hợp, Diệp Chân hại chết đệ tử của hãn Nhạ Thừa Tổ, còn khiến đối phương rơi đầy bụi đất.

Bây giờ đường chết của hãn Hồng Báo lại điên khùng, mặc dù nói Hồng Báo biến thành tên điên không có bao nhiêu quan hệ với Diệp Chân, là chính bản thân hãn nhất gan không dưng cảm, nhưng Diệp Chân dám khẳng định, tám chín phần mười Hồng trưởng lão kia sẽ tính khoản nợ này lên người hãn.

Nghĩ lại, Diệp Chân lập tức cảm thấy, hôm nay Chu Chí An cười nhạt khiêu khích mình như thế, vẫn muốn kích Diệp Chân lên đài đấu võ, phía sau chuyện này, chưa chắc không có cái bóng của Hồng trưởng lão.

Qua trong giây lát, Diệp Chân cầm ngọc bài thân phận trong tay, xuyên qua màn sáng thủ hộ của tầng thứ tư Tàng Kinh Lâu thủ.

So với tầng một tầng hai của Tầng Kinh Lâu rất đông đúc, tầng thứ tư của Tầng Kinh Lâu yên tĩnh quả thực không có thanh âm, tựa hồ không có bất kỳ ai.

Không chỉ rất yên tĩnh, giá sách ở tầng thứ tư của Tầng Kinh Lâu so với tầng thứ hai, thì ít hơn mấy lần, nhìn một cái, chỉ khoảng ngàn bản bí tịch mà thôi.

Công pháp bí tịch cấp bậc càng cao, sẽ càng ít càng trân quý.

Thời điểm chuyển qua một giá sách, một bóng người đi tới, Diệp Chân sợ hãi kêu lên một tiếng.

- Trường Tôn sư huynh?

- Diệp Chân? Người... sao người lại ở đây?

Nhìn thấy Diệp Chân ở chỗ này, Trường Tôn Nhiên vô cùng kinh ngạc, nhú mày, lập tức chấn động nói:

- Chẳng lẽ bọn hần nói hắc mã hoành không xuất thế giết vào Top 10 Thiên Bảng kia, là Diệp Chân người?

- Ấy... Xem như thế đi!

Diệp Chân trả lời, lần nữa để Trường Tôn Nhiên chấn động.

- Ta nhớ được, tu vi của người, chỉ có Chân Nguyên tam trọng cơ mà?

- Chân Nguyên tứ trọng!

Diệp Chân bổ sung.

Trường Tôn Nhiên càng kinh ngạc.

- Nếu không phải ta biết Ngự Long Cửu Biến không có sai lầm, càng không có cách nào ăn gian, thì ta thật muốn hoài nghi người ăn gian đó. Chân Nguyên tứ trọng, có thể giết qua cửa thứ năm, đây quả thực khó có thể tưởng tượng!

- Cố gắng tu luyện, ta chờ ngày người khiêu chiến ta!

Kinh ngạc qua đi, Trường Tôn Nhiên vỗ vỗ bả vai của Diệp Chân, sau đó rời đi.

- Trường Tôn sư huynh này, khí độ thật không tầm thường...

Sau đó, Diệp Chân ở trong hơn một ngàn bản bí tịch, tìm kiếm bí tịch thích hợp mình tu luyện.

Ở trong công pháp bí tịch, Diệp Chân phát hiện Nhất Khí Hỗn Nguyên Công mà mình tu luyện, tùy ý tìm kiếm một chút, liền từ bỏ công pháp Liêu Phi Bạch chọn cho Diệp Chân không sai, Nhất Khí Hỗn Nguyên Công đúng là thích hợp Diệp Chân nhất.

Thân pháp, Diệp Chân trực tiếp xem nhẹ!

Diệp Chân dám cam đoan, trong bí tịch thân pháp Nhân giai thượng phẩm, không có một quyển có thể siêu việt Truy Tinh Bộ mà hãn tự nghĩ ra.

Ánh mắt Diệp Chân rơi vào trên bí tịch cương khí hộ thể.

Bí tịch cương khí hộ thể Nhân giai thượng phẩm cũng không nhiều, tổng cộng chỉ có hai mươi một loại.

Cương khí bí tịch để Diệp Chân động tâm, chỉ ít có ba loại.

Nhu Thủy Cương Khí, sau khi tu luyện thành, tính bền dẻo cường đại, nếu như tu luyện đến đại thành, giống như chất lỏng, thậm chí có thể bắn

ngược công kích của địch nhân.

Toái Ngọc Kim Cương, một loại cương khí phòng ngự chí cương chí cường, tu luyện tới cực hạn, có thể phản thủ làm công, trực tiếp đả thương người.

Bách Diệp Chân Cương, cuốn bí tịch cương khí này không có quá nhiều đặc điểm, nhưng trong giới thiệu có một câu hấp dẫn Diệp Chân, nếu như tu luyện Bách Diệp Chân Cương tới đại thành, có thể cứng rắn tiếp một kích toàn lực của Dẫn Linh cảnh, nhưng rất khó tu luyện!

Đối mặt ba quyển bí tịch cương khí hộ thể, Diệp Chân có chút do dự, ba quyển đều có ưu khuyết, đến cùng tuyển cái nào tu luyện đây?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Bí Mật Của Thái Y

Cuối cùng, đối với bí tịch cương khí hộ thể, Diệp Chân lựa chọn Bách Diệp Chân Cương, mặc dù giới thiệu vẫn tắt nói nó cực kỳ khó luyện. nhưng tu luyện tới đại thành có thể ngăn cản một kích toàn lực của Dẫn Linh cảnh, điểm này thật sự là quá mê người.

Sau đó, cần chọn đúng là loại võ kỹ công kích.

Loại võ kỹ công kích thì Diệp Chân động tâm rất nhiều, nhưng mà tham thì thâm, trước mắt, chỉ có thể tinh thông trước một loại, về sau lại bàn tiếp.

Thoáng suy tính một chút, Diệp Chân dứt khoát từ bỏ quyền pháp loại võ kỹ, ngược lại lựa chọn kiếm pháp loại võ kỹ.

Nếu bàn về chiến lược, loại võ kỹ quyền pháp tương xứng với loại võ kỹ kiếm pháp, nhưng mà trong khoảng thời gian này, Diệp Chân thông qua so sánh Lôi Báo Băng Quyền và Phi Sương kiếm quyết, phát hiện một vấn đề rất bén nhọn.

Thôi động Chân Nguyên đồng dạng, uy lực của kiếm pháp càng lớn hơn một chút, muốn đạt tới uy lực giống nhau, quyền pháp tiêu hao Chân Nguyên càng nhiều hơn một chút.

Rất đơn giản, kiếm pháp là tất cả Chân Nguyên tập trung ở trên mũi kiếm, lực bộc phát mạnh, năng lực công phá càng mạnh, hơn lại càng dễ khắc địch chế thắng, nắm đấm liền kém hơn một chút.

Trọng yếu hơn là, một tắc dài, một tắc mạnh!

Kiểm giống như cánh tay kéo dài, có thể ngăn địch ở ngoài ba thước, quyền pháp liền không có hiệu quả này.

Xác định phương hướng, Diệp Chân liền chuyên chú tìm kiếm.

Thời điểm Diệp Chân chuyên chú lựa chọn bí tịch, Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang cũng triệu tập mấy vị đệ tử thân truyền của hắn lại.

- Sư tôn, ngoại trừ Khuất Chiến Càn Khuất nhị sư huynh ra ngoài lịch lãm rèn luyện chưa trở về, các sư huynh khác đều đến, đang chờ ở ngoài cửa.

Trên Định Quang Phong, Kiếm Đồng của Hồng Bán Giang trả lời.

- Gọi bọn hắn vào đi!

Theo âm thanh của Hồng Bán Giang truyền ra, một nhóm ba gã đệ tử, bước vào tinh thất của Hồng Bán Giang.

Người đi đầu, rõ ràng là chân truyền Phiền Sở Ngọc.

Người cuối cùng, là Chu Chí An chạy trốn chết ở Ngự Long đạo.

Người ở giữa, nếu Trường Tôn Nhiên ở đây, liền sẽ nhận ra hắn là người thứ mười ba trên Thiên Bảng... Tào La!

Tính cả Nhạc Thừa Tổ đã chết cùng Khuất Chiến Càn không có mặt, mấy người kia, là Ngũ đại đệ tử của Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang. Nhất là Thiên Bảng đệ nhất Khuất Chiến Càn, càng được vinh dự là vị chân truyền thứ chín tương lai của Tề Vân Tông.

Cũng chính bởi vì có hai đại đệ tử là chân truyền Phiền Sở Ngọc cùng chuẩn chân truyền Khuất Chiến Càn, mới để Ngũ trưởng lão Hồng Bán

Giang ở trong tông môn có quyền nói chuyện rất lớn.

- Sư tôn, Chí Nguyên sư đệ lại bị Diệp Chân lừa thắm, hốt đi hai mươi bốn vạn lượng bạc không nói, còn hại Chí Nguyên sư đệ về sau không còn mặt mũi nào gặp người.

Chúng đệ tử vừa vào cửa, vị trí thứ mười ba trên Thiên Bảng Tào La liền tức giận nói.

Nghe vậy, Hồng Bán Giang không những không giận mà còn cười:

- Vậy các người làm sư huynh như vậy sao? Thừa Tổ bị giết, Báo nhi bị Diệp Chân hại điên, Chí Nguyên bị lừa, môn hạ của Hồng Bán Giang ta, lại bị Diệp Chân đè đầu cười cổ!

- Đệ tử vô năng!

Chu Chí An hổ thẹn nói.

- Người còn có mặt mũi nói, vì sư giải thích với người thế nào? Bảo người kích Diệp Chân lên đài đấu võ, bất ngờ xử lý hãn, báo thù cho đường huynh Nhạc Thừa Tổ của người! Không có hoàn thành sự tình, còn bị Diệp Chân lừa thắm! Phế vật! Lão phu thật sự là mắt mù, mới thu đám phế vật như các người!

Một bên, Phiền Sở Ngọc cắn răng mở miệng.

- Sư tôn, không bằng an bài một cơ hội, để ta...

- Không được!

Hồng Bán Giang trực tiếp cắt đứt Phiền Sở Ngọc.

- Bây giờ mục tiêu trọng yếu nhất của người là Thái Y, rõ ràng chưa! Chuyện này, so sánh với thu thập Diệp Chân trọng yếu hơn gấp trăm ngàn

lần, Thái Y, là bí mật lớn nhất của Tề Vân Tông chúng ta!

Đang khi nói chuyện, hai vị đệ tử khác của Hồng Bán Giang là Tào La cùng Chu Chí An, đồng thời lộ ra vẻ hiếu kỳ lắng nghe.

- Chuyện này, các người đừng suy nghĩ! Bí mật trên người Thái Y, chỉ lão phu cùng Sở Ngọc biết mà thôi.

- Sư tôn, đệ tử biết rồi! Diệp Chân kia...

- Cứ để Tào La cùng Chí Nguyên giải quyết đi!

Hồng Bán Giang nói.

Nghe vậy, Phiền Sở Ngọc nhú mày.

- Thế nhưng tu vi của Diệp Chân, vị trí thứ mười trên Thiên Bảng đó, chỉ sợ hai vị sư đệ không phải đối thủ.

- Hừ, vị trí thứ mười trên Thiên Bảng?

Hồng Bán Giang cười lạnh.

- Chân Nguyên tứ trọng xông qua cửa thứ năm, dưới tình huống bình thường, đừng nói Diệp Chân, ngay cả đệ nhất thiên tài trăm năm qua Đồ Phương Diệp, cũng không có bản sự kia. Vi sư đoán chừng, tám chín phần mười là Diệp Chân dùng kỹ xảo, hoặc là, trên người Diệp Chân che dấu bí mật gì đó không muốn người biết!

Nói đến đây, Hồng Bán Giang đột nhiên vỗ đùi, chỉ vào cái mũi của Chu Chí An mắng lên.

- Người – đồ phế vật này, thời điểm Diệp Chân kia từ trong Ngự Long Cửu Biến đi ra, vì sao không khiêu chiến hẳn?

- Đúng vậy, quy củ của tông môn, đệ tử xếp cao trên Thiên Bảng, đối mặt đệ tử cấp thấp khiêu chiến, không thể cự tuyệt!

Tào La hét lớn.

- Vậy còn chờ gì nữa? Chiến một trận, hư thật tất ra, hai người các người, đều có tư cách khiêu chiến Diệp Chân, còn không mau đi!

Hồng Bán Giang hừ lạnh nói.

Chu Chí An lại có chút sợ.

- Sư tôn, dù sao Diệp Chân cũng xông qua cửa thứ năm, tên kia quá tà môn, ta sợ hãi...

- Phế vật!

Mắng thì mắng, nhưng Hồng Bán Giang vẫn ném ra một tấm ngọc phù.

Truyện được dịch tại: iREAD.vn.- Lão phu luyện chế Linh Quang Hộ Thân Phù, trong vòng nửa canh giờ, có thể thay người ngăn cản một lần tai ách, còn không mau đi!

Tào La cùng Chu Chí An bước nhanh ra cửa, âm thanh của Hồng Bán Giang lại vang lên.

- Để tránh Diệp Chân cảnh giác, Tào La đi khiêu chiến Diệp Chân trước, có quy củ của tông môn, hẳn không thể không ứng chiến. Đúng rồi, có cơ hội, liền xử lý hỗn trưởng kia, có chuyện gì, vi sư gánh lấy cho người!

- Nếu xử lý Diệp Chân, vi sư có thưởng!

- Sở Ngọc, người cũng đi đi! Bên Thái Y kia, phải nắm chặt...

Trong tầng thứ tư của Tầng Kinh Lâu.

Rất nhanh, Diệp Chân liền chọn một quyển Hàn Viên kiếm pháp.

Nguyên nhân chọn Hàn Viên kiếm pháp này rất đơn giản, chân khí của Hàn Viên kiếm pháp thiên về âm, sau khi luyện thành, kiếm quang cực lạnh, có thể phát huy ra uy lực của Bảo khí hạ phẩm Thiên Tinh Kiếm.

Đương nhiên, Hàn Viên kiếm pháp này kiếm tẩu thiên phong, uy lực bản thân cũng không tầm thường.

Cuối cùng, Diệp Chân còn tuyển một quyển công pháp đặc thù liễm tức thuật, có thể ở trình độ nhất định thu liễm khí tức của võ giả, càng có thể thu liễm tinh huyết quanh thân trên phạm vi lớn.

Nhất là thời điểm bước vào lãnh địa Yêu thú, cực kỳ có tác dụng, có thể ở một mức độ nào đó tránh bị Yêu thú phát hiện, hay không để tinh huyết tràn đầy đưa tới Yêu thú cường đại chú ý.

- Lão chấp sự, ta chọn ba quyển bí tịch này, phiền toái giúp ta lấy một chút.

Bên ngoài Tầng Kinh Lâu, lão chấp sự híp mắt nhìn lướt qua.

- Chọn Hàn Viên kiếm pháp này rất có nhãn lực, cực kỳ thích hợp Bảo khí hạ phẩm Thiên Tinh Kiếm của người, liễm tức thuật cũng rất có tác dụng, chỉ là Bách Diệp Chân Cương?

Lão chấp sự nhú mày.

- Như thế nào?

- Tiểu tử người nhất định là bị câu “tu luyện tới đại thành, có thể ngăn cản một kích toàn lực của Dẫn Linh cảnh” trong Bách Diệp Chân Cương hấp dẫn đúng không?

Lão chấp sự hỏi.

Diệp Chân nhẹ gật đầu.

- Nói thật cho người biết, đệ tử bốn tông có thể tiến vào lầu bốn Tầng Kinh Các, chỉ có hai mươi người, đệ tử tuyển Bách Diệp Chân Cương này tu luyện, đạt đến mười hai vị!

- Nhưng mà, trong mười hai vị đệ tử, có mười một người, chỉ tu luyện ba ngày, liền nhao nhao trả Bách Diệp Chân Cương lại, lựa chọn bí tịch cương khí hệ thể khác tu luyện. Một người khác, có chút không tin tà khổ tu ba tháng, cuối cùng vẫn phải chọn môn khác, tên đệ tử này người biết là ai không?

- Người nào?

- Trường Tôn Nhiên, Thiên Bảng thứ ba Trường Tôn Nhiên vừa mới rời đi không lâu!

- Đi đổi một quyển đi!

Lão chấp sự khuyên nhủ.

Lão chấp sự vốn tưởng rằng Diệp Chân sẽ nghe khuyên, không nghĩ tới, Diệp Chân lại kiên định lắc đầu, làm lão chấp sự tức giận đến dựng râu tròng mắt.

- Lão phu biết, những đệ tử nội môn các người, tất cả đều là gia hỏa mắt cao hơn đầu! Không thiệt thòi, tuyệt đối sẽ không nghe lão phu khuyên !

- Hừ, Bách Diệp Chân Cương bảy ngàn điểm cống hiến, Hàn Viên kiếm pháp sáu ngàn điểm cống hiến, liêm tức thuật ba ngàn điểm cống hiến, tổng cộng một vạn sáu.

Lão chấp sự dựng râu tròng mắt nói.

- Nhiều như vậy?

Diệp Chân giật mình, bí tịch Nhân giai hạ phẩm mới năm sáu trăm điểm cống hiến, nhưng bí tịch Nhân giai thượng phẩm, trực tiếp tăng gấp mười lần.

- Đây coi là cái gì, một quyển bí tịch Nhân giai thượng phẩm, phóng tới ngoại giới đấu giá, mấy chục vạn lượng bạc là bình thường.

- Thế nào, không đủ điểm?

Lão chấp sự có chút quan tâm Diệp Chân.

- Không đủ cũng không sao, đệ tử nội môn sát nhập Top 10 Thiên Bảng, mỗi người đều có thể tạm ứng tông môn một vạn điểm cống hiến.

Lão chấp sự nhắc nhở.

Diệp Chân lắc đầu, trong tay có nhiều bạc như vậy, đổi thành điểm cống hiến học bí tịch, dư xài.

Không bao lâu, Diệp Chân dùng mười sáu vạn lượng bạc đổi một vạn sáu ngàn điểm cống hiến, thành công cầm đi ba quyển bí tịch.

Đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng!

Diệp Chân dứt khoát chạy đến đại điện tông môn, tất cả bạc trên người, toàn bộ đổi thành điểm cống hiến, đổi thành Ngưng Chân Đan, thậm chí còn tạm ứng một vạn điểm cống hiến, cũng đổi thành Ngưng Chân Đan.

Hết thầy, lấy tăng cao tu vi làm mục tiêu.

Nếu tu vi tăng lên, kiếm bạc liền càng thêm dễ dàng.

Nửa khắc đồng hồ sau, Diệp Chân vui vẻ thu hơn hai mươi bình Ngưng Chân Đan vào vòng tay trữ vật, lần này, những đan dược kia, đầy đủ Diệp Chân tu luyện hơn mấy tháng.

Diệp Chân vừa mới bước ra đại điện tông môn, xa xa trên đường núi, hai đạo nhân ảnh đang chạy như điên về phía đại điện tông môn, người bên phải, Diệp Chân nhận ra, chính là Chu Chí An.

Thời điểm hai người chạy như điên tới nhìn thấy Diệp Chân, một người trong đó liền mừng như điên gầm rú.

- Diệp Chân, ta chính là vị trí thứ mười ba trên Thiên Bảng Tào La, chuyên tới khiêu chiến vị trí thứ mười trên Thiên Bảng người!

Nghe được tiếng rống to của Tào La, sắc mặt của Diệp Chân lập tức biến đổi.

Nghe nói, tu vi của Tào La, đã bước vào Dẫn Linh cảnh.

Cùng thời khắc đó, trong đầu Diệp Chân nổi lên một quy củ của tông môn... lúc có đệ tử cấp thấp khiêu chiến đệ tử cấp cao trên Thiên Bảng, đệ tử cấp cao trên Thiên Bảng, không thể cự tuyệt!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Thanh Âm Đến Từ Cấm Địa Tông Môn

- Diệp Chân, có gan đừng chạy, ta vị trí thứ mười ba trên Thiên Bảng, muốn khiêu chiến ngươi xếp thứ mười trên Thiên Bảng!

Giống như sợ Diệp Chân tránh đi, Tào La càng chạy càng nhanh, đến cuối cùng, vậy mà phi hành cách mặt đất ba thước, đây chính là tiêu chí vừa mới bước vào Dẫn Linh cảnh.

Chạy?

Nói giỡn!

Thua người không thua trận!

Dù đầu rơi máu chảy, Diệp Chân cũng tuyệt đối không chạy!

Nếu ở bên ngoài tông môn đụng phải cường địch tu vi vừa mới bước vào Dẫn Linh cảnh như Tào La, Diệp Chân không nói hai lời, có bao xa chạy bao xa.

Nhưng mà trong tông môn, quy củ của tông môn còn ở đó, Diệp Chân ở vị trí thứ mười trên Thiên Bảng, trốn, đây chẳng phải giống như Hồng Báo sao?

Trước đại diện tông môn, là địa phương hot nhất của Tề Vân Tông trừ đài đấu võ, người đến người đi, đệ tử ngoại môn nội môn vô số.

Tào La gây ra động tĩnh, lập tức làm cho ánh mắt của tất cả mọi người tập trung ở trên người Diệp Chân,

- Chạy, lúc nào Diệp Chân ta chạy chứ? Người là cứu binh Chu Chí An mời tới? Đánh thì đánh, Diệp Chân ta theo người lên đài đấu võ một lần!

Diệp Chân quyết định chắc chắn, tiếng hô như sấm, trực tiếp bay ra ngoài.

Coi như hãn không cách nào chiến thắng Tào La, nhưng mà dựa vào Truy Tinh Bộ, cũng sẽ không thua quá thảm!

- Được!

Đệ tử vây xem, lập tức hoan hô Diệp Chân.

Lòng người rất kỳ quái, mặc dù mọi người đều biết Diệp Chân xếp thứ tự cao trên Thiên Bảng, nhưng thực lực chỉ có Chân Nguyên tứ trọng, mà Tào La đã bước vào Dẫn Linh cảnh, trong tiềm thức, Diệp Chân yếu, Tào La mạnh!

- Tốt, coi như có dũng khí!

Tào La bay vút ở trên không, nhìn Diệp Chân giơ ngón tay cái lên.

- Đi, lên đài đấu võ!

Hừ!

Thanh âm kinh phong phá không, vang lên ở trên bầu trời.

- Diệp Chân, cuối cùng tìm được người rồi. Nhanh, ta có việc gấp tìm người giúp một tay!

Một thân ảnh đột nhiên từ trên trời giáng xuống, không cho Diệp Chân phân trần, một phát bắt được cổ tay của Diệp Chân, mang theo hãn phóng lên trời.

Thấy một màn như vậy, Tào La vừa mới vọt tới phụ cận, lập tức nóng nảy rống to.

- Diệp Chân, ngươi – đồ chuột nhắt nhát gan này, chạy cái gì, không phải nói...

Ba!

Trong tầng trời thấp, một đạo thái lãng đột nhiên bắn ra, nhanh như tia chớp quất lên miệng Tào La, phía trên ẩn chứa Linh lực, trực tiếp đánh Tào La lăn lộn ra hơn trăm thước.

- Dẫn Linh cảnh, vậy mà tới khiêu chiến đệ tử tu vi mới Chân Nguyên tứ trọng, vô sỉ!

Một tiếng quát vang lên, thái lãng nhanh như tia chớp thu hồi. Không trung lóe lên thái quang, trong nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

- Thái Y Tiên Tử, vừa rồi xuất thủ là Thái Y Tiên Tử!

Trước đại diện tông môn, có đệ tử nội môn hưng phấn hét rầm lên.

- Vừa rồi đánh ta là Thái Y Tiên Tử?

Tào La phun ra một ngụm máu mang theo răng vỡ, gương mặt buồn bực.

Trong thời gian ngắn, mấy trăm đệ tử trước đại diện tông môn, tất cả ánh mắt đồng loạt nhìn chăm chăm về phía Tào La, trên mặt đều biểu đạt một ý tứ... Tào La ngươi quá vô sỉ!

Về phần tại sao?

Thái Y Tiên Tử nói!

Thải Y Tiên Tử là tình nhân trong mộng của hơn phân nửa đệ tử Tề Vân Tông đó!

Bị mấy trăm ánh mắt đặc thù nhìn chăm chăm, gương mặt của Tào La giống như khóc, nhỏ giọng biện giải.

- Ta mới xếp thứ mười ba Thiên Bảng, ta chỉ là khiêu chiến vị trí thứ mười trên Thiên Bảng thôi mà...

Chu Chí An vừa chạy đến, trong nháy mắt ngậy người, tại sao có thể như vậy?

Trên bầu trời, Diệp Chân chỉ cảm thấy một bàn tay mềm mại nắm lấy mình, mùi thơm dịu chui vào xoang mũi.

Diệp Chân nhớ rất rõ ràng, đây là mùi thơm đặc hữu trên người Thải Y Tiên Tử.

Nhưng Diệp Chân nhíu mày, Thải Y Tiên Tử vội như vậy, đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Thải Y Tiên Tử, người tìm ta vội như vậy, có chuyện gì sao?

- Tổ nhi, không thấy Tổ nhi!

Lúc này, Thải Y Tiên Tử liền mang Diệp Chân tới Tiên Nữ Phong của nàng.

Hoa Ly?

- Tổ nhi làm sao?

- Sau khi được người trị liệu, Tổ nhi rất an ổn, khôi phục bình thường, ta cũng không còn quản thúc nó, bình thường tùy ý nó chạy khắp nơi.

Nhưng ba ngày trước, sau khi nó ra cửa, liền không trở về nữa. Bình thường lúc nó ra cửa, trước khi chàng vạng tối nhất định sẽ trở về.

Thải Y lo lắng nói.

- Có phải lạc đường? Hay đi ra ngoài bị dã thú ăn thịt không?

Diệp Chân cau mày nói.

- Tuyệt đối không có khả năng!

- Tố nhi ngày ngày được Linh lực của ta tắm bổ, đã có một tia linh tính, tuyệt đối sẽ không lạc đường! Về phần bị ăn, càng không có khả năng, trên người Tố nhi có Linh lực của ta bảo vệ, một khi bị công kích, ta tuyệt đối sẽ có cảm ứng.

Thải Y Tiên Tử nói.

Diệp Chân nghe xong liền đỏ mắt, đái ngô của tiểu sủng vật Hoa Ly thật con mẹ nó cao.

- Như vậy thì... vậy địa phương lần trước nó đi, người đi tìm chưa?

- Không có, ta tận lực đi tìm cũng không thấy! Bằng không, ta cũng không vội vã đi tìm người như thế, Diệp Chân, người có biện pháp nào không?

Thải Y Tiên Tử gấp gáp hỏi.

Việc này, Diệp Chân thật đúng là không có nắm chắc, lần trước Hoa Ly phát xuân là chín tháng trước, còn chưa tới thời điểm phát xuân lần sau kia mà, ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Chân chậm rãi lắc đầu.

- Vậy làm sao bây giờ, ba ngày, Tố nhi đã rời nhà ba ngày.

Nhìn thấy một đại cao thủ như Thái Y Tiên Tử thiếu chút nữa bởi vì Hoa Ly mà khóc, Diệp Chân hơi có chút im lặng. Lúc này, Diệp Chân cũng chỉ có thể ngựa chết chữa thành ngựa sống thôi.

- Hai là... người dẫn ta đi địa phương lần trước tìm, ta thử xem?

Vèo!

Trong nháy mắt, thân hình của Diệp Chân lần nữa phóng lên trời, không bao lâu, liền rơi xuống rừng cây ở bên ngoài cấm địa tông môn.

Sau khi hạ xuống, Diệp Chân chấp tay đi chậm, tập trung tư tưởng suy nghĩ lắng nghe.

Theo Diệp Chân tụ công, nhĩ lực tăng lên, một khi tập trung tư tưởng suy nghĩ, âm thanh trùng thú trong phạm vi vài dặm phảng phất như thủy triều vọt vào lỗ tai Diệp Chân.

Cố nén mấy ngàn loại âm thanh như muốn nổ tung trong đầu, Diệp Chân cẩn thận phân biệt.

Không bao lâu, ánh mắt Diệp Chân sáng ngời.

- Đi theo ta!

Chui vào rừng cây, Diệp Chân dạo chơi đi về phía trước, quẹo trái lách phải, không bao lâu, Diệp Chân đã tìm được một ụ cây.

Nhìn thấy có người đến, mẫu Hoa Ly ở trong ụ cây nhảy dựng lên, gầm nhẹ, trong ụ cây có ba con ấu ly mập mạp trắng trẻo, cũng kêu riu rít.

- Nơi này ta cũng đã tới hai lần, Tố nhi không ở chỗ này.

Truyện được dịch ..tại .iREAD.vn Thái Y Tiên Tử nói.

- Đợi lát nữa sẽ biết!

Diệp Chân nhìn Thái Y Tiên Tử làm thủ thế im lặng, gương mặt thần bí, Thái Y Tiên Tử lại càng không hiểu.

Nhìn thấy Hoa Ly vẫn dựng đuôi đe dọa, Diệp Chân nhú mày.

- Lui về sau một chút, chớ dọa nó.

Đang khi nói chuyện, tay của Diệp Chân tùy ý đưa qua, nắm tay nhỏ mềm mại của Thái Y Tiên Tử, nhẹ mang kéo ra sau.

Diệp Chân hết sức chăm chú, lại không có phát hiện, thời điểm hẳn nắm tay Thái Y Tiên Tử, thân thể mềm mại của Thái Y Tiên Tử cứng đờ, ngay cả thần sắc cũng trở nên không được tự nhiên.

Rất thuận theo, Thái Y Tiên Tử bị Diệp Chân kéo lui về phía sau sáu bảy bước, mẫu Hoa Ly ở trong ụ cây mới chậm rãi buông lỏng.

Mẫu Hoa Ly buông lỏng, nhưng Thái Y Tiên Tử lại càng ngày càng khẩn trương.

Trước kia nắm tay Diệp Chân, đó là nàng cực kỳ cường thế nắm. Nhưng bây giờ, tay bị Diệp Chân nắm, một loại cảm giác khác thường xâm nhập trong lòng nàng.

Khuôn mặt từ từ đỏ lên, trong lòng bàn tay lạnh buốt, cũng bắt đầu chảy ra mồ hôi.

- Sao vậy, người rất nóng?

Diệp Chân rất kinh ngạc.

Meo ô!

Lúc này, một tiếng kêu hưng phấn từ đằng xa truyền đến, Tố nhi tìm thức ăn trở về, thân ảnh nhanh như tia chớp bắn về phía ụ cây.

- Tố nhi!

Thải Y Tiên Tử kinh hỉ kêu một tiếng, định nhào tới.

- Chờ một chút, không nên động!

Diệp Chân lần nữa giữ chặt Thải Y Tiên Tử, lúc này là kéo cả cánh tay. Cho đến giờ phút này, Diệp Chân mới phát hiện, trong tay hần, chính là nắm tay nhỏ của Thải Y Tiên Tử.

Vừa chú ý, tư vị kia lập tức không giống với lúc trước.

- Diệp Chân, đây là có chuyện gì?

Diệp Chân cười.

- Người còn không nhìn ra được sao? Sau chuyện lần trước, mẫu Hoa Ly kia mang thai. Tố nhi của người làm cha, vừa rồi nó ra ngoài, là đi kiếm thức ăn cho cả nhà!

Trong ụ cây, mẫu Hoa Ly đang đút thức ăn cho con.

- Ấy... làm sao người biết được? Nơi này ta đến mấy lần, nhưng không phát hiện?

Thải Y Tiên Tử kinh ngạc.

- Bí mật!

Trong mắt Diệp Chân chột lóe lên giáo hoạt.

- Hừ!

Đùa bỡn chút tiểu tính tình xong, Thái Y Tiên Tử rất yêu thích ba tiểu Hoa Ly kia, có Tố nhi điều hòa, rất nhanh, mẫu Hoa Ly đã không e ngại Diệp Chân cùng Thái Y Tiên Tử nữa.

Hai người vừa chơi, là hơn nửa ngày, mãi đến trời tối, Thái Y Tiên Tử cũng không nguyện ý rời đi.

- Thái Y Tiên Tử, đã trễ như vậy, có phải nên trở về hay không.

Diệp Chân thúc giục.

- Không thể đi! Nơi này đã là Tề Vân sơn mạch, có Yêu thú Nhân giai thậm chí Địa giai qua lại, Tố nhi còn có ba tiểu Bảo Bảo của nó, lưu ở nơi này, quá nguy hiểm, quá không an toàn rồi!

- A, vậy làm sao bây giờ?

Diệp Chân trợn tròn mắt.

- Diệp Chân, người giúp ta một chút, giúp ta nghĩ biện pháp mang chúng nó về!

Rất tự nhiên, Thái Y Tiên Tử bắt lấy cánh tay của Diệp Chân, đang đưa cầu khẩn.

- Cái này, thật không có biện pháp!

Diệp Chân cũng bất đắc dĩ.

- Đúng rồi, người trực tiếp mang bọn chúng đi không phải được sao?

- Sẽ làm bọn nó sợ, người xem mẫu Hoa Ly kia, gương mặt rất khẩn trương!

Nghe vậy, Diệp Chân vung tay.

- Vậy chỉ có một biện pháp, người trước nghĩ pháp nói ý đồ của mình cho Tố nhi, sau đó lại để Tố nhi thuyết phục bọn chúng, là được rồi!

- Như vậy đi, để ta thử xem.

Sau đó, Diệp Chân liền nhìn thấy Thái Y Tiên Tử tìm cách câu thông với Tố nhi. Mặc dù Tố nhi có linh tính, nhưng còn không có đạt tới cấp độ thông linh, Diệp Chân rõ ràng, sự tình này rất khó câu thông.

- Người chậm rãi câu thông, ta đi qua bên cạnh hít thở không khí!

- Cần thận một chút, ban đêm Yêu thú qua lại rất nhiều!

Diệp Chân chạy ra xa một ít, sung sướng hít thở, đang muốn trở về, đột nhiên Diệp Chân lạng người, đây không phải cấm địa tông môn sao?

Vừa rồi dạo chơi du tẩu, Diệp Chân lại đi tới cấm địa tông môn.

Nhớ tới lần trước ở chỗ này nghe được thanh âm kỳ quái, Diệp Chân kiềm nén không được tò mò, bước chân dừng lại, lập tức tập trung tư tưởng lắng nghe.

Trong thời gian ngắn, hàng trăm hàng ngàn loại âm thanh trùng thú truyền vào tai Diệp Chân, Diệp Chân từ từ điều chỉnh Chân Nguyên, điều chỉnh nhĩ lực, từ phương hướng cấm địa tông môn, trên trăm loại âm thanh trùng thú, rõ ràng truyền vào tai Diệp Chân.

- Cố gắng, vật kia đã sắp ra...

- Ta... Ta ngửi được hương vị Linh lực....

- Nếu thật có Linh lực... Ta... Chúng ta có thể tiến giai đi đúng không?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Cấm Địa Đoạt Bảo

- Tiểu Lục, nhìn người, tầng cuối cùng kia, chúng ta không phá nổi...

- Tốt, ta dùng sức phá, có mười ngày nửa tháng, không sai biệt lắm...

Ở biên giới cấm địa tông môn, Diệp Chân tập trung tư tưởng lắng nghe, vẻ giật mình trên mặt càng ngày càng đậm!

Trong cấm địa tông môn này, có giấu bảo bối?

Còn có Linh lực?

Bất luận vật gì, một khi dính vào hai chữ Linh lực, đều khó lường.

Linh lực, đây chính là đồ vật Dẫn Linh cảnh hậu kỳ thậm chí là Hóa Linh cảnh mới có thể hoàn toàn sử dụng, so với Chân Nguyên cảnh như Diệp Chân, là cao hơn nhiều cấp bậc.

Hơn nữa, cấm địa tông môn này, là địa phương Phương Diệp, đệ nhất thiên tài trăm năm qua của Tề Vân Tông Đồ ngã xuống, lúc Đồ Phương Diệp vẫn lạc, là thủ tịch chân truyền của Tề Vân Tông đó.

Gây chuyện không tốt, mấy thú nhỏ nói bảo bối, là bảo bối mà chân truyền Đồ Phương Diệp lưu lại?

Trái tim của Diệp Chân lập tức lửa nóng.

Có bảo bối kìa!

Vấn đề lấy hay không lấy này, không cần cân nhắc, có bảo bối, khẳng định phải lấy.

Nhưng bây giờ vấn đề là, nơi này là cấm địa tông môn, lần trước Thái Y Tiên Tử còn nói, cấm địa tông môn này, thỉnh thoảng có thần niệm của trưởng lão tuần tra.

Người dám xông vào cấm địa tông môn, giết không tha!

Đây là môn quy nghiêm khắc nhất của Tề Vân Tông, một quy định bình thường nhất, nhưng chấp hành triệt để nhất! Vài chục năm nay, ít nhất có ba đệ tử nội môn bị xử tử rồi!

Bảo bối trọng yếu, nhưng mạng nhỏ quan trọng hơn.

Diệp Chân cũng không muốn bởi vì đoạt bảo bối mà ném đi mạng nhỏ.

Nhưng mà, cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, công danh ở trước mắt, không liều mạng, ở đâu ra thu hoạch?

Bên cạnh cấm địa tông môn, Diệp Chân khổ sở suy nghĩ, làm sao mới có thể an toàn lấy được bảo bối đây?

Cấm địa tông môn này sâu trăm mét, dài mấy chục dặm, dưới đáy khắp nơi đều là bụi cỏ cao hơn một người, không thấy rõ cái gì, chỉ cần xuống đáy, tính an toàn sẽ tăng nhiều.

Nhưng mà, gần mười dặm trước khi đến đáy hồ, đó mới là chỗ nguy hiểm nhất. Nếu như bị trưởng lão dùng thần niệm dò xét phát hiện, một kiếm chém chết, Diệp Chân liền chết oan.

Đột nhiên, ánh mắt Diệp Chân bị một con Huyết Nha Trư chậm rãi từ trong đáy cốc bò lên hấp dẫn.

Huyết Nha Trư là Yêu thú Nhân giai hạ phẩm, một trong các Yêu thú đê đẳng nhất, lúc này đang gặm một con gà rừng, bước chậm ở trong cấm địa tông môn.

Lên dốc, xuống hố.

Đi bộ ở trong hố một lát, lại bò lên, chậm rãi chạy ra khỏi cấm địa tông môn, biến mất ở trong rừng rậm, rất tự tại.

- Yêu thú?

Ánh mắt Diệp Chân sáng ngời, tựa hồ. Ở nơi này, Yêu thú đi dạo trong cấm địa tông môn, không bị hạn chế cũng không ai đi để ý.

Nếu Diệp Chân hóa thân thành Yêu thú thì sao?

Mấy hơi sau, một Huyền Ảnh Xà Vương dài ba mét xuất hiện, từ ven rừng rậm bò ra, chậm rãi bò về phía cấm địa của Tề Vân Tông.

Huyền Ảnh Xà Vương đột nhiên xuất hiện này, là Diệp Chân lợi dụng Thận Long Châu huyền hóa ra.

Dưới Chân Nguyên biến hóa ra tầng huyền ảnh kia, Diệp Chân đang cẩn thận từng li từng tí, lo lắng đề phòng bò về phía đáy cốc.

Diệp Chân cầu nguyện, cấm địa tông môn này thiết lập hơn mấy chục năm, đã sớm không ai chú ý?

Thời điểm đang suy nghĩ, đột nhiên, một cỗ uy áp không rõ từ trên trời giáng xuống, để Diệp Chân huyền hóa ra Huyền Ảnh Xà Vương run lên.

Trong chốc lát, tim của Diệp Chân muốn nhảy ra cổ!

Thần niệm!

Thần niệm của trưởng lão tông môn tuần tra!

Diệp Chân âm thầm kinh hô, cảm giác bị thần niệm của trưởng lão tông môn bao phủ. Giống như ở trên bầu trời có người nhìn mình chăm chăm, muốn nhìn thấu lục phủ ngũ tạng của hắn, dọa Diệp Chân thiếu chút nữa hiện ra nguyên hình.

May mắn là, đạo thần niệm tuần tra này, giống như chỉ làm cho có lệ, khẽ quét qua cấm địa tông môn, ở trên người Huyền Ảnh Xà Vương do Diệp Chân biến ảo ra, nháy mắt cũng không dừng lại, phảng phất như tập mãi thành thói quen.

Diệp Chân lại giật mình đến chảy mồ hôi lạnh.

Huyền Ảnh Xà Vương dài ba mét bò cũng không chậm, ba trăm tấc sau, đã đến đáy cốc, may mắn là, trong lúc này không còn thần niệm tuần tra nữa.

Đã đến đáy cốc, Diệp Chân không dám chủ quan chút nào, vẫn duy trì hình dáng Huyền Ảnh Xà Vương như trước, nằm ở trong bụi cỏ cao tới một mét, tập trung tư tưởng lắng nghe âm thanh tìm kiếm phương hướng của bảo vật.

- Tiểu Lục, dùng sức...

Âm thanh lọt vào tai, Diệp Chân vội vàng bò đi.

Không đến không biết, vừa thấy liền giật mình.

Dưới cấm địa tông môn, so với trong tưởng tượng còn sâu, còn rộng hơn!

Đáy hố, là một hố sâu phảng phất như kiếm bổ ra, thẳng tắp hẹp dài, khắp nơi là nham thạch trần trụi, khắp nơi là khe hở rộng lớn.

Nghe âm thanh, Diệp Chân từ từ tìm được một nơi cỏ dại rậm rạp, rõ ràng một cái hố loạn thạch bị tìm kiếm qua.

Dưới đáy hố, một con bọ ngựa lớn như quả dưa hấu màu xanh lá, điên cuồng huy động hai tay chém một tảng đá đen tuyền, mảnh đá bay tán loạn.

Chung quanh nó, một con kiến lửa lớn chừng bàn tay, còn có một con thạch sùng dài đến nửa mét, lo lắng nằm ở bên cạnh.

Thấy một màn như vậy, Diệp Chân giật mình.

Hóa ra tiểu Lục là bọ ngựa, vậy bảo bối chúng nó nói?

Là tảng đá đen tuyền mà bọ ngựa cố gắng công kích kia?

Quan sát mấy hơi, thân hình Huyền Ảnh Xà Vương xông lên, ba Hung thú hình thể không giống bình thường kia bị sợ choáng váng.

Hét lên vài tiếng the thé, ở dưới Huyền Ảnh Xà Vương nhìn soi mói, bọ ngựa, kiến lửa, thạch sùng dùng tiếng thét chỉ bọn chúng mới hiểu hét lên, sau đó bay khỏi nơi này.

Trong nháy mắt tiếp theo, tảng đá đen tuyền kia, liền rơi xuống trong tay Diệp Chân.

Tập trung tư tưởng cảm ứng, Diệp Chân nhú mày.

Không có gì cả!

Hắn không hề mảy may cảm giác được sóng Linh lực.

Hai tay phát lực, nhẹ nhàng sờ, tảng đá đen tuyền lập tức hóa thành bột phấn, trong bột phấn, một vật cứng rắn làm Diệp Chân chú ý.

Chiếc nhẫn?

Một chiếc nhẫn khắc hoa văn phức tạp, mặt ngoài có một lỗ thủng thanh sắc, tựa hồ là bị mũi kiếm bổ ra, xuất hiện ở trong tay Diệp Chân.

Một tia khí tức Linh lực cực kì nhỏ, nhỏ đến Diệp Chân nằm ở trong tay cũng sắp không cảm ứng được, từ trong lỗ thủng như có như không phát ra.

- Hóa ra bảo bối chính là cái này, đặc thù!

Thân ở hiểm địa như cấm địa tông môn, lòng hiếu kỳ của Diệp Chân có mạnh hơn nữa, cũng không dám xem xét đây là bảo bối gì. Tập trung tư tưởng suy nghĩ, duy trì thân thể Huyền Ảnh Xà Vương, bò ra ngoài cấm địa tông môn.

Thời điểm rời đi, trực tiếp bò ra bên kia của hố sâu là được, không cần trải qua địa phương trống không dài mấy dặm, lộ trình ngắn hơn mấy lần.

Trong nháy mắt này, thời điểm Diệp Chân vừa mới bò tới nửa sườn núi, đạo thần niệm tuần tra kia lại đảo qua, dừng lại ở trên huyền thân của Diệp Chân một chút.

Bị thần niệm bao lại, lông tơ trên người Diệp Chân dựng đứng.

May mà, chỉ dừng lại nửa hơi, thần niệm tuần tra giống như lần trước, khẽ quét mà qua.

Sau khi thần niệm tuần tra đảo qua, thân rắn của Diệp Chân lắc một cái, dùng tốc độ nhanh nhất leo ra ngoài cấm địa tông môn, chui vào rừng rậm.

Cơ hồ là đồng thời, dưới Trương Lão Phong, Thất trưởng lão Chung Ly Xuân vừa mới dùng thần niệm tuần tra hoàn tất, gương mặt kinh ngạc. Huyền Ảnh Xà thật cổ quái! To như eo người, cũng chỉ dài ba mét, phát triển quá mất cân đối!

Nỉ non xong, sắc mặt của Thất trưởng lão Chung Ly Xuân đột nhiên biến đổi.

Tr.uy.ện được dịch tại iREAD.vn.- Không đúng, loài rắn tuyệt đối không thể như vậy, chẳng lẽ có người dùng huyền thuật lên vào?

Trong chốc lát, thần niệm của Thất trưởng lão Chung Ly Xuân phô thiên cái địa khuynh tiết về phía cấm địa tông môn.

Thế nhưng mà, thân hình của Huyền Ảnh Xà Vương cổ quái, làm thế nào cũng tìm không được.

Thất trưởng lão Chung Ly Xuân biến sắc, từ trong Tề Vân Tông phóng lên trời, bay thẳng tới cấm địa tông môn, hăn quyết định tự mình đi tuần tra một chút.

Hết cách rồi, mặc dù bọn hăn có thể ở cự ly xa dùng thần niệm tuần tra cấm địa tông môn, đó là bởi vì ở cấm địa tông môn có vật dẫn cho thần niệm của bọn hăn.

Thần thông nghịch thiên như thần niệm, bọn hăn sao có thể có được.

Kỳ thật, thân rắn dài ba mét, thân thể lại như eo người, loại tỉ lệ mất cân đối này, cũng không phải Diệp Chân sơ ý chủ quan phạm sai lầm.

Nguyên nhân chủ yếu là, thời điểm Diệp Chân biến ảo thành Yêu thú, hình thể càng lớn, tốc độ Chân Nguyên tiêu hao càng nhanh. Vì có thể thời gian dài biến ảo thành Yêu thú, Diệp Chân chỉ có thể huyền hóa ra hình thể nhỏ nhất.

Cứ như vậy, thời điểm Diệp Chân rời cấm địa tông môn, Chân Nguyên trong cơ thể đã tiêu hao còn có một thành. Nếu trì hoãn nhiều hơn trăm tức, Diệp Chân sẽ trực tiếp hiện ra nguyên hình.

- A, người đi đâu lâu như vậy, ta còn chuẩn bị đi tìm người đó?

- Đầu đầy mồ hôi, sao chật vật như vậy?

Nhìn thấy Diệp Chân chạy tới, vẻ mặt Thái Y Tiên Tử nghi hoặc, nàng cũng không có phát giác, bất tri bất giác, quan hệ của nàng cùng Diệp Chân, tựa hồ thân mật hơn rất nhiều.

- Bị một Yêu thú đánh lén.

Ứng phó hai câu, Diệp Chân hỏi:

- Thế nào, cả nhà Hoa Ly chịu đi không?

- Thành công! Tố nhi đồng ý!

Thái Y Tiên Tử trực tiếp bẻ ụ cây có một nhà của Hoa Ly lên, nâng ở trên tay, gương mặt hưng phấn.

- Đi thôi!

Rất tự nhiên, Thái Y Tiên Tử kéo tay Diệp Chân, thân hình bay thẳng đến chân trời, trước kia, mỗi lần Thái Y Tiên Tử mang Diệp Chân phi hành, đều nắm cổ tay của Diệp Chân, lần thứ nhất thậm chí là xách gáy.

Thái Y Tiên Tử mang theo Diệp Chân rời đi còn chưa tới trăm tấc, thân hình của Thất trưởng lão Chung Ly Xuân liền lao thẳng tới cấm địa tông môn, ở phụ cận tìm kiếm quái xà mà thần niệm hẳn nhìn thấy kia.

Hơn nửa canh giờ sau, vẻ mặt của Thất trưởng lão Chung Ly Xuân kinh ngạc quay lại.

- Kỳ quái, vậy mà không thấy, thật chẳng lẽ như vậy?

- Có điều, hơn mấy chục năm, cấm địa tông môn này cũng không có phát hiện gì, thật có cao nhân đi dạo một vòng, cũng không có gì...

Tốc độ phi hành của Thái Y Tiên Tử cực nhanh, nửa khắc đồng hồ sau, liền quay trở về Tiên Nữ Phong.

Vừa hạ xuống, một thân ảnh đột nhiên tiến lên đón.

- Thái Y, đêm hôm khuya khoắt, người đi đâu vậy, có chuyện gì, người nói với ta một tiếng, ta giúp người...

- Diệp Chân?

Lời nói một nửa, thần sắc của Phiền Sở Ngọc liền thất thần, nhìn thấy Diệp Chân được Thái Y Tiên Tử nắm tay, hai mắt muốn bốc hỏa.

- Đi tìm Tố nhi. Cũng muộn rồi, cáo từ!

Tùy ý lên tiếng, Thái Y Tiên Tử liền mang theo Diệp Chân rơi xuống trên Tiên Nữ Phong.

Thân hình đứng lại, Diệp Chân đang muốn cáo từ, Thái Y Tiên Tử đột nhiên chỉ vào tiểu Hoa Ly chút chút không ngớt ở trong ngực nói:

- Diệp Chân, người có thể lưu lại Tiên Nữ Phong mấy ngày không?

- Có chuyện gì sao?

- Ta không biết chăm sóc mấy tiểu Hoa Ly này, người khẳng định rõ ràng biết, đúng không?

Thái Y Tiên Tử chớp mắt đen như ngọc thạch, bình tĩnh nhìn Diệp Chân nói.

- Ấy.... được rồi.

Ý nghĩ của Diệp Chân rất đơn giản, hẳn không biết, nhưng hẳn có thể nghe rõ đám Hoa Ly cần cái gì.

- Quá tốt rồi! Vậy đi, ta để thị nữ trước dẫn người tới phòng trọ nghỉ ngơi, có chuyện gì, ta lập tức gọi người!

- Được!

Diệp Chân cũng rất muốn tìm một không gian đơn độc, xem hôm nay nhất được chiếc nhẫn kia, đến cùng là bảo bối gì.

Diệp Chân ngủ lại Tiên Nữ Phong, Phiền Sở Ngọc chờ ở bên ngoài Tiên Nữ Phong, lại cực kỳ xoắn xuýt.

Nửa khắc đồng hồ sau, Diệp Chân không có đi ra!

Lông mày của Phiền Sở Ngọc khóa lại.

Sau nửa canh giờ, Diệp Chân còn chưa đi ra!

Phiền Sở Ngọc cảm giác lòng mình hơi nổi giận!

Một canh giờ!

Hai canh giờ, Diệp Chân còn chưa đi ra!

Phiền Sở Ngọc chờ ở bên ngoài Tiên Nữ Phong, bắt đầu phát điên!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Khống Linh Quyết

Trong phòng khách của Tiên Nữ Phong.

Diệp Chân vuốt vuốt chiếc nhẫn lấy được từ cấm địa tông môn, gương mặt chờ mong, này sẽ là bảo bối gì đây?

Loại Bảo khí đặc thù?

Hay là Không Gian giới chỉ không gian cực lớn trong truyền thuyết?

Mặc kệ như thế nào, bảo bối tìm được ở trong cấm địa tông môn, sẽ không đơn giản chút nào.

Lòng tràn đầy chờ mong, Diệp Chân thận trọng thôi động một tia Chân Nguyên, chậm rãi đưa vào trong giới chỉ, vô luận là cái gì, sau khi đưa vào Chân Nguyên, sẽ hiện ra chân diện mục.

Chân Nguyên vừa tràn vào, trong đầu Diệp Chân hiện ra một không gian cực lớn.

Không Gian giới chỉ?

Trong nháy mắt tiếp theo, Diệp Chân liền bị bảo bối cất giữ trong không gian hù sợ.

Đầu tiên đập vào mắt, là từng xấp kim phiếu.

Mỗi tấm mệnh giá một trăm lượng, Diệp Chân thô sơ giản lược đếm một chút, ít nhất có mấy ngàn tấm, từ bốn ngàn tấm để tính, đó cũng là hơn

bốn mươi vạn lượng hoàng kim.

Cự phú, đây tuyệt đối là tiết tấu để Diệp Chân một đêm chột giàu.

Bên cạnh kim phiếu, là một cái rương lớn cao gần thước, trong rương, chính tề chông chất từng viên tinh thạch màu xanh nhạt lớn chừng nửa bàn tay, tản ra linh khí như có như không.

- Linh Tinh!

Nếu không phải Diệp Chân tự chủ đủ mạnh, nhìn thấy Linh Tinh, cơ hồ sẽ kinh hô thành tiếng.

Chưa ăn qua thịt heo, cũng đã thấy qua heo chạy rồi chứ.

Linh Tinh cực kỳ trân quý, Diệp Chân đã nhiều lần nghe các sư huynh đệ đề cập qua, là bảo bối thiết yếu để cường giả sau Dẫn Linh cảnh tăng tu vi, giá trị mỗi một viên đều cực kỳ trân quý.

Khi còn bé, Diệp Chân nghe qua một truyền thuyết, có một đứa trẻ chăn trâu, ở trong núi nhặt được ba tảng đá linh quang bắn ra bốn phía, bán được mấy vạn lượng bạc.

Tảng đá linh quang bắn ra bốn phía kia, là Linh Tinh.

Trong từng quận thành, đều có rất nhiều cửa hàng thu mua Linh Tinh, giá thu mua là ngàn lượng hoàng kim một viên. Nhưng mà, một viên Linh Tinh hạ phẩm người có thể bán một ngàn lượng hoàng kim. Nhưng người cầm một ngàn lượng hoàng kim, chưa hẳn có thể mua được một viên Linh Tinh hạ phẩm.

Đây là giá thị trường.

Một rương Linh Tinh hạ phẩm lớn như vậy, Diệp Chân đoán chừng ít nhất có hai trăm viên, lại là hơn mấy chục vạn lượng hoàng kim, có điều,

giá trị của Linh Tinh, lại không phải hoàng kim có thể so sánh.

Trừ cái đó ra, còn có mười một bình đan dược để Diệp Chân cực kỳ động tâm, số lượng nhiều nhất, là quần áo hằng ngày, trừ cái đó ra, hấp dẫn ánh mắt Diệp Chân nhất, là hai quyển sách ở trong góc.

Trang sách màu nâu đen, vừa nhìn liền biết là trải qua xử lý đặc thù, có thể bảo tồn bí tịch thời gian dài.

- Bí tịch? Còn hai quyển!

Dưới kinh hỉ, ý niệm trong đầu Diệp Chân khê động, định lấy ra hai quyển bí tịch nhìn cho thỏa chí, xem đến cùng là bí tịch gì.

Ngay thời điểm Diệp Chân thôi động Chân Nguyên bao phủ lại hai quyển bí tịch kia, toàn bộ không gian chứa đựng, giống như tường đậu hũ bị đâm thủng, bắt đầu rạn nứt, sụp đổ từng tấc từng tấc!

Ầm!

Không gian trước mặt Diệp Chân phảng phất như mở một cái khe hở, vật phẩm giống như núi từ trong khe hở không gian tuôn ra, gần như sắp chôn cả người Diệp Chân lại.

Khụ khụ khụ khụ!

Tro bụi bay lên đầy trời, Diệp Chân ho kịch liệt.

Nhìn thấy từng vật phẩm từ trong không gian sụp đổ rơi ra, tiếp xúc với không khí liền biến thành tro bụi, trái tim Diệp Chân hung hăng chìm xuống.

Hai quyển bí tịch kia, không biết có hóa thành tro bụi hay không?

Nguyên do trong này, Diệp Chân cũng nghĩ thông suốt.

Có lẽ là trải qua một trận đại chiến kịch liệt, Không Gian giới chỉ này bị người đánh ra khe hở, Hung thú ở trong cấm địa tông môn cảm ứng được Linh lực như có như không, là từ trong khe hở tiết lộ ra ngoài.

Cái khe kia, cũng không có hoàn toàn hủy diệt Không Gian giới chỉ này. Ở vào một loại cân bằng kỳ diệu, bây giờ Chân Nguyên lực của Diệp Chân vừa tiến vào, liền trở thành cọng rơm cuối cùng đè sập lạt đà.

Thời điểm tro bụi dần dần yên tĩnh, Diệp Chân lo lắng tìm kiếm.

May mắn là, hai quyển bí tịch kia không bị hóa thành tro bụi giống như kim phiếu, hẳn là tài liệu làm bí tịch đặc thù.

Để Diệp Chân đáng tiếc là, mấy ngàn tấm kim phiếu, chỉ có một phần nhỏ ở giữa bảo tồn, ước chừng năm sáu vạn hoàng kim, còn có mấy bình đan dược, lúc mở nắp bình ra, liền hóa thành tro bụi, hẳn là cất giữ thời gian quá dài.

Còn một rương lớn Linh Tinh hạ phẩm, tự nhiên là bảo tồn hoàn chỉnh.

- Phong Vân kiểm quyết?

Danh xưng của bản bí tịch thứ nhất, liền để Diệp Chân vui vẻ, hồi hải lật xem.

Một phút đồng hồ sau, Diệp Chân có chút buồn bực.

Phong Vân kiểm quyết, ghi lại phương thức vận chuyển của bảy loại Chân Nguyên đặc thù, tuyến đường Chân Nguyên vận chuyển trong người cực kỳ phức tạp, nhìn qua vô cùng cao minh.

Diệp Chân phiền muộn, là vì trang cuối cùng của Phong Vân kiểm quyết chú thích... Phong Vân kiểm quyết là tâm pháp đặc thù thôi động

Phong Vân Kiểm Pháp Địa giai trung phẩm, chỉ có Phong Vân Kiểm Pháp, mới có thể phát huy ra uy lực.

Phong Vân Kiểm Pháp Địa giai trung phẩm đó, hiện tại Diệp Chân phí hết khí lực giết vào Top 10 Thiên Bảng, mới có thể tiến nhập tầng thứ tư của Tầng Kinh Các đạt được công pháp bí tịch Nhân giai thượng phẩm.

Phong Vân Kiểm Pháp Địa giai trung phẩm, không biết Tề Vân Tông có hay không, cho dù có, đoán chừng cũng là trấn tông chi bảo của Tề Vân Tông, trong thời gian ngắn, Diệp Chân là cơ bản đừng suy nghĩ.

Thu hồi Phong Vân kiểm quyết, ánh mắt Diệp Chân nhìn về phía cuốn bí tịch thứ hai.

- Khống Linh Quyết?

Khống Linh Quyết là một quyển bí tịch phụ trợ, tác dụng chủ yếu là rèn luyện năng lực điều khiển linh lực của võ giả.

Một đạo Linh lực giống như, có người có thể chia nhỏ nó thành hơn mười tia Linh lực, mà có người, thì có thể chia làm mấy chục tia Linh lực, càng có người có thể chia nhỏ thành trên trăm tia Linh lực.

Một đạo Linh lực giống như, có người chỉ có thể thôi động nó bắn ra ngoài cơ thể công kích địch nhân, nhưng có người, lại có thể chà xát niết tròn, thiên biến vạn hóa, tùy ý bản thân.

Tu luyện Khống Linh Quyết, có thể để võ giả điều khiển linh lực cường hãn đến cực hạn, để Linh lực phát huy ra uy lực càng kinh người hơn.

Chú thích: Khống Linh Quyết này, hữu hiệu với Hồn Hải cảnh trở xuống, tồn tại mới vào Chân Nguyên cảnh cũng hữu hiệu!

Trang cuối cùng của bí tịch ghi chú, để Diệp Chân từ thất vọng trở nên kinh hãi.

Diệp Chân vốn tưởng rằng, Khống Linh Quyết này chỉ có tu luyện ra Linh lực mới có thể luyện, không nghĩ tới, đối với tu vi ở vào Chân Nguyên cảnh, cũng có thể luyện.

Nhưng ánh mắt Diệp Chân bị một hàng chữ nhỏ hấp dẫn, kiểu chữ này, giống như hắn đã từng quen biết.

Khống linh khiêu môn: đưa Linh lực hoặc Chân Nguyên ra bên ngoài cơ thể, mở rộng đến cực hạn. Khi tu luyện, xem tu vi khác biệt, bên trên đè vật nặng mấy chục cân, mấy trăm cân, mấy ngàn cân khác nhau.

Lại lấy tâm pháp Khống Linh Quyết đệ tam thức vận chuyển Linh lực, có thể ở trong thời gian ngắn, nhanh chóng tăng lên năng lực khống linh.

- Chữ này, sao giống như đã từng quen biết nhỉ?

Chữ viết mang theo khí tức đường hoàng kia, để Diệp Chân có một loại cảm giác quen biết.

- Đúng rồi, Đồ Phương Diệp!

Từ trong vòng tay trữ vật lấy ra bản chép tay mà năm đó Đồ Phương Diệp để trong Lôi Báo Bãng Quyền so sánh, Diệp Chân lập tức xác định chủ nhân của chữ viết này.

Cấm địa tông môn kia, trùng hợp là địa phương Đồ Phương Diệp vẫn lạc, Diệp Chân có đầy đủ lý do tin tưởng, Không Gian giới chỉ này, là đồ vật của chân truyền Đồ Phương Diệp.

Thế nhưng mà, đệ tử chân truyền như Đồ Phương Diệp, tại sao lại vẫn lạc ở địa phương cách tông môn không phải quá xa chứ?

Sau khi ngã xuống, nơi hân vẫn lạc, còn bị biến thành cấm địa tông môn?

Đây là vì cái gì?

Diệp Chân nghi hoặc.

Phong Vân kiếm quyết không có Phong Vân Kiếm Pháp là không thể tu luyện, còn Khống Linh Quyết này, Diệp Chân cũng không vội tu luyện, mà lấy ra Bách Diệp Chân Cương hôm nay vừa chọn lựa tới tu luyện.

Với tu vi trước mắt mà nói, tu luyện Nhân giai thượng phẩm Hàn Viên kiếm pháp cùng Bách Diệp Chân Cương, mới là phương pháp nhanh chóng tăng lên chiến lực, nhất là Bách Diệp Chân Cương, nếu tu luyện có thành tựu, để Diệp Chân ở trước mặt Dẫn Linh cảnh, cũng có bản sự bảo mệnh.

Phương pháp tu luyện cùng nguyên lý của Bách Diệp Chân Cương rất đơn giản, nguyên lý của nó giống như câu chuyện bó đũa vậy.

Một chiếc đũa, tiểu hài tử tám chín tuổi cũng có thể bẻ gãy.

Mười chiếc đũa thành một bó, thì phải phí khí lực rất lớn mới có thể bẻ gãy.

Nếu một trăm chiếc đũa thành một bó, vậy dù là đại lực sĩ trong người thường, cũng bẻ không được.

Bách Diệp Chân Cương cũng như thế, một tầng cương khí hộ thể, rất kỳ dễ dàng bị xé rách, nhưng nếu hai tầng, ba tầng, năm tầng, thậm chí là mười tầng thì sao?

Bách Diệp Chân Cương, là cương khí hộ thể điệp gia đến cùng một chỗ, gia tăng lực phòng ngự. Trong bí tịch ghi lại, nếu có thể điệp gia

cương khí hộ thể đến mười tầng, uy lực của cương khí hộ thể có thể tăng lên gấp mấy chục thậm chí gấp trăm lần.

Công pháp rất đơn giản, nhưng chỉ có lúc tu luyện, mới có thể trải nghiệm tu luyện Bách Diệp Chân Cương gian nan.

Tu luyện Bách Diệp Chân Cương, trước phải rèn cương khí hộ thể giống như rèn sắt, rèn luyện đến độ mỏng cực hạn, nếu độ dày nén đến một nửa, có thể điệp gia hai tầng, nén đến một phần ba, có thể điệp gia ba tầng.

Nhưng khi chân chân chính chính nén Chân Nguyên, Diệp Chân mới có thể cảm nhận được lão chấp sự ở Tầng Kinh Các quan tâm.

Rèn luyện Chân Nguyên, là cực kỳ phiêu miểu.

Rèn sắt, một búa một búa đập xuống, có sức lực chảy mồ hôi là được.

Thế nhưng rèn luyện Chân Nguyên, cho dù là có phương pháp tu luyện trong Bách Diệp Chân Cương, tiến độ vẫn chậm tới cực hạn. Một canh giờ trôi qua, độ dày cương khí hộ thể của Diệp Chân, cơ hồ nhìn không thấy quá nhiều biến hóa.

Giờ khắc này, Diệp Chân đột nhiên rõ ràng, vì cái gì nhiều đệ tử nội môn, đều muốn đổi Bách Diệp Chân Cương như vậy, bởi vì tu luyện đồ chơi này, bỏ ra cố gắng, nhìn thấy hồi báo, lại cực nhỏ cực nhỏ.

Sau nửa canh giờ, Diệp Chân có chút nhụt chí, đột nhiên thần sắc khẽ động.

Truyện được cập nhật nhan-h n-hất tại ire-ad.vn- Sao không thử Khống Linh Quyết xem?

Phương pháp tu luyện trong Khống Linh Quyết có chút phức tạp, theo Đồ Phương Diệp nói, hãy lưu lại phương pháp, là đơn giản nhất, hiệu quả

cũng tốt nhất.

Không có mấy hơi, đầu ngón tay của Diệp Chân phun ra một đạo Chân Nguyên Kiếm Chỉ gần dài bảy thước, vững vàng nâng một cái ghế nặng mười mấy cân.

- Có chút nhẹ?

Mũi chân đá một cái, Diệp Chân để lên một cục đá nặng đến năm mươi cân.

Vừa để cục đá năm mươi cân xuống, Diệp Chân lập tức cảm nhận được áp lực trước đó chưa từng có.

Cục đá đè ở trên Chân Nguyên, để toàn thân Diệp Chân, từ trong tới ngoài đều căng thẳng, vận chuyển tâm pháp duy trì Chân Nguyên trong cơ thể, tất cả lực chú ý đều tập trung vào Chân Nguyên Kiếm Chỉ dài bảy thước ở bên ngoài cơ thể.

Vèn vèn giữ vững được trăm tức, một loại mỗi một trước nay chưa có, ba ba xông về phía Diệp Chân.

Một trăm ba mươi tức sau, thời điểm trước mắt Diệp Chân bắt đầu choáng váng, mới đình chỉ tu luyện.

Khoanh chân nghỉ ngơi một canh giờ, Diệp Chân thả ra Chân Nguyên lần nữa, nâng đá tu luyện.

Mới đầu, Diệp Chân liền kinh ngạc phát hiện, Chân Nguyên Kiếm Chỉ từ trong cơ thể phun ra, chiều dài lại dài một tấc, từ sáu thước chín, tăng đến bảy thước.

Tiến bộ rõ ràng như thế, khiến Diệp Chân cực kỳ mừng rỡ.

Lúc này đây, Diệp Chân giữ vững được một trăm ba mươi lăm tức.

Tiếp tục nghỉ ngơi một canh giờ, Diệp Chân bắt đầu tu luyện lần nữa, một trăm bốn mươi tức sau, toàn thân Diệp Chân run rẩy, mồ hôi tuôn như nước.

Nhưng mà, chiều dài Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân, cũng thành công tăng đến bảy thước hai tấc!

Hiệu quả tu luyện rõ ràng như thế, khiến Diệp Chân không ức chế nổi hưng phấn, tiếp tục khổ tu.

Lúc tu luyện lần thứ năm, khi Diệp Chân kiên trì đến một trăm ba mươi dư, một loại mỗi một khó nói lên lời đánh tới, mắt tối sầm lại, trong nháy mắt ngã xuống đất hôn mê.

...

Thời điểm Diệp Chân tỉnh lại lần nữa, đầu đau muốn nứt, ánh sáng mặt trời lan vào trong phòng khách, chiếu vào trên người Thái Y đang làm gì đó.

Dưới ánh sáng mặt trời, tựa như Tiên Tử.

- Ta... Ta đây là...

- Người đã tỉnh?

- Chờ một lát, chén thuốc này sắp xong rồi.

Tiên Tử Thái Y ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phảng phất như đang bận rộn lấy cái gì đó.

Mấy hơi sau, Thái Y bưng một chén thuốc màu xanh lá cây, đưa cho Diệp Chân.

- Uống đi, người hẳn có thể phục hồi như cũ rồi.

- Đúng rồi, Diệp Chân, người từ nơi nào lấy được phương pháp tu luyện thần niệm? Người có biết, nếu không phải người ở Tiên Nữ Phong, trùng hợp có ta ở đây, người như vậy, sẽ biến thành ngu ngốc rồi hay không!

- Cái gì? Tu luyện thần niệm? Biến thành ngu ngốc?

Nghe vậy, Diệp Chân sợ hãi!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Có Qua Có Lại

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Ta nhớ ta đang tu luyện một loại công pháp mới lấy được, tại sao có thể như vậy?

Uống một hộp thuốc mà Thái Y đưa tới, trong miệng có mùi thơm ngát kỳ dị, một loại cảm giác mát lạnh trước nay chưa từng có xông lên đầu.

Cảm giác đau đầu muốn nứt bắt đầu rút đi, đầu có chút hôn mê cũng dần dần thanh minh, Diệp Chân hiểu kỳ.

- Đây là thuốc gì? Lại kỳ hiệu như thế!

- Đây chính là bí phương độc môn Ninh Thần Dịch của ta! Cả tông môn, ngoại trừ chưởng môn và Liêu tỷ tỷ, người là người thứ ba được uống.

Nói xong, Thái Y nhìn Diệp Chân cười dí dỏm.

- Sáng sớm hôm qua, thị nữ vội vã tới tìm ta, nói người té xỉu. Sau khi ta đến, phát hiện người là thúc ép thần niệm quá mức, làm cho thần niệm khô kiệt mà hôn mê.

- Ngày hôm qua?

Ánh mắt Diệp Chân trừng lớn.

- Người hôn mê một ngày một đêm! Trước đó, người đã dùng hai chén Ninh Thần Dịch, bằng không, sao người có thể tỉnh lại chứ.

Diệp Chân sợ ngây người.

Tu luyện Khống Linh Quyết, vậy mà thiếu chút nữa luyện hỏng cả mạng.

Bây giờ nhớ lại, là vì ngày hôm qua mình quá hưng phấn, nhìn thấy hiệu quả của Khống Linh Quyết rõ ràng như thế, lại không thể ức chế khổ tu.

Vừa nghĩ đến đây, Diệp Chân lập tức hấp thu giáo huấn, trầm hạ quyết tâm, về sau tu luyện, nhất định phải chú ý, nhất là thời điểm tu luyện một ít công pháp đặc thù.

- Thái Y Tiên Tử, người nói tu luyện thần niệm là chuyện gì xảy ra?

Diệp Chân nghi ngờ nói.

- Ta cũng đang kỳ quái đây, dưới tình huống bình thường, chỉ có võ giả Hóa Linh cảnh, mới có thể tu luyện thần niệm, vì đột phá đến Hồn Hải cảnh mà làm chuẩn bị.

- Hơn nữa phương pháp tu luyện thần niệm cực kỳ phức tạp, dưới tình huống bình thường, đừng nói Chân Nguyên cảnh. Ngay cả Dẫn Linh cảnh cũng không thể tu luyện thần niệm, ta rất muốn biết, người đến cùng là làm sao tu luyện thần niệm ?

Lời ra khỏi miệng, Thái Y Tiên Tử mới phát giác phạm vào kiêng kị, tìm hiểu bí pháp tu luyện của người khác, đây chính là đại kị.

Nhưng để Thái Y Tiên Tử ngoài ý muốn là, lời của nàng vừa ra khỏi miệng, Diệp Chân khôi phục vài phần thần thái liền nhảy xuống giường, một đạo Chân Nguyên Kiếm Chỉ xì ra, chân đá một cái, cục đá năm mươi cân liền văng văng rơi vào trên Chân Nguyên Kiếm Chỉ.

- Ta chính là tu luyện như vậy... Há?

Lời mới nói phân nửa, Diệp Chân sửng sốt!

Chín thước!

Chân Nguyên Kiếm Chỉ từ trong cơ thể hần bắn ra, chiều dài lại đạt đến chín thước một tấc!

Diệp Chân nhớ rõ rất rõ ràng, trước khi hôn mê, Chân Nguyên Kiếm Chỉ của hần là bảy thước hai tấc, chiều dài lại tăng hơn một phần tư!

Trong đôi mắt đẹp của Thái Y Tiên Tử hiện lên một tia thần thái khác thường. Sau đó bị phương thức tu luyện thần niệm của Diệp Chân hấp dẫn, sau khi nhìn kỹ, thần sắc vốn tươi cười bình thản, vậy mà hiện lên vẻ trịnh trọng!

- Phương pháp này của người xác thực tự mở ra một con đường mới, rất đơn giản nhưng lại hữu dụng, hơn nữa còn phá vỡ hạn chế trước Hóa Linh cảnh không cách nào tu luyện thần niệm, quả thực là trân quý. Nhưng lúc tu luyện, lại cực kỳ hung hiểm.

- Diệp Chân, phương pháp tu luyện thần niệm này của người, về sau, tuyệt đối đừng hiển lộ ra ở trước mặt người khác, nếu không sẽ đưa tới họa sát thân!

Nói đến đây, thần sắc của Thái Y Tiên Tử rất nghiêm túc.

- Hơn nữa, người cũng không cần phải luyện cho ta xem, pháp môn tu luyện này rất trân quý. Ta đoán chừng, hiệu quả tu luyện còn cường đại hơn pháp môn Địa giai trung phẩm của ta...

- Khách khí gì chứ, Ninh Thần Dịch mà chương môn mới có thể hưởng dụng, người cũng cho ta mấy bát, một pháp môn tu luyện nho nhỏ

tính là gì. Đến, còn có vài câu khẩu quyết, hiện tại ta sẽ dạy cho người.

Nhảy xuống giường, Diệp Chân hôn mê một ngày một đêm cầm lấy một quả táo gặm cắn, vừa ăn vừa nói cho Thái Y Tiên Tử phương pháp tu luyện Khống Linh Quyết đệ tam thức.

Người ta cứu mình một mạng, lại dùng Ninh Thần Dịch cực kỳ trân quý, đây chính là ân tình lớn, có ân không báo, trong lòng Diệp Chân cũng không thoải mái.

Im lặng nhớ kỹ tâm pháp Diệp Chân truyền thụ, trong mắt Thái Y Tiên Tử lóe lên dị sắc.

- Đã như vậy, Diệp Chân, người ở lại Tiên Nữ Phong thêm mấy ngày đi.

Thái Y Tiên Tử đột nhiên nói.

- Há?

Diệp Chân nghi hoặc.

- Bí thuật tu luyện thần niệm của người, cực kỳ có tác dụng, nhưng tiêu hao thần niệm quá lớn, mà Ninh Thần Dịch của ta, không chỉ có thể trị liệu thần niệm tổn thương, còn có thể nhanh chóng khôi phục thần niệm tiêu hao.

- Người ở Tiên Nữ Phong, mỗi ngày ta điều chế cho người mấy bát Ninh Thần Dịch để người dùng, có thể để lực lượng thần niệm của người nhanh chóng tăng lên một đoạn, cũng miễn cho người lại bị những gia hỏa chán ghét kia đuổi theo khiêu chiến khắp nơi.

Thái Y Tiên Tử nói.

- Ấy...

Diệp Chân có chút xấu hổ.

- Thế nào, không tin? Lực lượng thần niệm, là cực kỳ kinh khủng, hơn nữa tu vi càng cao, tác dụng càng lớn.

- Được rồi!

Diệp Chân rõ ràng, Thái Y Tiên Tử đây là có qua có lại, nếu trước đó hẳn không chủ động truyền khẩu quyết, chỉ sợ sẽ không có chỗ tốt như hiện tại.

Vừa nghĩ đến đây, khi còn bé lúc đọc sách, không hiểu hai chữ “bỏ - được”, hàm ý lập tức tươi sáng.

Bỏ - được bỏ - được, có bỏ mới có được!

- Diệp Chân, người nhất định phải nhớ, phương pháp tu luyện thần niệm này của người, tu luyện một lần, phải cách hai canh giờ sau, mới có thể tu luyện lần nữa. Mỗi tu luyện ba lần, phải ngủ một giấc, mới có thể tu luyện lần nữa, nếu không, lưu lại nội thương cho thần hồn, sẽ cực kỳ phiền toái.

Trước khi ra cửa, Thái Y Tiên Tử lại nhấn mạnh nhắc nhở Diệp Chân.

Diệp Chân còn có thể thế nào, thành thành thật thật nhẹ gật đầu.

Thời gian sau đó, Diệp Chân liền ở Tiên Nữ Phong, một lòng tu luyện.

Dựa theo Thái Y Tiên Tử chỉ điểm, cách hai canh giờ tu luyện bí thuật khổng linh một lần, mỗi tu luyện hai lần, Thái Y Tiên Tử sẽ đưa tới cho Diệp Chân một chén Ninh Thần Dịch.

Thời gian khác, Diệp Chân dùng toàn bộ vào tu luyện Hàn Viên kiếm pháp, ban đêm, thần niệm tiến nhanh, Diệp Chân lại dùng để tu luyện Bách Diệp Chân Cương.

Thần niệm nhanh chóng tăng vọt, từ chiều dài của Chân Nguyên Kiếm Chỉ là có thể nhìn ra.

Mấy ngày nay, liền từ chín thước một tấc tăng đến ba trượng một thước, ba trượng hai thước, bốn trượng.

Thần niệm tăng bão táp, mỗi ngày lại có đại cao thủ như Thái Y Tiên Tử chỉ điểm, tri thức của Diệp Chân cũng dần dần phong phú.

Tỷ như, Diệp Chân đã rõ ràng vì sao hãn hôn mê một ngày một đêm, thần niệm lại sẽ tăng thêm hai thước.

Sau khi thần niệm bị hao tổn khô kiệt, nếu không cách nào khôi phục lại, sẽ biến thành ngu ngốc. Nhưng nếu khôi phục lại, thần niệm sẽ tăng một đoạn dài.

Hơn nữa, trong chuyện này, còn có Ninh Thần Dịch.

Tác dụng của Ninh Thần Dịch, không chỉ khôi phục thần niệm. Nhất là thời điểm dùng lần thứ nhất, cũng sẽ ở trình độ nhất định tăng cường thần niệm.

Có điều, loại tác dụng tăng cường này sẽ theo số lần dùng gia tăng mà giảm bớt.

Bởi vậy giá trị kinh người của Ninh Thần Dịch cũng có thể thấy được lốm đốm.

Nhưng mà, ngày sau khi Diệp Chân cơ duyên xảo hợp biết giá trị chân chính của Ninh Thần Dịch, lại cực kỳ kinh hãi.

Xùy!

Hàn Viên phá tuyệt!

Trên Tiên Nữ Phong, Diệp Chân vung ra một kiếm. Sau khi đâm đến cực hạn, Thiên Tinh mạnh mẽ bắn lên, phát ra một tiếng xé gió bén nhọn, trong nháy mắt bổ ra một đạo kiếm khí dài bốn trượng.

Thái Y Tiên Tử từ nơi không xa đi tới, nhìn thấy Diệp Chân thi triển Hàn Viên kiếm pháp, khẽ chau mày.

- Diệp Chân, Hàn Viên kiếm pháp không phải như thế!

- Không phải như vậy?

Diệp Chân có chút không nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện tại: iREAD.vn.- Trên kiếm phổ chính là như vậy, ta hoàn toàn dựa theo kiếm phổ luyện, hơn nữa kiếm khí dài bốn trượng, viễn siêu uy lực mà kiếm phổ nói?

- Uy lực? Kiếm khí dài bốn trượng kia của người, không phải uy lực của kiếm pháp, mà là thần niệm của người gia trì. Kiếm phổ là chết, người là sống. Hàn Viên kiếm pháp này, sở dĩ gọi Hàn Viên kiếm pháp, là lấy Hàn Viên làm ý cảnh. Nếu người không cách nào dung nhập Hàn Viên ý cảnh, như vậy uy lực của Hàn Viên kiếm pháp có cao nữa, cũng chỉ mạnh hơn kiếm pháp Nhân giai trung phẩm một chút mà thôi.

- Ý cảnh?

Diệp Chân có chút khó hiểu.

- Gặp qua Hàn Viên bị trời tuyết ngăn chặn chưa?

- Khi còn bé gặp qua!

- Vậy suy nghĩ một chút, nhớ xem khi Hàn Viên bị tuyết đọng ngăn cản sẽ như thế nào.

Thái Y Tiên Tử nói.

Trong đầu Diệp Chân, lập tức hiện lên tình cảnh lúc trời tuyết, vài cây Hàn Viên, nở hoa ở dưới bông tuyết, tuyết càng rơi càng lớn, tuyết đọng đè ở trên cành Hàn Viên càng ngày càng dày.

Hàn Viên bị ép tới nặng trĩch, càng ngày càng cong, càng ngày càng cong, nhưng khi cong đến cực hạn, cành của Hàn Viên lại mạnh mẽ bắn lên, trong thoáng chốc, tuyết đọng bay tán loạn, cành cây run rẩy!

- Là như vậy sao?

Trong nháy mắt, Diệp Chân động.

Thiên Tinh Kiếm đâm nghiêng ra, Chân Nguyên bàng bạc trong cơ thể tuôn trào, trong nháy mắt, trên Thiên Tinh Kiếm phảng phất như đè ép vật nặng vạn cân, thân kiếm xuất hiện uốn lượn rõ ràng.

Khi trọng áp đến cực hạn, một đạo Chân Nguyên khác đột nhiên tuôn ra, vọt vào thân kiếm, khiến cho thân kiếm mạnh mẽ bắn lên!

Khi thân kiếm bắn lên, Diệp Chân thuận thế lao tới!

Hừ!

Kiểm quang xé rách không khí, một đạo kiếm khí dài đến bảy trượng kích ra, một tảng đá ở bên ngoài hơn mười thước, bị bổ thành hai nửa.

- Bảy trượng?

Diệp Chân chấn động.

Uy lực tăng lên gần gấp đôi.

- Có phải như vậy hay không?

Diệp Chân hào hứng nhìn Thái Y Tiên Tử hỏi.

Thái Y Tiên Tử có chút ngẩn ra, trong đôi mắt đẹp hiện đầy kinh ngạc.

Vừa rồi nàng nhìn thấy gì.

Cơ hồ là một cây Hàn Viên phá tuyết!

Hàn Viên ý cảnh.

Nàng chỉ nhắc nhở một câu, Diệp Chân liền thi triển ra Hàn Viên ý cảnh, mặc dù còn rất thô ráp.

Hàn Viên ý cảnh này, mặc dù chỉ là một loại ý cảnh đẳng cấp thấp nhất, nhưng không phải vài phút là có thể hiểu được, Diệp Chân này, thiên phú huyết mạch không được tốt lắm, nhưng ngộ tính... Xác thực kinh người.

- Không sai! Tuy thô ráp, nhưng đã nhập môn, người lại tỉ mỉ suy nghĩ, nếu ý cảnh Hàn Viên phá tuyết đại thành, mặc dù Dẫn Linh cảnh đụng phải, cũng sẽ chịu thiệt!

- Được!

Diệp Chân cực kỳ hưng phấn!

Thái Y Tiên Tử nói, phảng phất như đẩy ra cho Diệp Chân một cánh cửa sổ.

Ý cảnh!

Kiểm pháp ý cảnh!

Dựa theo cái này suy ra, kiểm chiêu khác trong Hàn Viên kiểm pháp như Phong Trung Hàn Viên, Hàn Viên Nghênh Xuân, thậm chí sát chiêu

Hàn Viên Triệt Cốt, đều có thể dung nhập Hàn Viên ý cảnh khác, uy lực của Hàn Viên kiếm pháp này...

Diệp Chân nghĩ đến hưng phấn, đang muốn tiếp tục tu luyện tìm hiểu, Thái Y Tiên Tử lại mở miệng.

- Diệp Chân, lát nữa lại luyện, mau theo ta đi nhìn tiểu Hoa Ly, có một tiểu gia hỏa, hôm nay lại không ăn trái cây.

- Được!

....

Trên đỉnh Linh Kiếm Phong, Phiền Sở Ngọc đứng ngạo nghễ, râu ria xồm xàm, con người nhìn chòng chọc vào Tiên Nữ Phong ở xa xa, song quyền vang lên tiếng lạch cạch lạch cạch.

- Diệp Chân, tên hỗn đản này, mười ngày, tại sao mười ngày còn chưa ra!

- Mười ngày, người ở Tiên Nữ Phong làm gì? Đừng rơi vào trong tay ta, nếu không, ta nhất định sẽ thịt người!

Thời điểm gầm lên, lông mi của Phiền Sở Ngọc bởi vì phẫn nộ mà run rẩy!

Hắn theo đuổi Thái Y, ngoại trừ sư phụ giải thích, trên người Thái Y có đại bí mật, còn có một bộ phận rất lớn, là thật tâm ưa thích Thái Y.

Tiên Nữ Phong, ngay cả hắn cũng phải thông truyền mới có thể đặt chân, chớ nói chi là ngủ lại, thế nhưng bây giờ Diệp Chân lại ngủ lại trên Tiên Nữ Phong.

Không chỉ ở Tiên Nữ Phong, còn ngủ lại.

Còn kéo dài mười ngày!

Mười ngày còn không có dấu hiệu đi ra.

Nghĩ tới chuyện này, Phiền Sở Ngọc liền tức giận đến muốn nổi điên.

Từ một đêm Diệp Chân ngủ lại Tiên Nữ Phong, Phiền Sở Ngọc vẫn đứng ở chỗ này, Diệp Chân ở Tiên Nữ Phong mười ngày, Phiền Sở Ngọc đứng ở chỗ này ngóng nhìn mười ngày!

- Không được, cô nam quả nữ ở trên một ngọn núi, sẽ xảy ra vấn đề! Không được, ta phải nghĩ biện pháp, kéo tên hỗn đản Diệp Chân kia ra! Ta nhất định phải bức Diệp Chân ra!

Ánh mắt của Phiền Sở Ngọc lóe lên, không bao lâu, ánh mắt hơi co lại.

- Đúng rồi, cứ làm như vậy, ta không tin Diệp Chân kia không đi ra!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Người Muốn Chiến, Vậy Chiến!

- Đại sư huynh, người tìm chúng ta?

Dưới Linh Kiếm Phong, Tào La cùng Chu Chí An vừa mới đến nhìn thấy Phiền Sở Ngọc tóc tai rối bù, không hề còn vẻ tiêu sái như ngày xưa, gương mặt buồn bực.

- Đi, đều đi khiêu chiến Diệp Chân.

Phiền Sở Ngọc xanh mặt nói.

Khuôn mặt của Tào La cùng Chu Chí An như trái khổ qua.

- Đại sư huynh, chúng ta cũng muốn khiêu chiến Diệp Chân, thế nhưng từ ngày đó Diệp Chân bị Thái Y Tiên Tử mang đi, liền không lộ diện, qua chúng ta muốn khiêu chiến, cũng không có cách nào hết. Đúng rồi, Đại sư huynh, người biết Diệp Chân ở đâu không?

Không đề cập tới chuyện này thì thôi, nói tới cái này, khuôn mặt tuấn tú của Phiền Sở Ngọc lập tức trở nên tái nhợt.

- Diệp Chân ở... Tiên Nữ Phong!

- Tiên Nữ Phong?

Tào La cùng Chu Chí An ngây người, Chu Chí An lại hơi ngu ngốc, nói nhiều một câu.

- Đại sư huynh, người không phải nói, Diệp Chân biến mất mười ngày này, vẫn luôn ở trên Tiên Nữ Phong? Như vậy...

- Người không nói lời nào sẽ chết sao!

Tào La nhìn Chu Chí An gầm lên.

- Đại sư huynh, Diệp Chân ở trên Tiên Nữ Phong không ra, chúng ta cũng không cách nào khiêu chiến đâu.

Nhìn thấy hai vị sư huynh đệ chiếu cố tâm tình của mình, ngay cả lời cũng không dám nói nhiều, Phiền Sở Ngọc cực kỳ bực bội, Diệp Chân ở Tiên Nữ Phong mười ngày, chuyện này truyền đi, mặt mũi của hắn để ở nơi nào được chứ.

Trong tông môn người nào không biết Phiền Sở Ngọc hắn đang theo đuổi Thái Y Tiên Tử, còn là loại theo đuổi điên cuồng kia, bây giờ, lại bị Diệp Chân nhanh chân đến trước.

- Dùng cái này, ta không tin Diệp Chân không ra!

- Khoách Âm Phù?

Nhìn thấy Phiền Sở Ngọc đưa tới một ngọc phù, con mắt của Tào La có chút đăm đăm.

- Đúng, dùng Khoách Âm Phù gọi! Dùng Khoách Âm Phù này hô, trên trăm ngọn núi ở phụ cận đều có thể nghe được, ta cũng không tin, Diệp Chân hắn có thể giả câm vờ điếc không ra.

- Đúng rồi, mắng hung ác một chút, cái gì rùa đen rút đầu, người nhu nhược,... tất cả đều mắng ra! Một lần không được, liền mắng mười lần trăm lượt cho ta. Ta cũng không tin thằng ranh con Diệp Chân này không ra Tiên Nữ Phong!

Khuôn mặt của Phiền Sở Ngọc âm tàn!

- Ấy...

Tào La có chút chật vật nuốt nước bọt, phương pháp kia, thật sự là có chút vô sỉ.

- Như thế nào?

Ánh mắt của Phiền Sở Ngọc như đao phong nhìn Tào La.

Bị ánh mắt của Phiền Sở Ngọc nhìn, Tào La sắp khóc.

- Đại sư huynh, lần trước ta đuổi theo Diệp Chân khiêu chiến. Bị Thái Y Tiên Tử mắng một câu “vô sỉ”, đến bây giờ ở trong các sư huynh đệ cũng không ngốc đầu lên được, nói ta chỉ biết khi dễ nhỏ yếu.

- Khi dễ nhỏ yếu, Diệp Chân là vị trí thứ mười trên Thiên Bảng, thứ tự cao hơn người, sao lại thành khi dễ nhỏ yếu!

- Nhưng... Nhưng tu vi của Diệp Chân chỉ có Chân Nguyên tứ trọng. Ta đã là Dẫn Linh cảnh sơ kỳ...

Thấy nộ khí trên mặt Phiền Sở Ngọc càng ngày càng đậm, Tào La gấp lên.

- Đúng rồi, để Chu sư đệ đến! Lần trước Chu sư đệ bị Diệp Chân lừa thảm, tìm Diệp Chân khiêu chiến trả thù cũng danh chính ngôn thuận, mắng như vậy hơn trăm lần, cũng không có vấn đề.

Yết hầu của Chu Chí An phập phồng kịch liệt, việc Phiền Sở Ngọc bảo nhóm người mình làm kia, thật có chút mất thể diện. Có điều, hăn lo lắng nhất, là sợ đánh không lại Diệp Chân.

Tu vi của Diệp Chân thấp hơn hẳn, nhưng điểm tích lũy ở trên Thiên Bảng lại không phải giả.

Bằng không, lần trước ở trước mặt sư tôn Hồng Bán Giang, Chu Chí An cũng sẽ không rụt rè như vậy.

- Chu sư đệ, vậy thì người đến đi! Đúng rồi, người bị Diệp Chân lừa thăm, khẳng định không có đan dược tu luyện. Ba bình Ngưng Chân Đan này, người dùng đi.

Có táo ngọt ăn, Chu Chí An lập tức hưng phấn.

- Tốt, ta làm! Đại sư huynh, chỉ là thực lực của Diệp Chân...

- Chân Nguyên tứ trọng mà thôi. Sợ cái gì!

Dừng một chút, Phiền Sở Ngọc đưa cho Chu Chí An một thanh bảo kiếm hàn quang bắn ra bốn phía.

- Ta cho người mượn Bảo khí hạ phẩm Tam Nguyên Kiếm, có thể để chiến lực của người tăng nhiều! Nhớ kỹ, có cơ hội, liền chém giết Diệp Chân cho ta!

- Được!

Tiếp nhận bảo kiếm, Chu Chí An hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Trong nháy mắt tiếp theo, Khoách Âm Phù bị Chu Chí An bóp nát, tiếng mắng chửi của hắn lập tức truyền khắp từng nơi hẻo lánh của Tề Vân Tông.

- Diệp Chân, người rút ra đây cho ta, Chu Chí An ta muốn khiêu chiến vị trí thứ mười trên Thiên Bảng như người! Người là thứ hèn nhất, trốn tránh không đi ra đúng không?

- Diệp Chân, người cút ra đây cho ta, thứ hèn nhát, nhu nhược, có gan người liền trốn cả đời...

Trên Tiên Nữ Phong, Diệp Chân đang ở dưới một cây tùng bách, cùng Thái Y Tiên Tử trêu đùa lấy ba con tiểu Hoa Ly, chàng thì sờ đầu, nàng thì cho ăn hoa quả, rất có cảm giác gia đình hạnh phúc.

Đột nhiên, tiếng mắng chửi của Chu Chí An giống như lôi chấn truyền vào Tiên Nữ Phong.

Sắc mặt của Diệp Chân biến đổi, đôi mi thanh tú của Thái Y Tiên Tử cũng nhíu lại.

- Sao Chu Chí An này vô sỉ như thế?

- Hắn đây là đang buộc ta tiếp nhận khiêu chiến.

Diệp Chân cười lạnh, đang muốn đáp ứng, lông mày không khỏi nhíu lại.

- Thái Y Tiên Tử, có Khoách Âm Phù hay không, cho ta mượn một tấm!

Diệp Chân nói.

Lúc này đây, Thái Y cũng không có trả lời Diệp Chân ngay, mà bình tĩnh nhìn Diệp Chân nói:

- Về sau, người gọi ta Thái Y đi, Tiên Tử, ta không thích...

- Không thích, vì cái gì?

- Tiên Tử rất cô đơn, vẫn là phàm nhân tốt nhất....

Nói xong nàng đưa tới một tấm linh phù khuếch âm.

Giờ khắc này, một sợi dây tình cảm nào đó của Diệp Chân bị xúc động...

Trong nháy mắt tiếp theo, thanh âm của Diệp Chân quanh quẩn ở trên không Tề Vân Tông.

- Chu Chí An, người muốn chiến, vậy thì chiến!

Nường theo tiếng hô của Diệp Chân vang vọng toàn tông, Tề Vân Tông vừa mới bình tĩnh không có mấy ngày, lập tức sôi trào.

Vô luận là đệ tử ở trong núi khổ tu võ kỹ, hay ở trong tỉnh thất ngộ tâm pháp, hoặc đang chuẩn bị rời tông môn hoàn thành nhiệm vụ, nghe được tiếng hô ứng chiến của Diệp Chân, đều quay người, chạy về phía đài đấu võ.

Nguyên nhân rất đơn giản, từ mười ngày trước Diệp Chân giết vào Top 10 Thiên Bảng, một mực là điểm nóng trong Tề Vân Tông, là đề tài câu chuyện của đệ tử ngoại môn nội môn khi rảnh rỗi.

Sát nhập Top 10 Thiên Bảng không kỳ lạ quý hiếm, nhưng lấy tu vi Chân Nguyên tứ trọng sát nhập Top 10 Thiên Bảng, vậy thì...

Cơ hồ tất cả mọi người đều muốn biết, Diệp Chân đến cùng dựa vào cái gì sát nhập Top 10 của Thiên Bảng.

Giết vào Top 10 Thiên Bảng lúc, Diệp Chân có phải sử dụng tiểu xảo hay không?

Thậm chí là ăn gian?

- Diệp Chân ứng chiến?

Nhâm Tây Hoa đang ở trong sân luyện kiếm đột nhiên dừng lại, sau đó liền chạy ra tiểu viện, lao về phía đài đấu võ trường.

Bạn đang .đọc truyện tại .iREAD.v.n- Người có thể gạt ta ra Top 10 Thiên Bảng sắp chiến đấu, nên nhìn xem.

Trường Tôn Nhiên đang tu luyện ở trong rừng rậm cũng như thế, thân hình lướt lên, xông về phía đấu võ trường.

Trong tĩnh thất của Chương môn. Quách Kỳ Kinh khẽ cau mày.

- Hai lần đều là đệ tử của Hồng trưởng lão? Hãn muốn làm gì? Làm như thế, thật không có chút khí độ?

Ở chỗ giáo tập, Liêu Phi Bạch đang huấn luyện Mông Tiểu Nguyệt, nhíu mày nhìn về phía bầu trời.

- Tiểu tử này, rốt cuộc cũng biết xuất hiện sao, mười ngày, không biết trốn ở chỗ nào.

- Chu Chí An muốn khiêu chiến Diệp Chân? Phát, phát tài.

Kim Nguyên Bảo đang tĩnh tu ở trong trạch viện, giống như con thỏ vọt ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Tề Vân Tông, hội tụ thành từng dòng lũ tiến về đấu võ trường. Chỉ cần là đệ tử ngoại môn nội môn còn ở trong sơn môn, không có một người nào không phóng tới đấu võ trường.

Nghe được Diệp Chân ứng chiến, thời điểm Chu Chí An và Tào La đuổi tới đấu võ trường, lập tức sợ ngây người.

Mẹ nó, nhiều người như vậy!

Hơn nữa nhân số còn liên tục không ngừng gia tăng.

Một trận này, nếu thắng thì không có gì, nếu thua. Vậy coi như...

- Chu sư đệ, yên tâm đi, người có Bảo khí hạ phẩm, tu vi càng đạt đến Chân Nguyên ngũ trọng hậu kỳ, tu vi của Diệp Chân, mới Chân Nguyên tứ trọng mà thôi, Diệp Chân hỡi người hai mươi bốn vạn lượng bạc, người phải báo thù...

- Đúng, ta phải báo thù!

Bị Tào La kích thích, thần sắc của Chu Chí An ngưng tụ, sát khí mãnh liệt.

- Người đâu, sao Diệp Chân còn chưa tới?

- Diệp Chân, người hèn nhất. Có phải sợ hay không, sao còn chưa tới?

Chu Chí An xúc động phần nộ, lần nữa bóp nát một tấm Khoách Âm Phù rỗng lên.

Hừ!

Một thái lãng phá không bay tới, như chớp giạt đánh về phía đỉnh đầu của Chu Chí An, Linh lực nhộn nhạo khủng bố, dọa Chu Chí An sợ đến ngây ngốc tại chỗ!

- Dừng!

Tiếng kinh hô của Diệp Chân vang lên.

Cơ hồ là đồng thời, mấy vị trưởng lão tông môn bí mật quan sát một màn này cũng kinh hô lên, nếu một kích này rút trúng, đầu của Chu Chí An sẽ nát thành dưa hấu.

Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang nhìn thấy một màn như vậy cũng đứng lên, nhìn hai bóng người ở trên bầu trời, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Xoát!

Như bị tiếng kinh hô của Diệp Chân ngăn cản, thời điểm thái lãng của Thái Y Tiên Tử sắp đánh nát đầu Chu Chí An, lại đột nhiên dừng lại, âm thanh thanh thúy mà rét lạnh của Thái Y Tiên Tử vang lên.

- Người vũ nhục Diệp Chân như thế, quá vô sỉ, nếu có lần sau, hừ!

Thái lãng lơ lửng ở trên đỉnh đầu của Chu Chí An giống như linh xà lùi về, chỉ để lại Chu Chí An mặt đầy mồ hôi, không ngừng run rẩy đứng ngẩn người.

Tào La ở một bên cũng sợ ngây người, âm thầm lau mồ hôi, may mắn không phải mình.

Bằng không, bây giờ người sợ tới mức gần chết, chính là hắn.

Thấy một màn như vậy, các đệ tử ngoại môn nội môn đều sợ ngây người.

Thái Y ở trong lòng bọn họ, là cực kỳ hiền lành, chỉ cần trông thấy đệ tử bị thương, thậm chí là trùng thú bị thương, cũng sẽ tùy ý dùng Linh lực cứu chữa.

Coi như chột có mạo phạm, Thái Y Tiên Tử cũng rất ít nổi giận, Thái Y cơ hồ là mặt trái của Liêu Phi Bạch bạo lực bao che khuyết điểm.

Hôm nay, bởi vì Chu Chí An mắng Diệp Chân, nổi giận ở trước mặt mọi người, thiếu chút nữa giết chết Chu Chí An, chuyện này quá hiếm thấy.

Cùng thời khắc đó, trên bầu trời, Thái Y Tiên Tử mang theo Diệp Chân bay đến.

Thấy một màn như vậy, đệ tử tâm tư linh hoạt liền ai thán, nữ thần ơi, nữ thần trong lòng bọn họ, đã danh hoa có chủ.

Phiền Sở Ngọc ở trên Linh Kiếm Phong âm thầm xem cuộc chiến, lại bị một màn này kích thích.

Trong chốc lát, Linh lực quanh người chấn động kịch liệt, từng đạo kiếm quang Linh lực từ trên người Phiền Sở Ngọc bắn về bốn phương tám hướng.

- A, Diệp Chân...

Sóng linh lực kinh khủng bạo phát, một chấn động vô hình đột nhiên bao phủ cả Linh Kiếm Phong, trong nháy mắt, chấn động kịch liệt liền tiêu tan thành vô hình.

Không trung, Diệp Chân được Thái Y Tiên Tử mang tới nở nụ cười khổ, hần hần nên kiên trì một chút nữa, không nên bảo Thái Y ngừng mới phải.

Mười ngày ở chung, Diệp Chân đã hiểu biết tính cách của Thái Y Tiên Tử.

Thái Y là loại nữ hài cực kỳ đơn thuần.

Có lẽ vì ít hành tẩu trong thế tục, xưa nay lại cô đơn, không có bằng hữu, không có bạn chơi, chỉ có sủng vật Hoa Ly làm bạn, làm cho nàng nhìn thị phi đúng sai vô cùng đơn giản.

Ai khi dễ bằng hữu của nàng, người nào gây chuyện với bằng hữu của nàng, như vậy người chính là người xấu bại hoại, dù bằng hữu của nàng mới thật là bại hoại.

Thậm chí người nào phá hủy vật nàng âu yếm, làm bị thương thú nhỏ nàng yêu thích, vậy người này cũng là người xấu, bại hoại!

Chu Chí An rất không may, tựa hồ Diệp Chân đã được xếp vào phạm vi bằng hữu của Thái Y Tiên Tử.

Vừa rồi Thái Y giận dữ ra tay với Chu Chí An, chính là nguyên nhân này.

- Chu Chí An, ta đến rồi!

Dưới vạt chúng chú mục, Diệp Chân bước lên đài đấu võ!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Không Biết Sống Chết

- Vị trí thứ sáu mươi chín trên Thiên Bảng Chu Chí An, khiêu chiến vị trí thứ mười trên Thiên Bảng Diệp Chân, hiện tại bắt đầu!

Theo chấp sự của đấu võ trường cao giọng tuyên bố, ánh mắt mọi người, đều nhìn về phía đài đấu võ. Trong hư không, mấy thân ảnh như ẩn như hiện, xa xa quan sát, đều nhìn về phía đài đấu võ.

Trong Tề Vân Tông, dưới cho tới đệ tử ngoại môn, trên từ trưởng lão tông môn thậm chí là chưởng môn, đều muốn biết thực lực chân chính của Diệp Chân.

Trong chốc lát, trên người Chu Chí An vừa mới nửa chân đạp vào Quý Môn quan, Chân Nguyên mệnh môn lập tức cổ động.

- Chậm đã!

Diệp Chân đột nhiên mở miệng, làm cho tất cả mọi người ngẩn ra.

- Thế nào, sợ! Sợ liền nhận thua lặn xuống cho lão tử!

Chu Chí An muốn tìm về mặt mũi cười lạnh nói.

- Sợ? Không không không, là như thế này, lần trước chơi một võ lớn, ta may mắn thắng người hai mươi bốn vạn lượng bạc, người có muốn thắng trở về hay không, nếu muốn, chúng ta lại đánh cuộc một lần?

Vừa nói, Diệp Chân vừa nhìn thoáng qua Kim Nguyên Bảo ở cách đó không xa hồi hả thu tiền đặt cược. Làm bằng hữu, hẳn phải kéo dài chút

thời gian, giúp huynh đệ của mình một chút mới phải, để Kim Nguyên Bảo thu nhiều chút tiền đặt cược, kiếm nhiều một mớ?

Mặt của Chu Chí An đỏ bừng!

Cái gọi là đánh người không vẽ mặt, Diệp Chân này, lại chỉ chuyên đánh mặt.

- Diệp Chân, người muốn chết!

Phần nô rống to, giương lên Bảo khí hạ phẩm Tam Nguyên Kiếm trong tay, kiếm quang dài hai trượng bổ về phía Diệp Chân.

Vừa khai chiến, các đệ tử ở dưới đài đã nhao nhao nghị luận.

- Các người nói, Chu Chí An chiến Diệp Chân, ai sẽ thắng?

- Hẳn là Diệp Chân, dù sao Diệp Chân cũng là vị trí thứ mười trên Thiên Bảng!

- Ta cảm thấy Chu Chí An cũng có khả năng thắng rất lớn, tu vi còn ở đó a. Huống hồ, Chu Chí An là đệ tử thân truyền của Hồng trưởng lão, võ kỹ công pháp, khẳng định không phải đệ tử bình thường như Diệp Chân có thể so sánh được.

- Nhâm sư huynh, người thấy thế nào?

Nhâm Tây Hoa bị đám người hỏi ung dung cười một tiếng. Nếu ta có thể dự liệu được bọn họ ai thắng ai thua, còn tới làm cái quái gì!

- A, Bảo khí? Chu Chí An có Bảo khí?

Trường Tôn Nhiên đang cẩn thận xem cuộc chiến, đột nhiên kinh hô lên.

Thần sắc của Nhâm Tây Hoa cũng trở nên nghiêm túc.

- Cấp bậc Bảo khí tương đương, người tu vi càng cao, phát huy ra uy lực càng lớn! Như vậy, ưu thế Bảo khí hạ phẩm Thiên Tinh Kiếm của Diệp Chân liền không còn, ta cảm thấy phần thắng của Chu Chí An lớn hơn, Trường Tôn sư huynh, người thấy sao?

- Đúng vậy đó. Bảo khí của Chu Chí An hẳn là có người cho hẳn mượn, Chu Chí An có chuẩn bị mà đến, coi như Diệp Chân muốn thắng, chỉ sợ cũng phải cực kỳ gian nan!

Hô!

Ách, đám người xem cuộc chiến kinh hô, Trường Tôn Nhiên cùng Nhâm Tây Hoa đang nói chuyện với nhau, con mắt cũng đồng thời trừng lớn, thậm chí Nhâm Tây Hoa còn nhin không được dụi mắt.

- Bộ pháp này? Tại sao ta cảm giác còn mạnh hơn Vô Ảnh Bộ Địa giai hạ phẩm của ta nhỉ?

Trường Tôn Nhiên chấn động.

Trên đài, thời điểm Chu Chí An bổ tới một kiếm, Diệp Chân dùng Truy Tinh Bộ bước ra, phảng phất như bóng ma lóe lên, liền để Chu Chí An mất đi mục tiêu.

- Quá chậm!

- Chu Chí An, tốc độ của ngươi, không lớn bằng giọng của ngươi chút nào!

Diệp Chân cười nhạo.

Một kiếm bổ không trúng, Chu Chí An mới phát hiện mục tiêu đã đến phía sau mình, khuôn mặt đỏ như ớt khi.

- Diệp Chân!

Nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người, thi triển ra Nhân giai thượng phẩm Băng Sơn Kiếm Pháp mà sư phụ HỒNG BÁN GIANG thân truyền, kiếm ra, như Sơn Băng Địa Liệt!

Nhưng mà, chỗ kiếm quang tập sát, ở đâu có bóng người của Diệp Chân!

- Quá chậm, Chu Chí An, người chưa ăn cơm sao?

Chu Chí An đỏ mặt tía tai, trong nháy mắt điên cuồng, kiếm quang như núi lở, một kiếm tiếp một kiếm.

Nhưng mà, Diệp Chân trào phúng, cũng một tiếng tiếp một tiếng.

- Quá chậm!

- Chậm như lão thái ấy!

- Quá chậm quá chậm, Chu Chí An, mau dùng khí lực bú sữa mẹ của người ra đi!

- Chậm, quá chậm, tốc độ chậm như vậy, ta còn có thời gian rảnh để uống trà nữa đó!

Bị Diệp Chân luân phiên nhục nhã, Chu Chí An đã sắp điên.

Diệp Chân cũng thực sự nổi giận.

Chu Chí An vì khiêu chiến hãn, quá không cần mặt.

Tề Vân Tông cổ vũ đệ tử luận bàn chiến đấu, mới có Thiên Địa Bảng, ngày bình thường đệ tử cấp thấp khiêu chiến đệ tử cấp cao là cực kỳ phổ biến, có đôi khi, một ngày có thể có mấy chục trận.

Nhưng mà, đệ tử cấp cao không có khả năng ngày ngày không có chuyện gì sẽ chờ người đến khiêu chiến chứ?

Có đôi khi ra ngoài làm nhiệm vụ tông môn, hoặc bế quan tĩnh tu, ít thì nửa tháng, nhiều thì nửa năm một năm cũng có.

Lúc này, đại đa số đệ tử, vì tăng lên bài danh, đều sẽ lựa chọn một con đường khác... là xông Ngự Long Cửu Biến, dùng điểm tích lũy của Ngự Long Cửu Biến tăng lên thứ tự.

Hoặc là, khiêu chiến đệ tử bài danh cao hơn.

Coi như rất muốn khiêu chiến lại tìm không thấy người, thì cao nhất là ghi một bức thư khiêu chiến đưa đến chỗ ở, sau đó chờ đợi.

Nhưng như Chu Chí An, vô sỉ đến mức dùng Khoách Âm Phù kêu Diệp Chân ra, đây là lần thứ nhất!

Diệp Chân không giận mới lạ!

Bằng không, Diệp Chân chỉ cho Chu Chí An một cái thảm bại, tuyệt đối sẽ không nhục nhã đối phương.

Các đệ tử quan chiến đều ngây người.

Nghĩ tới mấy chục loại tình huống, nhưng không nghĩ tới, chiến nửa ngày, Chu Chí An ngay cả quần áo của Diệp Chân cũng không động được.

- Xem ra, Diệp Chân hẳn là dựa vào bộ pháp thần kỳ xông qua cửa thứ năm, đạt được điểm tích lũy cao như vậy.

Truyện được dịch tại iREAD.vn. Rất nhiều đệ tử lập tức giật mình.

- Không đúng, Diệp Chân là hoàn mỹ vượt ải đó, chỉ bằng bộ pháp, không cách nào hoàn mỹ vượt ải được.

Một tên đệ tử nghi ngờ nói.

- Người ngu ngốc sao, quên Diệp Chân có Bảo khí hạ phẩm hả, có một Bảo khí hạ phẩm, giết những Huyền Yêu kia, còn không dễ như trở bàn tay?

Một bên có đệ tử nội môn khinh thường cười nhạo, cho người mời cái Bảo khí hạ phẩm, người đi giết qua cửa thứ năm cho ta xem.

Trong hư không, mấy vị trưởng lão tông môn đang quan sát đều nhíu mày, Diệp Chân thi triển bộ pháp vô cùng cao minh, trong tông môn, quyết không có bộ pháp như vậy được.

Sắc mặt của Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang biến đổi, trực tiếp truyền âm cho tam đệ tử Tào La ở hiện trường nói:

- Tào La, gọi Chí An xuống đài đi, hắn không thắng được Diệp Chân!

Cơ hồ ngay khi Tào La đạt được sư mệnh, Chu Chí An liền điên cuồng hét lên.

- Diệp Chân, người có muốn mặt hay không!

- Diệp Chân, người hèn nhát, có gan đừng chạy!

- Diệp Chân, người có gan liều mạng với lão tử một chiêu!

- Liều mạng? Tốt!

Trên mặt Diệp Chân hiện ra vẻ quái dị, thân hình dừng lại.

- Ta liền đứng bất động, người tới đi!

- Được!

Chu Chí An nổi giận gầm lên một tiếng, nhanh như tia chớp lao ra, Chân Nguyên chói mắt lóe lên, âm thanh núi lở vang rền.

Băng Sơn Kiếm Pháp, sát chiêu Sơn Băng Địa Liệt!

Mang theo uy thế kinh thiên động địa, một đạo kiếm quang màu vàng nhạt dài hai trượng, từ trên mặt đất nổ ra, đánh về phía Diệp Chân.

Tốc độ của kiếm quang cực nhanh, trong thời gian ngắn, liền lấn đến cách mười trượng Diệp Chân!

Nhưng khiến cho mọi người kinh ngạc là, ở trước mặt kiếm thể kinh người như vậy, Diệp Chân lại không có bất kỳ động tác!

Trái tim của tất cả mọi người, đều vì Diệp Chân mà bay lên cổ họng!

Chín trượng!

Tám trượng!

Bảy trượng!

Sáu trượng, Diệp Chân vẫn không có bất luận động tĩnh gì, trên mặt Chu Chí An đã nổi lên nụ cười tàn nhẫn!

Ngay thời điểm kiếm quang của Chu Chí An lấn đến cách Diệp Chân năm trượng, Diệp Chân động!

Tiện tay hất lên, bổ ra một đạo Chân Nguyên Kiếm Chỉ dài hơn bốn trượng.

Ầm!

Chu Chí An giống như bia ngấm đũa tới cửa, không hề có phòng bị bị Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân bổ ở trên ót.

Xoạt!

Thân thể của Chu Chí An bị đánh bay ngược ra, cương khí hộ thể lóe lên một cái, trong nháy mắt sụp đổ, đồng thời, Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Diệp Chân, cũng theo đó tiêu tán.

Có điều, Chân Nguyên Kiếm Chỉ mang theo kinh phong, lại vạch ra một vết máu ở trên ót Chu Chí An, máu chảy đầy cả mặt.

Hết cách rồi, sau khi Diệp Chân tu luyện Khống Linh Quyết, thần niệm tăng nhiều, Chân Nguyên Kiếm Chỉ thật sự là quá dài.

Bốn trượng, dài mười hai mét đó!

Mà kiếm cương của Chu Chí An, chỉ hơn hai trượng, tiếp cận bảy mét mà thôi.

Nói cách khác, chỉ cần Diệp Chân ra kiếm, kiếm cương của Chu Chí An vĩnh viễn không đả thương được Diệp Chân!

- Sao rồi, ta đứng ở nơi này, người lại có thể làm gì ta?

Lau máu tươi ở trên trán, Chu Chí An ngăn người, sau đó vui vẻ.

- Há? Diệp Chân, người thương không được ta!

Cương khí hộ thể lấp lóe, trên Tam Nguyên Kiếm kiếm khí tung hoành, Chu Chí An có chút không tin tà đánh về phía Diệp Chân lần nữa!

Phanh phanh phanh phanh ầm!

Giống như hình ảnh quay lại, mỗi lần Chu Chí An giết tới gần năm trượng, Diệp Chân liền vung ra một đạo Chân Nguyên Kiếm Chỉ, trực tiếp đánh bay Chu Chí An.

Chu Chí An bị đánh bay lại giống như điên rồi, không ngừng nhào tới, ỷ vào Diệp Chân không gây thương tổn được hẳn, điên cuồng tập kích Diệp Chân.

- Không biết sống chết!

Hừ lạnh một tiếng, Thiên Tinh Kiếm ở bên hông Diệp Chân ra khỏi vỏ!

Hừ!

Băng hàn kiếm cương dài bốn thước, từ trên Thiên Tinh Kiếm phun ra, chém về phía đầu của Chu Chí An.

Thiên Tinh Kiếm vừa ra, để con người của Chu Chí An co rụt lại, trong mắt tràn đầy sợ hãi, muốn tránh, nhưng đã muộn!

Xoẹt!

Cơ hồ là trong chốc lát, cương khí hộ thể của Chu Chí An, liền bị Thiên Tinh Kiếm của Diệp Chân xé nát bấy, dư uy không giảm, trực tiếp đánh tới trán của đối phương.

Mắt thấy Chu Chí An sẽ bị một kiếm của Diệp Chân chém thành hai khúc, thây ngã tại chỗ.

Xoẹt!

Một đạo linh quang, đột nhiên từ trong ngực Chu Chí An lan ra, kiếm quang của Diệp Chân đụng phải tầng linh quang này, như trứng gà đụng phải tảng đá, trong nháy mắt bị chấn nát bấy!

- Há? Hộ thân Linh phù?

Diệp Chân biến sắc, Truy Tinh Bộ bước ra, như bóng với hình đuổi theo, ở dưới ánh mắt kinh hãi đến cực hạn của Chu Chí An, đánh vào ngực hắn một kích Lôi Báo Băng Quyền.

Ầm!

Thân hình của Chu Chí An bay ra ngoài, máu tươi rơi vãi ở trên không trung, vẩy ra một đường vòng cung hoàn mỹ, nhưng mà có thể nhìn ra, còn sống!

Sau khi tu vi đạt tới Chân Nguyên cảnh, Chân Nguyên sẽ thời thời khắc khắc ôn dưỡng lục phủ ngũ tạng, chậm rãi cường hóa lục phủ ngũ tạng, lại thêm tu vi của Chu Chí An cao hơn Diệp Chân một tiểu cảnh giới, lúc này mới bảo vệ được mạng.

Nhưng dù như thế, một quyền này, cũng là Diệp Chân có ý hạ thủ lưu tình, bằng không, Chu Chí An sớm đã mất mạng.

Đã có nhiều đồng môn chết ở trong tay mình, tiếng xấu thích giết hại đồng môn này, Diệp Chân còn không muốn gánh. Huống hồ, chỉ là đồng môn luận bàn mà thôi.

Hí!

Dưới đài, âm thanh hít một hơi lãnh khí không ngừng vang lên, tất cả đệ tử đều bị một màn này dọa sợ ngây người.

Bao gồm cả các trưởng lão ở trên bầu trời, cũng sợ ngây người!

Một khoảnh khắc này, trên trời dưới đất Tề Vân Tông, lặng ngắt như tờ!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Ta Điên Với Người

Hiện thực và phỏng đoán chênh lệch quá lớn!

Lớn đến để tất cả mọi người không thể tiếp nhận!

Chân Nguyên ngũ trọng chiến tứ trọng.

Ngay cả góc áo cũng chưa đụng được không nói, còn bị Chân Nguyên tứ trọng dùng một kiếm đánh bại!

Cho dù là những đệ tử ủng hộ Diệp Chân kia, cảm thấy Diệp Chân sẽ thắng, cũng không nghĩ tới, thậm chí không thể tưởng được, Diệp Chân sẽ thắng gọn gàng như thế.

Nếu không có tấm Linh phù hộ thể kia, chỉ sợ Chu Chí An đã bị Diệp Chân chém giết.

Đương nhiên, nếu một kiếm kia của Diệp Chân thực sự chém giết Chu Chí An, cũng sẽ không có ai cảm giác Diệp Chân thị sát khát máu, là Chu Chí An người chơi xỏ lá trước.

Trên bầu trời, rất nhiều trưởng lão bị kiếm cương dài bốn trượng kia của Diệp Chân dọa kinh, ánh mắt cùng nhau nhìn về phía Liêu Phi Bạch.

Bị ánh mắt của mọi người nhìn chăm chăm, Liêu Phi Bạch nổi giận.

- Nhìn ta làm gì? Bản lãnh này, ta không có dạy, ta cũng dạy không ra!

Nghe vậy, các trưởng lão càng kinh ngạc!

- Thiếu chút nữa một kiếm chém giết Chu Chí An, thấy được chưa, đây là chiến lược của Diệp sư huynh!

- Về sau, các người ai nói Diệp sư huynh giết vào Thiên Bảng là ăn gian, ta liền đánh hẳn!

Sau khi hết khiếp sợ, các đệ tử lúc trước ủng hộ Diệp Chân, đều cực kỳ đặc ý.

Sau nửa ngày, Nhâm Tây Hoa cùng Trường Tôn Nhiên mới hồi phục tinh thần lại.

- Kiếm cương dài bốn trượng, điều này sao có thể? Trường Tôn sư huynh, cực hạn của người là bao nhiêu?

Nhớ tới kiếm cương dài bốn trượng kia của Diệp Chân, khoe miệng của Nhâm Tây Hoa cũng có chút đặng chất.

- Ba trượng, chính là cực hạn của ta, phải phối hợp vũ kỹ, mới có thể đạt tới bốn trượng.

Hí!

Nhâm Tây Hoa hít vào một ngụm khí lạnh.

- Người cũng làm không được, Diệp Chân này là làm sao làm được? Diệp Chân này, cũng quá kinh khủng rồi đó? Ta còn chuẩn bị chọn thời gian cùng hẳn đại chiến một trận!

- Có lẽ hẳn có bí thuật gì đó! Nhưng kiếm cương dài bốn trượng này, cũng chỉ là kinh người mà thôi, chưa nói tới khủng bố! Dù sao tu vi còn ở đó, đối với Dẫn Linh cảnh, không tạo thành bao nhiêu tổn thương Nếu hiện tại người đại chiến với hẳn, Diệp Chân thua không thể nghi ngờ!

Trường Tôn Nhiên nói.

Ở một bên, Tào La cẩn thận xem xét thương thế của Chu Chí An, mới giao Chu Chí An cho vài tên đệ tử chăm sóc.

- Chí An, không có việc gì, nội phủ bị thương. Tỉnh dưỡng mấy tháng là được.

Sắc mặt của Chu Chí An tái nhợt như tờ giấy, lúc này thần sắc dữ tợn, kéo Tào La lại nói.

- Sư huynh, báo thù cho ta, người cũng có thể khiêu chiến Diệp Chân. Bây giờ người liền khiêu chiến Diệp Chân báo thù cho ta, van người!

Tào La có chút do dự.

Liền tiếp khiêu chiến?

Chút thể diện này, hẳn vẫn muốn chứ.

Ngay thời điểm Tào La do dự, Đại sư huynh Phiền Sở Ngọc cùng sư tôn Hồng Bán Giang truyền âm, lại cùng lúc nổ vang ở trong đầu Tào La.

- Tào La, người tiếp tục khiêu chiến Diệp Chân, báo thù cho các sư đệ. Dùng Tam Nguyên Kiếm của ta, trực tiếp giết Diệp Chân!

- Tào La, không thể lưu Diệp Chân, giết hẳn đi!

Đây là âm thanh của sư tôn Hồng Bán Giang.

Trong nháy mắt tiếp theo, thời điểm Diệp Chân mới vừa đi xuống đài đấu võ, Tào La mạnh mẽ tiếp nhận Tam Nguyên Kiếm ở trong tay Chu Chí An, xoay mình nhảy lên đài.

Giương trường kiếm lên, sát khí đằng đằng chỉ Diệp Chân ở phía xa.

- Diệp Chân, ta muốn khiêu chiến người, có dám chiến hay không!

Diệp Chân vừa đi xuống đài, trong nháy mắt xoay người, thấy là Tào La, tay cầm Tam Nguyên Kiếm, không khỏi tức giận mà cười.

- Tào La, ngươi cũng muốn khiêu chiến ta? Môn hạ của Hồng trưởng lão, hôm nay bị sao vậy nhỉ, chẳng lẽ đều muốn giết ta cho thống khoái sao?

Diệp Chân cũng không đần, trong tám vị chân truyền, chỉ có bốn vị có Bảo khí hạ phẩm, Tào La, Chu Chí An ở đâu ra Bảo khí hạ phẩm?

Nhất định là vì đối phó Diệp Chân mà mượn tới !

Bọn hãn có thể mượn chỗ nào?

Trừ Đại sư huynh Phiền Sở Ngọc của bọn họ ra, thì không có người nào nữa.

Nhưng mà, chỉ là đồng môn khiêu chiến, cũng không phải sinh tử quyết chiến, cần tốn công tốn sức mượn Bảo khí hạ phẩm sao?

Cộng thêm hôm nay Chu Chí An không biết xấu hổ dùng Khoách Âm Phù gọi hãn ra, đây hết thầy, đều lộ ra rất quý dị.

Muốn nói bên trong không có quý, quý cũng không tin.

- Diệp sư huynh, chuyện này...

Tào La lúng túng cười một tiếng.

- Chỉ là giết vào Top 10 Thiên Bảng, có chỗ tốt cực lớn, nên ta tới liêu một hồi!

- Tào La, ngươi là Dẫn Linh cảnh, khiêu chiến đệ tử Chân Nguyên cảnh, ngươi còn có thể vô sỉ thêm chút nữa không? Còn chơi xa luân chiến,

người còn biết xấu hổ hay không! Không bằng ta cũng tới khiêu chiến người chơi một chút?

Thải Y Tiên Tử trực tiếp mắng chửi, Thải Y Tiên Tử là như vậy, một khi nhận định một người tốt xấu, thì sẽ không chút cố kỵ, nói mắng liền mắng, quan hệ tình cảm gì cũng không thềm nhìn!

Xoát!

Tào La chỉ cảm thấy, huyết dịch khắp người đông lại, xấu hổ giống như con kiến bò trên chảo nóng.

Ở đây có hơn ngàn vạn đệ tử nhìn chăm chăm, để hấn hận không thể tìm một lỗ đất chui vào.

Hết cách rồi, đây là Thải Y Tiên Tử, tình nhân trong mộng của đệ tử toàn tông, uy lực mắng chửi người, không mang theo một chữ thô tục, lại có thể làm cho người xấu hổ đến chết.

- Ta... Ta... Diệp Chân, nếu không thì hôm nào ta lại khiêu chiến người!

Bị Thải Y Tiên Tử mắng, Tào La lập tức rút lui.

Nghe Tào La nói như vậy, rất nhiều đệ tử ủng hộ Diệp Chân như Kim Nguyên Bảo, đều thở dài một hơi.

Mặc dù tu vi của Tào La vừa mới bước vào Dẫn Linh cảnh không bao lâu, nhưng coi như vừa bước vào Dẫn Linh cảnh, đó cũng là Dẫn Linh cảnh!

- Không cần! Các người đã muốn chơi xa luân chiến, vậy thì tới đi, ta tiếp!

Vèo!

Thân hình lóe lên, Diệp Chân đã đi xuống, lại quay người nhảy lên đài đấu võ.

Dưới đài, các đệ tử nội môn ngoại môn đều tròn tròn mắt.

Diệp Chân lại muốn ứng chiến?

Kim Nguyên Bảo thậm chí dừng việc làm trong tay, nhanh chóng vọt tới dưới đài, khuyên Diệp Chân.

.Truyện được dịch tại .iREAD.vn- Lão Diệp, người ngọc sao! Tuyệt đối đừng trúng gian kế của bọn hắn, nhanh, mau xuống đây, đếm tiền giúp ca ca ta đi.

Đứng ở trên đài, Diệp Chân hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm vào Kim Nguyên Bảo nói:

- Lão Kim, có gan chơi với ta một trận kích thích không?

- Chơi cái gì?

Kim Nguyên Bảo không chút do dự!

- Mở sòng!

Kim Nguyên Bảo ngăn người, sau đó vỗ ngực rộng to.

- Tốt, lão Diệp, ta điên với người!

Kim Nguyên Bảo quay người, đi thẳng đến sòng bài của mình, lập tức rộng to.

- Kim Nguyên Bảo mở sòng, Diệp Chân thắng, một bồi hai, Tào La thắng, một bồi năm!

Nghe được tỉ lệ đặt cược này, đệ tử quen biết Kim Nguyên Bảo đều chấn động.

- Kim Nguyên Bảo, đầu người bị lừa đá hả!

Dẫn Linh cảnh đánh Chân Nguyên cảnh, còn có lo lắng sao?

Còn tỉ lệ đặt cược một bồi năm?

Người muốn bồi táng gia bại sản sao?

Kim Nguyên Bảo xúc động cười một tiếng.

- Đầu ta không có để lừa đá, chỉ để cho huynh đệ của ta đá! Hôm nay trận chiến này, huynh đệ Diệp Chân của ta... tất thắng! Tin ta, liền mua huynh đệ của ta thắng đi!

Trong nháy mắt tiếp theo, Kim Nguyên Bảo liền lắc chuông báo hiệu mở sòng.

- Đặt tiền, mau tới đặt cược, nhanh tay có, chậm tay không còn!

- Cắt. Tin người mới là lạ!

Nói tới nói lui, các đệ tử vẫn cùng nhau tiến lên, tranh nhau đặt cược.

Có điều, lại thiên về một bên, cơ hồ tất cả mọi người, đều mua Tào La thắng!

Mua Diệp Chân, cơ hồ không có!

Không bao lâu, Phùng Hạo Nhiên cùng Thạch Thiên Giáp cũng đẩy mọi người ở phụ cận ra, Thạch Thiên Giáp vung tay lên, ném ra mấy ngàn lượng bạc.

- Ta mua Tào La!

Cuối cùng, Thạch Thiên Giáp lại nhìn Phùng Hạo Nhiên nói:

- Lão Phùng, mau lại đây đặt cược!

- Được!

- Ba ngàn lượng bạc, một bình Huyết Nguyên đan, hai trăm điểm công hiến, mua Diệp Chân!

Phùng Hạo Nhiên nói.

Thạch Thiên Giáp ở một bên lập tức im lặng.

- Lão Phùng, người ngốc hử, lại mua Diệp Chân?

- Người không hiểu!

- Thôi đi... Người là cò mồi đúng không? Lần trước, người đụng đại vận, mua trúng. Nhưng lúc này đây, Dẫn Linh cảnh đối chiến Chân Nguyên cảnh, người cảm thấy có khả năng sao?

Thạch Thiên Giáp cười nhạt.

- Diệp Chân, đến đây đi!

Ở trên đài đấu võ, Tào La mở miệng nói.

Diệp Chân không để ý đến Tào La, tròng mắt hơi híp, nhìn về phía Linh Kiếm Phong, mở miệng.

- Phiền sư huynh, người ở trên Linh Kiếm Phong nhìn có mệt không? Sao không tới đặt cược? Chẳng lẽ người đối với sư đệ của mình, cũng không có lòng tin như vậy? Vẫn là câu nói kia, muốn chơi, liền chơi lớn một chút.

Bây giờ vẻ mặt của Tào La đỏ mặt tía tai, giống như một gia hỏa không biết liêm sỉ, Diệp Chân kết luận, sau lưng Tào La có người!

Thanh âm của Diệp Chân không lớn, lại như sấm nổ, trong nháy mắt, liền dập tắt tiếng ồn ào của mấy ngàn đệ tử.

Chân truyền!

Diệp Chân khiêu khích đệ tử chân truyền Phiên Sở Ngọc!

Một màn này, ngay cả Trường Tôn Nhiên cùng Nhâm Tây Hoa cũng sợ ngây người.

Đệ tử chân truyền, đây chính là tồn tại địa vị cao nhất trong Tề Vân Tông trừ trưởng lão.

Mỗi một đệ tử chân truyền, chỉ cần trưởng thành tiếp, ngày sau đều là trưởng lão tông môn nắm giữ thực quyền. Đừng nói đệ tử nội môn như bọn hắn, dù những trưởng lão phổ thông kia, cũng không dám đắc tội.

Ngay cả Trường Tôn Nhiên, danh xưng chuẩn chân truyền, cũng không dám đơn giản khiêu khích. Cho dù bọn họ cũng nhìn ra Bảo khí hạ phẩm Tam Nguyên Kiếm là bảo bối của chân truyền Phiên Sở Ngọc!

Trong nháy mắt tiếp theo, Nhâm Tây Hoa siết nắm đấm, nhiệt huyết sôi trào.

- Diệp Chân này, đủ nam nhân, là hán tử, ta thích!

- Có cơ hội, ta nhất định phải cùng hắn đại chiến một trận, chiến đấu với người như vậy, nhất định là một niềm vui lớn!

Nhâm Tây Hoa hưng phấn nói.

Trường Tôn Nhiên nở nụ cười khổ.

- Có đôi khi, cái giá làm hán tử rất lớn...

Ở dưới thanh âm của Diệp Chân dẫn đường, ánh mắt của tất cả mọi người, đều nhìn về phía Linh Kiếm Phong, đều muốn nhìn một chút, vị chân truyền ở Linh Kiếm Phong kia sẽ có phản ứng gì.

Nhưng vượt qua tất cả mọi người dự kiến, không có bất kỳ phản ứng gì!

Yên tĩnh mấy chục giây, phương hướng Linh Kiếm Phong, một chút phản ứng cũng không có.

Lúc này, Diệp Chân lại mở miệng.

- Phiền sư huynh, người nhàm chán như vậy sao? Bảo khí hạ phẩm Tam Nguyên Kiếm của người cũng ở nơi này, như thế nào, dám làm không dám chịu?

- A, Phiền sư huynh, người cũng đừng để ta xem thường người, như vậy ta sẽ rất thất vọng!

Diệp Chân cười nhạt, để Phiền Sở Ngọc ở Linh Kiếm Phong giả bộ không được nữa.

Cố nén nộ khí trùng thiên, Phiền Sở Ngọc tận lực để thanh âm trầm thấp vang lên.

- Diệp Chân, ta rất có lòng tin với sư đệ của mình! Cũng rất muốn đặt cược tham gia náo nhiệt, nhưng mà, ta sợ huynh đệ của người Kim Nguyên Bảo không bồi nổi!

- Huynh đệ của ta không bồi nổi, ta bồi!

Diệp Chân thanh âm không lớn, nhưng khí phách!

- Ha ha ha ha, có câu nói này của người, ta cược!

Thời điểm tiếng cười của Phiền Sở Ngọc vang lên, một cái vòng tay trữ vật từ Linh Kiếm Phong bay ra, như cầu vồng bay tới trước mặt Kim Nguyên Bảo.

- Một trăm vạn lượng ngân phiếu, mười vạn lượng hoàng kim! Lại thêm chuôi Bảo khí hạ phẩm Tam Nguyên Kiếm này, hi vọng người có thể bồi nổi!

Nhìn thấy vòng tay trữ vật rơi ở trước bàn, Kim Nguyên Bảo chật vật nuốt một ngụm nước miếng!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Chiến Dẫn Linh Cảnh

- Tào sư đệ, một nửa tài sản của sư huynh ta, liền đặt ở trên người người.

Phương hướng Linh Kiếm Phong, Phiền Sở Ngọc cười dài, thân hình liền biến mất.

Ở trên đài đấu võ, thần sắc của Tào La khẩn trương lên.

Áp lực này quá lớn.

Phiền Sở Ngọc cựa những vàng bạc kia, mặc dù giá trị kinh người, nhưng còn có thể bỏ ra, mà Bảo khí hạ phẩm Tam Nguyên Kiếm trong tay hắn, mới là quý giá nhất.

Thân là sư đệ của Phiền Sở Ngọc, Tào La rất rõ ràng lúc trước Phiền Sở Ngọc bỏ ra bao nhiêu đánh đổi, mới lấy được Tam Nguyên Kiếm.

Bạc có thể kiếm được, nhưng mà có bạc, chưa hẳn có thể mua được Bảo khí.

Có điều, áp lực cũng là động lực.

Quay người lại, khí thế trên người Tào La lập tức bão táp, Tam Nguyên Kiếm trong tay giương lên, nhìn Diệp Chân bày ra tư thế mời nói:

- Đến đây đi, Diệp Chân!

Ý nghĩ của Tào La rất đơn giản, là để Diệp Chân xuất thủ trước.

Hắn là Dẫn Linh cảnh, khiêu chiến Chân Nguyên cảnh Diệp Chân vốn là chuyện xấu hổ chết người ta rồi, còn giành công kích trước, loại sự tình này, Tào La thật đúng là không làm được.

Diệp Chân nhẹ gạt đầu, Thiên Tinh Kiếm chỉ về phía Tào La, chậm rãi đâm xuống, Chân Nguyên thuần thanh sắc bắt đầu phun ra nuốt vào ánh sáng ở trên Thiên Tinh Kiếm, là thức mở đầu của Hàn Viên Phá Tuyết.

Thấy Diệp Chân dùng thức mở đầu, không có công tới, Tào La cũng không gấp, kiếm thức giương lên, chờ Diệp Chân công kích, loại chuyện đoạt công trước này, da mặt của hắn còn không chịu nổi.

Thức mở đầu của hai người tương đối, đại chiến kịch liệt mà rất nhiều đệ tử chờ mong không có lập tức trình diễn, để tình hình trở nên quỷ dị.

Nhưng mà, loại trạng thái quỷ dị này chỉ giằng co mấy hơi, sắc mặt của Tào La biến đổi, nhin không được thúc giục nói:

- Diệp sư đệ, mời!

Diệp Chân phảng phất như không có nghe được tiếng thúc giục của Tào La, khí định thần nhàn đứng ở nơi đó như trước. Con mắt híp nửa, thức mở đầu Hàn Viên Phá Tuyết không thay đổi chút nào.

Kiếm thức không thay đổi, nhưng Chân Nguyên của Diệp Chân, lại tiến hành động tác kịch liệt nhất.

Dưới thần niệm thôi động, Chân Nguyên ở trong đan điền của Diệp Chân không ngừng tuôn về phía Thiên Tinh Kiếm.

Thiên Tinh Kiếm chỉ xuống đất, phảng phất như thừa nhận sức nặng không thể thừa nhận, phát ra âm thanh xì xì chói tai, mũi kiếm, thân kiếm cũng bắt đầu uốn lượn, hình như có một ngọn núi lớn đặt ở bên trên.

Diệp Chân híp mắt, lúc này hoàn toàn là một tình cảnh khác.

Mùa đông khắc nghiệt, tuyết lớn đầy trời. Một cảnh hàn viên kiêu ngạo ở trong gió tuyết, nhưng mà, tuyết đọng rơi ở trên cành càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nặng, muốn ép gãy cành cây.

Trọng lượng khó có thể chịu đựng, để cành hàn viên này phát ra tiếng vang kễ kễ kễ, hàn viên màu đỏ, đang không cam lòng run rẩy.

Giờ phút này, kiếm trong tay Diệp Chân phảng phất như cành hàn viên bị tuyết đọng đè nặng, uốn lên, gấp khúc, đợi thời điểm phá tuyết mà ra.

Súc thế!

Diệp Chân đang súc thế!

Trong chốc lát, sắc mặt của Tào La biến đổi lần nữa.

Tào La có thể cảm ứng được, khí thế của Diệp Chân đang cấp tốc kéo lên, mỗi một tức, khí thế của đối phương sẽ càng khủng bố hơn, càng thêm kinh người.

Tào La có một loại cảm giác rất kỳ quái, nếu hấn bỏ mặc Diệp Chân vĩnh viễn súc thế như vậy, một khoảnh khắc Diệp Chân bạo phát kia, chính là thời khắc hấn bị thua.

Loại cảm giác này rất mơ hồ, nhưng lại rất chân thật!

- Diệp sư đệ, mời ra chiêu...

Sáu chữ này vừa ra khỏi miệng, thần sắc của Tào La đột nhiên thay đổi, không thể đợi thêm nữa, lại để cho Diệp Chân súc thế như vậy, hậu quả khó liệu.

- Diệp sư đệ, đặc tội!

Khẽ quát một tiếng, kiếm chiêu hơi biến hóa, kiếm quang bạo phát, Tam Nguyên Kiếm ở trong tay Tào La bắn ra kiếm cương dài bốn trượng, huyền hóa ra vòng kiếm, chém về phía Diệp Chân.

Thời điểm kiếm cương mãnh liệt bắn ra, trên bầu trời không chỗ nào không có Thiên Địa nguyên khí, nổi lên một tia sáng lớn, trong nháy mắt để kiếm cương của Tào La tăng vọt hơn một thành.

Đây là Dẫn Linh!

Dẫn động Thiên Địa nguyên khí tăng cường bản thân, là Dẫn Linh.

Đây là tu vi của Tào La vừa mới bước vào Dẫn Linh cảnh, nếu Dẫn Linh cảnh đỉnh phong, dẫn động Thiên Địa nguyên khí, có thể tăng cường bảy thành tám thành, thậm chí là tăng lên gấp đôi công kích.

Cũng ngay khi Tào La động, Thiên Tinh Kiếm của Diệp Chân, phảng phất như không chịu nổi trọng áp vô tận, phát ra tiếng xoạt xoạt.

Trong chốc lát, Diệp Chân động!

Thần niệm khê động, Hàn Viên Phá Tuyết súc thể đã lâu đột nhiên oanh ra.

Hừ!

Tiếng xé gió chói tai như muốn đâm rách màng nhĩ, Thiên Tinh Kiếm giống như hàn viên phá tuyết, bắn ngược mà lên!

Cùng một giây, Diệp Chân điên cuồng thôi động thần niệm gần như mạnh hơn cường giả bình thường gấp đôi, Chân Nguyên ở trong đan điền giống như diên khuynh tiết ra ngoài, Thiên Tinh Kiếm tăng vọt ra kiếm cương dài gần tám trượng, mang theo khí thể phá vỡ hết thảy.

Hí!

Kiểm cương tám trượng!

Dưới đài, miệng của đám đệ tử cả kinh đến có thể nhét vào một cái năm đấm.

Ở trước mặt kiếm thế đáng sợ kia, phảng phất như không gian cũng bị cắt nát.

Ầm!

Giống như tời khô lạp hủ, thời điểm kiếm thế của Tào La cách Diệp Chân còn có hơn mười mét, kiếm thế phá tuyệt của Diệp Chân liền nhanh như tia chớp chém ngược xuống.

Khí thế kinh khủng kia, để Tào La lộ ra thần sắc kinh hãi gần chết.

Theo bản năng, Tào La điên cuồng thôi động Chân Nguyên trong cơ thể, thậm chí sau khi bước vào Dẫn Linh cảnh, một tia Linh lực cực nhỏ dung nhập trong cơ thể, cũng điên cuồng tiến vào cương khí hộ, để cương khí hộ thể của Tào La nhấp nhóa một tia linh quang, lực phòng ngự gần như tăng gấp bội.

Kiểm thế phá tuyệt nhanh như tia chớp va chạm với cương khí hộ thể của Tào La.

Ầm!

Hai đạo lực lượng cực mạnh va chạm bạo phát ra làn sóng Chân Nguyên, bay về phía bốn phương tám hướng, dọa đám đệ tử vây quanh ở phụ cận đài đấu võ kinh hô, vội vàng né tránh.

Ánh sáng tán!

Kiểm thu!

Thân thể Tào La bay lên cao cao, lúc bay lên, máu tươi giống như nước sôi từ bấp đui phun ra.

Ầm!

Rên lên một tiếng, Tào La rơi xuống đất, thân hình lão đảo muốn ngã, chống lấy Tam Nguyên Kiếm, mới miễn cưỡng không có ngã quy xuống.

Lúc này, rất nhiều đệ tử mới nhìn rõ tình huống cụ thể.

Một vết kiếm thương, từ đui trái vạch đến sườn trái của hắn. Chỗ đui, có thể thấy rõ ràng xương cốt trắng hếu, toàn bộ chân trái lắc lư, phảng phất như sắp bị chặt đứt.

Kinh khủng hơn, là lỗ hổng lớn trên sườn trái của Tào La, nhìn kỹ một chút, phảng phất như đều nhìn thấy nội tạng bên trong.

Tào La bại!

Hí!

Thanh âm hít khí lạnh vang lên.

Cơ hồ mỗi một đệ tử, thần sắc đều ngưng kết, bởi vì khiếp sợ mà ngưng kết!

Dẫn Linh cảnh Tào La, vậy mà thua Chân Nguyên cảnh Diệp Chân.

Lấy chiến tích nghịch thiên của Diệp Chân mà nói, kết quả này, tựa hồ còn có thể tiếp nhận.

Nhưng mà không thể để người tiếp nhận nhất là... một kiếm!

Diệp Chân chỉ dùng một kiếm, liền làm Tào La bị thương nặng.

Đây quả thực khiến người khó có thể tin!

- Một kiếm!

- Vậy mà chỉ dùng một kiếm!

T.ruyện được dịch.h tại iREAD.vn.Nhâm Tây Hoa ngơ ngác nhìn thương thế của Tào La, gương mặt khiếp sợ.

- Trường Tôn sư huynh, người có thể làm được không?

Ánh mắt của Trường Tôn Nhiên đờ đẫn lắc đầu.

Hắn rất tự tin ánh mắt của mình, trận chiến này, hắn thấy Diệp Chân không có phần thắng chút nào.

Nhưng mà, Diệp Chân lại thắng.

Còn thắng gọn gàng như thế, một kiếm bại địch!

Toàn bộ Tề Vân Tông yên tĩnh, đều nhìn Tào La trọng thương ở trên đài. Càng có nhiều người hơn nhìn Diệp Chân, còn đang ảo tưởng, Diệp Chân có phải cũng bị thương nặng, nhưng không có biểu hiện ra hay không?

Lúc này, Tào La mới lấy lại tinh thần, đột nhiên mở miệng.

Ném kiếm đi, chân sau đạp đất, hai tay ôm quyền, cung kính nhìn Diệp Chân nói.

- Diệp sư đệ, đa tạ người... hạ thủ lưu tình!

- Thật có lỗi, ta còn không cách nào tùy tâm sở dục khống chế lực lượng mạnh mẽ như vậy, chỉ có thể làm được như thế mà thôi.

Diệp Chân nói.

Nhớ tới lúc trước mình còn muốn tìm cơ hội một kiếm xử lý Diệp Chân, gương mặt của Tào La không khỏi xấu hổ.

Phía dưới, các đệ tử lần nữa bị hai người đối thoại làm sợ ngây người.

Cái gì?

Diệp Chân không chỉ một kiếm thẳng Tào La, còn thủ hạ lưu tình?

Đây chẳng phải nói, nếu Diệp Chân không hạ thủ lưu tình, chẳng phải là có thể một kiếm diệt sát Tào La.

Xoát!

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Diệp Chân, phảng phất như nhìn thấy yêu nghiệt.

Chân Nguyên cảnh tứ trọng, lại có thể một kiếm diệt sát Dẫn Linh cảnh sơ kỳ, đây không phải yêu nghiệt thì là cái gì?

Nhâm Tây Hoa lại ngây người, còn thủ hạ lưu tình, chuyện này rất cuộc là như thế nào?

Giờ khắc này, Diệp Chân cũng thở dài một hơi.

Ý nghĩ của hắn là chính xác.

Từ lúc tiếp Tào La khiêu chiến, Diệp Chân vẫn đánh giá, hắn lấy cái gì thẳng Tào La vừa mới bước vào Dẫn Linh cảnh?

Dưới tình huống không vận dụng Thiên Tinh Kiếm, Chân Nguyên Kiếm Chỉ ngay cả Chu Chí An cũng không thể gây thương tổn, vậy hắn chỉ có thể dùng ý cảnh Hàn Viên Phá Tuyết lĩnh ngộ không lâu kia.

Nhưng mà, dựa vào cái này, tỷ lệ có thể chiến thắng Tào La cũng không lớn.

Vậy chỉ có thể lợi dụng sở trường khác!

Thần niệm!

Những ngày này thần niệm của Diệp Chân tiến mạnh hơn người khác gần gấp đôi.

Tác dụng của thần niệm cực kỳ lớn, có thể để Diệp Chân thúc giục Chân Nguyên trong nháy mắt, gia tăng gấp bội.

Dưới tình huống bình thường, đại đa số võ giả, trong nháy mắt có thể bộc phát ra Chân Nguyên, cao nhất cũng chỉ là một hai thành tổng số lượng Chân Nguyên, nhưng mà một kiếm vừa rồi kia, Diệp Chân bộc phát ra Chân Nguyên, đạt đến năm phần mười.

Hơn nữa, Tào La xuất phát từ thể diện, cũng không có đoạt công trước, cho Diệp Chân thời gian súc thể, bằng không một kiếm này, cao nhất cũng chỉ là đánh bại Tào La, căn bản không thể để hấn trọng thương.

Cương khí hộ thể hỗn hợp một tia linh lực kia của Tào La, thành công đã ngăn được đại bộ phận uy lực của một kiếm này, nhưng lúc đó làm Tào La kinh hãi gần chết chính là...

Vị trí mà kiếm của Diệp Chân nhắm đến, là ở hạ bộ của hấn.

Nơi này chính là yếu hại, coi như chỉ có dư uy, nếu trăm trúng, Tào La nặng thì chết, nhẹ thì bị chém đứt linh căn, trở thành phế nhân.

Nếu như vậy, Tào La còn không bằng chết!

Ngay thời điểm Tào La thầm than đời này xong rồi, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, kiếm thể của Diệp Chân cưỡng ép lệch ra, kiếm thể bén nhọn

sát qua tiểu huynh đệ của hãn trăm tới, chém lên bẹn đùi trái.

Người bị thương nặng, nhưng tiểu huynh đệ ở dưới háng của Tào La lại được bảo vệ.

Đây cũng là Nguyên nhân Tào La trọng thương, nhưng còn phải cảm tạ Diệp Chân.

Nếu không phải Diệp Chân làm lệch kiếm thế, đời này của hãn, thật có thể xong rồi.

- Không trách người, chuyện này đối với ta, đã là thiên đại ân tình....

Mới nói một nửa, Tào La không thể kiên trì được, thân thể rung động, thân hình ngã xuống.

Diệp Chân đang muốn đi đỡ hãn, Kiếm Đồng của Hồng Bán Giang nhảy lên đài đấu võ, ôm lấy Tào La.

- Không cần người tốt bụng, chúng ta sẽ cứu chữa Tào sư huynh!

Nói xong, Kiếm Đồng ôm lấy Tào La rời đi, cùng thời khắc đó, thanh âm của Diệp Chân vang lên.

- Có thể cứu người, nhưng Tam Nguyên Kiếm thì lưu lại!

Thân hình Kiếm Đồng run lên, run tay ném ra Tam Nguyên Kiếm vừa mới nhặt lên.

Trên Linh Kiếm Phong, Phiền Sở Ngọc thấy một màn như vậy, thần sắc trở nên dữ tợn.

- Diệp Chân, người không sợ nuốt không trôi, bị ghen chết sao?

Không có dấu hiệu nào, một kiếm đạo quang mạnh mẽ từ Đông Lai Phong bay ra, chém về phía Định Quang Phong.

Cơ hồ là đồng thời, Liêu Phi Bạch nổi giận quát một tiếng!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 104: San Bằng Mười Trượng

- Họ Hồng, người cảm thấy Liêu Phi Bạch ta là người dễ khi dễ đúng không? Việc hôm nay, người phải cho ta một câu trả lời thỏa đáng!

Trong tiếng quát nổi giận, một đạo Hàn Băng kiếm to lớn, âm âm đánh tới Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang ở Định Quang Phong.

Một đạo kiếm quang cực kỳ hốt hoảng từ trên Định Quang Phong bay ra, đón lấy Hàn Băng kiếm của Liêu Phi Bạch.

- Liêu La Sát, người nổi điên làm gì!

Hồng Bán Giang hét lên.

- Ai khi dễ người của người?

- Còn nói không có?

- Chu Chí An và Tào La là đồ đệ của người đúng không? Cho mượn Bảo khí hạ phẩm Tam Nguyên Kiếm có phải đại đồ đệ Phiền Sở Ngọc của người không?

Liêu Phi Bạch nổi giận quát lên, kiếm quang càng nhanh.

- Liêu La Sát, mắt người mù sao? Diệp Chân kia có bị gì không, người xem đồ đệ của ta, một người nội thương, một người trọng thương, thiếu chút nữa liền xong đời!

Trên bầu trời, kiếm đến kiếm đi, làm các đệ tử xem ngây người, nhất là đệ tử ngoại môn, trực tiếp sợ đến run rẩy.

- Trời ạ, Liêu Phi Bạch lợi hại như vậy?

- Cũng may Diệp Chân thắng, bằng không, hôm nay không chỉ san bằng Định Quang Phong người mười trượng, mà là trực tiếp san bằng!

Đang khi nói chuyện, lại có một đạo kiếm quang giống như sấm sét từ Đông Lai Phong bay ra, tốc độ cực nhanh, né qua Hồng Bán Giang chặn đường, trực tiếp đánh vào Định Quang Phong.

Ầm!

Tiếng nổ đất rung núi chuyển vang vọng toàn bộ Tề Vân Tông, phương hướng Định Quang Phong, dâng lên tro bụi đầy trời.

- A, được đền của ta, Liêu La Sát, ta liều mạng với người!

- Hừ, vậy đến đây, lửa giận của lão nương còn chưa tiêu đâu, vừa vặn cho người mấy lỗ thủng.

Thân hình của Hồng Bán Giang mới vừa từ Định Quang Phong bay ra lập tức ngăn ngõ, sau đó nhìn về phía chủ phong Tề Thiên Phong rống giận.

- Chưởng môn, Liêu Phi Bạch làm xằng làm bậy như thế, người có quản hay không?

Không đợi chưởng môn trả lời, âm thanh của Liêu Phi Bạch lại vang lên.

- Định Quang Phong nhất mạch người, ngoại trừ cáo trạng cùng khi dễ nhỏ yếu, thì không có bản sự gì khác sao?

Giữa không trung, mặt mũi của Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang lập tức đỏ thắm.

- Phi Bạch, không nên gây chuyện, chớ buộc ta dùng tông pháp!

Nghe Quách Kỳ Kinh nói như vậy, Liêu Phi Bạch đang bay múa ở trên trời mới lui về, khuôn mặt của Hồng Bán Giang trở nên cực kỳ khó coi.

May mà lúc này, Quách Kỳ Kinh trấn an hẳn.

- Hồng trưởng lão, người tổn thất được thảo gì, thì tới Tề Thiên Phong của ta bổ sung.

Lúc này mặt mũi của Hồng Bán Giang mới dễ nhìn một ít.

Thời điểm bụi mù tan hết, rất nhiều đệ tử lập tức im lặng, Định Quang Phong vốn cao vút trong mây, chính là điểm cao thứ hai của Tề Vân Tông, bị đánh tan mười trượng.

Đỉnh chóp thường thường, không có bất luận hư hao gì, nhưng độ cao, lại bị ẩn vào giữa quần sơn, không còn có định quang kỳ tú như trước kia.

Một màn này, để rất nhiều đệ tử, nhất là đệ tử ngoại môn nhìn mà si ngốc.

Hóa ra giáo tập Liêu Phi Bạch của bọn hắn khủng bố như thế, hóa ra Diệp Chân là người của Liêu Phi Bạch.

Ở trên đài đấu võ, Diệp Chân cũng có chút buồn bực.

Liêu Phi Bạch nói giống như có chút nghĩa khác thì phải.

Người của nàng và đồ đệ của nàng, là có chút khác biệt đó.

Buồn bực thì buồn bực, nhưng Diệp Chân còn rất vui vẻ, dù sao, bây giờ ta cũng có hậu trường, cái hậu trường này, còn dám khiêu chiến trường lão tông môn Liêu... La Sát!

Bị Liêu Phi Bạch làm thành như vậy, danh tiếng của Diệp Chân cơ hồ bị đoạt đi hơn phân nửa.

Có điều, mặc dù như vậy, ở trong tất cả đệ tử ngoại môn nội môn, hôm nay đều ý thức được một sự kiện.

Diệp Chân ở Top 10 của Thiên Bảng, là danh phù kỳ thực.

Vài đệ tử nội môn, trước đây đều có một ít tâm tư khác, đều nghĩ có nên tìm thời gian khiêu chiến Diệp Chân hay không. Coi Diệp Chân là đá kê chân, trực tiếp giết vào Top 10 Thiên Bảng.

Bây giờ, những tâm tư này, toàn bộ vô tung vô ảnh.

Nói giỡn, Tào La xếp thứ mười ba trên Thiên Bảng cũng bị Diệp Chân một kiếm đánh bại, bọn hắn, chỉ sợ là một kiếm bị miểu sát kia kìa.

Cũng rõ ràng một chuyện khác... Diệp Chân, tuyệt đối không thể coi là người bình thường!

Yêu nghiệt!

Gia hỏa Diệp Chân này, tuyệt đối là yêu nghiệt!

Thu Tam Nguyên Kiếm lại, Diệp Chân sải bước đi đến trước mặt Kim Nguyên Bảo.

- Lão Kim, hôm nay kiếm bọn phải không?

Diệp Chân nói, đánh thức vô số người trong mộng.

Để rất nhiều đệ tử vừa rồi còn ở vào trong khiếp sợ, mới giật mình tỉnh giấc, mình lại thua rồi!

Có người, thậm chí thua sạch tài sản.

- Trời ơi, hơn nửa năm vất vả làm nhiệm vụ tông môn, để dành được tài sản cứ như vậy thua sạch sao?

Thạch Thiên Giáp kinh hô một tiếng, thất hồn lạc phách ngồi ở trên mặt đất.

- Đã nói rồi, người không hiểu!

Phùng Hạo Nhiên lắc đầu, phấn khởi đi tới chỗ Kim Nguyên Bảo thu lợi nhuận, gương mặt vui vẻ, hôm nay những lợi nhuận này, đủ để hăn khổ tu ba tháng.

- Ha ha ha, lão Diệp, quá kích thích, quá kích thích, người biết ta kiếm bao nhiêu không? Bốn mươi vạn, là bốn mươi vạn lạng bạc.

Kim Nguyên Bảo lôi kéo Diệp Chân cười ha hả.

Diệp Chân chỉ chỉ vòng tay trữ vật của Phiền Sở Ngọc.

- Sao không tính cái này?

- Cái này cùng tài phú trong đó, là của người!

Kim Nguyên Bảo đưa vòng tay trữ vật cho Diệp Chân.

- Đây chính là người thắng được, sao ta có thể lấy.

Diệp Chân cười cự tuyệt Kim Nguyên Bảo, lại lung lay Tam Nguyên Kiếm trong tay.

- Hôm nay đánh cuộc thắng được, đều là của người. Nếu không phải sợ Tam Nguyên Kiếm này mang cho người tai họa, ta cũng sẽ không cầm Bảo khí hạ phẩm Tam Nguyên Kiếm này!

Kim Nguyên Bảo khẽ giật mình, trong nháy mắt ngây người.

- Lão Diệp, chuyện này không được, người liều mạng tranh tới, những thứ này, nên là thu hoạch của người mới phải.

- Thu hoạch?

- Lão Kim, hôm nay người có thể theo ta điên cuồng, chính là thu hoạch lớn nhất rồi!

Kim Nguyên Bảo đang xua tay, trong nháy mắt ngưng kết ở đó, vẫn không nhúc nhích.

- Xong chưa, xong rồi thì chúng ta trở về Tiên Nữ Phong.

Đột nhiên, Thái Y Tiên Tử đi tới bên cạnh Diệp Chân nói một câu, trông mắt của Kim Nguyên Bảo thiếu chút nữa rơi ra.

Kỳ thật Diệp Chân cũng có chút kinh ngạc, mới vừa rồi Diệp Chân còn đang nghĩ, hôm nay đã rời Tiên Nữ Phong, liền phải ngoan ngoãn về tiểu viện của mình tu luyện.

Nói thật, Tiên Nữ Phong là chỗ tốt đó.

Sơn thanh thủy tú, linh khí dày đặc không nói, còn có thể dùng Ninh Thần Dịch, lúc tu luyện có Thái Y chỉ điểm, có đôi khi, một câu chỉ điểm có thể để Diệp Chân đột nhiên tăng mạnh, còn có mỹ nữ làm bạn nữa chứ.

Thời gian này, cho làm thần tiên cũng không đổi.

Diệp Chân vốn nghĩ, hôm nay đi ra, liền không cách nào trở về, không nghĩ tới Thái Y lại còn muốn hẳn về Tiên Nữ Phong.

Thấy Diệp Chân không nói lời nào, Thái Y Tiên Tử cho rằng Diệp Chân đồng ý, rất tự nhiên nắm tay của Diệp Chân, thân hình khẽ động liền bay lên trời, bay thẳng về Tiên Nữ Phong.

- Lão Diệp, người con mẹ nó thật bản lĩnh đó, âm thầm, liền làm được chuyện lớn như vậy!

T-ruyện được dịch trực tiế-p tại- iREAD-Tròng mắt của Kim Nguyên Bảo sắp trườn ra ngoài hô to, cảm thán nữ thần trong mộng của các đệ tử, lại bị Diệp Chân gặm mất.

- Há? Diệp Chân làm được chuyện lớn gì?

Thái Y Tiên Tử không rõ ràng cho lắm, vẻ mặt nghi hoặc. Cuối cùng nhìn Kim Nguyên Bảo nói:

- Kim Nguyên Bảo, người là người tốt, có rảnh đến Tiên Nữ Phong làm khách!

- Ta là người tốt?

Kim Nguyên Bảo ngây ra một lúc, sau đó cười lên ha hả.

- Lão Kim, nhanh xài hết tiền đi, miễn cho có người nhớ thương!

Trên không trung, Diệp Chân bàn giao một tiếng.

- Được, hôm nay ta liền đổi hết thành điểm cống hiến, lại đổi thành đan dược, ăn hết nửa năm đan dược lại ra ngoài.

Một khoảnh khắc này, cũng là thời điểm Thái Y Tiên Tử chủ động đưa tay nắm lấy tay của Diệp Chân, trái tim của các đệ tử Tề Vân Tông, rã

rắc rãng rắc không biết nát bao nhiêu.

Có điều, kinh hãi nhất, không ai qua được chân truyền Phiên Sở Ngọc ở Linh Kiếm Phong

Nhìn thấy Thái Y Tiên Tử chủ động đưa tay nắm lấy tay của Diệp Chân, ánh mắt của Phiên Sở Ngọc đỏ bừng. Song quyền nắm chặt, gân xanh toác ra, dùng sức run rẩy lên.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Diệp Chân đã bị Phiên Sở Ngọc xử lý trăm ngàn lần.

Một màn này, tương tự còn có Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang lơ lửng ở giữa không trung thấy được.

Nhìn thấy cảnh này, thần sắc của Hồng Bán Giang trở nên vô cùng nghiêm túc, sau khi thận trọng cân nhắc một lúc, đã có quyết định.

- Xem ra, phải cải biến kế hoạch.

Cơ hồ là đồng thời, Phiên Sở Ngọc bị móng tay của mình đâm vào lòng bàn tay, máu tươi giàn giụa cũng hạ quyết tâm, thân hình phóng lên trời, thẳng đến Định Quang Phong.

Vừa nhìn thấy sư tôn Hồng Bán Giang, Phiên Sở Ngọc liền nói:

- Sư tôn, cải biến kế hoạch đi! Chỉ cần Diệp Chân còn, ta liền không có bất kỳ cơ hội nào!

Ngây ra một lúc, Hồng Bán Giang đột nhiên cười lên ha hả.

- Được, được!

- Sở Ngọc, người không hổ là đệ tử mà vi sư chọn trúng, sát phạt quả đoán, tuyệt không dây dưa dài dòng! Vi sư còn tưởng rằng, muốn cải biến

kế hoạch, phải phí chút công phu khuyên người thay đổi chủ ý.

- Sư tôn, người nói nên làm như thế nào?

Gương mặt của Thiền Sở Ngọc hung lệ.

- Không vội, ta và người, lại từ từ thương nghị một phen rồi hãy nói!

Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang nói.

Không bao lâu, Diệp Chân cùng Thái Y Tiên Tử liền trở về Tiên Nữ Phong, rất tự nhiên, hai người liền cùng một chỗ chăm sóc ba tiểu Hoa Ly, mười ngày nay, phảng phất như thành một loại ăn ý.

Đang lúc thu thập, một đạo kiếm quang rơi vào Tiên Nữ Phong.

Kiếm quang rơi xuống đất, vẻ mặt của Liêu Phi Bạch khó chịu đi qua, vừa đi vừa mắng,

- Tốt người quá Diệp Chân, uống ta còn đang suy nghĩ những ngày này người đi nơi nào, hóa ra mười ngày qua, lặng lẽ chạy tới Tiên Nữ Phong ở chung với Thái Y.

- Ở chung?

Miệng của Diệp Chân bị Liêu Phi Bạch nói làm cả kinh đến có thể nhét vào một quả táo.

- Thái Y, người nói đi, chúng ta có còn là tỷ muội tốt không! Diệp Chân ở chung với người trên Tiên Nữ Phong nhiều ngày như vậy, người lại không cho ta biết một tiếng.

Càng làm cho Diệp Chân kinh ngạc, là phản ứng của Thái Y Tiên Tử.

Đối mặt Liêu Phi Bạch giễu cợt, Thái Y Tiên Tử lại nghiêm trang trả lời:

- Mười ngày qua, Diệp Chân xác thực ở Tiên Nữ Phong, chúng ta xác thực ở chung mười ngày. Liêu tử tử, không phải không muốn nói cho người biết, không phải người chiếu cố Tiểu Nguyệt sao, ngay cả ta cũng không để ý.

Lời này, để trông mắt của Diệp Chân sắp rớt xuống, có điều, hẳn cũng coi như nghe rõ.

Thái Y căn bản không hiểu “ở chung” là ý gì.

Chủ yếu là Thái Y ít giao thiệp nhân thế, tư tưởng thuần khiết giống như nàng nhìn thị phi phải trái vậy.

Lúc đầu Liêu Phi Bạch rất muốn trêu chọc Thái Y, cũng bị Thái Y trả lời đánh bại, thoáng cái liền không còn tâm tư trêu chọc.

- Ta không phải đang bận rộn sao!

- Phải rồi, Liêu tử tử, lại tới lấy Ninh Thần Dịch có phải không? Có điều, người phải chờ mấy thời gian, mấy ngày nay điều chế Ninh Thần Dịch, toàn bộ để Diệp Chân dùng rồi!

Thái Y Tiên Tử có chút vô tâm nói.

Lần này, đến phiên Liêu Phi Bạch chấn kinh!

- Người vậy mà... Vậy mà cho hẳn uống Ninh Thần Dịch, Diệp Chân cho người chỗ tốt gì?

- Ân, ta hiểu được, trách không được hôm nay tiểu tử người có thể bỏ ra kiếm cương dài bảy tám trượng, hóa ra là dùng Ninh Thần Dịch, thần niệm tăng cường.

Liêu Phi Bạch nói.

- Ấy... Xem như thế đi!

Sau khi trò chuyện vài câu, thần sắc của Liêu Phi Bạch đột nhiên nghiêm túc nói.

- Diệp Chân, qua đây một chút, ta có một việc cần thương lượng với người.

- Thương lượng với ta, chuyện gì?

Diệp Chân hơi kinh ngạc.

- Sự tình của Mông Tiểu Nguyệt không thể kéo dài nữa, lại kéo dài e là sẽ không che lấp nổi nữa.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Tuyệt Kỹ Trấn Tông

- Cái gì? Thất mạch trung phẩm? Thiên phú huyết mạch của Mông Tiểu Nguyệt, vậy mà cao tới Thất mạch trung phẩm?

Mặc dù sớm có phỏng đoán, nhưng thời điểm nghe được Liêu Phi Bạch nói, Diệp Chân vẫn rất chấn động.

- Thất mạch trung phẩm, đây chính là Thiên mạch.

Thải Y nói.

- Bằng không, ta cũng sẽ không vội vã tới tìm người thương lượng sự tình mang Mông Tiểu Nguyệt đi Âm Sơn Hạp Cốc tiếp nhận truyền thừa như thế.

Liêu Phi Bạch nói.

- Thiên mạch đấy, Thiên mạch Thất mạch trung phẩm, một khi bộc lộ ra, Mông Tiểu Nguyệt sẽ bị vạn người chú mục, đến lúc đó, tiến đến Âm Sơn Hạp Cốc tiếp nhận truyền thừa sẽ càng khó khăn.

Sau sự kiện Mông gia, sự tình có quan hệ tới Mông Tiểu Nguyệt, cùng Mông lão phu nhân giao phó, toàn bộ Tề Vân Tông, Diệp Chân chỉ nói cho Liêu Phi Bạch, ngay cả chương môn cũng không nói.

Theo Liêu Phi Bạch phỏng đoán, đạo linh quang mà trước khi Mông Xuyên chết bay đến quận thành Âm Sơn, rất có thể là một loại linh quang

truyền thừa đặc thù, cần Mông Tiểu Nguyệt tự mình đến Âm Sơn Hạp Cốc mới có thể hoàn thành loại truyền thừa này.

Liêu Phi Bạch đến, là thương lượng với Diệp Chân, chuẩn bị mang Mông Tiểu Nguyệt đi Âm Sơn Hạp Cốc hoàn thành truyền thừa.

- Thiên mạch là cái gì? Trường Tôn Nhiên Lục mạch trung phẩm, không phải cũng rất tốt sao? Thiên phú huyết mạch của Mông Tiểu Nguyệt cũng chỉ là Thất mạch trung phẩm mà thôi.

Diệp Chân hơi nghi hoặc.

- Cái gì gọi là Thất mạch trung phẩm mà thôi? Tiểu tử, Thiên mạch cũng không phải nói chơi!

Ánh mắt của Liêu Phi Bạch trừng lên, giải thích cho Diệp Chân biết về Thiên mạch.

Thiên mạch, lúc ban đầu có ý tứ là huyết mạch ngay cả trời cũng chiếu cố.

Về sau, võ giả ở Chân Huyền đại lục, từ từ xưng người huyết mạch đạt tới Thất mạch trở lên, là Thiên mạch.

Thiên phú huyết mạch của võ giả ở Chân Huyền đại lục phân chia, nhất đến tam mạch xưng là Nhân mạch, là loại tiềm lực thấp nhất trong võ giả, đại đa số người tu vi ngay cả Chân Nguyên cảnh cũng rất khó bước vào.

Mới đầu, thiên phú huyết mạch của Diệp Chân cũng thuộc về Nhân mạch.

Tứ mạch đến Lục mạch trung phẩm, xưng là Địa mạch.

Trước mắt, tuyệt đại bộ phận võ giả ở Chân Huyền đại lục, thiên phú huyết mạch đều là Địa mạch.

Khi thiên phú huyết mạch từ Thất mạch đến Cửu mạch thượng phẩm, sẽ xưng là Thiên mạch.

Thiên mạch cực kỳ khan hiếm, trong ngàn vạn người, cũng không chắc có thể xuất hiện một võ giả Thiên mạch.

Truyền thuyết, trên Thiên mạch, còn có thiên phú Thánh mạch cực kỳ hiếm thấy.

- Liêu giáo tập, Thiên mạch này đến cùng có ích lợi gì?

Diệp Chân hỏi.

- Nghe nói qua Chú Mạch cảnh chưa?

Liêu Phi Bạch hỏi.

Diệp Chân nhẹ gật đầu.

- Sau Hóa Linh cảnh là Hồn Hải cảnh. Sau Hồn Hải cảnh là Chú Mạch cảnh. Nghe nói, chương môn là Chú Mạch cảnh?

- Không sai. Trăm năm qua, Hắc Thủy Quốc trước trước sau sau xuất hiện ba trăm cường giả Hồn Hải cảnh, nhưng mà, bước vào Chú Mạch cảnh, chỉ có chương môn mà thôi.

Liêu Phi Bạch nói.

- Ba trăm cường giả Hồn Hải cảnh, chỉ có chương môn bước vào Chú Mạch cảnh?

Diệp Chân chấn động.

- Đúng vậy, hơn nữa tỷ lệ này có thể sẽ càng lớn! Nhưng mà, võ giả Thiên mạch, dựa vào huyết mạch được trời cao chiếu cố, chỉ cần không chết non, ngày sau trăm phần trăm có thể phá vỡ Hồn Hải, bước vào Chú Mạch cảnh.

Dừng một chút, Liêu Phi Bạch lại nói:

- Nói cách khác, một võ giả Thiên mạch, là một vị cường giả Chú Mạch cảnh tương lai!

Hí!

Diệp Chân hít một hơi lạnh khí, lập tức rõ ràng quan hệ lợi hại trong đó.

Nếu thiên phú Thất mạch trung phẩm của Mông Tiểu Nguyệt truyền đi, không nói Ly Thủy Tông, ngay cả Hoàng tộc của Hắc Thủy Quốc cũng ngồi không yên, thậm chí các thủ lĩnh ở Nam Man bộ lạc, cũng không ngủ yên giấc.

Một cường giả Chú Mạch cảnh, liền có thể tọa trấn Hắc Thủy Quốc, để các nước lân bang không dám đơn giản xâm lấn. Nếu lại thêm một cái, bọn hắn liền phải cân nhắc, Hắc Thủy Quốc có xâm lấn bọn họ hay không.

- Như vậy người che dấu không phải được sao? Để Mông Tiểu Nguyệt ít hiển lộ ở trước mặt người khác là được rồi?

Diệp Chân cau mày nói.

Liêu Phi Bạch cười khở.

- Vấn đề là, không bưng bít được!

- Mông Tiểu Nguyệt không chỉ có Thất mạch trung phẩm. Hơn nữa còn giống như người, có Tiên Thiên tịnh thể, độ tinh khiết kia, còn mạnh

hơn người một ít.

- Vén vẹn hơn nửa năm thời gian, tu vi của Mông Tiểu Nguyệt, liền từ Luyện Huyết nhất trọng bay đến Chân Nguyên nhị trọng, ta đoán chừng, nhiều nhất thêm nửa năm nữa, tu vi của Mông Tiểu Nguyệt có thể đạt tới Chân Nguyên ngũ trọng đỉnh phong.

- Làm võ giả Thiên mạch, bước vào Dẫn Linh cảnh cũng không phải vấn đề khó khăn. Mà võ giả bước vào Dẫn Linh cảnh, đều sẽ dẫn động thiên tượng, đến lúc đó, Thất mạch Thiên mạch hiện ra, ai cũng không bưng bít được.

Lúc Liêu Phi Bạch nói chuyện, miệng của Diệp Chân đã sớm há to thành cái bát.

Nửa năm thời gian, tu luyện bình thường, từ Luyện Huyết nhất trọng đột phá đến Chân Nguyên nhị trọng, tốc độ này, làm Diệp Chân bó tay rồi.

Người so với người, quả thực giận điên người.

Nếu như không tính năm thứ nhất Diệp Chân tu luyện, như vậy tu vi của Diệp Chân từ Luyện Huyết nhất trọng đột phá đến Chân Nguyên tứ trọng, cũng chỉ bỏ ra một năm mấy tháng.

Nhưng mà, hơn một năm nay, mượn năng lực lắng nghe thú ngữ và Thận Long Châu, Diệp Chân cơ hồ là kỳ ngộ không ngừng, mới có thành tích như vậy.

Nhưng mà Mông Tiểu Nguyệt, chỉ ở trên núi tu luyện nửa năm, liền...

- Thế nào? Bị đả kích?

Nhìn thấy thần sắc của Diệp Chân, Liêu Phi Bạch nở nụ cười, nụ cười này, như gió xuân phất qua, trăm hoa đua nở, ngày xưa Liêu Phi Bạch xụ

mặt băng sơn, trong nháy mắt đã có chút hương vị khuynh thành.

- Tiểu tử, nói cho người biết, lúc tu vi của người còn ở Chân Nguyên cảnh, thiên phú huyết mạch ảnh hưởng tới tốc độ tu luyện, coi như có hạn. Một khi tu vi của người đột phá đến Dẫn Linh cảnh, người sẽ phát hiện, Thiên mạch, Địa mạch, Nhân mạch, tốc độ tu luyện sẽ chênh lệch thật lớn, cái chênh lệch kia, lớn đến để người phun máu.

- Liêu tử tử, bớt ở chỗ này dọa Diệp Chân đi, lúc đó người chẳng phải cũng chỉ là Tứ mạch thượng phẩm sao, hiện tại những trưởng lão tông môn kia, thấy người ai không giống như chuột thấy mèo.

-Truyện được dịch tại iREAD.v-n-Thái Y có chút bất mãn nói.

- Hừ, Thái Y, người nhanh như vậy liền bảo vệ Diệp Chân? Làm gì, thực “ở chung” rồi?

Lời này, làm Diệp Chân cực kỳ lúng túng, coi như Thái Y thuần khiết nữa, cũng nghe ra Liêu Phi Bạch trêu chọc, trên gương mặt xinh hiện ra một tia đỏ bừng.

- Liêu giáo tập, đã không bùng bít được, người trực tiếp mang Mông Tiểu Nguyệt đi một chuyến không phải được sao? Người ngự không mà đi, nửa ngày là có thể đuổi tới Âm Sơn Hạp Cốc, một ngày liền có thể xong việc trở lại rồi.

Diệp Chân vội vàng nói.

- Đi, nếu đơn giản như vậy, ta còn tới tìm người làm gì!

Liêu Phi Bạch trừng mắt nhìn Diệp Chân.

- Thân phận của ta nhạy cảm, khiến người chú ý. Ta xem chừng nếu ta lên tới, chưởng môn của Ly Thủy Tông Sở Thái Bình sẽ ở chỗ đó chờ ta.

- Vậy Thái Y thì sao?

Nghe vậy, Liêu Phi Bạch càng trừng to mắt.

- Nàng... Thân phận của nàng càng miễn cảm hơn ta. Vụng trộm đi ra ngoài, nếu như bị phát hiện hành tích, phiền toái càng lớn.

Ánh mắt Diệp Chân trợn tròn, hai vị này có thân phận gì, hình như vừa ra khỏi cửa, đều sẽ khiến mọi người chú ý vậy.

- Sắp rồi, lại cho ta một đoạn thời gian, ta có thể đạt tới một bước kia, tùy ý đi lại.

Thái Y đột nhiên nói.

- Thái Y muội muội, ta trước hết chúc mừng ngươi.

Liêu Phi Bạch sâu xa khó hiểu nói.

Cuối cùng, sự tình mang Mông Tiểu Nguyệt đi Âm Sơn Hạp Cốc hoàn thành truyền thừa, vẫn rơi vào trên đầu Diệp Chân.

Dùng Liêu Phi Bạch nói, Diệp Chân là người chọn lựa thích hợp nhất.

Hơn nữa, vấn đề này, cũng là Mông lão phu nhân giao phó cho Diệp Chân.

Nhớ tới Mông lão phu nhân phó thác, Diệp Chân cũng chỉ có thể đáp ứng chuyện này.

Có điều, Liêu Phi Bạch cũng không có để Diệp Chân lập tức xuất phát, mà bảo Diệp Chân chờ đợi thời cơ. Tốt nhất là có nhiệm vụ tông môn tiếp cận quận Âm Sơn, lấy nhiệm vụ tông môn làm che dấu, lặng lẽ mang Mông Tiểu Nguyệt tiến về Âm Sơn Hạp Cốc hoàn thành truyền thừa.

Thời điểm Diệp Chân hỏi tại sao phải phiền toái như vậy, Liêu Phi Bạch cho Diệp Chân một câu trả lời kinh người.

- Diệp Chân, người cho rằng trong Tề Vân Tông, không người có ý đồ với Mông Tiểu Nguyệt? Bí mật trên người Mông Xuyên, đủ để khiến rất nhiều người đỏ mắt!

Cẩn thận thương nghị một phen, Liêu Phi Bạch mới nghênh ngang rời đi, lúc gần đi, lại ném ra một viên “đạn”.

- Ha ha, ta đi đây, Diệp Chân, các người cẩn thận ở chung nhé.

Liêu Phi Bạch đi rồi, Diệp Chân cùng Thái Y nói chuyện phiếm.

- Thái Y, người có nghe qua một môn kiếm kỹ tên là Phong Vân Kiếm Pháp hay không?

Trò chuyện một chút, Diệp Chân liền hỏi một sự tình.

Nói thật, từ khi đạt được Phong Vân kiếm quyết, Diệp Chân liền cực kỳ động tâm.

Kiểm pháp Địa giai trung phẩm a, nếu học được, uy lực kia sẽ mạnh như thế nào?

Nghe nói, võ kỹ trấn tông của Tề Vân Tông, cấp bậc cũng là Địa giai trung phẩm.

- Phong Vân Kiếm Pháp? Ta không chỉ nghe qua, còn biết.

Thái Y dí dỏm cười một tiếng.

- Người còn biết? Phong Vân Kiếm Pháp Địa giai trung phẩm, người thực biết?

Diệp Chân có chút khiếp sợ.

- Đương nhiên biết, như thế nào, người muốn học?

Lúc này, Diệp Chân là thật bị dọa kinh, Phong Vân Kiếm Pháp Địa giai trung phẩm, vậy mà Thái Y biết.

- Muốn học, người học được từ nơi nào?

Diệp Chân hỏi.

- Phong Vân Kiếm Pháp, là tuyệt kỹ trấn tông của Tề Vân Tông ta! Không chỉ ta biết, cơ hồ tất cả đệ tử chân truyền, trưởng lão tông môn, đều biết Phong Vân Kiếm Pháp.

- Nhiều người biết như vậy?

Thái Y nhẹ gật đầu.

- Có điều, ta không đề nghị người tu luyện Phong Vân Kiếm Pháp này. Phong Vân Kiếm Pháp này đừng nhìn có cấp bậc Địa giai trung phẩm, nhưng uy lực rất tệ, cũng chỉ mạnh hơn Hàn Viên kiếm pháp một chút mà thôi, hơn nữa tiêu hao cực kỳ to lớn.

Lần này, Diệp Chân im lặng rồi.

- Tại sao có thể như vậy? Phong Vân Kiếm Pháp này, không phải tuyệt kỹ trấn tông của Tề Vân Tông ta sao?

- Là tuyệt kỹ trấn tông của Tề Vân Tông ta, nhưng mà, một bộ tâm pháp đặc thù tên Phong Vân kiếm quyết có thể thôi động Phong Vân Kiếm Pháp, đã thất truyền gần trăm năm. Chương môn truyền Phong Vân Kiếm Pháp cho tất cả đệ tử chân truyền cùng trưởng lão tông môn, là muốn thử, nhìn xem có thiên tài có thể bổ khuyết Phong Vân kiếm quyết hay không!

Thải Y Tiên Tử nói.

Lần này, Diệp Chân triệt để chấn kinh rồi.

Hắn từ Không Gian giới chỉ của Đồ Phương Diệp lấy được Phong Vân kiếm quyết, vậy mà sẽ là tâm pháp đã thất truyền của Tề Vân Tông.

Diệp Chân có chút nghĩ không thông.

Đồ Phương Diệp đã có Phong Vân kiếm quyết, vì sao Tề Vân Tông lại thất truyền?

Chờ chút?

Đồ Phương Diệp vẫn lạc, địa phương hắn vẫn lạc hóa thành cấm địa tông môn, có quan hệ gì tới Phong Vân kiếm quyết thất truyền hay không?

- Thải Y, làm sao mới có thể học được Phong Vân Kiếm Pháp này?

Diệp Chân hỏi.

- Từ khi tâm pháp Phong Vân kiếm quyết thôi động Phong Vân Kiếm Pháp thất truyền, chướng môn vì bổ khuyết tâm pháp này, liền dời Phong Vân Kiếm Pháp vào tầng thứ năm của Tàng Kinh Lô.

Chỉ cần tu vi của người bước vào Hóa Linh cảnh, trở thành đệ tử chân truyền, là có thể học tập Phong Vân kiếm quyết.

Nghe vậy, Diệp Chân lập tức thất vọng.

Trở thành đệ tử chân truyền, có trời mới biết còn cần bao lâu.

Đang khi nói chuyện, một đạo Linh phù đột nhiên từ phía chân trời rơi vào trong tay Thải Y Tiên Tử, xem xét một chút, Thải Y Tiên Tử lập tức lấy ánh mắt kỳ quái nhìn về phía Diệp Chân.

- Chương môn nói hẳn muốn tới Tiên Nữ Phong.

- Tìm người có việc gì sao?

- Không, tìm người!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Quách Kỳ Kinh Thịnh Cầu

- Diệp Chân, gần đây ở trên việc tu luyện có hoang mang gì hay không?

Trên Tiên Nữ Phong, nhìn thấy Diệp Chân, gương mặt của Quách Kỳ Kinh hòa ái hỏi.

- Không có!

Diệp Chân lắc đầu.

- Ân, có Phi Bạch chỉ điểm người, sẽ không có hoang mang gì. Đúng rồi, người trong nhà thì sao, có gì khó khăn, ở phụ cận tông môn có vài sinh ý, muốn tông môn chiếu cố một chút hay không?

Quách Kỳ Kinh lần nữa quan tâm hỏi.

- Bẩm chưởng môn, nhà của ta ở Kim Thành quận, cách nơi này rất xa, trong nhà cũng không có khó khăn gì.

Diệp Chân lần nữa đáp.

Quách Kỳ Kinh vuốt râu.

- Như vậy, Diệp Chân, tiến độ tu luyện như thế nào? Có thiếu đan dược tu luyện không, cần bản tọa cho người một ít hay không?

Diệp Chân kì quái.

Thái độ của Quách Kỳ Kinh cũng quá mập mờ đi, hình như Quách Kỳ Kinh đối đãi đệ tử chân truyền như Thái Y, cũng không có quan tâm như vậy?

- Chưởng môn, ngài đến cùng muốn ta làm gì? Người cứ việc nói thẳng đi!

Diệp Chân kiên trì nói.

Mặt mũi của Quách Kỳ Kinh liền trở nên có chút không được tự nhiên.

- Đúng vậy, chưởng môn, người coi trọng Diệp Chân cái gì? Năm đó thời điểm người xin Ninh Thần Dịch của ta, cũng là bộ dáng như vậy.

Thái Y ở một bên nói giúp Diệp Chân.

- Hụ khụ khụ khụ!

Quách Kỳ Kinh ho kịch liệt vài tiếng, mới ngượng ngùng nói:

- Diệp Chân, là như vậy, tông môn chúng ta, một mực thiếu Chân Nguyên bí kỹ mà Chân Nguyên cảnh có thể dùng. Làm cho đệ tử dưới Dẫn Linh cảnh, đụng phải đệ tử cùng cảnh giới của Ly Thủy Tông, luôn rất chịu thiệt.

- Người xem, nếu không có quan hệ gì, người có thể viết bí kỹ Chân Nguyên Kiếm Chỉ của Ly Thủy Tông cho tông môn hay không, sau đó tông môn sẽ chọn người truyền thụ, tăng cường thực lực của tông môn.

Nói xong. Quách Kỳ Kinh liền nhìn Diệp Chân, gương mặt chờ mong.

Hết cách rồi, Chân Nguyên Kiếm Chỉ quá cường đại.

Ngoại môn tinh nhuệ của Ly Thủy Tông bị Diệp Chân giết sạch, ngoại trừ tu vi của Diệp Chân cao, uy lực của Chân Nguyên Kiếm Chỉ cũng không thể bỏ qua công lao.

Phải biết rằng, Ly Thủy Tông là trực tiếp chỉ định Chân Nguyên Kiếm Chỉ làm võ kỹ trấn tông.

Ba!

Không nói hai lời, Diệp Chân liền đưa cho Quách Kỳ Kinh bí tịch Chân Nguyên Kiếm Chỉ lấy được từ Quá Sơn Phong, một chút do dự cũng không có.

Không chỉ đưa cái này, Diệp Chân còn lấy cả Bàn Thủy Miên Chưởng ra.

- Bản Bàn Thủy Miên Chưởng này, ta cũng cống hiến cho tông môn.

- Bàn Thủy Miên Chưởng? Được! Chỉ cần đệ tử tông ta tu luyện một chút, đừng phải đệ tử Ly Thủy Tông sử dụng Bàn Thủy Miên Chưởng, cũng có thể đánh bọn hãn một chầu.

Quách Kỳ Kinh đại hỉ, phấn khởi thu hồi hai quyển bí tịch.

- Diệp Chân, người là hảo h漢 tử một lòng suy nghĩ cho tông môn, trong nội tâm bản tọa nhớ kỹ, về sau, có chuyện gì khó xử, liền trực tiếp tìm bản tọa, có thể giải quyết, ta nhất định giải quyết giúp người.

Nói xong, Quách Kỳ Kinh đứng dậy muốn rời đi.

- Đa tạ chưởng môn, bây giờ đệ tử vừa vặn có một việc khó, xin chưởng môn giúp đỡ.

Ánh mắt của Diệp Chân xoay động nói.

- Việc khó gì?

- Là như vậy, mấy ngày nay nhìn thấy Thái Y luyện tập Phong Vân Kiếm Pháp. Kiếm khí tung hoành, đệ tử trông thấy mà thèm, cũng muốn tu luyện Phong Vân Kiếm Pháp, chương môn xem....

Diệp Chân nói.

- Chuyện này... Phong Vân Kiếm Pháp, là võ kỹ trấn tông của Tề Vân Tông ta, muốn học, thân phận kém nhất cũng phải là chân truyền...

Quách Kỳ Kinh chưa nói xong, ánh mắt của Diệp Chân liền nhìn chăm chăm Chân Nguyên Kiếm Chỉ và Bàn Thủy Miên Chưởng còn ở trong tay chưởng môn.

Ý tứ kia rất đơn giản, chưởng môn, hai quyển bí tịch này người cầm còn chưa nóng đó? Diệp Chân ta không nói hai lời hiến nó cho tông môn, người xem đó mà làm.

Ánh mắt của Diệp Chân, khiến Quách Kỳ Kinh đỏ mặt.

- Ấy... Cũng không phải không thể, như vậy đi, tư cách tiến vào tầng thứ năm của Tàng Kinh Lô, khẳng định không thể cho người. Có điều, ta có thể trao quyền Thái Y truyền thụ Phong Vân Kiếm Pháp cho người, chuyện này, ta sẽ nói rõ cho các trưởng lão.

- Đa tạ chưởng môn.

Khóe miệng Diệp Chân hiện lên một tia kinh hỉ, không nghĩ tới, Phong Vân Kiếm Pháp mà hãn vô cùng chờ mong, nhanh như vậy đã ra tay. Đương nhiên, chuyện này may mà có bí tịch của Ly Thủy Tông.

Không biết sau khi cao tăng của Ly Thủy Tông biết chuyện này, sẽ tức giận như thế nào?

Diệp Chân rất muốn cười, Ly Thủy Tông không vui, hân cang cao hứng!

- Diệp Chân, tại sao ngươi lại lừa gạt chương môn? Ta luyện Phong Vân Kiếm Pháp ở trước mặt ngươi khi nào?

Thanh âm chất vấn của Thái Y, để thần sắc vui sướng của Diệp Chân đột nhiên định dạng, trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào. Người đơn thuần như vậy, Diệp Chân còn không nỡ lừa gạt.

- Yên tâm đi, ta sẽ không vạch trần ngươi, ngươi chắc chắn sẽ không làm chuyện xấu.

Thái Y nói, để Diệp Chân có chút đỡ khóc đỡ cười, Thái Y này, thật đúng là quá đơn thuần.

- Thái Y, bây giờ không có việc gì, ngươi dạy ta Phong Vân Kiếm Pháp đi?

- Được!

Trên Tiên Nữ Phong, trước hoa dưới trăng, kiếm khí tung hoành, Thái Y làm bạn.

Cũng không có ai cố ý đi làm cái gì, đi cân nhắc cái gì.

Cùng một chỗ luyện kiếm, cùng một chỗ chiếu cố tiểu Hoa Ly, cùng một chỗ tu luyện Khống Linh Quyết, cùng một chỗ xem mặt trời mọc mặt trời lặn, cùng một chỗ đi khắp núi đồi tìm kiếm thức ăn cho tiểu Hoa Ly...

Có Thái Y cẩn thận chỉ đạo, Diệp Chân không chỉ ở trong thời gian ngắn nhất học xong Phong Vân Kiếm Pháp, chiến lực còn đột nhiên tăng mạnh.

Rất đơn giản, Thái Y là Hóa Linh cảnh, nhân lực há là Diệp Chân có thể so sánh.

Trong quá trình dạy Diệp Chân, chiêu thức của hắn ở trong mắt Thái Y, quả thực là sơ hở chông chất. Mặc dù những sơ hở kia ở trong mắt Chân Nguyên cảnh thậm chí là Dẫn Linh cảnh, cũng không tính là gì.

Thái Y cực kỳ dụng tâm với Diệp Chân, mỗi một chỗ sơ hở, đều tận tâm chỉ điểm, một kiếm chiêu thật đơn giản, Diệp Chân thường thường phải sửa lại mười mấy chỗ sai lầm, mới có thể miễn cưỡng vượt qua kiểm tra.

Như vậy còn không tính, Diệp Chân còn phải dùng kiếm chiêu đồng dạng đối chiến với Thái Y, thi triển xong một bộ kiếm pháp, không bị thua có thể tính vượt qua kiểm tra.

Nhân lực của Hóa Linh cảnh cao minh bậc nào, dù Thái Y tự phong ẩn tu vi, Diệp Chân ở dưới kiếm thế của Thái Y, như trước sống không qua mấy chiêu.

Có điều, theo thời gian càng lâu, Diệp Chân có thể ở trong tay Thái Y kiên trì thời gian bất bại càng ngày càng dài.

Kết quả là, một biến thái kiếm chiêu cao minh, từ từ sinh ra.

Thời gian tốt như vậy, cũng không có duy trì quá dài.

Hơn hai mươi ngày sau, linh phù của Liêu Phi Bạch truyền đến, trong đại sảnh nhiệm vụ tông môn có nhiệm vụ thích hợp xuất hiện, bảo Diệp Chân nhanh chóng đi nhận, thời điểm rời Tiên Nữ Phong, Diệp Chân còn có chút luyến tiếc.

Cuộc sống như vậy nếu kéo dài thêm mười ngày, hắn gặp lại Dẫn Linh cảnh như Tào La, dưới tình huống kiếm chiêu không sức thế, cũng có thể

đánh bại Tào La dễ dàng.

- Chờ một chút, ta cho ngươi một thứ.

Truyện được dịch- t-ại iREA-D-.vnBiết được Diệp Chân phải đi, trong mắt Thái Y đột nhiên nhiều hơn mấy phần không muốn.

Không bao lâu, Thái Y vội vàng chạy đến, đưa cho Diệp Chân một cái bình ngọc.

- Ngươi cất kỹ một bình Nguyên Linh Ngọc Dịch này, nếu thời điểm Chân Nguyên chưa đủ, dùng một giọt, chỉ cần một giọt, Chân Nguyên có thể lập tức phục hồi.

- Yên tâm đi, ta sẽ trở lại rất nhanh.

Diệp Chân tiện tay nhận lấy.

- Cẩn thận.

Bước ra Tiên Nữ Phong, Diệp Chân đột nhiên quay đầu nhìn Thái Y cười một tiếng, nghiêm trang hỏi.

- Đúng rồi, Thái Y, hỏi ngươi chuyện này, chờ ta trở lại, ta còn có thể lên Tiên Nữ Phong tìm ngươi không?

Mặt của Thái Y đỏ bừng, những ngày qua cứ hai ba hôm Liêu Phi Bạch lại tới, ở dưới Liêu Phi Bạch trêu chọc cùng hun đúc, có một số việc Thái Y đã loáng thoáng sáng tỏ.

- Ngươi cứ nói đi?

Lưu cho Diệp Chân một biểu lộ muốn nói còn thẹn thùng, thân hình của Thái Y trực tiếp quay về.

Chỗ ở của giáo tập Đông Lai Phong, Liêu Phi Bạch cẩn thận dặn dò Diệp Chân.

- Sau khi người hoàn thành nhiệm vụ tông môn, liền đi vòng đến Bình Giang trấn, đến lúc đó, ta sẽ sai người bí mật đưa Tiểu Nguyệt đến Bình Giang trấn, tận lực không kinh động bất luận kẻ nào.

- Còn nữa, thời điểm đi Âm Sơn Hạp Cốc, nhất định phải cẩn thận, sau khi xong việc, nhanh chóng phản hồi.

Nói xong, Liêu Phi Bạch đưa cho Diệp Chân một ngọc phù.

- Ta sẽ ở rất xa âm thầm phối hợp người tác chiến. Nếu có ngoài ý muốn không đối phó được, lập tức kích hoạt linh phù, trong vòng một khắc đồng hồ, ta có thể đuổi tới.

- Vâng!

Diệp Chân nhẹ gật đầu.

Giao phó xong hết thấy, biểu lộ của Liêu Phi Bạch thay đổi, đột nhiên cười hì hì nhìn chăm chăm vào Diệp Chân hỏi:

- Trung thực nói ra, lúc người rời đi, nha đầu Thái Y kia có cho người vật gì tốt không?

- Cũng không có thứ gì tốt, là một bình Nguyên Linh Ngọc Dịch khôi phục Chân Nguyên mà thôi.

- Cái gì?

Diệp Chân trả lời, Liêu Phi Bạch cả kinh nhảy dựng lên.

- Nha đầu kia cho người Nguyên Linh Ngọc Dịch? Còn một bình?

- Khá lắm Thái Y, bình thường ta quán quýt dây dưa, ngay cả nửa giọt cũng không có, vậy mà cho người một bình, nàng còn coi ta là hảo tử muội sao? Ta liền đi tìm nàng lý luận.

Đang khi nói chuyện, Liêu Phi Bạch liền nổi giận ùng ùng xông ra chỗ giáo tập, định tìm Thái Y lý luận.

Diệp Chân lại nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Hắn là Thái Y cho hắn Nguyên Linh Ngọc Dịch rất quý giá, còn trân quý hơn Ninh Thần Dịch mấy lần. Bởi vì Ninh Thần Dịch kia, Liêu Phi Bạch còn lấy đi mấy bát, Nguyên Linh Ngọc Dịch này, Thái Y lại không cho Liêu Phi Bạch một giọt.

Vừa nghĩ đến đây, trong nội tâm Diệp Chân không khỏi nóng lên.

Không có mấy tức, Liêu Phi Bạch lại lộn vòng quay về, tiện tay đưa cho Diệp Chân ba tấm kiếm phù màu trắng, hàn khí bức người.

- Tiểu tử, đây là ta dùng tu vi của mình tự tay luyện chế ba tấm Huyền Băng Kiếm Khí Phù, đưa cho người dùng bảo mệnh. Mỗi một tấm, đều phong cấm Huyền Băng kiếm khí có hai thành tu vi của ta!

Nói xong, thân hình của Liêu Phi Bạch lần nữa phóng lên trời, bay thẳng tới Tiên Nữ Phong.

- Huyền Băng Kiếm Khí Phù có hai thành tu vi của Liêu giáo tập, uy lực sẽ mạnh cỡ nào?

Trong tiếng nỉ non, Diệp Chân thận trọng thu hồi ba tấm Huyền Băng Kiếm Khí Phù ẩn chứa kiếm khí bén nhọn, phảng phất như liếc mắt nhìn cũng có thể đâm nhói mắt người.

Sau nửa canh giờ, Diệp Chân ở trong đại điện tông môn tiếp một nhiệm vụ tông môn Địa cấp, cười Ngâm Giác Mã vừa mua, lao thẳng đến chỗ mục đích.

Cơ hồ sau khi Diệp Chân cười ngựa rời tông môn không lâu, liền có tin tức hồi báo đến Linh Kiếm Phong.

Nhận được tin tức, Phiền Sở Ngọc đang khổ tu mạnh mẽ đứng lên.

- Hừ, Diệp Chân, ta còn tưởng rằng người một mực không ra Tiên Nữ Phong chứ. Lần này, không chỉ rời Tiên Nữ Phong, còn rời tông môn! Hắc hắc.

Âm hiểm cười mấy tiếng, Phiền Sở Ngọc giống như lưu quang, bay thẳng đến Định Quang Phong của Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Thời Điểm Nên Hoành, ĐẾN Hoành!

Thạch Hà thành là một thành nhỏ ở biên thủy của Hắc Thủy Quốc, cũng là một sơn thành.

Thạch Hà thành cách Âm Sơn sơn mạch rất gần, khai thác mỏ cực kỳ phát đạt.

Nơi này thừa thãi hắc thiết, tử đồng, đều là tài liệu luyện chế binh khí khải giáp tốt nhất, tài liệu luyện chế binh khí của Hắc Thủy Quốc, có một phần mười xuất phát từ Thạch Hà thành.

Khai thác mỏ phát đạt, để Thạch Hà thành trở nên rất phồn hoa, đồng thời cũng làm cho Thạch Hà thành phát triển ra một hai gia tộc gia truyền thừa vượt qua trăm năm.

Gia tộc truyền thừa, ngoại trừ tài phú, càng nhiều là dựa vào vũ lực, không có vũ lực bảo vệ tài phú, thì không khác mỹ nữ cởi sạch quần áo.

Thạch Hà thành Xa gia, chính là một gia tộc khai thác mỏ như vậy.

Một hai trăm năm truyền thừa kinh doanh, hơn ba thành tài liệu ở Thạch Hà thành, đều xuất phát từ tay Thạch gia.

Cùng nhau truyền thừa xuống, còn có vũ lực.

Một hai trăm năm trôi qua, Xa gia cơ hồ giống như một tông môn cỡ nhỏ, không ngừng phát triển vũ lực bản thân, cũng không ngừng thâm thấu vào các thế lực lớn, để cầu phát triển.

Hôm nay, đại môn của Xa gia mở rộng, Xa gia gia chủ Xa Thiết Quân mang theo hai đứa con trai đứng ở cửa ra vào lo lắng nhìn quanh, trong nội viện, tám tên võ giả tướng mạo khác nhau, trẻ có già có, gương mặt đều không kiên nhẫn.

- Phụ thân, hôm nay là ngày cuối cùng, sao đệ tử của Tề Vân Tông còn chưa tới, đây cũng quá thất lễ đi đó?

Con thứ ba của Xa Thiết Quân... Xa Mạnh cực kỳ bất mãn nói.

- Đúng vậy, phụ thân, chúng ta chờ hẵn hai ngày. Nhiều võ lâm hào kiệt như vậy, mỗi ngày ở trong nhà chúng ta tham ăn tham uống, mấy lão gia hỏa kia, mỗi đêm đều phải có mỹ nữ phụng dưỡng, tính cả bạc bọn họ xin, hao phí thật sự là quá lớn.

Nhi tử trưởng của Xa Thiết Quân Xa Viễn cau mày nói.

- Đúng vậy, phụ thân, ta cũng nghĩ không thông. Tề Vân Tông cách chúng ta xa như vậy, tại sao phải tuyên bố nhiệm vụ đến Tề Vân Tông?

Xa Mạnh lầm bầm.

- Câm miệng!

Xa Thiết Quân quát cho Xa Mạnh một tát.

- Tiểu tử ngươi biết cái gì! Mời người Tề Vân Tông tới, đó là thái độ, còn là đầu tư hiểu chưa?

- Phụ thân, người nói thái độ ta rõ ràng, chúng ta mời đệ tử Ly Thủy Tông, đệ tử của Tề Vân Tông cũng phải mời. Nếu mời một nhà, không mời một nhà khác, nếu nhà kia biết, nhất định sẽ cho chúng ta ăn hành.

Xa Viễn nói.

- Viễn nhi, người nói không sai, những tiểu gia tộc như chúng ta ở trong khe hẹp cầu sinh, là rất khó khăn! Các người nên cố gắng, tranh thủ lớn mạnh gia tộc, để cho hậu nhân của chúng ta, không cần phải nhìn sắc mặt của những đại tông môn kia mà sống.

Xa Viễn dùng sức nhẹ gật đầu.

- Phụ thân, ta sẽ cố gắng, nhưng người nói đầu tư, ta lại nghe không hiểu?

- Tu vi của lão tổ tông các người cũng biết, sau khi quặng mỏ xảy ra chuyện, lão tổ tông tự mình chạy tới quặng mỏ, không chỉ không có giải quyết vấn đề, còn bị thương quay về.

Có thể làm cho lão tổ tông bị thương quay về, Yêu thú chiếm giữ ở trong động, tuyệt đối không đơn giản. Nếu chúng ta mời những người này tới không thu thập được, xảy ra chuyện gì, nhất là dưới tình huống có đệ tử của Tề Vân Tông, như vậy cao tầng của Tề Vân Tông, còn không lập tức giết tới? Đến lúc đó, phiền toái lớn hơn nữa, cũng có thể thu thập cho chúng ta.

Xa Thiết Quân tự đắc nói.

Hai nhi tử nghe vậy, đều vui vẻ thụ giáo.

- Xa tộc trưởng, hai ngày này, rốt cuộc người đang đợi người nào vậy? Để cho chúng ta không có việc gì làm hai ngày, tu luyện cũng không cách nào tập trung, đây không phải lãng phí thời gian sao?

Một tên đệ tử Ly Thủy Tông, mặc quần áo màu xanh lam bất mãn nói.

- Đúng vậy, rốt cuộc là ai có thể diện lớn như vậy?

Trong sân, một hào khách giang hồ xưng Huyết Đao Lý Cường, trên mặt có một vết sẹo dài, cực kỳ bất mãn gõ chuôi đao một cái.

- Sắp đến rồi, là một cao nhân của Tề Vân Tông, Tề Vân Tông cách nơi này hơi xa...

Đang cười bồi giải thích, tiếng vó ngựa vang lên, một Ngân Giác Mã chạy tới như gió, đột nhiên ngừng lại, đứng thẳng người ở trước cửa lớn của Xa gia.

- Xa phủ?

Nhìn nhìn bảng hiệu trên cửa lớn, Diệp Chân nhảy xuống ngựa, cả người mệt mỏi phong trần đi đến.

- Xin hỏi, nơi này có phải Xa gia tuyên bố nhiệm vụ thanh lý khoáng mạch hay không?

- Phải, người là...

Xa gia tộc trưởng Xa Thiết Quân kinh ngạc tiến lên đón, không quá giống chứ, mời là cao thủ Dẫn Linh cảnh của Tề Vân Tông, sao lại tới một gia hỏa còn chưa lớn vậy.

- Tề Vân Tông Diệp Chân, chuyên tới hoàn thành nhiệm vụ tông môn giao phó, đây là bằng chứng nhiệm vụ.

Diệp Chân tự giới thiệu, tên đệ tử Ly Thủy Tông tên Tạ Thiệu, trên quần áo có tiêu chí Thủy Hỏa kia sắc mặt đột biến, danh tự Diệp Chân, ở Ly Thủy Tông quả thực là như sấm bên tai.

Năm nay hai tông thi đấu, toàn bộ ngoại môn trước mười của Ly Thủy Tông chết trận, là nhờ Diệp Chân ban tặng.

Thời điểm tin tức này truyền quay lại Ly Thủy Tông, đệ tử nội môn của Ly Thủy Tông xúc động phần nộ, muốn vọt tới Tề Vân Tông khiêu chiến Diệp Chân, thẳng đến Sở Quân ra mặt, mới đề xuống trận xao động kia.

Thần sắc mãnh liệt, đang muốn phát tác, đột nhiên trong mắt Tạ Thiệu lóe lên hàn mang... nơi này, không phải chỗ động thủ.

Chờ lên núi, có rất nhiều cơ hội.

- Còn trẻ như vậy, xem ra, tuổi còn nhỏ hơn ta? Uy, người tu vi gì? Người không phải là Tề Vân Tông phái tới lừa Xa gia chúng ta chứ?

Nhìn bộ dáng của Diệp Chân, liền đưa tới Xa gia lão tam bất mãn, bọn hắn mời là tồn tại Dẫn Linh cảnh của Tề Vân Tông đến giúp đỡ.

- Chân Nguyên tứ trọng hậu kỳ!

Truyện được cập nhật n-hanh nhất tại i-rea-d.vn-Diệp Chân trầm ngâm đáp.

Hơn một tháng ở trên Tiên Nữ Phong, mỗi ngày Diệp Chân đều tiêu hao hết sáu viên Ngưng Chân Đan, không ngừng tu luyện, tu vi cũng từ Chân Nguyên tứ trọng trung kỳ bước vào Chân Nguyên tứ trọng hậu kỳ.

Xa gia ban bố nhiệm vụ này, là thanh lý Yêu thú chiếm giữ trong mỏ quặng của bọn hắn, yêu cầu cường giả Dẫn Linh cảnh mới có thể tiếp. Có điều, bởi vì chiến lực của Diệp Chân siêu cao, bài danh Thiên Bảng, tông môn liền để Diệp Chân tiếp nhiệm vụ này.

- Mới Chân Nguyên tứ trọng, người chạy tới làm gì, muốn chết...

Xa Mạnh hùng hùng hổ hổ bị phụ thân Xa Thiết Quân che miệng, Xa Thiết Quân nhìn Diệp Chân cười bồi.

- Diệp thiếu hiệp, nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm...

- Nhiệm vụ là nguy hiểm, nhưng hẳn đến ăn uống miễn phí liền không nguy hiểm, nếu Xa tộc trưởng an bài cho hẳn hai mỹ nữ, hẳn liền kiếm bộn rồi.

Mặc dù đê nô khí xuống, nhưng Tạ Thiệu vẫn không nhịn được cười nhạo Diệp Chân, bất kể như thế nào, ra một ngụm ác khí trước rồi lại nói!

- Phải. Tiểu oa nhi Chân Nguyên tứ trọng, chạy tới làm cái gì? Coi nơi này là địa phương du lịch sao? Lão phu là Dẫn Linh cảnh cũng phải thận trọng, người đi vào, không phải chịu chết sao?

Một lão giả mặc áo đỏ cũng cực kỳ bất mãn.

- Mẹ kiếp. Để bọn ta ở chỗ này tổn hao hai ngày, là đang chờ người, con mẹ nó người vì ăn uống miễn phí, cũng không nên lãng phí thời gian của chúng ta chứ.

Huyết Dao Lý Cuồng đã sớm chờ đến khó chịu, hùng hùng hổ hổ từ trong đám người đi ra.

Thần sắc của Diệp Chân mãnh liệt, sau đó liền nổi giận.

Thạch Hà thành cách Tề Vân Tông quá xa, chừng năm sáu ngàn dặm, nhiệm vụ này yêu cầu trong năm ngày đuổi tới.

Từ sau khi tiếp nhiệm vụ tông môn, hẳn một đường chạy gấp, mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi ba canh giờ, ngày đêm chạy đi, bốn ngày chạy như điên sáu nghìn dặm đường, mệt mỏi đến khó chịu.

Vừa nhìn thấy Xa phủ, xem như thở dài một hơi, nghĩ có thể nghỉ ngơi một chút.

Không nghĩ tới vừa tới nơi, chân còn chưa đứng vững, đã có người tìm hấn gây phiền toái, sau đó còn nổi trận lôi đình!

Lý Cuồng kia còn không tự biết, vừa đi, vừa chỉ vào mặt Diệp Chân mắng to:

- Lão tử còn tưởng rằng là đại nhân vật nào của Tề Vân Tông, bày trận thế lớn như vậy, làm nửa ngày thì ra là một Chân Nguyên tứ trọng...

Trong nháy mắt đó, Diệp Chân động.

Truy Tinh Bộ!

Xoạt!

Đám người chỉ cảm thấy hoa mắt, thân hình của Diệp Chân liền xuất hiện ở sau lưng Huyết Dao Lý Cuồng, đôi tay giống như kim sắt nắm lấy cổ của Huyết Dao Lý Cuồng.

Lý Cuồng cảm thấy khác thường, đang muốn phản kháng, tay của Diệp Chân nắm gáy hấn, nhẹ nhàng lắc một cái, xương sống của Huyết Dao Lý Cuồng rã một tiếng, giống như rút gân, Huyết Dao Lý Cuồng hét thảm lên.

- Người mắng một câu nữa thử xem! Tin lão tử bẻ gãy cột sống của ngươi, để ngươi biến thành một con rắn không có xương hay không!

Trong nội viện, vừa rồi Lý Cuồng còn nói năng lỗ mãng với Diệp Chân, bây giờ giống như con gà con bị Diệp Chân xách lên cao, bởi vì xương sống bị nắm, Lý Cuồng không có lực phản kháng, ngay cả một câu cũng nói không ra.

Chỉ là khuôn mặt, lại ghen đến đỏ thắm.

Cái này con mẹ nó quá xấu hổ chết người ta rồi.

Mới vừa rồi còn đang chê cười tu vi của người ta, hiện tại bị Diệp Chân xách trong tay, dù hẳn cho rằng Diệp Chân là đánh lén!

Hí!

Sắc mặt của mọi người biến đổi, đều sinh ra vẻ kinh nghi.

Cho dù đệ tử nội môn Tạ Thiệu, tu vi đã đạt tới Dẫn Linh cảnh của Ly Thủy Tông, trong mắt cũng hiện lên vẻ khiếp sợ, vừa rồi, hẳn thậm chí ngay cả thân hình của Diệp Chân cũng không thấy, Diệp Chân liền vọt đến sau lưng Huyết Dao Lý Cuồng, khống chế Huyết Dao Lý Cuồng.

Phụ tử Xa gia trực tiếp chấn kinh, Xa Mạnh càng hít vào một ngụm khí lạnh.

Huyết Dao Lý Cuồng, là cao thủ thành danh phạm vi mấy ngàn dặm đó.

Tu vi vậy ở Chân Nguyên cảnh ngũ trọng đỉnh phong năm sáu năm, bởi vì một mực không có đột phá, chỉ ma luyện đao pháp, năm sáu năm luyện tập, dù là Chân Nguyên ngũ trọng đỉnh phong, cũng không nguyện ý trêu chọc hẳn.

Bây giờ, lại bị Diệp Chân một chiêu bắt được.

- Diệp thiếu hiệp, đừng nổi giận, đừng nổi giận, tất cả mọi người vì một sự kiện mà đến, đừng tức giận. Những ngày nay Lý đại hiệp cũng là chờ hơi gấp...

Xa Thiết Quân vội vàng giảng hòa, trông mong nhìn Diệp Chân nói:

- Diệp thiếu hiệp, người thả Lý đại hiệp ra đi!

Ngoài cửa lớn Xa gia, người đi đường nổi liền không dứt, Huyết Dao Lý Cuồng bị một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi năm giống như gà con,

về sau Huyết Đao Lý Cuồng còn làm sao lẫn lộn.

- Xa tộc trưởng đã nói, ta tạm tha hãn một lần, về sau còn dám miệng tiện, ta nhất định sẽ để hãn hối hận!

Nhẹ buông tay, Diệp Chân thả Lý Cuồng xuống, đồng thời, vẻ khiêm tốn khi Diệp Chân vừa tới Xa gia cũng biến mất.

Một màn vừa rồi, để Diệp Chân rõ ràng, thân trong giang hồ, thời điểm nên cường hoành thì phải cường hoành, lộ ra bá khí của mình.

Người hiền sẽ bị bắt nạt!

Vừa đi vào trong, Diệp Chân vừa quát:

- Xa tộc trưởng, đầu tiên chuẩn bị nước cho ta, ta muốn tắm rửa thay quần áo!

Cơ hồ ngay khi Diệp Chân vừa lên tiếng, Huyết Đao Lý Cuồng vừa mới thu được tự do, nổi giận nảy ra, trực tiếp rút đao, đao cương dài đến năm mét từ sau lưng bổ về phía Diệp Chân.

- Đồ con rùa, lão tử làm thịt ngươi!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Giao Phong

- Hừ!

Đao cương huyết sắc dài đến năm mét, như dải lụa từ sau lưng Diệp Chân đánh lên tới.

- Đứng! Dưới đao lưu người!

Xa gia gia chủ Xa Thiết Quân biến sắc, vội vàng la to.

Diệp Chân là đệ tử của Tề Vân Tông, nếu ở trước cửa nhà hẳn bị Huyết Đao Lý Cường giết chết, đây chính là tai họa.

Tạ Thiệu ôm tay mà đứng, bộ dáng cực kỳ hứng thú.

- Chết như vậy, thật có chút đáng tiếc đó...

- Ai bảo người cuồng, bây giờ gặp báo ứng rồi đó?

Xa Cường phỉ báng một câu.

Mọi người ở đây cho rằng Diệp Chân hẳn phải chết, thời điểm đao cương dài năm mét tiếp cận, Diệp Chân đột nhiên động.

Truy Tinh Bộ bước ra một bước, Thiên Địa nguyên khí tạo ra vài tia chấn động mà mắt thường không thể nhìn thấy, thân hình của Diệp Chân mạnh mẽ biến mất ở trong mắt mọi người.

Đó cũng không phải thực sự biến mất, mà là một loại ảo giác của thị giác.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân hình Diệp Chân đột nhiên xuất hiện ở bên trái Huyết Dao Lý Cuồng!

Cheng!

Thiên Tinh Kiếm ở bên hông ra khỏi vỏ!

Kiếm cương tăng vọt, kiếm quang vung lên.

Xoát!

Đầu của Huyết Dao Lý Cuồng bay lên trời, ở trong cái cổ không đầu, máu tươi bão táp!

Thời điểm đầu bay lên, trong con người của Lý Cuồng mới hiện ra thần sắc kinh hãi, Diệp Chân tới bên cạnh hắn, vậy mà hắn không biết.

Có điều, kinh hãi trong con người của Lý Cuồng chỉ thoáng qua tích tắc, trong nháy mắt liền lụi tàn.

Hí!

Trong nội viện Xa gia, ở thời điểm này ngưng kết.

Xa Thiết Quân vừa mới la hét, thậm chí lao ra muốn ngăn cản Huyết Dao Lý Cuồng, thân hình trong nháy mắt ngưng trệ, thần sắc không thể tin nổi, như thủy triều phun lên hai gò má.

- Lý Cuồng lại bị phản sát, việc này làm sao... có khả năng?

Thần sắc của Tạ Thiệu cứng đờ, trở nên rất không tự nhiên, trong mắt viết đầy khiếp sợ.

Sáu vị hào khách giang hồ khác ở trong nội viện, tất cả đều ngây người, Xa Cường bởi vì hoảng sợ mà lùi về sau vài bước, rút lui đến bên cạnh huynh trưởng Xa Viễn.

Diệp Chân huyết tinh phản kích, lại dọa sợ hẳn.

- Hừ, kẻ giết người, phải có tâm lý bị người giết!

Vẻ khinh thường lóe lên ở trong mắt Diệp Chân.

Hơn một năm nay Diệp Chân đi ra ngoài lịch luyện nhiều lần, đã sớm không phải là người mới, sao có thể bị Huyết Dao Lý Cường đánh lén?

Thời điểm thả Huyết Dao Lý Cường, đừng nhìn Diệp Chân tùy tiện đi vào trong nội viện, kỳ thật Diệp Chân đã sớm đề phòng Lý Cường then quá hoá giận đánh lén.

Bằng không, Diệp Chân sẽ không yên tâm đến giao phía sau lưng cho Lý Cường.

Kết quả là, Huyết Dao Lý Cường đánh lén Diệp Chân không thành, bị Diệp Chân chém giết nhanh như tia chớp.

Diệp Chân hừ lạnh, mới khiến cho đám người còn đang chấn động như ở trong mộng mới tỉnh.

- Diệp thiếu hiệp, chuyện này...

Vô luận như thế nào, Xa Thiết Quân vẫn cảm thấy có chút may mắn, Huyết Dao Lý Cường bị giết, dù sao cũng hơn Diệp Chân bị giết vô số lần.

Chỉ là thực lực của Diệp Chân, lại vượt xa Xa Thiết Quân tưởng tượng.

Xa Thiết Quân là người biết hàng, mặc dù một kiếm kia của Diệp Chân có nhân tố vôi vàng không kịp chuẩn bị, nhưng một kiếm kia của Diệp Chân, dễ dàng xé mở cương khí hộ thể của Huyết Dao Lý Cuồng, đây chính là chiến lược thật sự.

Chỉ dựa vào chiêu thức ấy, cũng không phải Chân Nguyên tứ trọng có thể làm được.

- Người... Tuổi còn trẻ, tại sao có thể hạ độc thủ như thế? Diệp Chân, tại sao người ác độc như thế? Tại sao người có thể một lời không hợp liền giết hẳn?

Trong nội viện, một người xưng Vô Ảnh Thủ Hoàng Kỳ gầm lên.

Hoàng Kỳ là bằng hữu của Huyết Dao Lý Cuồng, đã từng cùng một chỗ xông xáo giang hồ, rất có vài phần tình nghĩa.

Lúc này đây, Huyết Dao Lý Cuồng là đáp ứng lời mời của Hoàng Kỳ, đến Thạch Hà thành Xa gia kiếm chút tiền thuê.

- Thế nào, ý của người là, ta nên đứng ở nơi đó bất động, mặc kệ hẳn ra tay chém chết, mới không tính ác độc?

Diệp Chân cười lạnh.

- Thế nhưng mà... Thế nhưng mà người hoàn toàn có thể tránh?

Hoàng Kỳ phân bua.

- Vậy nếu ta tránh không thoát, bị Lý Cuồng chém chết, người có đứng ra vì người chết đòi một cái công đạo hay không?

- Người có mắng Lý Cuồng ác độc hay không?

- Nếu hãn không nhục ta, sao sẽ bị ta nhục nhã? Nếu hãn không từ phía sau lưng đánh lén giết ta, sao sẽ có họa sát thân?

- Chuyện này...

Vô Ảnh Thủ Hoàng Kỳ trực tiếp ghen lời.

Diệp Chân nói, câu câu điểm trúng yếu huyệt của hãn, nếu Lý Cuồng đánh lén thành công, chỉ sợ hãn không chỉ không mạng người, còn khen Lý Cuồng có thủ đoạn.

- Kẻ muốn giết người, sẽ có lúc bị người giết!

- Xa tộc trưởng, chuẩn bị nước cho ta, ta muốn tắm rửa thay quần áo! Bốn ngày đi sáu nghìn dặm đường, mệt chết ta rồi!

Đang khi nói chuyện, Diệp Chân không coi ai ra gì đi thẳng vào trong đại viện Xa gia, gia chủ Xa Thiết Quân kịp phản ứng gọi con trai trưởng Xa Viễn tiến đến dẫn đường.

Đám người lại bởi vì Diệp Chân nói mà hai mặt nhìn nhau.

Vừa rồi bọn hãn oán trách, lại quên Tề Vân Tông cách nơi này xác thực quá xa, kỳ hạn nhiệm vụ năm ngày, bốn ngày đi sáu nghìn dặm đường, tốc độ này, cơ hồ là ngày đêm không ngừng rồi.

Người ta thật không có sĩ diện.

Trong lúc nhất thời, oán khí đối với Diệp Chân thoáng tiêu giảm vài phần, ánh mắt nhìn về phía thi thể của Lý Cuồng, vẻ đồng tình càng ít.

Tự mình muốn chết, có biện pháp nào đây.

- Mặc dù Diệp Chân này có tu vi Chân Nguyên tứ trọng, nhưng chiến lực kia, thật không đơn giản, ngay cả Lý Cuồng cũng không phải đối thủ,

không hổ là đệ tử của Tề Vân Tông.

Thời điểm Diệp Chân đi tắm rửa, đám người nhao nhao nghị luận.

- Đúng vậy, chiến lược của Diệp Chân, không thể khinh thường!

- Hừ!

Tạ Thiệu cười lạnh.

- Dựa vào Bảo khí hạ phẩm mà thôi, đừng nói Diệp Chân, ngay cả cho một con heo Chân Nguyên tứ trọng, dưới đánh lén, cũng có thể xử lý Huyết Dao Lý Cuồng.

- Bảo khí hạ phẩm? Thanh kiếm trong tay Diệp Chân kia là Bảo khí hạ phẩm?

- Nếu như Diệp Chân này là ý vào Bảo khí hạ phẩm, dưới tình huống như thế giết chết Lý Cuồng, cũng không có gì kinh ngạc.

Hồng Y Tôn Giả chau mày:

Truyện- được dịch -tr-ực tiếp tại iREA-D- Một đệ tử Chân Nguyên tứ trọng, cũng dám mang Bảo khí hạ phẩm đi ra ngoài? Tề Vân Tông không sợ chuốc họa sao?

Đám người lập tức kinh hô lên, trong ánh mắt từng người nổi lên dị sắc.

Trong những người bọn hắn, có năm vị là cường giả Dẫn Linh cảnh, võ giả Dẫn Linh cảnh uy tín lâu năm như Hồng Y Tôn Giả, phấn đấu vài chục năm cũng không lấy được một thanh Bảo khí hạ phẩm.

Diệp Chân một thanh niên chưa tới mười bảy tuổi, vậy mà đã có được, tư vị kia...

Thấy mình thành công khơi ra sát khí, Tạ Thiệu âm thầm cười đắc ý.

Người tham lam luôn vô hạn, nhất là những tán tu không môn không phái, không có căn cơ ở trên giang hồ này. Phấn đấu vài thập niên, nhưng vẫn một nghèo hai trắng, đột nhiên nhìn thấy thiếu niên mang trọng bảo, không có ý tham lam cơ hồ là không thể nào.

Đương nhiên, Bảo khí hạ phẩm kia của Diệp Chân là làm sao có được, Tạ Thiệu tuyệt đối sẽ không nói.

Nói ra, cái kia chính là đang đánh thế diện của Ly Thủy Tông.

Thiên Tinh Kiếm của Diệp Chân, là ở lúc hai tông thi đấu, chém liên tục mười tên đệ tử ngoại môn của Ly Thủy Tông tranh được ban thưởng.

- Bốn người các người, hầu hạ Diệp thiếu hiệp tắm rửa thật tốt, nếu chậm trễ, đừng trách ta không khách khí!

Trong phòng khách của Xa gia, thời điểm Diệp Chân đi tới, một bồn nước nóng đã chuẩn bị tốt, tùy theo tiến đến, còn có bốn thị nữ lụa mỏng che thân, xuân quang như ẩn như hiện.

- Các người?

Lần đầu gặp phải loại tràng diện này, Diệp Chân vẫn còn có chút choáng váng.

- Diệp thiếu hiệp, chúng tiểu tỳ là tới hầu hạ người tắm rửa.

Đang khi nói chuyện, bốn thiếu nữ làn da trắng nõn, oanh thanh yến ngữ, liền nhao nhao vào nước, xông tới.

Nhìn thấy bốn thân thể linh lung bay bổng, uyển chuyển mềm mại như ẩn như hiện vây quanh, Diệp Chân chấn động, đồng thời hô hấp cũng dồn dập lên.

Diệp Chân ở trong tông môn đã sớm nghe nói qua, gia tộc hơi có chút quy mô, thời điểm tiếp đãi khách quý, thường thường sẽ có mỹ nữ làm ấm giường, hầu tẩm.

Những thị nữ kia đều được chủ nhà huấn luyện nghiêm khắc, đối với khách nhân yêu cầu, là ta cần ta cứ lấy, cơ hồ muốn thế nào, đều có thể được như thế ấy.

Diệp Chân không nghĩ tới, hôm nay mình cũng gặp phải tràng diện hương diễm như thế này.

Bốn thị nữ vây quanh, ba chân bốn cẳng lột sạch quần áo của Diệp Chân không nói, còn cố ý dùng bộ vị nhạy cảm trên thân thể đụng chạm, khiêu khích Diệp Chân, trong nháy mắt, liền để Diệp Chân trở nên lửa nóng.

Thời điểm nắm bộ ngực đầy đặn trắng nõn của một thị nữ, trong đầu Diệp Chân, đột nhiên hiện ra hình ảnh sáu bảy võ giả ở trong đại viện Xa gia kia.

Nghĩ tới những thị nữ mỹ mạo này, mấy ngày qua thay nhau hầu hạ những võ giả kia, một loại cảm giác chán ghét tự nhiên sinh ra.

Dục hỏa lập tức tiêu tan sạch sẽ, mặc kệ những thị nữ này tắm rửa cho mình.

Dù những thị nữ này cố ý khiêu khích, Diệp Chân cũng chỉ thầm vận Khống Linh Quyết tĩnh tâm thủ niệm, không còn động một tia dục niệm.

Không bao lâu, Diệp Chân tắm rửa sạch sẽ, lúc đi ra, Xa Viễn đã chờ ở bên ngoài.

- Diệp thiếu hiệp đường xa mà đến, gia phụ đã chuẩn bị rượu nhạt, mời!

Diệp Chân cũng không cự tuyệt, đoạn đường này, thật là rất mệt mỏi.

Đợi Xa Viễn dẫn Diệp Chân đi xa, Xa gia tộc trưởng Xa Thiết Quân đột nhiên xuất hiện, ngăn đường đi của bốn thị nữ.

- Diệp Chân này có... các người hay không?

Bốn thị nữ cùng nhau lắc đầu.

- Một cái cũng không có, tiện tỳ, có phải các người không hầu hạ tận tâm hay không?

Xa Thiết Quân gầm lên.

Hắn quát chói tai, làm bốn thị nữ sợ hãi quỳ ở trên đất.

- Lão gia, chúng ta đều ra sức hầu hạ, lúc đầu Diệp thiếu hiệp còn có chút ý tứ với chúng ta, nhưng sau đó đột nhiên nhắm mắt lại liền bất động, mặc kệ chúng ta khiêu khích như thế nào, cũng không chút động tâm.

Nghe vậy, trong mắt Xa Thiết Quân thoáng hiện kỳ quang.

- Thiếu niên khí thịnh, lại có tâm tính như thế, Diệp Chân này, thật không đơn giản!

Xa gia tộc trưởng Xa Thiết Quân đối với Diệp Chân, là cực kỳ trọng thị.

Sau khi cơm nước no nê, Xa Thiết Quân cố ý trưng cầu ý kiến của Diệp Chân, là nghỉ ngơi nửa ngày, ngày mai lại xuất phát, hay hôm nay liền xuất phát.

Diệp Chân khẳng định lựa chọn hôm nay xuất phát, lần này Diệp Chân đến, là có chuyện quan trọng khác, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ tông môn này, sau đó đi giải quyết sự tình kia.

Vì các võ giả ở trên đường có thể phối hợp chiếu ứng, trước khi xuất phát, tộc trưởng Xa gia Xa Thiết Quân giới thiệu cho Diệp Chân chư vị võ giả ở đây.

- Đây là người xưng Thạch Hà Nhất Quái Diêm Sơn Diêm lão tiên bối, một thân Dẫn Linh trung kỳ tu vi, chưa có địch thủ.

- Đây là Vô Ảnh Thủ Hoàng Kỳ...

- Vị này là khoái kiếm Tào Bất Phàm...

- Vị này là Hồng Y Tôn Giả...

- Vị này là cao đồ của Khai Sơn Tông, Thiết Chương Cao Hùng...

...

- Vị này, là đệ tử nội môn của Ly Thủy Tông, Tạ Thiệu Tạ thiếu hiệp!

Ân oán của Ly Thủy Tông cùng Tề Vân Tông, Xa Thiết Quân cũng có nghe thấy, cho nên tận lực giới thiệu Tạ Thiệu ở cuối cùng.

- Ly Thủy Tông?

Nghe được thanh niên ngạo khí trước mắt kia là đệ tử Ly Thủy Tông, thần sắc của Diệp Chân biến đổi.

Cơ hồ là đồng thời, Tạ Thiệu cũng cười nhìn Diệp Chân đưa tay phải ra.

- Kính đã lâu kính đã lâu, đại danh của Tề Vân Tông Diệp Chân, là như sấm bên tai!

Cái gọi là đưa tay không đánh mặt người cười, nhìn thấy Tạ Thiệu đưa tay qua, Diệp Chân cũng đưa tay nghênh đón.

Ngay thời điểm hai tay nắm lại, trên tay Tạ Thiệu xen lẫn Chân Nguyên bùng lên, giống như kìm sắt siết chặt tay phải của Diệp Chân!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Trực Giác Của Diệp Chân

- Hả?

Nhìn thấy tay phải của Tạ Thiệu bùng lên linh quang siết tới, ánh mắt Diệp Chân mãnh liệt, tay phải không chút do dự nghênh đón tiếp lấy.

Chỉ trong nháy mắt nghênh đón, cương khí hộ thể đã dày đặc bao phủ đến tay phải.

- Tiểu tử, còn dám nghênh đón, xem đại gia ta không bóp vỡ xương của ngươi!

Tay phải của Tạ Thiệu gia tốc!

Ba!

Hai cánh tay hung hăng niết lại, phát ra âm thanh chói tai, làm cho Xa Thiết Quân giật mình.

Thấy Diệp Chân và Tạ Thiệu mượn nắm tay đấu lại với nhau, không khỏi buồn bực.

Lần này gia tộc mời người thanh lý khoáng mạch, thật không quá thuận lợi.

Vốn đã chết một cái Lý Cuồng, bây giờ đệ tử của Ly Thủy Tông và Tề Vân Tông nội đấu, để Xa Thiết Quân phiền muộn đến trợn trắng mắt.

Chờ đến khoáng mạch, hai người đấu đá, dù bị thương tàn phế, cũng không liên quan gì tới hãn.

Nhưng đấu ở trong nhà hãn, đây coi là chuyện gì xảy ra.

Xa Thiết Quân phiến muộn, sáu tên võ giả khác lại hứng thú nhìn Diệp Chân cùng Tạ Thiệu giao phong, đương nhiên, rất nhiều người là muốn xem Diệp Chân mất mặt.

Nhất là Vô Ảnh Thủ Hoàng Kỳ.

- Cái tay kia, coi như không phế, xương cốt cũng cắt thành vài đoạn?

Hoàng Kỳ ác ý phỏng đoán.

Nhưng mà, tình hình kế tiếp, lại làm cho tất cả mọi người chấn động.

Tiếng Chân Nguyên giao kích răng rắc răng rắc không ngừng vang lên, trên tay Tạ Thiệu xen lẫn Chân Nguyên đang điên cuồng lấp lóe, nhưng cương khí hộ thể trên tay Diệp Chân, lại không chút sút mẻ.

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy Tạ Thiệu đang cắn răng nghiêng lợi thôi động Chân Nguyên.

Mà Diệp Chân, khí định thần nhàn vươn tay phải, nhìn chăm chăm Tạ Thiệu, trong ánh mắt hiện ra một tia trào phúng.

- Muốn mượn năm tay âm ta, năm mơ đi!

Bách Diệp Chân Cương của Diệp Chân cũng không phải ăn chay.

Ở trên Tiên Nữ Phong hơn một tháng, thần niệm của Diệp Chân tăng vọt hơn hai lần, làm cho tu luyện Bách Diệp Chân Cương trở nên nước chảy thành sông.

Thần niệm không lồ nhúc nhích, có thể đập gia cường khí hộ thể.

Bây giờ, cường khí hộ thể của Diệp Chân đã đập gia hơn bảy tầng, đang cố gắng đập gia tầng thứ tám. Đập gia bảy tầng cường khí hộ thể, lực phòng ngự lại tăng gấp mười mấy lần.

- Như thế nào, chỉ có chút thực lực ấy thôi sao?

Diệp Chân trào phúng nói.

Xoát!

Tạ Thiệu đỏ mặt!

Đỏ giống như ớt khi.

Lúc đầu hẳn muốn mượn cơ hội này trước cho Diệp Chân một hạ mã uy, không nghĩ tới, ngược lại khiến cho hẳn không xuống đài được.

Hiện tại, tất cả mọi người đều biết hẳn muốn làm gì, chỉ là nắm tay, Dẫn Linh cảnh sơ kỳ như hẳn, lại không thắng được một gia hỏa Chân Nguyên tứ trọng.

- A...

Tạ Thiệu không xuống đài được, nhịn không được phát ra từng tiếng gầm nhẹ. Diên cuồng thúc ép Chân Nguyên, ý muốn bóp vỡ cường khí hộ thể giăng đầy trên tay Diệp Chân.

Thế nhưng dù hẳn sử dụng toàn bộ sức mạnh, Bách Diệp Chân Cường trên tay Diệp Chân vẫn không chút sút mẻ.

Lúc này cường khí hộ thể của Diệp Chân đập gia bảy tầng, lực phòng ngự tăng lên đâu chỉ gấp mười lần.

Thạch Hà Nhất Quái Diêm Sơn, Vô Ảnh Thủ Hoàng Kỳ, Khoái Kiếm Tào Bất Phàm, thần sắc đều nghiêm túc lên, Diệp Chân này không đơn giản.

Xa Thiết Quân đã gặp, còn nháo như vậy nữa, Xa gia bọn hắn bán sạch cũng không xử lý được chuyện này a.

- Hai vị, nên lên đường rồi?

- Diệp thiếu hiệp, trên tay người khăng định tu luyện công phu đặc thù gì phải không? Người khăng định lấy công phu trên tay nổi danh. Lợi hại, Xa mỗ bội phục! Tạ thiếu hiệp, người nói có phải không, Diệp thiếu hiệp khăng định tu luyện công phu đặc thù gì đó!

Dăm ba câu, Xa Thiết Quân liền cứng rắn cho Tạ Thiệu một nấc thang, để Tạ Thiệu mặt đỏ bừng cuối cùng đã có bậc thang đi xuống, có chút ngượng ngùng buông lỏng tay ra.

- Ân... Nói lỏng tay sao? Tạ huynh, nếu người không buông tay, ta còn tưởng rằng người có chút yêu thích đặc thù nào đó chứ, ta đối với thỏ gia là một chút hứng thú cũng không có, thật đáng sợ!

Vừa nói, Diệp Chân vừa từ vòng tay trữ vật lấy ra một vò nước, ra vẻ buồn nôn rửa tay.

Sắc mặt của Tạ Thiệu vừa mới hòa hoãn, xoát một cái liền đỏ đến cổ.

- Người... Người nói ai là thỏ gia, có gan người nói lại cho ta nghe!

- Thế nào, dám làm không dám nhận...

Diệp Chân nói làm Tạ Thiệu tức giận đến bốc khói, nếu không phải Xa Thiết Quân ngăn cản, thiếu chút nữa liền đánh nhau.

Đệ tử của Ly Thủy Tông, Diệp Chân vốn cực kỳ chán ghét, chớ nói chi là loại người âm hiểm như Tạ Thiệu.

- Hừ, lần này coi như vận khí của người tốt, trên tay có công phu đặc thù....

Tạ Thiệu lần nữa cho mình một nấc thang.

- Công phu đặc thù?

Diệp Chân cười ha ha, cũng không giải thích!

Trải qua nhiều lần phong ba, Xa gia mời tới đội ngũ thanh lý khoáng mạch, rốt cục xuất phát.

Có điều, đội ngũ thanh lý khoáng mạch này, không chỉ đám người được mời như Diệp Chân, Xa gia cũng có rất nhiều cao thủ đi theo.

Xa Thiết Quân, con trai trưởng Xa Viễn, còn có hai tên trưởng lão Dẫn Linh cảnh của Xa gia, cộng thêm gần trăm hộ vệ, tu vi từ Luyện Huyết cảnh đến Chân Nguyên cảnh đều có.

Đội ngũ hơn trăm người, từ Thạch Hà thành xuất phát, theo đường hầm trong mỏ tiến vào Âm Sơn sơn mạch.

Đường núi khó đi, may mà trong đường hầm này đã đi vài thập niên, Yêu thú cơ hồ tuyệt tích, ngay cả Hung thú cũng cực kỳ hiếm thấy, ngày đầu tiên an toàn vô sự, hầu như không cần đám người Diệp Chân xuất lực.

Sau khi cắm trại một đêm ở trong đường hầm bỏ hoang, ngày thứ hai, đội ngũ lên đường lần nữa.

- Cẩn thận một chút, từ giờ trở đi, sẽ tiến vào mỏ tử đồng của Xa gia, bởi vì là khoáng mạch mới mở không lâu, thường có Yêu thú qua lại.

Có điều, Xa Thiết Quân nhắc nhở cũng vền vẹn chỉ là nhắc nhở, dù sao con đường này bọn hắn đi gần trăm lần, cho dù có Yêu thú qua lại, cũng không có quá nhiều uy hiếp.

Trừ lúc đối phó địch nhân không nói, tính tình của Diệp Chân vẫn có chút hiền hoà, thấy thuận mắt, đều có thể tới cùng một chỗ.

Một đường đi đến, Diệp Chân cùng khoái kiếm Tào Bất Phàm, Khai Sơn Tông Cao Hùng đi cùng một chỗ, nhất là cùng khoái kiếm Tào Bất Phàm lăn lộn giang hồ đã lâu nói chuyện tào lao, kiến thức của Diệp Chân lần nữa tăng lên không ít.

Sau lưng võ giả không có tông môn cường đại chống đỡ, muốn lăn lộn ở trên giang hồ, so với trong tưởng tượng thì gian nan hơn nhiều lắm.

Đừng nhìn từng người uống chén lớn ăn thịt to, trải qua cực kỳ tiêu sái, nhưng mà một năm hơn phân nửa thời gian, là dùng để kiếm bạc, trải qua thời gian liếm huyết trên lưỡi đao.

Như khoái kiếm Tào Bất Phàm, bây giờ đã hơn bốn mươi tuổi.

Trên giang hồ vào Nam ra Bắc phấn đấu gần ba mươi năm, Tào Bất Phàm ở năm năm trước, mới đột phá đến Dẫn Linh cảnh, tiền kiếm được mới tăng lên mấy bạc.

Như sinh ý của Xa gia, tiền thù lao là ba vạn lượng bạc.

Ba vạn lượng bạc rất nhiều, đủ để một người bình thường sinh hoạt xa xỉ cả đời, nhưng đối với Dẫn Linh cảnh mà nói, ngay cả nửa tờ bí tịch cũng mua không được.

Lúc võ giả Dẫn Linh cảnh tu luyện, sử dụng Linh Tinh mới có hiệu quả tốt nhất.

Nhưng mà, cho dù là Linh Tinh hạ phẩm đẳng cấp thấp nhất, một viên cũng phải ngàn lượng hoàng kim, vạn lượng bạch ngân. Hơn nữa, đó còn là giá thu mua. Tán tu như Tào Bất Phàm, muốn mua được mấy viên Linh Tinh hạ phẩm, ít nhất cũng phải trên giá ba thành.

Ba vạn lượng bạc, cũng chính là hai viên Linh Tinh hạ phẩm.

Có điều, Linh Tinh hạ phẩm là xa xỉ phẩm, Tào Bất Phàm còn không nỡ dùng, tán tu như Tào Bất Phàm, thứ cần thiết nhất, là công pháp bí tịch.

Bạn hẳn có được công pháp bí tịch, ngoại trừ giết người cướp của ra, thì phải đi một ít sà đấu giá bí ẩn tham gia đấu giá.

Một quyển công pháp bí tịch Nhân giai thượng phẩm bình thường, có thể dễ dàng bán ra trên ba mươi vạn lượng bạc. Nếu một ít công pháp bí tịch đặc thù uy lực mạnh mẽ, bán ra năm sáu mươi vạn cũng không nói chơi.

Ba vạn lượng bạc này, cũng chỉ là số lẻ của một quyển bí tịch Nhân giai thượng phẩm.

Đủ loại tao ngộ, nghe mà Diệp Chân cảm thán.

Thời gian của tán tu, trôi qua thật rất gian nan.

Tại Tề Vân Tông, một quyển công pháp Nhân giai thượng phẩm tốt nhất, cũng chỉ bảy tám ngàn điểm cống hiến, đổi thành bạc, chỉ bảy tám vạn.

Hơn nữa, Xa gia ban bố nhiệm vụ giống nhau, thân phận khác biệt, trả thù lao cũng ngày đêm khác biệt.

Tán tu như Tào Bất Phàm, chỉ có ba vạn lượng bạc thù lao.

Mà Diệp Chân hoàn thành nhiệm vụ tông môn này, lấy được là năm ngàn điểm cống hiến, chẳng khác gì là năm vạn lượng bạc, thù lao cao gấp đôi.

- Ai, tán tu khó! Người xem ta, còn có Hồng Y Tôn Giả, bao gồm cả Thạch Hà Nhất Quái, đều đau khổ phấn đấu hơn mấy chục năm, mới miễn cưỡng bước vào Dẫn Linh cảnh.

- Vốn tưởng rằng bước vào Dẫn Linh cảnh sẽ có cải biến, nhưng bây giờ mới phát hiện, bước vào Dẫn Linh cảnh, nhu cầu tu luyện càng lớn, thời gian càng khó trôi qua! Mà những đệ tử tông môn như các người...

Diệp Chân im lặng.

Hoàn toàn chính xác, trong Tề Vân Tông, những lão chấp sự bốn mươi năm mươi tuổi, tu vi tiến bộ chậm rãi kia, thời gian trôi qua thoải mái hơn đám người Tào Bất Phàm rất nhiều.

Hơn nữa, chỉ cần làm việc cho tông môn, liền được cung cấp đan dược liên tục không ngừng, tu vi luôn có thể chậm chạp mà kiên định tăng lên.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người có chút im lặng.

Ngay cả Hồng Y Tôn Giả không quá hợp bầy, thần sắc cũng có chút bất đắc dĩ.

Đột nhiên, trên đường đi một mực phân thần lắng nghe, sắc mặt của Diệp Chân biến đổi, hét to.

Truyện- -được biên tập tại iread.vn--- Ngừng, nhanh dừng bước!

- Diệp thiếu hiệp, có chuyện gì vậy?

Toàn bộ đội ngũ dừng lại, Xa Thiết Quân vội vàng chạy tới.

- Xa tộc trưởng, ta cảm giác được, trong rừng cây phía trước rất nguy hiểm, rất có thể có đại lượng Yêu thú qua lại, chúng ta thay đổi tuyến đường đi?

Diệp Chân đề nghị.

Xa Thiết Quân ngăn người.

- Diệp thiếu hiệp, người nói đùa sao? Rừng cây này chúng ta đi qua hơn trăm lần, thật có Yêu thú qua lại, nhưng chỉ là mấy Yêu thú Nhân giai thượng phẩm mà thôi. Bằng thực lực của đội ngũ chúng ta, còn không phải dễ như trở bàn tay!

- Thật sao? Có điều, Xa tộc trưởng, người tốt nhất nên nghe ta, đi đường vòng, rừng cây này, quá nguy hiểm!

Sắc mặt của Diệp Chân rất trịnh trọng, không có chút đùa giỡn.

- Đường vòng?

Xa Thiết Quân ngược nghị.

Thạch Hà Nhất Quái Diêm Sơn đi ở phía trước nhường mào, không khỏi la rầy Diệp Chân.

- Tiểu tử, người biết ở trong núi rừng tự tiện thay đổi tuyến đường sẽ nguy hiểm cỡ nào không? Huống hồ con đường này, người đi qua mấy lần, lão phu lại đi qua mấy lần? Lão phu hộ tống người Xa gia đi vài chục lần, đều rất an toàn, người lần đầu tiên tới, lại nói có nguy hiểm? Người trẻ tuổi, muốn biểu hiện là tốt, nhưng tuyệt đối không thể nói bậy!

- Diêm lão tiên bối, ta nói là sự thực!

- Sự thực? Tất cả mọi người ở chỗ này, sao người thấy được trong rừng cây có đại lượng Yêu thú, người đã tới, người quan sát qua? Người

làm sao mà biết được?

Diêm Sơn chất vấn Diệp Chân.

- Trực giác...

Vấn đề này, Diệp Chân thật đúng là khó trả lời, bí mật hẳn có thể lắng nghe thú ngữ, là tuyệt đối không thể tiết lộ.

- Ha ha ha ha...

Tạ Thiệu chỉ vào mũi Diệp Chân cười ha hả.

- Còn trực giác! Ta nói Diệp Chân, cường giả Dẫn Linh cảnh như chúng ta, Linh giác cũng không cảm giác được cái gì, người còn nói trực giác? Người nói cho ta biết, trực giác là cái đồ chơi gì?

- Chẳng lẽ đệ tử của Tề Vân Tông các người, đều là loại ba hoa như người sao?

- Hừ, chưa đủ lông đủ cánh, còn theo chúng ta nói trực giác?

Hồng Y Tôn Giả cũng gia nhập đội ngũ cười nhạo Diệp Chân!

- Diệp Chân, nếu người sợ chết không dám vào, thì canh giữ ở ngoài bìa rừng, chờ chúng ta an toàn thông qua, tiểu quỷ như người lại vào là được! Yên tâm, chúng ta sẽ không khinh bỉ người nhất gan.

Có cơ hội nhục nhã Diệp Chân, Tạ Thiệu rất vui vẻ.

- Diệp thiếu hiệp, con đường này, thực sự rất an toàn, chúng ta đi qua nhiều chuyến, nếu không người đi ở giữa?

Xa Thiết Quân rất chiếu cố Diệp Chân.

Ngay cả Tào Bất Phàm có giao hảo với Diệp Chân, cũng khuyên Diệp Chân.

Nhưng vấn đề Diệp Chân nói, căn bản không ai tin!

- Các người đã không tin, vậy thì đi thôi...

- Đi!

Theo Xa Thiết Quân vung tay lên, đội ngũ hơn trăm người xếp thành hàng dài, đi về phía rừng nhỏ kia.

- Ta đã nhắc nhở các người, xảy ra chuyện gì, cũng trách không được ta....

Diệp Chân thầm thở dài một tiếng.

Đội ngũ dài hơn ba mươi thước, rất nhanh liền đi vào khu rừng nhỏ, trong rừng cây, yên tĩnh im ắng, không có bất kỳ biến cố gì.

- Diệp Chân, mở to mắt của người ra nhìn xem, nơi nào có Yêu thú, còn lượng lớn Yêu thú? Nơi này có sao? Xin nhờ, người muốn ra danh tiếng, cũng tìm lý do đáng tin cậy một chút có được hay không...

Sàn sạt... Sa sa sa...

Tạ Thiệu còn chưa nói xong, tiếng xào xạc giống như hạt mưa vang lên, sắc mặt của Xa Thiết Quân đột nhiên biến đổi, quát lên:

- Nghe được không, đây là âm thanh gì?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Lời Vàng Ngọc

- Nghe được không, đây là âm thanh gì?

Cơ hồ ngay khi lời của Xa Thiết Quân vang lên, âm thanh xuy xuy xùy kia lại vang lên.

- Hồ Ban Phi Dực!

- A... là Hồ Ban Phi Dực Xà!

- Độc!

- Cứu mạng, ta trúng độc!

Cơ hồ là trong chốc lát, tiếng kêu thảm thiết, tiếng kinh hô ở trong đội ngũ hơn trăm người vang thành một mảnh. Phóng tầm mắt nhìn tới, khắp nơi đều là phi xà từ trong rừng cây lao tới.

- Lui, mau lui lại, mau lui ra rừng cây này!

- Bị bao vây, lui không được, giết!

- Giết!

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết, kiếm quang, đao quang, quyền phong, tiếng kêu ré của Hồ Ban Phi Dực Xà vang thành một mảnh, Diệp Chân cũng không chút do dự gia nhập trận đại chiến này.

Truy Tinh Bộ bước ra, tránh né Hồ Ban Phi Dực Xà phun nọc độc, Thiên Tinh Kiếm phụt lên kiếm cương, mỗi một kiếm xuống, đều có một con Hồ Ban Phi Dực Xà bị Diệp Chân chém thành hai đoạn.

Có điều, số lượng Hồ Ban Phi Dực Xà quá nhiều, cho dù những võ giả ở đây toàn lực ra tay, cũng không phải một lát có thể giết hết.

Hơn nữa, nọc độc của Hồ Ban Phi Dực Xà vô cùng hung mãnh, người bị phun trúng, không quá mười tức, toàn thân sẽ đen nhánh, độc phát mà chết.

Hồ Ban Phi Dực Xà, là một loại Yêu thú Nhân giai trung phẩm, nhưng mà trình độ khủng bố, không thấp hơn Yêu thú Nhân giai thượng phẩm chút nào.

Ngoại trừ độc rắn khủng bố, quan trọng nhất là, Hồ Ban Phi Dực Xà là một loại Yêu thú sinh hoạt bầy đàn, vừa xuất hiện, chính là cả đàn.

Một tộc đàn, ít nhất cũng có một hai trăm con, bầy Hồ Ban Phi Dực Xà lớn một chút, số lượng có thể dễ dàng đột phá đến ba trăm.

Hồ Ban Phi Dực Xà từ bốn phương tám hướng vây công đội ngũ này, chính là một bầy Hồ Ban Phi Dực Xà số lượng vượt qua ba trăm con.

Ba trăm con Hồ Ban Phi Dực Xà đồng thời phun nọc độc là cái khái niệm gì?

Cái kia cơ hồ không khác công kích bao trùm, ngay cả Dẫn Linh cảnh trung kỳ như Thạch Hà Nhất Quái Diêm Sơn cũng trốn không thoát.

May mắn chính là, số lượng Hồ Ban Phi Dực Xà nhiều hơn nữa, chung quy cũng chỉ là Yêu thú Nhân giai trung phẩm mà thôi, võ giả Chân Nguyên cảnh tứ ngũ trọng và võ giả Dẫn Linh cảnh, có thể dễ dàng miêu sát.

Nhưng tuy vậy, giết sạch ba trăm con Hồ Ban Phi Dực Xà này, cũng phải mất một phút thời gian.

Một phút sau, trong đội ngũ võ giả, nhất là tộc nhân Xa gia, đã ngã xuống gần nửa, tử thương thảm trọng.

Đội ngũ vốn hơn trăm người, bây giờ có thể đứng, đã không tới sáu mươi người.

Chết nhiều nhất, là tộc nhân Xa gia.

Ngay cả Xa Thiết Quân tổn giá cao mời tới đám võ giả này, cũng có tổn thương.

Nhất là Thạch Hà Nhất Quái Diêm Sơn đi ở phía trước, thời điểm bày răn đánh tới, ít nhất có hơn ba mươi con Hồ Ban Phi Dực Xà vây công hấn.

Cánh tay trái bị một con Hồ Ban Phi Dực Xà cắn trúng, đã đen nhánh sưng to, cũng coi như hấn may mắn, có tu vi Dẫn Linh cảnh, lại có linh đan giải độc, có thể ngăn chặn độc răn, bằng không, lúc này cũng phải xong đời.

Sắc mặt của Tạ Thiệu cũng trắng bệch, trên đùi bị cắn một phát. Bất quá hấn phản ứng rất nhanh, thời điểm bị cắn trúng, liền chém xuống một kiếm, gọt bay cả răn lẫn thịt, nên không trúng độc.

Nhưng cái đùi chảy máu tươi đầm đìa, cực kỳ thống khổ.

- Nhanh, nhanh, Sơn nhi còn thở, mau tới cứu hấn!

Lục trưởng lão của Xa gia kêu to, xem ra, võ giả trúng độc mà hấn ôm kia, hấn là con của hấn.

Sắc mặt của Xa Thiết Quân tái nhợt, nhiều tộc nhân tử thương như vậy, để hấn có chút khó có thể tiếp nhận, nghe được tiếng hô của trưởng lão

nhà mình, vội vàng chạy nhanh qua.

Vừa xem xét, sắc mặt không khỏi có chút đau thương.

Chất độc đã lan tràn đến toàn thân, căn bản hết thuốc chữa.

- Lục đệ, Sơn nhi, Sơn nhi đã đi...

- Sơn nhi, Sơn nhi, ta chỉ có một đứa con...

Lục trưởng lão khàn giọng gào lên đau đớn.

Trong nháy mắt tiếp theo, Lục trưởng lão lão lệ giàn giụa mạnh mẽ ngã đầu, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Diệp Chân, rống lên.

- Vì cái gì, nơi này có bầy Hồ Ban Phi Dực Xà, vì sao người không nói sớm, vì cái gì?

Vẻ mặt của Diệp Chân trầm xuống.

- Lúc trước ta nói đi đường vòng, người điếc sao?

- Ta nói nơi này có Yêu thú, các người ai tin?

- Ta cũng không phải thần tiên, làm sao biết nơi này có giấu Hồ Ban Phi Dực Xà?

- Nể tình người mất con thống khổ, chuyện này, ta không so đo với người!

Nhiều người chết thảm như vậy, Diệp Chân cũng có chút thương cảm, chuyện này sẽ làm bao nhiêu gia đình đau khổ. Thế nhưng vừa rồi lúc hăng hăng nghe, cũng chỉ nghe được mấy thú nhỏ nói trong rừng cây có đại lượng Yêu thú, phải trốn tránh, cũng không biết là Hồ Ban Phi Dực Xà.

Nếu biết là bầy Hồ Ban Phi Dực Xà, Diệp Chân liều chết cũng phải ngăn cản mọi người đi vào.

Diệp Chân nói, làm Lục trưởng lão khẽ giật mình, ánh mắt phần nộ nhìn chăm chăm Thạch Hà Nhất Quái Diêm Sơn đang bận trị thương kia.

Thạch Hà Nhất Quái Diêm Sơn giật nảy mình, mặt mũi đỏ lên, vội tránh đi ánh mắt của Lục trưởng lão. Không chỉ Diêm Sơn, Tạ Thiệu đau đến nhe răng toét miệng, cũng có chút chột dạ cúi đầu.

Khuôn mặt đỏ như lửa đốt, hận không thể tìm một cái động chui vào.

Vừa rồi bọn hắn còn trắng trợn chất vấn cười nhạo Diệp Chân, lúc này, đội ngũ thanh lý của Xa gia liền bị trọng thương.

Mặt mũi mất sạch.

- Diệp thiếu hiệp, là lão phu hoa mắt ù tai, không có nghe lời vàng ngọc của người, dẫn đến tử thương nhiều tộc nhân như vậy! Ta rất hối hận...

Ba!

Bi thương hối hận, Xa Thiết Quân cho mình một cái tát vang dội, tát đến khóe miệng chảy xuống máu tươi.

Tiếng bạt tai vang lên, Thạch Hà Nhất Quái Diêm Sơn, Tạ Thiệu, còn có võ giả vừa rồi nghi vấn Diệp Chân, khóe miệng đều co quắp, phảng phất như bị cái tát kia quất lên mặt mình.

Một lần Yêu thú tập kích, để tộc nhân Xa gia hao tổn hơn bốn mươi người, trong đó phần lớn người, đều giống như nhi tử Xa Sơn của Lục trưởng lão, độc phát thân vong, thuần túy bị Hồ Ban Phi Dực Xà giết chết rất ít.

Xa Thiết Quân phân ra mười tên tộc nhân vận chuyển thi thể tộc nhân về, nhân số của đội ngũ trực tiếp thu nhỏ lại một nửa, ở trong không khí nặng nề, lần nữa lên đường.

Lần nữa đi tới, ý kiến của Diệp Chân được coi trọng trước nay chưa có, mỗi khi Xa Thiết Quân trưng cầu ý kiến của Diệp Chân, Tạ Thiệu cùng Thạch Hà Nhất Quái Diêm Sơn đều cực kỳ xấu hổ.

Nhất là Thạch Hà Nhất Quái Diêm Sơn, được Xa gia thuê vài chục lần, lần này xuất hiện thương vong nhiều như thế, hẳn cũng có trách nhiệm rất lớn, càng không có chút thể diện nào.

Có điều, từ đó về sau, bày đàn Yêu thú như Hồ Ban Phi Dực Xà lại không còn xuất hiện. Yêu thú Nhân giai thượng phẩm thậm chí Địa giai hạ phẩm thì đụng qua ba bốn lần, nhưng số lượng không nhiều, có thể nhẹ nhõm ứng phó.

Diệp Chân cũng không có gốc đến thời thời khắc khắc báo động cho bọn hắn biết phía trước có Yêu thú, nếu Diệp Chân có thể nhiều lần báo động phía trước có Yêu thú, như vậy nói không chừng sẽ đưa tới cho mình rất nhiều phiền toái.

Chỉ cần không phải quá nguy hiểm, Diệp Chân sẽ không nhắc nhở. Nhiều lắm là để những võ giả kia luống cuống tay chân một chút mà thôi.

Trên đường đi, Tạ Thiệu một mực nhắm vào Diệp Chân, cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Giữa trưa ngày thứ hai, cuối cùng đoàn người đã tới khoáng mạch của Xa gia, sau khi hơi nghỉ ngơi, ăn cơm qua loa, liền bắt đầu thanh lý khoáng mạch.

- Mỏ tử đồng này, chúng ta tổng cộng khai thác ra ba đường hầm, có điều, trong ba đường hầm đều có thông đạo liên kết. Bởi vì đã chết mấy thợ

mỏ, mùi máu tươi đưa tới không ít Yêu thú.

- Nửa tháng trước lúc rút lui, đoán chừng Yêu thú đi vào sẽ có sáu bảy mươi con, vượt qua một nửa là Yêu thú Địa giai hạ phẩm, đây cũng là nguyên nhân mời các người tới.

- Trong đường hầm nhỏ hẹp, quá nhiều người cũng không thi triển được, ý nghĩ của ta là, hai vị tộc lão của Xa gia chúng ta gia nhập các người, tập hợp thành chín người, sau đó chia làm ba tổ, mỗi tổ ba người, mỗi tổ thanh lý một đường hầm trong mỏ.

- Ta thì dẫn tộc nhân trông coi ba lối ra, đề phòng có Yêu thú chạy ra, hoặc có Yêu thú mới giết vào. Mặt khác, còn phải đốt hương liệu, ngăn chặn mùi máu tươi khi các người giết Yêu thú tràn ra.

Nói xong, ánh mắt của Xa Thiết Quân nhìn về phía Diệp Chân.

N.guồn: i.rea.d.vn- Diệp thiếu hiệp, người thấy ý kiến của ta như thế nào?

- Rất tốt!

Xa Thiết Quân an bài, rất chu đáo.

- Vậy phân tổ thì chia như thế nào?

Tào Bất Phàm hỏi.

- Ba lão gia hỏa chúng ta đến dẫn đầu đi?

Thạch Hà Nhất Quái Diêm Sơn chỉ Hồng Y Tôn Giả, khoái kiếm Tào Bất Phàm nói.

Khoái kiếm Tào Bất Phàm vừa mới gạt đầu, Diêm Sơn cùng Hồng Y Tôn Giả liền động, một người lôi đi một vị trưởng lão Xa gia, kéo vào đội

của mình.

- Ta kéo một người lớn, lại mang một thanh niên, Tạ Thiệu Tạ thiếu hiệp, đi theo đội của lão phu vào, được không?

- Rất vinh hạnh.

Hai vị trưởng lão của Xa gia đều là Dẫn Linh cảnh trung kỳ, lại thêm một Dẫn Linh cảnh trung kỳ Diêm Sơn, đi theo đám bọn hã, cường cường liên hợp, bớt việc lại an toàn, ai không cam tâm tình nguyện.

Hồng Y Tôn Giả cũng trực tiếp dụ đi Vô Ảnh Thủ Hoàng Kỳ, trong nháy mắt chỉ còn lại khoái kiếm Tào Bất Phàm đang ngăn người.

Chỉ chớp mắt, cường giả đều bị Diêm Sơn và Hồng Y Tôn Giả chọn hết.

Chỉ còn lại Diệp Chân cùng Khai Sơn Tông Thiết Chương Cao Hùng.

Rất hiển nhiên, Diêm Sơn và Hồng Y Tôn Giả chương mắt thực lực của Diệp Chân cùng Cao Hùng, nhanh tay đoạt hết người, sợ thu Diệp Chân và Cao Hùng vào tổ sẽ kéo chân sau của bọn họ.

Dù sao, đối phó Yêu thú, dựa vào là thực lực liều mạng, thực lực mới là vương đạo.

- Đã như vậy, Diệp thiếu hiệp, Cao đại hiệp, ba người chúng ta một tổ?

Khoái kiếm Tào Bất Phàm có chút buồn bực, rất bất mãn với hành vi cướp người của Diêm Sơn cùng Hồng Y Tôn Giả.

Diệp Chân tự nhiên là không có vấn đề, chiến lực của mình như thế nào hã rõ ràng, cho nên không đáng kể, nhưng Thiết Chương Cao Hùng lại buồn bực.

Bị chọn thừa không nói, còn phải cùng một tổ với Diệp Chân, thực lực chỉ có Chân Nguyên tứ trọng, rất không cam tâm tình nguyện.

Sự tình liêm huyết trên lưỡi đao này, có đôi khi, thực lực của đồng đội có thể quyết định sinh tử của người.

Ở thời khắc mấu chốt không chỉ không giúp được người, ngược lại còn thường xuyên cần người chiếu cố, tuyệt đối không phải chuyện tốt gì.

Ở trong mắt Cao Hùng, Diệp Chân chính là đồng đội heo.

Nhất là thực lực của hắn cũng không cao, bởi vì chỉ gia nhập một môn phái nhỏ, hơn ba mươi tuổi, tu vi mới vừa bước vào Dẫn Linh cảnh mà thôi.

- Thực lực của tổ chúng ta...

Cao Hùng nhíu mày, hai Dẫn Linh cảnh sơ kỳ mang một Chân Nguyên tứ trọng, hai chi đội ngũ khác tất cả đều là Dẫn Linh cảnh không nói, đội ngũ của Diêm Sơn càng có hai Dẫn Linh cảnh trung kỳ, thực lực này, chênh lệch quá lớn.

Có điều, Cao Hùng nói lại không ai để ý tới.

Sự tình liêm máu trên lưỡi đao, ai cũng không muốn thay đổi đồng đội để cho thực lực của đội ngũ mình yếu đi.

Bởi vì nếu không cẩn thận đổi đi, có lẽ chính là cơ hội sống sót của mình.

- A, Diệp Chân là cao đồ của Tề Vân Tông, có Diệp Chân, Cao Hùng người sợ cái gì?

Tạ Thiệu không buông tha cơ hội trào phúng Diệp Chân chút nào.

- Cao đại hiệp, người xem...

Vẻ mặt của Xa Thiết Quân ngượng nghịu.

- Chỉ có thể như vậy...

Cao Hùng cũng phìền muộn.

- Vạy vào quặng mỏ?

- Được!

Diệp Chân lên tiếng, đột nhiên đoạt trước, bước vào đường hầm phía bên phải.

- Lão Tào, chúng ta chọn đường hầm này thanh lý?

- Được!

Khoái kiếm Tào Bất Phàm gọi Thiết Chưởng Cao Hùng một tiếng, người này có chút không quá tình nguyện bước vào đường hầm bên phải.

Khóe miệng của Diệp Chân lại hiện lên một tia giáo hoạt!

Người nào chịu thiệt, người nào chiếm tiện nghi còn chưa nhất định đâu!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Quặng Mỏ Có Bảo?

Trong hang mỏ đen như mực, mặc dù nói sau khi tu vi của võ giả bước vào Chân Nguyên cảnh, đã có năng lực nhìn cảnh ban đêm ở trình độ nhất định, nhưng trong hang mỏ không có bất kỳ nguồn sáng, thì vẫn cần bó đuốc soi sáng.

Diệp Chân, Tào Bất Phàm, Thiết Chương Cao Hùng bước vào quặng mỏ phía bên phải mấy chục tấc, âm thanh quát lớn, chém chém giết giết liên vang lên.

Thanh âm lạnh lạnh của Hồng Y Tôn Giả cực kỳ chói tai, loáng thoáng, nhóm Tạ Thiệu bước vào quặng mỏ ở giữa, cũng có tiếng kinh hô truyền ra.

Một đường xâm nhập, mấy trăm tấc sau, hai hang mỏ khác đều tao ngộ hai ba lần Yêu thú, thậm chí truyền ra âm thanh có người bị thương, nhưng chỗ quặng mỏ của ba người Diệp Chân, lại ngay cả một cái bóng Yêu thú cũng không nhìn thấy.

- Việc lạ, bọn hăn đều giết hăng hái như vậy, bên chúng ta lại không có động tĩnh gì?

Thiết Chương Cao Hùng buồn bực nói.

- Đây là chuyện tốt mà, như thế nào, người còn không vui?

Vừa nói, Tào Bất Phàm vô tình hay cố ý nhìn lướt qua Diệp Chân, vừa rồi Diệp Chân vượt lên trước chọn lựa quặng mỏ, hăn liền ý thức được cái

gì đó, không nghĩ tới, lại là thực sự.

- Là vận khí của chúng ta tốt!

Diệp Chân cười cười.

Có điều, lần này lựa chọn, cũng không phải Diệp Chân lắng nghe thú ngữ biết, mà là hẩn cẩn thận quan sát.

Trong hầm mỏ, các loại bò sát như chuột rắn kiến là thường thấy nhất.

Hôm nay sau khi đến, dừng lại ở trước ba quặng mỏ nửa canh giờ, trong vòng nửa canh giờ, chỉ có trong quặng mỏ phía bên phải chạy ra sáu con chuột, một con rắn nhỏ.

Hai quặng mỏ khác, kiến cũng không thấy một con.

Diệp Chân liền phán đoán, Yêu thú trong hầm mỏ phía bên phải này hẳn là ít nhất, nên vượt lên trước lựa chọn!

Đột nhiên, gió tanh đánh tới, ba cặp mắt xanh mơn mớn từ chỗ sâu trong quặng mỏ nhào ra.

- Cẩn thận, là Yêu thú Nhân giai thượng phẩm Ứng Thân Quỷ Kiếm Miêu, chiến lược của gia hỏa này thẳng bức Yêu thú Địa giai hạ phẩm, một người đối phó một con, Diệp Chân người trước chống đỡ một chút!

Quát chói tai một tiếng, Tào Bất Phàm cùng Thiết Chương Cao Hùng liền lao ra nghênh đón.

- Được!

Truy Tinh Bộ nhanh như tia chớp bước ra, Thiên Tinh Kiếm giương lên, đâm ra, kiếm cương nhoáng một cái, như vạn đóa hoa nở rộ.

Hàn Viên kiếm pháp Hàn Viên Loạn Chiến!

Xuy xuy xùy!

Trong nháy mắt, gương mặt quý của Ứng Thân Quý Kiếm Miêu đánh về phía Diệp Chân trở nên máu thịt be bét, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra liền chết.

Miếu sát!

Có điều, chuyện này rất bình thường!

Bởi vì Thận Long Châu, Chân Nguyên của Diệp Chân rất tinh thuần. Thậm chí Chân Nguyên ngũ trọng đỉnh phong, Chân Nguyên cũng không tinh thuần bằng Diệp Chân.

Loại tình huống này, tu vi Chân Nguyên tứ trọng hậu kỳ của Diệp Chân, hoàn toàn có thể so sánh Chân Nguyên ngũ trọng hậu kỳ thậm chí là đỉnh phong.

Nếu như phải tìm khác biệt, cái kia chính là tổng sản lượng Chân Nguyên, so với Chân Nguyên ngũ trọng hậu kỳ thì ít hơn rất nhiều.

Loại tình huống này, lại thêm Thiên Tinh Kiếm, coi như Diệp Chân không sử dụng Hàn Viên kiếm pháp, chiến lược cũng đuổi sát Dẫn Linh cảnh sơ kỳ, chớ nói chi là vận dụng Hàn Viên kiếm pháp.

Một kiếm miếu sát Nhân giai thượng phẩm Ứng Thân Quý Kiếm Miêu, Diệp Chân thu kiếm mà đứng, nhìn thấy Tào Bất Phàm cùng Cao Hùng chiến đấu với Yêu thú.

Công phu trên tay của Cao Hùng xác thực rất cao, quyền cương có thể ly thể gần hai trượng, mỗi một quyền đi qua, đều đánh cho Ứng Thân Quý Kiếm Miêu liên tục gào thét, thủ thắng chỉ là về vấn đề thời gian.

Để Diệp Chân động dung chính là khoái kiếm của Tào Bất Phàm.

Đâm ra một kiếm, mới nhìn không phải quá nhanh, nhưng trên thực tế, lại nhanh đến cực điểm.

Nhanh đến kiếm quang hóa thành huyễn ảnh, lúc đầu kiếm cương trượng sáu, đâm một cái, hóa thành một đường thẳng, phảng phất như trường kiếm dài hơn mười thước.

Chỉ hai tức, Tào Bất Phàm liền đâm Ứng Thân Quỷ Kiếm Miêu trên trăm kiếm.

Kiếm quang như lôi đình thu lại, Ứng Thân Quỷ Kiếm Miêu lập tức ngã xuống đất chết đi.

Xử lý xong mục tiêu của mình, Tào Bất Phàm vội vàng quay đầu nhìn về phía Diệp Chân, đến khi nhìn thấy Diệp Chân chấp tay mà đứng, ánh mắt không khỏi cả kinh.

Tốc độ Diệp Chân giết chết Yêu thú, vậy mà còn nhanh hơn hẳn.

Mười mấy tức sau, Thiết Chưởng Cao Hùng xử lý xong Yêu thú kia cũng vô cùng ngạc nhiên.

Hắn còn nghĩ phải giúp Diệp Chân một tay, không nghĩ tới cuối cùng, là hắn giết chậm nhất, ý nghĩ lúc mới vừa vào quặng mỏ liền đổi mới, đương nhiên, giết mình là không tránh khỏi.

Có điều, theo từng bước xâm nhập, đụng phải Yêu thú càng ngày càng nhiều, Thiết Chưởng Cao Hùng giết mình càng ngày càng đậm.

Bởi vì mỗi một lần, tốc độ giết yêu của Diệp Chân đều nhanh nhất, hơn nữa còn cực kỳ nhẹ nhõm, khí định thần nhàn, ngược lại là hắn, một mỗi đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc.

Càng đi sâu vào quặng mỏ, Yêu thú càng nhiều.

Chỗ quặng mỏ của đám người Diệp Chân cũng tạm được, mỗi lần tiến lên mấy trăm mét, mới có thể đụng phải một hai con Yêu thú, nhưng hai quặng mỏ khác, âm thanh hô quát chiến đấu cơ hồ không ngừng vang lên.

Nhưng dù như vậy, xâm nhập thanh lý quặng mỏ hơn nửa canh giờ, ba người Diệp Chân xử lý Yêu thú, tổng cộng cũng đạt tới bốn mươi con.

Tính cả hai bên quặng mỏ thỉnh thoảng sẽ thấy hài cốt Yêu thú bị Yêu thú cường đại ăn thịt, số lượng cơ hồ đạt tới sáu mươi.

Số lượng Yêu thú trong một hầm mỏ, liền vượt qua tổng số Yêu thú mà Xa Thiết Quân nói.

- Lão Tào, vấn đề này không thích hợp!

- Cho đến bây giờ, chúng ta giết chết Yêu thú Địa giai hạ phẩm, đã vượt qua mười lăm con, Nhân giai gần ba mươi con. Chỉ là mấy thi thể thợ mỏ tản ra mùi máu tươi, làm sao có thể đưa tới nhiều Yêu thú như vậy?

Đụng phải càng nhiều Yêu thú, Diệp Chân càng nghi hoặc.

- Đúng vậy, ta cũng cảm thấy không thích hợp.

Cao Hùng nói.

- Diệp Chân, ý của người là gì?

Tào Bất Phàm lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Quan niệm lãnh địa của Yêu thú đều rất mạnh, quan niệm lãnh địa của Yêu thú Địa giai càng mạnh hơn, nhiều chủng loại Yêu thú Địa giai tới trong hang mỏ như vậy, đừng nói là mấy thi thể thợ mỏ, ngay cả huyết nhục của cường giả Dẫn Linh cảnh, cũng không có lực hấp dẫn lớn như vậy.

Nghe vậy, con mắt của Tào Bất Phàm sáng ngời.

- Người là nói, chỗ sâu trong quặng mỏ, khả năng có thiên tài địa bảo gì hấp dẫn Yêu thú?

- Không sai!

Diệp Chân nhẹ gật đầu.

- Vậy ý của người là, Xa gia che giấu tình huống chân thật với chúng ta, là muốn hại chúng ta?

Truyện-- được- dịch tại iREAD.v-nThiết Chương Cao Hùng cau mày.

Diệp Chân lắc đầu.

- Khả năng này ngược lại không lớn, nếu Xa gia biết chính xác có bảo bối, chỉ sợ tuyệt đối sẽ không mời nhiều người như vậy. Hơn nữa, ta đoán chừng người Xa gia cũng không biết quặng mỏ hội tụ nhiều Yêu thú như vậy, những Yêu thú này, sợ là sau khi quặng mỏ xảy ra chuyện, bị bảo bối ở bên trong hấp dẫn tới.

- Bảo bối? Chúng ta một mực giết tới cùng, có phải có khả năng tìm được bảo bối hay không?

Ánh mắt của Tào Bất Phàm sáng ngời.

Diệp Chân nhẹ gật đầu.

- Vậy chúng ta nhanh lên, dẫn đầu đi vào!

- Thực chờ mong đấy. Bảo bối có khả năng hấp dẫn Yêu thú Địa giai hạ phẩm, khẳng định không đơn giản.

Tào Bất Phàm có chút mong đợi xoa xoa đôi bàn tay.

- Giết!

Có bảo bối kích lệ, tốc độ tiến lên của ba người lại nhanh hơn.

Có điều, để Diệp Chân sâu lo là một vấn đề khác.

Còn không có sát nhập chỗ sâu nhất của quặng mỏ, liền có Yêu thú Địa giai hạ phẩm. Ở cuối cùng có thể gặp Yêu thú đẳng cấp cao hơn không?

Huống hồ, trong hai hang mỏ khác, số lượng Yêu thú rõ ràng nhiều hơn bên này rất nhiều, thật có bảo bối, khả năng xuất hiện ở trong hai hang mỏ kia là lớn nhất.

Đấu chí của ba người tăng vọt, một đường giết yêu đi về phía trước.

Quý dị là, trong hai thông đạo khác truyền ra tiếng chém giết, lại càng ngày càng yếu.

Một lúc lâu sau, ba người Diệp Chân giết tới chỗ sâu nhất, sau khi xử lý hai Yêu thú Địa giai hạ phẩm, tìm một phen, lại không có cái gì.

Ngay cả Yêu đan cũng không có một viên.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, ba người có chút thất vọng chạy trở về, lúc đi ngang qua một giao lộ, Thiết Chương Cao Hùng tò mò đi tới, nhìn về phía thông đạo ở giữa.

- Hoắc, nơi này lại có một giao lộ, không biết bên bọn hản giết như thế nào?

Ầm!

Đột nhiên ở nơi giao lộ nổ vang một tiếng, một đoàn ánh sáng xanh xen lẫn một thân ảnh bay nhanh tới.

- Rống!

Tiếng hổ gầm chấn động tâm hồn cùng Linh lực màu xanh ngưng tụ thành phong nhận, từ cửa thông đạo đánh tới.

- Cần thận!

- Thanh Nguyên Tử Tình Hồ?

- Lui, mau lui lại, là Yêu thú Địa giai trung phẩm Thanh Nguyên Tử Tình Hồ!

Thời điểm Hồ ảnh vọt tới, Tào Bất Phàm khàn cả giọng rống lên.

- Yêu thú Địa giai trung phẩm?

Trong đầu Diệp Chân hoảng sợ.

Lúc trước Yêu thú Địa giai trung phẩm Ngân Tuyến Ma Điều Vương chiến lược khủng bố, Diệp Chân là rõ mồn một trước mắt, liều mạng với nó, ngay cả cường giả Hóa Linh cảnh như Sở Quân, cũng phải vứt bỏ một con mắt mới có thể toàn thân trở ra.

Mặc dù nói Ngân Tuyến Ma Điều Vương là Yêu thú Vương giả, về mặt chiến lược, Thanh Nguyên Tử Tình Hồ này là không bằng, nhưng chênh lệch cũng sẽ không quá nhiều.

Cơ hồ theo bản năng, Diệp Chân định lui về phía sau.

- Cứu mạng!

- Cứu ta!

Một âm thanh bởi vì kinh hãi tột độ mà khàn khàn, chính là bóng người ở dưới vô số phong nhận của Thanh Nguyên Tử Tình Hồ chạy ra hét

lên.

Thanh linh phong nhận của Thanh Nguyên Tử Tình Hồ không ngừng nổ tung, tràn ngập linh quang, thấy không rõ là ai.

Nguy cấp hơn là, lúc này cái đuôi của Thanh Nguyên Tử Tình Hồ dựng thẳng lên, Linh lực bắn ra bốn phía, phảng phất như một cây roi rút về phía thân ảnh này.

Mà bóng người cầu cứu kia, người ở trên không trung, căn bản không cách nào tránh né.

Nếu rút trúng, bóng người kia, cơ hồ là chắc chắn phải chết!

Nghe được tiếng kêu cứu, cơ hồ là bản năng, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm đồng thời xuất kiếm!

Hừ!

Đuôi hồ có linh quang bắn ra bốn phía, mang theo tiếng xé gió kinh khủng rút về phía thân ảnh kia, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hai đạo kiếm quang một trái một phải chém về phía đuôi hồ.

Ầm!

Hai đạo kiếm quang bị đuôi hồ đánh xơ xác, nhưng cũng thành công lưu lại miệng vết thương ở trên đuôi hồ, nhất là một kiếm kia của Diệp Chân, trực tiếp cắt một nửa đuôi hồ, để đuôi hồ kinh khủng kia mất đi tác dụng!

Hống hống hống!

Thanh Nguyên Tử Tình Hồ bị thương rống giận, như phát điên đánh tới.

Được một cơ hội thở dốc, bóng người từ thông đạo ở giữa trốn ra kia cuối cùng cũng thoát khốn.

- Tạ Thiệu? Là người?

Thấy rõ bóng người, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm đều ngăn ra.

Cơ hồ là đồng thời, Tạ Thiệu lướt qua bên này, thân hình không ngừng chút nào, đá ra một cước, liền đạp lên lưng Thiết Chương Cao Hùng không hề phòng bị về phía Thanh Nguyên Tử Tình Hồ.

Răng rắc!

Thanh Nguyên Tử Tình Hồ mở rộng miệng, căn Thiết Chương Cao Hùng bị Tạ Thiệu đạp tới thành hai đoạn.

Xùy!

Kiểm quang phá không, mang theo Chân Nguyên chấn động kinh người, vang lên ở sau lưng Diệp Chân.

Ngay thời điểm Diệp Chân và Tào Bất Phàm bởi vì biến cố đột nhiên mà ngăn ra, Tạ Thiệu vừa đạp Cao Hùng một cước lại chuyển hướng, cười gằn, một kiếm đánh lén về phía Diệp Chân.

- Tạ Thiệu!

Nhìn thấy một màn này, Tào Bất Phàm rống giận, muốn rách cả mí mắt!

Một kiếm này của Tạ Thiệu quá âm hiểm, quá độc ác.

Một kiếm này của Tạ Thiệu, đánh lén lên ngực Diệp Chân vừa mới xoay người, đừng nói đánh lén, coi như không phải đánh lén, lấy không gian thu hẹp trong quặng mỏ, Diệp Chân cũng không thể tránh qua hai bên.

Lưu cho Diệp Chân, chỉ có thể lui về phía sau.

Không lùi, liền phải chết!

Nhưng mà sau lưng, là Yêu thú Địa giai trung phẩm Thanh Nguyên Tử Tình Hồ lao đến, thi thể của Cao Hùng vừa mới bị cắn thành hai đoạn còn run rẩy, nếu Diệp Chân lui, sẽ lui vào miệng Thanh Nguyên Tử Tình Hồ, đến lúc đó, kết cục cũng sẽ giống như Thiết Chưởng Cao Hùng.

Trong nháy mắt, Tà Thiệu liền để Diệp Chân lâm vào kết quả hẳn phải chết.

Không lùi, bị Tà Thiệu hẳn giết chết!

Lui!

Biến thành đồ ăn cho Thanh Nguyên Tử Tình Hồ!

Lưu cho Diệp Chân, tựa hồ chỉ còn đường chết!

- Ha ha, Diệp Chân, chết đi cho ta! Sở đại sư huynh nói, giết người, có giải thưởng lớn!

Thời điểm xuất kiếm, Tà Thiệu liền lĩnh nở nụ cười.

- Thật sao?

Ánh mắt Diệp Chân trở nên lảng lệ!

Cương khí hộ thể Bách Diệp Chân Cương lấy một loại độ sáng trước nay chưa có che toàn thân lại.

Dưới chân phát lực, Diệp Chân không lùi mà tiến tới!

Vậy mà ưỡn ngực nghênh đón kiếm quang của Tà Thiệu!

- Muốn chết!

Không chút nương tay, kiếm quang của Tạ Thiệu hung hăng đâm trúng ngực của Diệp Chân!

Cơ hồ ngay lúc ấy, Tạ Thiệu cùng Tào Bất Phàm lấy hai loại âm điệu khác biệt kinh hô lên!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Phản Âm Tạ Thiệu

Choang!

Kiểm cương của Tạ Thiệu hung hăng đâm trúng ngực của Diệp Chân, nhưng phát ra một âm thanh như đâm trúng tinh thiết!

Ầm!

Kiểm cương tiêu hết không nói, ngay cả trường kiếm của Tạ Thiệu, cũng bị Bách Diệp Chân Cương của Diệp Chân bắn ngược trở về.

Vẻ kinh hãi muốn chết hiển hiện ở trên mặt Tạ Thiệu.

Vừa rồi Tào Bất Phàm còn đang lo lắng cho Diệp Chân mà kinh hô, cũng bị một màn này dọa sợ, miệng há to, có thể nhét vào một nắm đấm.

Hết cách rồi, một màn này, thật sự là quá kỳ tích!

Tu vi Chân Nguyên tứ trọng, cương khí hộ thể lại có thể chống đỡ được một kiếm đánh lén của Dẫn Linh cảnh sơ kỳ, còn có thể hoàn hảo không chút tổn hại.

Một màn này, thật sự là vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của Tào Bất Phàm!

Cơ hồ ngay khi Bách Diệp Chân Cương bắn bay trường kiếm của Tạ Thiệu, Thanh Nguyên Tử Tình Hồ đã đánh tới sau lưng, Diệp Chân động.

Chân đạp vách tường quặng mỏ, bước tiến cực kỳ tinh diệu, thời điểm đứng thẳng ở trên tường quặng mỏ, Truy Tinh Bộ nhanh như tia chớp bước ra, một tay mang theo Tào Bất Phàm.

Thời khắc điện quang hỏa thạch, suýt xảy ra tai nạn, Diệp Chân mang theo Tào Bất Phàm vượt qua đỉnh đầu của Tạ Thiệu đang ngấn ở trên con đường phía trước.

Trong nháy mắt đó, lại đưa móng vuốt của Thanh Nguyên Tử Tình Hồ cho Tạ Thiệu.

Nhưng mà, nếu Diệp Chân chỉ làm như vậy, vậy cũng quá biệt khuất đi.

Vừa lướt qua Tạ Thiệu, kiếm cương trên Thiên Tinh Kiếm tăng vọt, Diệp Chân cũng đâm về phía Tạ Thiệu một kiếm.

Tạ Thiệu vừa mới quay người không khỏi rống giận.

- Diệp Chân!

Nhưng vô luận Tạ Thiệu rống thế nào, Thiên Tinh Kiếm của Diệp Chân không hề nương tay đâm về phía cổ họng của Tạ Thiệu.

Tình huống của Tạ Thiệu bây giờ, còn nguy hiểm hơn Diệp Chân vừa này.

Vừa rồi Thanh Nguyên Tử Tình Hồ còn bận nhai nuốt thi thể của Thiết Chương Cao Hùng. Lúc này đây, Yêu thú Địa giai trung phẩm Thanh Nguyên Tử Tình Hồ đã đánh tới.

Dưới tiên hậu giáp kích, Tạ Thiệu cực kỳ bất đắc dĩ trước ứng phó Thanh Nguyên Tử Tình Hồ tập kích.

- Hừ, dám âm ta, hiện tại, toàn bộ trả cho người, đương nhiên, không ngại tặng thêm cho người một món lễ lớn!

Ở dưới ánh mắt chờ đợi của Tào Bất Phàm, tay trái của Diệp Chân phun ra Chân Nguyên Kiếm Chỉ dài ba trượng, hội tụ với kiếm cương của Thiên Tinh Kiếm, điên cuồng cắt chém lên đường hầm!

Xuy xuy xuy xuy!

Những nơi kiếm cương đi qua, chèo chống xà gỗ ở trên bốn vách tường quặng mỏ, kể cả núi đá cũng giống như đậu hũ bị cắt nát bậy, kiếm cương cắt vào vách động thật sâu, toàn bộ hầm mỏ sụp xuống một mảng lớn.

Núi đá đất cát tróc ra lập tức phá hỏng toàn bộ đường hầm, ngăn cản Thanh Nguyên Tử Tình Hồ cùng Tạ Thiệu ở bên trong.

Vừa phá hỏng xong, Diệp Chân phát hiện phần bụng của Thanh Nguyên Tử Tình Hồ đang nhảy lên, có một vết thương thật lớn, mà của Diệp Chân khẽ động, hẳn là trước đó, có người khác trước đã thương Thanh Nguyên Tử Tình Hồ.

Cơ hồ là ở lúc ấy, Diệp Chân nhìn thấy từ nơi giao lộ không xa, có một bóng người chớp nhoáng lao qua, nhìn quần áo và thân hình, tựa hồ có chút giống Lục trưởng lão.

Thân hình kia cực nhanh, bên này động tĩnh lớn như vậy, nhìn cũng không liếc mắt nhìn một cái.

- Diệp Chân... Mẹ kiếp tổ tông người!

Đường hầm bị phá hỏng, tiếng rống oán độc của Tạ Thiệu vang dội.

Một màn này, làm Tào Bất Phàm trợn mắt há hốc mồm.

Sự tình phát sinh quá nhanh!

Xoay chuyển cũng quá nhanh!

Tuy nói dài như vậy, nhưng trên thực tế tất cả phát sinh tới bây giờ, chỉ có ba bốn tức, biến hóa nghiêng trời lệch đất, khiếp sợ một cái tiếp một cái, để Tào Bất Phàm đến bây giờ còn có chút thất thần.

- Diệp huynh đệ, vừa rồi cảm ơn người!

Vừa rồi nếu không phải Diệp Chân kéo Tào Bất Phàm, thì hiện tại quyết tử chiến đấu với Thanh Nguyên Tử Tình Hồ, có lẽ chính là Tào Bất Phàm hẳn.

Diệp Chân cười cười, nghiêng tai lắng nghe âm thanh bên kia.

- Tạ Thiệu này cũng quá con mẹ nó âm hiểm, nguy hiểm như vậy, chúng ta cứu được hẳn, hẳn ngược lại tới âm chúng ta, tội cho Cao Hùng, bị Tạ Thiệu hại chết ở trong miệng Thanh Nguyên Tử Tình Hồ, sớm biết như vậy, chúng ta tuyệt đối không cứu hẳn...

Lấy lại bình tĩnh, Tào Bất Phàm mới hơi có chút tức giận nói lên chuyện vừa rồi.

- Lão Tào, không cần quá để ý.

- Vừa rồi chúng ta ở dưới miệng Yêu thú, chúng ta cứu hẳn, bởi vì hẳn là người! Là đồng loại của chúng ta. Hiện tại, ta lại đưa hẳn vào miệng Yêu thú, là bởi vì hẳn không phải người, là súc sinh không hề có nhân tính!

- Không sai, Tạ Thiệu này là súc sinh, chúng ta cứu hẳn, còn hại chúng ta, thực không phải người! Đáng đời!

Tào Bất Phàm gầm lên.

Một kiếm kia của Diệp Chân bổ ra cát đá hình thành ngăn chặn cũng không quá dày, nhưng chớ xem thường một đồng cát đá như thế.

Bình thường, đừng nói cường giả Dẫn Linh cảnh, ngay cả Chân Nguyên cảnh, mấy chưởng cũng có thể đánh tan, nhưng nếu phía sau có một Yêu thú Địa giai trung phẩm, một đồng cát đá ngăn đường như thế, đây chính là thiên bích.

Từ âm thanh vật lộn ở bên trong có thể nghe được, rất kịch liệt.

Mạng sống của Tạ Thiệu như treo trên sợi tóc, không ngừng liều mạng, bạo phát ra sức chiến đấu cực kỳ khả quan.

Nhưng mà, Yêu thú Địa giai trung phẩm, ngay cả cường giả Hóa Linh cảnh cũng phải kiêng kị, huống chi còn ở trong không gian chật hẹp như thế.

Từ từ, âm thanh vật lộn ở bên trong càng ngày càng yếu, tiếng cầu cứu thể lương của Tạ Thiệu vang lên.

- Cứu mạng!

- Cứu mạng ta!

- Diệp Chân, van cầu người, cứu ta, ta sẽ không dám nữa!

- Diệp Chân, cứu ta, ta sai rồi!

- Cứu...

Tiếng kêu cứu dừng lại, Diệp Chân tâm vững như thạch, không chút sụt mẻ.

Lần thứ nhất cứu, đó là bản năng của con người.

Nhưng nếu cứu Tạ Thiệu lần thứ hai, súc sinh không có nhân tính như vậy, trừ khi đầu óc của Diệp Chân có vấn đề.

Yên lặng nghe một phút đồng hồ, thấy không có động tĩnh, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm thận trọng thanh lý đồng cát đá, sau đó bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người.

Yêu thú Địa giai trung phẩm Thanh Nguyên Tử Tình Hồ đang ở chỗ này, trên người hiện đầy vô số vết thương sâu cạn không đồng đều, một con mắt bị chọc mù, máu tươi nhuộm đỏ, lúc này đang vô lực gằm thét.

Hơn phân nửa thân thể của Tạ Thiệu biến mất, chỉ còn lại nửa cái xương ngực cùng đầu lâu ở bên cạnh miệng hồ, nghĩ đến hẳn là bị Thanh Nguyên Tử Tình Hồ ăn thịt.

Trách không được lúc đó Tạ Thiệu kêu thảm như vậy, hóa ra là bị Thanh Nguyên Tử Tình Hồ ăn tươi.

- Không phải đâu. Tạ Thiệu này lợi hại như vậy sao, coi như liều mạng, cũng không có khả năng đánh Yêu thú Địa giai trung phẩm đến trình độ trọng thương sắp chết như vậy?

Nguồn:..ire.ad.vnTào Bất Phàm giật mình.

- Tạ Thiệu không có lợi hại như vậy.

- Vậy tại sao...

Tào Bất Phàm chỉ vào Thanh Nguyên Tử Tình Hồ trọng thương sắp chết hỏi.

- Lúc này ta nhìn thấy, phần bụng của Thanh Nguyên Tử Tình Hồ có một vết thương, hẳn là đám người Tạ Thiệu liều mạng đả thương, miệng vết thương quá lớn, Thanh Nguyên Tử Tình Hồ này sắp mất máu mà chết!

- Vậy đám người Diêm Sơn đâu?

- Khó mà nói, có lẽ đã chết, có khi trốn thoát.

- Chúng ta ra ngoài trước đi, trong này quá nguy hiểm, nếu lại nhảy ra một Yêu thú Địa giai trung phẩm, chúng ta liền nguy hiểm.

- Được!

May mắn là, Diệp Chân ở trên người Thanh Nguyên Tử Tình Hồ, vậy mà đào ra được một viên Yêu đan.

Diệp Chân vốn muốn chia đều viên Yêu đan này cho Tào Bất Phàm, nhưng Tào Bất Phàm chết sống không nhận.

Cuối cùng, Diệp Chân lục soát được đồ vật ở trên người Tạ Thiệu, đều cho Tào Bất Phàm, lại cho Tào Bất Phàm toàn bộ tài liệu ở trên người Thanh Nguyên Tử Tình Hồ, xem như hoàn thành chia của.

Yêu đan Địa giai trung phẩm quý giá nhất, đã rơi vào trong tay Diệp Chân.

Yêu đan của Địa giai trung phẩm, giá trị cực cao.

Nếu như được Luyện Đan Sư rèn luyện tinh lọc, xóa đi lệ khí, độc tố trong Yêu đan, luyện hóa thành Yêu Linh Đề Nguyên Đan, vô luận là Chân Nguyên cảnh hay Dẫn Linh cảnh, thậm chí là cường giả Hóa Linh cảnh, cũng có thể dùng tăng cao tu vi.

Chỉ là cảnh giới khác biệt, hiệu quả cũng khác biệt mà thôi.

Như lần trước hai tông thi đấu, Diệp Chân được ban thưởng một viên Yêu Linh Đề Nguyên Đan Nhân giai thượng phẩm. Sau khi dùng, trọn vẹn chống đỡ hãn khổ tu nửa năm.

Nếu luyện hóa Yêu đan Địa giai trung phẩm này thành Yêu Linh Đê Nguyên Đan. Nghĩ đến hẳn có thể để Diệp Chân tiết kiệm một năm khổ tu, điều kiện tiên quyết là, Diệp Chân tìm được một vị Luyện Đan đại sư, luyện Yêu đan thành Yêu Linh Đê Nguyên Đan.

Vì an toàn, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm nhanh chóng rời quặng mỏ, lúc này, theo bọn hắn tiến vào quặng mỏ, đã sắp ba canh giờ.

Lúc rời đi cực nhanh, không đến nửa canh giờ, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm liền chạy ra quặng mỏ.

Bên ngoài quặng mỏ, sắc trời đã tối, một bộ phận tộc nhân Xa gia ở ngoại vi đốt hương liệu gay mũi, ngăn chặn mùi máu tươi tràn ra.

Còn có một nhóm người, mang mấy cái bát, trong nồi nấu thịt Yêu thú tươi, canh thịt cuồn cuộn, mùi thơm tỏa ra bốn phía, khiến cho Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm chiến đấu hơn nửa ngày không khỏi chép miệng.

- Diệp thiếu hiệp, Tào đại hiệp, các người xem như đi ra. Đúng rồi, Cao Hùng Cao đại hiệp đâu?

Xa Thiết Quân vội vã tiến lên đón.

Sắc mặt của Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm đồng thời ảm đạm, thần sắc của Xa Thiết Quân cũng bi thương.

- Thế nào, chẳng lẽ Cao Hùng hẳn...

Diệp Chân và Tào Bất Phàm nặng nề gật đầu.

- Những người khác đâu?

Diệp Chân hỏi.

Thần sắc của Xa Thiết Quân lại càng ảm đạm.

- Theo xá đệ nói, đụng phải một Yêu thú Địa giai trung phẩm Thanh Nguyên Tử Tình Hồ, Diêm Sơn cùng Cửu đệ của ta liền chết làm Thanh Nguyên Tử Tình Hồ bị thương nặng, song song chết trận! Hoàng Kỳ cùng Hồng Y Tôn Giả đều trọng thương, bọn hắn đi ra sớm, đã ăn cơm xong, đang chữa thương ở trong lều vải.

Xa Thiết Quân chỉ một lều vải nói.

- Tới tới tới, hai vị khổ cực, đã ngoại đơn sơ, trước uống một bát canh thịt đi, thịt sắp chín rồi, canh thịt này được bỏ thêm không ít dược liệu trân quý, đại bổ nguyên khí đó.

Lục trưởng lão ân cần đưa lên hai bát canh thịt bốc hơi nóng, còn có hai cái bánh lúa mạch nóng hổi, để Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm vội vàng tiếp lấy.

Thời điểm tiếp nhận canh thịt, một tia nghi hoặc lóe lên ở trong lòng Diệp Chân.

Hôm qua Lục trưởng lão này mới mất con thống khổ, hôm nay có thể từ trong thống khổ đi ra, gương mặt tràn đầy tiểu dung?

Lúc trước bóng người từ trong hầm mỏ hời hả lao ra, tựa hồ rất giống Lục trưởng lão này vậy.

Canh thịt rất thơm, cũng rất nóng, Diệp Chân thổi, nhưng không vội uống.

Cổ quái!

Bởi vì lúc này, Diệp Chân có một loại cảm giác rất cổ quái.

Lúc này trên mặt Xa Thiết Quân cùng Lục trưởng lão đều hiện ra nụ cười nhìn Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm, dù Diệp Chân cùng Tào Bất

Phàm đã ngồi xuống, bọn hắn vẫn đứng ở nơi đó, giống như hầu hạ đám người Diệp Chân uống canh thịt.

- Diệp thiếu hiệp, ở nơi dã ngoại, các người khổ cực một chút, canh thịt nguội liền không ngon.

Xa Thiết Quân khuyên một câu, khuyên đến Diệp Chân nhú mày.

Không đúng!

Xa gia tộc trường nhiệt tình với bọn hắn, cũng tuyệt đối không đến mức nhiệt tình đến loại tình trạng này.

Tuyệt đối có vấn đề!

Diệp Chân nhướng mày, đột nhiên thuận miệng hỏi:

- Đúng rồi, Tạ Thiệu đâu, sao không thấy hắn?

- Tạ thiếu hiệp a, cũng chữa thương ở trong lều vải, lúc trước vốn bị độc thương, sau khi ra ngoài...

Xa Thiết Quân cười ha hả trả lời, để ánh mắt của Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm đồng thời hiện lên vẻ kinh ngạc!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Phong Quyển Tàn Vân

Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm chậm rãi liếc nhau, ngầm hiểu lẫn nhau, chậm rãi đưa bát canh thịt lên mép, tay kia lại lặng yên không tiếng động sờ về phía chuôi kiếm.

Nhìn thấy Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm muốn uống canh thịt, nụ cười trên mặt Xa Thiết Quân cùng Xa gia Lão Lục càng tăng lên.

Cũng trong nháy mắt này, kỳ biến phát sinh.

Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm phân biệt hất bát canh thịt về phía Xa Thiết Quân cùng Xa gia Lão Lục, trường kiếm trong tay hai người đâm ra nhanh như tia chớp.

Xùy!

Kiểm quang mãnh liệt!

Thời điểm Diệp Chân đứng dậy, thuận tay đánh ra một thức Hàn Mai Phá Tuyệt, Tào Bất Phàm am hiểu khoái kiếm đã hóa thành một mảnh kiếm ảnh.

Tập kích đột nhiên như thế, huynh đệ Xa gia lập tức bị thua thiệt.

Nhất là Xa gia Lão Lục, mặc dù bản năng có né tránh, nhưng trên bờ vai vẫn nhiều thêm mấy miện vết thương.

Diệp Chân tập kích Xa Thiết Quân, tựa hồ sớm có đề phòng, cương khí hộ thể hỗn hợp linh quang nồng đậm tuôn ra, chặn kiếm thế Hàn Mai

Phá Tuyết của Diệp Chân.

Tu vi Dẫn Linh trung kỳ.

- Diệp thiếu hiệp, các người làm cái gì vậy?

Thấy Xa Thiết Quân vẫn còn giả bộ, Diệp Chân cười lạnh.

- Xa tộc trưởng, nếu người có thể uống hai bát canh thịt kia, hôm nay ta liền dập đầu bồi tội cho người!

Trong nháy mắt này, trên mặt Xa gia Lão Lục cổ giả bộ ra tiểu dung biến mất, thay thế chính là gương mặt dữ tợn cùng lệ khí.

Xa Thiết Quân biến sắc.

- Điều này sao có thể? Làm sao các người nhìn ra được?

- Hừ, chúng ta tận mắt thấy thi thể của Tạ Thiệu, người lại nói Tạ Thiệu chưa thương ở trong lều vải, không có ma mới lạ!

Tào Bất Phàm nói ra.

- Hóa ra là như vậy! Ngược lại là ta sơ sót. Không có cách nào xác định Tạ Thiệu sinh tử, không nghĩ tới vậy mà thành sơ hở! Như vậy, Diệp thiếu hiệp cố ý hỏi ta tung tích của Tạ Thiệu, nghĩ đến hẳn đã nhìn ra sơ hở hả?

Xa Thiết Quân hỏi.

Diệp Chân nhìn Xa gia Lão Lục.

- Một người vừa mới mất nhi tử, lại mất huynh đệ còn có thể cười được sao? Nụ cười kia, thật sự là quá giả.

- Ha ha ha ha, Diệp thiếu hiệp quả thật bất phàm, nếu chết như vậy, chẳng phải là thật đáng tiếc! Chỗ này của ta có mấy viên độc hoàn mạn tính. Nếu các người nguyện ý ăn vào, hộ vệ Xa gia, ta cam đoan, năm năm sau, liền cho các người giải dược!

Xa Thiết Quân lấy ra một chai thuốc dụ dỗ nói.

- Xa tộc trưởng, người xác định ăn chắc chúng ta như vậy?

Diệp Chân nhìn Tào Bất Phàm nói.

- Chẳng lẽ hai người chúng ta là cường giả Dẫn Linh cảnh trung kỳ, cộng thêm mấy chục tộc nhân Chân Nguyên cảnh, còn không đối phó được hai người các người? Diệp Chân lợi hại, cũng chỉ là tiểu oa nhi Chân Nguyên cảnh tứ trọng. Còn có thể đánh đồng với võ giả Dẫn Linh cảnh sao?

Xa Thiết Quân nở nụ cười.

- Họ Xa, Diệp Chân là đệ tử của Tề Vân Tông, người giết hãn, không sợ gây họa diệt môn cho Xa gia các người sao?

Tào Bất Phàm quát.

- Họa diệt môn?

Xa Thiết Quân cười lạnh.

- Nơi này chết nhiều tán tu như vậy, Diêm Sơn, Hồng Y Tôn Giả, thậm chí bao gồm người, không thể vu oan sao, chỉ cần nói các người thấy bảo nầy lòng tham, vì Hạ phẩm Bảo khí giết Diệp Chân, ai sẽ không tin, người nào sẽ hoài nghi Xa gia ta?

- Ha ha, Xa tộc trưởng, ta rất hiểu kì, trong hầm mỏ này rốt cuộc có bảo bối gì, lại để người phát rồ như thế!

Diệp Chân nói.

- Cái kia không cần người xen vào, hiện tại, chỉ cần người nói cho ta biết, có nguyện ý ăn độc hoàn hay không?

Xa Thiết Quân tung tung độc hoàn trong tay.

- Xa tộc trưởng, nếu ta nói không thì sao?

Diệp Chân nở nụ cười.

- Đại ca, bớt nói nhảm với hã, giết đi!

Xa gia Lão Lục rống lên.

- Không muốn? Vậy chỉ còn đường chết!

- Giết!

Cơ hồ là cùng một giây, Diệp Chân nổi giận gầm lên một tiếng, kiếm cương dài bốn trượng vung ra, từng đạo kiếm cương hoa mai, đâm về phía Xa Thiết Quân.

Hàn Mai Loạn Chiến!

Xa Thiết Quân biến sắc, song quyền liên hoàn đánh ra, nhiều đóa kiếm cương hoa mai bị Xa Thiết Quân đánh nát bấy.

Kiểm thế của Diệp Chân không ngừng, hơi tập trung, liên tiếp thi triển ra Hàn Mai Phá Tuyết, Phong Trung Hàn Mai, Hàn Mai Nghênh Xuân, phối hợp hàn mai ý cảnh, trong lúc nhất thời, thậm chí ngay cả trong rừng cây oi bức cũng dâng lên khí lạnh.

Bị Diệp Chân luân phiên công kích, sắc mặt của Xa Thiết Quân trở nên càng ngày càng ngưng trọng, đến cuối cùng, cương khí hộ thể hỗn hợp

linh quang bao phủ ngoài thân.

Mỗi một chiêu mỗi một thức, đều hỗn hợp hơn một nửa Linh lực, vậy mà để hẳn hoàn toàn bạo phát ra tu vi Dẫn Linh cảnh trung kỳ.

Một đôi thiết chưởng, múa đến mưa gió không lọt, dù hàn mai ý cảnh của Diệp Chân mạnh hơn nữa, cũng không thể đột phá cương khí hộ thể mà Xa Thiết Quân dùng một nửa Linh lực tạo thành.

Sắc mặt của Diệp Chân cũng rất trịnh trọng.

Đột nhiên, thân hình Diệp Chân lộn vòng, Thiên Tinh Kiếm lấy một loại phương thức kỳ dị chấn động lên, lúc chấn động, một đạo kiếm khí màu băng lam dài đến tám trượng, phảng phất như cầu vồng đánh về phía Xa Thiết Quân.

Nhiệt độ xung quanh lập tức hạ xuống, nôi canh thịt vừa rồi còn bốc hơi nóng trong nháy mắt hiện ra sương trắng.

Phanh phanh phanh!

Quanh thân Xa Thiết Quân bộc phát linh quang, trong nháy mắt đánh ra mười ba quyền.

Mười ba đạo quyền cương nổi thành một mảnh, như giao long chuyển hướng, đón nhận kiếm khí băng lam.

Ầm!

Ánh sáng bùng lên ở giữa, quyền cương của Xa Thiết Quân cùng kiếm khí màu băng lam của Diệp Chân đồng thời nghiền nát, Xa Thiết Quân bị kiếm khí đông ra một tầng băng sương, thần sắc kinh ngạc đến cực hạn.

- Diệp Chân, người so với ta tưởng tượng thì mạnh mẽ hơn nhiều! Vừa rồi một chiêu này, hẳn là mạnh nhất công kích của người đó hả? Nếu đôi

thành Dẫn Linh cảnh sơ kỳ, chỉ sợ sẽ thua rất thảm! Đáng tiếc, đụng phải ta, tu vi đã đạt tới Dẫn Linh cảnh trung kỳ! Hôm nay, người chắc chắn phải chết!

Bạn. đang. đọc truyện tại iREAD.vn

- Thật sao?

Thần sắc của Diệp Chân đột nhiên nghiêm túc.

- Như vậy, người đón thêm chiêu này thử xem!

Khí thể của Diệp Chân biến đổi, chân nguyên hồi hải khởi động, tựa hồ dẫn động vô số vòng xoáy, không chỉ thổi quần áo của Diệp Chân bay phất phới, lá rụng ở xung quanh cũng bị khí cơ dẫn dắt bay lên không xoay tròn.

Vèo!

Chân nguyên ở quanh người Diệp Chân giống như gió lốc vận chuyển, cơ hồ là đồng thời, Thiên Tinh Kiếm lấy một loại quỹ tích kỳ dị bổ ra.

Nhìn như chém thẳng, nhưng trong quá trình Thiên Tinh Kiếm bổ ra, lại không ngừng di chuyển quỹ tích, mỗi một lần chuyển động, đều có thể dẫn động càng nhiều Thiên Địa nguyên khí.

Xoạt!

Ở dưới Diệp Chân dẫn động, Thiên Địa nguyên khí giăng đầy ở phụ cận, lấy tốc độ mắt trần có thể nhìn thấy vận vẹo xoay tròn.

Trong thời gian ngắn, trong mắt Xa Thiết Quân lộ ra vẻ sợ hãi.

Trường kiếm chém thẳng xuống, khi Thiên Địa nguyên khí bị Diệp Chân dẫn động đến cực hạn, Diệp Chân rống giận.

- Phong Quyển Tàn Vân. Đi!

Trong tiếng gào thét, gân xanh trên trán Diệp Chân nhô lên, bởi vì chân nguyên trong cơ thể bị kiếm thể điên cuồng hút đi, đôi má cũng cấp tốc co rúm.

Trong điện quang hỏa thạch, một đạo kiếm quang như gió lốc đánh về phía Xa Thiết Quân.

Đây hết thảy, đều hoàn thành ở trong một khoảnh khắc.

Cơ hồ là đồng thời, quyền mang của Xa Thiết Quân cũng bùng lên.

Xoát!

Kiểm quang như gió lốc lướt qua, mấy cây đại thụ ở sau lưng Xa Thiết Quân bị chém thành hai khúc.

Trên người Xa Thiết Quân bùng lên cương khí hộ thể, cũng ở trong tích tắc đó chôn vùi, cùng nhau biến mất, còn có huyết nhục của Xa Thiết Quân.

Kiểm quang qua đi, huyết nhục trên người Xa Thiết Quân đều biến mất, chỉ còn lại có một khung xương trống rỗng, còn có trên đầu lâu, lúc này hai tròng mắt vẫn cực kỳ hoảng sợ!

Hí!

Một màn này, để Diệp Chân đang chống kiếm mà đứng, hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn biết Phong Vân Kiếm Pháp là kiếm kỹ Địa giai Trung phẩm, là võ kỹ trấn tông của Tề Vân Tông, rất lợi hại, vô cùng lợi hại, nhưng không nghĩ tới, sẽ lợi hại đến trình độ như thế!

Chỉ là thức thứ nhất Phong Quyển Tàn Vân, liền lợi hại như vậy!

Trực tiếp cạo một vị Dẫn Linh cảnh trung kỳ thành khung xương, miếu sát!

Uy lực quả thực khủng bố tới cực điểm.

Nhưng càng làm cho Diệp Chân khiếp sợ là, Phong Vân Kiếm Pháp này tiêu hao chân nguyên.

Vừa rồi thời điểm thi triển, trong cơ thể Diệp Chân còn thừa gần chín phần mười chân nguyên, ở trong tích tắc, bị rút không còn một mảnh, đã như vậy còn cảm giác chưa đủ.

Trách không được thời điểm Thái Y dạy Phong Vân Kiếm Pháp cho Diệp Chân từng nói, tâm pháp thôi động Phong Vân Kiếm Pháp thất truyền, nếu không thất truyền, một kiếm, có thể hút khô Diệp Chân!

Có điều, Thái Y nói đó là dưới tình huống hiểu được ý cảnh phong vân, đạt tới cảnh giới cao nhất của Phong Vân Kiếm Pháp.

Hiện tại, Diệp Chân mới khó khăn lắm học xong Phong Vân Kiếm Pháp, cùng sử dụng Phong Vân kiếm quyết thất truyền mà thôi.

Về phần phong vân ý cảnh, không hề nghĩ ngợi qua.

Nhưng cứ như vậy, một kiếm này, cũng trực tiếp làm Diệp Chân thoát lực, phảng phất như khí lực toàn thân đều bị một kiếm kia rút sạch, để Diệp Chân lấy kiếm chống mới có thể đứng vững!

Ba!

Khung xương của Xa Thiết Quân ngã xuống đất, ngã chia năm xẻ bảy, cũng làm cho ánh mắt của tử đệ Xa gia ngốc trệ, phảng phất như thấy được ảo giác.

Ngay cả Xa gia Lão Lục đang chiến đấu thảm liệt với Tào Bất Phàm, cũng bị một màn này dọa sợ!

Chân Nguyên tứ trọng, vậy mà chém giết Dẫn Linh cảnh trung kỳ Xa Thiết Quân.

Chuyện này. . . Diệp Chân quả thực một lần lại một lần tăng cao năng lực chịu đựng cho Tào Bất Phàm!

- Cha!

Xa Viễn canh giữ ở khu vực biên giới đau đớn rên lên, một tiếng đau đớn rên lên này, cũng đánh thức Xa gia Lão Lục.

Một lần nữa cùng Tào Bất Phàm chiến lại với nhau, Xa gia Lão Lục rống to.

- Xa Viễn, đừng gào thét nữa! Diệp Chân kia đã thoát lực, mau nhân cơ hội này, báo thù cho cha người!

- Nhanh, nhanh đi!

Xa gia Lão Lục quát, để Xa Viễn như ở trong mộng mới tỉnh, nổi giận gầm lên một tiếng, mang theo hơn mười Chân Nguyên cảnh xung phong liều chết về phía Diệp Chân.

- Thoát lực?

Diệp Chân bật cười một tiếng, hắc xác thực hao hết chân nguyên thoát lực.

Nhưng hắc có Nguyên Linh Ngọc Dịch mà Thái Y đưa cho hắc kia mà!

Lật tay một cái, lấy ra Nguyên Linh Ngọc Dịch, hút nhẹ một giọt, trong đầu Diệp Chân, lập tức hiện lên ánh mắt tinh khiết, nụ cười ngọt ngào kia của Thái Y.

Một giọt Nguyên Linh Ngọc Dịch vào bụng, đan điền khô khốc của Diệp Chân, giống như hạn hán đã lâu gặp mưa rào!

Chân nguyên sinh sôi khôi phục trong nháy mắt!

- Diệp Chân, chết cho ta. . .

Xa Viễn vừa mới xông tới gần, âm thanh két một tiếng dừng lại, một đạo Chân Nguyên Kiếm Chỉ dài bốn trượng, để đầu lâu của Xa Viễn bay lên giữa không trung... đồ sát bắt đầu!

Chỉ cần là võ giả Xa gia xông tới, hết thầy bị Diệp Chân một kiếm chém đầu!

Những võ giả này tu vi khoảng Chân Nguyên cảnh nhị tam trọng, ở trước mặt Diệp Chân, chỉ xứng trở thành đồ ăn!

Trăm tức sau, ở dưới Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm liên thủ giáp công, Xa gia Lão Lục vốn bị thương ngã xuống đất bỏ mình. Còn hơn hai mươi tộc nhân Xa gia chưa chết, đã sớm chạy trốn đến không biết thân ảnh ở nơi nào.

- Diệp Chân, người. . . Người thật sự là quá. . . . Quá biến thái. . .

Tào Bất Phàm đã nghĩ không ra từ ngữ hình dung Diệp Chân.

Diệp Chân cười cười, tiện tay chỉ hai quặng mỏ khác, nhìn Tào Bất Phàm nói:

- Lão Tào, chúng ta có nên đi vào xem bên trong có bảo bối gì hay không? Vậy mà có thể làm cho Xa gia muốn diệt khẩu chúng ta để che

dấu?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Thiên Bảng Thứ Nhất

- Diệp Chân, tại sao phải vào trong hang mỏ tìm kiếm, có lẽ bảo bối ở trong quặng mỏ, đã bị Xa gia cầm đi.

Trong đường hầm, Tào Bất Phàm hỏi

- Nếu bảo bối trong hầm mỏ bị Xa gia lấy được, như vậy Xa Thiết Quân sẽ không mạo hiểm lớn như vậy đi giết người diệt khẩu.

Diệp Chân nói.

- Người là nói?

Ánh mắt của Tào Bất Phàm sáng lên.

Diệp Chân gật đầu, trái tim của Tào Bất Phàm nhin không được kinh hoàng, nếu suy đoán là thật, như vậy...

Sau gần nửa canh giờ, thời điểm Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm đến cuối hang động, mở ra một đồng đá vụn, con mắt bị ánh sáng phía trước làm choáng váng.

Linh Tinh!

Tất cả đều là Linh Tinh hạ phẩm sáng loáng, còn là loại lộ thiên, dùng sức tách ra, có thể lột xuống một viên Linh Tinh khoáng mạch.

Tào Bất Phàm sợ ngây người!

Diệp Chân cũng bị Linh Tinh hạ phẩm sáng loáng làm kinh hãi.

- Trách không được...

Diệp Chân nỉ non.

Hết thầy đã rõ ràng.

Trách không được một mỏ tử đồng tầm thường, lại có thể đưa tới nhiều Yêu thú như vậy, thậm chí có cả Địa giai trung phẩm, hóa ra bên trong ẩn giấu đi một Linh Tinh khoáng mạch.

Trách không được trong hầm mỏ bên phải, Yêu thú tương đối ít, hóa ra Yêu thú đều bị Linh Tinh ở đường hầm giữa hấp dẫn qua.

Trách không được, Xa Thiết Quân muốn giết bọn hãn diệt khẩu.

Một Linh Tinh khoáng mạch, cho dù là Linh Tinh khoáng mạch quy mô nhỏ nhất, cũng có thể để thực lực của một gia tộc trong thời gian ngắn điên cuồng tăng vọt.

Linh Tinh, đây chính là một trong những tài nguyên tu luyện trọng yếu nhất sau khi tu vi đột phá Chân Nguyên cảnh. Thậm chí là đồng tiền mạnh giao dịch của võ giả đẳng cấp cao.

Trong lúc nhất thời, kiếm quang tung hoành, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm nhanh chóng đào móc Linh Tinh hạ phẩm, không bao lâu, mỗi người liền có bảy tám chục viên Linh Tinh hạ phẩm.

Có điều, vận may cũng dừng ở đây, Linh Tinh hạ phẩm lộ thiên bị bọn hãn đào xong, kế tiếp cần từng bước một khai thác mỏ, mới có thể có thu hoạch.

- Diệp Chân, ta đi đường hầm bên trái nhìn một chút, xem nơi đó có Linh Tinh khoáng mạch không.

Tào Bất Phàm đi đường hầm bên trái, Diệp Chân đào móc ở trong đường hầm giữa, đây là tài phú thật sự, mỗi lần đào được một viên Linh Tinh, là ngàn lượng hoàng kim.

Hơn nữa. Diệp Chân trực tiếp vận dụng Chân Nguyên đào móc, tốc độ so với thợ mỏ thì nhanh hơn rất nhiều. Nhưng dù như thế, đào được một viên, cũng cần khoảng sáu mươi tức thời gian.

Diệp Chân đào rất ra sức, bởi vì Diệp Chân biết một sự kiện. Khi tu vi bước vào Dẫn Linh cảnh, nếu có đại lượng Linh Tinh phụ trợ, tốc độ tu vi tăng lên sẽ rất nhanh.

Trong khoảng thời gian này, Tào Bất Phàm tới một lần, nói đường hầm mỏ bên trái cũng có thể đào ra Linh Tinh, hẳn đang đào ở đó bên.

Một canh giờ.

Hai canh giờ.

Sáu canh giờ.

Điên cuồng đào móc mười hai tiếng, gặt hái được hơn bảy trăm viên Linh Tinh hạ phẩm, ngay cả Chân Nguyên cảnh như Diệp Chân cũng có chút không chịu nổi, cực kỳ mệt mỏi.

Ba.... Ba.... Ba

Tiếng vỗ tay chậm chạp nhưng vang dội vang lên ở trong hầm mỏ, thân hình mệt mỏi của Diệp Chân mạnh mẽ bắn lên, cảnh giác nhìn võ giả lạ lẫm ở ngoài trăm thước, đang chậm rãi giảm chậm đi đến, toàn thân tản ra khí tức nguy hiểm kia.

- Rất tốt! Thực sự rất tốt! Trước khi tới, ta năm mộng cũng không nghĩ đến, giết người, lại còn có thể phát hiện một Linh Tinh khoáng mạch! Tuyệt

vời nhất chính là, còn có một thợ mỏ miễn phí đào Linh Tinh cho ta.

Người tới giang tay ra.

- Kỳ thật, nếu người không nghỉ ngơi, tiếp tục đào xuống, người còn có thể sống lâu một đoạn thời gian! Nhìn thấy người đào quáng, mặc dù nhàm chán, nhưng vẫn rất hưởng thụ. Dù sao, người đào ra mỗi một viên Linh Tinh, đều sẽ lại của ta! Ừm, còn có gia hỏa ở đường hầm bên cạnh, cũng là thợ mỏ của ta, ha ha ha!

Người tới thậm chí có chút ít không ức chế được nở nụ cười tự đắc.

- Người là ai?

Trong ánh mắt Diệp Chân tràn đầy ánh sáng nguy hiểm, người này lại tận lực tới giết mình.

Thanh niên mày rậm mắt to, vẻ mặt thô kệch trước mắt kia quá nguy hiểm.

Vậy mà vô thanh vô tức nhìn hấn đào mỏ một ngày, hấn lại không có chút cảm giác nào, vậy chỉ có một khả năng, tu vi của người trước mắt này quá cao, hấn kém quá xa, mới không hề cảm ứng được.

Bằng không, cho dù cách hơn trăm mét, ánh mắt nhìn soi mói, chắc chắn cũng sẽ có cảm ứng.

- Ta là ai?

Người tới cười lên.

- Kỳ thật, người hấn rất quen thuộc ta, bởi vì ta một mực ở trên đỉnh đầu người!

- Người hẳn là rất may mắn, nếu không phải sư tôn giao phó ta, trên người của người khả năng có một chút bí mật không muốn người biết, để ta tìm cơ hội khảo vấn, bằng không, người sớm đã vô thanh vô tức biến thành một cỗ thi thể.

- Sư tôn, trên đỉnh đầu?

Hai từ này vừa được xác minh, như một tia thiểm điện xẹt qua đầu Diệp Chân.

- Khuất Chiến Càn? Người là Thiên Bảng thứ nhất Khuất Chiến Càn?

Diệp Chân kinh hô.

- Thông minh!

Khuất Chiến Càn nhìn Diệp Chân vươn ngón tay cái.

- Là Hồng Bán Giang bảo người tới giết ta ?

- Làm càn! Tục danh của sư tôn, há là người có thể gọi bậy ?

Quát mǎng một tiếng, chưởng ảnh lóe lên, một đạo chưởng phong mạnh mẽ đánh về phía Diệp Chân.

Theo bản năng, bước chân của Diệp Chân lóe lên, một tát này của Khuất Chiến Càn thất bại, để Khuất Chiến Càn lộ ra một tia ngoài ý muốn, tiểu dung lại càng đậm.

- Tốt, chỉ là Chân Nguyên tứ trọng, lại có thể tránh thoát công kích của ta, rất tốt, lần này, ta tin tưởng trên người của người thật sự có bí mật.

- Tốt rồi, người xem, người là thống thống khoái khoái giao ra bí mật trên người mình, sau đó đổi lấy một cái chết thống khoái? Hay không đến

Hoàng Hà tâm không chết, để cho ta dùng thủ pháp độc môn của ta khảo vấn, để người kêu rên hai ngày hai đêm lại chết thảm?

Khuất Chiến Càn xoa tay, bộ dáng kích động.

- Ủm, đúng rồi, trong lòng người không nên còn có may mắn, bằng vào tu vi của ta, người tuyệt đối không có khả năng chạy thoát, cho dù cộng thêm tên phế vật ở đường hầm bên cạnh cũng không được!

Đang khi nói chuyện, Khuất Chiến Càn tận lực thúc giục, Chân Nguyên... không, phải nói là Linh lực ở quanh thân bắt đầu chấn động kịch liệt.

Chân Nguyên của Khuất Chiến Càn, chín mươi chín phần trăm đều chuyển hóa thành Linh lực. Nếu không phải trong Linh lực lóe sáng xen lẫn vài điểm Chân Nguyên, Diệp Chân cơ hồ cho rằng Khuất Chiến Càn là cường giả Hóa Linh cảnh.

- Dẫn Linh cảnh đỉnh phong?

Nhưng dù như thế, Khuất Chiến Càn hiển lộ ra thực lực, như trước để Diệp Chân kinh hô.

- Ha ha, biết hàng là tốt rồi! Tu vi của ta, cũng không phải mặt hàng như Xa Thiết Quân có thể so sánh, mặt hàng như Xa Thiết Quân, ta dùng một đầu ngón tay cũng có thể ấn chết!

Nói đến đây, Khuất Chiến Càn cười một tiếng.

Truyện được .dịch trực. tiếp tại iRE.AD.- Thế nào. Người chọn con đường nào? Sự kiên nhẫn của ta là rất có hạn!

Nghe Khuất Chiến Càn thúc giục. trong đầu Diệp Chân lật lên sóng to gió lớn.

Diệp Chân không nghĩ tới, Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang sẽ phát rõ đến trình độ như vậy, trực tiếp phá vỡ tử đặc ý của hắn Khuất Chiến Càn tới giết mình.

Khuất Chiến Càn này lại còn không sợ hãi, nghênh ngang tới giết hắn.

Hiển nhiên không có để Diệp Chân hắn vào mắt, Khuất Chiến Càn đối với thực lực của mình, có tự tin tuyệt đối.

Làm sao thoát hiểm?

Có lẽ, Phong Vân Kiếm Pháp có thể bức lui Khuất Chiến Càn, nhưng một kiếm qua đi, Diệp Chân sẽ bởi vì Chân Nguyên bị Phong Vân Kiếm Pháp rút sạch mà thoát lực, đến lúc đó, nếu như không thể một kiếm trọng thương Khuất Chiến Càn, Diệp Chân chỉ còn đường chết.

Thải Y cho hắn Nguyên Linh Ngọc Dịch lại ngưng bức, cũng không có khả năng ở trong một sát na khôi phục Chân Nguyên tiêu hao cạn sạch.

- Cũng chỉ có thể như vậy...

- Diệp Chân, suy tính như thế nào?

- Mười!

- Chín!

- Tám!

...

Dưới sự thúc giục, Khuất Chiến Càn cười lạnh bắt đầu đếm số, linh lực quanh thân cũng ngày càng mạnh mẽ, càng ngày càng khủng bố, có ý tứ uy hiếp Diệp Chân.

- Một...

- Được rồi, Khuất sư huynh, ta giao ra một kiện bảo bối ta chiếm được, chỉ cầu một cái thống khoái! Có điều, ta có một điều kiện nho nhỏ!

Diệp Chân nói.

- Điều kiện gì? Muốn sống, đó là tuyệt đối không thể, chuyện này không cần nói!

Khuất Chiến Càn cau mày nói.

- Ta có mười vạn lượng bạc, hi vọng người có thể đưa cho phụ mẫu ta, để cho bọn họ sống an nhàn lúc tuổi già, những vật khác của ta, bao gồm Thiên Tinh Kiếm này, toàn bộ thuộc về người!

Diệp Chân nói.

Vừa nghe lời nói giống như di ngôn của Diệp Chân, Khuất Chiến Càn lập tức buông lỏng xuống, Linh lực ở quanh thân cũng dần dần trở nên bình tĩnh.

- Được! Ta đáp ứng, mấy vạn lượng bạc, ta còn không xem ở trong mắt. Bảo bối của người đâu, lấy ra đi!

Khuất Chiến Càn nói như thế, tuyệt đối không phải hăn ngu ngốc!

Mà là tự tin với tu vi cường đại vượt xa Diệp Chân.

Chân Nguyên tứ trọng, cùng Dẫn Linh cảnh đỉnh phong nửa chân đạp vào Hóa Linh cảnh, cái này là không thể so sánh.

Cho nên, ở trong nháy mắt này, Khuất Chiến Càn buông lỏng cảnh giác, trông mong nhìn chăm chăm về phía vòng tay trữ vật của Diệp Chân.

Cũng ngay nháy mắt này, trên vòng tay trữ vật của Diệp Chân lóe lên ánh sáng, một tấm Huyền Băng Kiếm Quang Phù mà Liêu Phi Bạch cho, kiếm khí bắn ra bốn phía xuất hiện ở trong tay Diệp Chân.

Cơ hồ là một cái nháy mắt, Chân Nguyên của Diệp Chân tràn vào, run tay một cái, kích hoạt Huyền Băng Kiếm Quang Phù, đánh về phía Khuất Chiến Càn.

Huyền Băng Kiếm Quang Phù đón gió dài ra, thời điểm oanh ra, một đạo huyền băng kiếm quang dài đến mấy chục mét đánh về phía Khuất Chiến Càn!

- Huyền băng kiếm quang?

Khuất Chiến Càn kịp phản ứng, huyết sắc trên mặt không còn sót lại chút gì, theo bản năng lui về sau.

Nhưng mà hăn nhanh, huyền băng kiếm quang của Liêu Phi Bạch càng nhanh hơn!

Kiểm quang như chớp giạt đánh về phía Khuất Chiến Càn.

Trong nháy mắt ấy, trên người Khuất Chiến Càn bộc phát linh quang đến cực hạn.

Diệp Chân mơ hồ có thể nhìn thấy, huyền băng kiếm quang đánh xuống, thân hình của Khuất Chiến Càn quỷ dị lóe lên một cái, tránh đi thảm kịch bị một kiếm chém thành hai khúc!

Nhưng dù như thế, huyền băng kiếm quang phảng phất như cắt đậu hũ trực tiếp cắt xuống.

Diệp Chân nhìn thấy, một cánh tay trái mang theo nửa cái vai trái của Khuất Chiến Càn, bị huyền băng kiếm quang chém xuống, có điều rất quỷ

dị, không có một giọt máu tươi phun ra ngoài.

Trong nháy mắt, quanh thân Khuất Chiến Càn kết lên một tầng băng cứng, Diệp Chân thậm chí nhìn thấy, bả vai bị chém kia của Khuất Chiến Càn, trực tiếp bị đông cứng thành tro băng.

Huyền Băng kiếm khí, bắt đầu tàn sát bừa bãi ở trong cơ thể Khuất Chiến Càn.

Uy lực của Huyền Băng Kiếm Quang Phù, để Diệp Chân kinh hãi.

Huyền Băng Kiếm Quang Phù vốn chỉ có hai thành chiến lực của Liêu Phi Bạch liền có uy lực lớn như vậy, có thể trực tiếp miểu sát một vị Dẫn Linh cảnh đỉnh phong, như vậy chiến lực của Liêu Phi Bạch mạnh như thế nào?

Nếu sớm biết Liêu Phi Bạch cho Huyền Băng Kiếm Quang Phù uy lực to lớn như thế, lúc trước Diệp Chân cũng không cần phải giả vờ cẩn thận, trực tiếp lấy một tấm Huyền Băng Kiếm Quang Phù vỗ tới liền xong việc.

Có điều, Khuất Chiến Càn cũng điên rồi!

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, linh quang điên cuồng bùng lên, trong nháy mắt quanh thân mình tuôn ra một lỗ máu, tầng băng cứng bao trùm trên người cũng bị hắn chấn vỡ.

Thân hình lóe lên, Khuất Chiến Càn thất tha thất thểu chạy ra quãng mở, ngay cả tay cụt cũng không kịp nhặt.

- Diệp Chân, dám âm ta, Khuất... Khuất Chiến Càn ta cùng người không chết không thôi!

Trong hầm mở, thanh âm của Khuất Chiến Càn tràn đầy oán độc, lại run lập cập vang lên.

So với việc cụt tay tổn thương, Huyền Băng kiếm khí tàn phá ở trong cơ thể hẳn, đó mới là trọng thương chân chân chính chính!

Kích hoạt Truy Tinh Bộ, Diệt Chân nhanh chóng đuổi theo.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Tới Được, Ra Không Được!

- Hừ, Khuất Chiến Càn, lần này coi như mạng người lớn!

Đuổi tới bên ngoài quặng mỏ, Diệp Chân nhìn thấy Khuất Chiến Càn lung la lung lay đang không bay lên trời đào tẩu, oán hận đến siết chặt năm đấm.

Diệp Chân muốn thừa dịp Khuất Chiến Càn trọng thương, lấy mạng của đối phương, nhưng hăn lại không biết bay.

Đối với địch nhân, Diệp Chân chưa bao giờ nương tay.

Diệp Chân cũng không nghĩ đến, hăn và Thiên Bảng đệ nhất Khuất Chiến Càn gặp mặt lần thứ nhất, vậy mà sẽ ở dưới loại tình huống này.

Cũng may Khuất Chiến Càn cơ cảnh, vừa trọng thương liền viễn độn. Bảng không, chỉ cần khoảng cách phù hợp, Diệp Chân sẽ không chút do dự thưởng hăn thêm một tấm Huyền Băng Kiếm Quang Phù.

Nghĩ nghĩ, Diệp Chân cảm thấy, Ngũ trưởng lão Hồng Bán Giang đã phái Nhị đệ tử Khuất Chiến Càn của hăn tới giết mình, như vậy ai có thể nói chắc không phái chân truyền Phiền Sở Ngọc ra.

Cái quặng mỏ này, ở trước khi viện quân của Xa gia đến, là an toàn.

Mà Xa gia ở Thạch Hà thành, muốn tổ chức nhân viên phản công tới, nhanh nhất cũng phải ba đến bốn ngày sau.

Trên đường tới, đám người Diệp Chân bỏ ra hai ngày rưỡi.

Mà tộc nhân Xa gia hơn nửa ngày trước may mắn chạy trốn, nhanh nhất cũng phải hai ngày sau mới có thể chạy về Thạch Hà thành, Xa gia lại tổ chức võ giả lao tới, coi như là võ giả tinh nhuệ nhất, chỉ sợ cũng cần một ngày rưỡi thời gian.

Nói cách khác, Diệp Chân còn có ba ngày an toàn để lợi dụng.

Trở lại quảng mỏ, Tào Bất Phàm nhìn thấy Khuất Chiến Càn lưu lại tay cụt, còn có mỏ quảng cơ hồ bị Huyền Băng Kiếm Quang Phù biến thành hầm băng ngăn người.

Hiển nhiên bị động tĩnh ở nơi này dọa sợ.

- Lão Tào, nhanh đào Linh Tinh đi. Nhiều nhất hai ngày, chúng ta phải rời khỏi nơi này.

Thoáng giải thích vài câu. Diệp Chân liền sáng khoái nói.

Tào Bất Phàm ngăn người, sau đó nói:

- Được!

Thân hình nhanh như tia chớp lao về phía một đường hầm khác.

Vô luận là Diệp Chân hay Tào Bất Phàm, ai cũng không có nghĩ qua hoàn toàn chiếm giữ Linh Tinh khoáng mạch này, kia căn bản là chuyện không thể nào.

Không có Hóa Linh cảnh đỉnh phong thậm chí Hồn Hải cảnh tọa trấn, một lộ Linh Tinh khoáng mạch đã bại, căn bản không gánh nổi.

Mặc dù bọn hắn không cách nào chiếm lấy Linh Tinh khoáng mạch này, nhưng vất vả một chút, tranh thủ đào nhiều vài viên Linh Tinh. Bọn hắn thu hoạch được, có lẽ là người khác mấy năm thậm chí là vài chục năm cũng không kiếm được.

Không ngủ không nghỉ đào suốt hai ngày, Tào Bất Phàm cùng Diệp Chân đã giống như dã nhân gập mặt.

- Lão Tào, người đào được bao nhiêu viên?

Diệp Chân hỏi.

- Không nhiều, tiếp cận ba ngàn viên, chỉ thiếu hai thành, liền có thể lấp đầy vòng tay trữ vật của ta. Người thì sao!

- Ha ha, nhiều hơn người một chút, hơn bốn ngàn viên, vừa vặn lấp đầy vòng tay trữ vật của ta.

Tính cả thu nhập buổi sáng, hai ngày không ngủ không nghỉ, thu hoạch còn rất lớn, cơ hồ tràn đầy vòng tay trữ vật của mình.

Trước kia, cảm thấy có một vòng tay trữ vật một mét vuông, có thể tùy thân mang theo rất nhiều vật phẩm đã đủ sướng rồi, hiện tại mới phát hiện, quá nhỏ.

Nếu không phải trong tay Diệp Chân có một vòng tay trữ vật chưa dùng, những Linh Tinh hạ phẩm này chỉ có thể dùng bao chứa lại.

- Bốn ngàn viên? Sao người có đào nhiều hơn ta một ngàn viên? Hai ngày này, ta ngoại trừ ngồi xuống khôi phục Chân Nguyên, thì mắt cũng không nhắm một cái đó.

Tào Bất Phàm giật mình nói.

- Người cho rằng ta ngủ sao? Ta có cái này!

Diệp Chân lung lay Thiên Tinh Kiếm.

Hàn huyền vài câu, thần sắc của Tào Bất Phàm đột nhiên trở nên đờ đẫn.

- Một Linh Tinh khoáng mạch sản lượng không tệ, cứ như vậy từ bỏ, chấp tay đưa cho Xa gia hại chúng ta, ta thực không cam tâm!

- Chấp tay tặng người?

Diệp Chân cười lạnh.

- Lão Tào, ai nói với người Linh Tinh khoáng mạch này phải chấp tay tặng người! Hừ, ta nghĩ những gia hỏa biết Linh Tinh khoáng mạch kia, tới được, nhưng ra không được!

Xa Thiết Quân phát hiện Linh Tinh khoáng mạch, lại muốn giết bọn hãn diệt khẩu, Linh Tinh khoáng mạch này, Diệp Chân tuyệt đối sẽ không để Xa gia nhúng chàm.

Đồng dạng, Khuất Chiến Càn vì giết hãn mà đến cũng phát hiện Linh Tinh khoáng mạch, Linh Tinh khoáng mạch hấp dẫn, đừng nói đối với một võ giả có được lực hấp dẫn trí mạng.

Ngay cả môn phái lớn như Tề Vân Tông, Linh Tinh khoáng mạch cũng có được địa vị cực kỳ trọng yếu, cơ hồ là thực lực bảo hộ tông môn.

Diệp Chân dám đoán chắc, sau khi Khuất Chiến Càn chữa khỏi vết thương, tất nhiên sẽ lần nữa đánh tới quặng mỏ này, chiếm lấy Linh Tinh khoáng mạch. Còn đến lúc đó là Khuất Chiến Càn một người đến, hay hãn liên hợp mấy người đến, liền khó nói.

- Hả? Phải làm sao, người nói mau đi, ta đều nghe người !

Tào Bất Phàm nói.

- Tốt, lão Tào, chúng ta có nửa ngày bố trí, sau đó có nửa ngày chạy khỏi nơi này.

Sau khi giao phó, Diệp Chân và Tào Bất Phàm nhanh chóng bố trí.

Đầu tiên, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm mở rộng đường hầm của Linh Tinh khoáng mạch, để rất nhiều Linh Tinh hạ phẩm lộ ra ngoài, chậm rãi tản mát ra một loại sóng linh lực như có như không cực kỳ cố định.

Tiếp theo, vì tăng cường Linh Tinh hạ phẩm tản ra sóng linh lực, hấp dẫn Yêu thú cường đại đến, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm lại đào ra mấy chục viên Linh Tinh hạ phẩm, cố ý ném ở trong hầm mỏ, trong hầm mỏ mỗi cách hơn mười thước, liền ném một viên Linh Tinh hạ phẩm.

Cuối cùng, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm vào trong hầm mỏ lấy thi thể Yêu thú bị bọn hắn giết, toàn bộ chế biến một phen, nhẹ nhất cũng bị chém thành mấy chục khối.

Nội tạng tràn đầy mùi máu tươi, bị Diệp Chân và Tào Bất Phàm vấy khắp nơi.

Nhất là thi thể của Yêu thú Địa giai trung phẩm Thanh Nguyên Tử Tinh Hồ, được Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm cẩn thận phân tách, phân biệt ném vào ba hầm mỏ.

Bởi vì những Yêu thú này đã chết gần ba ngày, huyết dịch đã đông lại, vì để cho mùi máu tươi nhanh chóng lan ra, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm còn giội nước lên.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ hầm mỏ huyết khí trùng thiên.

Sau ba canh giờ, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm thay quần áo sạch sẽ, dùng hương liệu che dấu mùi máu tươi trên người, đổi một phương hướng, nhanh chóng rời đi.

Trước khi đi, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm còn đồ sát mười mấy con Yêu thú cấp thấp người được mùi máu tươi chạy tới, còn cố ý giội thú huyết của những Yêu thú này đầy mặt đất.

Trong lúc nhất thời, lấy quặng mỏ làm trung tâm, trong phạm vi trăm dặm, đều bởi vì mùi máu tanh dày đặc mà nổi lên một loại xao động.

Linh Tinh ở trong hầm mỏ phát ra sóng linh lực cố định mà yếu ớt, càng làm cho một ít Yêu thú cường đại ở trong vòng mấy trăm dặm bạo động.

Mũi không ngừng ngửi, vô số Yêu thú cường đại cấp bậc khác nhau, ngửi được sóng linh lực như có như không kia, từ bốn phương tám hướng lao về phía quặng mỏ.

Linh Tinh, không chỉ là bảo bối của võ giả nhân loại, cũng là vật quý giá của Yêu thú.

Viện quân của Xa gia, so với Diệp Chân dự đoán thì đến sớm hơn nửa ngày thời gian.

Sau khi Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm rời đi một canh giờ, Xa gia lão tổ nghe nói là bị Yêu thú đánh trọng thương, mang theo hai vị trưởng lão còn sống của Xa gia vọt tới miệng hầm.

Đối mặt mấy chục thi thể tộc nhân Xa gia ở ngoài quặng mỏ, bọn hãn gào lên đau xót, cũng không có thu thập, mà vội vã vọt vào quặng mỏ.

Không thể không nói, Xa Thiết Quân kia, là một người chủ sự hợp cách.

Thời điểm hãn phát hiện trong hang mỏ có Linh Tinh khoáng mạch, liền phái một tên thân tín đưa tin cho tộc nhân ở Thạch Hà thành, bảo lão tổ tông dùng tốc độ nhanh nhất mang viện quân tới.

Cho nên, viện quân Xa gia mới tới sớm hơn Diệp Chân dự đoán nửa ngày.

Xa gia lão tổ mang theo hai tên trưởng lão Xa gia vọt vào chỗ sâu nhất của quặng mỏ, không hề ngoài ý muốn, phát hiện được Linh Tinh khoáng mạch.

Nhưng mà ngay sau đó, từng tiếng thú gào vang lên, một Yêu thú cũng vọt vào quặng mỏ.

Một con, hai con, mười con...

Không bao lâu, nhóm tinh anh sau cùng của Xa gia cơ hồ bị Yêu thú vô tận tập kích giết chết, chết ở trong bẫy rập mà Diệp Chân tận lực an bài.

Hai ngày sau, Thiên Bảng đệ nhất Khuất Chiến Càn chữa khỏi thương thế, một tay áo trống rỗng, biểu lộ phức tạp xen lẫn hận ý cùng tham lam, âm thầm len vào một quặng mỏ.

Bất luận là vì tìm Diệp Chân báo thù, hay vì Linh Tinh khoáng mạch ở nơi này, hẳn đều phải đến lần nữa.

Thế nhưng mà, sau khi tiến vào quặng mỏ không bao lâu, Khuất Chiến Càn cụt một tay liền hoảng sợ trốn ra hầm mỏ, thần sắc kia, giống như tiểu tức phụ bị sắc lang điên cuồng đuổi theo vậy.

Có điều, tình huống cũng không xê xích gì nhiều.

Sau lưng Khuất Chiến Càn, hai con Yêu thú Địa giai trung phẩm điên cuồng đuổi theo.

Thời điểm Khuất Chiến Càn bay lên trời, một con Yêu thú trong đó ngửa đầu phun ra một tia ô quang, suýt nữa đánh Khuất Chiến Càn từ trên không trung rơi xuống.

- A... Khốn kiếp, Diệp Chân! Người cái tên khốn kiếp này, quá độc, quá độc...

Truyện .được cập nhật. nhanh nhất tại iread.vn..Trên đường đào tẩu, gương mặt của Khuất Chiến Càn vụn vẹo, vô cùng phần nộ.

Bởi vì từ khi hấn nhìn thấy một màn kinh khủng kia, liền biết Linh Tinh khoáng mạch này, chỉ sợ trọn đời không có duyên với mình, cho dù kéo sư tôn Hồng Bán Giang tới, cũng không có khả năng.

Chỗ sâu nhất trong hầm mỏ, đã bị đám Yêu thú đào loạn xạ, hoặc trên hoặc dưới, giăng đầy vô số Yêu thú khủng bố.

Thời điểm Khuất Chiến Càn xông vào, những Yêu thú kia đang ôm từng viên Linh Tinh, hưởng thụ lấy Linh lực dư thừa trong đó.

Nhìn một cái, cấp bậc thấp nhất, cũng là Yêu thú Địa giai trung phẩm, thậm chí có một con Yêu thú Địa giai thượng phẩm.

Thời điểm Khuất Chiến Càn chạy trốn chết, Diệp Chân cùng Tào Bất Phàm đã rời Âm Sơn sơn mạch, đi tới Bình Giang trấn cách Thạch Hà thành hai trăm dặm.

Hai người tẩy đi phong trần, đang ở trong một quán rượu nhỏ ăn uống thả cửa.

- Diệp huynh đệ, lúc này đây, thật sự là may mắn mà có người! Nếu không có người, cái mạng này của ta, đã sớm chết ba bốn lần rồi!

Tào Bất Phàm giơ chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

- Huynh đệ, không nói nhiều, tất cả ở trong rượu rồi! Về sau có việc, cứ nói một tiếng, dải nắng dầm mưa, không lời vô ích !

Diệp Chân cũng uống một hơi cạn sạch, rượu vào miệng, trực tiếp chảy qua một đường lửa, loại cảm giác này, lại cực kỳ sáng khoái.

- Không sai, tất cả trong rượu, lần này không có lão ca, ta sợ làm cũng sớm xong đời. Lão ca, về sau người có tính toán gì không.

- Tính toán? Chuẩn bị tìm một chỗ bế quan, nhiều thu hoạch như vậy, phải sớm chuyên hóa thành thực lực, tu vi cao, có một số việc liền đơn giản.

Sau khi cơm nước no nê, Diệp Chân đưa tiễn Tào Bất Phàm, lại trở về quán rượu, từ từ thưởng thức, nhìn ra ngoài cửa sổ, ở Bình Giang trấn, Diệp Chân còn có chuyện quan trọng.

Đột nhiên, mấy vị khách nhân ở bàn bên nói chuyện phiếm, hấp dẫn Diệp Chân chú ý.

- Nghe nói chưa, Xa gia ở Thạch Hà thành, trong vòng một đêm, bị Đồng thành Hồ gia tiêu diệt, toàn bộ nam đinh bị đưa đi đào quáng, phụ nữ và trẻ em cũng rất thảm.

- Điều này sao có thể, Xa gia há là Hồ gia có thể diệt được?

- Ai nói không có khả năng? Nghe nói, toàn bộ cao thủ Xa gia chết ở bên ngoài, Hồ gia mới dám động thủ. Ài, người Xa gia quá thảm rồi, nhất là những phụ nữ và trẻ em kia...

- Hừ, thảm cái rắm, đây là báo ứng! Năm trước quặng mỏ của Xa gia sụp xuống, chết hơn hai trăm thợ mỏ, Xa gia không chỉ không bồi thường, còn đánh thân nhân của thợ mỏ tới yêu cầu trợ cấp bạc, nghe nói, còn đánh chết mấy người...

- Vi phú bất nhân, đáng đời...

...

Diệp Chân nghe vậy, một tia gán nặng cuối cùng trong nội tâm liền biến mất, Thiên Đạo tuần hoàn, báo ứng xác đáng!

Đột nhiên, bên ngoài tửu quán, một nữ tử mặc áo xanh, dáng người linh lung từ từ đi qua, Diệp Chân giật mình, vội vàng đuổi theo.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Phù Trận

Trên Bình Giang trấn, rất nhiều người qua đường và người nhàn rỗi đều cười hì hì nhìn Diệp Chân theo đuôi thiếu nữ tay cầm Bích Du Tán, dáng người linh lung bay bổng kia, một bộ xem náo nhiệt.

Một ít lão nhân đang hóng mát, thậm chí có chút không đành lòng lắc đầu.

- Lại một gia hỏa không may, không biết sẽ gãy chân hay gãy tay đây.

Cô nương xinh đẹp tay cầm Bích Du Tán, vóc người nóng bỏng kia, đến Bình Giang trấn sáu bảy ngày, mỗi ngày đều cầm Bích Du Tán đi vài vòng ở trên đường phố, mỗi lần đều có đấng đờ tử không biết tốt xấu tiến lên bắt chuyện.

Vận khí tốt thì ăn mấy tát tai xám xịt chạy đi, còn loại muốn động tay động chân kia, thì gãy tay gãy chân bị ném ra.

Diệp Chân bám theo một đoạn, queo vào đường tắt, bóng người màu xanh lục ở phía trước khẽ động, đá ngang một cái, mang theo tiếng xé gió thê lương, nhanh như tia chớp đá về phía Diệp Chân.

Truy Tinh Bộ bước ra, thân hình thoát một cái, Diệp Chân liền xuất hiện ở trước cô nương áo lục này.

- Xin chào, người là Lục La cô nương?

- Hả?

Cô nương áo lục kia dừng lại, xoay đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía hai tay của Diệp Chân.

Diệp Chân có chút hiếu kỳ, Lục La này, trên mặt lại mang lụa mỏng che mặt, nhìn không ra chân diện mục. Có điều, không luận khuôn mặt, chỉ bằng thân thể mềm mại, uyển chuyển nóng bỏng kia, cũng cực xinh đẹp rồi.

- Ủm, tín vật ở chỗ này!

Diệp Chân vội vàng lấy ra nửa miếng ngọc phù bị tách ra thành hai mảnh, đưa tới, Lục La cũng lấy ra nửa miếng ngọc phù, ghép lại thành một đôi, liền ngẩng đầu nói:

- Người chính là Diệp Chân? Thân thủ cũng không tệ lắm.

- Người chính là bằng hữu mà Liêu giáo tập tìm đến? Tiểu Nguyệt ở đâu?

- Vào đi, Liêu tỷ tỷ bàn giao rất kỹ, ta không dám sơ suất.

Đi vào đường tắt không lâu, Lục La liền đưa Diệp Chân vào một nhà dân.

- Tiểu Nguyệt ở trong nhà này!

Lục La đẩy cửa ra nói.

- Ném Tiểu Nguyệt ở chỗ này một mình?

Diệp Chân nhú mày, liền bước nhanh vào nội viện, đi đến trước cửa một gian phòng, mở cửa bước nhanh vào.

Ầm!

Diệp Chân vừa mới bước ra, mũi chân đau xót, phảng phất như đụng phải bình chướng gì, một chùm linh quang bùng lên, thân hình của Diệp Chân chấn động, vội lùi mấy bước, mũi chân nhức mòi không thôi.

Diệp Chân hiếu kỳ, ánh mắt nhìn về phía Lục La.

- Lần này rõ ràng chưa? Dù ta ném Mông Tiểu Nguyệt ở chỗ này một mình, cũng có thể bảo đảm an toàn của nàng.

Lục La ôm cánh tay nói.

Nghe vậy, Diệp Chân không khỏi cười khổ.

Lục La này, thật là một nữ nhân hẹp hòi, mình chỉ lăm bằm một câu, liền trả thù ngay, trơ mắt nhìn hấn đụng tới, không một lời nhắc nhở.

Có điều, bình chướng vô hình trước mắt này, làm Diệp Chân rất hiếu kỳ.

- Bình chướng vô hình này là cái gì? Trận pháp sao?

- Một loại phù trận rất đơn giản nhưng hữu hiệu mà thôi, trận pháp chân chính, không phải yêu cầu địa hình khắc khe, là tiêu hao quá lớn, sao ta có thể dùng nổi.

Lục La nói.

- Phù trận?

- Đúng vậy, một loại thủ đoạn phù pháp rất đặc biệt, chờ tu vi của người bước vào Dẫn Linh cảnh. Nếu có hứng thú, thì học tập luyện phù thậm chí bố trí phù trận một chút.

Lục La nói.

Diệp Chân nghe vậy lại ngẩn người, tu vi của người tựa hồ cũng mới Chân Nguyên ngũ trọng thì phải?

- Ai nói ?

Một loại chấn động quý dị khó nói nên lời từ trên người Lục La tràn ra, Lục La phát ra khí tức, trở nên cực kỳ cường hoành.

- Dẫn Linh hậu kỳ?

Diệp Chân chấn động.

Tu vi Dẫn Linh hậu kỳ, vậy mà ngụy trang thành Chân Nguyên ngũ trọng đỉnh phong, đây không phải là đang đào hầm, đào hầm thật to sao?

- Người hành tẩu giang hồ, không hiển lộ ra tu vi chân chính chẩn nhiếp đạo chích, còn ẩn giấu tu vi làm gì?

- Tu vi mạnh liền không có người để ý sao? Tồn tại có thể thu thập Dẫn Linh cảnh hậu kỳ nhiều lắm. Ngược lại ngụy trang thành Chân Nguyên ngũ trọng, lúc có người đánh chủ ý tới ta, cũng sẽ có chút chủ quan, tu vi cùng ta không sai biệt lắm sẽ bị ta thu thập thậm, tu vi cao hơn ta, cũng sẽ bị ta đánh lén thậm.

Diệp Chân nghe xong, điều này cũng đúng.

Có điều, pháp môn này của Lục La, tựa hồ còn lợi hại hơn Liễm Tức Thuật mà hắn học được, tác dụng chủ yếu của Liễm Tức Thuật là thu liễm khí tức tinh huyết, lúc đối mặt Yêu thú tác dụng khá lớn, nhưng đối mặt võ giả, liền không cách nào ẩn tàng.

Vừa nói chuyện, Lục La vừa đi tới cửa, trên tay xuất hiện một tờ linh phù, linh quang phun trào, trên ngọc phù có quang hoa bắn ra bốn phía, một đạo bình chương vô hình hiện ra.

Phù quang thu lại, Mông Tiểu Nguyệt đang ngồi ở trong phòng liền hiện ra thân hình.

- Diệp Chân ca ca!

Mông Tiểu Nguyệt giống như chim yến bay về rừng, nhào vào trong ngực Diệp Chân.

- Sao bây giờ người mới đến, ở trên núi, người cũng không đến thăm ta!

Vừa thấy mặt, là một trận phàn nàn.

Bởi vì hành trình sinh tử ở Âm Sơn sơn mạch kia, Mông Tiểu Nguyệt rất ý lại Diệp Chân.

Nhưng thần sắc của Diệp Chân thì có chút xấu hổ.

Nguyên nhân rất đơn giản, bảy tám tháng không thấy, Mông Tiểu Nguyệt trở mã càng thêm xinh đẹp, thân thể thiếu nữ linh lung không nói, trước ngực cũng bay bổng, bây giờ lao thẳng vào trong ngực Diệp Chân, đây chính là không hề cố kỵ ma sát ở trong ngực Diệp Chân, bên cạnh lại có Lục La nhìn thấy, không xấu hổ mới lạ.

- Đi làm nhiệm vụ tông môn, mới đến! Người thì sao, ở đây như thế nào?

- Cũng bình thường, Lục La tỷ tỷ đối với ta rất tốt, ngoại trừ không cho ta đi ra ngoài!

- Nàng cũng là vì muốn tốt cho người, nơi này đã sắp tiến vào phạm vi thế lực của Ly Thủy Tông.

Cũng may Thái Y cùng Liêu Phi Bạch có phương pháp dạy bảo, bây giờ Mông Tiểu Nguyệt trở nên chói lọi hơn không ít, có điều vừa nhắc tới

Ly Thủy Tông, trong con người liền cháy bùng lên cừu hận.

- Diệp Chân ca ca, khi nào chúng ta đi? Sư phụ nói, chỉ cần hoàn thành chuyện này, tu vi của ta có thể đột nhiên tăng mạnh, không bao lâu, ta liền có thể báo thù.

Thần sắc của Mông Tiểu Nguyệt trở nên nghiêm nghị.

- Không vội, ta và Lục La thương lượng một chút rồi nói.

Lúc đến, Liêu Phi Bạch giao phó, nàng sẽ tìm cho Diệp Chân một trợ thủ có thể tuyệt đối tin nhiệm tiếp ứng hẳn, có năng lực cực kỳ đặc thù, hơn nữa trước kia bởi vì nguyên nhân nào đó, phải sinh tồn ở Âm Sơn Hạp Cốc một đoạn thời gian, rất tinh tường địa hình nơi đó, bảo Diệp Chân muốn làm chuyện gì cũng phải thương lượng với nàng.

- Bây giờ chúng ta chỉ có thể xa xa vòng vào Âm Sơn sơn mạch, từ Âm Sơn sơn mạch đi qua mặt sau của Âm Sơn Hạp Cốc. Sau đó lại từ phía sau tùy thời tiến vào Âm Sơn Huyết Hạp.

Lục La nói.

Sau trận đại chiến ở Âm Sơn Hạp Cốc, nơi này có rất nhiều tên. Trong đó Âm Sơn Huyết Hạp truyền lưu phổ biến nhất.

- Như vậy đoạn đường này sẽ trở nên rất nguy hiểm. Vòng ra sau Âm Sơn Hạp Cốc, không chỉ né qua vô số Yêu thú ở trên đường đi, còn có thể tao ngộ người Nam Man tộc! Ở trong núi rừng, đụng phải người Nam Man tộc, còn nguy hiểm hơn đụng phải Yêu thú.

Dừng một chút, Diệp Chân lại nói:

Bạ-n đang đọc truyện tại iRE-A-D.vn-- Con đường tiến về Âm Sơn Hạp Cốc, có phải đều bị người Ly Thủy Tông phong tỏa hay không?

Diệp Chân rất rõ ràng, Lục La nói đường thẳng không thông, kia khẳng định là có nguyên nhân.

- Không sai!

- Trước đây ta điều tra qua, ở cửa vào Âm Sơn Huyết Hạp, có sáu người Ly Thủy Tông âm thầm trông coi. Hơn nữa những cửa khác có thể đi vòng tiến vào, cũng có người Ly Thủy Tông trông giữ. Tu vi, lấy Dẫn Linh cảnh chiếm đa số.

Dừng một chút, Lục La lại nói:

- Nếu chỉ xông qua Âm Sơn Huyết Hạp, cũng không phải vấn đề lớn gì. Nhưng chúng ta muốn đi vào Âm Sơn Huyết Hạp làm việc, hơn nữa nói không chắc phải kéo một đoạn thời gian, nên ở trước đó, là tuyệt đối không thể kinh động người của Ly Thủy Tông.

Sau khi thảo luận nửa ngày, chỉ có thể dựa theo phương án Lục La chỉ định hành động. Hết cách rồi, nếu ở trước đó kinh động đến người của Ly Thủy Tông. Sự tình tuyệt đối không làm được không nói, thậm chí sẽ đưa tới họa sát thân.

- Khi nào chúng ta xuất phát?

Diệp Chân hỏi.

- Năm ngày sau, trên đường quá hung hiểm, vì đề phòng lỡ như có xảy ra chuyện gì, ta cần luyện chế mấy bộ phù trận dự bị.

Lục La nói.

- Được!

Diệp Chân đáp ứng.

Mấy ngày nay thần kinh căng thẳng, quá mức mệt nhọc, Diệp Chân cũng cần nghỉ ngơi một chút. Hơn nữa mấy ngày nay chiến đấu đoạt được, Diệp Chân cũng cần tĩnh tâm nghiên cứu, hấp thu chỗ tốt.

Ban đêm, bởi vì nam nữ bất tiện, Diệp Chân phải ngủ ở trong kho củi.

Có điều, dù mệt mỏi nữa, cảm giác nằm xuống có thể ngủ, nhưng Diệp Chân vẫn kiên trì khoanh chân tu luyện.

Mỗi đêm tu luyện hai canh giờ, tuyệt đối không thể thiếu.

Vận chuyển Nhất Khí Hỗn Nguyên Công, trước mặt để hai bình Ngưng Chân Đan, mỗi qua một phút, Diệp Chân há mồm khẽ hấp, trong bình sẽ bay ra một viên Ngưng Chân Đan, bay vào trong miệng Diệp Chân, hẩn nuốt vào trong bụng, hóa thành dược lực cuộn cuộn tan ra.

Diệp Chân thôi động Nhất Khí Hỗn Nguyên Công luyện hóa dược lực, dược lực bàng bạc chuyển hóa thành Chân Nguyên, tăng lên tu vi.

Một phút đồng hồ sau, lại một viên Ngưng Chân Đan bay vào trong miệng.

Cứ như thế, liên tiếp tu luyện hai canh giờ, Diệp Chân liền tiêu hao hết mười sáu viên Ngưng Chân Đan.

Nếu có người nhìn thấy, nhất định sẽ lớn tiếng kinh hô, Diệp Chân không phải đang ăn đan dược, rõ ràng là đang ăn bạc.

Một viên Ngưng Chân Đan giá trị ngàn lượng bạc, mười sáu viên, là một vạn sáu ngàn lượng bạc, tu luyện như thế, thật đúng là không phải người bình thường có thể chơi được.

Có điều, tu vi tăng lên, lại cực kỳ rõ ràng.

Diệp Chân cảm giác, tu vi của hắn, đã đến gần Chân Nguyên tứ trọng đỉnh phong.

Hơn nữa, nhiều Ngưng Chân Đan như vậy đập xuống, tu vi không tăng lên liền không có thiên lý.

Rất nhiều đệ tử nội môn của Tề Vân Tông cả tháng tiêu hao hết Ngưng Chân Đan, cũng không bằng Diệp Chân tiêu hao một đêm.

Sau năm ngày, Diệp Chân mang theo Lục La trên mặt che khăn xanh cùng Mông Tiểu Nguyệt che khăn đen bước ra tiểu viện, rời khỏi Bình Giang trấn.

Đương nhiên, lúc rời đi, không ít lão nhân chỉ trỏ, một ít người nhàn rỗi về mặt hâm mộ nhìn Diệp Chân nói.

- Con mẹ nó tiểu tử này quá ngu, cô nàng hung hãn như vậy cũng có thể hàng phục.

Lời này, làm Lục La nghe được mặt tối sầm lại, nếu không phải Diệp Chân kéo nàng, đoán chừng người nhàn rỗi kia đã không còn răng.

Rời khỏi Bình Giang trấn, một đường đi thẳng đến Âm Sơn sơn mạch, chuẩn bị xuyên qua Âm Sơn, đến sau lưng Âm Sơn Huyết Hạp, lại tùy thời tìm địa phương tiến vào Âm Sơn Huyết Hạp, giúp Mông Tiểu Nguyệt tiếp thu truyền thừa.

Chỗ sơn môn của Ly Thủy Tông.

Sở Quân thiếu một mắt, hào hứng vọt vào tinh thất của chương môn, gương mặt tràn đầy ý mừng.

Có điều Sở Quân hiện tại, coi như gương mặt vui vẻ, nhưng bởi vì lỗ đen trên mắt, khuôn mặt nhìn như thế nào cũng cảm giác rất dữ tợn, dù độc

nhân kia đã được một viên bảo thạch điền vào.

- Phụ thân, nghe nói người thăm dò được hành tung của Diệp Chân?

Sở Thái Bình đang tĩnh tọa nhẹ gật đầu.

- Không sai, có điều, tình báo này lại tới rất kỳ quặc!

- Kỳ quặc?

- Đúng vậy, chúng ta cũng không có thăm dò ra hành tung của Diệp Chân, mà là có người cố ý đưa tình báo này cho chúng ta ?

- Quản nhiều như vậy làm gì, phụ thân, người nói mau, Diệp Chân đang ở nơi nào, ta nhất định phải giết hỗn đản này!

Sở Quân nắm chặt quả đấm.

- Trong tình báo nói, Diệp Chân ra ngoài làm nhiệm vụ tông môn, hành tung lại xuất hiện ở Thạch Hà thành, cũng có khả năng... Cụ thể, chính người xem đi...

- Được!

Tiếp nhận tình báo, thân hình Sở Quân lóe lên, phóng về phía Thạch Hà thành.

- Quân nhi, cẩn thận một chút, không thể chủ quan....

Thanh âm có chút già nua của Sở Thái Bình vang lên.

Sau khi Sở Quân rời đi, một thân ảnh thoáng hiện ở sau lưng Sở Thái Bình.

- Tông chủ, có cần phái người hiệp trợ Thiếu chủ không?

- Không cần!

Sở Thái Bình chậm rãi lắc đầu.

- Diệp Chân đã trở thành tâm ma của Quân nhi, phải do hắn tự tay giết chết, mới có thể phá vỡ tâm ma...

- Đúng rồi, người cảm thấy phần tình báo thần bí này, sẽ là ai đưa tới cho chúng ta?

- Tông chủ, ta cảm thấy, rất có thể là người của Tề Vân Tông, hơn nữa địa vị sẽ không quá thấp.

- Vì cái gì?

- Diệp Chân tới Thạch Hà thành làm nhiệm vụ tông môn bí ẩn như vậy, ngoại nhân há có thể đơn giản biết được?

- Cũng phải...

...

Định Quang Phong, gương mặt của Phiền Sở Ngọc phản hận.

- Tặc tử Diệp Chân này quá đáng hận, lại để hắn chạy thoát không nói, còn hại Nhị sư đệ mất một cánh tay! Hừ, tiện nhân Liêu Phi Bạch này, lại cho Diệp Chân đồ vật như thế hộ thân!

Giận dữ mắng vài câu, Phiền Sở Ngọc nhìn Hồng Bán Giang nói:

- Sư tôn, nếu không để ta cải trang ra tay đi?

Hồng Bán Giang chậm rãi lắc đầu.

- Không được, Liêu Phi Bạch kia suốt ngày nhìn chăm chăm chúng ta, người và ta, tuyệt đối không thể ra tay!

- Vậy làm sao bây giờ?

Phiền Sở Ngọc gấp rồi.

- Chẳng lẽ lại chấp tay tặng Thái Y cho Diệp Chân, bí mật trên người Thái Y...

- Sở Ngọc, bình tĩnh đừng nóng! Chuyện này, ta đã có an bài.

- Sư tôn, an bài gì?

- Mượn đao giết người mà thôi!

Hồng Bán Giang gằn giọng cười một tiếng, đáng tiếc nói:

- Đáng tiếc, biện pháp mượn đao giết người này của ta thi triển hơi trễ, bằng không...

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Chân Nguyên Ngũ Trọng

Trong Âm Sơn sơn mạch, vô số Yêu thú, càng vào sâu càng khó đi, đụng phải cấp bậc Yêu thú cũng càng cao.

Cũng may có Lục La đi theo, bằng không, chỉ dựa vào Diệp Chân, đoạn đường này sẽ trở nên cực kỳ khó khăn, dù Diệp Chân là nửa chúa sơn lâm.

Trên đường đi, Diệp Chân lắng nghe thú ngữ tránh khỏi rất nhiều nguy hiểm, mà phù trận của Lục La, thì phát huy ra tác dụng cực kỳ thần kỳ.

Đương nhiên, Mông Tiểu Nguyệt cũng có trợ lực nhất định, bây giờ tu vi tiếp cận Chân Nguyên tam trọng, mặc dù không cách nào đối phó Yêu thú hơi mạnh hơn một chút, nhưng mà hành động hoàn toàn theo kịp đám người Diệp Chân.

- Tốt rồi, cái sườn đồi này, là Tuyệt Man Nhai trên địa đồ, bay qua mảnh sườn đồi này, sẽ tiến vào phía sau Âm Sơn, phía sau Âm Sơn, thường có người Nam Man qua lại, phải cẩn thận một chút.

Lục La chỉ vào địa đồ nói.

- Được...

- A, nơi này thậm chí có hai tiểu nữ?

Đột nhiên, sau Tuyệt Man Nhai nhảy ra bốn gã võ giả tuổi không nhỏ, thân hình cách mặt đất ba thước lướt tới, bao vây ba người Diệp Chân, Lục

La, Mông Tiểu Nguyệt lại.

Phi hành trên mặt đất, điều này đại biểu, bốn gã võ giả này, tất cả đều là cường giả Dẫn Linh cảnh.

- Chắc chắn, một Chân Nguyên ngũ trọng đỉnh phong, một Chân Nguyên tứ trọng đỉnh phong, một Chân Nguyên nhị trọng, ta thật không biết, ba người các người là làm sao đi đến Tuyệt Man Nhai, cái này cần vận khí nghịch thiên cỡ nào a.

Người xưng Yến Thủ Dao Dương Minh kia, sau khi vây lại ba người Diệp Chân, không nhin được cảm thán.

- Đúng vậy, lão đại, trên thân ba người này, khẳng định có hàng tốt! Còn nữa, người xem cô nàng này, dáng người quá con mẹ nó bốc lửa, ở trong núi hai tháng, ta cũng sắp nghẹn điên rồi.

- Còn có tiểu nữ này, dáng người còn không có nảy nở. Nhưng chơi khẳng định rất sướng đó!

Một võ giả mặt sẹo tên Hà Tiến cười dâm.

- Ha ha, lão đại, lúc này đây, đến phiên ta lên trước nhé?

Trường đao trong tay Dương Minh giương lên, chỉ vào Diệp Chân cười dâm hắc hắc.

- Tiểu tử, ngoan ngoãn giao hết tài sản trên người ra, nếu nghe lời, chờ bọn lão tử chơi hai cô nàng kia thoải mái, cũng cho người uống chút canh, bằng không...

- Kỳ thật, nếu như ta là các người, hiện tại có bao xa sẽ trốn bao xa...

Biểu lộ của Diệp Chân kỳ quái mở hai tay ra.

Trong nháy mắt tiếp theo, Lục La đã sớm không thể chịu đựng được bốn võ giả kia nói năng dâm dăng, bộc phát ra.

Một thân tu vi Dẫn Linh cảnh đỉnh phong, không chút giữ lại nào bộc phát ra, sau đó bốn gã võ giả tu vi cao nhất chỉ có Dẫn Linh cảnh trung kỳ sợ đến mặt không còn chút máu.

Trong nháy mắt tiếp theo, một cây roi màu xanh lá huyền hóa ra vô số quang ảnh, giống như rắn độc vọt ra ngoài, một tên Dẫn Linh cảnh sơ kỳ ở gần nhất cố căng một cái, đầu lập tức bay lên.

Cheng!

Thiên Tinh Kiếm của Diệp Chân ra khỏi vỏ.

Vừa ra tay là sát chiêu Hàn Viên Triệt Cốt trong Hàn Viên kiếm pháp!

Kiểm cương dài tám trượng bằng hàn thấu xương bổ xuống, Hà Tiến là Dẫn Linh cảnh sơ kỳ bị kinh hãi đến trợn mắt hốc mồm, ngay cả phản ứng cũng không kịp, liền bị Diệp Chân bổ thành hai nửa.

Đến chết hẳn cũng không nghĩ rõ ràng, một Chân Nguyên cảnh tứ trọng, làm sao có thể bổ ra kiếm cương dài tám trượng, là dài tám trượng đó. Đây chính là hai mươi bốn mét, lão đại của bọn hắn ngay cả một nửa cũng làm không được...

Truy Tinh Bộ đập mạnh, Diệp Chân liền truy về phía một Dẫn Linh cảnh sơ kỳ khác đang quay người muốn trốn, Lục La đã cùng lão đại Dương Minh chiến lại với nhau.

Mấy hơi sau, Diệp Chân giải quyết chiến đấu trở lại, liền thấy trong tay Lục La có một đạo phù quang bay ra, đánh cho Dương Minh lão đảo lui về phía sau, trường tiên màu xanh sẫm trong tay quần bay đầu hẳn.

Mười hơi!

Không chút huyền niệm giải quyết chiến đấu!

- A, không tệ lắm, người Liêu tử tử coi trọng, quả nhiên thật sự có tài.

Lục La đối với biểu hiện của Diệp Chân mới vừa rồi có chút tán thưởng.

- Người lợi hại hơn, giết Dẫn Linh cảnh trung kỳ, quả thực như bồ đưa thái rau!

Mông Tiểu Nguyệt một mực không hề lên tiếng mở miệng.

- Lục La tử tử, kỳ thật nếu vừa rồi người không ẩn giấu tu vi, mấy tên này, là tuyệt đối không dám đối phó chúng ta, bọn hắn cũng sẽ không đưa tới họa sát thân.

Diệp Chân nghe vậy, có chút cao hứng, trên bản chất, Mông Tiểu Nguyệt vẫn rất hiền lành.

- Tiểu Nguyệt, ta hỏi người, nếu vừa rồi tu vi của ta thực sự chỉ có Chân Nguyên ngũ trọng, Diệp Chân cũng chỉ là một võ giả bình thường thì sao, kết quả của chúng ta sẽ như thế nào?

Hí!

Mông Tiểu Nguyệt hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt trở nên khó coi.

- Như vậy đúng rồi, nếu bốn người này còn có chút nhân tính, bất luận tu vi của chúng ta cao thấp, bọn hắn đều sẽ không có việc gì, nhưng mà, bản tính của bọn hắn đã hỏng, coi như ta hiển lộ tu vi, bọn hắn không dám chọc chúng ta, đụng phải cơ hội thích hợp, cũng sẽ đi hại người khác! Cho nên, bốn người này, nên giết!

Lục La nói.

- Không sai, người như vậy, nên giết!

Mông Tiểu Nguyệt cũng nắm chặt nắm đấm.

Diệp Chân nở nụ cười khổ, Lục La nói rất đúng, đạo lý của nàng, thật đúng là không cách nào phản bác.

- Thu dọn một chút, rồi mau chóng rời đi, mùi máu tươi nặng như vậy...

Rống!

Đột nhiên, toàn bộ núi rừng đều rung đưa, mỗi lắc lư một cái, đều xen lẫn một tiếng hô chấn động tâm hồn.

Chỗ tầm mắt đạt tới, một Yêu thú loài gấu cao mười mét, rộng chừng bốn mét, lông tóc đỏ thẫm, đang hối hả chạy về phía bên này, mỗi chạy một bước, đều làm cả cánh rừng phảng phất như địa chấn lắc lư một chút.

Đang chạy nhanh, trong miệng gấu có nước bọt đầm đìa chảy xuống, hiển nhiên là người được mùi máu tươi bên này.

- Sức chiến đấu có thể so với Yêu thú Địa giai thượng phẩm, Yêu thú Địa giai trung phẩm Hồng Viêm Bạo Hùng... Chạy mau... Lục La, người mang Tiểu Nguyệt bay đi, ta dẫn nó rời đi!

Nhìn chăm chăm vào Hồng Viêm Bạo Hùng đang xông tới, Diệp Chân điên cuồng hét lên.

Trong mắt Lục La chợt lóe lên thần sắc cảm động, nắm lấy thân hình của Mông Tiểu Nguyệt và Diệp Chân, chớp nhoáng mấy cái, liền vọt tới bên cạnh một cây đại thụ.

- Ngồi xồm xuống, dựa gần vào, thu liễm khí tức!

Lục La khẽ quát một tiếng, trong tay hiện ra năm tấm ngọc phù, năm tấm ngọc phù hừ hừ hừ đánh vào chung quanh ba người bọn họ, một đạo bình chướng linh quang mắt trần có thể thấy bay lên, trong nháy mắt lại phai nhạt xuống.

Thời điểm linh quang âm đạm đi, Hồng Viêm Bạo Hùng đang xông tới ánh mắt ngẩn ngơ, tựa hồ đã mất đi mục tiêu, ngừng lại.

Người trái nhìn phải, thậm chí bàn tay vỗ gãy một cây đại thụ mà người lớn cũng ôm không hết, lúc này mới ngửi ngửi mùi máu tanh nồng đậm kia, đi đến trước bốn cỗ tử thi, bắt đầu gặm ăn.

Một màn này, nhìn qua cực kì khủng bố.

Mông Tiểu Nguyệt hoảng sợ, miệng há mở, liền bị Diệp Chân lấy tay che kín.

Huyết nhục của Võ giả đối với Yêu thú có lực hấp dẫn rất lớn, Hồng Viêm Bạo Hùng kia hưởng thụ rất chậm. Diệp Chân đứng ở trong phù trận nhỏ hẹp, rất nhanh liền có cảm giác là lạ.

Phía trước hẳn là Mông Tiểu Nguyệt cùng Lục La, bởi vì phù trận thu hẹp, Diệp Chân liên tiếp thân thể mềm mại nóng bỏng của Lục La, trong mũi ngửi ngửi mùi thơm cơ thể, tinh lực của Diệp Chân đột nhiên nổi lên sóng gió.

- Làm gì đó? Còn không mau thu liễm huyết khí, muốn chết sao?

Truyện đợ-c d-ịch tại- iREAD.vn-Hơi thở của Lục La như lan quát khẽ ở bên tai Diệp Chân.

Diệp Chân chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, ngạnh sanh đình chỉ hỏa khí, con mắt thẳng tắp nhìn phương xa, không dám nghĩ lung tung chút nào nữa.

Lục La ngẩn người, tựa hồ cũng ý thức được cái gì, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ lên.

Ước chừng nửa giờ sau. Hồng Viêm Bạo Hùng ăn sạch bốn cỗ thi thể, nhìn ngó một vòng, mới từ từ cất bước rời đi.

Ngay thời điểm Hồng Viêm Bạo Hùng vừa mới đi xa, phù trận xung quanh ba người Diệp Chân ầm giấu lập tức bùng lên, trong tiếng ba ba ba.... Năm đạo ngọc phù nát thành bụi phấn.

- Nguy hiểm thật, nếu Hồng Viêm Bạo Hùng này lại ở lâu thêm trên trăm tức. Chúng ta đều sẽ tai vạ đến nơi, đúng rồi, Lục La, đây là phù trận gì?

Diệp Chân hỏi.

- Tiểu Mê Tung Phù Trận, một bộ phù trận chỉ có thể kéo dài nửa canh giờ, có tác dụng mê hoặc những Yêu thú này, nếu bố trí sớm, võ giả cũng có thể mê hoặc, nhưng nếu đụng phải người tu vi cao hơn ta quá nhiều, thì không có tác dụng.

Lục La đáp.

- Thứ này khó luyện không?

- Nói khó không khó, nói dễ không dễ, luyện phù trận trọng yếu nhất là thần niệm mạnh yếu, không giống như trận pháp nghiêm chỉnh, vô luận là trận kỳ lưu hay linh mạch lưu, đều là liều tiêu hao liều tư nguyên, như thế nào, người muốn học?

- Thần niệm?

Nghe được cái này, trong đầu Diệp Chân khẽ động.

- Có chút, cảm giác thời khắc mấu chốt cái này rất có tác dụng.

Diệp Chân nhẹ gật đầu.

- Trước tiên để tu vi của người tăng lên tới Dẫn Linh cảnh rồi nói sau, Linh lực là ngưỡng cửa thấp nhất để luyện phù, luyện khí, luyện đan.

Dừng một chút, Lục La lại đổi đề tài nói:

- Đáng tiếc, bốn tên kia bị Hồng Viêm Bạo Hùng ăn sạch, bằng không, bọn hắn ở trong núi rừng hai tháng, trên người khẳng định có bảo bối tốt...

Bay qua Tuyệt Man Nhai, ba người Diệp Chân tiếp tục tiến về phía Âm Sơn, có điều, lúc hành tẩu lại càng thêm cẩn thận.

Diệp Chân cơ hồ là thời thời khắc khắc lắng nghe âm thanh trùng thú, hơi có gì bất bình, liền lập tức tránh đi.

- Không sai biệt lắm, nhìn thấy tấm bia đá xa xa kia không? Cái kia chính là Anh Linh Bi của tám trăm tráng sĩ Âm Sơn, ngày mai, bay qua ngọn núi này, có thể đến phía sau Âm Sơn Huyết Hạp.

Lục La chỉ vào một tấm bia đá cao ngất xa xa nói.

- Tối nay, chúng ta nghỉ ngơi ở trong sơn động này, cái sơn động này ta xem qua, có dấu vết tro tàn, hẳn là có người trước kia dạo qua, không có Yêu thú, đầu hôm ta đến trực đêm!

Lục La rất thẳng thắn nói.

Sau khi qua loa ăn chút lương khô, thừa dịp Lục La trực đêm, Diệp Chân khoan chân tu luyện, chỉ cần điều kiện cho phép, Diệp Chân tuyệt đối không thể gián đoạn tu luyện mỗi ngày.

Răng rắc!

Diệp Chân nuốt vào hai viên Ngưng Chân Đan, ý đồ trùng kích bình cảnh Chân Nguyên tứ trọng đỉnh phong.

Nhiều ngày như vậy bất kể tiêu hao khổ tu, tu vi của Diệp Chân đạt tới Chân Nguyên tứ trọng đỉnh phong đã mấy ngày, thế nhưng mà xuất hiện một tiểu bình cảnh, một mực vây ở Chân Nguyên tứ trọng đỉnh phong không đột phá!

Sau nửa canh giờ, Diệp Chân lộ vẻ thất vọng, Ngưng Chân Đan biến thành Chân Nguyên khổng lồ không có ý tứ đột phá bình cảnh chút nào, còn không có đột phá.

Lại ngoan tâm, Diệp Chân điên cuồng nuốt bốn viên Ngưng Chân Đan! Hiện nay, thực lực của Diệp Chân mỗi tăng lên một chút, cơ hội bảo mệnh sẽ nhiều hơn một phần.

Xoạt!

Dược lực bàng bạc trong nháy mắt tan ra, đâm vào kinh mạch làm Diệp Chân đau nhức, Diệp Chân điên cuồng thúc giục Nhất Khí Hỗn Nguyên Công, ý đồ phá vỡ bình cảnh kia.

Đột nhiên, các loại tiếng bước chân hỗn tạp, xen lẫn ngữ điệu kỳ quái, nhanh chóng vọt vào trong lỗ tai của Diệp Chân.

Cơ hồ là đồng thời, âm thanh kinh hãi của Lục La vang lên.

- Không tốt, là Nam Man Linh giả, không... Linh Sư, làm sao lại đụng phải một vị Nam Man Linh Sư... Không được, bọn hản đã phát hiện chúng ta... Trốn không thoát...

Nhìn thấy một đám người thú nhanh chóng tới gần, Lục La luôn luôn to gan, trên mặt lại không còn chút huyết sắc.

- Nam Man Linh Sư?

Trong đầu Diệp Chân đột nhiên cả kinh, Nam Man Linh Sư, đây chính là tương đương với cường giả Hóa Linh cảnh, kinh khủng nhất là, có đôi khi một Nam Man Linh Sư, thường thường có thể đối phó nhiều võ giả Hóa Linh cảnh.

Thời điểm Diệp Chân nhìn ra ngoài, xa xa một người Nam Man quơ mộc trượng, ăn mặc kỳ quái, cũng đồng thời nhìn chăm chăm về phía Diệp Chân, trong ánh mắt có áp lực giống như tằm mịch, để Diệp Chân hít thở không thông!

Tạch...!

Cơ hồ là đồng thời, ở dưới áp lực hít thở không thông, Diệp Chân cảm giác bình cảnh trong cơ thể nghiền nát, tu vi một mực bị kiềm chế không thể đề thăng, như sông lớn vào biển, bão táp tiến mạnh.

Tu vi đột phá... Chân Nguyên ngũ trọng!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Chiến Nam Man Linh Sư

Mặc dù tu vi đột phá làm lòng tin của Diệp Chân tăng cao, nhưng nhìn thấy mười mấy con Yêu thú tập trung ngoài động, nhất là Thanh Nguyên Tử Tình Hồ dưới háng Nam Man Linh Sư kia, da đầu hần run lên không thôi.

Nửa tháng trước, một con Thanh Nguyên Tử Tình Hồ Địa giai trung phẩm xử lý ba vị Dẫn Linh trung kỳ, hai vị Dẫn Linh sơ kỳ, sau đó mới bị tiêu diệt.

Đó là trong tình huống mấy vị Dẫn Linh trung kỳ lâm vào tuyệt cảnh, lấy mạng đổi mạng mới đả thương nặng Thanh Nguyên Tử Tình Hồ kia.

Thanh Nguyên Tử Tình Hồ dưới sự chỉ huy của Nam Man Linh Sư, nó sẽ càng mạnh hơn nữa.

- Là Vạn Lý Truy Phong Khuyển...

Sắc mặt Lục La tái nhợt chỉ vào một Yêu thú loài chó, cái mũi cực lớn.

Diệp Chân cũng buồn bực, bọn họ đã rất cẩn thận, tại sao lại bị người Nam Man chặn đường, nhìn thấy Vạn Lý Truy Phong Khuyển kia, liền hiểu.

Vạn Lý Truy Phong Khuyển, Yêu thú Nhân giai trung phẩm, lực công kích không mạnh, nhưng cái mũi thì linh mẫn hơn chó nuôi trong nhà thông

thường một ngàn lần, men theo mùi, có thể truy tung hàng ngàn, hàng vạn dặm, cho nên giúp đỡ người Nam Man đi săn và chiến đấu.

Trong đội ngũ Nam Man ngăn chặn bọn họ, có một tên Yêu tộc của Nam Man Linh giả, cũng chính là chủ nhân của Vạn Lý Truy Phong Khuyển!

Sau khi nhìn sơ qua, Diệp Chân lại phát hiện bốn Nam Man Linh giả và một Nam Man Linh Sư.

Người Nam Man cấp bậc sâm nghiêm, cường giả trong bọn họ có tiêu chí rõ rệt, rất dễ dàng phân biệt.

Người Nam Man bình thường, trang trí thường thấy là cắm trâm xương trên đỉnh đầu, địa vị của người Nam Man cũng được phân chia như thế.

Như Nam Man Linh giả, trên đầu cài trâm ngọc cực kỳ xinh đẹp.

Một cây trâm ngọc đại biểu cho Linh Giả sơ cấp, tương đương với Dẫn Linh sơ kỳ, hai cây trâm ngọc đại biểu cho Linh Giả trung cấp, tu vi tương đương Dẫn Linh trung kỳ, ba cây đại biểu Linh Giả cao cấp, tu vi sẽ là Dẫn Linh hậu kỳ hoặc đỉnh phong.

Bốn trâm ngọc, liền đại biểu cho Linh Sư sơ cấp, nếu có bảy cây trâm ngọc, đó chính là Linh Tôn cực kỳ khủng bố, trâm ngọc trên đầu người Nam Man càng nhiều, địa vị càng cao. Thực lực càng mạnh.

Năm tên Nam Man trước mắt, trên đầu Nam Man Linh Sư có bốn cây trâm ngọc, trong bốn Nam Man Linh giả có hai người cắm một cây trâm ngọc, hai người khác, trên đầu phân biệt cắm hai cây, ba cây trâm ngọc.

Nói một cách khác, đối thủ của đám người Diệp Chân có một vị cường giả Hóa Linh cảnh, một Dẫn Linh cảnh hậu kỳ, một vị Dẫn Linh cảnh trung

kỳ, hai vị Dẫn Linh cảnh sơ kỳ.

Nhưng trên thực tế, võ giả Dẫn Linh hậu kỳ, trong đại đa số tình huống đều không thể chiến thắng một Nam Man Linh Giả cao cấp.

Bởi vì, một Nam Man Linh Giả cao cấp, ít nhất đều có được ba Yêu tộc!

Nhìn Nam Man Linh Sư trước mắt, có được bốn con Yêu tộc kinh khủng, ngoại trừ con Yêu thú Thanh Nguyên Tử Tình Hồ Địa giai trung phẩm ra, ba đầu Yêu tộc khác đều là Yêu thú Địa giai hạ phẩm.

Đếm sơ qua một lượt, năm Nam Man Linh tu lại mang đến mười ba con Yêu thú. Kỳ thật, chỉ Yêu thú đã có bảy con Địa giai, sáu con Yêu thú còn lại, cấp bậc thấp nhất chính là Vạn Lý Truy Phong Khuyến Nhân giai trung phẩm.

Khóe miệng Lục La hơi khô, nàng không có chủ ý gì, ánh mắt nhìn về phía Diệp Chân.

- Người có biện pháp gì tốt hay không?

- Không có...

- Không có sao?

Sắc mặt Lục La càng xanh hơn vài phần.

Thời điểm này, Nam Man Linh Giả cười trên Thanh Nguyên Tử Tình Hồ kê chít chít, vừa nghe xong, hãnh nghe không hiểu, nhưng nếu cẩn thận nghe vẫn có thể nghe hiểu.

Ngôn ngữ các tộc trên Chân Huyền đại lục không khác nhau nhiều lắm, có chút lời nói quê mùa là khó tránh khỏi.

- Hai nữ nhân kia, muốn sống, nam, giết chết...

Nam Man Linh Sư ra lệnh, những người Nam Man khác xua đuổi đàn thú.

Nghe vậy, sắc mặt Lục La co giật, đột nhiên quay đầu lại, kiên định nói một câu với Diệp Chân:

- Nếu không cách nào giết ra ngoài, người nên dùng hai tấm ngọc phù đánh chết ta và Tiểu Nguyệt đi, chúng ta sẽ không phòng bị chút nào.

- Được!

Diệp Chân đáp ứng rất triệt để, quê hương của hắn nằm ở Bắc Địa mười ba quận, cho nên Diệp Chân cực kỳ rõ ràng, một nữ nhân rơi xuống trong tay người Nam Man sẽ thê thảm bao nhiêu.

Bị cầm ra cho Yêu tộc bọn chúng ăn là cách chết thống khoái nhất.

Đồng thời, dưới sự thúc giục của năm tên Nam Man linh tu, ngoại trừ Vạn Lý Truy Phong Khuyển và Nam Man Linh Sư lưu lại một đầu cự mãng hộ thân ra, những người khác và Yêu thú đồng loạt lao lên phía trước.

Thanh Nguyên Tử Tình Hồ nhảy lên thật cao, thanh linh phong nhận tấn công Diệp Chân.

- Lục La, giúp ta ngăn chặn Thanh Nguyên Tử Tình Hồ một trăm giây!

Vào lúc này, Diệp Chân gào lên.

Trong nháy mắt, từng đạo gió lốc thiên địa nguyên lực đột nhiên lừng không bay lên.

Phong Vân Kiếm Pháp thức thứ nhất, Phong Quyển Tàn Vân!

Ầm!

Một đạo kiếm quang gió lốc kinh khủng lao nhanh về phía tên Nam Man Linh Giả cao cấp.

Những nơi kiếm quang đi qua, một con Yêu thú Nhân giai thượng phẩm bị chém thành khối vụn, mắt thấy tên Linh giả cao cấp sắp bị một kiếm của Diệp Chân miểu sát.

Vào lúc kiếm quang xuất hiện, đột nhiên sắc mặt Nam Man Linh Sư biến đổi, cũng không thấy làm động tác gì, hắc hống to một tiếng, cự mãng bảo hộ trước người hắc lao tới, cái đuôi dài nhanh như tia chớp chắn ngang trước mặt tên Nam Man Linh Giả cao cấp.

Xoạt xoạt xoạt!

Phần đuôi của cự mãng dài đến năm mét đánh kiếm quang nát vụn, cự mãng cũng kêu lên đầy đau đớn.

Diệp Chân đánh nát kiếm quang, một con Yêu thú Địa giai hạ phẩm có thể đánh tan kiếm lực của Diệp Chân.

Cho dù tu vi đột phá đến Chân Nguyên ngũ trọng, thi triển Phong Quyển Tàn Vân, tất cả chân nguyên trong cơ thể Diệp Chân cũng rút đi như tháo nước.

Nhìn thấy Yêu thú đánh tới, Diệp Chân không quan tâm chút nào, hắc nhanh chóng dùng một giọt Nguyên Linh Ngọc Dịch, chân nguyên khô cạn trong người khôi phục, miệng Yêu thú Địa giai hạ phẩm tỏa ra ánh sáng, muốn xé nát cổ Diệp Chân.

Ầm!

Quanh người Diệp Chân xuất hiện một tia hào quang, chặn cái miệng to như chậu máu của Yêu thú Địa giai hạ phẩm.

Đó là Linh phù Lục La cho Diệp Chân hộ thân, có thể ngăn cản một kích toàn lực của Yêu thú Nhân giai đỉnh phong, nhưng mà lại không ngăn được Yêu thú Địa giai hạ phẩm tập kích.

Nghiền nát trong nháy mắt!

Nhưng mà, đã đủ.

Linh phù hộ thân tranh thủ cho Diệp Chân thời gian một giây, đã đủ rồi.

Hừ!

Hàn Viên Phá Tuyết đâm ra nhanh như tia chớp. Từ đuôi đến đầu, trực tiếp đánh đầu Yêu thú Địa giai hạ phẩm thành hai nửa.

- Rống!

Nam Man Linh Sư rống giận. Thanh Nguyên Tử Tình Hồ đang công kích chính diện vào Lục La, nó lảng không tấn công vào Diệp Chân.

Vào lúc này, trường tiên màu xanh sẫm của Lục La quấn lấy móng vuốt của Thanh Nguyên Tử Tình Hồ, linh quang bùng lên, kéo Thanh Nguyên Tử Tình Hồ trở về mặt đất.

Đồng thời, Linh phù trong tay Lục La ném ra như không cần tiền, tấn công Thanh Nguyên Tử Tình Hồ.

Lục La dựa vào Linh phù bất kể tiêu hao cuốn lấy Thanh Nguyên Tử Tình Hồ.

Bằng không, cho dù tu vi Lục đã là Dẫn Linh đỉnh phong, cũng sẽ không phải là đối thủ của Thanh Nguyên Tử Tình Hồ.

Cùng thời khắc đó, Diệp Chân Truy Tinh Bộ bước tới, hần nhảy lên thật cao, hần vận dụng một thức Hàn Viên Triệt Cốt.

Thần niệm cường đại điên cuồng thúc ép đan điền, vừa mới nuốt Nguyên Linh Ngọc Dịch và hóa thành linh lực. Lại phối hợp Bảo khí hạ phẩm Thiên Tinh Kiếm, một đạo băng kiếm dài tám trượng bắn tới.

Hàn viên ý cảnh cũng tỏa ra, nhiệt độ giảm mạnh làm cho tất cả Nam Man Linh tu rùng mình một cái.

Kiểm cương dài tám trượng làm Nam Man linh tu cũng phải nhìn thẳng, nhất là Nam Man Linh giả bị nhắm làm mục tiêu đã kinh hãi gần chết!

Một cái Yêu thú Địa giai hạ phẩm và Yêu thú phía sau một Linh giả trung cấp bị kiếm cương của Diệp Chân chém thành hai nửa.

Đồng thời, thân thể của Diệp Chân nhảy lên lần nữa, lại vận dụng Hàn Viên Triệt Cốt lần nữa.

Nam Man Linh Sư gầm lên, hần điều khiển Thanh Nguyên Tử Tình Hồ đang loạn chiến với Lục La, con mãng xà lớn, cùng với hai Yêu bọ khác vây công Diệp Chân.

Phanh phanh phanh!

Ba đạo phù quang nổ tung phía trước Thanh Nguyên Tử Tình Hồ. Làm cho Thanh Nguyên Tử Tình Hồ không thể không cải biến lộ tuyến công kích Diệp Chân, trong nháy mắt nó cải biến lộ tuyến, trường tiên của Lục La lại đánh tới.

Đối mặt ba đầu Yêu thú Địa giai hạ phẩm vây công, kiếm thể của Diệp Chân không thay đổi, Hàn Viên Triệt Cốt bổ ra kiếm cương dài tám trượng trực tiếp chém đứt đầu Nam Man Linh giả cao cấp.

Cương khí hộ thể của Nam Man Linh giả là cương khí hộ thể nguyên thủy nhất, võ kỹ không thể so sánh với võ giả.

Sau khi một kiếm chém đối thủ thành hai nữa, ba đầu Yêu tộc của Nam Man Linh Sư công kích, đồng thời tấn công vào người Diệp Chân.

Vẻ mặt Nam Man Linh Sư vui mừng, sau đó hấn lại khiếp sợ.

Thân thể hấn vụn vụn như con răn, Diệp Chân tránh khỏi công kích yếu hại từ ba con Yêu tộc, cùng thời khắc đó, thân thể của Diệp Chân như bị sét đánh.

Ba con Yêu tộc công kích, trước sau đều đánh lên người Diệp Chân.

Linh phù hộ thể của Lục La nổ tung, Diệp Chân sử dụng Bách Diệp Chân Cương rất mạnh, nhất là một kích của cự mãng đánh Diệp Chân rơi xuống đất.

Bách Diệp Chân Cương của Diệp Chân bị đánh bay, dư uy Linh lực trực tiếp đánh vào trong cơ thể Diệp Chân.

Phốc!

Ngực đau đớn, hấn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể Diệp Chân lăn một vòng, hấn đứng lên và hóa thành cái bóng, hấn liên tục vận dụng Truy Tinh Bộ, đầu hai tên Nam Man Linh giả bay lên trời.

Chiến lực Nam Man linh tu rất cường đại, nhưng thực lực cá nhân lại tương đối yếu ớt, nhất là trong tình huống không có linh lực hộ thể.

Hơn nữa, Nam Man Linh tu có một nhược điểm trí mạng, nếu bọn họ bị giết, Yêu tộc bị thần niệm của bọn họ khống chế sẽ bị trọng thương.

Thần niệm bản thân Yêu thú tương đối yếu ớt, trong tình huống trọng thương, chúng sẽ lâm vào hỗn loạn trong trình độ nhất định, công kích sẽ cực kỳ lộn xộn, thậm chí không phân địch ta, chiến lực giảm mạnh.

Từ khi bốn gã Nam Man Linh giả tử vong, áp lực của Diệp Chân giảm xuống rất nhiều, nhất là chủ nhân của vài con Yêu thú tử vong, chúng đã không phân địch ta,

Trong đó có một con Yêu thú Địa giai hạ phẩm lại tấn công Thanh Nguyên Tử Tình Hồ, bị Thanh Nguyên Tử Tình Hồ xé thành mảnh nhỏ, cũng giúp Lục La thu được cơ hội thở dốc.

Hí!

Khẽ giật mình, Nam Man Linh Sư vung mộc trượng trong tay, hần phát ra tiếng gào thét chói tai.

Trong nháy mắt tiếp theo, tiếng thú gào đình tai nhức óc vang lên, bốn đầu Yêu tộc của Nam Man Linh Sư đều trở nên điên cuồng, khí tức toàn thân tăng vọt.

Trong thời gian đó, Thanh Nguyên Tử Tình Hồ Địa giai trung phẩm lại xuất hiện lực lượng ba động của Yêu thú Địa giai thượng phẩm, ba con Yêu tộc Địa giai hạ phẩm khác cũng sinh ra lực lượng ba động Địa giai trung phẩm.

- Dám giết tộc nhân của ta, ta nhất định phải ném các người vào Vạn Ma Quật, các người phải nhận tra tấn đời đời kiếp kiếp!

Hần nổi giận gầm lên một tiếng, khí tức lực lượng của ba con Yêu tộc Địa giai trung phẩm mang theo sóng linh lực kinh khủng, bao phủ Diệp

Chân từ ba hướng.

Cùng thời khắc đó, quanh người Nam Man Linh giả xuất hiện từng vòng linh lực đỏ rực như máu, một trượng trong tay tỏa ra linh quang sáng ngời, cũng phối hợp ba con Yêu bộc tấn công Diệp Chân.

Sức chiến đấu bản thân Nam Man Linh Sư không tính là mạnh, đó cũng là cường giả Hóa Linh cảnh, tuyệt đối chẳng yếu.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Lục La thay đổi.

.N.g.uồn: iread.vn.- Diệp Chân, cẩn thận!

Trong tiếng hét, Lục La muốn lao tới giúp đỡ Diệp Chân, thế nhưng nàng lại bị Thanh Nguyên Tử Tình Hồ cuốn lấy.

Lục La bị Thanh Nguyên Tử Tình Hồ cuốn lấy gắt gao, Lục La còn chảy nước mắt vì gấp, nàng không dám tưởng tượng, ba con Yêu thú thực lực Địa giai trung phẩm vây công, tu vi Diệp Chân vừa mới đột phá đến Chân Nguyên ngũ trọng, hắn làm sao còn đường sống.

Đổi vị trí của nàng và Diệp Chân, chắc chắn là thập tử vô sinh!

- Diệp Chân ca ca, cẩn thận!

Mông Tiểu Nguyệt vẫn được phù trận của Lục La bảo vệ, nàng gấp tới mức chân nguyên trong người bạo phát ra ngoài.

- Tên đáng chết, chết đi cho ta!

Nam Man Linh Sư rống giận.

Bị ba yêu một người vây công, Diệp Chân lâm vào thời khắc sinh tử, nhìn thấy Nam Man Linh Sư tấn công, hắn lại cười.

Một đạo hàn quang bay ra, Huyền Băng Kiếm Quang Phù xuất hiện trong tay, chân nguyên bộc phát, huyền băng kiếm quang chém vào đầu Nam Man Linh Sư.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Bách Thú Thông Linh Thuật

Hừ!

Huyền Băng Kiếm Quang Phù phát ra tiếng rít thê lương và chói tai, Mông Tiểu Nguyệt kinh hô một tiếng.

Khí tức lực lượng của Thanh Nguyên Tử Tình Hồ Địa giai thượng phẩm tăng vọt, Lục La kéo trảo của nó trở về, không cho nó tấn công.

Yêu hồ lập tức tấn công Lục La.

Lục La lần lượt dùng phù quang kiểm chế Thanh Nguyên Tử Tình Hồ, trước mặt Thanh Nguyên Tử Tình Hồ đã gia tăng lực lượng lên Địa giai thượng phẩm, phù quang giống như viên pháp, rốt cuộc không thể tạo thành uy hiếp với Thanh Nguyên Tử Tình Hồ.

Bởi vì bí thuật Nam Man Linh Sư, Thanh Nguyên Tử Tình Hồ cũng khát máu tới cực hạn, nó dùng tư thế sẵn mồi đe dọa Lục La, nó há to miệng muốn nuốt sống Lục La.

Lui không thể lui, tránh cũng không thể tránh, linh lực toàn thân Lục La bộc phát đến cực hạn, đôi mắt xinh đẹp nhắm lại... có lẽ chết trong miệng thú còn tốt hơn rơi vào tay người Nam Man...

Vào lúc này, Huyền Băng Kiếm Quang Phù phá không chém xuống, uy lực cường đại chém Nam Man Linh Sư thành hai nửa.

Phanh phanh phanh phanh!

Trong nháy mắt Nam Man Linh Sư bị giết, bốn Yêu tộc của Nam Man Linh Sư, cho dù là Thanh Nguyên Tử Tình Hồ hay ba con Yêu thú vây công Diệp Chân đều nổ đầu như dưa hấu.

Một màn này, thấy Diệp Chân ngẩn người.

- Lục La tỳ, mau tránh ra, nhanh!

Nhìn thấy biến hóa, Mông Tiểu Nguyệt kinh hô.

- Há?

Lục La trợn mắt, nàng nhìn thấy xác hồ không đầu rơi xuống người mình. Giật mình kêu to một tiếng, nàng vội vàng tránh ra.

Ầm!

Thi thể Thanh Nguyên Tử Tình Hồ rơi xuống đất tạo thành hố to. Lục La cả kinh vỗ ngực, nếu không tránh kịp, nàng không chết cũng trọng thương.

Nhưng vì sao đầu của Thanh Nguyên Tử Tình Hồ và vài Yêu thú khác nổ tung?

Kỳ thật vấn đề này cũng làm Diệp Chân buồn bực.

Hụ khụ khụ khụ!

Giải quyết xong con Vạn Lý Truy Phong Khuyển, Diệp Chân ho kịch liệt, sau khi trải qua trận chiến này, hẳn bị thương không nhẹ, nhất là bị ba con Yêu thú giáp công.

Nếu không có linh phù hộ thể của Lục La ngăn cản một chút, chỉ dựa vào Bách Diệp Chân Cương của Diệp Chân, có khả năng Diệp Chân đã mất mạng.

Nhớ lại, trận chiến ngày hôm này, Lục La luyện chế ngọc phù sinh ra tác dụng rất lớn.

Tu vi Lục La chỉ là Dẫn Linh đỉnh phong. Cũng làm ngọc phù tiêu hao rất lớn, khi đó mới thành công kiếm chế Thanh Nguyên Tử Tình Hồ thay Diệp Chân.

Trong lúc vô hình, Diệp Chân sinh ra hứng thú lớn với luyện phù.

- Diệp Chân, thương thế của người như thế nào? Đây là đan dược chữa thương, người nhanh dùng đi.

Lục La vẫn chưa tỉnh hồn, nàng đi tới và nói.

- Tạm được, nội phủ bị chấn động. Dưỡng thương ba bốn ngày là khỏi.

- Đến, ta đến xem, trên người Nam Man Linh tu có đồ tốt gì?

Vừa ho khan, Diệp Chân vừa tìm kiếm trên mấy thi thể kia.

Lục La lại nhìn chăm chăm vào năm bộ thi thể trên mặt đất. Đột nhiên ý thức được, năm Nam Man Linh tu. Tất cả đều là Diệp Chân giết chết, trong đó còn có một Nam Man Linh Sư Hóa Linh cảnh.

- Diệp Chân, đột nhiên ta hoài nghi, giữa ta và người, ai mới là Chân Nguyên ngũ trọng, ai là Dẫn Linh đỉnh phong? Một đạo kiếm quang cuối cùng quá kinh khủng, người làm thế nào?

Lục La kinh ngạc nói.

Diệp Chân giải thích một câu, Lục La lập tức hồn dỗi.

- Khá lắm, Liêu tử tử, quá thiên vị, bảo bối bảo mệnh như vậy lại không cho ta mấy tờ, hừ!

Lục soát khắp năm bộ thi thể, Diệp Chân rất buồn bực phát hiện, hăn tìm trên người Nam Man Linh Sư một cái vòng tay trữ vật, trên người của Nam Man Linh giả, bao quát Linh giả cao cấp không có thứ gì đáng giá.

Thật buồn bực chính là, vòng tay trữ vật Nam Man Linh Sư chứa đựng thịt thú vật, không có thứ nào khác.

- Đờng lật nữa, Nam Man Linh tu đều rất nghèo, tu vi càng cao sẽ càng nghèo.

Lục La nói.

- Vì cái gì?

- Nam Man Linh tu chủ chính là thần phục Yêu tộc, Yêu thú cấp bậc càng cao, khẩu vị càng lớn, yêu cầu càng cao. Như Địa giai trung phẩm thậm chí Yêu thú thượng phẩm, có đôi khi thậm chí cần Linh Tinh nuôi dưỡng.

- Một Nam Man Linh Sư, động một cái là năm sáu con Yêu thú, không ăn nghèo bọn họ mới là lạ.

Lục La nói.

- Như vậy sao...

Hăn thở dài, Diệp Chân không tin tà, hăn vẫn tìm kiếm trong vòng tay trữ vật Nam Man Linh Sư, trong vòng tay trữ vật trừ thịt thì cũng là thịt.

Thời điểm hăn buồn bực không tìm được cái gì, sau khi thanh trừ thịt thú, trong một góc lại phát hiện một quyển sách mỏng bằng da dê.

- Bách Thú Thông Linh Thuật?

Chữ nhỏ trên da dê làm Diệp Chân ngẩn người.

Lục La xem xét, sau đó nói:

- Ừm, đây chính là pháp quyết Nam Man Linh tu điều khiển Yêu thú, hơn nữa có được trên người Linh Sư, cũng tính là hàng cao cấp trong bộ lạc Nam Man.

- Thế nào, Nam Man tộc ngự thú thuật, có gì khác sao?

- Đương nhiên khác biệt, chủ lưu ngự thú pháp môn đều giống nhau, nhưng các bộ lạc đều có một ít bí thuật ngự thú.

- Như Nam Man Linh Sư vừa rồi vận dụng bí thuật giúp vài con Yêu tộc của hắn tảo bạo, chiến lực trực tiếp tăng lên một giai, đây chính là bí thuật đặc thù của bộ lạc.

Nghe vậy, Diệp Chân nhanh chóng lật xem Bách Thú Thông Linh Thuật.

Quả nhiên, trang cuối Bách Thú Thông Linh Thuật chính là bí thuật làm Yêu tộc cuồng bạo.

Bí thuật cuồng bạo này giống như đúc tình hình vài con Yêu thú kia, hơn nữa còn là cấm thuật.

Sau khi thi triển bí thuật cuồng bạo, nếu thi thuật giả bị giết, Yêu tộc cũng sụp đổ thần hồn mà chết.

Truyện được dịch..h t.rực tiếp tại iREAD.Nhìn thấy việc này, khi Nam Man Linh Sư chết, bốn con Yêu tộc nổ đầu, tất cả đều giải thích thỏa đáng.

- Người có cần hay không?

Diệp Chân lắc lắc Bách Thú Thông Linh Thuật trong tay.

Lục La lắc đầu.

- Chúng ta không dùng được thứ này, tứ đại đế quốc Hắc Long Vực chúng ta giao chiến với bộ lạc Nam Man mấy trăm ngàn năm, đừng nói là Linh Sư. Giết chết Linh Tôn cũng có. Lấy được ngự thú thuật của bộ lạc Nam Man nhiều vô số kể, nhưng không có bất cứ võ giả nào có thể dựa vào pháp quyết thuần phục Yêu thú.

- Vì cái gì?

Lần này, Diệp Chân hiếu kỳ.

- Ta cũng không rõ ràng, nghe nói, Nam Man bộ có một loại nghi thức truyền thừa cực kỳ cổ xưa, trải qua nghi thức này mới có thể phục tùng Yêu thú làm Yêu tộc.

Lục La nói.

Diệp Chân buồn bực.

- Đồ chơi này không dùng được đúng không?

- Cũng không phải hoàn toàn không dùng được. Những ngự thú thuật này vô dụng với Yêu thú trưởng thành, nó lại hữu dụng với Yêu thú còn nhỏ.

- Nghe nói, đệ nhất cao thủ thanh niên Bộ Trường Thiên của Hắc Long Vực Huyền Thần đế quốc chúng ta, đã từng vận khí tăng cao, lấy được một con non Yêu thú Địa giai thượng phẩm, hẳn dùng ngự thú thuật của Nam Man thu phục thành Yêu tộc.

- Bây giờ, con Yêu tộc kia trở thành phụ tá đặc lực của Bộ Trường Thiên, vô cùng lợi hại.

- Nếu người có vận khí tốt, có tìm được Yêu thú con non, như vậy sẽ phát đạt.

Nghe xong lời này, Diệp Chân nở nụ cười khổ.

Bởi vì đây là việc không có khả năng.

Hắn từng nghe nói chuyện Yêu thú con non.

Có lẽ bởi vì ngự thú thuật của Nam Man tràn lan, rất nhiều võ giả gia thế hùng hậu đều tìm kiếm Yêu thú con non, một con non Yêu thú Địa giai hạ phẩm có giá mười vạn lượng hoàng kim, hơn nữa có tiền mà không mua được.

Về phần Địa giai trở xuống, ngoại trừ Yêu thú đặc thù ra. Căn bản không ai muốn, bồi dưỡng cũng là phế vật.

Về phần Địa giai thượng phẩm. Căn bản không lấy được.

Tất cả Yêu thú bảo hộ con mình còn hơn cả mạng chúng. Nếu phát hiện con non của mình bị trộm, chúng sẽ liều mạng cướp về.

Loại tình huống này càng làm Yêu thú Địa giai trung phẩm liều mạng, chúng bạo phát chiến lược, ngay cả Hóa Linh cảnh tứ ngũ trọng cũng không chịu được.

Có điều, có thứ tốt như thế, tiện tay lật xem vài lần, Diệp Chân cũng thu Bách Thú Thông Linh Thuật vào trong vòng tay trữ vật.

Dẫu gì cũng có bí thuật cường bạo, cũng có thể bán được ít bạc.

Nơi này trải qua một hồi đại chiến, tử thương vô số, ba người Diệp Chân không dám dừng lại quá lâu.

Sau khi thu thập xong, Âm Sơn sơn mạch ban đêm cực kỳ nguy hiểm, hắn vẫn nhanh chóng rời đi, nhưng lần này sẽ cẩn thận hơn rất nhiều.

May mà hắn cách mặt sau Âm Sơn Huyết Hạp không quá xa.

Sau khi tìm nơi an toàn chữa thương ba ngày, nhóm ba người Diệp Chân đã tới mặt sau Âm Sơn đại hạp cốc.

Toàn bộ Âm Sơn hạp cốc giống như bị máu bôi đỏ, cho dù vào ban đêm cũng tỏa ra huyết quang dày đặc, không hổ danh tiếng Âm Sơn Huyết Hạp.

Nhưng nơi hiểm yếu vẫn là nơi hiểm yếu.

Toàn bộ Âm Sơn Huyết Hạp giống như hình thang, phía trên nhỏ, phía dưới lớn, vách núi như dựng ngược lên. Cách không xâm nhập từ bên trên xuống.

Bởi vì chỉ cần canh giữ ở trong hạp cốc, võ giả Ly Thủy Tông ngẩng đầu cũng có thể nhìn thấy dị trạng.

Cẩn thận điều tra hai ngày, Diệp Chân và Lục La nhìn thấy trong Âm Sơn Huyết Hạp dài năm mươi dặm, phát hiện sáu điểm có đệ tử Ly Thủy Tông thủ vệ.

Trên từng điểm có sáu người, sáu người luân phiên thủ vệ, luân phiên tu luyện, thủ vệ tu luyện tạo thành một thể, xem tư thế thủ vững và tu vi đều không yếu.

Phía sau hạp cốc có khe nhỏ, không phải có võ giả Ly Thủy Tông trông coi thì cũng nằm trong tầm mắt võ giả Ly Thủy Tông thủ vệ.

Có thể thấy được, Ly Thủy Tông rất coi trọng bí mật trên người Mông Xuyên.

Trong tình huống này, muốn thuận lợi lên vào Âm Sơn Huyết Hạp mà không bị phát hiện, việc này quá khó khăn

- Bây giờ, muốn thuận lợi lên vào Âm Sơn Huyết Hạp, chỉ có một biện pháp, một biện pháp rất nguy hiểm, một khi bị phát hiện sẽ cửu tử nhất sinh!

- Biện pháp gì?

Thời điểm Lục la định mở miệng, đột nhiên thân thể Mông Tiểu Nguyệt run rẩy, chân nguyên và khí huyết toàn thân phát ra chấn động có tần suất.

- Tiểu Nguyệt, ngươi làm sao vậy?

Diệp Chân và Lục La kinh hãi!

Kỳ quái là, Mông Tiểu Nguyệt không chỉ không sợ hãi, ngược lại còn vui đến phát khóc.

- Ta cảm nhận ra rồi, khí tức phụ thân đang ở phía trước, thực sự, ta cảm nhận được khí tức của phụ thân!

Nghe vậy, Diệp Chân và Lục La bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đồng thời sinh ra thần sắc chấn kinh.

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Truyền Thừa Bắt Đầu

- Người xem, Ly Thủy Tông có hai cứ điểm, ở giữa có khoảng cách chừng hai mươi dặm.

Tay Lục La cầm một bản phác thảo mà nàng cứu tử nhất sinh mới có được.

- Nếu chúng ta từ nơi này đi lên vách đá giữa hai cứ điểm, giống thằn lằn leo tường, chậm rãi đi xuống đáy cốc, khả năng bị phát hiện cực kỳ nhỏ.

- Chuyện này cũng không khó, bằng vào tu vi của ta, cho dù mang theo Tiểu Nguyệt...

- Chỉ có thể dựa vào thể lực thuần túy. Vận chuyển chân nguyên trên bầu trời chẳng khác gì bó đuốc, rất dễ bị phát hiện!

Lục La nói.

- Hí!

Diệp Chân hít khí lạnh.

Giống như thằn lằn leo tường, thuần túy dựa vào thể lực, phải leo lên trên vách tường năm sáu dặm, cũng chỉ một mình hãn cũng là việc cực kỳ nguy hiểm.

Nếu lại mang theo Mông Tiểu Nguyệt, thật sự không khác gì cứu tử nhất sinh.

Cho dù là tồn tại Chân Nguyên cảnh đỉnh phong, từ mấy ngàn mét không trung té xuống, kết quả duy nhất chính là ngã thành thịt vụn.

- Đương nhiên, phải xem vận khí của các người, nếu có điểm nghỉ ngơi trên vách đá, cơ hội thành công sẽ tăng nhiều...

Lục La còn muốn nói điều gì đó, Diệp Chân lại khoát tay.

- Xem như xong, dùng phương pháp của ta.

- Phương pháp của người? Phương pháp gì?

Lục La giật mình.

- Một lúc người sẽ biết, chớ giật mình là tốt rồi.

Trên mặt Diệp Chân lộ ra vẻ mặt khác thường.

- Tính an toàn...

- Yên tâm đi, tuyệt đối không có vấn đề, có điều, chúng ta cần phải thương lượng phương pháp rút lui.

Diệp Chân nói.

Sau một canh giờ, Diệp Chân và Lục La thương định phương pháp ứng biến ngoài ý muốn, Diệp Chân hít sâu một hơi, đột nhiên nhìn lên vách núi.

Bên dưới vách núi hơn ba ngàn mét chính là đáy Âm Sơn Huyết Hạp, chỉ nhìn xuống cũng làm người ta run rẩy!

- Tiểu Nguyệt, nằm lên lưng ta!

Mông Tiểu Nguyệt bò lên lưng Diệp Chân, Diệp Chân nhìn sau lưng Lục La, căn dặn nói:

- Lát nữa, cho dù người thấy cái gì cũng không được sợ.

Lục La càng tò mò hơn trước.

Khép hờ nửa mắt. Đột nhiên thần niệm của Diệp Chân tập trung vào trên người Thận Long Châu Ngân Tuyến Ma Điều Vương.

Khi thần niệm của Diệp Chân chìm vào, nội tâm Diệp Chân sinh ra cảm giác hư huyền, chân nguyên bàng bạc trong cơ thể tuôn ra từ đan điền. Chân nguyên chấn động. Gương mặt Diệp Chân dần dần biến thành hình dáng Ngân Tuyến Ma Điều.

Ôi!

Lục La ngạc nhiên há hốc mồm, nàng không dám tin vào mắt mình.

Vẻ mặt Diệp Chân vô cùng nghiêm túc, tiếp tục hoàn thành biến hóa hình dáng Ngân Tuyến Ma Điều. Khống chế chân nguyên trong người, huyền hóa ra thân thể Ngân Tuyến Ma Điều, hình thái càng hợp lý.

Có điều, hãn cần càng nhiều chân nguyên tập trung huyền hóa ra hai cánh Ngân Tuyến Ma Điều.

Sau khi xảy ra sự kiện Mông gia lần trước, Diệp Chân liền phát hiện mình lại có thể biến ảo thành hình dáng của Thận Long Châu Huyền Ảnh Xà Vương.

Đã có tiền lệ, từ khi Ngân Tuyến Ma Điều Vương xuất hiện ở bên trong Thận Long Châu, Diệp Chân bắt đầu nếm thử biến ảo thành hình dạng Ngân Tuyến Ma Điều.

Có Thận Long Châu trợ giúp, biến ảo Ngân Tuyến Ma Điều cũng không phải rất khó khăn, nhưng tưởng tượng hình dáng khi Ngân Tuyến Ma Điều phi hành quá khó khăn.

Có điều, giống như Huyền Ảnh Xà Vương, chỉ cần thần niệm Diệp Chân rơi vào người Ngân Tuyến Ma Điêu bên trong Thận Long Châu, phi hành trở thành bản năng của Diệp Chân.

Năng lực phi hành của loài chim rất tốt.

Duy nhất nan đề liên là Diệp Chân như thế nào thôi động do Chân Nguyên huyền hóa ra tới cánh chim.

Trong địa phương không có người, Diệp Chân thử qua rất nhiều lần, thất bại rất nhiều lần, Diệp Chân cũng tìm ra một chút môn đạo.

Hôm nay đụng phải vấn đề này, Diệp Chân liền lấy ra dùng.

Về phần vấn đề bộc lộ bí mật, Diệp Chân suy nghĩ rất nhiều.

Lục La là người đáng tin nhiệm, thứ hai, biến ảo thành hình thú cũng không phải chuyện quá ly kỳ, theo Diệp Chân biết rõ, biến ảo thành Yêu thú là bí thuật gia tăng chiến lực, dường như cũng không ít.

Đương nhiên, sử dụng chân nguyên biến thành Yêu thú là việc ít thấy.

Nửa khắc đồng hồ sau, Diệp Chân huyền hóa thành hình thể Ngân Tuyến Ma Điêu, cũng chỉnh sửa tỉ lệ cao nhất, lúc này mới quay đầu nói:

- Không có bị dọa sợ sao?

- Biến ảo hình thú mà thôi, cũng không phải chưa thấy qua, có cái gì mà đặc ý?

Lục La khẽ hừ một tiếng, có điều, vẻ mặt nàng đầy kinh ngạc.

Nàng từng thấy biến ảo thành hình thú, nhưng Chân Nguyên cảnh như Diệp Chân đã có thể biến ảo, còn có thể mình như ý tùy tâm điều chỉnh hình thể lớn nhỏ, nàng chưa từng nghe thấy qua.

- Lục La tỷ tỷ, Diệp Chân ca ca lợi hại, hẳn còn có thể biến thành đại xà đấy.

Mông Tiểu Nguyệt từng nhìn thấy Diệp Chân biến ảo, hiện tại nhìn thấy Diệp Chân biến ảo thành Ngân Tuyến Ma Điều, trừ kinh ngạc còn có hiếu kỳ.

- Còn có thể biến ảo thành đại xà?

Lần này, Lục La chấn kinh chân chính rồi, rất nhiều cường giả, nắm giữ một loại huyền hóa thuật đã cực kỳ lợi hại, còn hai loại?

- Tiểu Nguyệt, quán chặt, Lục La, làm theo kế hoạch!

Khi đang nói chuyện, Diệp Chân dùng chân nguyên huyền hóa ra Ngân Tuyến Ma Điều vũ cánh, hẳn nhảy lên phía trước và bay đi.

Sau lưng, Lục La khiếp sợ không diễn tả thành lời.

Đây là võ giả Chân Nguyên cảnh sao?

So sánh với Diệp Chân, nàng là võ giả Dẫn Linh cảnh yếu đến đáng sợ.

Không thể không nói, cảm giác bay lượn tự do trên không trung ngàn mét thực sự thoải mái.

Cảm giác không bị ước thúc, cảm giác tùy tâm làm người ta nghiện.

Truyện được biên tập tại ir-ead.vn

Có điều, Diệp Chân chỉ có thể cảm nhận cảm giác này trong một trăm giây mà thôi.

Sau khi biến ảo thành Ngân Tuyến Ma Điều, cho dù là hình thể nhỏ nhất, tiêu hao chân nguyên cũng cực kỳ kinh người, huống chi còn phải thôi động cánh chim do chân nguyên biến thành.

Chân nguyên trong đan điền Diệp Chân đang tiêu hao cực nhanh.

Cũng vì nguyên nhân này, Diệp Chân mới bay xuống thật nhanh.

Biến ảo thành trạng thái phi hành, hẳn không kiên trì được bao lâu.

Trong Âm Sơn Huyết Hạp, một tên võ giả Ly Thủy Tông đang phòng thủ đột nhiên đẩy đồng bạn bên cạnh, chỉ vào bầu trời, nói:

- Chu trưởng lão. Mau nhìn, trên không hạp cốc là vật gì?

Trưởng lão Ly Thủy Tông có chế độ khác với Tề Vân Tông.

Chia làm ngoại môn trưởng lão, nội môn trưởng lão và trưởng lão tông môn, kỳ thật giống như quản sự, chấp sự và trưởng lão của Tề Vân Tông.

Trong Tề Vân Tông, nếu tuổi vượt qua ba mươi tuổi nhưng tu vi không đột phá Dẫn Linh cảnh, nếu muốn ở lại tông môn thì có thể trở thành quản sự tông môn, chính là trở thành ngoại môn trưởng lão Ly Thủy Tông.

Đồng dạng, đệ tử sau bốn mươi nhưng tu vi không đạt đến Hóa Linh cảnh. Sẽ trở thành chấp sự Tề Vân Tông, hoặc làm việc ở các nơi của tông môn, chính là trở thành nội môn trưởng lão Ly Thủy Tông.

Cho nên, trong Ly Thủy Tông, danh hiệu trưởng lão không có bao nhiêu phân lượng.

Nhưng nhìn Chu trưởng lão, xem phục sức, hẳn là nội môn trưởng lão Ly Thủy Tông.

Chu trưởng lão Ly Thủy Tông vận công vào hai mắt, hắt lấp bấp kinh hãi. Ngân Tuyến Ma Diêu, lại là Yêu thú Địa giai hạ phẩm Ngân Tuyến Ma Diêu nổi danh hung tàn.

- Yêu thú Địa giai hạ phẩm? Với tu vi của ngươi, giết còn không dễ như trở bàn tay, nếu không thì săn giết, cũng có thể kiếm thêm chút thu nhập.

Một đệ tử Ly Thủy Tông khác nói.

Bên trong Âm Sơn Huyết Hạp, bởi vì chiến tranh lưu lại mùi máu tươi thật lâu không tiêu tan, thường có Yêu thú qua lại, những đệ tử Ly Thủy Tông cũng không cảm thấy kỳ lạ.

- Đi, muốn đi thì ngươi đi!

Chu trưởng lão vỗ ót tên đệ tử kia.

- Thực lực Yêu thú phi cầm thường thường mạnh hơn một bậc, quên sao, Sở Quân Sở đại sư huynh bị một con Ngân Tuyến Ma Diêu Vương đánh tàn đấy.

- Ngoan nghe lời, thu liễm khí tức, con Ngân Tuyến Ma Diêu kia săn thức ăn xong sẽ rời đi.

Cuối cùng, Chu trưởng lão lại nói:

- Làm nhiệm vụ, không nên ném cái mạng của mình.

Nghe vậy, tên đệ tử Ly Thủy Tông kia ai thán.

- Ai, lúc nào mới có thể rời khỏi đây! Thật không biết, tông môn bảo chúng ta trông coi nơi này làm gì?

Ngoại trừ Yêu thú vẫn là Yêu thú, cọng lông cũng không thấy.

- Làm gì bức tức nhiều như thế? Hừ, thu liễm khí tức, con Ngân Tuyến Ma Điều kia hạ xuống.

Khi đang nói chuyện, Ngân Tuyến Ma Điều trên bầu trời xoay quanh mặt đất, biến mất trong tầm mắt bọn họ.

Trên bầu trời, Diệp Chân biến ảo thành Ngân Tuyến Ma Điều không nhìn thấy bất cứ võ giả Ly Thủy Tông nào xuất hiện, hẩn thở ra một hơi.

Hẩn biến ảo thành Ngân Tuyến Ma Điều với mục đích rất đơn giản, cũng chính là Yêu thú phi cầm không dễ chọc.

Võ giả Dẫn Linh cảnh, thà rằng sẵn giết mười đầu Yêu thú tẩu thú cũng không nguyện ý đi sẵn giết một đầu Yêu thú phi cầm.

Cho dù là võ giả Hóa Linh cảnh cũng như thế.

Tốc độ Yêu thú phi cầm rất nhanh, một khi bị thương sẽ bỏ chạy, võ giả ngang cấp không thể đuổi theo.

Bên trong ở Âm Sơn Huyết Hạp có nhiều Yêu thú qua lại.

Lưng cồng Mông Tiểu Nguyệt, Diệp Chân rơi xuống đất, móng vuốt trên người biến mất, hẩn khôi phục tướng mạo sẵn có, thuận thế lăn một vòng ra sau tảng đá lớn.

Hẩn quan sát một chút, Diệp Chân yên tâm.

Trong hạp cốc, cự thạch san sát như rừng, ánh mắt không nhìn thấy cái gì, chỉ cần bọn họ đứng trên mặt đất, sẽ không có động tĩnh nào khác, võ giả Ly Thủy Tông cách đây năm sáu dặm, rất khó phát hiện sự hiện hữu của bọn họ.

- Ở đó, Diệp Chân ca ca, ta cảm thấy khí tức phụ thân...

Sau khi rơi xuống đất, chân nguyên cùng huyết khí trong cơ thể Mông Tiểu Nguyệt ba động lợi hại hơn, dường như có gì đó đang triệu hoán.

Diệp Chân rõ ràng, đây cũng là lực lượng truyền thừa trong cơ thể Mông Tiểu Nguyệt, sinh ra hô ứng với lực lượng truyền thừa Mông Xuyên lưu tại nơi đây, làm cho Mông Tiểu Nguyệt tưởng lầm là khí tức của phụ thân.

- Tiểu Nguyệt, đã đến, kế tiếp nên làm thế nào?

Đối với truyền thừa tiến hành cụ thể như thế nào, Diệp Chân không phải cũng không biết. Liêu Phi Bạch nói rất đơn giản, đi tới nơi, tất cả giao cho Mông Tiểu Nguyệt là đủ.

- Diệp Chân ca ca, ta thật khân trương...

Mông Tiểu Nguyệt nắm chắc tay Diệp Chân, thân thể không ngừng run rẩy.

Diệp Chân có thể cảm giác rõ ràng, trong cơ thể Mông Tiểu Nguyệt có lực lượng đặc thù nào đó đang ngưng tụ nhanh chóng.

- Phụ thân, là người sao?

Xoạt!

Mông Tiểu Nguyệt nói mở nháy mắt, đột nhiên một đạo linh quang bay ra khỏi đỉnh đầu Mông Tiểu Nguyệt.

Cảm giác giống như có gì đó đang kêu gọi nàng.

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn bộ Âm Sơn Huyết Hạp sôi trào, ngàn vạn linh quang giống như đúc linh quang trên đỉnh đầu Mông Tiểu Nguyệt bay ra khỏi lòng đất Âm Sơn Huyết Hạp.

Ông!

Linh quang trên đầu Mông Tiểu Nguyệt run lên lần nữa!

Dường như ngàn vạn linh quang trong lòng đất bay lên bị triệu hoán, chúng hội tụ vào linh quang trên đỉnh đầu Mông Tiểu Nguyệt!

Thấy thế, Mông Tiểu Nguyệt cầm chặt tay Diệp Chân, lại cười khổ, truyền thừa đã bắt đầu, nhưng động tĩnh cũng quá lớn thì phải?

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Tiên Thiên Chú Mạch

Ông!

Khi linh quang trên đỉnh đầu Mông Tiểu Nguyệt chấn động, toàn bộ Âm Sơn Huyết Hạp xuất hiện ngàn vạn linh quang hội tụ vào linh quang trên đỉnh đầu Mông Tiểu Nguyệt.

Chỉ trong nháy mắt, mấy vạn đạo linh quang hội tụ, đỉnh đầu Mông Tiểu Nguyệt xuất hiện thanh kiếm thật lớn, hư huyền trên đỉnh đầu Mông Tiểu Nguyệt.

Linh quang cự kiếm phóng xuống một chùm linh quang, cũng bao phủ Mông Tiểu Nguyệt và Diệp Chân vào trong.

Diệp Chân ngẩn người, lực lượng cổ quái bao phủ toàn thân Diệp Chân, trong nháy mắt tiếp theo, khí huyết và chân nguyên cả người Diệp Chân chấn động theo thanh kiếm.

Trong chấn động, bốn đạo khí trụ hiện ra sau lưng Diệp Chân, bốn đạo khí trụ là bốn mạch thiên phú huyết mạch của Diệp Chân.

- Tại sao lại dẫn động thiên phú huyết mạch?

Kinh ngạc không nhỏ, Diệp Chân cũng bị bảy khí trụ sau lưng Mông Tiểu Nguyệt dọa ngây người.

Bảy đạo thiên phú huyết mạch, nó giống như bảy trụ đồng lơ lửng lập sau lưng Mông Tiểu Nguyệt, tình hình quá rung động.

Cùng một thời gian, sáu chi nhân mã Ly Thủy Tông đóng giữ bên trong Âm Sơn Huyết Hạp, bọn họ bị dị tượng trong Âm Sơn Huyết Hạp kinh động.

Vẻ mặt bọn họ kinh hãi khi nhìn linh quang bay đi, ngưng tụ thành một đạo kiếm quang to lớn.

Lúc bảy đạo thiên phú huyết mạch của Mông Tiểu Nguyệt xuất hiện, Chu trưởng lão sợ ngây người.

- Bảy đạo thiên phú huyết mạch, Thiên mạch đó, lại là Thiên mạch trong truyền thuyết!

- Nhanh, Âm Sơn Huyết Hạp sinh ra khác thường, nhanh phát linh phù thông tri tông môn. Chúng ta mau đi xem.

Phát hiện dị tượng, sáu chi Ly nhân mã Thủy Tông đồng thời phát ra linh phù, hơn mười đạo phù quang phóng lên trời, chia làm hai tốp, một nhóm bay thẳng quận thành Âm Sơn, một đạo khác bay thẳng tới Ly Thủy Tông cách đó ngàn dặm.

Gần như đồng thời, linh quang chi kiếm hư huyền trên đỉnh đầu Mông Tiểu Nguyệt chấn động, một lần nữa hóa thành mấy vạn đạo linh quang, cũng rót vào thiên phú huyết mạch của Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt.

Mấy vạn đạo linh quang một phân thành hai. Trực tiếp chui vào thiên phú huyết mạch trên đỉnh đầu Diệp Chân và Mông Tiểu Nguyệt.

Mặc dù Mông Tiểu Nguyệt có bảy đạo thiên phú huyết mạch. Diệp Chân chỉ có bốn đạo, nhưng mà tất cả linh quang, cho dù phóng về thiên phú huyết mạch của Diệp Chân hay thiên phú huyết mạch của Mông Tiểu Nguyệt. Chúng đều tập trung vào một đầu.

Mấy vạn đạo linh quang chui vào thiên phú huyết mạch đầu tiên. Diệp Chân cảm giác thân thể chấn động, trong đầu xuất hiện rất nhiều thứ,

Cùng thời khắc đó, Diệp Chân cảm giác đạo thứ nhất trong bốn đạo thiên phú huyết mạch ẩn ẩn hóa thành thực thể.

Linh quang chui vào thiên phú huyết mạch lại giúp đạo thiên phú huyết mạch thứ nhất của Diệp Chân thành nửa thực thể, đứng từ xa quan sát, linh quang tỏa ra vô cùng mịn hoặc.

Không chỉ Diệp Chân, đạo thiên phú huyết mạch thứ nhất trong bảy đạo của Mông Tiểu Nguyệt cũng bị vô số đạo linh quang chú thành nửa thực thể, Diệp Chân nhìn một lúc, hẳn nhìn thấy linh quang kiểm xuất hiện.

Trên vách đá hạp cốc, Lục La nhìn thấy cảnh này liền kinh hô:

- Thiên, lại là tiên thiên chú mạch, điều này sao có thể?

Tất cả mọi việc diễn ra quá nhanh.

Chỉ hai ba giây, linh quang chi kiểm phân giải, hoàn toàn sáp nhập vào trong cơ thể Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt.

Lúc một đạo linh quang cuối cùng hoàn toàn dung nhập thiên phú huyết mạch của Mông Tiểu Nguyệt, thiên phú huyết mạch trên đỉnh đầu Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt lại chui vào trong cơ thể.

Bành!

Diệp Chân cảm giác đầu mình bị đè nặng, bốn đạo thiên phú huyết mạch thu vào trong cơ thể, kỳ dị là, mạch thứ nhất chú thành nửa thực thể lại bị Diệp Chân cảm ứng rõ ràng.

Nhưng mà, Mông Tiểu Nguyệt vừa thu thiên phú huyết mạch trở lại, ánh mắt Mông Tiểu Nguyệt như lồi ra ngoài.

- Phụ thân...

Nương theo Mông Tiểu Nguyệt kinh hô, hai mắt lồi ra của Mông Tiểu Nguyệt phun ra như suối, thất khiếu của nàng chảy máu, Mông Tiểu Nguyệt trực tiếp ngã xuống đất hôn mê.

Diệp Chân giật mình, hấn vội vàng thăm dò khí tức của Mông Tiểu Nguyệt, lúc này mới thở dài một hơi.

Tình hình như thế, Diệp Chân phỏng đoán, dường như hấn chiếm được gần nửa chỗ tốt của Mông Tiểu Nguyệt, nhưng vấn đề là, hấn thật tốt, vì sao Mông Tiểu Nguyệt té xỉu?

- Người nào, dám can đảm xông vào Âm Sơn Hạp Cốc?

Khoảng cách mười mấy dặm không tính quá xa, nhưng không tính gần, đợi đến lúc Chu trưởng lão Ly Thủy Tông nhìn thấy Diệp Chân, tất cả dị tượng đều biến mất, lưu lại Diệp Chân và Mông Tiểu Nguyệt đang hôn mê.

Hừ!

Diệp Chân run tay ném ra nhiều phù quang, chúng nổ tung trên không trung. Diệp Chân cũng không quản, phù quang cầu cứu Ly Thủy Tông đã bay ra ngoài, có trời mới biết sẽ có kẻ nào giết tới, hấn liền trực tiếp phát phù quang cầu cứu Liêu Phi Bạch.

Cống Mông Tiểu Nguyệt, hấn đi tới địa điểm rút lui ước định với Lục La.

Thời điểm này, Diệp Chân không dám bay.

Hấn huyền hóa ra Ngân Tuyến Ma Điều có thể phi hành, nhưng dùng huyền thân chiến đấu, Diệp Chân vẫn chưa thử qua.

Huống hồ, một khi bị võ giả Dẫn Linh cảnh quán lấy trên không trung, chờ chân nguyên hao hết, Diệp Chân không bị giết chết cũng sẽ ngã chết.

Lưng cồng Mông Tiểu Nguyệt chạy đi thật nhanh, Diệp Chân lại có một cảm giác như mộng như ảo.

Mông Tiểu Nguyệt truyền thừa bị Diệp Chân nhận đi một nửa, nhưng cụ thể lấy đi cái gì, Diệp Chân không nói rõ ràng, hẳn có cảm giác mơ hồ.

Truyện được biên tập tại ire-ad.vn--

Cho dù là hiện tại, Diệp Chân vẫn cảm ứng được đầu thiên phú huyết mạch thứ nhất.

- Người nào, đứng lại cho ta.

Diệp Chân lựa chọn rút lui vào lỗ thủng, sáu tên võ giả Dẫn Linh cảnh hét to vây lấy Diệp Chân.

Cheng!

Thiên Tinh Kiếm ra khỏi vỏ, một thức Hàn Viên Phá Tuyệt đánh tới trước một tên võ giả Dẫn Linh cảnh sơ kỳ.

Vào lúc Diệp Chân xuất kiếm, huyết mạch đầu tiên bị chú thành nửa thực thể là Kiếm Mạch, chấn động, đủ loại cảm giác huyền ảo truyền vào trong đầu Diệp Chân.

Giống như bản năng, Diệp Chân cầm kiếm lắc nhẹ cổ tay, kiếm thế Hàn Viên Phá Tuyệt biến đổi. Cũng vạch ra quỹ tích huyền ảo tấn công tên võ giả Dẫn Linh cảnh.

Trong nháy mắt này, võ giả Dẫn Linh cảnh hoảng hốt, trong mắt mang theo hoảng sợ cực độ.

Kiểm thể của Diệp Chân thay đổi, hần giống như ngu muội đánh vào mũi kiếm của Diệp Chân, giống như đi chịu chết.

Trong lúc cấp thiết, muốn tránh né cũng chậm rồi.

Thiên Tinh Kiếm vẽ một cái, võ giả Dẫn Linh cảnh sơ kỳ liền ngay ngốc chịu chết, hần chết dưới kiếm của Diệp Chân.

Kỳ thật cũng không phải tên võ giả này ngốc.

Là kiếm thể của Diệp Chân quá huyền diệu.

Tuyệt không thể tả!

Vào lúc này, kiếm thể của Diệp Chân như sống lại.

Kiểm thể Hàn Viên Phá Tuyết giống như không phải kiếm, mà là một càn pha tuyết loạn chiến.

Ngay sau đó, Diệp Chân sử dụng Hàn Viên Phá Tuyết kiếm pháp giống như tu luyện đến đẳng phong tạo cực. Các khó hiểu trong quá trình luyện kiếm, mọi thứ đều được quán thông ngay lúc này.

Kiểm khí tung hoành.

Hiện tại, Diệp Chân ần ần có loại cảm giác. Kiếm chính là mình, mình là kiếm!

Bổ, chọc, đâm, đâm, các kiếm chiêu tiện tay mà thành, mỗi một kiếm đều tinh diệu đến cực hạn!

Khi Lục La chạy đến nhìn thấy Diệp Chân phát uy thì ngây người.

Diệp Chân bị bốn tên võ giả Dẫn Linh cảnh trung hậu kỳ vây công nhưng vẫn thành thạo, vậy mà không có dấu hiệu bị thua, trong vòng chiến

còn có thi thể hai tên Dẫn Linh cảnh sơ kỳ.

Nói cách khác, Diệp Chân bị sáu tên võ giả Dẫn Linh cảnh vây công, còn có thể giết hai người.

Đương nhiên, ngoại trừ kiếm thể huyền diệu ra, Truy Tinh Bộ của Diệp Chân cũng không thể bỏ qua công lao.

Nếu không phải Diệp Chân có Truy Tinh Bộ cấp bậc Địa giai hạ phẩm, Diệp Chân không có khả năng tránh thoát lưỡi đao của bốn võ giả Dẫn Linh cảnh vây công.

Có điều, Diệp Chân có thể làm được cũng chỉ là thành thạo.

Do chân nguyên có hạn, Diệp Chân muốn giết võ giả Dẫn Linh cảnh trung kỳ vô cùng khó khăn.

Trừ khi Diệp Chân vận dụng Phong Vân Kiếm Pháp.

Nhưng Phong Vân Kiếm Pháp tiêu hao quá lớn, một chiêu sẽ rút sạch lực lượng của Diệp Chân. Cho dù Diệp Chân có Nguyên Linh Ngọc Dịch khôi phục tu vi, hẳn sẽ suy yếu một lúc, khi đó Diệp Chân sẽ mất mạng trong loạn chiến.

Từ khi Lục La gia nhập, tình thế biến hóa cực lớn.

Chỉ trong chốc lát, ba gã đệ tử Ly Thủy Tông Dẫn Linh cảnh trung hậu kỳ bị Diệp Chân phối hợp Lục La chém giết dễ dàng.

Trên thực tế, thực lực Lục La cực kỳ cường đại.

Thực lực Dẫn Linh cảnh đỉnh phong có thể quét ngang tất cả cường giả Dẫn Linh cảnh, càng không cần nói còn có linh phù xuất quỷ nhập thần.

Nhưng hào quang của Lục La lại bị Diệp Chân biến thái ngăn cản.

Sau khi đánh ra vài đạo phù quang, Lục La lao tới tên Chu trưởng lão Dẫn Linh hậu kỳ, cũng đánh hấn lui vài bước.

- Đi mau!

Kéo Diệp Chân, Lục La mang theo Diệp Chân lao đi.

Lục La tu vi Dẫn Linh cảnh đỉnh phong, tốc độ phi hành rất khả quan, có điều, nếu mang theo Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt, tốc độ sẽ quá chậm, không thể kéo bọn họ bỏ chạy.

Rất nhanh, Diệp Chân và Lục La chạy ra khỏi lỗ thủng hạp cốc, một lần nữa tiến vào Âm Sơn sơn mạch.

Nhưng võ giả Ly Thủy Tông đã tập trung tới nơi này, thế truy đuổi rất gấp, cũng lao vào trong hạp cốc.

- Khởi!

Võ giả Ly Thủy Tông xông vào lỗ thủng, đột nhiên Lục La đánh ra một đạo phù quang, ba mươi sáu đạo phù quang bao phủ lỗ hổng.

Trong thời gian ngắn, ào trận bạo phát.

Hơn hai mươi tên võ giả Ly Thủy Tông xông vào lỗ hổng liền tán loạn các nơi.

- Đi mau, Vạn Hương Mê Tung Trận chỉ vậy khốn bọn họ nửa canh giờ.

Lục La nói.

- Phù trận này thật lợi hại...

- Không lợi hại chút nào, so với tiên thiên chú mạch của các người, kém xa.

Lục La nhếch miệng nói.

- Tiên thiên chú mạch? Đó là cái gì?

Diệp Chân không hiểu hỏi.

Lục La đang muốn trả lời, trên bầu trời xuất hiện tiếng xé gió chói tai, trên bầu trời, ba đạo nhân ảnh giống như sao băng lao về phía Lục La cùng Diệp Chân.

Hắn là võ giả Ly Thủy Tông đến từ Âm Sơn quận thành tới đây tiếp viện.

Cảm nhận được khí tức lực lượng bàng bạc, sắc mặt Lục La ngưng trọng.

- Dẫn Linh cảnh đỉnh phong, còn là ba người...

Khóe miệng Lục La hơi đảng chất.

Đụng với một Dẫn Linh cảnh đỉnh phong, nàng giết không được đối phương, nhưng có thể liều thẳng bại, nếu gặp hai người, nàng chỉ có thể chạy trốn chết.

Tốc độ của nàng rất nhanh, phối hợp ngọc phù, nàng phải trốn cho nhanh.

Nhưng bảo nàng bỏ Diệp Chân và Mông Tiểu Nguyệt, nàng tuyệt đối không làm được.

Trong thời gian ngắn, ba tồn tại Dẫn Linh cảnh đỉnh phong phân ba hướng vây công bọn họ, so với phi hành, tốc độ của Diệp Chân quá chậm.

Trong nháy mắt vây quanh, Đổ Tiên Tu đi đầu lại chỉ vào Diệp Chân, gầm lên.

- Diệp Chân, lại gặp lần nữa, xem người chạy trốn tới nơi nào!

TẠO HÓA CHI VƯƠNG

Trư Tam Bất

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Giết Đổ Tiên Tu

- Diệp Chân, lại gặp lần nữa, xem người chạy trốn tới nơi nào!

Đổ Tiên Tu chạy tới và chỉ vào Diệp Chân, gầm lên.

Diệp Chân cau mày, hắn chưa từng gặp người trước mắt bao giờ, lại có thể một câu kêu ra tên của hắn, còn nói “Lại gặp lần nữa” ?

Trong đầu hắn xuất hiện tình báo quan hệ tới Mông gia do Tề Vân Tông thu thập được.

- Người là... Đổ Tiên Tu?

- Ba cao thủ xông vào Mông gia nửa năm trước, chính là người, Kim Thái và Sở Quân?

Diệp Chân luân phiên truy vấn, sắc mặt Đổ Tiên Tu thay đổi.

- Đổ sư huynh, nói nhảm với hắn làm gì, trực tiếp giết hắn đi, báo thù cho Kim sư huynh và Sở đại sư huynh!

Một đệ tử Ly Thủy Tông La Đạt phần nộ quát.

Đệ tử Ly Thủy Tông Dẫn Linh cảnh đỉnh phong thứ ba bạo phát khí cơ phong tỏa Lục La, hắn nhìn chăm chăm vào Lục La, chỉ cần Lục La hành động sẽ thừa nhận công kích đáng sợ của hắn.

Đổ Tiên Tu ngăn cản La Đạt, nhìn chăm chăm vào đôi mắt Diệp Chân, ánh sáng bắn ra khắp bốn phía.

- Diệp Chân, lần này ngươi tới đây là muốn mang Mông Tiểu Nguyệt đến kế thừa lực lượng Mông Xuyên sao?

Đỗ Tiên Tu là một trong số ít người biết việc này, hiện tại hắn nhìn thấy linh quang chi kiếm to lớn trên Âm Sơn Huyết Hạp, trong mắt mang theo khác thường.

Diệp Chân lại không trả lời Đỗ Tiên Tu, hỏi lại:

- Nói như vậy, Mông lão phu nhân là bị Đỗ Tiên Tu ngươi tự tay giết ?

- Ngươi là súc sinh mặt người dạ thú, người như Mông lão phu nhân, ngươi cũng dám giết? Ngươi có còn liêm sỉ hay không? Ngươi còn là người hay sao?

Liên tiếp mắng to, sắc mặt Đỗ Tiên Tu thay đổi.

- Nói bậy, Mông lão phu nhân không phải ta giết!

- Không phải ngươi còn ai? Chẳng lẽ là Sở Quân?

Diệp Chân truy vấn.

Lần này, Đỗ Tiên Tu lập tức im lặng.

- Thì ra là tên khốn kiếp Sở Quân này, là ngươi tự tay giết Mông lão phu nhân! Sau đó lại vu oan ta!

Hỏi ra chân tướng, Diệp Chân cắn răng nghiêng lợi mắng.

- Mẹ kiếp, thì ra ngươi đang gài bẫy ta!

Bị Diệp Chân luân phiên truy vấn, Đỗ Tiên Tu lập tức kịp phản ứng.

- Diệp Chân, nói mau, Mông Tiểu Nguyệt có thừa kế lực lượng Mông Xuyên hay không? Nếu ngươi nói chi tiết, ta có thể tha cho ngươi sống sót.

- Người cho ta một con đường sống. Như vậy chẳng phải ta mặc cho các người dẫn đo.

Gầm lên một tiếng. Diệp Chân vận dụng Truy Tinh Bộ, hấn chủ động xuất kích tấn công Đổ Tiên Tu.

Đổ Tiên Tu là một trong ba người ngày đó giết Mông lão phu nhân, cho dù như thế nào. Diệp Chân cũng phải giết người này.

- Không biết sống chết! Đổ sư huynh cho người cơ hội không muốn. Còn dám khẩu xuất cuồng ngôn. Quả thực là muốn chết!

La Đạt bên cạnh Đổ Tiên Tu tấn công, ngăn cản Diệp Chân.

Nhìn thấy kẻ ngăn cản là La Đạt, Diệp Chân âm thầm ai thán một tiếng... vận khí không tốt.

Nếu không phải La Đạt lao tới. Hấn hôm nay có thể chém giết Đổ Tiên Tu, trước báo thù cho Mông lão phu nhân.

- Diệp Chân, chết đi cho ta!

- La sư đệ, lưu một người sống!

La Đạt lao tới, Đổ Tiên Tu hét một tiếng, hấn không có ý động thủ, Diệp Chân quả thật có mấy phần bản sự, nhưng ba người tu vi Dẫn Linh cảnh đỉnh phong cùng đối phó Diệp Chân, thật sự không đáng.

- Ta rõ ràng...

La Đạt còn chưa nói xong, một đạo khí tức kinh khủng đến mức làm hấn run rẩy sinh ra, huyền băng kiếm quang dài mấy chục mét xuất hiện trong tay Diệp Chân.

Hấn kịp phản ứng, đôi mắt hấn mở to đến cực hạn.

Sau đó hắn bị huyền băng kiếm quang chém thành hai nửa.

Hết cách rồi, Huyền Băng Kiếm Quang Phù của Liêu Phi Bạch thật lợi hại, Diệp Chân không biết tu vi Liêu Phi Bạch mạnh như thế nào, Huyền Băng Kiếm Quang Phù hai thành chiến lực đã mạnh như thế, trực tiếp đánh chết Dẫn Linh cảnh đỉnh phong là không thành vấn đề.

Diệp Chân cảm thấy đáng tiếc duy nhất chính là, tấm Huyền Băng Kiếm Quang Phù này vốn chuẩn bị cho Đỗ Tiên Tu.

Nhưng La Đạt lao tới trước, như vậy thưởng cho hắn.

Đối phó một tên võ giả Dẫn Linh cảnh đỉnh phong, Diệp Chân không có nắm chắc, đừng nói đối phó hai người, chỉ có thể xử lý một tên trước.

Ánh mắt Đỗ Tiên Tu ngẩn ngơ, trên người hắn tỏa ra linh quang nồng đậm và lao về phía Diệp Chân.

Hừ!

Đỗ Tiên Tu đá ra một cước, Diệp Chân cảm thấy một đạo cước ảnh đánh tới nhanh như tia chớp.

Bản năng Diệp Chân muốn tránh, nhưng tốc độ cước ảnh nhanh đến cực hạn, cước ảnh hóa thành tàn ảnh, Diệp Chân muốn tránh né, ngực của Diệp Chân bị trọng kích mấy vạn cân đánh vào.

Bách Diệp Chân Cương vỡ vụn thành từng mảnh, thân thể Diệp Chân bay lên cao.

- Chênh lệch tu vi quá xa...

Diệp Chân vừa bay đi vừa cảm thán.

Thật tình không biết, Đỗ Tiên Tu còn sợ hãi hơn hắn nhiều.

Chân Nguyên ngũ trọng tu vi, vậy mà có thể tiếp được hãn một kích toàn lực.

Một Dẫn Linh cảnh đỉnh phong toàn lực công kích, Diệp Chân phát hiện, thậm chí hãn không có cơ hội phát động Phong Vân Kiếm Pháp.

Hơn nữa loại tình huống này, nếu một kích Phong Vân Kiếm Pháp không thể giết Đỗ Tiên Tu, người chết là Diệp Chân hãn.

Chân Nguyên ngũ trọng và Dẫn Linh cảnh đỉnh phong, chênh lệch một đại cảnh giới, năm tiểu cảnh giới.

Quả thực chẳng khác gì hài tử và người trưởng thành.

Nếu tu vi của Diệp Chân bước vào Dẫn Linh cảnh trung kỳ, hãn tuyệt đối không chật vật như vậy.

Đỗ Tiên Tu như bóng với hình giết tới, Diệp Chân không có cơ hội xuất thủ.

- Diệp Chân, nhanh dùng phù đánh hãn, dùng Huyền Băng Kiếm Quang Phù đánh hãn!

Lục La đang khổ chiến với đệ tử Ly Thủy Tông khác la to.

Nghe xong lời này, Đỗ Tiên Tu cả kinh, linh lực bao phủ toàn thân, thân thể lui lại thật nhanh.

Vừa rồi đạo kiếm quang Diệp Chân đánh giết La Đạt quá đáng sợ.

Nghe vậy, Diệp Chân âm thầm cười khờ, nếu hãn có, hãn đã sớm dùng, làm gì bị đối phương khi dễ như thế, chỉ trong mấy giây, Đỗ Tiên Tu đá hãn năm cước.

Truyện được biên tập tại iread.vn...

Nếu không phải Bách Diệp Chân Cương của hắn không tầm thường, cái mạng nhỏ của hắn đã sớm chơi xong.

Cứ như vậy, lúc này Diệp Chân phun máu tươi liên tiếp.

Vừa mới thở hỗn hển một hơi, Đổ Tiên Tu bị một câu của Lục La dọa sợ lại lao tới.

Khóe miệng Diệp Chân nở nụ cười, hắn làm ra dáng vẻ ném một ngọc phù về phía Đổ Tiên Tu!

Lần này, Đổ Tiên Tu sợ tới mức hồn phi phách tán, hắn lập tức lao lên cao.

Kiểm quang khung bố trong tưởng tượng không xuất hiện.

Sau khi dừng lại trên không trung hai giây, Đổ Tiên Tu lại lao xuống tấn công Diệp Chân.

Lúc này, Diệp Chân chiếu hồ lô vẽ hồ lô, lại làm ra vẻ ném phù, trực tiếp dọa Đổ Tiên Tu sợ tới mức chuyển hướng bay ngược lên trời.

Sau ba bốn lần như thế. Đổ Tiên Tu cũng hiểu rõ, Diệp Chân đang lừa hắn.

- Hừ, Diệp Chân, Huyền Băng Kiểm Quang Phù không còn đúng không?

- Vậy người đi thử xem!

Diệp Chân cười cười.

Đổ Tiên Tu buồn bực.

Thế uy lực Huyền Băng Kiếm Quang Phù quá đáng sợ. Hãn đã từng gặp qua. Nếu trúng sẽ chết.

Việc này quá nguy hiểm, hãn không ngu xuẩn thừa nhận một kích như thế.

Cẩn rằng một cái, Đổ Tiên Tu bóp nát một đạo linh phù. Một tầng linh lực dày đặc hiện ra, sau đó bao trùm toàn thân Đổ Tiên Tu, đây là linh phù bảo mệnh Đổ Tiên Tu mua được trong đấu giá hội.

Có thể kháng cự một kích toàn lực của Dẫn Linh cảnh đỉnh phong, phối hợp linh lực hộ thể của bản thân, có thể hóa giải công kích của cường giả Hóa Linh cảnh, cũng có thể bảo mệnh.

Thời điểm mua tấm linh phù này, Đổ Tiên Tu chỉ có tu vi Dẫn Linh sơ kỳ, hãn vẫn không sử dụng, hôm nay lại nhẫn tâm lấy ra.

- Diệp Chân, hiện tại, đừng nói là người không có Huyền Băng Kiếm Quang Phù, cho dù có cũng không làm gì được ta!

Đổ Tiên Tu lao thẳng về phía Diệp Chân.

- Nếu ta là người, trước hết trả lời vấn đề của ta, có lẽ, ta sẽ cho người cơ hội sống sót.

Vừa tới gần, Đổ Tiên Tu vừa uy hiếp Diệp Chân.

Mắt thấy Diệp Chân và Mông Tiểu Nguyệt sắp rơi vào trong tay Đổ Tiên Tu, Lục La gấp gáp và rống lên.

- Chú mạch thần thông của người là gì, vì cái gì không cần?

- Chú mạch thần thông? Dùng như thế nào?

Diệp Chân thật không biết.

- Đần, dùng thần niệm dẫn đạo!

Lục La vừa nói vừa tức giận nghiêng răng.

- Thần thông? Còn chú mạch thần thông, lại làm ta sợ?

Đỗ Tiên Tu cười nhạt.

- Sư tôn ta đột phá Hồn Hải cảnh vài chục năm, đến bây giờ còn chưa chú mạch, người là Chân Nguyên cảnh, còn chú mạch thần thông? Ta nhờ vào!

- Diệp Chân, thức thời, liền nói cho ta biết, Mông Tiểu Nguyệt có kế thừa lực lượng Mông Xuyên hay không...

Thần niệm của hắn thúc dục đạo huyết mạch thần thông chú mạch kia, trong lòng Diệp Chân đã có ngọn nguồn.

- Nếu ta thật có thì sao?

- Nếu người thật có, sư tôn, sư thúc của ta chẳng phải mắc cỡ chết hay sao...

Lúc Đỗ Tiên Tu cười nhạt, một đạo ba động khủng bố bao phủ thân thể Diệp Chân.

Lúc này linh quang kiếm đạo xuất hiện sau lưng Diệp Chân, ánh mắt Diệp Chân nhìn chăm chăm vào người Đỗ Tiên Tu,

Chú mạch bộc phát linh quang kiếm, nó chém thẳng về phía Đỗ Tiên Tu nhanh như tia chớp.

Linh quang hình kiếm bay đi, Diệp Chân cảm thấy đầu óc đau đớn, trong nháy mắt, hắn có cảm giác mình sắp chết.

Diệp Chân ôm đầu, mắt tối sầm và ngã quy xuống đất.

Linh quang hình kiếm nhanh đến cực hạn, nó bay đi trong nháy mắt, trên trán Đỗ Tiên Tu xuất hiện lỗ máu.

Thi thể Đỗ Tiên Tu rơi xuống mặt đất, ánh sáng linh phù bảo mệnh cũng tắt ngấm.

- Đỗ sư huynh!

Đỗ Tiên Tu chết thảm, đối thủ của Lục La hoảng sợ, hãn vừa sơ sẩy liền bị Lục La giết.

- Trời ơi, gia hỏa này sẽ không bởi vì lực lượng thần niệm chưa đủ mà biến thành ngu ngốc đấy chứ? Lúc trước ta nhắc nhở hãn chú mạch thần thông, tại sao lại quên việc này

Lục La khẩn trương chạy tới gần Diệp Chân.

- Ấy... Ách... Đầu của ta...

Diệp Chân thống khổ kêu gào thảm thiết, Lục La sợ hãi kêu lên một tiếng, chỉ có thể mở to mắt.

- Ông trời ơi, người là người hay quái vật? Vậy mà không có việc gì?

- Đầu đau quá... Đầu như nứt ra, ta... Ta cần ngủ một giấc...

Nói xong, Diệp Chân nhắm mắt ngủ say.

Diệp Chân đã tu hành lực lượng thần hồn, hãn biết rõ trạng thái hiện tại, là tiêu hao thần hồn quá độ.

Nếu như nói chân nguyên tiêu hao quá mức còn thể ăn đan dược, như vậy lực lượng thần hồn tiêu hao quá độ chỉ cần ngủ. Dưới tình huống bình

thường, đi ngủ là phương pháp khôi phục thần hồn tốt nhất.

- Này, không thể ngủ!

- Diệp Chân, tỉnh, người không thể ngủ, hai người các người đều như vậy, ta làm sao bây giờ...

Nhìn thấy Diệp Chân cùng Mông Tiểu Nguyệt một ngủ một hôn mê, Lục La sắp khóc.

Trong nháy mắt Diệp Chân giết Đỗ Tiên Tu, chương môn Sở Thái Bình đang tham tu trong tỉnh thất cũng nhận được linh phù cầu cứu.

Xem xét, Sở Thái Bình đứng lên, trong nháy mắt tiếp theo, giọng nói của Sở Thái Bình truyền vào tai các trưởng lão Ly Thủy Tông trong núi.

- Các vị trưởng lão, có một cơ duyên to lớn, theo ta đi.

Bên ngoài vạn dặm, Sở Quân đang đau khổ tìm kiếm tung tích Diệp Chân trong phạm vi ba ngàn dặm quanh Thạch Hà thành, hẳn nhận được phù quang truyền tin, xem xong, sắc mặt hẳn thay đổi

- Khốn kiếp, Diệp Chân lại xuất hiện trong Âm Sơn Huyết Hạp...

Gầm lên, hẳn lập tức lao thẳng về phía Âm Sơn Huyết Hạp.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Bí Mật Của Diệp Chân

Chương 2: Hạt Giống Tuyển Chọn

Chương 3: Con Chuột Lớn

Chương 4: Bình An Châu Biến Đổi Khác Thường

Chương 5: Thận Long Châu

Chương 6: Ngự Long Đạo

Chương 7: Vui Vẻ

Chương 8: Đại Điển Tông Môn

Chương 9: Người Cũng Xứng?

Chương 10: Không Phục Trở Lại

Chương 11: Đêm Khuya Phục Kích

Chương 12: Niềm Vui Của Triệu Quân Sư

Chương 13: Có Càn Khôn Khác?

Chương 14: Treo Giải Thưởng Ở Trước Mặt Mọi Người

Chương 15: Danh Hiệu Đứng Đầu

Chương 16: Luận Vận Khí

Chương 17: Quả Tốt Của Triệu Quân Sư

Chương 18: Nếu Muốn Hỏi Trước Tiên Phải Đúc Mật

Chương 19: Tiên Thiên Tinh Thể

Chương 20: Liên Tiếp Đột Phá

Chương 21: Ngự Long Cứu Biển

Chương 22: Ưu Thế Của Diệp Chân

Chương 23: Kim Nguyên Bảo Hối Hận

Chương 24: Chọn Bí Tịch Phong Ba

Chương 25: Nhiệm Vụ Tông Môn

Chương 26: Hồng Báo Xui Xẻo

Chương 27: Nguyên Nhân Hoa Ly Bệnh

Chương 28: Huyền Ảnh Xà Vương

[Chương 29: Dị Biến](#)
[Chương 30: Tông Môn Cấm Địa](#)
[Chương 31: Lời Hứa Vạn Kim](#)
[Chương 32: Hai Tên Hèn Nhát](#)
[Chương 33: Bí Mật](#)
[Chương 34: Mã Hồn Tức Giận](#)
[Chương 35: Hành Động Kinh Người Của Diệp Chân](#)
[Chương 36: Người Có Dám Hay Không?](#)
[Chương 37: Liều Mạng?](#)
[Chương 38: Thu Hoạch Lớn Nhất](#)
[Chương 39: Ban Thưởng Đặc Thù](#)
[Chương 40: Bản Chép Tay Của Chân Truyền](#)
[Chương 41: Làn Nửa Đột Phá](#)
[Chương 42: Nhất Khí Hồn Nguyên Công](#)
[Chương 43: Tử Muốn Dưỡng Mà Thân Không Đợi](#)
[Chương 44: Âm Hương](#)
[Chương 45: Bí Động Hủy?](#)
[Chương 46: Chủ Phong Chấn Động](#)
[Chương 47: Quá Sơn Phong](#)
[Chương 48: Tài Phú Của Quá Sơn Phong](#)
[Chương 49: Ly Thủy Tông](#)
[Chương 50: Chân Nguyên Kiếm Chỉ](#)
[Chương 51: Gặp Mười Gặp Trăm Lần Trả Lại!](#)
[Chương 52: Để Phụ Thân Làm Địa Chủ](#)
[Chương 53: Hà Bán Thành Cầu Hôn](#)
[Chương 54: Tiên Linh Thiếu Nữ](#)
[Chương 55: Tộc Hội](#)
[Chương 56: Cùng Lên Đi](#)
[Chương 57: Chấn Kinh Tứ Tọa](#)
[Chương 58: Nghĩa Dũng Chi Sĩ](#)
[Chương 59: Song Song Đột Phá](#)
[Chương 60: Anh Linh Quy Hề](#)

[Chương 61: Có Thể Lưu Lại Bản Sự?](#)
[Chương 62: Bí Mật Của Mông Xuyên](#)
[Chương 63: Liệt Hỏa Quý Thối](#)
[Chương 64: Truyền Thừa Linh Quang Của Mông Xuyên](#)
[Chương 65: Đường Máu Ra Khỏi Thành](#)
[Chương 66: Một Nửa Chúa Sơn Lâm](#)
[Chương 67: Phát Hiện Mới Của Thận Long Châu](#)
[Chương 68: Ta Cũng Muốn Cho Người Một Sự Thống Khoái](#)
[Chương 69: Chuẩn Chân Truyền Văn Lạc](#)
[Chương 70: Ngân Tuyển Ma Điều Vương](#)
[Chương 71: Bảo Khí Bạo Linh](#)
[Chương 72: Ngự Ông Đặc Lợi](#)
[Chương 73: Người Ly Thủy Tông Tới](#)
[Chương 74: Vu Oan Hãm Hại, Ai Không Biết!](#)
[Chương 75: Đánh Chính Là Người](#)
[Chương 76: Liêu Phi Bạch Thần Bí](#)
[Chương 77: Nhiệm Vụ Giết Người](#)
[Chương 78: Đứng Thẳng Cho Ta!](#)
[Chương 79: Bảo Khí Hạ Phẩm](#)
[Chương 80: Diệp Sư Huynh Uy Vũ!](#)
[Chương 81: Tiểu Ly Thủy Long Xà Trận](#)
[Chương 82: Chưởng Môn Phần Nộ](#)
[Chương 83: Tam Hoàng Tử Mời Chào](#)
[Chương 84: Thế Quân Lực Địch Ngoan Giả Thẳng](#)
[Chương 85: Càn Khôn Thạch Lâm](#)
[Chương 86: Phúc Lợi Của Đệ Tử Nội Môn](#)
[Chương 87: Chỗ Tốt Của Càn Khôn Thạch Lâm](#)
[Chương 88: Càn Khôn Ngô Đạo](#)
[Chương 89: Truy Tinh Bộ](#)
[Chương 90: Mục Tiêu... Giết Vào Thiên Bảng](#)
[Chương 91: Bắt Đầu Vượt Ải](#)
[Chương 92: Toàn Tông Khiếp Sợ](#)

[Chương 93: Trưởng Lão Tranh Đồ](#)
[Chương 94: Sát Nhập Top 10 Của Thiên Bảng, Chỗ Tốt To Lớn!](#)
[Chương 95: Bí Mật Của Thái Y](#)
[Chương 96: Thanh Âm Đến Từ Cấm Địa Tông Môn](#)
[Chương 97: Cấm Địa Đoạt Bảo](#)
[Chương 98: Khống Linh Quyết](#)
[Chương 99: Có Qua Có Lại](#)
[Chương 100: Người Muốn Chiến, Vậy Chiến!](#)
[Chương 101: Không Biết Sống Chết](#)
[Chương 102: Ta Điên Với Người](#)
[Chương 103: Chiến Dẫn Linh Cảnh](#)
[Chương 104: San Bằng Mười Trượng](#)
[Chương 105: Tuyệt Kỹ Trấn Tông](#)
[Chương 106: Quách Kỳ Kinh Thỉnh Cầu](#)
[Chương 107: Thời Điểm Nên Hoành, ĐẾN Hoành!](#)
[Chương 108: Giao Phong](#)
[Chương 109: Trực Giác Của Diệp Chân](#)
[Chương 110: Lời Vàng Ngọc](#)
[Chương 111: Quặng Mỏ Có Bảo?](#)
[Chương 112: Phản Âm Tạ Thiệu](#)
[Chương 113: Phong Quyển Tàn Vân](#)
[Chương 114: Thiên Bảng Thứ Nhất](#)
[Chương 115: Tới Được, Ra Không Được!](#)
[Chương 116: Phù Trận](#)
[Chương 117: Chân Nguyên Ngũ Trọng](#)
[Chương 118: Chiến Nam Man Linh Sư](#)
[Chương 119: Bách Thú Thông Linh Thuật](#)
[Chương 120: Truyền Thừa Bắt Đầu](#)
[Chương 121: Tiên Thiên Chú Mạch](#)
[Chương 122: Giết Đồ Tiên Tu](#)